

**EURIPIDOU
APANTA.
EURIPIDIS OPERA
OMNIA; EX
EDITIONIBUS...**

---

11. 6. 27

EURIPIDIS
OPERA OMNIA.

16-257 C
ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ ἈΠΑΝΤΑ.

EURIPIDIS

OPERA OMNIA;

EX EDITIONIBUS PRÆSTANTISSIMIS

FIDELITER RECUSA;

LATINA INTERPRETATIONE, SCHOLIIS ANTIQUIS,

ET

ERUDITORUM OBSERVATIONIBUS,

ILLUSTRATA:

SECUNDUM

INDICIBUS OMNIGENIS

INSTRUCTA.

—————
VOLUMEN SEPTIMUM.
—————

GLASGUÆ:

EX PRELO ACADEMICO,

CURA ET TYPIS ANDRÆ ET JOANNIS M. DUNCAN;

IMPENSIS RICARDI PRIESTLEY,

LONDINI.

—————
1821.

HERMANNI PRÆFATIO

AD

HERCULEM FURENTEM.

QUUM Euripidis aliquam fabulam in publicis meis scholis interpretari constituissem, neque invenirem editionem, quæ et exiguo pretio parabilis esset, nec textum haberet a criticis aut nimis, aut minus, quam par videretur, mutatum: ipse animum adjei ad edendam aliquam hujus poëtæ tragœdiam. Prætuli autem aliis Herculem Furentem, tum quod hæc fabula in melioribus est, tum quod non est ex his, quæ in carminibus antistrophicis nihil proprium habent, tum denique quod difficultates, quibus laborat, maximam partem vinci posse videbantur. Lectionem conformavi ad fidem veterum librorum, et ad criticorum, measque ipsius conjecturas, ubi certa aut facili emendatione corruptio tolli poterat. Gravius affecta, vel quorum incertum esset remedium, in adnotationibus tentare satius duxi. Uti de his, quæ ex MSS. correcta sunt, rarius admonui, ita ξὺν pro οὖν, et ἢ in secundis verbi passivi personis, et si quæ sunt alia hujusmodi, tacite reposita sunt. Ἄντ prima producta a tragicis dici, recteque sensisse ea de re Porsonum, vicit locus veteris grammatici ab Heynio ad Hom. vol. VI. p. 638. allatus, cui nuper accessit testimonium Apollonii Dyscoli, productum a Bastio ad Greg. Cor. p. 347. Non credo tamen huic Atticæ mensuræ locum esse in his tragœdiarum partibus, quæ magis epicam vel lyricam dictionem habent. Hanc ergo sive legem, sive opinionem in delectu utriusque formæ sequutus sum. Aliis in rebus, quum quid mutatum est, mutationum auctores commemoravi: in quo genere dici vix potest, quanta fuerit Euripidis editorum

VOL. VII.

a

levitas. Nam Musgravius priorum editionum fere solam Aldinam, et ne hanc quidem ubique, consuluit aut commemoravit; criticos autem antiquiores atque interpretes et neglexit sæpissime, et interdum falsa de iis prædicavit. Lipsiensis vero editio, quæ Barnesianam ac Musgravianam complectitur, tantum abest ut huic desiderio satisfecerit, ut ne Musgravii quidem annotationes omnes exhibeat, in excerptis autem ex aliorum scriptis criticorum nunc contraria, quam illi dixerunt, nunc talia referat, quæ ab iis ne potuerunt quidem dici: veluti, ne hoc temere jactare videar, ad *Andromachæ* v. 24. Quo magis optamus, ut vir doctissimus, qui nunc novam editionem Euripidis parat, Aug. Matthiæ, varias veterum editionum lectiones, emendationesque antiquiorum criticorum præcipua quadam cura dignetur. Certe nescio an pauciora in his sint, quæ quis silentio premi velit, quam in Musgravii aliorumque recentiorum conjecturis. Et omnino parum lucis allatum esset Euripidi, nisi tres eximii viri præclare de eo meriti essent, Valckenarius, Marklandus, et Porsonus, quibus proximus, longo sed proximus intervallo, accedit Brunckius. Porsonus quidem, cujus morte ingentem omnes, qui his studiis dediti sumus, semperque dolendam jacturam fecimus, omnes implevisset numeros, si metrorum eandem habuisset, quam cæterarum grammaticæ partium peritiam. Quo in genere ut hæc Hercules editio aliis præstaret, in primis operam dedi. Unde alio versuum numero enato, in summo paginarum margine posui numeros versuum editionis Musgravianæ, et, quos uncis inclusi, Barnesianæ. Cepit autem nuper metrorum tragicorum constitutio insigne incrementum diligentia Aug. Seidler, qui nunc in schola ad D. Nicolai multa cum laude tertii magistri munere fungitur. Hic enim quum accurata metrorum, quibus tragici, ac præcipue Euripides, uti sunt, per investigationem plerosque versus, qui temere ex brevibus longisque syllabis conflati videntur, e dochmiaco genere esse, eorumque versuum numeros continuari, solutis sæpissime syllabis finalibus, perspexisset: hæc observationes fecerunt, ut in dochmiacorum explicatione, quam olim proposui, duos commissos esse errores intelligerem, unum, quod, Brunckium sequutus, duos dochmios

versu asynarteto consociari a tragicis dixi: quod, ut Seidlerus in epistola ad Lobeckium hujus Ajaci subjecta docuit, verum quidem est, sed hac tantum conditione, si prior dochmius vocabulo terminetur, in quo vox nonnihil acquiescere soleat, veluti exclamatione, compellatione, interrogatione: qualis in Hercule versus est 871.

εἰς ἀνδρῶν, πάλαι, ὁ Διὸς ἱεγώς.

Quod contra, ubi tali excusationi nullus est locus, ita syllabam ancipitem numerus repudiat, ut aut longa syllaba, aut duae pro ea breves requirantur. Quæ syllabæ finalis solutio alterum errorem aperuit. Neque enim verum est, duas esse dochmii formas, unam antispasticam, alteram trochaicam, sed una ubique et eadem forma invenitur, non illa e duobus, sed e tribus ordinibus, iambo, arsi, et rursum iambo constans, solutionemque in arsi ubique, in utraque anacrusi autem syllabam ancipitem admittens, hac forma:

$$\begin{array}{c} \cup & \acute & \\ - & \cup & \cup \end{array} \quad \left| \quad \begin{array}{c} \acute & \\ \cup & \cup \end{array} \quad \left| \quad \begin{array}{c} \cup & \acute & \\ - & \cup & \cup \end{array}$$

In Hercule quidem dochmiaci inveniuntur, v. 107. 129. 734. 735. 741. 765. 870—873. 880—883. 897. 898. 1011. 1014. 1016. 1017. 1020. 1021. 1029. 1036—1040. 1045. 1046. 1049. 1050. 1052. 1169. 1173. 1174. 1186. 1200. (Versus indicavi strophicos tantum, non antistrophicos, quos antistrophicorum notationes facile cuique monstrabunt.) Præterea miris modis hi numeri cum aliis numeris consociantur, et quidem sæpe sic, ut dochmium præcedat iambus, quod absonum nuper visum Boeckhio in dissertatione de metris Pindari, p. 297. aliquando, sat scio, aliter videbitur. Exempla in Hercule sunt, v. 1015. 1047. Deinde Cretico præcedente, v. 742. 892. eoque longas solutas habente, 905. 1184. et duobus Creticis 740. et antispas-
to 737. si hic ἰαμῶν una syllaba legendum, neque in antistrophico
 σπασίμων scribendum est, quo facto hic versus duos dochmios
comprehensurus esset. Magis mirum est hoc, quod etiam a
dactylicis numeris transitur ad dochmios, quo in genere anacru-

sis dochmii, quæ dactylum sequitur, longa, prima autem arsis in duas breves syllabas soluta est. In Hercule exempla, uno præmisso dactylo, sunt v. 1019. 1024. 1176. 1180. eodemque referri fortasse debet, v. 1031. Pluribus dactylis subjectus dochmius, v. 1049. Incertum an etiam anapæstis, v. 1032. quum hic versus etiam alios habere numeros possit. Catalecticum dochmiacum. videre licet, v. 1018. hypercatalecticum, 874. hypercatalecticum ita, ut dochmium sequatur amphibrachys, 1047. Denique aliis hypercatalecticus eo memorabilis est, quod eum non interrupta numeri perpetuitate alii dochmiaci excipiunt, v. 1185.

ἔς ἐσὶ δέον γιγαντιφάνει ᾗλῃσι σὺν θι-
σθι Φλιγρᾶν εἰς σιδήιον ἀσπιστάς.

Et in antistropha, v. 1297.

πίσταλον, ἀπίστα, ῥέθορ ἀλγίφ δι᾽ ἔξορ βά-
ρος δ' ἀπίσταλον δακρυῖονσιν ἀμιλλᾶται.

Video quidem fore, qui hunc insolentiorum numerum mihi imputent, quum in strophæ certe, si θῖον in duas syllabas contrahatur, integri sint quatuor dochmii. At tanto plus difficultatis habitura esset antistrophici versus correctio, quæ a me quidem unius litteræ adjectione, particulam δὲ dico, perfecta est. Quamquam enim non sum nescius, mutando verborum ordine hic quoque dochmios puros duobus modis restitui posse,

ἀπίσταλον δακρυῖον βάρος ἀμιλλᾶται,

vel, si quis ferendum putet συναμιλλᾶται,

δακρυῖον βάρος ἀπίσταλον συναμιλλᾶται:

neutra tamen mutatio talis est, quam sine insigni temeritatis nota admitti posse existimem. Nam, mea quidem sententia, ordo verborum non nisi magna cum cautione mutandus est, neque quidquam puto a Porsono periculosius dici potuisse, quam hanc esse emendationis rationem omnium facillimam: mirorque, quod Britannus censor Porsonianæ editionis prima-

rum Euripidis fabularum, cautissimus criticus, ita de hac re sibi persuasit, ut in illa censura mense Aug. a. cııııııııııı. p. 441. hunc versum,

ταῦτάμας ἡμῶν κάλλιον βουλίσεται,

quamvis prima ejus verba a Cicerone, tamquam reliquis sat notis, commemorari videret, sic putaret corrigendum esse,

κάλλιον ἡμῶν ταῦτάμας βουλίσεται.

Dicendum nunc est de duabus aliis ad artem metricam pertinentibus rebus, de versibus in medio vocabulo finitis, et de dispositione carminum antistrophicorum. Ac Boeckhius nuper in dissertatione de metris Pindari contendit, nusquam finiri versum nisi finito simul vocabulo: quod ne mihi quidem, si versus vocarentur, quæcumque una numeri perpetuitate comprehensa essent, aliter visum esse, et significatum est a me Boeckhio, et ab illo commemoratum. Licebit autem, opinor, Boeckhium hujus rei auctorem citare, qui non promiserit se de ea re disputaturum, sed disputaverit: quum præsertim nihil causæ sit, quare quis alium meliora allaturum fuisse conjiciat. Mihi quidem, si et nunc sæpius vocabula in duos versus distraxi, et post-hac idem faciam, ratio ejus rei reddenda est. Ac versus nomen in re metrica duas significationes habet, unam communem, qua etiam in prosa oratione, quidquid unam lineam implet, indicamus; alteram poëseos propriam, qua numerum intelligimus unum, sive ille ex uno, sive e pluribus ordinibus constet. Et hac quidem significatione quem versum dicimus, non potest nisi integro vocabulo terminari. At quid hoc ad istam alteram significationem? Nam si qui tam longi versus sunt, ut usitatos chartæ modulos excedant, quid tum fiet? Utrumne librorum formam ad monstruosam latitudinem diducemus, an, servatis chartarum mensuris, prosæ orationis perpetuitatem scribendo imitabimur? At quanto consultius est, numerorum aliqua ratione habita, ex uno versu seu numero plures versus fieri. Nam apud dramaticos quidem poëtas quum alii inveniuntur prælongi versus, tum hæc quoque, quæ systemata vocari solent, nihil nisi

numeri sunt versum efficientes unum. De qua re jam in libris de metris poetarum Græcorum et Latinorum sæpius admonui, v. c. p. 107. seq. et multo ante eandem rem tetigerat R. Bentleyus in iis, quæ de versibus anapæsticis disputavit. Ejusmodi systemata sæpe tam longa sunt, ut, quum uno versu comprehendi nequeant, in plures dividendi sint, quod haud raro, nisi numerorum naturam obscurare velis, non potest aliter, quam distrahendis vocabulis fieri. Est vero etiam alia, eaque multo gravior caussa, quare qui numero unus versus est, sæpe, etiam si non ita longus sit, in plures versus dividendus videatur. Nam cur tandem omnino, quæ versibus scripta sunt, non eadem perpetuitate, ut prosam orationem, scribimus, nisi ut accommodate ad numeros legi possint? Atqui quo quis versus aut longior est, aut ex difficilioribus, magisque ambiguis numeris compositus, eo magis consentaneum est, his numeris recte dissociandis lectorem vel admoneri, ut recte versum legat, vel tamquam vi quadam impediri, ne male legat. Sic e. c. uno numero decurrunt hæc in Hercule, v. 741. *σάλον ἱμολιν, ἃ σάρες εὐπορεὶ διὰ φρενὸς ἐπὶ ἡλποισι σαθιδὸν γὰς ἀναξ*, et in antistropha, *ἄφρονα λόγον εὐραπίων μακάρεων κατῖβαλ', ὡς ἄξ' ὃν εὐίσκουον θεία*. At nemo facile hæc uno versu comprehensa statim sic leget, ut videat, ubi dochmiis admixtus sit alius numerus. Sic vero dispositi numeri non poterunt fallere :

*σάλον ἱμολιν, ἃ σάρες εὐπορεὶ διὰ φρενὸς ἐπὶ
ἡλποισι σαθιδὸν γὰς ἀναξ
ἄφρονα λόγον εὐραπίων μακάρεων κατῖβαλ',
ὡς ἄξ' ὃν εὐίσκουον θεία.*

Et, ut alio utar exemplo, quis illud vocabulum, quod Aristophanes in extremis Ecclesiazusis ex LXXVIII. syllabis composuit, uno versu aut scribi volet, aut scriptum recte recitare audebit?

Venio ad dispositionem carminum antistrophicorum. Atque ut nonnumquam in stasimis, quæ ab universo choro cantantur, antistrophica a criticis neglecta sunt, ita multo sæpius hoc factum est in colloquiis chori, iisque carminibus, quæ ἀπὸ ἐκρηῆς et κέλευθι vocantur. Nec mirum. Nam in stasimis et stropham sua

statim excipit antistropha, nec metra tam sunt impedita, quam in illis, quas dixi, partibus: in quibus non solum dochmiacus numerus dominari solet, sed etiam antistrophæ plerumque a strophis suis longius remotæ sunt. Quod etsi nusquam sine certo ordine fit, sæpe tamen legem et rationem hujus ordinis invenire difficillimum est, nunc ambiguitate lectionis, nunc lacunoso textu, nunc similitudine metrorum, nunc ipsa multitudine stropharum ubique impedimenta objiciente. Nec tamen desistere ab antistropharum investigatione, et ad ἀντιστροφικά, quæ perperam monostrophica appellari solent, confugere critico licet, quia, ut alibi a me adnotatum est, nullum videtur carmen, quod quidem paullo longius sit, in Græcorum tragœdiis esse, præsertim si personarum aliquas alternationes habeat, quod non aut totum, aut saltem ex parte antistrophicum sit. Accedit aliud, quod magno cum detrimento justæ interpretationis hactenus neglectum est ab his, qui Græcas tragœdias ediderunt: personarum dico, ex quibus chorus constat, distinctionem: quæ ut sæpe ad chori partes recte intelligendas plurimum confert, ita interdum etiam in antistrophicorum et inventionem, et a partibus non antistrophicis dijudicatione insigne momentum habet. Solent tragicorum editores, veterum librorum exemplo, chori nota uti, etiam ubi non universus chorus canit: quod ego ibi non improbo, ubi coryphæus pro choro loquitur. Sed fugerat eos, interdum plures, et aliquando etiam omnes quindecim personas, ex quibus chorus constat, singillatim loqui: quod quum primum esset a me in Æschyli Agamemnone observatum, eaque observatio e scholis meis in publicum dimanasset, Boeckhius in libro, quem de Græcorum tragicis scripsit, hanc chori personarum distinctionem etiam ad alia tragicorum carmina adhibuit: cujus viri assensio mihi gratissima est, quamvis hic illic non nihil ab ejus sententia discedendum putem. In Euripidis Hercule tria sunt carmina, in quibus plures choricæ personæ aliquas partes agant. Ac nescio an quartum addi debeat, v. 107. ss. quod propemodum persuasum mihi habeo a tribus senibus recitari, quorum duo stropham atque antistropham, tertius epodum habeat, nisi epodus quoque tribus senibus distri-

buenda est. Sed magis operæ pretium est, de reliquis carminibus exponere.

Atque in ea quidem scena, quæ incipit v. 734. notatio antistropharum non erat difficilis: sed gravius hæc scena alio nomine laborabat. Neque enim versus 738. 739. tribui debebant Amphitruoni, qui ante v. 734. scenam reliquerat. Qui hoc pulcre animadvertit, Tyrwhittus, in eo tamen erravit, quod et hos duos trimetros, et reliquos, quos in hac scena chorus habet, coryphæo adscribendos, melica autem universo choro danda esse censuit. Nam trimetros quidem non omnes ab eadem chori persona recitari res ipsa docet, quum is, cujus sunt versus 743. 744. alium moneat, ut secum propius ad regias aedes observatum accedat. Quare quæ interea chorus agit, aliarum sint personarum necesse est, quam horum, qui observatum ierant. Deinde quæ melica Tyrwhitto videntur, non sunt melica, quippe dochmiacis numeris scripta, quod genus metri et ab his, quæ proprie melica vocantur, nonnihil differre, neque ad universi chori concentum videtur adhibitum esse. Docuit enim me diligens harum rerum observatio, dochmiacos, pariterque alios quosdam numeros, ubi choro adscribuntur, non ab universo choro, sed aut a coryphæo, aut a singulis aliquibus chori personis, interdum fortasse a duabus tribusve conjunctis recitari. Et quum hic locus, ut in quo indignatio, spes, metus, rei cognoscendæ cupiditas, gaudium denique variis motibus senum animos agitet, non solum apprime aptus sit conserendo colloquio, sed pene necessitate quadam postulet singulorum sensus exprimi: sic versus distribuendos putavi, ut nullus esset quindecim senum, quin suas in eo colloquio partes haberet. Id autem quomodo faciendum esset, trimetri maxime monstrabant. Nam quum versus 738. 739. et 751. 752. et eodem modo alloquutionem Lyci contineant, et idem prodant ingenium, consentaneum est, hos quatuor versus ab eadem persona pronunciatos credere. Deinde qui habet versus 743. 744. ut ex alloquutione *ὦ γῆραι* intelligitur, unum alium senem propius ad regias aedes secum adducit. Hos igitur, cæso Lyco, rem reliquis indicare necesse est: idque illi faciunt, et sic quidem, ut is, qui antea

tacitus cum altero abierat, pronunciet versum 756. eique alter, qui hunc antea secum avocaverat, versibus 757. 758. succedat. Nam ut sic mihi persuadeam, æquabilitas distributionis facit, de qua deinde dicam. Sic trium senum partibus descriptis, qui reliqui sunt numero XII. eorum ubique bini dochmiacas strophas habent. Quæ strophæ etsi sunt numero quatuor, sex tamen partibus constant, quod prima strophæ ejusque antistrophæ duas habent partes. Ordo stropharum hic est: $\alpha'. \beta'. \alpha'. \beta'$. sic, ut strophæ β' media sit inter duo sibi respondentia systemata e duobus trimetris; antistrophæ β' autem media inter duo trium trimetrorum systemata, quorum trimetrorum primum in priore systemate Lycus, in antisystemate, illo defuncto, choricus senex habet is, qui antea discedens tacuerat. Itaque ut systema α' quinti senis, antisystema α' autem octavi est, eodem modo etiam ultimi duo trimetri systematis β' , ejusque antisystematis, iisdem senibus tributis sunt. Illud memorabile est, Lyci ejulationem, v. 745. non in antistrophicis partibus numerari. Nec tamen hæc res exemplis caret. Cæterum senes numeris eo ordine designavi, quo loquuntur, non quo in orchestra stabant, quod hæc res valde incerta est. Si ea ratio, quæ maxime usitata erat, hic quoque Euripidi placuit, coryphæum credam fuisse eum, qui hic quintus est. Nam et mansisse ille in loco suo videtur, et medius stetisse inter quatuor alios, quorum, si recte judico, primus et secundus primum et secundum, tertius et quartus tertium et quartum scenæ versum recitabant. Vide Photium in v. $\pi\acute{\epsilon}\rho\omicron\varsigma \delta\iota\sigma\tau\alpha\sigma\epsilon\upsilon\varsigma$. Sed qua ratione deinceps mutata fuerit chori statio, id vereor ne conjectura divinare non liceat.

Alio modo compositum est carmen, quod est a v. 870. Id hanc formam habet: $\pi\epsilon\pi\omicron\delta\acute{\iota}\varsigma. \alpha'. \alpha'. \beta'. \gamma'. \delta'. \epsilon'. \delta'. \mu\epsilon\pi\omicron\delta\acute{\iota}\varsigma. \epsilon'. \gamma'. \epsilon'. \zeta'. \zeta'. \beta'. \epsilon'. \iota\pi\omicron\delta\acute{\iota}\varsigma$. Quæ forma quum qua lege nitatur, primo adpectu non appareat, paucis explicanda videtur ejus ratio. Fundamentum descriptionis huc constituunt strophæ:

$\gamma. \delta. \epsilon. \delta. \mu\epsilon\pi\omicron\delta\acute{\iota}\varsigma. \epsilon. \gamma. \epsilon. \epsilon.$

Quas justo ordine dispositas esse intelliget, qui, quod plerumque in hac re faciendum est, partes eadem littera notatas lineis

in arcus figuram curvatis conjunxerit. His strophis aliae accedunt hoc ordine, α' , α' , β , ζ , ζ , β , sed ita, ut α' , α' , β ante stropham γ' , quæ prioris systematis prima est, ζ' , ζ , β autem ante antistropham ϵ' collocatae sint, quæ est prioris systematis ultima, hoc modo:

A. A. B. γ . δ . ϵ . δ . $\mu\sigma\phi\delta\epsilon\zeta$. ϵ . γ . ϵ . Z. Z. B. ϵ .

In qua descriptione, quo perspicui possit proportionis æquabilitas, strophæ A. A. B. B. Z. Z. aut non sunt lineis jungendæ, aut sic jungi debent, ut, si reliquas notas infra versum, quo dispositæ sunt, linearum ductibus conjunxeris, has supra versum jungas. Cæterum in hoc quoque carmine, quæ chorus habet, non ab solo coryphæo recitari tam est manifestum, ut demonstratione nihil indigeat. Videntur autem hic quoque singuli de choricis senibus suas partes habere: quorum primis quinque proodum dedi, e quinque diversis partibus constantem. Quæ sequuntur strophæ et antistrophæ α' , has sextus ac septimus senex habent: a diversis enim pronunciari ex eo colligitur, quod antistrophæ confirmationem quamdam eorum, quæ in strophæ dicta erant, ideoque responsionem continet. Alia ratio est stropharum β , γ' , δ , ϵ' , quarum antistrophæ quum non statim suas strophas sequantur, non opus habent mutatione personæ. Itaque iidem senes, qui strophas recitant, octavus, nonus, decimus, undecimus, etiam antistrophas habent, nisi quod in quinta antistrophæ primus versus nunci est. Mesodus duodecimi senis est. Qui reliqui sunt tres senes, eorum tertius decimus habet stropham ϵ' , cujus antistrophæ nunci est; quartus decimus in strophæ et antistrophæ ζ' cum nuncio colloquitur: quæ quidem strophæ quod ex adverso positæ sunt strophis α' , deberent a duobus senibus recitari, nisi nunci intervenitu turbaretur colloquii decursus. Denique quinti decimi senis epodus est.

Plurimum difficultatis habet illud carmen, quod est a v. 1011. ad 1076. in cujus stropharum ratione investiganda dici vix potest quantum laboraverim, quum et corruptelæ quædam non leves, et numerorum ambiguitas ubique morum objicerent. Vi-

deor mihi tamen eam viam invenisse, quam, nisi insignes lectionis diversitates aliquando in codicibus reperiantur, idoneis iudicibus probatum iri sperem. In hoc quoque carmine et orationis conformatio, et motus, in quo chorum esse videmus, singulis chori senibus peculiares partes vindicat. Quin ipsa antistropharum dispositio consulto sic videtur instituta esse, ut aliquam perturbationis speciem prae se ferret. Proodus tres partes habet: eam sequuntur strophæ, antistrophæ, et epodus. Hæc igitur sex primis senibus distribuenda putavi. Sequuntur duo antistrophica systemata, personis propter agitationem animorum, nulla certa lege divisis. Horum systematum illud potiore locum tenet, quod ex his strophis constat:

δ. ε. ζ. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ.

Alterum hanc formam habet:

β. γ. δ. ε. ζ. η. θ.

Hoc ita priori junctum est, ut inter stropham β et stropham γ mediū sint tres trimetri, qui non pertinent ad antistrophicorum dispositionem, quemadmodum majore etiam audacia in Ione anapæstos mediis strophæ versibus insertos videmus: v. Musgrav. ad ejus fabulæ v. 186. Deinde inter stropham ζ et antistropham γ mediæ sunt strophæ η, θ, quemadmodum harum antistrophæ mediæ sunt inter antistrophas ζ et β. Denique strophæ ι, κ, λ, μ, quæ mediæ sunt prioris systematis, ab utraque parte habent antistrophas γ' et ζ', hoc modo:

β. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. θ. δ. ε. ζ. η. γ. β. α. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ.

Quarum stropharum si ea paria, quæ litteris initialibus notata sunt, superne, reliqua autem infra versum arcuatis lineis conjunxeris, lex et ratio dispositionis manifesta erit. Nec latebit etiam in personarum distributione quædam æquabilitas, quarum has, γ, γ', ζ, ζ', ι, ι', solus Amphitruo habet: leve est enim, quod antistrophæ γ' duæ priores syllabæ chori sunt. Alio modo æquabilitas quædam est in personis strophas η, θ, γ, γ', habentibus, quæ est etiam in strophis β, β', δ, δ'. Dedi autem

septimo seni stropham β' ; octavo tres trimetros, qui eam stropham excipiunt; nono stropham δ' ; decimo $\alpha\mu\alpha\tau$, v. 1044. quod extra antistrophica est, et quæ in strophæ ϵ' chorica sunt; undecimo stropham η' ; duodecimo initium strophæ γ' ; tertio decimo chorica in strophis ι , ι' , $\alpha\alpha'$, $\alpha\alpha'$; quarto decimo antistropham ζ' ; quinto decimo denique antistropham ϵ' . Duos enim istos trimetros, qui sunt in fine totius carminis, non licebat in his partibus numerare, quas chorus in quindecim personas divisus recitat, quod chorus Amphitruonis monitu jam reliquisse stationem suam intelligitur. Itaque his trimetris simpliciter chori nomen apposui, quo indicaretur, eos universi chori nomine a coryphæo pronunciari. Observandum est autem, ut in superioribus duobus carminibus chorus $\alpha\alpha\tau\alpha\ \epsilon\alpha\gamma\chi\omega\varsigma$ incessisse verisimile est, coryphæo medium inter quatuor alios locum tenente, ita hic accessionem factam videri $\alpha\alpha\tau\alpha\ \xi\gamma\gamma\alpha$, secundum Pollucem IV. 108. s. ut coryphæus ab utroque latere unum haberet socium. Atque in proodo, si quid tribuendum est illi æquabilitatis studio, cuius tot vestigia in Græcorum re scenica reperiuntur, tertiam partem habebat coryphæus; pariterque secundi ordinis qui medius stabat, epodum videtur recitasse, v. 1028. Sed tertii ordinis medius, si recte sentio, etiam tempore medius inter comites suos recitabat tres trimetros, qui sunt post stropham β' . In reliquis autem duobus ordinibus is, qui medius erat, antecessisse socios suos videtur: in quarto ordine in strophæ ϵ' , in quinto in strophis ι , ι' , $\alpha\alpha'$, $\alpha\alpha'$, cum Amphitruone colloquens. Licet igitur conijcere, chóricos senes hoc modo fuisse dispositos:

α' . γ' . β' .

δ' . ϵ' . ι' .

ξ' . η' . ζ' .

$\alpha\alpha'$. ι' . $\alpha\beta'$.

$\alpha\delta'$. $\gamma\gamma'$. α' .

Quod quidem nolim ita intelligatur, ac si hanc stationem per totam scenam conservaverit chorus: immo credibile est, variis chori obambulationibus effici solitum esse, ut semper is ordo, cuius aliquæ partes jam essent, proximus staret spectatoribus.

Ut Euripides in hac fabula utroque disponendi chori modo, et *xarà oiaίxους*, et *xarà ζυγά*, usus est, ita idem fecisse videtur Sophocles in *Œdipo Coloneo*, in qua fabula ter singulas chori personas loquentes introduxit, *xarà oiaίxους* a v. 117. et quidem bis; deinde *xarà ζυγά* a v. 510. et iterum *xarà oiaίxους* a v. 829.

Denique ne in illo quidem Hercules Furentis loco, qui est a v. 1169. antistrophicorum descriptio difficultate vacabat. Quamquam enim hic personarum quoque æquabilis distributio est, tamen et similitudo metrorum, et lacunæ multum dubitationis afferebant. Verum tamen hoc quoque carmen sic mihi videor expedivisse, ut plana jam sit lex, quam sibi poeta in disponendis antistrophis scripserat. Theseus in hoc loco non nisi trimetris aut monometris iambicis hypercatalecticis loquitur, servans dignitatem suam. Amphitruo, ad quem mala ista magis attinebant, metra habet majorem animi motum significantia, quæ maximam partem e dochmiacis numeris constant. Initium carminis duæ sunt strophæ, quarum statim antistrophæ subjiciuntur:

ΑΜΦ. ΘΗΣ.	ΑΜΦ. ΘΗΣ.
α'. β'.	α'. β'.

Malui sic distinguere, quam, quod poterat fieri, has quatuor strophas in duas, stropham atque antistropham conjungere, hoc modo:

ΑΜΦ. ΘΗΣ.	ΑΜΦ. ΘΗΣ.
α'.	α'.

Nam etiam infra trimetri, quos Theseus habet, non coherenter cum strophis, quæ sunt Amphitruonis, sed soli per se constant, sibi que respondent. Omninoque, ut mox apparebit, eximi possunt Thesei verba omnia, salva manente antistrophicorum lege in Amphitruonis verbis. Sequitur inde usque ad finem aliud systema, ex his strophis constans:

γ. Δ. ε. Μ. ι. Δ. ε. Ζ. η. Ζ. μ. Θ. ε. Θ. η. ι. ι. γ.

Quarum si singula paria curvis lineis, ut supra docui, conjungantur, non poterit non manifesta esse dispositionis regula. Sed

clarius etiam, quam accurate omnia sibi respondeant, cognoscetur, si Thesei verba, quæ litteris initialibus notavi, omiseris :

γ. ε. ι. ε. η. μεσόδος. ε. η. ι. ι. γ.

Et sic hoc quoque apparebit, quare Theseus in priore carminis parte mesodum habere potuerit, quum in posteriore nec mesodus, neque omnino ullæ Thesei partes sint.

Non diffiteor, sæpe molestissimam esse, tædiique plenissimam harum rerum perscrutationem: verum quam poëtæ in elaborandis tragœdiis suis curam subtilitatemque non detrectarunt, eam ne criticus quidem, aut ut nimis exilem contemnere, aut ut nimis impeditam reformidare debet: postularique jure potest, ut, qui artem criticam exercere velit, prius, quibus ea legibus in quoque genere regatur, cognoscere studeat. Multum enim præstat, etiam magni laboris exiguum fructum reportare, quam non explorato fundamento superstruere, quæ levi impulsu ruitura prævideas.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΤ ΙΩΝ.

VOL. VII.

A

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΙΩΝΟΣ.

ARGUMENTUM BECKII.

ΚΡΕΨΥΣΑΝ, τὴν Ἐρεχθίδως, Ἀπόλλων φειδέας, ἔγκλεισεν ἐν Ἀθήναις ἢ δὲ τὸ γυνήθεισιν ὑπὸ τῆς ἀφρόσυλου ἱερίθης, τὴν αὐτὴν τόπον καὶ τοῦ ἀδικήματος καὶ τῆς λογιᾶς μέγιστα λαλοῦσα. τὸ μὲν οὖν βερίφως Ἑρμῆς ἀνιλέμενος, εἰς Δελφοὺς ἦεν γκε. εὐρεῖσα δ' ἡ προφήτις, ἀνέβρεψε. τῇ Κρέψυσι δὲ Πούβης ἔγκλεισεν συμμαχῆσας γὰρ Ἀθηναίους, κατὰ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδοντιδῶν, τῇ βασιλείᾳ καὶ τὴν τῆς πρεσβυτέρης γάμον ἱλαΐε δῶρον. ταῦτα μὲν οὖν οὐκ ἄλλος πατρὶς ἔγινετο. τὴν δ' ἐκτραφέιντα ὑπὸ τῆς προφήτιδος, οἱ Δελφοὶ περικύβην ἐτείχισαν. ὁ δὲ ἀγνώων, ἰδοῦναι τῷ πατρὶ. Ἀπόλλων δὲ χρησάμενος τῷ Πούβῳ ἐπὶ παιδογωγίᾳ, δῶρον ἰδοῦναι τὴν αὐτοῦ καὶ τῆς Κρέψης, Ἰωνὰ καλοῦμενος, τὴν πρὶν αὐτῷ δουλεύουσα. Ἡ μὲν μήτηρ ἀγνοῦσα, ἐπέβουλεῖν τῷ πατρὶ αὐτῆς καταλφεῖντα δὲ, θανατοῦσθαι κατὰ τὴν νόμον ἡμέλλει. Ἐνταῦθα δὲ ἀναγνωρισμὸς γενεῖναι, ἥδεις τὸ Δραῖμα ἀποτυλάται. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἰσχύεται ἐν Δελφοῖς.

CREUSAM, Erechthei filiam, Apollo vitians, gravidam fecit Athenis: illa vero partum sub arcem exposuit, eundem locum et delicti et partus testem accipiens. Infantem igitur Mercurius auferens, Delphos tulit: inveniens illum prophetissa educavit: Creusam autem Xuthus duxit uxorem. Qui cum in bello contra Chalcodontidas, principes Eubææ, opem tulisset Atheniensibus, dono ab illis accepit et regnum et prædictæ nuptias. Huic igitur alius filius non fuit: hunc vero, educatum a sacerdote, Delphi ædituum fecerunt. Qui ignorans servivit suo patri. Apollo itaque Oraculum consulenti Xutho de liberis obtinendis, donum dedit suum et Creusæ filium, Ionem vocatum, illi prius famulantem. Mater itaque per ignorantiam suo filio insidias struit. At deprehensa ex lege morte erat afficienda. Hic vero mutua agnitione facta, suaviter Fabula clauditur. Scena hujus Fabulæ in Delphis fingitur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ.

ΙΩΝ.

ΧΟΡΟΣ Θεσσαλῶν Κρεῖσσευ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ΜΟΥΘΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ, ἢ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.

ΠΥΘΙΑ, ἢ ΠΡΟΦΗΤΙΣ.

ΑΘΗΝΑ.

MERCURIUS.

ION.

CHORUS ex Creusæ Ancillis.

CREUSA.

XUTHUS.

SENEX, sive Pædagogus.

FAMULUS CREUSÆ.

PYTHIA, seu VATES.

MINERVA.

ΕΤΡΙΠΙΑΔΟΥ ΙΩΝ.*

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

MERCURIUS, prologum agens, argumentum totius Fabulae proponit, Apollinem sinuam ex Erechthēi filia, Creusa, filium Ionem genuisse, quem a matre expositum ipse Mercurius ad Delphos portaverat educandum. Creusam interea cum Athenarum regno Xutho ob bellicas virtutes traditam, qui cum liberis careret, una cum uxore oraculum consultaras jam Delphis aderat, cui Apollo filium Ionem erat mox daturus. Ion, in creusam progressus, studium suum ac ministerium in templo commemorat, Apollineam interius faustis precationibus et hymnis prosequens. Chorus famularum Creusae miratur angustam structuram et elegantes picturas Delphici templi; Ione eam speciatim explicante. Colloquium Creusae et Ionis, in quo hujus ingenia simplicitas, illius jactat, at tectae, querela in Apollinem apparent. Xuthus, a Trophonii specu reversus, uxorem saletat, quidque ipse egerit, et quid illam velit agere, exponit. Ion, adhuc verberum Creusae memor, cum Apolline expostulat nonnihil; negre ferens, Diis probra imputari. Chorus Deos orat, ut fausta dominis reddi velint responsa, et Erechthēi genus propagare dignentur, cujus spes omnis in unica jam Creusa posita videbatur. Hinc liberorum procreationem laudat, quorum fructum extollit. Panem et Nymphas Atticas de injuria Creusae ab Apolline illata testatur.

'ΕΡΜΗΣ.

ἌΤΛΑΣ, ὁ χαλκίοισι ῥάτοισι οὐρανόν,

MERCURIUS.

ATLAS ille ferreis humeris caelum,

Omnia tragodia religionem spirat cum gravitate et dulcedine; omnia ita comparata sunt, ut major quaedam existat solennitas. Delphicum templum poëta sistit tale, quale ipseus aetate fuit. Fuit autem tum quintum, hoc est, quinta vice restitutum templum, a. 548. a Chr. Magna sacerdotum, sacrificulorum et vatum fuit ibi copia, major etiam virorum et feminarum ministerio templi occupatarum. Ad introitum sanctuarii habitabat custos thesaurorum dei, quam personam Ioni tribuit Mercurius. Ipse situs urbis, quae rupibus undique erat cincta, ad ejus majestatem aliquid contulit, certe effecit, ut

thesauri ibi recondiderentur. Antiquissimis temporibus non nisi semel quotannis responsa dabantur, tum semel singulis mensibus et certis quibusdam ritibus. Constituebatur denique sorte dies, quo his responderetur, quibus inopia adire templum non permitteret. Eum diem leg't poëta, id quod unitatem temporis adjuvit. Actio est implicita et agnitionem atque peripetiam egregiam exhibet. Quod Xuthus ipse letatur de commerico, quod Mercurio fuerit cum ipsius uxore, id erat ex sensibus veterum judicandum. In Oreste Menelaus Tyndaro honoris causa dicit, Jovem cum ipso lectum esse parti-

* Tit. citatur Stob. Grot. 74. p. 325. ubi Iphigenia in margine. Errorum correxit Grotius ipse in Excerpt. p. 332. In margine Tit. xciij. p. 376. Ione legitur, ubi locus est Ionia; ejus fab. aessen additur in Tit. x. p. 70. Clit. Tit. xcviij. p. 409. omisso fab. nomine. Ione legendum etiam pro Ione, Grotii mentis, Excerpt. p. 332. in marg. p. 468. Tit. cxiv. Locus est v. 730. Bura.

- Παλλάδος ὑπ' ὄχθῃ τῆς Ἀθηναίων χθονὸς
 Μακρὰς καλοῦσι γῆς αἶακτες Ἀτθίδος.
 Ἀγνὸς δὲ πατρί, — τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον, —
 15 Γαστροὺς διήνεγκ' ὄγκον· ὥς δ' ἤλθει χρόνος,
 Τεκνὸς' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπήνεγκεν βρέφος
 Ἐς ταῦτόν αἶντρον, οὐπερ εὐνάσθη θεῷ,
 Κρίουσα, κακτίθησιν ὥς θαιούμενοι
 Κοίλῃς ἐν ἀντίπηγος ἐντρόχῳ κύκλῳ,
 20 Προγόνων νόμον σάζουσα τοῦ τε γηγενεὺς
 Ἐριχθονίου· κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κόρη

Palladis sub arce Atheniensium tutricis,

Macras vocant domini terræ Atticæ.

Inacio vero patre, sic enim deo placuit,

- 15 Tulit onus ventris: postquam vero tempus venit,

Pariens domi puerum, abiecit infansem

In idem antrum, ubi concubuit cum deo,

Creans, et exponit ut morituum

In rotundo orbe cavæ cistæ,

- 20 Majorum morem servans, et terrigenæ

Erichthonii. Illi enim Jovis filia

8. Ἔστω γὰρ εἰς ἄστυς] Vid. Joh. Meursii Athen. Attic. Lib. II. c. 5. fol. 102. *Bornet.*

9. χροσολόχῳ] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. χροσολόχῳ *Muz.*

11. κρεσβίβους σίτρος] Olim κρεσβίβους male: nam a βίβης, βίβης, βίβης, unde adject. βίβης, βίβης, βίβης, et βίβης ἡ, et βίβης Dionys. hinc κρεσβίβους, κρεσβίβους, et κρεσβίβους. Sic παρὰ βίβους Aristot. Sic infra v. 937. Πρεσβίβους ἄστυς. *Bornet.*

12. χθονί] Quo referri in constructione possit hac vox, non facile dixeris. Si enim sequitur κρεσβίβους, falsa est, quæ inde existit, sententia: Rupes Macras ab agro Atheniensi versus Boream sitas esse. Urbem enim ipsam attingebant, quæ in Australi parte regionis sita erat. Lego igitur: ἐν Ἀθηναίᾳ κρεσβίβους. Sub arce Palladis, Atheniensium progenitricis. Ἀθηνᾶς κρεσβίβους habetur Troad. v. 31. *Muz.*

13. Μακρὰς καλοῦσι] Πίστες huc referendum, quod præconat. Sic infra v. 936. Οὐδὲν Κικασίας σίτρος, κρεσβίβους

ἄστυς, ἢ Μακρὰς καλοῦσιν ἐν τῇ Ἀστυίᾳ σίτροι, ἢ Μακρὰς καλοῦσιν ἐν τῇ Πίστει, καὶ ἄστυς αἰνῶν, καὶ βίβης. Ut infra v. 497. et 937. Ἐν τῇ αἰνῶν τῷ θιάτρῳ τὴν σάβανον τῶν Κρητῶν ἢ, δογαστὶ Ἐριχθίῳ, Ἀσπύλλῳ ἰσχυρῶς ἐγγυσιόθεν κρεσβίβους, Pausania testante. *Bornet.*

15. ἔλασ'] Emendatio est H. Steph. Ed. Ald. *Muz.*

16. Confer Phœn. v. 22. ubi καὶ ἐν βίβῃ ἰσὺς ἐν ἐοδὲν versu occurrunt. *Muz.*

17. Reisk. scribit αὐτὴν κρεσβίβους, καὶ occubuit deo. *Beck.*

19. ἀντίπηγος] Hesychius per αἰνῶν et αἰνῶν ἐν ἐπιτάφῃ explicat. Rotundum fuisse ex hoc versu liquet, viminibus contextum ex v. 37. Ovid. Metam. II. v. 554. *Muz.*

Καὶ ἐν ἀντίπηγῳ] Ἀντίπηγος αἰνῶν, αἰνῶν ἐν Εὐφροῆτι ἐν, ἔλασ' ἐγγυσι, ex Hesychio, qui hunc locum respicit.

20. σάζουσα] Morem patrium servabat, non quod arculæ tali incluseret, sed quod serpentum effigies collo ejus circumdederit: confer v. 1430. *Muz.*

- Φρουρὰν παραζεύξασα φυλακὰς σώματος
 Δισσὼ δράκοντι, παρθένους Ἀγραυλίσιν
 Δίδωσι σῶζειν. ὅστιν Ἐριχθεΐδαις ἐκεί
 25 Νόμος τίς ἐστιν, ὅφισιν ἐν χρυσηάτοις
 Τρέφειν τέκν'. ἀλλ' ἦν εἶχε παρθένος χλιδὴν,
 Τέκνῳ προσάψασ' ἔλιπεν, ὥς θανουμένη.
 Καί μ' ὦν ἀδελφὸς Φοῖβος αἰτεῖται τάδε·
 ὦ Νύμφη, ἰλθὼν λαὸν εἰς αὐτόχθονα

Custodes cum adjunctione, corporis tutamina,

Duos dracones, Agrauli natis

Dedit servandum. Unde Erechthidis illuc

25 Mos quidam est in serpentibus auratis

Alere liberos. Sed ea, quæ habebat virgo ornamenta,

Filio appendens reliquit, tanquam morituro.

Ibi me Phæbus frater hæc rogat:

O frater, profectus ad indigenam populum

22. Φρουρὰν παραζεύξασα φυλακὰς σώματος] Isto modo in proclivi est corrigere pro vulgato δράκοντι. Ita scilicet et orationis tenor, et Porsoni regula simul servantur.

Maltby.

Φρουρὰ] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. φρουρῇ, cum iota subscripto. Murg.

23. παρθένους Ἀγραυλίσιν] Agrauli filiarum. Erat Agraulos Cecropis uxor (Apollodor. Lib. III. c. 13. sect. 2.) filiasque habuit, satis ex Ovidio notas, Aglauron, Hæsen, Pandrosen: confer v. 493. Per eam jurabant Atticæ mulieres: Aristoph. Thesm. v. 540. Confundunt cum filia Aglauro multi, etiam Veteres, nominatim Ulpianus ad Demosthen. de falsa Legatione, p. 264. Ed. Morell. et Hecychius v. Ἀγλαυροί. Vide et Porphyrium super Ἀντιχῆν, Lib. II. sect. 54. Murg.

παρθένους Ἀγλαυρίν] Olim Ἀγλαυρίν legitur, et exponebatur campestribus, nullo sensu; quare ex historia corrigo. Cecropis filie erant Hæse, Pandrosos et Aglauros; quibus Minerva commisit Erichthonium, filium suum et Vulcani, in cista inter duos serpentes repositum. Vid. quæ nos infra ad v. 1426. Quin et mater illarum, Cecropis uxor, dicta erat Aglauros; Apollodor. Biblioth. I. c. 13. §. 2. Κίρκη δὲ γῆρας τὴν Ἀσπίδα κέρει, Ἀγλαυροί, etc. lego Ἀγλαυροί. Porphy-

rius super Ἀντιχῆν, Lib. II. §. 54. In urbe, quæ nunc Salamis, olim vero Coronis dicta, venisse secundum Cyprios Ἀφροδίτην, natiuitur Hæmo Agraulo (l. Ἀγλαυροί) filie Cecropis et Ἀγλαυρίδος (l. Ἀγλαυρίδος) Nymphæ. Hinc posita tres sorores, ex matre, quæ erat Aglauris nympha, Ἀγλαυρίδας παρθένους vocat. Sic infra, v. 496. Ἀγλαυρὸν κέρει τρίγωνα, ubi Ἀγλαυρὸν legendum, vel transpositio est admit-tenda. Vide Ovid. Metamorph. Lib. II. Fab. 12. Pausan. Attic. fol. 16. lin. 5. Herodot. Lib. VIII. c. 53. Johann. Meursii Cecropiæ, c. 28. ubi tamen Ἀγλαυροί pro Ἀγλαυροί perperam actibitur. Hecychius: Ἀγλαυροί, θυγάτηρ Κίρκης παρὰ τὴν Ἀσπίδα καὶ ἱκανοὺς αὐτ' ἀντιχῆν δὲ τὴν ἑστίαν τῆς Ἀσπίδος. Berner.

24. καὶ 25. Ἐριχθεΐδαις τρεῖς Νύμφαι τὴν ἑστίαν ἐν χρυσηάτοις τρέφειν τίνας.] Ex hoc loco evidentialissime apparet, morem fuisse Atheniensibus, ut nobilium, præsertim Erechthidarum, infantes aureis serpentibus involuti nutrentur; quod infra apertius demonstratur, v. 1426. Δράκοντες Ἀντιχῆν ἐν χρυσηάτοις τρέφειν τρεῖς Νύμφαι, ὅτι τὰς ἑστίαν ἐν τῇ ἀσπίδι ἀντιχῆν. Quæ res, haud scio, an ulli criticorum sit observata. Berner.

29. αὐτὸν αὐτὸς αὐτὸς ὅσον Κλαυδῶν Ἀσπίδων.] Quod ad Heraclid. v. 69. et v. 827. polliciti sumus, ad hunc locum venientes, de

- 30 Κλειῶν Ἀθηῶν, — οἶσθα γὰρ θεῶς πόλιν, —
 Λαβὼν βρέφος ἰογινὸν ἐκ κοίλης πέτρας
 Αὐτῷ σὺν ἄγγει σπαργάμοισι δ', οἷς ἔχει,
 Ἐν γὰρ ἀδελφῷ τὰ μὲν πρὸς χρηστήρια,
 Καὶ θεῖς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἱμῶν.
 35 Τὰ δ' ἄλλ', — ἱμὸς γὰρ ἴστιν, ὡς εἰδῆς, ὁ παῖς, —
 Ἥμιν μελήσει. Λοξία δ' ἐγὼ χάριν
 Πράσσωμι ἀδελφῷ πλεκτὸν ἐξάρας κύτος

- 30 Inclytarum Athenarum, nōti enim, Deū urbem,
 Accipiens infantem recens natum cava petra
 Cum ipso vase et facili, quas habet,
 Portato mīhi fratri tuo ad mea oracula,
 Et posito in ipso introitu mearum aedium.
 35 Reliqua vero, (hic enim puer meus est, ut scias)
 Mīhi erunt curæ. Apollini vero beneficium ego
 Præstans fratri, contextum calathum tollens

Atheniensium antiquitate nonnihil dis-
 serere, id nos jam paucis absolvemus.
 Quare, quod prae cæteris Græciæ urbibus
 antiquitate valeant, id ex plurimis auc-
 toribus probat doctissimus Johannes
 Meursius Libelli sui de Fortuna Athe-
 niensium primo capite, quod denique ex
 suo solo orti sint, ideoque αὐτεχθόνες et
 γεγενῆσθαι dicti, unde insigne habebant au-
 ream Cicadam, utpote quæ ex terra et
 ipsa sit orta, idem loco prædicto ex omni
 genus auctoribus probat. Hinc Aris-
 toph. Equites, fol. 256. Ὅψ' ἰαυῖος ἐγὼ
 οὐτεγενόμην, ἀρχαῖα σχήματι λαμπρῷ.
 Idem, Nubib. fol. 109. Καὶ εὐτεγενὸν
 ἀνέμωσα Scholiast. ἰαυῖός ἐστι παλαιὸν
 (Ἀθηναῖον) κατὰ τοὺς ἀνέμους τῶν τριῶν
 χρόνων ἔχοντι τέτυκτο, σταυρῶσι, ἔτι αὐ-
 τεχθόνες ἔσονται Ἀθηναῖοι, ὡς ἐὶ εὐτεγενῶν.
 Vid. plura ibid. Item adagium, Τὸν
 φίλον, etiam Isocratem in Panegyrico et
 Panathenæico. Barnes.

29. 36. Ὁ σὺ γὰρ ἐν δόμῳ καὶ αὐτεχθόνος
 αἰωνῷ Ἀθηναῖον, ὁ δὲ θεὸς θεῶν
 καὶ θεῶν θεῶν ἰσχυρὸν ἐν αἰῶνι σίγῃ
 αὐτῷ εἰς ἀργεῖ, σπαργάμοισι δ' αὖτε
 ἰαυῷ ἈΔΕΛΦΩΙ τὰ μὲν πρὸς χρηστήρια.

Quamvis non ignorem substantiva pro-
 nomini loco eleganter adhiberi, et pro-

inde verbum ἀδελφῷ per μὲν explicari pos-
 se, suspicionem tamen de sinceritate hu-
 jus lectionis excitant, quæ adduntur τὰ μὲν
 πρὸς χρηστήρια. Quis enim, quæso, ferat
 sic loquentem: Tolle infantem fratrique
 tuo (pr. mīhi) transfer in templum meum.
 Emendandum itaque nō fallor:

ἰσχυρὸν ΔΕΛΦΟΥΣ τὰ μὲν πρὸς χρηστήρια.

et sic Argumenti Auctor, qui sic habet:
 Τὸ μὲν αὖ βρέφος ἱ' Ἐργῶν ἀνέμωσι τοῖς Δελ-
 φοῖς ἔσται. Jacobi.

31. πρὸς τοὺς Νέκρους, πρὸς τοὺς νεκρούς.
 Barnes.

32. σπαργάμοισι δ', αὖτε ἰαυῷ. Pro δ' ἰαυῷ.
 Relativum sequitur sui antecedentis Ca-
 sum, ut sæpe observare licet. Est vero
 Atticus usus; ut χρῶμαι ἐφίλοισι, αὖτε ἰαυῷ.
 Sed vulgares grammaticæ hanc regulam
 norunt. Barnes.

33. Reisk. emendat: ἰσχυρὸν Δελφῶν
 τὰ μὲν, offer ad fœdus meum templum,
 quod Delphis est. Beck.

36. Λεῖψα. De voce Λεῖψα vid. quæ nos
 ad Iphigen. Teur. v. 1014. Barnes.

37. αἰών. Ed. αἰώνος et hic et v.
 39. Sed errorum correxit Stephanus ex
 MSS. Μωγ.

πλειονὴν ἰσχύος αἰών. Pro αἰώνος, quod
 male prius aderni, lego αἰών; ut et Sca-

Τρέφει δέ ην λαβοῦσα· τὸν σπιράντα δὲ
 50 Οὐκ οἶδε Φοῖβον, οὐδὲ μητὴρ, ἥς ἔφυ,
 Ὅ παῖς τε τοὺς τεικόντας οὐκ ἐπίσταται.
 Νείος μὲν οὖν ἂν ἀμφὶ βωμίους τροφᾶς
 Ἴλατ' ἀδύρων· ὡς δ' ἀπηιδρωῖθι δέμας,
 Διλφοὶ σφ' ἔδειτο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ
 55 Ταμίαν τε πάντων πιστὸν, ἐν δ' ἀνακτόροις
 Θεοῦ καταζῇ διὺρ' αἰὶ σμιλὸν βίον.
 Κρέουσα δ', ἥ τεκοῦσα τὸν νεανίας,
 Ξούθῳ γαμῖται συμφορᾶς τοιαῶδ' ὕπο·
 Ἦν ταῖς Ἀθήναις τοῖς τε Χαλκιδοντίδαις,

Susceptum autem ipsum alit, patrem vero ejus

50 Phœbum esse nescit, neque matrem, ex qua natus est :

Et puer quoque ipse parentes suos non novit.

Juvenis igitur existens, circa victum ex aris datum

Vagabatur ludens : ubi vero evasit in virum,

Delphi ipsum fecerunt custodem·auri ipsius Dei,

55 Et fidem quæstorem omnium : in templo vero

Dei virit hucusque semper honestam vitam.

Creusa vero, quæ pepererat hunc adolescentem,

Xutho nubit, tali casu :

Erat Atheniensibus, et Chalcodontidis,

dicam, ἀναστρέφειν ἑλίας non tam ortum
 Solis, quam adscensum ejus ad meridiem,
 significare. Legi potest: ἀπ' ἐνελίσσοντος,
 vel ἀπ' ἐνελίσσαντος ἑλίου κύβου: quorum
 tamen neutrum ad vulgatæ vestigia satis
 prope accedit.

Homerus Hymno in Mercur. ἑλίας
 εἰς ἐνελίσσοντα. Artemidorus: ἑλίας
 ἐνελίσκει, l. 3. *Muz.*

Hesit. vulgatum reddidit ita: in solis
 adscendendo orbe, l. e. dum orbem cursus
 diurni sol adscendebat. *Beck.*

44. ὁ εἰς ἀλγίλον] Putabat vates, ali-
 quam ex Delphicis puellis hunc infantem
 exposuisse, et impia quadam audacia in
 dei templum projecisse; quare primo illum
 extra sacros limites exterminare voluit;
 donec miseratio (Deo sic volente) illum
 sublevis. *Barnes.*

46. ἀμύλας] Θυμύλα, ἰσὶς Παρις. Sic
 infra v. 114. τὰς Φοῖβον Θυμύλας εὐεῖν.
 Item altare, ut infra v. 229. Πάριον εἰς
 Θυμύλας, etc. Vid. quæ nos ad Supplic.
 v. 65. et Iphig. Aul. v. 152.

ἀμύλας] Vid. *Med.* v. 453. et *Helen.*
 v. 393. et 827. Ὅ μὲν δ' ἐκ τρεφέντος τρε-
 φόμενος εἰς παιδα τοῦ πατρὸς ἦν βαλὺς.

Barnes.

50. αἰε] Regitur a nominativo τρεφ-
 εν, ut recte *Barnesius.* *Muz.*

51. Ὅ παῖς τε τὰς τεικόντας οὐκ ἐπίστα-
 ται.] Hæc verba de nutrice prophetissa
 sunt sumenda, quod nempe illa nesciebat,
 Phœbum hujus adolescentis olim expositū
 patrem, nequē matrem, quæ fuerit, ubiubi
 fuerit; sed nec et ipse parentes suos no-
 vit. Et hunc sensum nisi loco affiga-
 mus, importuna erit *Tavetalsky* nostro
 poetæ indigna. *Barnes.*

52. ἀμφὶ βωμίους τροφᾶς] Ex his enim
 alebantur, quæ Apollini offerebantur,
 munerebus et victimis. *Brodeur.*

53. ἀναδραῖος ἥμας.] Ut vir factus est
 corpore et statura auctus. *ἥμας* redundat.
Barnes.

54. Διλφοὶ σφ' ἔδειτο χρυσοφύλακας] Ἐφί
 pro εἰς in singulari numero, vid. *Helen.*
 v. 988. De Delphici templi opulen-

- 60 Οἱ γῆν ἔχουσ' Εὐβοῖδα, πολέμιος κλύδων
 "Ον συμπονήσας καὶ ξυνεξαλὼν δορὶ,
 Γάμων Κρεούσης ἀξίωμ' ἰδέξατο,
 Οὐκ ἰγγειῆς ὦν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς
 Γεγάς 'Αχαιός· χρόνια δὲ στείρας λείχῃ,
 65 "Ατεκνίος ἴσθι, καὶ Κρέουσ' ὦν οὐνεκα
 "Ηκουσι πρὸς μαντιῖ' Ἀπόλλωνος τάδε,
 "Ερωτι παῖδων. Λοξίας δὲ τῇν τύχῃν
 'Ες τοῦτ' ἐλαύνει, καὶ λείλῃθι, ὡς δοκεῖ.
 Δώσει γὰρ εἰσιλθόντι μαντιῖον τόδε
 70 Εὐόδῳ τὸν αὐτοῦ παῖδα, καὶ πιφυκίνας
 Κάϊου σφε φήσει, μητρὸς ὡς ἰλθὼν δόμους
 Γνωσθῇ Κρεούσῃ, καὶ γάμοι τε Λοξίου

- 60 Qui Euboicam terram inhabitant, bellica tempestas,
 Qua simul tolerata, simulque ferro confecta,
 Nuptiarum Creusae dignitatem accepit,
 Non indigena existens, sed ex Aeolo Jovis filio
 Natus, Achaus. Dis vero, liberis procreandis dans operam,
 65 Sobolis expertus est, et Creusa. Quamobrem
 Veniunt ad haec Apollinis oracula,
 Desiderio sobolis: Apollo vero fortunam
 Huc impulsit, nec est oblitus filii, ut existimatur.
 Dabit enim ingredienti templum hoc
 70 Xutho suum Iphius filium, et natum esse
 Ipsum ex illo dicit, ut veniens ad matrem domum
 Agnoscatur a Creusa, et nuptiae Apollinis

tia videsis quae nos prolixius paulo notavimus ad Iphig. Taur. v. 1276. ubi Pausanias, de sacro bello Phocico testanti, addendus erat Strabo Lib. IX. fol. 420. praecipue quod ibidem plura ille de Delphicis thesauris habet. *Χρυσοῦλα* autem thesaurarius sonat, vel *Θεσσαροφύλα*, quia aurum est nobilissima et notissima gaze pars, et cui reliqua sunt paranda, quaecunque pretium habent.

59. *Καλαυδοῖδας*,] Ita dicti sunt Euboeenses a rege eorum Chalcodonte, qui ab Amphitryone et Thebanis victus in praelio perijt. Plutarch. Op. Mor. p. 1378. Ed. H. Steph. Pausan. p. 249. l.

40. et 296. l. 20. Eustathius in Il. β'. v. 541. *Marg.*

καὶ τι Καλαυδοῖδας,] Eustath. in Iliad. β'. v. 541. *Καλαυδοῖδας* *μυαθῖμον* ἀρχὴν Ἀθήνας, haec habet: *ἡ δὲ αὐτὴν ἰστέμεν ἡ Καλαῶν, ὡς ἔσ' αὐτὴ καὶ Καλαυδοῖδας* (ita enim lego pro *Καλαυδοῖδας* ibi) *ἀγορεύει τὴν Εὐβοίαν, ὡς αὐτὴν ἰστέμεν ἡ Ἰων, ἀπὸ τῆς Ἀθηνῆς καὶ τι Καλαυδοῖδας, ὅτι γὰρ ἔχουσιν Εὐβοίαν*. Ubi notandum, Eustath. poetæ sensum, non ipsa verba, protulisse: *καὶ Ἀθηνῆς* enim nullo modo in iambo principio stare potuit, nec sic scripsit Euripides. Haec loca autem contulit Joh. Brodtaux. *Barnes*.

- Κρυπτοὶ γίνονται παῖς τ' ἔχῃ τὰ πρόσφορα.
 "Ἴωνα δ' αὐτὸν, κτίστορ' Ἀσιάδος χυτοῖς,
 75 "Ὀνόμα κεκλήσθαι θήσεται καδ' Ἑλλάδα.
 'Ἄλλ' ἐς δαφνιδὴ γύαλα βήσομαι τάδε,
 Τὸ κραιθῖν ὡς ἂν ἐκμάθῃ παιδὸς τέρεϊ.
 'Ὀρῶ γὰρ ἐκβαίνοντα Λοξίου γόνον
 Τόνδ', ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῆῃ πυλῶματα
 80 Δάφνης κλαδοῖσιν. ὄνομα δ', οὐ μίλλαι τυχιῖν,
 "Ἴων' ἐγὼ νῦν πρῶτος ὀνομάζω θῖων.

ΙΩΝ.

"Αρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τιθρίπτω
 "Ἥλιος ἤδη λάμπει κατὰ γῆν,

Occultæ sint, et filius habeat quæ æquum est ;

Iona vero ipsum, conditorem Asiaticæ terræ,

- 75 Nominè vocari curabit per Græciam.

Sed in hos lauriferos recessus ibo,

Ut ediscam de puero quid sit statutum.

Video enim egredientem Apollinis filium

Hunc, ut portas ante templum nitidas reddat

- 80 Lauri ramis : nomen vero, quod adepturus est,

Ionem, ego primus ἰωνα nomino deorum.

ION.

Currus quidem splendidos quadrigarum

Sol jam per terram splendere facit,

73. ε' ἰχγ] Ed. Ald. ε' ἰχγ. Musg.
 [χγ] Recte legitur in subjunctivo, ut
 concordet cum γινεσθῇ et γίνονται: male
 itaque Duportus confirmatam lectionem
 vellicat, et ἰχγ. scribit. *Barnes.*

74. "ἴων Ἰ αἰεὶ, αἰεὶ τῆς Ἀσῆδος χυ-
 τοῖς.] Ion, Apollinis, vel Xuthi, et Creu-
 sæ filius, Aticas duxit colonias in Asiam,
 quæ coloniarum ex ejus nomine Ionia voca-
 bantur. Ionie autem 13 hæ urbes:
 Ephesus, Miletus, Myus, Priene, Colo-
 phon, Teus, Lesbos, Erythræ, Phocæa,
 Clazomenæ, Chius, Samos, Smyrna. vid.
 Suidam in voce Ἰωνία et Stephanum ἐπὶ
 ἰωνίων. *Barnes.*

76. λαφύων] Τὸ λα corrigitur, de qua re
 nos fusius ad Phœniam. v. 19. *Barnes.*

77. Forte, ἰαμυχθῇ] Perficiam. *Reid.*

79. λαμπρὰ θῆῃ πυλῶματα] Ut laurus
 ramis adornet, ac vestias vestibulum et
 fores. Virgil. *Æneid.* Lib. II. v. 492.
*Nos delubro Deum micari, quibus ultimas
 cunct Ille Dicit, festa velamus fronde per
 urbem.* Vide infra v. 104. *Broderus.*

81. ἰγδ' ἰγ] Scaligeri emendatio est.
 In Ed. Aldina docet ἰγ. Musg.

"ἴων ἰγδ' ἰγν ἰαμυθῇ θῖων.] Olim
 syllaba defecit versus, quam inter ἰγδ' et
 ἰαμυθῇ desideratam addidi; quod vidit
 tamen ante me Canterus; et melius sane
 hæc post α μν sciat, quam ἰγ, quod Scal-
 liger et Duportus reponunt. *Barnes.*

82. Ut constare possit constructionis
 ratio, legendum "Ἰα. *Beck.*

- 85 Ἄστροα δὲ φεύγει πρὸς τῷδ' αἰθέρος
 Ἐς νύχθ' ἱεράν,
 Παρησιάδεις δ' ἄβατοι κορυφαὶ
 Καταλαμβάνονται τὴν πραϊάν γ'
 Ἀψίδα βροτοῖσι δίχονται.
 Σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς ἐς ὀρόφους
 90 Φοίβου πίπεται.
 Θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάτιον

- Astra vero fugiunt hoc igne aetheris
 85 In noctem sacram.
 Parnassi vero vertex inaccessi,
 Illucens diurnum
 Currum mortalibus accipiunt.
 Myrrhae vero aridis fumus in summa tecta
 90 Phœbi volat.
 Mulier vero sedet supra sacrum tripodem

87. τὴν ἡμέραν.

84. φεύγει] Ita MS. G. ut recte jam editi, Cantero auctore. Ed. Ald. φλίγει.

Musg.
 84. α. Ἄστροα δὲ φεύγει πρὸς τῷδ' αἰθέρος ἐς Νύχθ' ἱεράν.] Cum olim φλίγει legebatur, sensus et metri pariter detrimento, nos cum Cantero et Duponto φεύγει legimus; quia, adveniente sole, stellæ fugam videntur capessere et velari. Barnes.

Ἄστροα ὧ ἱερίαν.] Cedunt, legit Reisk.
 Beck.

85. νύχθ'] Ita MS. E., qua etiam forma νύχθ' ἱερίαν scribunt, non νύχθ' ἱερίαν. Ed. Ald. νύχθ'. Musg.

86. Παρησιάδεις ὧ ἔδραν κορυφαὶ
 καταλαμβάνονται τὴν ἡμέραν
 ἈΨΙΔΑ ΒΡΟΤΟΙΣΙ ΔΙΧΟΝΤΑΙ.

Pro ἡμέραν Canterus optime emendavit: ἡμέραν. Sed hæremus in βροτοῖσι, quod quo referatur non habet. Mihi in mentem venit

— τὴν ἡμέραν

ἈΨΙΔΑ ἈΜΕΡΤΟΝ ΕΠΙΔΕΧΟΝΤΑΙ.

Dixi expectant immortalem currum. — Paulo ante v. 83. elegantissime emendavit doctissimus Matthæus

ἔμμετα πρὸς τῷδ' ἀμάρτῃ νύχθ' ἱερίαν

ὡς αὖτε ΚΑΜΕΤΕΙ αὐτὰ γὰρ.

in Obs. Criticis, p. 22. Jacobs.

87. Pro ἡμέραν optime Canterus ἡμέραν. Sed et sic laborat constructio. Nihil enim, quo referatur, habet vox βροτοῖσι. Lego igitur καταλαμβάνονται, ut constructio sit καταλαμβάνονται βροτοῖσι, accipiunt mortaliūbus. Musg.

ἡμέραν] Sensus isidem et metro hic deficiente, Canterus legebat ἡμέραν, ut et Dupontus; Scaliger vero ἡμέραν, quarum alterutram lectionem veram puto, neutram pronuntio. Barnes.

ἡμέραν Reisk. putat dictum esse pro ἡμέραν, orbem (a currum) mortaliūbus currum accipiunt. Beck.

ἡμέραν] Τὴν σφαιράν. Scholiast.

89. α. Σμύρνης ὧ ἀνύδρου καπνὸς ἐς ἡμέραν Φοίβου πίπεται.] Ita carminis gratia cum Scaligero et Duponto lineas implendas statuo; punctum autem post ἡμέραν tolli, et ἡ pro αἰς legi debere. Σμύρνη autem ἀνύδρη dicitur, quia solo arido et sicco gaudet. Barnes.

Σμύρνης ὧ ἡμέραν, Augræis μυρτιάς, reponit Reisk. Beck.

90. εἰς τὴν.] Ita lego pro voce nihili εἰς τὴν, nisi malit aliquis εἰς τὴν α τὴν. Musg.

Δελφίς, αἰδούσ' Ἑλλήσι βοᾶς,
 Ἄς ἂν Ἀπόλλων κτελαδῇσῃ.
 Ἄλλ', ὃ Φοῖβου Δελφοὶ Δίρατις,
 Τὰς Κασταλίας ἀργυροειδέϊς
 Βαίνειτι δίνας, καθαρὰς δὲ δρόσοις
 Ἀφουδρανάμιοι, στείχετι καύς·
 Στόμα τ' εὐφημοὶ φρουρεῖτ' ἀγαθόν,
 Φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἰδύλοισι

Delphica, canens Graecis oracula,
 Quam Apollo illi dederit.
 Sed, O Delphici Phœbi ministri, ad
 Castalie limpidos
 Ite vortices, puroque rōre
 Abluti ite in templum,
 Osque bene omnians et bonum custodite
 Omniaque leta, cuspilibus

91. *ἑσπέρῃ*] Non quotidianum erat hoc, sed per intervalla factum. Tradit Plutarchus (Op. Mor. p. 552. Ed. Steph.), Pythiam prisca temporibus semel tantum in anno oracula edidisse; postea vero semel in mense facultatem consulendi Deum concessam esse, quem morem tangit etiam, p. 708. Fuisse etiam certi dies, *ἑσπέρῃ* dicti, quibus non licebat *ἑμμενίσαι*. Plut. in Alexandro, p. 1232. Sed ne legitimis quidem diebus Pythiam introducebant, nisi victima, superfundus capiti vino, totum corpore contremisisset: Plut. Op. Mor. p. 773. Hinc tenendum, diem, quo hæc acta finguntur, ex maxime sanctis fuisse; caeremoniaque adeo hic enarrari non quotidianas, sed præcipui quidam, quod talis diei sollemnitates celebratae exigebat. *Muss.*

Θάρα δὲ τῶν] Vates Delphica. Ionis
seculo virgo responsa dabat; postea vero
mulier annos nata quinquaginta, ut tes-
tatur Diodorus Lib. XV. Super tripode
autem sedens futura prædicebat.

93. αἰαλέει] Præcipiens. Theognis, v.
805. "Ποιὸν κατὰ Παδῶν θεὸς ὅστις ἔστι
ἐστὶν Ὀμφίη σφαγὴ τίνας ἐξ Ἀλφειῶν. Quod
verum autem ut plurimum oracula daren-
tur, ideo αἰαλεῖται ἀείτω καὶ χροσμήσι τε
(supra v. 6.) ἱερᾷ de Delphico, deo
usurpantur. Eustath. de loco proxime
citato: Εὐφρόνη δ' αἰαλεῖται μαντικῇ

ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ, ἰσθαι τὸ ἀμφότες ἀπὸ τοῦ
Σωκράτους εἰσέναι. Philotus, in Apollonio
ἱστορῶντι βίᾳ, αὐτοὺς πάλιν ἵστα καὶ ἐν μέρει
ἡρωϊκοῦ τὸν αὐτὸν χαρακτηρίζει. Aristides ἐν
τοῖς Σαφόροις ἵτα sentit: Ἄλλ᾽ ὅτι καὶ ὁ Δίας
καὶ οἱ θεοὶ πάντες τοῦ βίου, ἰσθαι μανθάνει,
μύθη τε καὶ αἰσῶναι, ὃ καὶ πάλιν τὰ βί γε
πάλιν καὶ ὁ Δίας καὶ οἱ μύθη αὐτὸν ἀπείραστος αἰ-
σῶν καὶ ὁ Διόσκουρ. *Βροδοῦται.*

94. Δαλφαι Σίμωνες.] Hecce Δαλφαι hic retinemus, quamvis Scaliger in Conject. in Varr. p. 94. εἰμῶν legendum putet pro Δαλφαι: nam ministri Apoll. Delphi fuer. ut plurimum. *Barnes.*

Ion hæc ad prophetas illos dicit, quibus
injunctum erat munus colligendi respon-
sa Pythim. Beck.

95. τῆς Κασταλίας] Æmil. Probus: Castalius fons est Delphis in Apoll. Oraculo, qui abducit ipsam aram dei.

97. Ἀφελεινός,] *Abulh.* Hesychius: ἀφελεινός, αφελεινός (L cum viris doctis ἀφελεινός, αφελεινός,) ἀφελεινός. *Metz.*

98. Frigidiusculum est hoc in loco ἀγασθῆναι, nec valde placeret ἀγασθῆναι, propter asyndeton. Lego igitur ἀγασθῆναι, miles, placidi. Muar.

Ἰρῆμα εἰς ἀποκρίαν] Ne quis per ignorantiam emissus sermo sacris obstat obstet.
Thomas Magister: Εἰς ἀποκρίαν, εἰς μῆκος τοῦ
ἰσχυροῦ. Ἰσχυρὸν καὶ εἰς καλὴν καὶ ὀπίσθησαν

100

Μαρτυέσθαι

Γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.

Ἡμεῖς δὲ, πόρους οὐς ἐκ παιδὸς
Μοχθοῦμεν αἰὶ, πτόροισι δάφνης
Στίφεισί δ' ἰερούς ἰσόδους Φοίβου

105

Καθαράς θήσομεν ὑγραῖς τε πίδαοι
Ῥαῖσιν ἰοτερόν, πτηνῶν τ' ἀγίλας,

100

Oracula-consulere,

Lingua fausta enunciate,

Nos vero labores, quos a puero

Laboramus usque, ramis lauri,

Et sacris coronis, vestibula Phœbi

105

Pura faciemus, liquidisque solum

Guttis humidum : et greges avium,

λέγω. Aristoph. in Nubibus : Εἰρημαῖν
χρὲ τὴν περιβόητον. Schol. παρακαλεῖσθαι
τοῦς αἰετὶς ἐκαστῆς, καὶ ἰφθαῖμῶν, ἢ ἐλθεῖναι,
καὶ μὴτ' ἐλθεῖναι ὡς αὐτῶν. Hom. Iliad.
εἰ. v. 171. Φέρει δὲ χερσὶν ἔλας ἰφθαῖμῶν
καὶ ἐν αἰετῶν. Euripid. in Iphig. Aul.
v. 1563. Εἰρημαῖν αἰετῶν καὶ ἐντὶ
στρατῶν. Latini porro lingua faventem
ob id quoque admonerant. Joh. Bro-
dicius. Vid. quæ nos ad Bacch. v. 68. et
70. Borna.

φερομένη ἐστὶν προφάσις, μίμνησθαι,
μνησθαι, ἀποφαίνειν scilicet, πρὸς τὸ
ἐνίκα τ' ἰφθαῖμῶν αἰετῶν, ἢ αἰετῶν, dum ad
templum itis (sic enim leg.) Arist.

26. αἰ. Ἰόνια τ' ὡραῖαι φροῦν' ἈΓΑΘΟΝ
φίμας τ' ἀγαθὰς αἰετῶν
μαρτυέσθαι
πλάττειν ἢ αἰετῶν.

Quamvis in ejusmodi rebus dona verba
Latini dici præcipiunt, tamen veror ut
Græce dicatur ἔτιμα ἀγαθῶν, eo minus
ferendum hoc loco quod ἀγαθὰ proximo
versus recurrit. Suspensus sum restitu-
endum esse tragicæ verbum hæc in re
propellum ac solemne

Ἰόνια τ' ὡραῖαι φροῦν' ἈΓΘΟΝ α. ἈΓΘΟΙ

Ἀγαθὰ enim esse debent quicunque deo-
rum templa accedunt, et manibus et
mente et verbis. In hac ipsa fabula v.
246. ἀγαθὰ λαβὴν χερσῶν habemus. et
ἀγαθὰ δίδωμεν ap. Sophocl. in Trachin. v.
287. Ἀγαθὴ τὰς φρενας Euripides dixit in

Orest. 1621. — Idem fortasse verbum
restituendum est Ioni v. 143.

χρὲας τ' ἐν ταχίῳ ἰόνῳ
ΓΑΙΑΣ παρὰ
τὸ ἀποκαλεῖται Κερταλίας
ἄλμα.

Fortasse:

ἈΓΝΑΣ ταχίῳ
τὸ ἀποκαλεῖται Κερταλίας ἄλμα.

ut sit: ἀγαθὰ Κερταλίας δ. Eubulus ap.
Athen. Lib. XIII. p. 568. F.

Ἡρώδης ἀγαθὰ ἔλας αἰετῶν.

Mentione de fonte Castallo injecta con-
jecturam periclitabor de Propertii loco, in
quem Castalides Musas postlimini jure
restituendas arbitror. Legitur Lib. II.
El. X. 1. edit. Burn.

Non tot Achæmeniae armantur Sosa sagittæ
Spicula quot nostro pectore fixit Amor.
Hic me TAM GRACILES vetuit continere
Muses
Jussit et Anacreon SIC habitare nemus.

Lectio: *tam* graciles — Musas multū qui-
dem mirum in modum clumibis esse vide-
tur; quamvis satis bene interpretari pos-
sis de carmine *tenui* et *molli*, quod carmi-
num genus Propertium sequutum esse
constat. Sic Auctor Culicis v. 1.

Λαμψια, Octavi, gracili modulante Thalia.

Ferri autem nequit vocula sum temere

Αἱ βλάπτουσιν

Σίμιν' ἀναδήματα, τόξοισιν ἱμοῖς
 Φυγάδας θήσομιν' ὥς γὰρ ἀμήτηρ
 110 Ἀπάτωρ τε γίγας, τοὺς θρεΐψαντας
 Φοῖβον καὶ Διραπέωνα.
 "Αγ' ὦ νηθαλὲς ὦ
 Καλλίστας πρόβλημα δάφνας,

στροφῇ.

Quae laedunt

Sacra donaria, sagittis meis

Fugabimus. Sic enim incerta matre,

110 Et incerto patre natus, illud, quod me aluit,

Phœbi templum colo.

Age, O recenter-virescens, O

Ministerium pulcherrime lauri,

107. *Α βλ.

inculcata. Suspicio itaque doctissimum poetam scripsisse:

Hic me CASTALIDES vetuit contemnere Mu-
 sas

Jussit et Aëraeum HIC habitare nemus.

Jacoba.

99. Lege metri gratia ἱλάσσειν, ut et
 v. 104. στίβου, et v. 106. μανίας. Heath.

100. Μανεύειθα] Ita MSS. E. G.,
 ut jam emendavit Scaliger. Ed. Ald. μαν-
 εύειθε. Beck.

Μανεύειθα] Scaliger legit μανεύειθα,
 quod probō: μανεύειμαι autem sonat, ora-
 culum colo; et oraculum consuō: ut in hoc
 loco. Barnes.

101. Πας] Mirum, credo, foret, ni
 propriis linguis loquerentur. An legen-
 dum Πας. Hesychius: Πας, πάντες, αἴ-
 νοι. Exstat autem vox in Æschyl. Ag-
 gam. v. 104. et 165.

ἀσφαίειν.] Infinitivus pro imperativo:
 cujus enallages innumera apud Hesio-
 dum exempla sunt. Adde Soph. (Ed.
 Col. v. 502. Musg.

ἀσφαίειν.] Intellige δεῖν: Ut ea quid-
 dem responsa, quae Deus dederit, vosmet
 interpretemini. Datum enim oraculum,
 quod ut plurimum obscurum ancepsque
 erat, explicabant sacerdotes. Homeri
 Schol. Ὑπερφάνης λίγνοι τοῦ πυρὶ τὰ
 χρηστήρια ἀρχαλομήνους, καὶ τὰς μαντίας
 τὰς γοργαμίνας δεῖ τοὺς ἱερεῖς ἐρμηνεύειν.
 Lucian. in Alex. ψιδομήν. Καὶ δεῖ

Vos. VII.

B

τοὺς ἱεργὰς καὶ τοὺς καθάρους, καὶ μαν-
 τίας εἰς ἀλγῶνι καλίστασι παρὰ τοῦ τοῦ
 τοῦτοῦ χρηστήριον ἀρχαλομήνους καὶ τῇ
 ἱεργίᾳ καὶ καλίστα ἀντὶ. Broderus.

102. ἐν σταδίᾳ] A pueria, ab incunte
 ætate. Barnes.

103. πνέειθα] Ita Ed. Ald. Quod
 postea editum est, πνέειθα ἂν, incuriæ
 typographorum debemus. Musg.

πνέειθα ἰάφει] Ita Canterus Scali-
 gerque legunt recte, pro πνέειθα ἢ δάφ-
 νει. Laurum autem Apollinis arborem
 nemo nescit. Barnes.

104. ἱλίου] Templi vestibulum. Vide
 supra ad v. 79. Athenæus: σπινθήριον ἢ
 τὰς τοῦ ἱερῶντος θύρας· ἐν τῇ τῇ χάρι,
 καθάπερ ὁ τοῦ τοῦ, τὰ πρὶν πρὶν σπινθήρι-
 ον ἀντὶ. Broderus.

107. *Α βλάπτουσιν.] Lego cum Scali-
 gero: αἱ βλάπτουσιν. Musg.

*Α βλάπτουσιν.] Scaliger et Dupontus
 legunt αἱ, ut referatur ad ἄλγος: cum αἱ
 neque bene stabit, quod et prius ostendit,
 et debet referri ad πνέειν. Est enim πνέειν,
 et πνέειν, et πνέειν, et πνέειν
 in neutro plerumque genere, ubi sub-
 stantive sumitur de avibus, aliquando in
 masculino, ut infra v. 153. Barnes.

109. αἱ γὰρ ἀμήτηρ] Ἀμήτηρ τοῦ γιγάντος,
 Vide infra ad v. 836. Barnes.

112. αἱ νηθαλὲς ἀρχαλομήνους ἰάφει.] Vid.
 Ovid. Metamorph. Lib. I. Fab. 5. et 9.
 Novusdum Laurus erat, &c. Portus.

- 115 Ἄ τὰν Φοῖβον θυμῖλαν
 Σαίρεις ὑπὸ ναοῖς
 Κήπων ἐξ ἀθανάτων,
 Ἴνα δρόσοι τίγγουσ' ἱερὰι,
 Τὰν αἶναον παγὰν
 Ἐκπροεῖσαι,
 120 Μυρσίνας ἱερὰν φόβαν,
 Ἄ σαίρω δάπιδον Διου
 Παναμέριος ἄμ' ἡλίου πτέρυγι Διῷ
 Λατρεύων τὸ καδ' ἡμας.
 ὦ Παιᾶν, ὦ Παιᾶν,
 125 Εὐαῖον, εὐαῖον
- Quæ Phoebi sacrum-pavimentum
 115 Verris sub templo,
 Ex hortis sacrum natum,
 Ubi rores rigant sacri,
 Perennem fontem
 Emitterentes,
 120 Myrti sacram comam,
 Qua verro solum dei
 Per totum diem, cum solis ala celeri,
 Serviens quotidie:
 O Pæan, O Pæan,
 125 Beatus, beatus

127. ἡλίος.

114. θυμῖλαν] Δάμνιδες, aream, cui tholus incumbit. Brodæus. Vid. supra ad v. 46. Barnes.

115. Σαίρεις] Ita MS. E. Ed. Ald. εαίρει. Musg.

Foris, εαίρω ἀσκαλίζω, vel ἀσκαλάσσει, αἰσῶν — quous decerpui ex hortis.

Σαίρεις conjecterat jam Heath. Beck.

116. Κέσσει ἐξ ἀθανάτων.] Supplendum est βλαστειδων, vel tale aliquid. Sic Cyclop. v. 41. σὺ δὲ μὲν γυναικὶν μὲν παρὶς, γυναικὶν δ' ἐν σκαλίῳ; confer Soph. Ajax. v. 191. et v. 202. Musg.

Versus glyconius est σελωχεράσσειναι, ex molosso (cui in antistropha opponitur creticus) et choriambos. Similis est etiam v. 114. Heath.

120. Μυρσίναι] Myrtum præ cæteris pe-

renni hoc fonte irrigatam fuisse tradit, quod, secundum aliquos certe Veterum, copiosissima rigatione indigeret. Theophrastus Hist. Plant. Lib. II. c. 8. λέγουσι δὲ οὗτοι Ἀθηναῖοι — σκιάσσει ἡλίος — ἡλίος καὶ μύρτιον. Confer Nostri Electram, v. 777, 8. De myrti sanctitate vide porro Alcest. v. 173. Aristoph. Thesm. v. 455. Polluc. Lib. I. sect. 27, 28. Musg.

ἡερὰ φόβαν.] Φόβαν, capillitium hominum, etiam pili et setæ ferarum, plume quoque avium, arborum frondes denique et folia: ut etiam comæ apud Horatium, Carm. Lib. IV. Od. 7. Diffugere nives, redeunt jam gramina campis, Arboribusque comæ. Barnes.

Legendum videtur Μυρσίνας ἡερὰ φόβαν.

- Εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
 Καλόν γε τὸν πόνον, ὦ
 Φοῖβί, σοι πρὸ δόμων λατρεύω, ἀπιστ.
 Τιμῶν μαντείον ἴδρα· 130
 130 Κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι,
 Θεοῖσιν δούλαν χεῖρ' ἔχειν,
 Οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοισ·
 Εὐφάμοις πόνοις μοιχθεῖν
 Οὐκ ἀποκάμνω. 135
 135 Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
 Τὸν βόσποτα γὰρ εὐλογῶ.
 Τὸ δ' ἀφείλιμον ἰμοὶ πατέρος ὄνομα λίγω

- Sis, O Latone fili.
 Honestum certe laborem, O
 Phoebæ, tibi ante redem servio,
 Colens oraculorum sedem.
 130 Præclarus enim est iste labor mihi,
 Servam manum præbere Diis,
 Non mortalibus at immortalibus,
 Gloriosis laboribus exerceri
 Non defatigor.
 135 Phoebus est mihi genitor pater:
 Educantem enim me prædico.
 Beneficentiam vero, patris nomine voco

131. Θεῶν. 137. Τὸ δ' ἀφείλ.

Nam non apparet, a quo accus. φάβοι
 regatur. Heslth.

130. α. Κλεινὸς ὁ πόνος μοι Θεοῖς δούλαν
 χεῖρ' ἔχειν.] Sic nostræ litteræ vocant Dei
 ministerium absolutam libertatem. Ita
 David. Psalm. cxxxi. v. 10. Ἐξελθὼν
 παρεστησάμην ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, μάλ-
 λον, ἢ αἰεὶν με ἐν καυκάμει ἀμαρτανῶν.
 Ita paulo post v. 148. Εἴς' οἴκῳ ἔσται ἔσθ
 Φοῖβῳ λατρίαν καὶ σπουδαίαν, etc. Cui
 affine illud Psalm. xxvii. v. 4. Μία
 ψευδῆσαι παρὰ Κυρίου, ταῦτα λαζονέω-
 τὸν καρποῦν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσαι τὰς
 ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, τὸ ὄνομα μου ἐν
 ταπεινότητι Κυρίου, καὶ ἰσχυρίσασθαι ἐν
 αὐτοῖς. Barnea.

134. ἀτακάμνω.] Ita MS. E. Ed. AM.
 ἀτακάμνω. Musg.

135. α. Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
 εἰς βόσποτα γὰρ εὐλογῶ
 τὸ δ' ἀφείλιμον ἰμοὶ πατέρα
 ὄνομα λίγω
 ΦΟΙΒΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΚΑΛΟ

Non me expedit ex his verbis. Si Φοῖβου
 appositionis locum tenet, inepta emergit
 sententia: Illi qui mihi utilis est nomen
 impertio patriæ, Phoebi illius qui in templo
 est. Nihil autem ineptius verbis τὸν κατὰ
 αὐτὸν. Quare dubitari nequit, ulcus in his
 verbis latere, forsitan sic curandum:

τὸ δ' ἀφείλιμον ἰμοὶ πατέρα
 ὄνομα λίγω
 ΦΟΙΒΟΥ Γ' ΟΥΤ' ΚΑΤΑ ΝΑΟΝ.

- Φοῖβου τοῦ κατὰ ναόν. 140
 ὦ Παιὰν, ὦ Παιὰν,
 140 Εὐαίην, εὐαίην
 Εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
 Ἄλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους
 Δάφνας ὀλκοῖς, χρυσίαν δ' ἐκ 145
 Τευχίαν ῥίψω γαίης παγὰν,
 145 Ἄν' ἀποχεύονται Κασταλίας
 Δίται, ἰοτερὸν ὕδωρ
 Βάλλον, ὅστις ἀπ' εὐνᾶς ὤν. 150
 Εἴθ' οὕτως ἄρα Φοῖβον
 Λατρεύων μὴ παυσάιμαν,

- Phœbi, qui colitur hoc in templo.
 O Pæan, O Pæan,
 140 Bestus, beatus
 Sis, O Latonæ fil.
 Sed finiam labores
 Lauri lactibus: ex aureis vero
 Vasis projiciam terre fontem,
 145 Quem effundunt Castalim
 Vortices, humidam aquam
 Projiciens, purus existens a lecto.
 Utinam vero sic Phæbo
 Servire non desinam,

*Ilum autem, qui me nutrit, cujus in tem-
 plo hæbit, patris impertio nomine.* Jacob.

136. Reisk. corrigi: εὐαίην, εἴς τ'
 ἀφίλωμαι, et v. 140. Φαῖβον, τοῦ κατὰ ναόν,
 Phæbum, qui mihi utilis est, appello no-
 mine patris, scilicet nempe figurato, intellec-
 tuali, non reali. Beck.

137. Τὴν ὕψιλωμαι] Legerim, aut
 jubente, aut favente saltem, metro, εἰ ὕ-
 ψιλωμαι, ut constructio sit: τοῦ ἀφίλωμαι
 ἡμεῖς Φαῖβον τοῦ κατὰ ναόν. Latine: Pa-
 tris nomen tribuo utilitati, quoniam ex Phæ-
 bo, templi incolæ, percipio. Musg.

138. Heath. structure verborum causa
 scribit vult: Φαῖβον τοῦ κατὰ ναόν. Beck.

144. γαίης παγὰν.] Geminum est
 Nonni σῆμα γαίης, l. lib. III. Sophocles
 ἡμέτεροι χθονί, Ed. Colon. v. 721. utrum-
 que de aqua dictum, quam terræ sinus
 effundit. Contra, aqua marina, σῆμα

κατὰ Euripidi audit Iphig. in Taur. v.
 1040. Musg.

γαίης. l. ῥέματι, aut potius ῥίψω παγὰν
 παγὰν, ἢ, aut saltem γαίης legendum, ad
 terram projiciam, aut γῆ ἡμεῖς παγὰν.

Reisk.

147. Ἰσχυρὸν ἀν' ἰνῆς ὤν.] Sanctus et
 purus a congressu muliebri, vel noctur-
 nis pollutionibus; ita in Levit. c. xv. v.
 16. Καὶ εἰς ἡμέραν, ἢ εἰς ἡμέραν ἢ εἰς αὐτὸν
 αἷμα ἐκίναται, καὶ λούεται ὕδατι τοῦ ὕδατος.
 Diabolus autem semper Dei nimis erat,
 in ritibus illius et ceremoniis imitandis.

Barica.

148. Εἴθ' οὕτως ἄρα Φαῖβον] Quom
 olim ἄρα manifesto errore scriberetur,
 Henricus Stephanus ex Vett. Libb. ἄρα
 correxit. Scaliger. legit παρὰ, παρὰ

- 150 "Η παυσαίμαν ἀγαθᾶ μοίρα.
 "Εα, ἰα
 Φοιτᾶσ' ἤδη λείπουσιν τε 155
 Πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας· (155)
 Αὐδῶ μὴ χρίμπτιν θριγκοῖς
 155 Μῆδ' εἰς χρυσῆρεις οἴκους.
 Μάρψω σ' αὖ τόξοις, ᾧ Ζητὸς
 Κήρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς 160
 Ἰσχυρὸν νικῶν. (160)
 "Οδὲ πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρίσσει
 160 Κύκνος· οὐκ ἄλλα
 Φοινικοφᾶν πόδα κινήσεις;
- 150 Aut desinam bona fortuna.
 Eia, cia!
 Veniant jam, et relinquunt
 Volucres Parnassi cubilia:
 Edico ne appropinquetis pinnis,
 155 Neque in aureas aedes.
 Feriam te telis, O Jovis
 Frasco, avium nostro curvo
 Robur vincens.
 Ecce ad atria alius remigat hic
 160 Cypnus. Non alio
 Rubentem pedem movebis?

quam inepte. Vid. quae nos supra ad v. 190. *Barnes*.

152. Reisk. scribit: φασῶσι δὲ. *Beck*.

154. Reisk. emendat: μὴ ὕχχρῖμντιν, i. e. μὴ ὑχχρῖμντιν. *Beck*.

155. Post hunc versum deest unus, cujus haec sententia propemodum fuerit: μὴ εἰς χρυσῆρεις οἴκους φανῶ, δὲ ἢ σιλόεγε, μάρψω σ' αὖ, etc. *Reisk*.

156. ἢ ᾧ Ζεῦσι κῆρυξ. Aquilam notat; huc refero epigrammatum illud, quod lusinus olim accipitri tribuentes, quem egregie pro nostro modulo in pariete depinximus, tintinnabulis ocreatum; Ita nimirum accipiter loquitur: *Βαρυσίον αἰῶνις εἰμὶ· Σὺ, Αἰνὶ, ἰσφαρίζῃ· Ὅστις γὰρ Διὶς εἰς εὐ· Ἐγὼ δὲ εὐὶ ὑχχρῖμαι ὤκω.* Quod cum non nemo mihi, ut arrogantiam argumentum, improperaret, utpote qui ita meipsum Jovi praeferrem, respondi: Si

civis canis mortuo leoni praeferendus, certe et civis homo ei verus mortuo et ficto deo nonnihil praestare videatur. Dabit veniam amicus lector illius voluptati quoquomodo consulenti. *Barnes*.

157. γαμφηλαῖς leg. Reisk. curvos ungues, in quibus avium praecipua vis est, vincens. *Beck*.

159. ἰρίεσσιν] Sic *Remixium alatum*, Virg. *Aeneid.* VI. v. 19. vid. et I. v. 305. *Mug.*

ἰρίεσσιν] De metaphora ab aliis ad romos, et viceversa, vid. quae nos ad *Iphigen.* Taur. v. 290. et v. 1347. et *Troad.* v. 1076. et *Helen.* v. 146. *Barnes*.

160. Κύκνος] Victorii emendatio est. Ed. Ald. κύκων.

ἄλλα] Emendatio est *Canteri*. Ed. Ald. ἄλλα. *Mug.*
 εἰς ἄλλα] Ita pro ἄλλα scribo, *Can-*

- Οὐδέν σ' ἂ φέρωνξ ἅ Φοίβου 165
 Σύμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν' (165)
 Πάραγε πτέρυγας,
 165 Λίμνας τ' ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος·
 Αἰμάξεις, εἰ μὴ πείσῃ,
 Τὰς καλλιφθόγγους ᾠδάς. 170
 Ἔα, ἔα. (170)
 Τίς ὃν ὀρνίθων καινὸς προσίβα;
 170 Μῶν ὑπὸ θριγκοῦς εὐναίαις
 Καρφηρᾶς θῆσαν τέκνοις;
 Ψαλμοὶ σ' εἰζέουσιν τόξων. 175
 Οὐ πείσῃ, χωρὼν ἐν δίναις

Nihil te cithara Phoebi
 Concentrix a meis sagittis liberabit.

- Præterage alas,
 165 Et paludem in Delicam defer:
 Cruentabo te nisi obtemperes,
 Pulchre sonora carmina.

Eia, eia:

- Quænam hæc avis nova accessit?
 170 Num sub pinnis nidum
 Ex festucis factura soboli?
 Te vibratio arcebit arcuum.
 Non parabis? Hinc discedens, in vorticibus

164. Παρέ τι πτ.

tero, Scaligero, Duporto consentientibus.

Barnes.

162. φέρωνξ est h. l. non instrumentum musicum, sed vox cygni musica: vox tua citharæ Phoebi contentens. Reisk.

163. Σύμολπος. De cygno, quod sit φιλῶν et Apollini sacer ac devotus, vide quæ nos ad Helen. v. 1108. Apollinis itaque cithara dicitur cygno σύμολπος, quia utriusque gaudet Apollo, ob musæcam. Et φέρωνξ Ἀπόλλων ἱερὸς, ut Homer. *Iliad.* α'. v. 603. Οὐ μὲν φέρωνξ παρὰλλῶν, δὲ ἔχ' Ἀπόλλων. Hinc Horat. *Carm. Lib. II. Od. 10.* — Non: si male nunc, et olim sic erit: Quondam cithara tacentem iuvavit Musam, necque semper Arcum tenuit Apollo. Barnes.

164. Παρέ τι] Emendat Scaliger πᾶ-

ρατος. Verum, si quid video, nec ἄνω πτέρυγας apud Græcos colore significat, nec παρὰ γινω πτέρυγας, prætertolare. Lengo: παρὰ γινω, ἢ εἰς, agito. Aristoph. *Vesp.* v. 209. εὖ, εὖ, καλὸν εὖ, ubi Scholiastes: ἀποκρίνεται εἰς γένετα, δὲ στραθὶν δὲ εἰς θάλασσαν τὰ ἔργα ἐβίβη.

Legendum videtur:

Ἄ, ἔ, ἔστι πτέρυγας.

ah, ah, alas plande. Ex loco non satis dilucido Athenæi, p. 393, B. videor mihi colligere posse, κατεβέβηκεν πτερὰ anti- quis in usu fuisse. Confer etiam Aristot. *Hist. Animal.* X. 12. et *Θαλασσιῶν* p. 100. Μῆτις.

164. u. Παρέ τι πτέρυγας Λίμνας τ' ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος.] Ita in *Iphig. Taur.* v. 1104.

- 175 Ταῖς Ἀλφειοῦ παιδούργει (175)
 Ἡ ἰάπος Ἰσθμίων,
 Ὡς ἀναβήματα μὴ βλάπτηται
 Ναοί δ' οἱ Φοῖβου. 180
 Κτίειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι,
 Τοὺς Διῶν ἀγγέλλοντας φήμας (180)
 180 Θνατοῖς· οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις,
 Φοῖβον δευλεύσω, κοῦ λήξω
 Τοὺς βόσκοντας Δεραπεύων. 185

ΧΟΡΟΣ.

Οὐκ ἐν ταῖς ζαδαῖς Ἀθάναϊς στρεφῇ α'.

- 175 Alphei liberos procrea,
 Aut in nemus Isthmium,
 Ut donaria non laedantur,
 Et templa Phoebi.
 Vereor autem vos interficere,
 Quae decorum voces nunciatis
 180 Hominibus. Quibus vero incumbo laboribus,
 Serviam Phœbo, et non desinam
 Meos altiores colere.

CHORUS.

Non in Athenis numinum plenis

λίμνης δ' ἰσθμίωνος Πηνελόπειαν. Ad quem locum vide quæ nos. Πενίργως recte Bredæus εἰσέως interpretatur. Ita Psalm. cxi. v. 8. Ἐν εἰσέῳ τῶν πενίργων σου εἰσέσεις με. Sed Scaliger legit: πένεργι πνίργωσι, alio confer alios, acute et paulo melius. Barnes.

165. ἰσθία] Pro ἰσθίαθ, ut ἰσθία pro ἰσθίαθ, Elect. v. 113. Transitive usurpatur, valetque ingredi facit. Sic enim locum lego et distinguo:

λίμνης ε' ἰσθία τῆς ἀσθίας
 (αἰσθία ε', ὡς με τῆς)
 τῆς ἀσθίαςθῆρας ἰσθίας.

ἐγὼ ἀσθίαςθ.] Meminit Noster Iphig. in Taur. 1104. Callimachus Hymn. in Del. v. 261. Mæg.

ἐγὼ ἀσθίαςθ γ' scribit Heath., quia sequens versus a vocali incipit. Beck.

169. τῆς δ' ἰσθίας] Οὐ ἀσθίας ἔχουσι ταῦτα. Fl. l. 2. Scholiast.

170. εἰσείας] λίμνη δὲ ταῖς θαλάσσις αἰετοῖς ἰσχυρῶς γίνονται. Scholiast.

171. Καρφεράς] Wesselingius V. Cl. ad Diod. Sic. Vol. II. p. 103. legendum statuit καρφεράς, sic vocem scribente Hesychio. Mithi analogia postulare videtur καρφεράς, ut στέλας, δουλά, ζελάς, γαρφελάς. Mæg.

Hesych.: Καρφεράς. αἰετοῖς τῶν ζελάς γινώσκονται αἰετοῖς. Εἰρησθῆς ἴστω ὑβὶ αἱ Hesychium ex Eur., alii hunc ex illo, emendandum esse censent. Beck.

172. ψάλλει τῆς] ψάλλω proprie leviter chordas et nervum tango: sive arcus intendendi causa, sive sonitus musici excitandi. Ita Euripides Bacch. v. 772. πῶλον δ' ἔσω ψάλλων καὶ εἶδον χορὴ ψάλλων ἡμέρας. Hinc Psalmi Davidici nomen habent, quod ad chordarum pulsus canerentur. Barnes.

175. Leg. δ' ἰ, i. e. δ ἰ. Beck.

179. Διῶν φήμας] Decorum voluntatem

Εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ
185 Θῶν μόνον, οὐδ' ἀγυιᾶτιδες Ξεραπείαι·

(185)

Sunt ornatae columnis aulae

185 Deorum tantum, neque Agyia cultus:

hominibus patefacientes aut cantu, aut esu, aut volatu; quod vobis cum Apolline munus commune est. *Brodska.*

Competebat etiam avibus jus asyli in templis, quam in rem historiam Aristodici ex Herodoto commemorat *Prev. Beck.*

183. Quanquam Ionis et Chori colloquium in MSS. editisque omnibus ab hoc versu incipiat, vel saltem a v. 189. certissimum tamen est, Ionem usque ad v. 219. auditoris tantum partes agere, quod duobus maxime argumentis conficitur. Primo utique Ion in Choro compellendo non dixisset ἄ φίλοι, quod in vulgatis facit, sed ἄ φίλοι, ut in versu αὖ θῖμαι, ἄ φίλοι. Deinde minime necessarie fuissent et salutatio [εἰ τοι τὸν παρὰ τοῦ αἰδῶ] et questio [οὐδ' ἂν ἐν εἰς τοῖς ἀντιθέταις αἰδῶς] si antea sermones miscuissent. Majoris aliquanto absurditatis est, quod Creusae tribuerint versum [Παλλάδος ἰσμεα] cum sequentibus; a nemine enim regis conditionis proficisci potuit μιλῶντες τοῖς ἱεροῖς τρυφῶντες, neque reginam ceteris, sed servam, vel gregem potius servorum, allocutus erat Ion. Mihi haec omnia, anapestis exceptis, partim a Choro, partim a duobus Semichoris, enunciari videntur; quanquam verum, qui singulis tribuendi sunt, non adeo facile est definire. Sic tamen non incommode dividi posse puto:

Στροφή α'.

Χο. Οὐκ ἐν ταῖς [αἰδέταις] Ἀθήναις
εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ
θῶν μόνον, οὐδ' Ἀγυιᾶτιδες
Ξεραπείαι·
ἀλλὰ γε καὶ παρὰ Ἀθήρ
τῷ Διονύῳ δῶματα τραπέ-
σαι καὶ λαοὶ καταρτίζονται.
Ἦμ. α'. Ἦλὲν τοῖς, ἄθροιστος,
ἀπὸ τοῦ ὅπου ἵσταται
χρησταῖς ἄρταις ἰ δὲ τοῖς
φίλοις, ἡμεῖς δ' ἴσμεν.

Ἀντιστροφή α'.

Ἦμ. β'. ἦν. Ἦμ. α'. καὶ οἷος ἄλλος αἰὲν
καὶ ἐκτρέφεται αἶψα.

Ἦμ. β'. τοῖς ἄνδρ' ἐν ἱεροῖς μολύβδους
παρὰ τοῖς
ἀπὸ τοῦ ὅπου ἵσταται, ἡμεῖς
καὶ οἱ ἄλλοι αἰὲν αἰὲν,
ἀπὸ τοῦ ὅπου ἵσταται.
Ἦμ. α'. Καὶ μὲν τοῖς ἄθροιστος
παρὰ τοῖς ἱεροῖς ἵσταται
τοῖς τρυφῶντες καὶ
τραπέταις ἡμεῖς.

Στροφή β'.

Ἦμ. β'. παρὰ τοῖς ἱεροῖς ἵσταται
Ἦμ. α'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. β'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. α'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. β'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. α'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. β'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.

Ἀντιστροφή β'.

Χο. εἰ τοι τὸν παρὰ τοῦ αἰδῶ,
θῖμαι καὶ λαοὶ ἵσταται
καὶ λαοὶ καὶ λαοὶ ἵσταται.
Ἦμ. α'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. β'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. α'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. β'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. α'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.
Ἦμ. β'. καὶ οἷος αἰὲν ἐν τοῖς
λαοῖς τραπέταις.

Ἄλλὰ γὰρ καὶ παρὰ Λοξία
Τῷ Λατοῦς διδύμαν προσα-

190

Verumetiam apud oeculorum-Interpretem
Latonaë filium, geminarum frontium

Ἰωνοὶ μὲν γόνατες ἀνέστη.
Ἰων. Ἰωνοὶ δι' ἰσίου ἀνέστη δι' Ἰωναί;
Κα. Παλλήλατοι Ἰωνοὶ
ἐρίσμεν μιλᾶμεν τῷ ἰσῷ τῷ ἰσῷ.
καρτείας ἢ ἀμὰ καὶ ἰσῷ.

In hac secunda antistropha responsiones
Ionis ad Chorum metro anapestico scrip-
tae sunt, et ad antistropham non perti-
nent. Personis dispositis, superest, ut,
quae metrum sensumve impeditum ha-
beant, expendamus, et, quantum fieri po-
test, restituamus. Musg.

Huic scenae Præ. præfixit personas
Ionis, Chori et Semichori. Verba v.
189. ss. Ἰσῷ— Ἰωνοι. 193. s. καὶ ἰσῷ
— αἰσῷ. 196. ss. Ἰων. — ἀλλὰ, 204. s.
Σειφ.— Γορ., 207. s. αἰσῷ. etc. 209. s.
Τὶ γὰρ — χιτῶν, 214 — 216. καὶ Ἰσῷ.
— Ἰωνοι. Semichoro, et 216. ss. Τὶ τοῦ
— καὶ γ' Choro tribuit Præ. secutus maxi-
me Musgravius. Beck.

184. De magnificentia Atheniensium
in decorum cultu videndus præ omnibus
Aristophanes Nub. v. 500. et seq. Musg.

185. ἀγωνέειν] Emendatio est Scal-
igeri. Ed. Ald. ἀγόνειν. MS. E.
ἀγόνειν. Emendationem Scaligeri, quæ
et alias certissima esset, confirmat Eusta-
thius ad Il. 5. v. 12. citatus hic a Bar-
nesio. De cultu Apollinis Ἀγωνίαν vi-
dendus Aristoph. Vesp. v. 870. et in eum
Scholiastes.

Θεσπύων] Ed. Ald. Θεσπύων. Sed
recte numerum mutavit Barnesius, ut
cum adjective Ἀγωνέειν conveniret. He-
sychius: Ἀγωνέειν, αἱ περὶ τῷ Θεῷ Θεσ-
πύων, haud dubie huc respiciens, ut mo-
net Barnesius. Musg.

ἀγωνέειν Θεσπύων] Quum olim ἀγόνειν
in omnibus libris scriptum erat, nec id
geminum esset vocabulum, Duportus le-
gebat Ἀγόνειν, quasi feminae Asiaticæ in
templo Delphico ministrarent, ut et Athe-
nis; quod vix constare puta. Codex Hein-
sio-Scaligerianus Ἀγωνέειν legendum mo-
net, quam veram lectionem, nullus dubito,
quin evincam. Apollo multis in locis co-
laturus nomine Ἀγῶνι, qui Deus co-
lumnæ tantum in speciem figuratus erat,
pyramidis, sive potius obelisci in morem

acute desinentis, et intus in vestibulis
templorum erigebatur. Atque autem iux-
ta positæ dicuntur hoc in loco ab Euripi-
de, Ἀγωνέειν Θεσπύων. Visne hujus
rei probationem? Indubitatum dabo.
Consule Eurip. Phœniss. v. 640. Καὶ ἐκ,

Φαῖτ' ἀσπ' Ἀγῶνι, καὶ μιλᾶμεν, χαίρει.
In quem locum Scholiastes: Ἀγῶνι] Ἐν
τοῖς Θεσπύωνι, καὶ αἰσῷ Θεσπύωνι ἔν
τοῖς Ἀγῶνι περὶ σπυλῶν Ἰωνοι. Κίον δι
αἰσῷ ἢ αἱ αἰσῷ λέγονται. Sed nondum res
satis aperte demonstratur. Fateor equi-
dem, quare et hæc audi apud Eustathium
ad Iliad. 5. v. 12. fol. 166. lin. 20. Ὅτι
ἐν τοῖς Θεσπύωνι, σπυλῶν αἰσῷ Θεσπύωνι
Τρέπον καλῶν ἰσῷ δι' ἰσῷ Θεσπύωνι, ἢ καλῶν
ἰσῷ. Ἀγῶνι γὰρ ἢ αἰσῷ λέγονται ἰσῷ,
ἀσῷ ἢ καὶ Ἀγῶνι, αἰσῷ ἰσῷ Ἀγῶνι
καὶ Θεσπύωνι ἰσῷ, λέγονται αἱ αἰσῷ. Ἰσῷ
καὶ ἐν ἰσῷ, ἔστι καὶ ἰσῷ, καὶ ἰσῷ
ἐκ. ἰσῷ δι' ἰσῷ Θεσπύωνι αἰσῷ Θεσπύωνι.
Ἐστ' ἢ τοῖς Ἀγῶνι Θεσπύωνι, αἰσῷ περὶ
Θεσπύωνι, αἱ περὶ γὰρ Ἀγῶνι Ἀγῶνι Ἀγῶνι
λέγονται. Moneo tacitum, Eustathio
Θεσπύωνι male pro Θεσπύωνι scriptum,
vel certe hunc locum Θεσπύωνι pro Θεσ-
πύωνι haud æquo jure tenere. Sed Eu-
stathium in ea parte potius corruptum
puto, quia tum Hesychius, tum Phavorin.
in voce Ἀγῶνι, retinent Θεσπύωνι;
quos videsis, lector, in Ἀγῶνι et
Ἀγῶνι. item Pindari Scholiast. in Pyth.
Od. XI. v. 2. Σπυλῶν περὶ Ὀλυμπιακῶν
ἀγῶνι. Barnes.

Reisk. conjicit: αἰσῷ ἀσπ' τοῖς Θεσπύωνι,
neque una quædam sola ratio est dæmoni
colendi.

Ultima τῷ Θεσπύωνι, sequente vocali
brevi, non eliditur; ita igitur constitui
debent hi versus:

Ὅτι μιν, αἰσῷ Ἀγῶνι Θεσπύωνι] anapesti-
ca dimeter hypercatalecta.
Ἄλλὰ γὰρ καὶ περὶ αἰσῷ ἰσῷ.

Beck.

187. Per ἰσῷ Θεσπύωνι duplex ὠ-
νιδιον facies intelligenda mihi videtur;
quo sensu notum est Pindari ἰσῷ
καλῶν. Eandem vim apud Herodo-
tum habere solet μίαν. Barnesius de

- παν καλλιγλίφαρον φῶς.
 'ΗΜ. α'. 'Ιδὸν τάνδ' ἄδρησον, (190)
 190 Λεργαῖον ὕδραν ἐναίρει
 Χρυσταῖς ἄρπαις ὁ Διὸς παῖς' 195
 Φίλα, πρόσιδ' ὄσσοις.
 'ΗΜ. β'. 'Ορῶ καὶ πέλας ἄλλος αὐτοῦ ἀντ. α'.
 Πανὸν περιφλίκτον αἶρει. (195)
 195 'ΗΜ. α'. Τίς; ἄρ' ὅς ἐμαῖσι μυθιύεται παρὰ πῆλαις 200

Viget laeta lux.

Sem. 1. Ecce hunc aspice,

190 Lernæam Hydram interficit

Aureis falcibus Jovis filius.

Contemplantur oculis, O Amica.

Sem. 2. Video. Et prope eum alius

Tollit ardentem faciem.

195 Sem. 1. Quisnam? An qui mea commemoratur inter pensa

188. καλλιγάρην. 189. 'ΙΩΝ. 192. *Idem*. 193. ΧΘ. 'Ορῶ. 'ΙΩΝ. καὶ σ.

194. ΧΘ. Ib. τῶ ἀρ', ἢ ἰσχυρὸν μ. σ. σέθενται.

duplici oculorum lumine nescio quid hic somniat. *Mug.*

187. α. Plene distinguendum censeo post Λεργαῖον; ista vero ἑλέμων προσώπων καλλιγάρην φῶς de Apolline fornam et Diana intelligi debent, cujus simulacra parietibus depicta videbantur. *Heath.*

188. καλλιγάρην] Sic Ed. Ald. et MSS. Emendat Canterus καλλιγάρην, sed quomodo, hoc posito, locum interpretatus sit, non dicit, nec facile est divinare. Non absurdum foret:

— ἑλέμων προσώ-

πων καλλὺν λινάρι φῶς.

Venustate duarum templi frontium splendidi et letior redditur Lux. Simile est Horatii: *Solus melius nitent.* Pro λινάρι φῶς legi etiam posset γαργῆ φῶς, siquidem recte Hezychius γαργῆ per λαμνῆς interpretatur. Confer Nicand. Alexiph. v. 51. et v. 587. *Mug.*

καλλιγάρην φῶς.] Scaliger, Canterus, Dupertus, Miltonus, seu καλλιγάρην, quæ vox erat omnibus suspecta, καλλιγάρην legunt; καλλιγάρην autem recte erat doctis hominibus suspectum; quia generaliter nomina composita ab *ε* τε, desinunt

in *ε* τε, ut καλλιγάρην, ἀμμοκενέτης, ἀεθυλῆς, etc. Male itaque Orpheus habet καλλιγάρην, et Theophrast. *φολιόκεναι*, nisi id potius a καίοντι, quam εἰ καίοντι, et 'Οσιόκεναι, Onosceles, apud Cael. Rhodigin. Lib. II. c. 6. nisi per errorem sit pro Onosceles. 'Ο νῆς αὐτῶν' Οὐ μόνον ἐν ταῖς ζαθέαις καὶ φιλοφῶν 'Αθήναις, τίλλει ἑμενέρεθ, ὑπαικίης εἰναι αὐταὶ καὶ καὶ θῶν, εἰδ' Ἀγροάτης Σικωτίου, ἔχοντες ἐπὶ τῶν Σωκρῶτος βασιλῶν 'Αντίλλωνι' Ἀγροίταις, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ σκαρὶ διελθὼν ἑρῶναι ἢ αὐτὸν προσώπων, ἔχοντες ἑρῶναι, καλλιγάρην φῶς' 'Εσταθὴ γὰρ καὶ μακροκίοντες εἰναι σκαρὶ, καὶ καὶ σκαρὶ σκαρὶ, καὶ βασιλῶν προσώπων τῶν Ἀγροίταις, βασιλῶν Ἀντίλλωνι καὶ Διοκρίτῃ. Εἰνεχρῶς δὲ μεγαλύνει ἡ συνῆτης τῶν βασιλῶν Ἀθήναις, ἐν τῇ γαργῆ μέλλει ἑμενέρεθ, ἐν τῇ δὲ διελθὼν καὶ Ἀντίλλωνι ἔχοντες εἰναι τῶν Ἀθήναις καὶ, εἰδ' ἄλλας αὐτῶν εὐδαιμόνους. *Barnes.*

189. εἰδ' Concorat cum 'Τῶν, regiturque adeo ab ἑαίρει. Minime igitur necessarium est cum Miltono legere εἰδ'.

[εἰδ', εἰδ' ἄδρησον] Johannes Miltonus pro εἰδ' legit εἰδ', videl. Heracleum, cum referri potest ad γαργῆν, picturam, quam nunc Choro ostendit Ion, vel ad Hydram,

Ἀσπιστὰς Ἰόλαος, ὃς
 Κοινὰς αἰρόμενος πόνους
 Δίῳ παιδὶ συναγλῆι;
 ἩΜ. β'. Καὶ μὰν τόνδ' ἄβρῃσον
 200 Πτεροῦντος ἱφιδροῖ ἵππου· 205
 Τὰν πυριπνέουσαν ἱναίρει
 Τρισώματον ἀλκάν.
 ἩΜ. α'. Παντῶ τοι βλίφαρον διώκα. στροφή β. (205)

Armiger Iolaus, qui
 Suscipiens communes labores
 Cum Jovis filio exhaustit?
 Sem. 2. Sed et illum specta,
 200 Insidentem equo alato, qui
 Ignes spirantem interficit
 Tricorporum hostem.
 Sem. 1. Undique moveo palpebras.

196. ἸΩΝ.

199. sqq. Ioni contin.

203. XO.

quæ est famini generis: nam *Λιγνὸν* est
 Atticum pro *Λιγνός*. Ὁ *ἰών* Ἡδὲ,
ταύτης σὺν χειρὶ ἰαδύρατον ἰναῖδαν τὴν
 Ἰάδα τὴν ἐν *Λίγνῳ* ἢ *Ἡρακλῆϊ τῷ ἱππῶν*
σπυρίῳ καὶ ἐν τῷ χειρὶ δακτύλῳ *κρη-*
ταίῳ. Barnes.

190. Leg. *Πρὸς δὲ αἰγῇ*. Reisk.

194. *Παῖς*] Ed. Ald. *παῖς*, unde
 recte Piersonus [Verba p. 3. m.] *παῖς*,
 faciens, præcunte quodammodo Barnesio,
 qui *παῖς* legi voluit. Musg.

Παῖς] Novum est, quod Euripides
 alas affingit Hydræ; *Παῖς* *παις* recte
 vocat, quis, quæ illius caput amputabat
 Hercules, illico Iolaus ambobus, ne diu-
 tius multiplicarentur. Quid si legendum:
παῖς *παῖς* *παις* *παις*, *Faciens igne* *παι-*
σμοντα *τοῦ*, ut nempe in pictura, am-
 budenti causa. Barnes.

Pro *παῖς* Jacobs Spec. Em. p. 59.
 legit *Παῖς* *παῖς* *παις* *παις*, faciens ardenti-
 tem tollit. *παῖς*, l. q. *παις*, Arist. Plut.
 640. Lyn. 308. Eustath. in Il. v. p. 1258,
 39. Beck.

Leg. *μῦθον* *παιδίσκου*, alius *Herculi*
Leontum monstrum conficenti adstanti
porrigit ipsi ferrum igni candens. Reisk.

195. *παῖς* *παις*] Interpretari posset:
 de quo, dum talis conficimus, confabulari

solentus. Sed magis placet Barnesii in-
 terpretatio: cuius historis in telis nostris
 depingitur: vel, ut verti posset, *de quo*
telas nostras loquuntur. Conf. Hecub.
 v. 469. ibique Scholiasten. Iph. in Taur.
 v. 223. Musg.

ἢ ἰαπὶ μολύβδῳ παρὰ σῆματι] Johan-
 nis Brodii expositio hic perridicula vide-
 tur, qui *σῆμα* pro *λεῖον* accipit, et me-
 taphoram vult. Quom allusum est ad
 morem nobilium feminarum, quæ veteres
 historias et heroum fabulas in telis suis
 texebant, præcipue Athenienses virgines
 et matronæ, cum ancillis suis, quibus
 erat munus datum Minervæ populum Gi-
 gantomachia et aliis fabulis mirifico arti-
 ificio portexere. Ita Euripides Hecub.
 v. 464. Ἡ Παλλὰς ἐν σῆμα τῷ καλλί-
 φρον Ἀθηναίῳ ἐν κρητὶ Πίτῳ Σαῖμα
 ἄρῃσι σῆμα, Ἐ δαδολαίῳ κοιλίῳ
 ἀποκρίσκει σῆμα. Quem locum vid.
 et Scholiast. ad eundem. Barnes.

Reisk. corrigit: *τὴν δὲ, ἢ ἰαπὶ μολύ-*
βδῳ παρὰ σῆματι, quis est, qui talis con-
 spicitur apud subtilem testem, l. c. quem
 video his tenuis filii oculis intestum. Beck.

Pone distinctionis notam post *τὴν δὲ*,
 et verte: Quis scilicet? An ille, de quo in
 meis textis fabula? Hent.

- 'ΗΜ. β'. Σκέψαι κλόνον ἐν τείχεσι
 205 Λαίτοισι Γιγάνταν. 210
 'ΗΜ. α'. Ὦδε δερκώμεσθ', ὦ φίλαι.
 'ΗΜ. β'. Λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκυλᾶδω
 Γοργωντὸς πάλλουσας ἴτυν; (210)
 'ΗΜ. α'. Λεύσσω Παλλὰδ' ἐμὰν Διόν.
 210 'ΗΜ. β'. Τί γὰρ κεραυνὸν ἀμφίπτυσον 215
 "Ομβριμον ἐν Διὸς ἐκηβόλῃσι χερσίν;

Sem. 2. Considera pugnam in sepiis

205 Saxeis Gigantum.

Sem. 1. Huc spectemus, amici.

Sem. 2. Vides igitur eam, quæ adversus Encladum

Clypeum vertit Gorgoneum?

Sem. 1. Video Palladem meam Deam.

210 Sem. 2. An et fulmen utrinque candens, impetuosum
 Jovis eminens-ferientibus manibus?

204. *ΙΠΝ. 206. ΧΟ. 207. *ΙΠΝ. 209. ΧΟ. 210. *ΙΠΝ.

200. [ἰθὺς] Intellige Bellerophonem, Pegaso alato insidentem. Res nota.

Musg.

201. α. Τὰς σαρπηνέουσας ἰαίρου Τροά-
 ματι Ἀλκᾶ. Ita Chimæram vocat, ob
 vim illius triplicem. De illa vid. Palae-
 phat. in Bellerophon. et Hecub. v. 469.
 Homer. et Hesiod. Πρίοι Ἀλκᾶ, ἰσθίει δὲ
 Δράκον, μέγα δὲ Χίμαιρα. Ἀλλὰ autem,
 ut proprium nomen, Alcæ fera bestia ita
 dicta, vel appellative, pro Σὰρ Ἀλκᾶει.

Barnes.

Reisk. scribit: ὦ (vel ὅ) τὰς σὰρ
 πνέουσας. Beck.

202. Τροάματι Ἀλκᾶ. i. e. Chimæ-
 ram. Dictum ita, ut *τινεραιλὶς* *Εὐρωπᾶς*
 de Centauris Herc. Fur. v. 180. *Musg.*

203. Παντῇ] Male Ed. Ald. πάντα
 sine iota.

ἰαίω.] Addatur hic locus exemplis cita-
 tis ad Herc. Fur. v. 1033. *Musg.*

Πάντα] Πάντα. Alii παντῇ. *Barnes.*

204. α. εὐχῇσι Λαίτοισι] Lego ob me-
 trum *στυχαῖσι* *Λαίτοισι*. Hesychius: *στυ-
 χαῖ, στυχῆ, στυχάλα*. confer Polluc. IX.
 35. et X. 24. Euripides cum *Αἰαλῶς*
στυχαῖ vocare non veritus sit *κλυῖαι*,
 Iphig. in Taur. 9. intellexisse videtur
στυχάλα, sive *οὐδύτην*. Nec aliter Ho-
 merum interpret Iliad. x'. 77. v. 22.

Noster Phœn. *στυχῶν στυχεσχαῖ* v.
 1376. Idem apud Clem. Alex. p. 584.
Δίκοι ἐν Διὶ στυχάλα τείχων στυχαῖ.
 Aristoph. *Ἦρην στυχεσχαῖ*, Av. 1241.
 Nonnus: *στυχᾶ στυχάλα*, p. 235.

Musg.

208. *Τεν :*] Clypeum, ut Troad. v
 1187. *Musg.*

211. *ἐκβόλῃ*] Ita metri causa lego.
 Ed. Ald. *ἐκβόλῃ*, quod postea typo-
 graphorum incuria in *ἐκβόλῃ* transiit.

Musg.

215. *κεραυνῷ*] Ed. Ald. *κεραυνῷ*.

Musg.

216. *εἰς αὐτὴν*] Ita cum Edd. recen-
 tioribus MSS. E. G. Ed. Ald. *εἰς* i.

Quæritur potest de figuris, quas hic Cho-
 rus contemplantur, utrum picturæ fuerint,
 an vero effigies muro insculptæ. Poste-
 riorum sententiam in exercitationibus Eu-
 ripideis ante octo annos editis secutus
 sum; nunc magis mihi aridet altera.
 Quæ enim arte sculptor, multa, quæ hic
 commemorantur, effingeret, aurum puta
 falcem, tædum ardentem, Chimæra igneos
 halitus, coruscationem fulguris? Quæ
 omnia cum colores, et quidem vividissi-
 mos, desiderant, quis dubitet, de picturis
 hic sermonem esse, non de figuris lapideis
 ex muro eminentibus? Nec absurdum

- 'HM. α'. 'Ορῶ, τὸν δαῖον
 Μίμαντα πυρὶ καταΐδαλοι. (215)
 'HM. β'. Καὶ Βρόμιος ἄλλον
 215 'Απολέμοισι κισσίοισι βάρυτροις 220
 'Εναιρεί Γᾶς τίκνον ὁ Βακχεύς.
 XO. Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ, ἀντιστρ. β.
 Θίμις γυάλων ὑπερβῆ- (220)
 ναι λευκῷ ποδί γ' * * ;

Sem. 1. Video, hostem
 Mimatē igno cremat.

Sem. 2. Et Bromius alium

215 Imbellibus hederaceis baculis

Interficit Terræ filium Baccheus.

Chs. Te ad templum stantem alloquor:

Eatne fas intrare penetralia

Albo pede * * ?

212. XO. 214. sqq. contin. Choro. 219. desunt notæ lacunæ.

est credere, quod in mentem venit Tyr-
 whitto, porticum fuisse juxta aditum
 templi, in qua hæc omnia depingerentur.
 In muro certe templi depicta fuisse, par-
 um verisimile est.

Favet porro huic suspicioni, quod mox
 Ionem alloquens, ὦ ναὶ ναὶ appellet,
 tanquam oculos prius non in templo con-
 templando, sed in alio aliquo spectaculo,
 occupatos habuisset. Sed neque illud
 omittendum est, Athenienses circa initium
 belli Peloponnesiaci, devictis a Phor-
 mione Lacedæmonis, quod accidit Olym-
 piadæ LXXXVII. anno quarto, novam
 Porticum Delphi dedicasse. Pausan. p.
 597. l. 17. Ed. Sylburg. collat. cum
 Diod. Sic. Lib. XII. c. 48. Eam igitur
 Porticum quidni Euripides per pro-
 lepsin depinxerit? Similis certe prolepsis
 in hac ipsa fabula habetur, v. 1159, 60.

Musgr.
 216. ss. Prev. postquam conjecturam
 Musgr. probavi, esse hæc repetita e ta-
 bulis pictis porticus ab Atheniensibus tum
 dedicate, addit: "Il paraît, par les ex-
 pressions du chœur, qu'elle étoit extérie-
 ure et placée à l'entrée du temple. On
 voit par celles d'Ion, que l'entrée du
 temple étoit permise aux deux sexes, mais

les hommes seuls pouvoient pénétrer dans
 le sanctuaire." Beck.

217. Leg. ὡρίσατο—qui circa templum
 vernatur, ita dicitur. Ricci.

218. αὐ Σίμω] Quod hic simpliciter
 negare videtur Ion, mox concedit lis, qui
 hostiam prius ante templum immolarunt,
 et Phœbum aliquid interrogare cupiunt,
 i. e. corrigit se, diserteque explicat, quod
 nimis præcise antea dixerat. Facile hoc
 conciliatur; sed quomodo Euripidem cum
 Plutarcho conciliabimus, qui tradit Op-
 Mor. p. 685. nemini mulieri ad oracu-
 lum (χερσέμεν) accedere licuisse? Dis-
 tinguendum mihi videtur inter χερσέμεν
 et ναί. Posteriori voce templum univer-
 sum significari puto; priori adytum, sive
 septum illud, ubi edita sunt vaticinia.
 Favet locus in Andromacha insignis v.
 1100. ἔρχεται ὦ ἀνακτόρου Κρονίου ἱερῷ,
 αὐ ναὶ ναὶ χερσέμεν εἰσέλαι Φαίην. Venit
 INTRA IONem templū, ut ANTE χερσέ-
 μεν præcibus Phœbum supplicaret. Legem
 igitur templi Delphici hæc fuisse conjicio,
 ut foeminae χερσέμεν, sive septum illud
 interius, ubi oracula redderentur, nun-
 quam intrarent; templum vero ἱερόν,
 vel (ut Lucanus vocat Lib. V. v. 146.)
 primam templorum partem, et faciem

Γᾶς Φοῖβον κατήχει δόμος; 230
 225 ΙΩΝ. Στίμασσί γ' ἐδυτὸν, ἀμφὶ δὲ Γοργόνας.
 ΧΟ. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾶ. (225)
 ΙΩΝ. Εἰ μὲν ἐθύσατε πέλαιον πρὸ δόμων

Terræ Phœbi continet templum?

225 *Ion*. Ornatum sane corocis, et circa nos Gorgones.

Chc. Sic etiam forma fert.

Item. Si quidem Deo placentiam immolastis ante templum.

225. isôrie.

sitam volunt nonnulli, vallem Jehosaphati in medio Judaeae. Tertullianus vero in carmine advers. Marcion. vocat Golgotha terræ medium; ut et Victorinus Pictaviensis. Vid. Cardinal. Baronii ad ann. Christi 34. §. 116. Burnæ.

225. $\lambda\eta\tau\epsilon$,] Legendum potius $\lambda\eta\tau\epsilon$. Non enim templum ipsum speciat questio, sed terre ubilicium, quo nomine lapidem quemdam alium, Pausania teste, vocabant, p. 331. l. 27. Satis credibile est, hunc, ut alias res sacras, sertis ornatum fuisse multitudinis ardente causa: quemadmodum de fonte quodam sacro apud Dionys. Halicarn. legitur: $\sigma\tau\epsilon\phi\alpha\iota\tau\epsilon\varsigma\ \alpha\iota\omega\lambda\epsilon\varsigma\ \sigma\tau\epsilon\phi\alpha\iota\tau\epsilon\varsigma$, $\sigma\tau\epsilon\phi\alpha\iota\tau\epsilon\varsigma\ \mu\epsilon\lambda\iota\varsigma$, p. 12. l. 33. Ed. Hudson. Et hinc forte Sophocles $\lambda\eta\tau\epsilon\varsigma$ $\lambda\epsilon\gamma\alpha\iota\varsigma$ vocat (Ed. Tyr. v. 916. Musg.

Στρίμωνος γ' ἱβήρις.] Aristoph. in Plutus: τὸ δὲ δ' ὡς Φαίης δάμοις ἐν τῷ στυγερῷ; Scholiast. ἱερὰν φάσιν γὰρ ἡ Μαρία, ἡ δὲ ἡ Τριχιδὸς δάμοις ἴσως ἱερὰν φάσιν. Phrynus in Apoll. ἀλλ' αἱ ἐν ταῖς χυγαῖς ἀνελκόμεναι, καὶ αἱ ἀσπλάκτα καὶ ἐν ταῖς λαμπυραῖς λήγονται. ἡ καὶ ἡ γερύουσι ἀπὸ ἀπὸ τῶν δάμοις Ἰβήριδων, ἀπὸ Βαρβαρίων, ἡ δὲ τῶν γάμοις. Hec Joh. Brodeus ex Phrynio, apud quem nihil ego tale reperio. Postremo Στρίμωνος Φαίης, frondes laureæ et sacrae coronæ Apollinis erant propria; hinc Homer. *Ilad.* α'. v. 14. Στρίμων' ἔχον τὴν χυγαῖν ἀνελκόμεν' Ἀντίλλων.

Bornet.

227. *Μίνας*] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. *Μίνας*. MS. E. *Μίνας*. Sed verum esse *Μίνας* ostendit *Μίνας* *μιλάων*, Hippol. v. 146. *Σύνα* *Μίνας* *μιλάων*, Æschyl. Pers. v. 204. Ipsa vox *μιλάων* quid hic significet, major dubitatio est. Placenter genus esse diserte verbis tes-

tantur Poëta, Lib. VI. sect. 76. et Pansanias, p. 237. l. 16. Voc aliter Hecychia. Abstruit tamen voc Euripides ad sanguinem victimæ, vel etiam sanguinem simpliciter, significandum: vid. Alcees. v. 867. Iphig. in Taur. v. 301. Rhœv. v. 427. Unde suspicor, eadem potestate hic additum esse; quodque sequitur *ἡ δὲ δάριον μέλιτος* interpretamenti loco a pœta adjectum esse; *Θερσίαν* autem idem place valere, quod *Μυκῆν*. Non igitur, postremo hoc interpreti *γενεῖσι τοῦτο* significare; cui interpretationi adaptatur et Hecychia. Mihi tamen *Μυκῆν* *ἵππων* valet, quicquid intra *σφύρας*, sive *σφύρας*, est. Sic enim *Μυκῆν* Homerus *σφύρας* opponit, Iliad. α'. v. 675. Odys. γ'. v. 402. γ'. v. 304. ε'. v. 346. Alibi quæ *Μυκῆν*, vel *σφῆρα* *Μυκῆν* *Θαλάσσης*, valet simpliciter *intra tholam*, ut Odys. α'. v. 285. γ'. v. 180. Hoc certe in loco si *Μυκῆν* *ἵππων* de penetralibus templi Delphici, sive *χρηστῆρι*, Intelligas, pugnetur Euripides cum Plutarcho, qui omnem ad penetralia accessum feminis interdictum fuisse perhibet. vid. loc. citat. ad v. 216. *Muse.*

Εἰ μὴ (Mōreos wīlano) Athemous
Deimophrōs. 1. 3. 2. Ἡ δὲ δὴν ἐπὶ τῷ
φασὶν ἀναγινώσκοντες ὅμοιαι· καὶ εἰ πάλαι
οἱ δὴν ἔστιν ὁμοίαι. Plato ἴσως ἐπὶ
ὁμοίαις ἐστὶν τὸν αὐτὸν ζῷον, wīlano ἢ
καὶ παλαιὸν παρὰ δὴν, καὶ ταῦτα
ἐκείνη ἀπὸ δὴν. Porphyrius· ἐστὶ
καὶ Ἀρχιλόχου παρὰ δὴν ἀπὸ τῶν
ἐκείνη, ταῦτα ἀπὸ τῶν αὐτῶν ταῦτα,
δὴν ἀπὸ ἴσως τῶν αὐτῶν ἴσως· καὶ δὴ
πάλαι δὴ ταῦτα καὶ τὰ παρὰ δὴν
ἐστὶ καὶ δὴν, καὶ δὴν, καὶ ὁμοίαι
ἐκείνη, καὶ αὐτὰ οἱ δὴν τῶν ὁμοίαι
ἐστὶ, καὶ τῶν αὐτῶν αὐτῶν ἀπὸ δὴν

- Καί τι πυθίσθαι χεῖρ' ἔχεις Φοῖβου,
 Πάριτ' εἰς θυμῆλας, ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις 235
- 230 Μήλοισι δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν.
 ΧΟ. Ἔχω μαθούσα· θεοῦ δὲ νόμον (230)
 Οὐ παραβαίνομαι· ἃ δ' ἱκτὸς, ὄμμα τέρψει.
 ΙΩΝ. Πάντα θεῶσθ, ὃ τι καὶ θέμις, ὄμμασι.
 ΧΟ. Μιθεῖσαν δισπότηαι 240
- 235 Θεοῦ με γύαλα τάδ' ἰσιδεῖν.
 ΙΩΝ. Δμακαὶ δὲ τίνων κλήζειςθι δόμων;

Et aliquid ex Phoebō sciscitari cupitis,

Accedite ad atriā; non mactatis vero

- 230 Omnibus, ne in templum intrate.

Cho. Intelligo: legem igitur Dei

Non violabimus. Quam vero suā extra, oculos oblectabunt.

Ion. Oculis hæc omnia spectate, quando enim fas est.

Cho. Miserunt me domini

- 235 Hos recessus Dei ut viderem.

Ion. Ancillæ vero cujus familiæ vocamini?

233. Ion. 235. ἰσιδεῖν.

τίμω. Nec ignoramus, priscos illos liba ac placentas e farro, melle et oleo ad humanam effigiem (vel etiam pecudum) arte simulatas, oscillorem nomine notas, Diis obtulisse. Thucydides Schollastes: Τὰ σίματα εἰς ῥῶνι μαρὰς τινασκόμενα Ἦσαν. Quæ Servio JEneld. Lib. 11. hæc attingenti ac Macrobio Saturn. Lib. 1. c. 7. lucem afferre possunt. Eustath. In Homer. fol. 1454. l. 20. Οὐδὲν ἢ καὶ ἰ' Ἀεργαγίτης Ἐμισιδεῖν εἰς θεὸν ἰσιδεῖν, εἰσα τῶσδε Ὀλίγοντα μετέειπε, θεῶν πλεονεξία in Χρήματα καὶ Διανομαὶ καὶ ἱερῶν φασὶν ἡμετέρας πολλὰν δόξαν τοῖς ἐν τῇ παλαιότητι. Hæc collegit Johann. Brodæus. De voce autem εἰλασι, quid sit, vide quæ nos ad Helen. v. 1333. *Barnes.*

229. Πάριτ' εἰς θυμῆλας.] De voce θυμῆλας, vide supra ad v. 46. *Barnes.*

233. ἢ, ἐν καὶ θύμω.] Quicquid fas est, vel licet. Vulgo ἐν καὶ θύμω, quia fas est. Utrumlibet ferri potest. Sed cum parum approposita sit Chori responsio, videndum, annon melius foret legere ἐν καὶ θύμω, quædam licet. Cui commodè tum reponit Chorus: nobis vero Domini licet.

tionem dederunt Dei templum eisendi.

235. γύαλα τάδ' ἰσιδεῖν.] Lego metri causa γύαλα ἰσιδεῖν. Hesychius: γύαλα, αἰλαί. ἄλλα, περιβαλεῖν vid. Aristoph. Thesm. v. 115. itaque Kusterum.

237. Παλλὰς Ἰωνά.] Personam Chori præfigendam curavi, auctore MS. E. Ed. Ald. Creusa tribuit. *Musg.*

Forte, Ἰωνά. Loquitur Chorus, non Creusa. *Reisch.*

238. Τὸν ἱμῶν ἐπὶ τῶν. παρὶς τῶν ἱμῶν.] Ob vocem ἐπὶ τῶν ἱμῶν putaram primo, Creusam non loqui; sed quum viderem, Ionem ab hac persona remitti ad Θυγατρίαν, ut patet ex his verbis: παρὶς τῶν ἱμῶν τὰς ἱμῶν; agnovi, Creusam veram esse personam, sed vel hoc in loco dominam se velle celare, vel certe, ut in literis nostris Sara maritum suum, Abrahamum, dominum vocabat, ita et hæc de Xutho marito honoris causa loquitur. *Barnes.*

Heath. ita scribi et distingui vult:

Τὸν ἱμῶν ἐπὶ τῶν ἱθυπῆλκων.

ΧΟ. Παλλάδος ἱοικα

(235)

Τρέφιμα μέλαθρα τῶν ἱμῶν τυράνων.

Παρούσας δ' ἀμφὶ τὰδ' ἐρωτᾷς.

245

240 ΙΩΝ. Γενναϊότης σοι, καὶ τρέπων τιμῆριον

Τὸ σχῆμ' ἔχεις τὸδ', ἥτις εἰ ποτ', ὦ γύναι.

Γιοίη δ' αἶν ὥς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι

Τὸ σχῆμ' ἰδὼν τις, εἰ τίθουκεν εὐγενίης.

(240)

("Εα.) 'Αλλ' ἐξίπληξάς μ', ὄμμα συγκλήσασα σὸν

245 Δακρυοῖς δ' ὑγράνας' εὐγενὴ παρηίδα, 251

Chor. Palladis palatia

Sunt oedes altrices meorum dominorum:

De praesenti vero haec interrogas.

240 Ion. Generosa quaedam tu, et morum indicium

Hanc speciem habet, quaecumque tandem sis, O mulier.

De homine enim plerumque iudicabit

Speciem ejus conspicatus quis, an sit generosus.

Age: Sed attonitum me reddidisti, tuos oculos claudens,

245 Lacrymisque rigans generosas genas,

Παρούσας δ' ἀμφὶ τοῖς ἱμῶσι antispasticus dimeter hyperatalectus.

— de hac, quae nunc adest, sciūtiora. Haec enim procul dubio a Choro satularum Atheniensium, superveniente domina, dici intelligenda sunt.

Reisk. legit: παρούσας δ' αὖτις εὐδ' ἰδὼν, deinceps accedentes hanc interrogat. Beck.

239. εὐδ' ἰδὼν. Ita diserte MS. G. cui in voce ἰδὼν. assentit MS. E. Ed. Ald. εὐδ' ἰδὼν, quod et superscriptum habet MS. O.

Haec sunt, quae de hujus Odæ explanatione et emendatione dicenda habui. In nonnullis dissentit Tyrwhittus, quem nunc, lector, audies. "In hoc Chori Parodo," inquit ille, "duo observanda occurrunt; primum metra, quae vulgo monostrophica dicuntur, revera antistrophica esse: (strophe scilicet a v. 183. ad v. 192. αἰὲς completitur decem, et totidem antistrophe a v. 193. Sequitur ἑωφδιῇ a v. 203. ad v. 217.) alterum, quod majoris momenti est, Ionis personam in hoc Cantico Coryphaei partes temere occupasse. Scena enim hujus dramatis sub templo Apollinis apud Delphos constitui-

tur. In hunc locum egreditur, Ion. v. 79. ὡς ἐπὶ τοῦ λαμπρῆ δῶ τοῖς αἰῶμασι Δάφνις κλάδων, et post, finito opere, in templum redit, v. 183. Post hunc versum ingrediens Chorus, picturas, quae in posticulis puta quibusdam in aditu templi occurrerant, aliquantisper miratur, et earum enarrationem a principe suo, sive Coryphaeo, accipit. Tandem v. 217. Ionem in limine templi stantem videt et alloquitur:

εἰ τοι εἰς τὰς τοὺς αἰῶς —"

Musg.

240. Γενναϊότης σοι,] Mirum, ni scripserit auctor: γυναιὶ τοι εὖ. Musg.

Reisk. scribit: γυναιὶ τοι εὖ, tu es quaedam generosa. Beck.

242. Γιοίη δ', etc.] Graeci Φουσιγῶνας vocant, qui ingenia hominum et sensus reliquaque ex adpectu et oris lineamentis judicant. Hinc Virg. Aen. Lib. IV. v. 11. Quem nec ore feretas, &c. Vid. Cat. Rhodigin. Lect. Antiq. Lib. VI. c. I. Barnes.

τὰ πάλλῃ, τὴν ἐρίων παρῶν, nullo promisso morum et actionum ejus exspectat, conjicit Reisk. Beck.

244. συγκλήσας] Ita Ed. Ald. et MSS. Vulgo συγκλήσας. Musg.

Ὦς εἶδες ἀγὰρ Λοξίου χρηστήρια.
 Τί ποτε μερίμνης ἐς τόδ' ἦλθες, ᾧ γύναι;
 Οὐ πάντες ἄλλοι, γύαλα λεύσσοντες Διού,
 Χαίρουσιν, ἵσταυθ' ὄμμα σὸν δακρυρροοῖ.

255
(1845)

ΚΡΕΟΥΣΑ.

250 ὦ ξένη, τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδύτως ἔχει,
 Ἐς θαύματ' ἰλθῖν δακρύων ἱμῶν πέρι·
 Ἐγὼ δ', ἰδοῦσα τούσδ' Ἀπόλλωνος δόμους,
 Μνήμη παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά·
 Οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔχουμαι, ἰδθὰδ' οὐσά πευ.

250
(1291)

Postquam aspexisti Apollinis templa.
 Curnam in istam sollicitudinem venisti, O mulier?
 Ubi omnes alii, penetralia cernentes Dei,
 Latantur, hic tuus oculus lacrymas fundit.

CREUSA.

250 O hospes, hoc quidem tuum non est absurdum,
 Quod in admirationem veneris ob meas lacrymas.
 Ego vero, contemplata hanc Apollinis aedem,
 Memoriam antiquam remensa sum quandam,
 Domi autem mentem habui quamvis hic essem praesens.

254. πῶς ἔχου ἰδ.

248. ὦ, ubi. Emendatio est Piersoni, [Veris. p. 9.] quam veram esse ostendit sequens *ἱεράδα*. Alioqui *χαίρει* accusativum regere potest: Hippol. v. 1336. Rhes. v. 387. huj. fab. v. 361. Musg.

ὦ *ξένη*] ὦ in hoc loco pro *ἴν*, per Æolicam apocopen, de qua vide Eustath. in Homer. fol. 187. lin. 27. et fol. 1049. lin. 1. Sic Homer. *Iliad.* ε'. v. 119. *τῷ δ' Ἀλκιφ' ἀνὰ θυμὸν ἀρόμενα μίγναι* τι *ἔργα* *Διὸς* *ἔ* *με* *πύργων* *μέγας* *ἱεὶ* *μῆλα* *αἰεὶ* *Ζεὺς* *ἐφ' ἑλκεύει* *αἶμα*: ubi *ἔ* pro *ἴν* *ἴν*, sicut et *ἴ* et *αἶ* pro *ἴν* et *αἶ*, quod recte *ἴ* *ἔ*, et *αἶ* *ἔ* scriberetur. Barnet.

250. α. ὦ *ἴν*, *εἰ* *μὲν* *εἰς* *εἰς* *ἀπαίδυτος* *ἔ* *χου*, *ἔ* *ἔ* *θαύμα* *τ'* *ἰλθῖν*] Scaliger hac syntaxi turbatus, *ἰλθῖν* legit, ut concordet cum *εἰ* *εἰς*, ego vero vel *εἰ* *μὲν* *εἰς* per synecdochen sumo, et *ἀνὰ* subaudio, legoque *ἔ* *χου*, vel concessio, quod *εἰ* *μὲν* *εἰς* (pro *εἰ*) sit nominandi casus, et *ἔ* *χου* ma-

neat, per figuram tamen *εἰ* *εἰς* *εἰς* *ἀπαίδυτος*, *ἰλθῖν* retinendum iudico, quia *εἰ* in *εἰ* *εἰς* includitur; ut verum tamen fatear, quia in omnibus libris, post *εἰς*, comma ponitur, quod separat illud a verbo *ἔ* *χου*, ego quidem ita sumo, ut primo exposui, hoc *εἰ* *εἰς* *εἰς* *ἀπαίδυτος* *ἔ* *χου*, *ἰλθῖν* *εἰς* *θαύμα*, &c. Barnet.

Aut hoc verum leg. erit *ἔ* *χου*, si volumus verum sequi. *ἰλθῖν* (vel potius *εἰς* *θαύμα* *τ'* *ἰλθῖν*) servare. At si *ἔ* *χου* totemus, legendum erit deinceps *εἰς* *θαύμα* *τ'* *ἰλθῖν*. Reich.

251. *ἰλθῖν*] Ita MS. E. Alioqui recepisse Scaligeri *ἰλθῖν*. Ed. Ald. *ἰλθῖν*. Musg.

254. *ἔ* *χου*] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. *ἔ* *χου*. Musg.

256. *ἀνέμετρον*] Legendum haud dubie *ἀνέμετρον*, quo *referemus*? i. e. quod prin-

- 255 ὦ τλήμοις γυναῖκες· ὦ τολμήματα
Θιῶν. τί δῆτα; ποῖ δίκην ἀνοίσομεν,
Εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίαις ολοῦμαιθα;
ΙΩΝ. Τί χρεῖμα δ' ἀνερύνηται δυσθυμεῖ, γύναι; 963
ΚΡ. Οὐδέν· μιθῆκα τόξα· τὰπὶ τῷδε δὲ (535)
- 260 Ἐγὼ τε σιγῶ καὶ σὺ μὴ φρονιζέῃσι.
ΙΩΝ. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίας πάτρας
Πίφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεῖν;
ΚΡ. Κρίουσα μὲν μοι τοῦτομό, ἐκ δ' Ἐρεχθίδας 970
Πίφυκα, πατὴρ γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις. (535)
- 265 ΙΩΝ. ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστν, γυναικίαν τ' ἀπὸ

- 255 O misere mulieres; O facinora
Deorum; quid igitur? quo justitiam remitteremus,
Si dominantium Injurias perceramus?
Ion. Quam cō rem occulte despondes animum, mulier?
Cre. Nihil. Arcum remis: cetera vero
260 Egoque taceo, et tu ne cures amplius.
Ion. Quæ vero es? Unde terrarum venis? ex qua patria
Es nata? quo nomine te vocari a nobis oportet?
Cre. Creusa quidem mihi nomen est, ex Erechtheo vero
Nata sum, patria vero est Atheniensium civitas.
265 Ion. O inelytam habitans urbem, et a generosis

256. ἀνέμοις. 257. ἀνέμοις. 258. τί χρεῖμα ἀνέ-

αίριον Justitiam faciemus? Chrysippus ap. Plutarch. Op. Mor. δι' εὐνοίας ἐνέφου ἐν ἐπὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν λέγει, οὐκ εἰσὶν ἄλλαι ἀρχαὶ πόντων ἀμύνειν, οὐδὲ ἀναφεῖν, p. 1902. Ed. Steph. Musg.

258. τί χρεῖμα ἀνέμοις. Ita Ed. Ald. Metro succurrit Barnesius legendo: τί χρεῖμα δ' ἀνέμοις. Mihi magis placet: τί χρεῖμα δ' ἀνέμοις, ἡμεῖς γύναι. Musg.
τί χρεῖμα ἀνέμοις ἡμεῖς γύναι. ὁ δὲ τί χρεῖμα ἀνέμοις ἡμεῖς γύναι; syllabam δ' ὅν ob versum addidit. Barnes.

Forse, τί χρεῖμα δ' ἀνέμοις, τί ἡμεῖς γύναι, si licet me te interrogare. Reisk.

259. μιθῆκα τόξα. Arcum et manibus deponit. Male interpres remis. Hozychius: μιθῆκα, ἀρῆκα, ἰάκα. De metaphora vid. ad Troad. v. 442. Musg.

μιθῆκα τόξα. Institutam orationem persequi desino. Metaph. a sagittariis ar-

cum remittentibus, poëtis frequens. Æschyl. Suppl. Καὶ γὰρ πολλὰ ἐπὶ τῇ καίρῳ. Sæpenumero sermones suos Pindar. πύλας appellat: πολλὰ μὲν ἐπ' ἀγαθῶν πόλεος βίβλα, ἴδμεν ἐπὶ φερίαις, φερίαις ἐνέμοις. Et: ἐπὶ τῇ πόλει ἀνέμοις ἡμεῖς γύναι. Idem in Isthmias: γὰρ ἐμὲ μὲν ἐπὶ τῇ πόλει ἀνέμοις ἀνέμοις. Menander apud Stobæum: Γὰρ ἐμὲ μὲν ἐπὶ τῇ πόλει ἀνέμοις ἀνέμοις. Hæc Brodæus. Vide etiam, quæ nos de hac re ad Troad. v. 442. Barnes.

265. ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστν. Præter quod ingeniose poëta facit Ionem secreto vel ignotis patriæ suæ amere inflammari, est plium illius artificium, quoquomodo Athenas suas ornare. Vide infra ad v. 274. et supra ad v. 165. Barnes.

265. ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστν γυναικίαν τ' ἀπὸ ἐρεχθίδας πατρίαν, ὥς ἐν ἐρεχθίδας, γύναι.

Τραφείσα πατέρα, ὥς σε θαυμάζω, γύναι.

ΚΡ. Τσαῦτα κεύρυχουμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.

ΙΩΝ. Πρὸς Διῶν ἀληθῶς, ὡς μεμύθεται βροτοῖς; ⁵⁷⁵ (κατ)

ΚΡ. Τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν', ἱκαθίῃν θίλω.

270 ΙΩΝ. Ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἴδλασται πατήρ;

ΚΡ. Ἐριχθόνιός γε· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελί.

Educata parentibus, ut te admiror, mulier!

Cte. Hactenus, O hospes, nec ulterius felices sumus.

Ion. Per Deos dic, verane quæ memorantur a mortalibus?

Cte. Quam rem interrogas, O hospes? scire cupio.

270 Ion. Pater avus patris tui ex terræ ortus est?

Cte. Erichthonius quidem; sed genus me non juvat.

ΚΡ. Τσαῦτα κεύρυχουμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.

Leve mendum in ultimo versus hæret, quod distinctione sublata et una literula paululum immutata sic eximas:

ταῦτά γε κεύρυχουμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.

Similiter in Phœnix, v. 1224.

ἐκ γὰρ γῆς πατρός σου πρόγονος ἴδλασται.

Jacob.

267. Videtur constructio esse: ταῦτα γε, καὶ οὐ πέρα, ὦ ξέν', κεύρυχουμεν. Nisi malis: ταῦτά γε κεύρυχουμεν. Musg.

268. Pone interrogationis notam ad finem versus. Musg.

269. ἱκαθίῃν θίλω.] Perlocutio cupio. Plus valet, quam simplex αἰδού. Musg.

270. De historia Erichthonii videndus Apollodorus Lib. III. c. 13. sect. 6. Genealogia sic se habet: Erichthonius Pandionem genuit, Pandion Erichtheum, Erichtheus Creusam. Musg.

Ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἴδλασται πατήρ.] Hic Euripides, ut ait Joh. Brodæus, Erichtheum Erichthonii fuisse filium (ego potius nepotem velim) opinatur; cum alii eundem putent et Erichtheum et Erichthonium. De hac re videas Interpretes Homeri ad Iliad. β. v. 559. Δῖος Ἐριχθίου μεγάλῳ τερτι, ἢ πατ' Ἀθήνῃ θείῃ, διὰ Διῶντος, εἰς δὲ Ζεῦσι γένετο. Vide etiam Apollodori Biblioth. Lib. III. c. 13. §. 6. Etymologicum M. in voce Ἐριχθίος, et Cœl. Rhodigii. Lib. XIII. c. 7. et Natal. Com. Mytholog. Lib. IV. c. 5. Hac vero regum Atticorum successio: 1. Cecrops 1.

Ægyptius. 2. Cranaus. 3. Amphictyon, Deucaliois F. 4. Erichthonius. 5. Pandion 1. 6. Erichtheus. 7. Cecrops 11. 8. Pandion 11. 9. Ægeus. 10. Theseus; Vide Marmor Arundelianum ab Johanne Seldeno editum ac illustratum, et Johannis Meursii Lib. de Reg. Athen. item Domini Johannis Marshamii Chronic. Canon. Lib. 11. Recte igitur hoc in loco Ἐριχθίονος vocatur πρόγονος Ἐριχθίος, quia Pandion erat Erichthonii filius, Pandionis autem Erichtheus: Hic Erichtheus uxorem duxit Praxitheam, (alii legunt Praxitheam, alii Pasitheam, et alii Phrasitheam) Phrasimi et Diogenæ, Cephisi filie, filiam, ex qua filios suscepit Cecropem, Pandionem et Metionem, filias vero quatuor, Procrin, Orithyiam, Cleoniam et Creusam. Apollodorus. Lib. III. c. 14. sect. 1. Quanquam alii duas præterea memorent, Protogeniam videl. et Pandoram; de quibus mox dicturi sumus.

Barnes.

272. sc. Paulo obscuriora sunt hæc:

ΙΩΝ. Ἢ καὶ σὺ Ἀθήνῃ γάμος ἱκανότατος;

ΚΡ. Εἰς ταχέστερον γε γάμος, οὐ τιμιώτερόν σοι.

ΙΩΝ. Διδοὺς ἔστιν ἡ γαμέη ἡμετέρα;

ΚΡ. Κίερατί γε εὐδὺν παύεισιν εἰς ἡμέραν.

Tertio versus hic fere sensus tribuendus est, ut Ion querat, an Minerva Erichthonium in cisto inclusum nutrituræ circumdatum, eo denique habitu puellæ tradiderit, quo in pictis tabulis conspiceretur? Rem ipsam disertius exposuit Euripides in hujus Tragœdiæ prologo, v. 21.

ΙΩΝ. Ἡ καὶ σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανέλειτο;

ΚΡ. Ἐς παρθένους γε χεῖρας, οὐ τεκοῦσά νη.

ΙΩΝ. Δίδωσι δ, ἄσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται;

275 ΚΡ. Κίερός γέ σφ' αἰσιν παῖσιν οὐχ ὀρώμενον.

ΙΩΝ. Ἦκουσα, λῦσαι παρθένους τεύχος θῆας.

ΚΡ. Τοιγὰρ θανοῦσαι σκόπιλον ἤμαξαν πέτρας.

Ion. Num et ipsum Minerva ex terra sustulit?

Cre. In virgineas manus, quamvis cum non peperisset.

Ion. Tradiditne vero eam, sicut in pictura fingitur?

275 *Cre.* Filiabus Cecropis servandum, non conspectum.

Ion. Audivi virgines solvisse arcam deae.

Cre. Ideo mortuae eruenturum patris rupem.

ubi Mercurius de Erichthonio mentionem injiciens inquit

αἰὼν γὰρ, ἢ Διὶ αἰετῇ
ἐκπαρθεύοντι τέλειαις εἰμασιν
διδόν ἱλάσμεν, παρθένας Ἀγλαυρίαι
δίδωσι τέλειαις.

Ante quos versus, post versum undevicesimum, unum saltem senarium interdicisse suspicor. Confer v. 1421. et 1426. In Ionis vero verbis, supra positis

δίδωσι γὰρ, ἢ Διὶ αἰετῇ νομίζεται:

recte monuit Musgravius novissimum vocabulum, quo sensu hoc loco sit positum, non apparere. Putabat ille Euripidem scripsisse — ἡδιδόναι, quo verbo ego quoque potius mentem optime declarari existimo. Minori autem literarum diversitate, quamvis eodem sensu, corrigendum puto:

δίδωσι γὰρ, ἢ Διὶ αἰετῇ νομίζεται:

Hic eodem vocabulo translata significatione usus est Euripides; in Suppl. v. 669. Αἰὼν δὲ Πάριος ἱερὰ λερναία ἱερῇ. in Iphig. in Aul. v. 254. ἡδιδόναι τῶν αἰμασιν Σημίασι ἱερὰ λερναία. Vide Arnaldum in Animadvers. p. 22. Jacobi.

275. Εἰς παρθένας γέ χεῖρας.] Connectendum cum verbo, quod praecessit, ἱλάσμεν. Sustulit in virgineas suas manus. Male Barnesius interpretatur de manibus filiarum Cecropis. Nondum enim eo pervenit oratio. De Erichthonii natalibus haec fere tradit Apollodorus: Vulcanum quondam, litidine inflammatum, Palladi

vim intulisse, sed cum ea, utpote fortiter reluctantante, potiri non posset, semen venerum effudisse, ex quo in terram absterco natus est Erichthonius. Hunc Pallas, e terra susceptum, Cecropis filiabus educandum dedit. Non igitur citius est εἰς παρθένας χεῖρας, aut, quod sequitur, εὐ τεκοῦσά νη. His enim verbis cavet poeta, ne quis Erichthonium e dea natum, ipsamve constupratum putaret. Nonnus Lib. XIII. παρθένας τεύχοντι δίδωσι παῖδας ἄσπερ Ἠφαιστίαδα. Musgr.

Εἰς παρθένας γέ χεῖρας.] In manus virgineas, l. e. Pandrosi, Herse et Aglauri, quarum fidei Minerva commisit custam, Erichthonium infantem serpentibus involutum continentem, de qua re vide quae nos supra ad v. 23. et 24. et infra ad v. 1426. Barnes.

275—275. Tribuit Reisk. Creuxer.

Ea observatio additur ob Palladis venerationem. Beck.

Leg. γὰρ pro γί. Reisk.

274. ἢ παρθένας τιμίζουαι quid sit, non admodum intelligi. An: ἢ παρθένας τιμίζουαι, in pictura efformatur. Musgr.

ἢ παρθένας τιμίζουαι.] Pulchre et honeste Euripides hic patrie suae decus suo more magnificat; quasi Athenarum res gestae apud Delphos essent depictae: unde et Ioni tantopere innotescerent. Id autem non semel facit in hac fabula, ut et alias saepe faciat. Vid. supra ad v. 265.

Barnes.
δίδωσι scribit Reisk. (et forte part. V. deleri vult.) Beck.

276. Ἦκουσα λῦσαι παρθένας τεύχος θῆας.] De hac sororum temeraria arculae

- 290 ΙΩΝ. Τί δέ; στυγῆς σὺ τοῦ Διοῦ τὰ φίλτατα;
 ΚΡ. Οὐδὲν· ξύνοιδ' ἄντροισιν αἰσχύνῃν τινά.
 ΙΩΝ. Πόσις δὲ τίς σ' ἔγημ' Ἀθηναίων, γύναι; 300
 ΚΡ. Οὐκ ἄστος, ἀλλ' ἑπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός. (290)
 ΙΩΝ. Τίς; εὐγεῖῃ νιν διτ' πιφυκέναι τινά.
 295 ΚΡ. Ξοῦθρος, πεφυκὸς Αἰόλου Διός τ' ἄπο.
 ΙΩΝ. Καὶ πῶς ξένος σ' ὦν ἔσχει, οὔσα; ἐγγεῖῃ;

290 *Ion.* Quid vero? Odisti tu Deo gratissima loca?

Crc. Nequaquam. Deducis quoddam admiſſum in illis antris scio.

Ion. Maritus vero quis te duxit Atheniensium, mulier?

Crc. Non civis, sed advena ex aliena terra.

Ion. Quis? nobilem aliquem ipsum fuisse oportet.

295 *Crc.* Xuthus, ab Xolo Joveque genus trahens.

Ion. Et quomodo peregrinus existens te indigenam existentem habuit?

291. Οἶδῃ, ἔϊν' ἂν Διὶ.

Veteres fulgurandi potestatem arcus
 Apollinis tribuisse, colligi potest ex A-
 pollon. Rhod. Lib. IV. versus finem:

Διὶ τῷ χρίσας ἀνέχουσιν ἐφ' ἑλὲν εἴη
 Μαρμαρίν τ' ἀνέλαμψεν βολὴ ἐπὶ σάκεσσι αὐ-
 γλῆν.

In qua re narranda Apollodorus verbo
κατέσπερσεν usus est, ut pulchre vidit
 Galeus, locum Lib. I. cap. 9. sic o-
 mendans: Ἀνέλλων — ἐξέσπεν ἐπὶ βίβλιν
 αὐτὸς εἰς δόλωνα κατέσπερσεν. Vulgo
κατέσπερσεν. Hinc credibile est, quum
 Apollo Horatio audit fulgente decernit arcu
 (Carm. Sec.), participium *fulgente* pro
fulgurante accipiendum esse, ut in locis
 citatis Ernestio Clav. Cicero. Nec aliter
 adhibuit Claudianus in Stilichon. III.
 60.

Venturi quoties affliget Apollinis arcus.

Hic igitur arcus Apollinei fulgurationes
 videntur esse Euripidi memoratæ *ἀνέλα-*
μψεν πύθων. Musag.

ἀνέλαμψεν πύθων. vel ad radios solis allu-
 dere, vel ad fulgura illa, præsagia res-
 ponsorum, censet Prev. Beck.

299. Versus mendosus, quem sic utcum-
 que restitui:

εὐμῆ· εἰ δ' ἴσως; μὲν περ' ἑρμῆς ἐφ' ἑλὲν.

Musag.

Τομῆ· εἰ μὲν; αἰ μὲν περ' ἑρμῆς ἐφ' ἑλὲν.]
 Ita, Scaligero præstante, lego. Olim
 horrendo errore erat: Τομῆ, εὐμῆ, αἰ μὲν
 περ' ἑρμῆς ε' ἐλὲν, metro misere luxato,
 sensu prorsus nullo. De qua tamen re
 nihil omnino Stephanus cum suis MSS.
 Nihil omnino Canterus cum suis con-
 jecturis; ne erroris quidem nos admonuit.
 De aliis, quod pratermiserint, non est
 mirum; Duportus, versus redundare vi-
 dens, ἐφ' ἑλὲν legebat, sicut et Scaliger;
 secundum autem εὐμῆ solus Scaliger in
 εἰ μὲν vertendum duxit; ἑφ' autem pro
 αἰνὸς ad locum respicit, ut versus præce-
 denti: εὐμῆ ἐφ' ἑλὲν, &c. i. e. χάρειν.

Reisik. lectionem veterem, Τομῆ, εὐμῆ,
 probam censet, confertque Homericum
 illud: Ἄρει, Ἄρει, ἑρπύλλων. Beck.

Olim cum magno versus detrimento le-
 gebatur

εὐμῆ, εὐμῆ, εἰ μὲν περ' ἑρμῆς ε' ἐλὲν.

cujus lectionis depravationem Barroscus
 non sustulit, sed auxit. Versum tamen
 videtur, quod in fine versus reposuerunt
 Scaliger et Duportus — ἐφ' ἑλὲν. Reis-
 ikius veterem lectionem

εὐμῆ, εὐμῆ —

sinceram esse arbitrabatur, versus Home-
 rico: Ἄρει, Ἄρει, ἑρπύλλων; ad metri
 vitium defendendum abusus. Musgravius

KP. Εὐβοί 'Αθήναις ἐστί τις γείτων πόλις. 305

ΙΩΝ. "Οροις ὑγροῖσιν, ὡς λίγους, ὠρισμένη; (295)

KP. Ταύτην ἔπερσε Κεκροπίδαις κοινῇ δορί.

300 ΙΩΝ. 'Επίκουρος ἰλθὼν, καῖτα σὸν γαμῆϊ λίγος;

KP. Φερίας γι πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γίρας.

ΙΩΝ. Σὺν ἀνδρὶ δ' ἦκεις, ἢ μόνῃ, χρηστήρια; 310

KP. Σὺν ἀνδρὶ, σηκούς δ' ἐστρέφει Τροφονίου. (300)

Cre. Euboea quaedam regio Athenis est vicina.

Ion. Humidus, ut aiunt, limitibus terminata.

Cre. Hanc debellavit cum Cecropidis communi Marte.

300 Ion. Veniens auxiliator deinde te duxit uxorem?

Cre. Dotem belli, pugnaeque praemium accipiens.

Ion. Cum viro autem venis, an sola, ad haec oracula?

Cre. Cum viro: Ille vero delubrum adiit Trophonii.

denique duram emendationem proposuit, quam nemo facile pro Euripideis lectione amplectetur: *τοῦδ' εἰ ἔλατο μὲν σαρ' ἔφατο σφ' ἱδὼν*. Minima mutatione, una vocula interposita legendum videtur:

τοῦδ' γα, τοῦδ' αἰεὶν' ἔφατο σφ' ἱδὼν.

In honore quidem habet eam, ita tamen, ut optandum esset, eam Deum nunquam edidisse oculis. Jacobus.

291. [ἦν, αἶ] Legendum cum Tyrwhito: *ἔτιδ' ἄνευθεν αἰεχέινε τοῦδ'.*

Musg.

Verba αἶ δ. αἰεχ. v. seorsim dicta esse a Creusa censet Prev. propterea, quia Ion illi non respondet. Beck.

297. Citat Harpocrat, v. Κῆμα. Burn.

299. Κεκροπίδαις] Athenienses a primo suo rege, Aegypto Cecrope, Κεκροπίδαι dicti sunt, ut et Ἐρεχθίδαι a sexto rege, Erechtheo, denique Θησείδαι a Theseo, et Κόδριδαι a Codro, qui fere praecipue inter illorum reges eminebant. Vid. Stephanum *παρ' ἑκάστου*, in voce 'Αθήναι.

Barnes.

302. *ἔλας χρηστήρια*] *Εἰς χρηστήρια*. Notandum est, sepe apud optimos auctores Graecos, *ἔλας*, *ἔλα* et *ἔλας*, ut alia verba motum ad locum significantia, accusativos sine prepositionibus suis aequae habere, ac cum illis: Nec enim *εἰς ἀράς* *ἔλας* tantum dixit Homerus, sed et *ἱλιάδ. α'. v. 317. Κίρην ἔλας* *ἔλας* *ἱλαρῶς* *παρ' ἀσπίδ'.* Sic Hesiod. *Scut. v. 32. Τάχα ἔλῃ Τροίην.* Sic Hom. *Odys.*

γ'. v. 4. *Οἱ δὲ Πύλοι, Νεάκος ἱεράκιος ἀνακλίσθην, Ἴδην.* Haec vero *ἱλαρῶς* *παρ' ἑκάστου* recentioribus poetis longe usitata. Satis sit, haec semel hoc in loco monuisse.

Barnes.

303. *ἱερεῖον*] Vox Lexicis et grammaticis fere ignota, nec temere tamen movenda. Aristides: *Σύρον καὶ Κελίον ἱερεῖον*, Vol. I. p. 259. Ed. Jebb. Hesychius: *ἱερεῖον* *ἔλας*, *ἱερεῖον* *ἔλας*. Pro *ἐκαστῷ* Barnesius *ἐκαστῷ*, quod cur alteri anteponeret, nulla ratio erat. De antro Trophonii consulendus imprimis Pausan. p. 313. l. 9. Adde et Philox. VII. *Apoll. Lib. VIII. Beck.*

ἐκαστῷ ἔλῃ ἱερεῖον Τροφονίου] Olim *ἐκαστῷ* scriptum erat, quoniam lectio stare non potuit, nisi *ἱερεῖον* pro *ἱερεῖον* legeretur: quare Scaligerum, Duportumque sequor, qui legunt *ἐκαστῷ ἔλῃ ἱερεῖον*. Ut verum autem fatear, mallem ego *ἐκαστῷ ἔλῃ ἱερεῖον* legere. Iudicet lector. De hoc autem Trophonio et Trophonii antro, quod in proverbium abiit, Niceph. Greg. in Synes. de Insomni. *Ἐγὼ δὲ τῷ ἀντρί, Τροφονίου ἵμα, μόνον τὸν εἶχον, αἶψα δὲ ἀποδίδωμι τῷ τοι ἐσθλαίνοντι ἡμετέροις καὶ κατακρίφας αἶψα, τοῦ βίου ἀπέλλαβον. Τί δὲ ἐσθλαίνω, φασί, μακρίως ἀνδρὶος τοῦ ἀντιπῆς καὶ ἱερέως παρ' ἱερῶν.* De loco ita Strabo Lib. IX. in Boeotia fol. 414. *Ἀρβαλία ἔλῃ, ἵνα διὰ Τροφονίου μακρίως Περταί, χάρματα ἱερῶν κατέβαντο ἔχον καταβάντι ἔλῃ εἰς χρηστὰς ἱερεῖον. Κῆμα δὲ μεταξὺ τοῦ ἑλλαντικῆς καὶ τοῦ Κα-*

- ΙΩΝ. 'Ὡς μὴ εἰδὼς', ἥτις μ' ἔτεκεν, ἐξ ὅτου τ' ἔφυν.
 ΚΡ. Ναοῖσι δ' οἰκῆς τοῖσδ' ἔγ', ἢ κατὰ στήγας; 325
 ΙΩΝ. Ἄπαν θεῶν μοι δῶμ', ἢν ἂν λάβῃ μ' ὕπνος. (315)
 ΚΡ. Παῖς δ' ὦν ἀφίκου γαδόν, ἢ νεανίας;
 320 ΙΩΝ. Βρίφος λέγουσιν οἱ δοκοῦντες εἰδέναι.
 ΚΡ. Καί τις γάλακτι σ' ἐξέδρεψε Δελφίδων;
 ΙΩΝ. Οὐ πάποτε ἔγνω μαστόν' ἢ δ' ἐδρεψέ με. 330
 ΚΡ. Τίς, ἃ ταλαίπωρ; ὥς ἰσοῦσ' εὖρον ἰόσους. (320)
 ΙΩΝ. Φοίβου τροφῆτις, μητίρ' ὥς νομίζομαι.
 325 ΚΡ. Ἐς δ' αἶδρ' ἀφίκου τίνα τροφὴν κερτημένους;
 ΙΩΝ. Βαίμοι μ' ἔφρεβον οὐκίαν τ' αἰεὶ ξείνος.
 ΚΡ. Τάλαινά σ' ἢ τεκοῦσ', ἥτις ποτ' ἦν ἄρα. 335

Ion. Ut qui nesciam, quæ me peperit, et ex quo natus sim.

Cre. Habitasne in istis templis, vel in aliqua domo?

Ion. Ubi est mihi domus, ubi me somnus occuparit.

Cre. Puernæ existens in hoc templum venisti, an adolescens?

320 *Ion.* Infantem venisse dicunt, qui scire putantur.

Cre. Quæ vero te lacte nutritrix ex Delphiciis?

Ion. Nunquam cognovi matrem: Quæ vero me aluit.

Cre. Quemnam, O ærumnose? Ut laborans invenim morbum!

Ion. Phœbi sacerdos, matris loco habemus.

325 *Cre.* Venisti vero ad virilem ætatem quam educationem adeptus?

Ion. Arte me aluerunt, et semper-accedens hospes.

Cre. Misera, te quæ peperit, quæcunque fuerit tandem.

322. 4 V 13p.

Vid. Coel. Rhodigin. Lib. XX. c. 10. ad finem. *Barnes.*

310. Mallet: δ' ἄλλα. ὡς ἄλλα γ' εἰνεχόμενα, εὐν' αἰεὶ εἰνεχόμενα. Præter duo vocabula extra metrum posita sunt.

Reisk.
 316. 'Ὡς μὴ εἰδὼς'.] Est ἐνέχουσι duarum longarum syllabarum, de qua Eustathius in illud Homeri Iliad. x'. v. 349. 'Ἦ εὖχ' ἄλλοι, ἐπεί γυναικας ἀνέλεδες ἐνερσιόους. Sic Helen. v. 922. τὰ σ' ἔφα, καὶ μὴ, τὰ δὲ λέκασα μὴ εἰδέναι. In quem locum vide quæ nos.

ἔξ ὧν] 'Ἐξ ὧν'. Vid. Supplic. v. 852. *Barnes.*

318. Ἄπαν θεῶν μοι δῶμ'.] An legendum

ἀπανταχοῦ μοι δῶμ'. Vulgatam certe non admodum intelligo. *Mug.*

319. ἀφίκου γαδόν.] Εἰς γαδόν. Vide supra ad v. 301. *Barnes.*

322. 4 V 13p. 4 μ.] Abrumpitur hic sermo, deinde v. 324. post Creusæ responsum absolvitur. At matris loco habemus Phœbi sacerdotem, quæ me aluit. Male vulgo 4 V 13p. 4 μ. *Hæc me aluit.*

Mug.
 οἶδρα γαρ'] Syllabam *en* Miltonus et Duportus ad verius commodum addidere, felicitus, ut mihi videtur, quam Scaliger vocem *enon*. *Barnes.*

Reisk. conjicit: αἰ πάποτε ἔγνω.

Beck.

- ΙΩΝ. Ἀδίκημά του γυναικὸς ἐγενόμην ἴσως. (325)
 ΚΡ. Ἐχεις δὲ βίοντον; εὖ γὰρ ἥσκησαι πίπλοισ.
 330 ΙΩΝ. Τοῖς τοῦ Θεοῦ κοσμούμεθ', ᾧ δουλεύομεν.
 ΚΡ. Οὐδ' ἤξας εἰς ξρευναὶ ἐξευρεῖν γοῆάς;
 ΙΩΝ. Ἐχω γὰρ οὐδὲν, ὦ γύναι, τεκμήριον. 340
 ΚΡ. (Φεῦ) πίπεινθί τις σῇ μητρὶ ταῦτ' ἄλλη γυνή.
 ΙΩΝ. Τίς; εἶπον· εἴ μοι ξυλλάβοις, χαίρομεν ἄν.
 335 ΚΡ. Ἦς οὐκ' ἦλθον δευρο, πρὶν πόσιν μολεῖν.
 ΙΩΝ. Ποῖόν τι χεῖρ' ἔχουσ'; ὡς ὑπουργήσω, γύναι 345
 ΚΡ. Μάντευμα κρυπτόν δεομένη Φοίβου μαθεῖν.
 ΙΩΝ. Λέγοις ἄν ἡμεῖς τᾶλλα προξενήσομεν. (335)

Ion. Fortasse fui probum alicujus mulieris.

Cre. Habesne opes? bene enim ornatus es vestibus.

330 *Ion.* Dei donis ornatur, cui servimus.

Cre. Non contendisti ad inquisitionem, ut invenires tuos parentes?

Ion. Nullum enim indicium, O mulier, habeo.

Cre. Heu! Quædam alia mulier passa est eadem cum tuâ matre.

Ion. Quænam? Dic: si mihi operam commodaris, letaremur.

335 *Cre.* Illa; cujus causa veni huc, priusquam accedat maritus.

Ion. Quænam rem cupiens, ut tibi, mulier, inserviam?

Cre. Oraculum occultum ex Phæbo cupiens cognoscere.

Ion. Dic. Nos cetera procurabimus.

333. ταῦτ'.

334. ξυλλάβῃ.

324. Barnesii conjecturam 4+ contrariam esse ita, quæ v. 316. dixerat Ion, monet Heath. Nec mutatione opus esse. Vertit: Phæbi sacerdos, eam in matris loco ducimus. Beck.

αρεσθῆτα, legit Reisk. Beck.

326. ἰππῶν] Ὁ ἰων. Barnes.

327. Τάλασθ' εἴ ἢ τιασθ' ἄρ', ἔτι δ' αἶον.] Confer v. 568. Fulgo Τάλασθ' εἴ ἢ τιασθ' ἔτι δ' αἶον. Por.

Τάλασθ' εἴ ἢ τιασθ', ἔτι ποτ' ἔσθ' αἶον. Scaliger legit: Τάλασθ' γ' ἔσθ' εἴ ἢ τιασθ', ἔτι ποτ' ἔσθ'. Barnes.

328. Ἀδίκημά του] Tu pro τοῦ.

Barnes.

Reisk. conjicit: ἀδίκημα γυνὸς γυναικός.

Beck.

334. εἴ μοι ξυλλάβῃ.] Si mihi operam tuam commodaveris. Male interpretis: si me juxaret. Musg.

338. «ἄλλα» Ita MS. G. Ed. Ald. ὦ ἄλλα. Musg.

340. ἢ τοῖς, l. e. Αἰῶν. Cujus aram Athenis fuisse tradit Pausanias, p. 15. l. 12. Musg.

ἄργεῖ ἢ τοῖς.] Ἡ Αἰῶν δολοῖται. Κατὰ τὸ Ὁμηρεῖον· Αἰῶν εἷς ἀγαθὸς ἀπχρησῆς ἀδελφὸς ἀνδρῶν. Barnes.

ἢ τοῖς.] Ἡ Αἰῶν. Scholast.

343. παρτίς.] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. πάρις. Musg.

ἀδελφὸς παρτίς.] ἀδελφὸς Homero, ideoque ultimum habet longam. Nec ἰσως habet subscriptum. Cum casu autem legitur, ut clam Latine: dicimus enim clam absolute et clam patre. Sic supra v. 14. Ἀγαθὸς παρτίς· quanquam alii volunt illi ἀγνός, ut sit nomen. Barnes.

- ΚΡ. Ἀκουε δὴ τὸν μῦθον. — ἀλλ' αἰδούμεθα.
 340 ΙΩΝ. Οὐτ' ἄρα πράξεις οὐδὲν ἄργος ἢ θεός.
 ΚΡ. Φοίβῳ μιγῆναι φησί τις φίλον ἱμῶν. 350
 ΙΩΝ. Φοίβῳ γυνὴ γειγῶσα; μὴ λίγ', ὦ ξείνη.
 ΚΡ. Καὶ παιδὰ γ' ἔτεκε τῷ θεῷ λάτρεα πατρός.
 ΙΩΝ. Οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχυνέται. (341)
 345 ΚΡ. Ὁ φησιν αὐτὴ καὶ ποιεῖν ἄβυσσος.
 ΙΩΝ. Τί χρεῖμα δρέασας, εἰ θεῷ συνιζύγη; 355
 ΚΡ. Τὸν παῖδ', ὃν ἔτεκεν, ἐξείδηκε δαμάτων.
 ΙΩΝ. Ὁ δ' ἐκτεθείς παῖς τοῦ ἔστιν; εἰσορᾷ φάος;
 ΚΡ. Οὐκ οἶδεν οὐδείς ταῦτα καὶ μαντεύομαι.

Cre. Audi jam meum sermonem; sed non pudet hæc dicere.

340 Ion. Ergo nihil agens. Dea ignava est verecundia.

Cre. Quædam mea amica dicit se concubuisse cum Phoebæ.

Ion. An mulier cum deo? ne dixeris, O hospes.

Cre. Et puerum peperit Deo clam patre.

Ion. Non est; hominis stuprum dissimulat.

345 Cre. Imo quod inquit ipsa, id etiam est passa infelix.

Ion. Quid agens, siquidem deo juncta fuit?

Cre. Filium, quem peperit, exposuit foras.

Ion. Hic filius expositus ubi est? aspécitne lucem?

Cre. Nemo scit; et ob hæc ipsa oraculum consulto.

345. 431a.

348. 507 1a.

345. a. ΚΡ. Καὶ καὶ δὲ γ' ἔστιν ἐφ' οὗ θεῷ λάτρεα
 πάρε.

ΙΩΝ. Οὐκ ἔστιν ἄναφοις ἀδελφὸς αἰ-
 χύων.

Sic vulgo corrupte legitur. Fortasse le-
 gendum:

Οὐκ ἔστιν ὁ γὰρ θεὸς ἀδελφὸς αἰχύων.

Non est ut ait. Deus enim ob injuria
 parrici. Hoc est quod Plato ait in The-
 tetio: Οὐκ εἰσὶν εἰσὶν αἰχύων ἀδελφὸς, ἀλλ'
 οὐκ εἰσὶν ἐκ αἰχύων καὶ οὐκ εἰσὶν ἐκ αἰχύων
 οὐκ εἰσὶν ἢ ἐκ αἰχύων αὐτὸ γινώσκοντες ἀδελφὸς
 αἰχύων. Jacobus.

344. Οὐκ ἔστιν.] Non memini, qui sic
 locutus sit. Legendum forte: οὐκ ἔστιν
 ἀδελφὸς ἀδελφὸς — Confer tamen Alcest. v.
 555. Musg.

Οὐκ ἔστιν.] Scalliger ἢ τοῖς. Non bene,
 ut mihi videtur. Barnes.

345. Lego et distinguo:

ἔστιν, αἰχύων καὶ αἰχύων ἐκ αἰχύων.

Quod dicit, tale est, vel ejusmodi est. Quin
 et passus est calamitosa. Musg.

Vulgatam ita exponit Heath: Quod
 dicit ipsam, (scilicet hoc est) et mirabilis
 etiam passus est. Beck.

346. Τί χρεῖμα δρέασας.] Interpretor,
 quasi esset εὐδαιμονία. Quomodo fieri potest,
 ut calamitosa perpetua sit, siquidem cum Deo
 concubuit, ἡδονὴν pro πόνῳ est apud nos-
 trum Hecub. v. 1007. ubi vide Scholiast.
 Iphig. in Taur. v. 669. Musg.

ἢ positum hic videtur pro τοῖς, sed
 malletm ὡς. Reisk.

- 350 ΙΩΝ. Εἰ δ' οὐκίτ' ἐστὶ, τίμῃ τρόπῳ διεφθάρη;
 ΚΡ. Θῆράς σφι τὸν δύστηνον ἱλπίζει κτανεῖν. 360
 ΙΩΝ. Ποίῳ τὸδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ;
 ΚΡ. Ἐλθούσ', ἴν' αὐτὸν ἐξίδηκ', οὐχ εὖρ' ἐτι. (350)
 ΙΩΝ. Ἦν δὲ σταλαγμὸς ἐν στίβῳ τις αἵματος;
 355 ΚΡ. Οὐ φησι· καίτοι πόλλ' ἐπιστρέφῃ πίδαον.
 ΙΩΝ. Χρόνος δὲ τίς τῶ παιδὶ διαπτεπραγμένῳ;
 ΚΡ. Σοὶ ταύτον ἤβης, εἴπερ ἦν, εἴχ' ἄν μέτρον.
 ΙΩΝ. Ἀδικεῖ νιν ὁ Διὸς· ἡ τεκοῦσα δ' ἁθλίαι. (355)
 ΚΡ. Οὐκ οὖν ἔτ' ἄλλον ὕστερον τίττει γόνον.
 360 ΙΩΝ. Τί δ', εἰ λάθρα νιν Φοῖβος ἐκτρέφει λαβάν;
 ΚΡ. Τὰ κοινὰ χαίρειν, οὐ δίκαια δρᾷ, μόνος. 370
 ΙΩΝ. Οἷ μοι· προσωδὸς ἡ τύχη τῶ· μὲν πάθει.
 ΚΡ. Καί σ', ὦ ξέν', οἶμαι μητίε' ἁθλίαν ποθεῖν. (360)
 ΙΩΝ. Ναί· μὴ γ' ἐπ' οἰκτόν μ' ἔξαγ', οὐ λελήσμεθα.

- 350 *Ion.* Si igitur non amplius superest, quomodo perit?
Cre. Putat bestias interfecisse illum miserum.
Ion. Quonam indicio utens cognovit hoc?
Cre. Cum venisset eo, ubi eum exposuerat, non invenit iterum.
Ion. Erantne aliquae stillae sanguinis in via?
 355 *Cre.* Negat, quamvis diligenter solum pervestigavit.
Ion. Quod vero tempus ab interfecto puero elapsum est?
Cre. Haberet eandem mensuram ætatis, quam tu, si viveret.
Ion. Injuria afficit eam Deus: pater vero est misera.
Cre. Nunquam deinde genuit aliam sobolem.
 360 *Ion.* Quid vero si furtim sublatum Phoebus ipsum alat?
Cre. Gaudens de re communi solus, non facit juste.
Ion. Heu! congrua est fortuna meae calamitati.
Cre. Et te, O hospes, existimo matrem miseram desiderare.
Ion. Ne me ad dolorem, cuius oblitus sumus, provocas.

364. καὶ μέ γ'.

351. Θῆράς σφι ἐν Ἄρρεσι λελίξῃ
 κτανεῖν.] Hic λελίξῃ simpliciter pro κτεῖν
 et κτανεῖν, ut Mosch. Idyll. IV. v. 54. —
 σάντων γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ τὴν αὐτὴν
 θύρην ἐκ τῆς αὐτῆς ἑλκεα. Sic Hesiod.
 'Erg. v. 271. Ἄλλὰ σὺ γ' εἴπω ἑλκεα
 ἐλκεα δὲ τῶν αὐτῶν. Moschopolus:
 εἰλαμὸς λελίξῃ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. Vide, quæ

nos supra ad Supplices, v. 800. et ad
 Helen. v. 1522. Barnes.

352. ἴστω] Emendatio est H. Steph.
 Ed. Ald. ἴστω. Musg.

357. Σὺ ταύτῃς ἔβης, εἴπερ ἦν, εἴχ' ἄν
 μέτρον.] Hunc locum videtur Virgilius
 respicere Æn. Lib. III. v. 490. Et nunc
 æquali tecum pubesceret ævo. "Hinc mi-

- 365 ΚΡ. Σιγῶ· πίραινι δ' ὦν σ' ἀιστοῶν πίρι. 374
 ΙΩΝ. Οἷσθ' οὖν, ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;
 ΚΡ. Τί δ' οὐκ ἐκείνῃ τῇ ταλαιπώρῃ νοσῇ;
 ΙΩΝ. Πῶς ὁ θεός, ὃ λαθεῖν βούλεται, μαντεύσεται;
 ΚΡ. Εἴπερ καθίζει τρίποδα κροῖον Ἑλλάδος. (366)
 370 ΙΩΝ. Αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα· μὴ ἔξιλεγχέιν. 374
 ΚΡ. Ἀλγύνεται δὲ γ' ἡ παθοῦσα τῇ τύχῃ. 380
 ΙΩΝ. Οὐκ ἔστιν, ὅστις σοι προφητεύσει τάδε.
 Ἐν τοῖς γὰρ αὐτοῦ δώμασι κακὸς φανὴς (370)
 Φοῖβος δικαίως τὸν θημιστεύοντά σοι
 375 Δράσειν αἶ τι πῆμ' ἀπαλλάσσου, γύναι·
 Τῇ γὰρ θεῶ τᾶναντί' οὐ μαντευτίον. 385
 Ἐς γὰρ τοσούτων ἀμαθίας ἰλδοίμαν ἄν,
 Εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκποιήσομεν (375)
 Φράζειν, ἃ μὴ θέλουσιν, ἢ προβωμίαις

365 *Crc.* Taceo: pertexo vero illa de quibus interrogo te.

Ion. Sciene igitur, quæ pars tui labores maxime?

Crc. Quid vero non illi miseræ laboras?

Ion. Quomodo Deus, quod latere cupit, oraculo detegat?

Crc. Si quidem insidet communī tripodī Græciæ.

370 *Ion.* Pudet eum hujus rei, ne exquire ab ipso.

Crc. Quæ vero passa est, id hanc dolet.

Ion. Non est, qui tibi vaticinetur ista.

In suo enim templo accusatus tanquam turpis

Phœbus, juxta eum, qui oracula tibi redderet,

375 Afficeret aliquo malo. Discede, mulier.

Non enim Deo contraria ex oraculo querenda sunt.

In summum enim dementiæ veniremus,

Si deos invitos cogere vellemus

Dicere quæ volunt, aut ante aram factis

γεν, pubertatis flos. Hesiod. Ἑρμ. v. 131.

Ἄλλ' ἔπει ἐθέλει καὶ εἶπε μίγξει τσικνῇ.

Theogn. v. 1115. Ἔβρι μίγξει ἰχθυῶν.

Homerus Iliad. x'. v. 225. Ἀνδρὲς ἰσὶ δ'

ἔβρι ἰσχυροὶ τσικνῇ μίγξει. Eustath. δὲλεον

ἢ καὶ εἰς τοὺς εἶβρι ἰσχυροὺς τσικνῇ μίγξει,

συνέβρισις ἰσχυρῶν εἶβρι. *Barnes.*

360. Τί δ' εἰ λάθρα καὶ λάθρα προλάθρα.

Vid. supra ad v. 340. *Barnes.*

364. Καὶ] Legendum: καὶ. μὲ γ' ἰσ'

ἄλσιν — Sic v. 1009. καὶ ἀπὸ λαγνῶν.

Musg.

373. Ἐν τοῖς] Male huic versui in Ed.

Ald. Creusæ persona præfigitur. *Musg.*

374. Harpocration: θημιστεύον, ἀπὸ

τῶ χρηστηρίου. *Musg.*

377. τσικνῇ] Videtur huic etiam vocī

convenire, quod Hesychius de εἶβρι dicit,

sc. quod λίγνται καὶ ἐν θαλασσοῖς. Ro-

- 380 Σφαγαῖσι μέλιν, ἧ δι' οἰωνῶν πτεροῖς.
 "Α'ν γὰρ βία σπείδωμαι ἀπόντων θεῶν, 390
 Οὐκ οὔτα κικλήμιστα τάγάδ', ὦ γύναι.
 "Α δ' ἂν διδῶσ' ἱκόντες, ὠφελούμεστα. (380)
 ΧΟ. Πολλαὶ γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτῶν,
 385 Μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν. ἐν δ' ἂν εὐτυχὲς
 Μόλις ποτ' ἱξέυροι τις ἀνδράπων βίην. 395
 ΚΡ. ὦ Φοῖβε, κάκει κἀνθάδ' οὐ δίκαιος εἶ
 Ἐς τὴν ἀποῦσαν, ἧς πάρεστιν οἱ λόγοι. (385)
 Σὺ γ' οὐκ ἴσωςας τὸν σὸν, ὃν σῶσαί σ' ἔχρην,

- 380 Mactationibus ovium, aut per auguria avium.
 Quae enim vi urgemus invitâ Diis,
 Inutilia bona, O mulier, consequimur,
 Quae vero volentes dederint, illis jvramur.
 Cho. Multae profecto sunt multorum mortalium calamitates:
 385 Formae vero ipsarum inter se differunt. Unam vero felicem
 Vix unquam inveniet aliquis in hominum vita.
 Cre. O Phoebe, et illic, et hic non justus es
 In illam absentem, cujus adsunt sermones.
 Tu enim non servasti tuum filium, quem oportebat a te servari:

382. *ἀνίστα κικλήμιστα.*

lative certe intelligi locus non patitur.

Musg.

378. *ἀνίστα*] Ed. Ald. *ἀνίστα*.

Musg.

380. Reisk. reponit: ἧ καὶ οἰωνῶν, aut sic: μέλιν σφαγαῖ, ἧ καὶ δι', οἰωνῶν πτεροῖς. Beck.

Rescribendum puto πτεροῖς, alias particulae καὶ sua constructio non constat.

Henth.

381. "Α' γὰρ] Ita legendum pro ἧ δ', Stephano, Caetero, Scaligero, comprobantibus; et ipso etiam poeta paulo post, ἧ γὰρ ἡμεῖς ἀνίσταμαι, ἀνίσταται θεῶν, ἀνίσταται μὲν ἀγανά κικλήμιστα: ἧ γὰρ καὶ δι' οἰωνῶν ἀνίσταται, ἧ καὶ δι' οἰωνῶν ἀνίσταται. Reisk. autem quod sit μεταθετικὴν aliquando, probavimus ad Iphigen. Taur. v. 1353. et Supplic. v. 172. Vide Henrici Stephani Annotat. in hunc locum. "Ανίσταται, pro ἀνίσταται, ideoque priorem producit. Barnes.

Reisk. praefert, quod est in antiquis edd.

ἧ γὰρ. Beck.

382. *ἀνίστα*] Emendatio est H. Stephani [et Reiskii.] Ed. Ald. *ἀνίστα*.

Musg.

ἀνίστα] Ita pro *ἀνίστα* Henricus Stephanus recte legebat. Barnes.

ἀνίστα κικλήμιστα emendat Reisk.

384. Ex incerto, Stob. Grot. quem sequitur Valcken. Diatr. 229. Barnes.

384—386. Apud Stob. Grot. XC VIII. p. 409. Barnes.

384. Πολλαὶ γε πολλοῖς, etc.] Ita vertit Hugo Grotius: Multae miseriae gentes in humanum incidunt, Variis tideri: Nec reperta est hocenas Vix ulla, cujus perperam filix tenor. Barnes.

385. ἐν γὰρ εὐτυχίᾳ] Stobaeus Tit. XC VIII. ἐν γὰρ εὐτυχίᾳ, pro quo reponit Grotius in γὰρ εὐτυχίᾳ. Musg.

Henth. monet, ex Stobaei lectione colligi posse, poetam scripsisse:

- 390 Οὐδ' ἴστορούση μητρὶ, μάντις ὦν, ἐρεῖς,
'Ως, εἰ μὲν οὐκ' ἴσται, ὀγκαθῆ τάφῳ, 400
Εἰ δ' ἴσται, ἴλθῃ μητρὸς εἰς ὅψιν ποτί.
'Αλλ' οὖν ἱπὶ χρεὶ τὰδικ', εἰ πρὸς τοῦ Θεοῦ (390)
Καλυόμεσθα μὴ μαθεῖν, ἃ βούλομαι.
395 'Αλλ', ὦ ξέν', — εἰσορῶ γὰρ εὐγενῆ πόσιν
Ἐοῦδον πέλας δὴ τόνδε, τὰς Τροφονίου 405
Λιπόντα θαλάμας, — τοὺς λελεγμένους λόγους
Σίγα πρὸς ἄνδρα, μὴ τι' αἰσχύνην λάβω, (395)
Διακοινοῦσα κρυπτά, καὶ προβῇ λόγος,

390 Nec interroganti matri, vates existens, dices.
Ut si quidem non superest amplius; tumuletur sepulcro:
Si vero vivit, veniat matri in conspectum tandem.
Temere improba omittere decet, si a Deo
Prohibemur cognoscere, quae volumus.
395 Sed, O hospes (video enim generosum maritum
Xuthum prope accedentem hunc, (Trophonii jam
Relicto Antro) dictos sermones
Taceto apud maritum, ne quod probrum suscipiam,
Ministrans arcana, et effertur sermo

393. 'Αλλ' ἱπὶ χρεὶ τὰδ', ἰλ.

ἱπὶ τ' ἂν εὐγενῆ
Μάντις οὐκ' ἱπὶ τὸν τοῦ Θεοῦ βίον.
Beck.
386. βίον.] MS. G. βίον, superscripto
βίον. Stobaeus ubi supra ἀδελφῶν βίον.
Locum sic restituendum puto:

— ἱπὶ τ' ἂν εὐγενῆ
Μάντις οὐκ' ἱπὶ τὸν τοῦ Θεοῦ βίον.
Mug.

389. Σὺ γ' οὐκ ἔγνωσας τὸν εἶναι, ὅν εὐγενῆ εἶ
ἱπὶ τ' ἂν.] Hic versus volūntarius est, ut
Medem, v. 476. 'Εἰσὶν εἶ, ὅν ἔγνωσ' Ἑλ-
λέως ἱπὶ. Et Iphigen. Taur. v. 766.
Τὸ εὐγενῆ εἶναι, τοῦ λόγου εὐγενῆ ἱπὶ.
et v. 785. 'Αγρίῳ ἔγνωσ' μ', ὅν ἔγνωσ' ἱπὶ
κατέμει. Barnes.

393. 'Αλλ' ἱπὶ χρεὶ τὰδ',.] Emendo levi
mutatione ἄλλως ἱπὶ χρεὶ τὰδ' ἰλ. Injuncta
penitus negligere oportet. ἄλλως ἰλ., ut
εἰαῖ ἱπὶ, Electr. v. 379. Facilis fuit lapsus
in ἄλλως, quippe quod in MSS. per
compendium scribi solet ἄλλ'. τὰδ' de

vi Creusae illata nemo, quin recte dica-
tur, dubitet. vid. v. 375. Quin et de fur-
tivo concubitu dicitur, supra v. 328. et
344. Mug.

'Αλλ' ὅτι ἱπὶ χρεὶ τὰδ' γ'] Olim versus
misere laborabat: legebatur enim: 'Αλλ'
ἱπὶ χρεὶ τὰδ', εἰ πρὸς τοῦ Θεοῦ. Canterus
nihil opis tulit, ne notavit quidem. Scall-
iger notavit, sed nihil auxilii dedit; Du-
portus legiit: 'Αλλ' εἰς ἱπὶ μὴ χρεὶ τὰδ',
etc. Barnes.

Reisk. conjicit: ἄλλ' εἰς (ἱπὶ γὰρ χρεὶ,
etc.) Beck.

395. 'Αλλ', ὦ ξέν', εἰσορῶ γὰρ, etc.] Sen-
sus verborum et ordo est talis: 'Αλλ', ὦ ξέν',
εἰσορῶ γὰρ εὐγενῆ πόσιν, Ἐοῦδον, πέλας δὴ
τόνδε, τὰς Τροφονίου θαλάμας λιπόντα, εὐ
ὅν τοῦ λόγου σίγα, καὶ μὴ ἱπὶ τὸν πρὸς
τὰδ', etc. In quem sensum et Latinam
versionem emendavi. Barnes.

396. ε. καὶ Τροφονίου λιπόντα θαλάμας,]
De Trophonii antro vide quae nos supra
ad v. 503. Quod θαλάμας autem antrosum
significet, et proprie animalis bruti, vid.

- 400 Οὐχ ἥπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξειλιόσσομεν.
 Τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερὴ πρὸς ἄρσενας, 410
 Κἂν ταῖς κακαῖσιν αἱ γὰθαὶ μεμιγμέναι,
 Μισοῦμεθ'· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν. (400)

ΞΟΥΘΟΣ.

- Πρῶτον μὲν ὁ θεὸς τῶν ἐμῶν προσφθιγμάτων
 405 Λαβὼν ἀπαρχὰς χαιρέτω, σύ τ', ὦ γύναι.
 Μῶν χρόνιος ἐλθὼν σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδία; 415
 ΚΡ. Οὐδὲν γ'· ἀφίκου δ' ἐς μέριμναν. ἀλλὰ μοι
 Λίξον, τί Δίσισι μ' ἐκ Τροφονίου φέρεις,
 Παιδῶν ὅπως ἦν σπέρμα συγκεκλιθῆσται. (405)

- 400 Non ita, ut nos eum explicavimus.
 Conditio enim mulierum misera est apud viros:
 Et bonæ inter malas mixtæ
 Odio habemur: adeo miseræ sumus.

XUTHUS.

- Primum quidem Deus, meorum alloquiorum
 405 Accipiens primitias, salvus sit, toque, O uxore.
 Num sero reversus te pavore perculli?
 CR. Non; sed in solitudinem venisti: sed mihi
 Dic quodnam oraculum ex Trophonii specu feras,
 Ut nobis satio liberorum succedat.

409. *εὐχαιθέμενα.*

ad Phœnis. v. 945. Bacch. v. 553. et
 Cyclop. v. 57. *Barnes.*

397. *Δακρυῖται*] Secundum productum,
 ut Cycl. v. 31. *Mug.*

Δακρυῖται] Ti ἄ in *Δακρυῖται* produ-
 citur, quia Ionice scribitur *Δακρυῖται*. Sic
 Cyclop. v. 31. *Κύκλωσι δὲ τῶν ἀνδρῶν*
Δακρυῖται. *Barnes.*

398—403. Apud Stob. Grot. Fl.
 LXXIV. p. 325. ubi Iphigenia in mar-
 ginæ. *Barnes.* inter Ionis Fragm. p. 473.

400. *ἐξελίσσομαι*] Stob. Grot. l. c.
Burn.

402. *ἀγαθαί*] Stob. Grot. l. c. *Burn.*

404. *Πρῶτον μὲν ὁ θεὸς*] Cum prius es-
 set scriptum *εὐχαιθέμενα* *μὲν* *θεὸς*, Scaliger et
 Duportus legebant *εὐχαιθέμενα* *μὲν* *θεὸς*, *levi-*

ssima, fateor, flexione; sed i, qui ob em-
 phasin desideratur, excidisse videtur; qua-
 re id restituendum duxi. *Barnes.*

407. Reink. verbum ἀφίκου ἐν μέριμναν
 interrogative accipit, et idem significare,
 ac *ἐπερχομαι τῶν ἐμῶν*, consecutivum ei ea,
 quæ volēbas, intellexistine, quorum causa
 veneras sciscitatum? censet; Heath. au-
 tem interpretatur ea sic: Sed meditationi
 cuiusdam evas supervenisti. *Beck.*

408. In *Τροφονίῳ*] *Ναῖ*, vel *χρηστηρίῳ*,
 eleganter subaudiuntur, Latinis quoque æ-
 den, cum Jovis, aut Apollinis, dicunt.
 Terentius: ubi ad Dianæ veneris. Cice-
 ro pro Cluentio: sicut in statu is inaura-
 tis, quas posuit ad Juturnæ. Ad ea vero,
 quæ de Trophonii antro diximus supra ad
 v. 303, adde etiam Luciani Dialogum,

- 410 ΞΟ. Οὐκ ἤξιωσε τοῦ Διὸς προλαμβάνειν
Μαντεύμαδ'. ἵν' γούν' εἴπῃ, οὐκ ἄπαιδά με 420
Πρὸς οἶκον ἤξειν, οὐδὲ σ', ἐκ χρηστηρίων.
ΚΡ. ὦ πότνια Φοίβου μήτερ, εἰ γὰρ αἰσίως (410)
Ἐλθοίμεν, ἃ τε ἱὼν συμβόλαια πρόσθεν ἦν,
415 Ἐς παῖδα τὸν σὸν μεταπίσοι βελτίονα.
ΞΟ. Ἔσται τάδ'. ἀλλὰ τίς προφητεύει Διὸς; 425
ΙΩΝ. Ἡμεῖς τά γ' ἔξω, τῶν ἴσω δ' ἄλλοις μέλει,
Οἱ πλησίον θάσσουσι τρίποδος, ὧ ξῖνε, (415)
Δελφῶν ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήξουσιν πάρος.
420 ΞΟ. Καλῶς· ἔχω δὴ πάντ', ὅσων ἐχρῆζομεν.
Στείχοιμ' ἂν ἴσω· καὶ γὰρ, ὡς ἐγὼ κλύω, 430

- 410 Xv. Non voluit antevertere Dei
Oraculum: unum tantum dixit, me non sine liberis
Donum rediturum esse, neque etiam te ab craculis.
Cre. O veneranda Phœbi mater, utinam feliciter
Venerimus hæc: utinam nostra commercia, quæ antea fuerant,
415 Cadant meliora in filium tuum.
Xv. Fient hæc. Sed quis est hic propheta Dei?
Ion. Nos quidem, quæ extra, sunt, interna vero alii curant,
Qui prope tripodem sedent, hospes,
Optimates Delphorum, quos legit scers.
420 Xv. Recte est. Habeo igitur omnia, quæ cupiebamus.
Ibo intro. Etenim, ut ego audio,

Menippi, Amphilochoi et Trophonio.

Βροδίου.

409. *εὐκατάειπαι.*] Legendum, nō fallor, *εὐκαταδίειπαι*, sicuti donabitur, vel effectum reddetur. conf. v. 467. *Muz.*

Heath. legendum suspicatur *εὐκαταδίειπαι*, concedit. *Beck.*

411. *Μαντεύμαδ'.*] Barnesii conjectura est. Ed. Ald. *μάντιμα*. *Muz.*

Reisk. testatur, in vet. ed. esse *μάντιμα*. *μ.* Is — unde efficit vult: *μάντιμα* ἱππὶς γούν. *Beck.*

414. Hunc et sequentem versum consulto, nō fallor, ambiguos fecit poëta, ut alio sensu a Creusa dicerentur, alium vero audientium animis offerrent. Sic cum ἱὼς dicit, seipsum et Xuthum intelligit, cum *καὶ τὰς τοῖς εἶν*, filium quendam Xuthi. Sed hæc ambo longe diverso sensu accipi possent, præsertim si sic interpungas:

— ἃ τε ἱὼν συμβόλαια τρίποδος ἐν
ἐς παῖδα τὸν σὸν, μεταπίσοι βελτίονα.

Secundum hoc, vox ἱὼς Creusam et Latonam complectitur, ad Phæbum vero, non ad Xuthi filium, pertinet *καὶ τὰς τοῖς εἶν*. Hujusmodi ambiguitas audientium auribus, velut ἀλφῶν, i. e. omen futuri, accidebat. In ἀμφιβολίᾳ enim sita erat omnium divinitio. vid. Cic. de Div. Lib. I. c. 45 et 46. *Muz.*

Heath. locum ita intellexit: Quæque commercia nobis prius (cum Trophonio scilicet) fuerint, in filium tuum (Apollinem) transferantur succera meliori.

414. s. Ut duplicem sensum, qui inest verbis *ἃ τε ἱὼς* s. v. l. exprimeret, Prev. ita reddidit: "et puisse un fils chéri continuer notre ancienne union!" *Beck.*

- Χρηστέριον πίπτει τοῖς ἰπῆλυσιν
 Κοινὸν πρὸ τοῦ βουλόμισθ' ἐν ἡμέρᾳ (420)
 Τῇδ', αἰσία γὰρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα.
 425 Σὺ δ' ἄμφι βωμούς, ὦ γύναι, θαφειφόρους
 Λαβούσα κλώνας, εὐτίκτους εὐχου θεοῖς 435
 Χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων.
 ΚΡ. Ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' ἴαν θίλῃ (425)
 Νῦν ἄλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἀμαρτίας,

Per sortem cecidit advenis oraculum

Commune ante templum : volumus die

Hac, fausta enim est, dei capere oracula.

425 Tu vero circa aras, O mulier, lauros

Accipiens ramos, pete a diis, ut prole-felix

Oraculum ego referam ex templo Apollinis.

Cre. Erunt haec, erunt : si velit autem Apollo

Nunc saltem priora sanare peccata,

418. ὦ ἦν.] Duportii emendatio est.
 In Ed. Ald. deest ὦ.

De Pythia quaedam habent Aristid.
 Tom. III. p. 20. Lucian. Hermotimo.

Musg.

ἐρίσθαι, ὦ ἦν.] Quum antehac excidisset ὦ, Scaliger legebat ἐν ἐρίσθαι, ut verum sic sanaret, qui melius cum ὦ stabit; et Duportus ita legit. *Barnes.*

422. Χρηστέριον εἰσέωσι] Tempus appetit, quo Pythia advenis respondeat. Neque enim semper responsa dabat, neque diebus nefastis. Quare poeta mox ait : βουλόμισθ' ἐν ἡμέρᾳ τῇδ', αἰσία γὰρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα. Hinc Plutarch. in Alexandro : βουλόμισθ' ἢ τῇ θεῇ χρεώεσθαι περὶ τῆς σφραγίδος, ἢ τῇ διὰ διελθεῖν, καὶ κατὰ τὸν χρόνον ἀναρᾶναι εἰς αὐτὴν εὐκαίρως θύμωσιν. *Barnes.*

423. Κοινὸν πρὸ τοῦ] Commune ante templum. Docuimus supra ad v. 91. Pythiam semel tantum in mense oracula edidisse etiam iis, qui, hostia immolata, facultatem templum ingrediendi adepti essent. Hic majus aliquid advenis conceditur, ut ante templum stantes, adeoque hostiam nullam mactantes, Deum per interpretes (vid. v. 372. 416.) consulere. Jam quod majus erat, etiam rarius fuisse credibile est, ut, si semel tantum in mense divitibus oraculum responderit, prosum sit suspicari, non saepius, quam se-

mel in anno, pauperibus respondisse. Eum diem (sive plures uno fuerint) sorte designatum fuisse indicat vox εἰσέωσι. Merito autem, imo peculiari jure, αἰσία a Xutho vocatur, v. 424. siquidem inter reliquos dies oraculares tam insigniter eminebat. *Musg.*

Heath. explicat: Oraculum, quod in anteriori temporis parte edidit, omnibus advenis commune, obtigit. *Beck.*

424. Τῇδ', αἰσία γὰρ.] Pythia certis diebus, praecipue festis, responsa dare solebat. Vid. notam praecedentem. *Beck.*

426. ἀλάστον.] Intellige non sorta capiti circumdata, sed ramulos, quos manu gestabant, qui vel Deos, vel homines, supplicandi causa addabant. *Ἰερεῖον ἀλάστον* vocat Sophocles (Ed. Tyr. v. 3. Confer Virg. *Aeneid.* XI. v. 101. ibique Rucum.

ἰδέναι θεῶν] Deos venerare, non Apollinem sc. sed reliquos, quotquot alibi per urbem Delphicam colebantur. Pareat huc mandato Creusa, nec prius ad templum revertitur, quam Xuthus, Ione comitante, ad sacra facienda discessit. Quo artificio cavet poeta, ne Creusae odium in Ionem Xutho ante tempus innoscat. *Musg.*

427. Xuthus nunc templum intrat. Similiter Creusa mox scenam relinquit, in quo Perv. artificium poetae invenit. "C'est une adresse du poëte, inquit, de faire

- 430 Ἄπας μὲν οὐ γίνοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος,
 "Οσοι δὲ χρεῖζι, θεὸς γάρ ἐστι, δέχομαι. 440
 IΩN. Τί ποτε λόγοισιν ἡ ξίτη πρὸς τὸν θεὸν
 Κρυπτοῖσιν αἰεὶ λοιδοροῦσ' αἰνίσσεται; (430)
 Ἦ τοι φιλοῦσα γ' ἥς ὕπερ μαρτυρεῖται,
 435 Ἦ καὶ τι σιγῶς, ὧν σιωπᾶσθαι χρεῖών;
 Ἄτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθίδος τί μοι 445
 Μίλει; προσῆκε δ' οὐδέν. ἀλλὰ χρυσίαις

- 430 Non totus quidem erga nos erit amicus;
 Quantum vero vult, est enim Deus, accipiam.
 Ion. Quid vero verbis hæc hospita in Deum
 Tectis semper convicia jactans obscuro significat?
 An amans pro qua consulit oraculum?
 435 An etiam tacere aliquid coram, quæ taceri convenit?
 Sed filia hæc Erechthei quid mihi
 Curæ est, nulla cognatione juncto? quin aureis

437. ἠερῶναι ε' εἶδος.

sortir Créuse, afin qu'occupée à invoquer les autres dieux, elle ne revienne au temple d'Apollon, qu'après que Xuthus en est sorti." In sequente scena Chorum forte in orchestra stare, ita ut ea exaudire nequeat, quæ Ion dixerit secum ipse, monet Prev. Ion vero post v. 419. et ipse scenam relinquit, ut reliquis muneris officiis fungatur. Itaque tum Chorus solus remanet. Id colligit Prev. e verbis v. 512. ss. ad quem locum tamen ipse sibi hæc objicit: "Ce sont ces paroles qui me font penser qu'il a quitté la scène à la fin de l'acte précédent. Il seroit possible cependant, que la disposition de la scène permit au chœur de voir une porte par laquelle Xuthus devoit sortir, et qu' Ion, occupé des soins de son ministère, n'auroit pas pu observer constamment, même en le supposant sur la scène et sous les yeux des spectateurs. Cette scène et la suivante sont écrites en vers trochaïques, jusqu'au moment où le chœur prend la parole et où les lambes recommencent. On voit assez que la vivacité des sentimens que Xuthus doit exprimer a engagé le poëte changer ainsi le mouvement."

Beck.

434. φιλῶν γ', 41] Ed. Ald. et MSS. Paris. φιλῶν γῆ, quod non intellectum

in causa fuit, cur ex MSS. Steph. reciperetur φιλῶν γῆ. Musg.

Fortio sic legendum: ἦτοι φίλα ψυχῇ θεῷ μαρτυροῦμαι αἰσχρὴν τι συγγνώμην δέ — procul dubio quinet ipsius opaco consulit oraculum turpis alicujus facinoris sibi conscia, qualis præstat taceri.

Lectionem Steph. φιλῶναι vitiosam esse, demonstrat imprimis Heath. qui conjicit: ἦτοι φίλα ἴσα (φίλα εἶσα) τῷ θεῷ μαρτυροῦμαι. τῷ θεῷ. In hujus gratiam. Beck.

437. ἠερῶναι ε' εἶδος.] Propius vero est ἠερῶναι μ' εἶδη, ut citat Justinus in libro πρὸς ματαρχίας. Legendum videtur:

ἀλλὰ θυγατρί τῇ Ἐρεχθίδι εἰ μὴ
 μίλῳ, ἠερῶναι ε' εἶδη;

At cur ego Erechthei filiam curo, nulla necessitudine conjunctus? Musg.

Μίλῳ: ἠερῶναι ε' εἶδος.] Apud Justinum Martyrem, in opusculo πρὸς Ματαρχίας citantem hos versus, p. 169. legitur pro ἠερῶναι ε' εἶδος, ἠερῶναι μ' εἶδη. Quæ certe lectio convenit cum eo, quod præcedit: εἰ μὴ μίλῳ.

Henricus Siglmann.

Reisk. rescribit: ἠερῶναι γ' εἶδη.

Beck.

- Πρόχουσι, ἰλδὼν εἰς ἀπορραντήρια, (435)
 Δρόσον καθήσω. τουδιτητίος δέ μοι
 440 Φοῖβος, τί πάσχων, παρδείους βία γαμῶν,
 Προδίδωσι, παῖδας τ' ἱκτικνούμενος λάδρα 450
 Θιήσκοντας ἀμελιῖ. μὴ σύ γ' ἄλλ' ἐπὶ κρατίς,
 Ἄρειτὰς δίκαι. καὶ γὰρ, ὅστις ἂν βροτῶν (440)
 Κακὸς πεφύκη, ζῆμιουσιν οἱ θεοί.
 445 Πῶς οὖν δίκαιοι, τοὺς ἰόμους ὑμᾶς βροτοῖς
 Γράψαντας αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν; 455

Gutturulis, profectus ad aspersoria,
 Asperginem emitam. Sed castigandus mihi

- 440 Phœbus, quid patiens, virgines per vim comprimens,
 Prodat, et liberos suscipiens clam,
 Morientes negligit. Ne tu hæc facias, sed quando rerum es dominus,
 Cole virtutem. Etenim quisquis mortalium
 Improbus est, illum dii puniunt.

- 445 Quomodo igitur æquum est vos, qui leges mortalibus
 Scripstantis, ipsos injustitiæ reos esse:

440. πᾶσχω.

441. ε' deest.

435. Πρέχουσι.] Barnesius sine causa
 πρέχουσι. Sic recte iudicat Piersonus
 ad Morid. v. πρέχουσι. [p. 296.] Musg.
 439. ss. Lego et distingo:

— τουδιτητίος δέ μοι
 Φοῖβος, εἰ πᾶσχω, παρδείους βία γαμῶν
 προδίδωσι, παῖδας τ' ἱκτικνούμενος λάδρα,
 θιήσκοντας ἀμελιῖ. μὴ εἰ γ' —

πᾶσχω pro πᾶσχω Canteri emendatio est.
 Sequenti versu dederat Ed. Ald. παῖδας
 ἐκτικνούμενος, omisiss (propter repetitionem,
 ut videtur) literis tribus ε, ι, κ, MSS.
 Steph. παῖδας καὶ ἐκτικνούμενος. Proximo
 vero Justinus Martyr, ubi supra, παῖδας
 ἐκτικνούμενος.

ἀμελιῖ negligit, cum accusativo, offen-
 dine interpretis videtur. Sic tamen He-
 rodot. τούτων μὲν τὸν διὸ ἀμελλει, p. 498.
 Ed. Steph. Plutarchus in Demosthene:
 τὰ δὲ ἀμελεῖσθαι, p. 1553. Ed. Steph.
 Idem Op. Mor. ἀμελιῖ εἰδῖν, p. 608.

Musg.
 ἀμελιῖ reposuerat jam Heath. qui fore
 eodem modo distinxit et scripsit, et tan-

tum πᾶσχω retinuit, at ε' ante ἐκτικνού-
 μενος non habet. Beck.

441. Προδίδωσι παῖδας ἱκτικνούμενος λά-
 δρα.] Cum olim ἐκτικνούμενος esset scriptum,
 Hugo Grotius prefixit αἰ, ut versus ful-
 cretur, Henric. Stephanus καὶ legit, ut et
 Scaliger, sed tum quoque προδίδωσι ex le-
 gendum: melius Canterus cum Justino
 Martyre legit ἱκτικνούμενος. Quem vide-
 sis Novar. Lection. Lib. V. c. 11.

Barnes.
 Reisk. scribit: προδίδωσι παῖδας τοῖς
 ἐκτικνούμενοις. Beck.

442. ἀρεῖται μὴ εἰ γ'.] Ἀρεῖται, ἰσχυρῶς
 βιβλακτικῶς, εἰς ἴσους, πάντως, ἰσχυρῶς. Vide
 Hesychium, Phavorinum et Eustathium,
 fol. 1407. lin. 12. Apollinem autem al-
 loquitur Ion. Potest et legi: θιήσκοντας
 ἀμελιῖ, i. e. ἀμελεῖ. De hoc loco, ut
 gentilius dederunt vitia malorum homi-
 num excusatio et æmulatio fuerint, vid.
 exemplum in Eunuchio Terentiano, Act.
 III. Scen. 5. Cyprianus Epistola 2.
 Deos suos, quos venerantur, imitantur.
 Fiant miseris et religiosa delicta. Vid.
 Hugonem Grotium de veritate Christa-

- Εἰ δ' (οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρῆσομαι,) (445)
 Δίκας βιαίῳι δάσει' ἀνδράποισ γάμων,
 Σὺ καὶ Ποσειδῶν Ζεὺς δ', ὅς οὐρανοῦ κρατεῖ,
 450 Νάους τίοντες ἀδικίας κινώσιντι.
 Τὰς ἡδοιὰς γὰρ τῆς προμηθίας πάρος 460
 Σπυύδοιτες, ἀδικίῃτ'. οὐκίτ' ἀνδράποους κακῶς
 Λέγειν δίκαιοι, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ (450)
 Μιμούμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε.
 455 ΧΟ. Σὲ, τὰν ὠδίναν λογιᾶν (στροφῇ.)

Si vero, non enim eris, sed utar sermone,
 Pœnas dabitis hominibus violentorum connubiorum,
 Tu, et Neptuneus, et Jupiter, qui in cœlo dominatur,
 450 Templâ vacua reddetis supra luentes.
 Voluptates enim ante modestiam
 Studiose sectantes injuste facitis. Non amplius homines
 Accusare justum est, si decorum vitia
 Imitamur, sed eos qui docent hæc.

455 Chœ. Te, partuum obstetrix, et

450. τίοντες F. Ald. 455. λογιᾶν.

næ Religionis, Lib. IV. Ebriosus Bacchus, mulierosus Hercules, impius in fratrem Romulus, in patrem Jupiter, etc. et Annotata in locum. *Barnes.*

442. α. Reisk. conjicit: ἀλλ' ἐνταυτοῦ ἀρετὰς δάσει, studio virtutis vincit omnes. *Beck.*

443. α. καὶ γὰρ ἔσται δὲ θεῶν κακὰ σφύρα,] Ita Justinî exemplar emendatius legit, cum olim in nostris pro δὲ legebatur δὲ, et σφύρα pro σφύρα. Vide Gulielm. Canteri Novar. Lection. Lib. V. c. 11. ad finem. *Barnes.*

444. σφύρα,] Ita Justinus M. ubi supra. Ed. Ald. σφύρα. Plato: μισοκαὶ σφύρα, p. 906. C. Xenophon: ἡ μὴ καὶ σὺ λαλομένη ἴσται, p. 893. *Muz.*

445. ἀδικίας] Stobæus, teste H. Stephano, ἀδικίας legit: nec aliter Clem. Alex. admonet ad gentes. *Muz.*

ἀδικίας] Stobæus legit ἀδικίας, sed puto per errorem, eo quod ea vox quarto abhinc versu occurrat. *Barnes.*

447. λόγῳ] Ita MSS. Steph. Clem. Alex. et Justinus, ubi supra. Ed. Ald. λόγῳ. Idem Justinus σὺ σφύρα pro σὺ γὰρ ἔσται. *Muz.*

ἐφ' λόγῳ ἢ χρῆσσομαι,] Cum λόγῳ olim male aderat, verusque et sensui nocivum, ex veteribus codicibus et Justinî exemplari restituit nobis Henricus Stephanus λόγῳ, monesque, legi apud Justinum χρῆσσομαι. Certe λόγῳ, necesse est, legamus. Ita quoque Scaliger legit. *Barnes.*

Reisk. retineri vult antiquam lectionem, etsi metro procerus contrariam: ἐφ' λόγῳ ἢ χρῆσσομαι, tum illa, quæ sola adhuc superest, utar ratione. *Beck.*

448. Δίκας βιαίῳι δάσει'] Δίκας δάσει ἀνδράποισ, jus reddere suæinebilitis hominibus. Hic sensus loci: Εἰ δὲ οὐκ (σὺ γὰρ ἔσται εἰ ταῦτα, ἡμεῖς ἰσὺ λόγῳ χρῆσσομαι) Δίκας δάσει καὶ καταστήσει τοὺς ἀνδράποισ, τοὺς ἐκείνοις πάντας τῶν θεῶν κακὰ μιμούμεναι τίοντες χρῆσσομαι, ἢ ἀνδράποισ κακῶς μιμούμεναι. Et in hunc sensum, quem nemo hactenus interpretum vidit, Latinam versionem emendavi. *Barnes.*

450. τίοντες F.] Ita Ed. Ald. Barnesius omittit F. Præstiterit fortasse τίοντες γ'. *Beck.*

Νάους τίοντες] Quod τίον commonem habet priorem syllabam, supra protentivum ad Iphigen. Taur. v. 340. Δίκας

- 'Ανελίδουαν, ἱμᾶν 465
 'Αθάνας ἱκετεύου,
 Προμηθεὺ Τιταῖν λοχιυ- (455)
 θεῖσαν κατ' ἀπροτάτας
 460 Κορυφᾶς Διός· ὃ πότνα Νίκα,
 Μόλε Πύθειον οἶκον, 470
 'Ολύμπου χρυσίαν θαλάμην

Lucina expertem adhauc, meam
 Minervam obsecro,
 Quae a Prometheus Titane
 In lucem producta es in summis
 460 Verticibus Jovis, O veneranda Victoria,
 Veni ad Pythicam domum,
 Olympi ex aureis thalamis

456. Εἰλαῖδουαν εἰ ἱμᾶν. 460. Κορυφᾶς.

εἰσεσε τῇ ἐν Αἰλῇ εὐρυπῶ. Nec Euripides solus hoc facit: nam et Aeschylus Agamem. v. 1591. Χεῖρὶς παρθένης ἱκετεύουσα μαχησὶν. Barnes.

457. καὶ] Ita MSS. Soph. Ed. Ald. καὶ. Musg.

456. ἐλαῖδουαν] Justinus M. ἐλαῖδουαν. Musg.

456. Εἰλαῖδουαν εἰ ἱμᾶν] Ita Ed. Ald. Barnesius pro εἰ emendabat καὶ, quod sensum percommo'dum efficit, nec cuiquam forte displiceret, nisi ex Suida et Eustathio constaret, Euripidem alicubi εἰς Λεσβον, cum, quae proῖς εὐρυπῶ εἰσι, εἰλαῖδουαν dixisse. Id autem ad hunc locum pertinere, probabiliter sane colligunt Viri docti ex Hesychio, cujus glossa est: εἰ εἰλαῖδουαν, ἀπὸ εἰσας. Εὐρυπῶς ἱμῶν. Ergo, nisi error sit Veterum Criticorum, reponendum et hic εἰλαῖδουαν. Quid si legamus:

Σὺ μὲν, εἰλῶν ἀστῆ, ἀπὸ
 εἰλαῖδουαν εἰ ἱμᾶν

'Αθάνας —

μὲν pro εἰς, quia frigidus erat eo loco articulus. Hesychius: λοχία, μῆλα. Malo nihilominus, quod dat Barnesius. Musg.

Εἰλαῖδουαν καὶ ἱμᾶν] Ita cum Duperto lego pro εἰ ἱμᾶν: aperte enim ποῖτα distinguit inter Lucinam, i. e. Dianam, et suam, i. e. Atheniensem, Minervam. v.

463. Σὺ καὶ καὶ Λαογενεῖς, ἴδω θαλ. ἴδω παρθένας. Quare Brodaeus somniat, cum dicit: Hic Euripides Dianam eandem cum Minerva credit. Barnes.

Reick. suspicatur legendum: εἰλαῖδουαν, εἰ εἰ ἱμᾶν. Beck.

458. Προμηθεὺ Τιταῖν] Male Barnesius de Vulcano interpretatur, vide Apollodor. Lib. 1. c. 3. sect. 6. Hemsterhusium ad Lucian. Dial. Door. VIII. Τιταῖς Προμηθεὺς existat et in Phoen. v. 1138. Musg.

Προμηθεὺ Τιταῖν λοχιυθεῖσαν] Vulcanum designat, qui Jovis cerebro laboranti aurea securi obstetricabat; neque Προμηθεὺ hic est nomen proprium, sed appellativum, ut in Latina versione nunc emendatum credimus. Προμηθεὺς autem dicitur, ut πολέεσσιν et πολέμασιν Homeri, ob peritiam in arte fabrilī, et quia ferrum igni primus emollitum elaboravit. Nota est fabula de Vulcano Jovi obstetricante ex Luciano et aliis. Barnes.

460. Νίκα.] Colabatur a Graecis Minerva quaedam, Victoria dicta. Pausan. p. 40. καὶ ἴτερος ἱερᾶν θῶν ἱερὸς Ἀθῆναις πιστεύεται, ἀλλοτριότης εἶναι. vid. infra v. 1529. Soph. Philoct. v. 134. Pro πόντω, quod habet Aldina, recentiores Ed. variaz, metro repugnante. vid. Trösch. v. 292. Musg.

ὃ εἶπεν Νίκα.] Colabatur (inquit Cos-

- 470 Κασίγηται σεμναὶ τοῦ Φοίβου.
 Ἰκετεύσατε δ', ὦ κόραι,
 Τὸ παλαιὸν Ἑρεχθίδας 480
 Γένος εὐτεκνίας χροσίου καθαροῖς
 Μαντεύμασι κύρσαι.
 475 Ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει (ἀντιστρ.)
 Θνατοῖς εὐδαιμονίας 485
 Ἀκίνητον ἀφορμὰν,
 Τίκτων οἷς ἂν καρποτρόφοι (475)
 Δάμπωσιν ἐν θαλάμοις
 480 Πατρίοισι κινίδες ἤβαι,
 Διαδίκτορα πλοῦτον 490
 Ὡς ἔζοντες γ' ἐκ πατέρων

- 470 Castæ sorores Phœbi,
 Supplicate jam, O virgines,
 Ut antiquum Erechthei
 Genus seram fecunditatem puris
 Oraculis consequatur.
 475 Eximias enim præbet
 Mortalibus felicitates
 Certum pensidium
 Liberosque, quibus facundæ
 Accendant in thalamis
 480 Patriis floridæ juventutes;
 Hæreditarias divitias
 Tradituros porro ex parentibus

et in anastrophe:

Βασίλειε θαλάμῳ ε' αἶν' ἔρη-
 ραὶ κείνῳ κινίδι κίον.

Beck.

475. ss. Ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει θνατοῖς
 εὐδαιμονίας Ἀκίνητον ἀφορμὰν Τίκτων.] Hunc
 locum de laude prolis egregium sane
 Hugo Grotius in Excerptis elegantis La-
 tino carmine donavit. Huc refer Joh.
 Scobæi Florileg. Titulum LXXV. Ἰν
 καλὴν τὴν ἔχον παῖδας. Item Tobin Magistri
 Polymnemon in Titulo Liberi, ubi Libe-
 ros habere donavit. Item Paul. cxxvii. v. 3.
 Ἰδὲ, ἡ ἀληθευμένη Κόρη, εἰς, ἡ μηδὲν τοῦ
 καρποῦ οὐκ ὑστερεῖ. Πρὶν βέλε ἐν χειρὶ Ἰω-
 κιστῆ, εὖτος δ' εἰς. Adonæ, si libet,

Apollinari et Duperti metricas versiones
 loci. Nos alio properamus. Burnæ.

Reisk. conjicit ἔχον, quod cum κεί-
 νῳ ἔβαι cōuenit. Beck.

477. Ἀκίνητον ἀφορμὰν.] Ita Ed. Ald.
 MSS. Steph. ἀκίνητος ἀφορμὰ, quod a
 correctore profectum arbitror. ἀφορμὰ
 regitur a verbo λέγω, transitive hic ac-
 cipiēdo, ut Helen. v. 1130. *Musg.*

Heath. structuram verborum instituit
 hanc: Οἱ δὲ κινίδες ἔβαν καρποτρόφῳ τῶ-
 νων δάμπωσιν ἐν θαλάμῳ πατέρων, τοῦτο τὸ
 κρῖγμα ἔχει ἀκίνητον ἀφορμὰν ὑπερβαλλού-
 σης εὐδαιμονίας θνατοῖς. Quibuscunque
 enim floridæ juventus, fragibus nutrita
 quædæm in thalamis paternis, ea rei fun-

	Παραυλίζουσα πέτρα	505
	Μυχάταισι Μακραις,	
	"Ἰνα χοροὺς στείλῃ οὖσι ποδοῖν	(495)
	Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι	
500	Στάδια χλοεῖα πρὸ Παλλάδος	
	Ναῶν, συρίγγων	510

Vicina petra

Cavernosis Macris,

Ubi choreas pulsant pedibus

Agrauli triplices puellae

500

Viridia studia, ante Palladis templi,

Fistula modulatorum ad varios

497. μυχαὶ λαοὶ μακραι.

vocat ipse parentis, memoriam nominis, subsidium generis, heredem familiae, designationem recipit. ciem. *Barnes*.

490. Reisk. mavult: ορεαὶ αὐτὰ αὐτῶν. *Beck*.

491. τὴν ἀκροῖα ὅτι ἀποστεγνῶ βίαι] Huc refer illud Posidippi: Πάρουα, ἀκροῖα βίαι. *Barnes*.

495. De Panis Sacello sub Acropoli vid. Herodot. VI. cap. 103. Pausan. p. 26. l. 36. Ed. Sylb. Aristoph. Lysistrat. v. 726. Infra hujus fab. v. 938. Lucian. Bis Accusat. *Maug.*

Ὁ Παιὶς θαλάσσης] Ad Macras respicit, ubi Panis spelunca, alytum et ara, ut infra v. 938. Ὀλοῖα Κισσόνιας στήρας, Πρίστειον ἄντρον, ἃς Μακρὰς καλεῖσθαι; ὄντ', ἵνα Παιὶς ἄντρον, καὶ βωμὸς εἴληται. Vid. etiam supra ad v. 8. Quin rupes, et montium culmina, atque antra, fere Panī sacra semper habita. Hinc illud Antholog. Lib. II. Παιὶς φιλοκάλυγρον καὶ κρημνιστάς Νύμφας. Hinc κρημνιστάς, παραμύστες, et στεγνίστας, βωμίστας, &c. Panis epitheta passim leguntur. Quin et Oppianus Halieut. Lib. II. Καρύνειον illum vocat, ab antro Corycio in monte Parnassi, in quo simul cum Bacco et Nymphis colebatur: Παιὶς δὲ Καρύνειος βωμίστα παραμύστες εἴχεται. Hinc Pausanias Phocic. fol. 349. lin. 30. de antro Coeycio loquens: Ἰαίῳ ὅτι αὐτὸς εἰς οὐκ ἴσμεν Κορυναίον τι ὄνομα Νυμφῶν καὶ Παιὶς μάλα πρὸς ἔργον. Vid. quae nos de Corycio antro ad Bacch. v. 551. *Barnes*.

497. μυχαὶ λαοὶ] MSS. Steph. μυχαὶ λαοὶ. Optime hic Tyrwhitus: "Pro monstro, sive monastrio, μυχαὶ λαοὶ, legendum credo μυχαῖες. Quae scilicet analogia a κρημνίστῃ fit κρημνιστάς, a μύστις μυστίς, a ψάμμος ψαμμίστας, eadem a μαχρὶς derivetur μαχρῖδες, cavernosus. Quod sane epithetum eadē Μακραις optime convenire ex plurimis hujus tragodiae locis constat." *Maug.*

μυχαὶ λαοὶ μακραι.] Henricus Stephanius pro λαοὶ legebat λαοὶ ex Codice vetusto; puto legendum εἶναι Μακραις; ut in principio superioris notae, videl. ad v. 495. Nihil enim λαοὶ loci sic habet.

Barnes.

Heath. conjicit: Μυχαὶ τι εἶναι μακραις.

Reisk. "Μακαλαίῃς μακραις, petra vicina Macris montis, proprio vugicentibus, in quibus ventus mugit, aut μυκαλαίῃς, humidis, quae imbre stillant." *Beck*.

Μακραις.] Ὀρίαντα εἶναι. *Scholias.*

498. Non me fugit, εὐαῖα χερσὶν ἐμπεπῆς non valde dissimilibus defendi posse, ut Homeri (ne alios nomen) Odys. 3^a. v. 264.

εὐαῖα δὲ χερσὶν εἶναι οὐκ —

Sit autem legitimum χερσὶν εὐαῖας: non tamen sequitur, εὐαῖα ad χερσὶν per appositionem referri posse. Non inveniste emendaveris χερσὶν, ut constructio sit: χερσὶν εὐαῖα χλαυρῶ, tunc Chori studiosae.

Θηροί τε φοινίαν δαίτα, πικρῶν γάμων (505)
 ὕδρην. οὐτ' ἐπὶ κερκίσειν, οὔτε λόγοις
 510 Φάτιν αἶον, εὐτυχίας μετίχθειν 520
 Θεόθεν τίκνα διατοῖς.

Et feris cruentam dapem, exorsi connubii
 Probrum. Nec inter radios textorios, nec cantilenia
 510 Famam audivi, felicitatis esse participes
 Liberos o Diis genitos mortalibus.

508. φάτιν.

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

Χυττω, ex oraculi adytis regressus, Ionem, primo illi occurrentem, ex Apollinis responso ut filiam salutat. Hac re incipinata ac nova, planeque, ut videbatur, absurda, commotus Ion, istam salutationem respuit; erroremque putat ex oraculo perperam intellecto natum. Tandem vero post multas altercationes patrem illum agnoscit, et optata ei permittit oscula. Xuthus Ionem, ut filium suum, blande tractat, eumque Athenas ad regnum et amplissimas opes invitat. Ion, illuc se conferre noluens, elegantissima centione probat, se longe vitam humilem, quietam, otiosam, periculis et molestiis carentem, præferre principum et regum divitiis et invidiosæ felicitati. Xuthus Ionem ad natalium celebrationem et epulas publicas, quas ipsius nomine instructores erant, deducit. Chorus, Domine Creusæ miscetas, calamitates, quæ ex nova hac sobole superinducta profuturas videt, abominatur, Xuthique perfidiam detestatur.

ΙΩΝ. Πρόσπολοι γυναῖκες, αἱ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπίδας
 δόμων (510)

Ion. Ancillæ, quæ circa basin hujus templi

Θαῖον, θεοῖς τε φάτιν phœrecreatus.
 Δαίτα, πικρῶν γάμων ὕδρην. idem.
 Οὐτ' ἐπὶ κερκίσειν, οὔτε λόγους φάτιν dactylicus
 tetrameter.
 Ὑδρην, ἀνέχθειν basis anapestica.
 Μετίχθειν δαῖτα τίκνα διατοῖς. paromiacus.
 Beck.

509. Ὑδρην, contumeliam. Sic vocat puerum per vim et contumeliam genitum, pari licentia, ac Eubulus partum clandestinum, κρυφίον ἀνδρῶνα dixit apud Polluc. Lib. III. sect. 21.

Ὑδρην λέγουσιν An legendum ὕδρ' ἰλίου. Nec inter textrices, nec in cantibus. Hesychius: ἰλίου, μῦθος, φῶλα. Musg.

Ὑδρ' ἰλὶ κερκίσειν, ὕδρ' ἰλὶ λόγους] Non in picturis, ubi historici effinguntur, observari, neque fando audiri, decorum filios solida felicitate frui; nam et Hercules et Theseus et Castor et Pollux, multis laboribus exercitati, misere tandem periere. Κερκίς autem, radius textorius, pro ipso opere texto ponitur; ita Euripidis scholium alibi: Κερκίς ἐὶ ὄργανον ἵκανόν· ἀπὸ τοῦ συνείναι τοὺς σπείροντες. Κερκίς γὰρ κερκίς ἢ ὄργανον, ἢ ὁ ὄργανιστος. Vel: ὕδρ' ἰλὶ κερκίσειν, ὕδρ' ἰλὶ λόγους φάτιν δαῖτα, ἔχου, ὕδρ' ὑπὲρ ἰλὶ τοῦ κερκίσειν οἷον καὶ ἱερουργίαι, ἵερὰ ἔχουσιν αἱ γυναῖκες συλλαβῶν ἀλλήλων, etc. Barnes.
 ὕδρ' ἰλίου, neque in choris audiri, scribit Reinck. Beck.

- Θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσαι δισπότην φυλάσσετε,
 Ἐκλείοιτ' ἤδη τὸν ἱερὸν τρίποδα καὶ χρεστήριον
 515 Ξοῦθος, ἧ μίμνει κατ' οἶκον ἰστορῶν ἀπαιδίαν; 525
 ΧΟ. Ἐν δόμοις ἴστ', ὦ ξίη· οὐπὼ δ' αὖτ' ὑπερβαίνει τόδε.
 Ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος, τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν (515)
 Δοῦπον, ἐξιόντα τ' ἤδη δισπότην ὄρεᾶν πάρα.
 ΞΟΥ. ὦ τέκνον, χαῖρ'· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ λόγου πρί-
 πουσά μοι.
 520 ΙΩΝ. Χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνι γε, καὶ δὴ οὔτ' εὖ
 πράττομεν. 530
 ΞΟΥ. Δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς σώματός τ' ἀμ-
 φιπτυχάς.
 ΙΩΝ. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἧ σ' ἔμηνε Διὸς τις, ὦ ξίη,
 βλάβῃ; (520)

Sacri custodiam habentes dominum Xuthum observatis,
 Reliquite jam sacrum tripodem et osculum

515 Xuthus? an manet in aedo Interrogans de orbitate?

Ch. Intus est, O hospes, nondum egressus est ex hac domo.

Sed tanquam jam egrediatur, harum portarum audimus

Strepitum: atque adeo exeuntem jam dominum videre licet.

Xu. O fili, salve: nam hoc exordium loquendi mihi convenit.

520 Ion. Salvi sumus: at tu sapiens esto: tumque ambo bene agemus.

Xu. Da manus tuas mihi osculum, et complexum corporis.

Ion. Sanusne es, an, O hospes, vertit te in furorem aliqua dei nota?

520. εἰφρήν.

513. [ἔχουσαι] Ita MSS. Steph. Ed.
 Ald. ἔχουσαι. Mueg.

514. ΙΩΝ. Ἐκλείουτ' ἤδη τὸν ἱερὸν τρίποδα καὶ
 χρεστήριον

ΞΟΥΘΟΣ, ἧ μίμνει κατ' οἶκον ἰστορῶν ἀπαιδίαν.
 ΧΟ. ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ ἴστ', ὦ ξίη, οὐπὼ δ' αὖτ' ὑπερβαίνει τόδε.
 Ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος

Mihi quidem parum elegans videtur haec
 ejusdem verbi in eodem versu repetitio,
 praesertim cum tam facili negotio evitari
 potuisset. Quare verisimile est librariorum
 haec deberi, et Euripidem dedisse:

ἘΝΔΟΝ ἴστ' ἴστ', ὦ ξίη, οὐπὼ δ' αὖτ' ὑπερ-
 βαίνει τόδε.

Helena. 466.

οἴσμεν ἱερὸν ἔ' οἶκον. ΓΡ. Οἶκον ἱερὸν.

Jacobs.

518. σάρα.] Πάριον. Burnes.

521. ἀμφιπτυχάσθαι (una voce) legunt
 Valck. ad Phoen. 1665. et Reink. Beck.

522. Εὖ φρονεῖς] Scaligeri placet εὖ
 φρονεῖς. Mueg.

Εὖ φρονεῖς] Scaliger legit οὐ φρονεῖς, non,
 si mihi credis, aequè bene; est enim inter-
 rogative positum, Mueg. subaudito. Burnes.

ΙΩΝ. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἧ σ' ἔμηνε Διὸς τις, ὦ ξίη,
 βλάβῃ;

ΞΟΥ. Σοφιστὴν καὶ ῥήτορα οἶμαι, εἰ πολλὰ ἱράμετο.

Alterum versum gravi corruptela liberavit
 Canterus, qui πολλὸν substituit ἱερὰν, quod

ΞΟΥ. Σωφρονῶν, τὰ φίλτατ' εὐρὼν εἰ φιλεῖν ἰφίε-
μαι.

ΙΩΝ. Παῦε, μὴ ψάυσας τὰ τοῦ Θεοῦ στίγματα ρή-
ξης χιρί.

525 ΞΟΥ. Ἄψομαι· κοῦ ῥυσιάζω, τὰ μὰ δ' εὐρίσκω φίλα.

ΙΩΝ. Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἶσω τόξα πνευμόνων
λαβῶν;

536

ΞΟΥ. Ὡς τί δὴ φεύγεις με, σαυτοῦ γιγνίσας τὰ
φίλτατα;

(525)

ΙΩΝ. Οὐ φιλῶ φρεσὺν ἀμούσους καὶ μεμνηότας
ξένους.

ΞΟΥ. Κτεῖνε καὶ πίμπρη· πατρὸς γὰρ, ἧν κτάνης,
ἔσει φονεύς.

530 ΙΩΝ. Ποῦ δέ μοι πατὴρ σύ; ταῦτ' οὔν οὐ γέλως
κλύειν ἐμοί;

540

Xu. Sanus sum, charissima nactus, si cupio contingere.

Ion. Desine. Ne me contractans Dei coronas rumpas manu.

525 Xu. Contigam neque vi abduco, sed invenio quod mihi est charissimum.

Ion. Non recedes a me, priusquam intra pulmones tuos meus sagittas recipias?

Xu. Quare vero fugis me, cum agnoscas tua charissima?

Ion. Quia amo ad sanitatem revocare ineptos et insanos hospites.

Xu. Interfice, et crebra: patris enim tu, si me occideris, eris infector. [ditu?]

530 Ion. Quomodo vero tu mihi pater es? hoc igitur an non ridendum mihi au-

524. μέγας. 527. φύγας ἰρί. 528. ἐρίτω φρ.

olim obtinebat lectioni φρυγῶν. Præterea
autem corrigendum suspicor

Οὐ φρυγῶ τὰ φίλτατ' εὐρὼν, εἰ φιλεῖν ἰφίεμαι;

*Invenire me ais, cum inventus, quæ mihi
charissima sunt, ea evocaturi cupias?*
Idem plane orationis color est in Electra,
v. 568. Ubi cum Electra dixisset ad
senem pædagogum:

οὐκ αἶψα δίδωκεν μοι τί γ' εἰς ἐν' αὐτῷ φρυγῶ.

ille respondet:

εἰς αὐτῷ γὰρ ἐν κοσμήσειν βίβωκε;

locus.

523. φιλεῖν] Ita MSS. Steph. Ed.

Alcl. φρυγῶν, unde facias etiam φρυγῶν, ut
v. 562.

[εἰ φιλεῖν ἰφίεμαι.] Henric. Stephanus et
Casterus et Scaliger pro φρυγῶν, quod
male obtinebat hactenus, φιλεῖν, substituen-
dum probant. Vid. Canteri Novar. Lec-
tion. Lib. II. c. 21. Berner.

525. *μεγάλας.*] Proprie: longa alienus
longuam βίβωκε, i. e. pignus, εἰ abduco.
Homerus Iliad. x'. v. 673. *βίβωκε* λαοφά-
τος· i. e. *ἀμείνων* *φει βίβωκεν*. Hinc et de-
bitor, cum propter debitum in carcerem
trahitur, *μεγάλας* dicitur. Plutarch. in
Coriolan. p. 392. Ed. Steph. Postremo
transfertur ad omnia, quæ vi rapiuntur,
licet non obsidum aut pignorum loco.
Æschyl. Suppl. v. 430. Hic interpre-

- ΙΩΝ. Σὸν γεγῶτ', ἢ δῶρον ἄλλως; ΞΟΥ. Δῶρον,
ὅττα δ' ἐξ ἱμοῦ.
- 540 ΙΩΝ. Πρῶτα δῆτ' ἰμοὶ ξυνάπτεις πόδα σόν; ΞΟΥ.
Οὐκ ἄλλω, τέκνον. 550
- ΙΩΝ. Ἢ τύχη πόθεν ποδ' ἦκει; ΞΟΥ. Δύο μίαν
θαυμάζομεν.
- ΙΩΝ. Ἐα' τίνος δὲ σοι πέφυκα μητρός; ΞΟΥ.
Οὐκ ἔχω φράσαι. (540)
- ΙΩΝ. Οὐδὲ Φοῖβος εἶπε; ΞΟΥ. Τερφθεῖς τοῦτο,
καὶν' οὐκ ἠρόμην.
- ΙΩΝ. Γῆς ἅρ' ἐκπέφυκα μητρός. ΞΟΥ. Οὐ τίδον
τίπτει τέκνα.
- 545 ΙΩΝ. Πῶς ἂν οὖν εἶην σός; ΞΟΥ. Οὐκ οἶδ', ἀνα-
φίρω δ' ἐς τὸν Διόν. 555
- ΙΩΝ. Φέρε, λόγων ἀψώμεθ' ἄλλαν. ΞΟΥ. Ταυτ'
ἄμεινον, ὦ τέκνον.

Ion. Ex te natum, an donum simpliciter? *Xu.* Donum, natum tamen ex
540 *Ion.* Primum ergo mihi gressum tuum adjungis? *Xu.* Non alii, O fili. [*mo.*
Ion. Undenam venit hæc fortuna? *Xu.* Uterque miratur eandem fortunam.
Ion. Age: ex qua vero matre tibi natus sum? *Xu.* Dicere non possum.
Ion. Neque Phœbus dixit? *Xu.* Delectatus hoc illud non interrogavi.
Ion. Et terra igitur matre sum natus. *Xu.* Terra non gignit liberos.
545 *Ion.* Quomodo igitur essem tuus? *Xu.* Nescio, ad deum autem refero.
Ion. Age attingamus alios sermones. *Xu.* Hoc erit melius, O fili.

539. δῶρον ἔτα δ' ἐξ ἱ.

531. Οὐ γέγονε. &c.] De duplici &c. vide quæ nos ad Helen. v. 947. *Barnes.*

Reisk. corrigi: αὐτὸ, πεντήκοντα, (scilicet rursus et jocus hoc est) γέγονε ἰ μὲν οὖν, procedens sermo rursus omnem pendet.

Beck.

534. γ' ἱκανθάν.] *Barnesius*, lectore non posito, καθάν. *Musz.*

Μαργαρίτης εὐαγγέλιον.] D. Johan. c. viii. v. 13. Σὺ σὺ ἐκαστοῦ μαργαρίτου ἡ μαργαρίτα σου εἰς ἡνίο ἀλάσθεις. *Barnes.*

ἱκανθάν tuctur Hesth. cœmentis trochæici causa. *Beck.*

539. Non assequor, quid hic faciat ἄλλω, legendumque puto ἀλλῶ. *Cren-*

tanne ex te an donum simpliciter? Deinde in Xuthi responsione:

δῶρον, ἔτα δ' ἐξ ἱμοῦ.

Donum quidem, sed ex me natum. *Musz.*

542. σίφωνα πατρίσι.] Ed. Ald. πατρίσι σίφωνα. *Musz.*

543. εὐότε.] Ita MS. E. ut jam editi. Ed. Ald. εὐότε. Vide citata supra ad v. 239. *Musz.*

544. σίφω.] "Σίφω proprie, nunc γῆ. Ita vox Latina solum. Ut philosophus loquitur hic, non ut poeta; quis enim nescit poetarum fabulas de Terræ filiis? et proprie loquitur de humani generis ortu quod ex terra haud nascitur; figurate

- ΙΟΝ. Ἦλθες εἰς νόθον τι λέκτρον; ΞΟΥ. Μωρία
γι τοῦ νόου. (545)
- ΙΟΝ. Πρὶν κόρην λαβεῖν Ἐρεχθίδας; ΞΟΥ. Οὐ
γὰρ ὕστερόν γι πω.
- ΙΟΝ. Ἀρα δὴτ' ἱκεῖ μ' ἔφυσας; ΞΟΥ. Τῷ χρο-
νῷ γε συντρέχει.
- 550 ΙΟΝ. Κατα πῶς ἀφικόμισθα δεῦρο; ΞΟΥ. Ταῦτ'
ἀμνηχανῶ. 560
- ΙΟΝ. Διὰ μακρᾶς ἐλθὼν κελεύθου; ΞΟΥ. Τοῦτο
καὶ μ' ἀπαιολᾷ.
- ΙΟΝ. Πυθίαν δ' ἦλθες πύτραν πρίν; ΞΟΥ. Ἐς
φανὰς γε Βακχίου. (550)
- ΙΟΝ. Προξένων δ' ἐν τῷ κατίσχει; ΞΟΥ. Ὅς με
Δελφίσι κέραις —
- ΙΟΝ. Ἐσιάσυσ', ἢ πῶς τάδ' αὐτᾶς; ΞΟΥ. Μαι-
νάσιν τε Βακχίου —

Ion. Venistine in illegitimum aliquem thorum? *Xu.* Stultitia juventutis.
Ion. Priusquam doceres filiam Erechthei? *Xu.* Non enim postea unquam.
Ion. An igitur tunc me genuisti? *Xu.* Convenit tempus.
550 *Ion.* Quomodo vero hoc venimus? *Xu.* Quoad hæc ignarus hæreo.
Ion. Per longum profectus iter? *Xu.* Et hoc me incertum animi facit.
Ion. Venistine prius ad Pythiam oraculi rupem? *Xu.* Ad festa Bacchi.
Ion. Apud quem vero hospitem divertisti? *Xu.* Qui me Delphicis puellis—
Ion. Sodalem adscivit, aut quomodo hæc dicis? *Xu.* Mænadibusque Bacchi.

554. *ἰδιώτης ε'.*

enim plantæ et arbores, et etiam animalia nonnulla ex Terra oriuntur; et soboles illius sunt. *Barnes.*

547. *εὐὲ νόου, juvenititia.* Recte comparat Barnes Androm. v. 183. *Musg.*

Μαρία γε τοῦ νόου. Τὸ νόου, ἢ ο. ἢ νόου. Sic Androm. v. 183. *Κακίς γε θανάτῳ εὐήσας, ἢ ο. ἢ εὐήσας.* Vid. ibid. v. 609. *Barnes.*

εὐὲ νόου. Τῷ νόου. *Schöliant.*

549. *συντρέχει.* MSS. Steph. *συντρέχει.* *Musg.*

συντρέχει. Mallem ita legere, quæm *συντρέχει,* quod et MS. habere dicit Henr. Stephanus: *εὐδῶγμα* autem intelligitur. *Barnes.*

551. *ἀνακλῆ.* Morris Atticistas: *ἀνακλῆ.* Ἀνακλῆ, ἀνακλῆ, Ἐλλενακλῆ, ubi ἀνακλῆ, ἢ ἀνακλῆ, scribendum sit, in medio relinquit Pierssonus. [p. 47.] Pro ἀνακλῆ tamen stant Hesychius, Erotianus, Galeus, Hippocrates, quorum auctoritati cedendum esse arbitraver, nisi obstarat Suidas v. Παυλῆ. *Musg.*

ἀνακλῆ. Ἀνακλῆ, ἰσχυρότερον, ab αἰδία. ἀνακλῆ quomodo legitur. Vid. Hesych. in ἀνακλῆ, &c. *Barnes.*

552. *φωδῆς.* Hesychius: *φωδῆς* — *ἐκὲς ἀλλήλων.* vel hunc locum respiciens, vel Rhæ. v. 940. Rationem, cur sic vocentur Bacchi orgia, docet Tzetzes ad Lycophron. v. 212. *φωδῆς* ἢ λίγιστοι, ἀπὸ

- 555 ΙΩΝ. Ἐμφρον', ἣ κάτοισιν ὄντα; ΞΟΥ. Βακχίου
πρὸς ἡδοναῖς — 565
- ΙΩΝ. Τούτ' ἐκεῖ νυν ἰσπάρημεν. ΞΟΥ. Ὁ πότμος
σ' ἐξεύρει, τέκνον.
- ΙΩΝ. Πῶς δ' ἀφικόμισθα ναούς; ΞΟΥ. Ἐκβολὸν
κέρης ἴσως. (555)
- ΙΩΝ. Ἐκπιφινύγαμεν τὸ δοῦλον. ΞΟΥ. Πατέρα
νῦν δέχου, τέκνον.
- ΙΩΝ. Τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός. ΞΟΥ. Εὖ
φρονεῖς ἄρα.
- 560 ΙΩΝ. Καὶ τί βουλόμεσθ' ἄλλοι; — ΞΟΥ. Νῦν
ὄρεαι, ἃ χεῖρ' ὄρεαι. 570
- ΙΩΝ. Ἡ Διὸς παῖδος γινέσθαι παῖς; ΞΟΥ. Ἡ.
σοί γε γίγνεται.

555 *Ion*. Sobrium, an ebrium existentem? *Xu*. Bacchi captum voluptate.

Ion. Secundum hoc tibi tunc sati sumus. *Xu*. Fatum te invenit, O fili.

Ion. Quomodo vero in hac templa venimus? *Xu*. Fortasse expositus a puellâ.

Ion. Effugi igitur conditionem servilem. *Xu*. Patrem nunc accipe, O fili.

Ion. Non convenit igitur non obsequi deo. *Xu*. Recte profecto sentis. [*dere*].

560 *Ion*. Quid igitur praterca volumus aliud? *Xu*. Nunc vides quæ convenit te vi-

Ion. Quam Jovis filii filium me esse? *Xu*. Quod tibi quidem accidit.

ταὺ δὲ φαῖν' καὶ λαμβάνειν ἰσχυρίζεσθαι τὰ
τοῖσιν μυστήρια. Confer Aristoph. *Nub.*
v. 603. ibique Scholiasten. Soph. *Antig.*
v. 1139. et seq. Altero quoque an-
no hæc orgia celebrata fuisse tradit Pau-
sanias, p. 139. l. 17. Ed. Sylb. *Musg.*

φαῖς γὰρ Βακχίου.] Bacchi orgia inter-
fuit, quæ facibus accensis noctu agitari
mos erat. Lycophron. *Δαίμων* ἱέρχεται
φρυγελὸς φαιστέρας (de Baccho) Ταῖται
in locum: Φαιστέρας δὲ λήγονται, ἀπὸ τοῦ
δὲ φαῖς καὶ λαμβάνειν ἰσχυρίζεσθαι τὰ
τοῖσιν μυστήρια. Aristophan. in *Nebulis*:
Παρθένος δ' ἐκ κούρου στήρας εἰς στή-
ρας εἰλαγὶ, Βάκχου δαλφίος ἱμνέειται.
Ex Brudai notis. Vid. quæ nos ad *Rhes.*
v. 940. *Burnes*.

φαῖς] Τίς αἰ Φάει, εἰ μίμνηται καὶ
δ' ἐκρούει. Scholiaz.

554. 'Εθίαις ε',] Legendum ἰσχυρίζεσθαι.
Exstat verbum *ἰσχυρίζεσθαι*, Bacch. v. 75.

Μαινάδες εἰ] Legendum *Μαινάδες* γὰρ,
Μαινάδες utique. Alioqui distinctio erit

inter Delphicas puellas et Μαινάδες.

Musg.
'Εθίαις ε', εἰ πῶς τὰ εἰσέξει.] Scaliger
legit ἰσχυρίζεσθαι, quasi a *ἰσχυρίζεσθαι*, quod tamen
an exstat dubito; *ἰσχυρίζεσθαι* agnosco; pu-
to ego, *ἰσχυρίζεσθαι* pro *ἰσχυρίζεσθαι* legi alicubi, unde
ἰσχυρίζεσθαι, certe Henych. *ἰσχυρίζεσθαι*, *χρίματα*,
a *ἰσχυρίζεσθαι* ἰσχυρίζεσθαι autem, addito scripti ob
verbum. *ἰσχυρίζεσθαι* quid, vide *Phœnis* v.
809. et Bacch. v. 56.

Μαινάδες εἰ Βακχίου] Bacchis, Liberī
patris Μαινάδibus, quæ et Thyades et Le-
næ et Βακχαρίδες et Μινάλλωνες dictæ.
Quod autem Bacchi orgia Delphis ali-
quando celebrarentur, ostendit poëta in
Bacch. v. 302. 'Εἰ μὲν ἴφην καὶ δαλ-
φίος στήρας Πελοῦσα εἰς στήρας ἱμνέ-
ται, καὶ δαλφίος καὶ εἰς στήρας ἱμνέ-
ται. Hinc Aristoph. Scholiaz. Βακ-
χίος δαλφίος, καὶ εἰς δαλφίος καὶ εἰς
καὶ εἰς στήρας. Pausan. *Phocicis*, fol. 319.
lin. 17. Αἱ δὲ θυνάδες, γυναικες αἱ εἰς
'Αττικὰς φασέται δὲ εἰς εἰς Πελοποννησίου πη-

ΙΩΝ. Ἡ θίγω δῆδ', οἷ μ' ἔφυσαν; ΞΟΥ. Πιθό-
 μινός γε τῷ θεῷ. (560)

ΙΩΝ. Χαῖρές μοι, πάτερ. ΞΟΥ. Φίλον γε φθίγμ'
 ἰδεξάμην τόδε.

ΙΩΝ. Ἡμέρα θ' ἡ νῦν παροῦσα — ΞΟΥ. Μακά-
 ριον γ' ἔθηκες με.

565 ΙΩΝ. ὦ φίλη μήτηρ, πότε ἄρα καὶ σὸν ὄψομαι δέ-
 μας; 575

Nῦν ποθῶ σε μάλλον, ἢ πρὶν, ἥτις εἴ ποτ', εἰσιδεῖν.

Ἄλλ' ἴσως τίθεικας, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἂν δυοαίμεδα.

ΧΟ. Κοιταὶ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι· (566)

Ὅμως δὲ καὶ δίσποιναι ἐς τίκν' εὐτυχεῖν

570 Ἐβουλόμην ἂν τοὺς τ' Ἐρεχθίδας δόμους. 580

Ion. An igitur attingam illos, qui me genuerunt? *Xu.* Obtemperans deo.

Ion. Salve mihi, O pater. *Xu.* Gratiam certe compellationem hanc accipio.

Ion. Et hodierna dies. *Xu.* Beatum me fecit.

565 *Ion.* O chara mater, nunquid aliquando tuum aspiciam corpus?

Nunc magis cupio te videre, quam antea, quaecunque tandem sis:

Sed fortasse mortua es, et nos ne nunc quidem possumus.

Cho. Communes quidem nobis sunt domorum felicitates:

Tamen etiam dominam prole felicem esse

570 Optārim, et Erechthel familiam.

562. Παθήματα

ἐὰν ἴσῃ, αἰνεῖται καὶ αἱ γυναῖκες Διὸς ἄγονται ἔργῳ Διόνει. Plura ex Brodaci notis. *Barnes.*

Forte, *θεῶν*, *θηγαδίας*, et in fine versus *μακάριον* *κατάλειπεν*. *Reisk.*

555. *αἰσάναι* Ed. Ald. *αἰσάναι*. Frustra H. Stephano suspecta fuit vox *αἰσάναι*, quae exstat apud Plutarch. Pelopid. p. 514. Ed. Steph. ut et Diod. Sic. p. 350. Ed. Wea. *Mug.*

αἰσάναι Licet immerito ab Henr. Stephano rejectum, nos hic retinemus, quum et verbum sit Euripideum, et *αἰσάναι* non aequè versui congruat; quicquid ille, frustra in hac parte. *Barnes.*

556. Legendum, metri gratia, *ἡ εἴρη* *ἔστιν* *εἰς* *εἴρη*. *Mug.*

Heath. metri causa *ε'* expungi volebat. *Reisk.* legit *ε'* *ἔρη*, *wa.* *Beck.*

Τῶν] *Κατὰ τῶν*, *ἡ νῦν λέγουσιν*, *ἡ νῦν ἔσθλαται*. *Barnes.*

557. *Ἐσ* *βίλλας*, vel *βιλλῶν*. *Reisk.*

559. *ἀπονεύειν*] *Ἀπονεύειν*, scribit *Heath.* *Beck.*

560. Forte, *βουλαίμεθα* *μᾶλλον*, H. *νῦν* *ἔστιν*. *Reisk.*

561. *Διὸς* *παθῶν*] *Xuthi* sc. qui Jovis ex *Aeolo* nepos erat. vid. supra v. 63. Nec aliter *Barnesius.*

[*H.*] Assentior Scaligeri legenti *ἡ* *Mug.* [*H.* *Διὸς* *παθῶν* *γυῖο* *καὶ* *καὶ* *καὶ*] Non hic, ut Brodaci ait, Apollo intelligitur, (nondum enim novit *Ion*, se *Apollinis* filium esse) sed *Xuthus*, *Aeoli* filius, qui erat Jovis; quem *Xuthum* suum patrem *Ion* jam putabat. *Scaliger* bene *ἡ* pro *ἡ* legit; sed nec *ἡ* male aderat. *Barnes.*

562. Παθήματα] Legendum, ut viti-

- ΞΟΥ. ὦ τέκνον, ἐς μὲν σὴν ἀνέρεςιν θεὸς
 Ὀρῶνς ἔκρανε, καὶ συνῆψ' ἰμοὶ τὲ σε, (570)
 Σὺ τ' αὖ τὰ φίλταθ' εὖρες, οὐκ εἰδὼς πάρος.
 Ὅ θ' ἤξας ὀρῶνς, τοῦτο κάμ' ἔχει πόθος,
 575 Ὅπως σύ τ', ὦ παῖ, μητιέ' εὐρήσεις σῖθιν, 585
 Ἐγὼ θ', ὁποῖας μοι γυναικὸς ἐξίφυς.
 Χρόνῳ δὲ δόντις ταῦτ', ἴσως εὖροιμιν ἄν. (575)
 Ἀλλ', ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδ' ἀλητείαν τε σὴν,
 Ἐς τὰς Ἀθήνας στειγχε κοινόφρων πατρί,
 580 Οὐ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμίνει πατρός, 590
 Πολὺς δὲ πλοῦτος· οὐδὲ, θάτερον νοσῶν
 Δουοῖν, κεκλήσει δυσγενὲς τίνης θ' ἄμα, (580)

Xu. O fili, quod tuam inventionem deus

Recte decrevit, et junxit te mihi:

Tuque vicissim charissima invenisti, nesciens antea.

Ad quod autem incitatus es, ad hoc ipsum me quoque fert desiderium,

575 Ut et tu, O fili, invenias matrem tuam,

Et ego ex qua mihi muliere natus sis.

Tempori vero permittentes hæc, cum fortasse inveniemus.

Verum relinquens dei templum, et tuum exilium,

Athenas eas, eodem cum patre animo utens,

580 Ubi te bestium sceptrum expectat patris,

Et magnæ opes: neque utrovis incommodo laborans

Ex duobus, vocaberis ignobilis, pauperque simul,

tur dactylus, αὐρίαις. [monuit jam Heath.] Musg.

567. αὐρίαις αὐ αὐρίαις. Ita MS. G. a prima manu, cui corrector αὐρίαις αὐρίαις substituit. In Ed. Ald. deest αὐ. Legendum, ni fallor: αὐρίαις αὐρίαις αὐρίαις, ne nunc quidem poterit. Musg.

αὐρίαις αὐ αὐρίαις. Non αὐ οὐ verum inseruit; At Codex Heinsio-Scaligerianus legendum monet in margine, αὐρίαις αὐρίαις, scribendum autem erat etiam sic αὐρίαις. Barnes.

Fortè, αὐρίαις αὐρίαις, nobis necesse — sed non satisfacio mihi in h. l. Reisk.

579. ἔρανος. Alias ἔρανος, sed non æque bene; est enim ἔρανος, pro ἔρανος, a ἀραῖος, scilicet primi, cum penultima longa, ut et εὐρήσις. Καὶ εὐρήσις ἰμοὶ εἰ σε, ἔρανος καὶ εἰ σε εὐρήσις ἰμοὶ. Καὶ enim simul cum ei frequenter apud poetās. Ita

his Homerus in unico versu, Odys. ξ. v. 465. Καὶ θ' ἀγαλὲν γαλέρας, καὶ ε' ἔρανος αὐρίαις. Barnes.

Particula ei non est hic otiosa, sed connectit pronomen ἰμοὶ et εἰ. — Minus plene igitur distinguendum post ei. Heath.

574. ἔρανος. Sic Iph. Aul. v. 749. εἰμος, μένος ἔρανος. Musg.

Ὅ θ' ἔρανος. Scaliger in margine ponit εἰμος, quasi ἔρανος inde duceretur; ego potius ab αἰσῶν deducam; unde et εἰμα pro εἰμα. Vid. Phœnix. v. 1394. Hic notem loci sensus: εἰς θ' ἔρανος αὐρίαις αὐρίαις, εὐρήσις εὐρήσις, καὶ εἰσε μνησὶς, κατὰ τὰ αἰμα, ἔρανος μνησὶς, εἰσε καὶ εἰσε εὐρήσις ἔρανος; Νῦν καὶ εἰσε μνησὶς, εἰσε καὶ εἰσε, etc. Τούτῳ καὶ ἰμοὶ ἔρανος, εἰσε εὐρήσις εὐρήσις. Ἄλλως: τούτῳ, εἰς θ' αὐρίαις, καὶ ἰμοὶ ἔρανος, εὐρήσις εὐρήσις. Adeo εὐρήσις per appositionem additur εἰ

Ἄλλ' εὐγενὴς τε καὶ πολυκτῆμων βίου.
 Σιγᾶς; τί πρὸς γῆν ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις,
 585 Ἐς φροντίδας δ' ἀπῆλθες, ἐκ δὲ χαρμονῆς 595
 Πάλιν μεταστὰς, δῖμα προσβάλλεις πατρί,
 ΙΩΝ. Οὐ ταῦτ' οἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων, (585)
 Πρὸς ὧν δὲ ὄντων ἐγγύθεν δ' ὀρμίσαν.
 Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι,
 590 Πατέρα σ' ἀνιερᾶν· ὧν δὲ γινώσκω πύρι, 600
 Ἄκουσον. εἰπαί φασι τὰς αὐτόχθονας
 Κλεισὰς Ἀθήνας οὐκ ἐπίσασκον γένος, (590)
 Ἴς ἐπισσοῦμαι δύο νόσῳ κικτημένους,
 Πατρός τ' ἱακτοῦ καὶ αὐτὸς ὧν νοθαγενής.

Sed nobilis et ampliarum dives opum.

Taces? cur in terram defectos oculos habes?

585 Et ad cogitandum converitis Te, et ex lætitia

Iterum mutatus metum injicis patri.

Ion. Non eadem species videtur esse rerum,

Quæ procul sunt, et quæ ex propinquo spatio spectantur.

Ego certe, hæc quidem fortunam amplector,

590 Quod te patrem invenerim: de quibus vero cogitem,

Audi. Dicunt indigenas esse

Inclytas Athenas, nec aliunde adductum genus,

Quo incidam ductus morbis laborans,

Patre Inquillino natum, et ipse nothus existens.

εἴθε. Alias εἴθε pro εἴθε legendum, ut sit pro εἴθε. Vel denique εἰς εἴθε, ut sit: ἡ εἰς μὲν ἰσχυρὸς εἴθε, (εἴθε γὰρ τὸ ἔχεις σημερινὸν) εἰς εἴθε καὶ ἐπὶ σῶμα ἔχει. Barnes.

Constructio est: Εἰς ἡ ἔχεις ἑσθῶς, εἰς εἴθε καὶ σῶμα ἔχει. ἰσχυρὸν.

Reisk. legit: Ὁ γὰρ ἔχεις ἑσθῶς — εἴθε pro εἴθε. εἴθε εἴθε accipit pro εἴθε. v. quia scilicet interdum substantivum regit eundem casum, quem verbum, a quo substantivum ductum est. Beck.

578. ἀλατρία] Reponunt viri docti λατρία, vel λατρία. Sed non movendum ἀλατρία. v. 53. et v. 1070. Musg.

Reisk. ἀλατρία, λατρία vi. λατρία, i. q. λατρία. v. Hes. et Schol. Soph. (Ed. Col. p. 321. ed. P. Steph. Beck.

580. Heath. cum Porto mavult ἀλατρία. Beck.

581. Reisk. censet, θάλασσα καὶ ἄλμα

sibi contraria esse, — igitur οὐδ' ἰακτὸς legi jubet; sæpe enim ἰακτὸς pro ἀμφί-εως poni. Beck.

587. Οὐ εἴθε εἴθε] Olim male locabantur hæc ipsæ litteræ, magno sensus detrimento; legebatur enim εἴθε εἴθε ἰσχυρὸν. Ingeniosissimi et summi ætæ juvenis, Thomæ Stanleii, sagacitas locum restituit in suo ad Æschylum aureo Commentario ad Agam. v. 1378. Nec Scalig. oculos, nec Grotii, fugit. Barnes.

589. συμφορὰ] Nove dictum: plerumque enim in malam partem accipitur συμφορὰ, hic in bonam: Est itaque vox μέλας. Id Eustathius vidit fol. 647. lin. 37. καὶ ἡ συμφορὰ ἡ, οὐ μὲν ἀπορρίπτου, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δὲ καὶ εἰς ἄλλους καὶ εἰς ἑαυτὸν ἰσχυρὸν, τὴν. Ἐπὶ συμφορῇ γυναικὶ ἔχου ἰακτὸς ἰσχυρὸς δὲ. Barnes.

590. Reisk. scribit: εἴθε δ' ἰσχυρὸν εἴθε. Beck.

- 595 Καὶ τοῦτ' ἔχων τοῦναιδος, ἀσθινηὲς μὲν ὦν, 605
 'Ο μῆδ' ὦν καὶ οὐδένων κικλήσομαι
 "Ἡ δ' ἰς τὸ πρῶτον πόλιος ὀρμηδαὶς ζυγὸν (595)
 Ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὑπο
 Μισσησόμεσθαι· λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσεια·
 600 "Οσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμειοί τ' εἶναι σοφοὶ 610
 Σιγῶσι, καὶ σπεύδουσιν εἰς τὰ πρᾶγματα,
 Γίλῳτ' ἐν αὐτοῖς μαρίαν τε λήψομαι, (600)
 Οὐχ ἥσυχάζων ἐν πόλει ψόφου πλεία.

595 Et hoc habens probrum, infirmus quidem manens,
 Et nihil morens, nullius pretii vir vocabor.
 Si vero in primum civitatis ordinem properans,
 Aliquid esse contendam, a tenuioribus quidem
 Odio habebimur: odiosa enim sunt potentiora.
 600 Qui vero boni existentes, et sapientiae capaces,
 Tacent, nec ad negotia properant,
 Risum inter ipsos, stultique nomen consequar,
 Qui non quiescam in civitate calumnia plena.

595. μ. καὶ εἰς τὸν ὦν ἀναλ.

591. α. ἰσὺν φασὶ τὰς αὐτοῦ θοῖας Κλαυδίου
 'Αδίου] Vide Meursii de Athen. Fortit.
 Lib. I. c. 1. Et quae nos supra ad v. 59.

Barnes.

595. α. In hac oratione versus sunt hi,
 quorum alter in codd. mutilus legitur:

καὶ εἰς τὸν ἰσὺν τῶν θοῖας, ἀσθινηὲς μὲν ὦν
 μῆδ' καὶ . . . εἰς τὸν ἀναλίσκω.

In priori versu amplector emendationem
 Musgravii — ἀσθινηὲς μῆδ' ὦν, ἀσθενὲς et
 magistratus non ambicius. In posteriori,
 quamvis multi codd. lacunam explere co-
 nat sunt, nondum tamen vidi, qui certam
 emendationem expromeret. Omnes la-
 cunam post verba εἰς τὸν εἰς suspicati sunt,
 quae mihi eo loco fuisse videtur, quo eam
 significavi. Fortasse scribendum est:

μῆδ' καὶ [ἀσθιν] αὐτὸν ἰσὺν ἀναλίσκω.

In ejusmodi tamen locis facilius est mul-
 ta conjicere, quam rem ad certum finem
 perducere. Jacobs.

596. Reisk. legit: μῆδ' καὶ εἰς τὸν, μὲν
 ἀσθιν ὦν, ἀναλίσκω. Heath. autem ita

supplet versum: Μῆδ' ἀσθινῶν, α' εἰς
 τὸν ἀναλίσκω. Reisk.

μῆδ' καὶ εἰς τὸν ἰσὺν ὦν ἀναλίσκω.]
 Cum hactenus verbum inter εἰς et ὦν
 desiderabatur, ita ego supplendum iudico,
 Scaliger minus in hac parte feliciter, et
 multo longius a scripturae vestigiis lege-
 bat: Τὸ μῆδ' ὦν ἀπὸ εἰς ἀναλίσκω
 puto, quia credidit, μῆδ' καὶ εἰς tauto-
 logiam olere, cum tamen alibi legatur:
 Οἰς καὶ μῆδ' ὦν μῆδ' ὦν γίγνεται. Jo-
 hannes Miltonus legit: Μῆδ' καὶ εἰς ὦν
 ἀναλίσκω, ὡς εἶπε. Hugo Grotius: Με-
 δ' καὶ εἰς ὦν ἰσὺν ἀναλίσκω. Aemilius
 Porus paulo crassius: Μῆδ' καὶ εἰς
 τῶν ἀσθινῶν ὦν ἀναλίσκω. Henricus Stephanus
 et Dupontus haerent: Brodeur et
 Canterus ne defectum quidem notant.

Barnes.

597. Longissime videntur a vero aber-
 rasse viri sane acuti et eruditi, qui hunc
 locum tractarunt. Si quis enim haec cum
 sequentibus diligentius conferat, intelliget,
 ni fallor, Ionem ex duplici suppositione
 argumentari, quarum alteram in proximis
 versibus exponit:

- Τῶν δ' αὖ λογίαν τε χρωμένων τε τῇ πόλει
 605 Ἐς ἀξίωμα βᾶς, πλείον φρουρήσομαι 615
 Ψήφοισιν. οὕτω γὰρ τάδ', ὃ πάτερ, φιλεῖ·
 Οἱ τὰς πόλεις ἔχουσι καὶ ἀξιώματα, (605)
 Τοῖς ἀνταμίλλοις εἰς πολέμιατάτοι.
 Ἐλθὼν δ' εἰς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυσ ὦν,
 610 Γυναικὰ θ' ὡς ἄτακτον, ἣ κοινομένη 620
 Τὰς συμφορὰς σοι πρόσθιν, ἀπολαχοῦσα νῦν,
 Αὐτὴ καὶ αὐτὴν τὴν τύχην οἶσσι πιεσῶς — (610)

Rursus vero clarorum, et rempublicam administrantium virorum,
 605 Ad dignitatem si ascendam, magis observabor
 Suffragia. Sic enim haec accidere solent, O pater;
 Qui republicas, et dignitates tenent,
 Emulis sunt infestissimi.
 Veniens vero in domum alienam advena existens,
 610 Et ad mulierem non habentem liberos, quae socia cum fuerit
 Tunc calamitatis prius, frustrata nunc sua ipse,
 Ipsa apud se casum hunc acerbè feret,

ὡς δ' αὖτε τὴν τοῦτον οἶκον ἑμαυτοῦ ἵσται
 ἐν αὐτῇ οἴκῳ — —

Debet igitur altera esse: si privato loco
 contentus, nihil novi molitur. Atqui hoc
 non incommode exprimitur, si locum, de
 quo agitur, ita constituamus:

καὶ τοῦτ' ἔχει τοιοῦτος, ἀεθλοῖς μέγας,
 μέγας τε αὐτοῦ, οἷός τε πιαστέμενος

Dissentit ab his Tyrwhittus, et sic potius
 emendandum putat:

μέγας καὶ οἷός τε μέγας πιαστέμενος

Mug.

τίλμω] Ita scribo pro ἰλίμω ob
 verum. Burnes.

598. Ζητῶ τι ἴκαν.] Aliquis esse, pri-
 mus obtinere. Ita Demosthenes: Πλούσιον
 πολλοὶ κατακρίνεται, ὃ ἀδελφεὶ Ἀθηναῖον, τὸ
 ἱκανὸν τοῖς ὅμοις δ' ἰσχυρίαν προσηγορίαν.
 Cicero ad Atticum: fac, ut omnia ad me
 perscribas, meque (ut facis) velis esse ali-
 quem. Haec Brodæus, quibus addo illud
 Act. viii. v. 9. Ἀνδρὲς δὲ οὗτοι, οἰκιστὴς Σι-
 μων, προσηγορίαν ἐν τῇ πόλει μαγίστην καὶ
 ἱκανὴν τὴν ἱδίαν οὗτοι Σαμαρείας, λίγαν, ἵκανα
 τοιαύτην μέγαν. Burnes.

599. Λογρὰ γὰρ τὰ ἀξιόματα.] Λογρὰ

pro λογρὰ, quod plus semel reperitur:
 sic Med. v. 598. Μά μιν γίνεσθαι λογρὰς
 οἰκιστὰς βίαν. Scholiast. Λογρὰ, ἀπὸ τοῦ
 λογρὸς κατὰ ἑλλαντικὸν τὸ ἴ. etc. Sensus
 dicti: Invidiae obnoxii sunt potentiores;
 et urunt inferiores prae dolore. Burnes.

600. Reink. conjicit: ἰσχυρίαν τ' ἰσχυρὸν
 οὐρὰ, aut alias οὐρὰ accipiendum pro pro-
 ceteris urbis. Beck.

603. ψήφω] Ita MSS. Steph. Legen-
 dum forte ψήφω. Theogn. v. 287. ἐν γὰρ
 τοῦ πόλεως οὐδὲ καταψήφω ἀνδρῶν οἷον. Ed.
 Ald. φῶς, unde facias etiam οὐρὰς, πα-
 lodicentia. Hesychius: οὐρὰς, λαδρία,
 ἰσχυρία. Mug.

604. Anapesti vitandi causa Heath.
 scribit: Τῶν δ' αὖτε λογρῶν. Beck.

Τῶν δ' αὖτε λογρῶν.] Moti causa legen-
 dum ὁρῶν τι, quod et sensum praebet
 bonum. Fickes.

605. φρουρήσομαι.] Observabor, custodiam.
 Plato Alcibiad. II. ἐπὶ καταστάσει πολυ-
 κήρυκτος πολυκρίαν εἶδος ἔσται τῶν ἐπὶ τοῦ
 πολέμου διακρίσεων, p. 454. Ed. Flein.

Mug.

607. Οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες, ἀξίωμα τι.]
 Ita legendum pro Οἱ—ἔχοντες ἀξίωματα,
 ex Stobaeo p. 310. (173. Grot.) ubi ad
 Glaucum referuntur hic et sequens verba.

Por.

- Πῶς δ' οὐχ ὑπ' αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι,
 "Οταν παραστῇ σοὶ μὲν ἰγγύθει ποδὸς,
 615 Ἡ δ', οὐδ' ἄτεκνος, τὰ σὰ φίλ' εἰσὶν ἄνδρα πικρῶς, 625
 Κᾶτ' ἢ προδοὺς σύ μ' ἐς δάμαρτα σὴν βλέπης,
 *Ἡ τὰμὰ τιμῶν, δῶμα συγχύας ἔχρης ; (615)
 "Οσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων τε θανασίμων
 Γυναῖκες εὖρον ἀνδράσιν διαφθοράς.
 620 *Ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ, 630
 *Ἀπαιδα γηράσκουσαι· οὐ γὰρ ἀξία,

Quomodo ei non invidus ero,

Quando assistam quidem ad pedem tuum,

615 Illa vero sine liberis existens tuas res charas acerbe intuebitur ?

Deinde aut tu me negligens, respicies tuam uxorem,

Aut res meas honorans, domum vero confundens habebis,

Quotcumque neces et venenorum letalium

Mulieres invenerunt viris exitia.

620 Præterea etiam tuam conjugem miseror, pater,

Abque liberis senescentem : non enim est digna,

615. deest γ.

618. deest v.

610. Γυναῖκα δ' ἢ ἀτεκνῶν.] Hic iterum
 δὲ pro εἰ, vel πρὶν. Vid. quæ nos ad
 Bacch. v. 1277. *Barnes*.

615. Πῶς εἶχ.] Ita optime Canterus.
 Ed. Ald. πῶς γ' εἶχ. *Musg.*

Πῶς εἶχ ὁ' αὐτῆς.] Τί γ', quod male
 irreperat inter πῶς et εἶχ, extrusimus
 iterum. Vid. Guiljelm. Canter. Novar.
 Lect. Lib. V. c. 11. *Barnes*.

614. καὶ, non incommode explicari
 potest. Cogitavi tamen καὶ, multum
 et frequenter. *Beck*.

618. Nec metro satisfacit θανασίμων,
 nec sensui, quod reponit Piersonus Vo-
 risim. p. 11. θανατέφρων. Ratio est, quod
 σφαγὴ de beneficiis nunquam usurpetur,
 tantum de morte ferro illata. Legendum,
 nī fallor:

ἢ τὰμὰ τιμῶν, δῶμα συγχύας γ', ἔχρης
 ἴσως σφαγὰς δὲ, φαρμάκων τε θανασίμων
 γυναῖκες εὖρον ἀνδράσιν διαφθοράς.

Interpretor: aut me magni faciens, do-
 mum vero conturbans, in omne genus cor-
 diis et beneficii incidis, quæcumque a femi-

nâ in maritorum perniciem occogitate sunt.
 Tyrwhitto locus integer fore videtur, si,
 inserto ei ante θανασίμων, duo posteriores
 versus interrogative accipiantur. *Musg.*

*Οσας σφαγὰς.] *Οσας hic pro πόσας usur-
 patur, indefinitum pro interrogativo, ut
 Theocrit. Idyll. IV. v. 55. *Οσέχων ἐστὶ ἐν
 ἔρμῃ, καὶ ἄλλων ἄλγῃ θανάδι. *Barnes*.

Heath. metri causa reponit φαρμάκων
 et θανασίμων, ut hic genitīvus a sequente
 διαφθοράς pendens. Sed jam Struchtmeier.
 Anim. Crit. p. 143. docuerat, θανασίμων
 apud Eurip. habere secundam syllabam
 longam. *Beck*.

Leg. *Οσας σφαγὰς (l. c. βρώτης), quod
 lucellas venenatas invenerunt mulieres in
 exitium maritorum. *Reisk*.

622. ἀναίδια νεύη.] Quia dicimus
 σίον νεύη, etiam alius accusativus poni
 potest, per appositionem, vel alias a priori
 gubernatur, ut σίον νεύη, ἀναίδια δε-
 λούται; atque ita ἀναίδια νεύη, subaudi
 σίον. De hoc accusativo uorum ver-
 borum vid. quæ nos ad Iphigen. Aul. v.
 1182. Distinguitur autem ἀναίδια, orbita,
 et ἀναίδια, idem quod ἀναίδια, igno-

- Πατέρων ἀπ' ἐσθλῶν οὖσ', ἀπαιδίας ιοσιῖν. (620)
 Τυραννίδος δὲ τῆς μάτῃν αἰνουμένης
 Τὸ μὲν πρόσωπον ἦδὺν, τὰν δόμοισι δὲ
 625 Λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχῆς, 635
 Ὅστις δεδοικώς καὶ περιβλέπων βίαν
 Αἰῶνα τείνει; δημότης δ' ἂν εὐτυχῆς (625)
 Ζῆν ἂν θίλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ἂν,
 Ὡς τοὺς ποτηροὺς ἦδοι φίλους ἔχειν,
 630 Ἐσθλοὺς δὲ μισεῖ, κατθανεῖν φοβούμενος. 640

Quæ prole caret, cum sit bonis parentibus prognata.

Regni vero frustra laudati

Species quidem externa grata est: interiora vero

625 Sunt tristia. Quis enim beatus, quis felix est,

Qui semper metuens, et circumspectans vim,

Degit vitam? privatus igitur fortunatus

Vivere malim, quam princeps existens,

Cui voluptas est improbos habere amicos,

630 Et qui bonos odit, metuens ne morietur.

625. τίς, ἔν.

ransis: sic εὐαλίς, εὐαλίη et εὐαλίς: Prior vox μυστικόν, secunda σαφές, tertia doctrinῶν sonat. Barnes.

625—630. Vid. Stob. Grot. XLIX. p. 185. Barnes. Fragm. Inonis, p. 473.

Barn.

625. μέντοι αἰνουμένης] Stobæus Tit. XLIX. εὐαλίς θευλαουμένης. Musg.

Τυραννίδος ἢ τῆς μάτῃν αἰνουμένης] Stobæus, antequam a Grotio ex hoc loco corrigeretur, legebat titulo 49. εὐαλίς θευλαουμένης, quæ lectio certe annotari debet. Hunc autem locum egregie Latina toga donatum habemus ab Henrico Stephano in suis ad Euripidem annotationibus, item ab Hugone Grotio in Excerptis, et Stobæo suæ editionis, loco modo laudato. Hunc locum Seneca in (Edipo tangit, v. 6. Quisquamne regno gaudet, O fallax bonum! Quantum malorum fronte quam blanda tegit! Barnes.

Valck. ad Hippol. 1023. confert Senec. CEd. 6. Quisquamne regno gaudet? O fallax bonum! Quantum malorum fronte quam blanda tegit! Beck.

625. περιβλέπων] Stobæo debemus,

ubi supra. Ed. Ald. et MSS. περιβλέπων.

βίαν] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. et Stobæus βίαν. Musg.

περιβλέπων βίαν] Cum in Euripide olim legebatur περιβλέπων βίαν, Stobæus semper habuit περιβλέπων βίαν, quæ ut longe melior lectio, ab Henric. Stephano, ab Hugone Grotio, aliisque laudatur; quare et nos admittimus in textum.

Barnes.

Reisk. legit aut περιβλέπων μέντοι αἰῶνα τείνει, aut καὶ περιβλέπων μέντοι αἰ. v. circumspectans prout metu trahit vitam suam trepidorum. Beck.

627. Omisit V Stob. Grot. xlix. p. 185.

Barn.

628. τίς, ἔν.] Stob. Grot. l. c.

Barn.

629. Ὡς τοὺς ποτηροὺς ἦδοι φίλους ἔχειν] Aristoteles in Politicis ait: τὸ τυραννικὸν περιβλέπει τὸ νόμον. Similis locus supra in Supplicibus, Actu II. in oratione Thæsei ad præconem Thebanum, v. 429. et deinceps. Sibthors.

- Εἴποις ἄν, ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε,
 Πλουτεῖν τε τερπνόν· οὐ φιλῶ ψόφους κλύειν, (630)
 Ἐν χερσὶ σάζων ὄλβον, οὐδ' ἔχειν πόρους.
 Εἴη γ' ἰμοὶ ζῆν μήτρια μὴ λυτουμένη.
 635 Ἄ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου, πάτερ· 645
 Τὴν φιλότατην μὲν πρῶτον ἀνδράπων σχολήν
 Ὅχλον τε μήτριον· οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ (635)
 Ποιηρὸς οὐδείς. κίπρῳ δ' οὐκ ἀνασχετόν,

Sed fortasse dices, quod aurum hanc superat,

Et dulce est habere divitias: non amo audire opprobria,

In manibus servans divitias, neque habere labores.

Sit mihi vivere mediocriter sine tristitia.

635 Quæ vero hic habuerim bona, audi, pater:

Primum quidem gratissimum hominibus oculum,

Turbansque mediocrem; neque me deturbabit de via

Improbis quisquam: illud autem non tolerabile,

632. ψέφου] Alii, Brodeao teste, ψέ-
 γου. *Muz.*

634. ζῆν μήτρια] Scaligeri supplemen-
 tum est ζῆν. In Ed. Ald. et MSS. im-
 perfectus est verus. *Muz.*

Εἴη γ' ἰμοὶ ζῆν μήτρια μὴ λυτουμένη]
 Quam olim decesset vocula inter ἰμοὶ et
 μήτρια, Scaliger ζῆν inserendum iudicabat;
 potest et εἰ bene stare. Dupont lectio
 frigidior aliquando: εἴη γ' ἰμοὶ γτ μήτρια.
 Grotius et Canterus nihil hic notarunt;
 de Seblino itaque et Porto nil mirum.

Barnes.

Reisk. ex ed. vet. vult: εἴη γ' ἰμοὶ μὴ
 μήτρια. *Beck.*

635. R. P. Præf. ad Hecub. p. clxxiii.
 et clxxiv. ubi λέσσι μου, si ea MS. bonæ
 notæ, accipiendum. *Barn.*

639. Εἴλωθ' ἰμοὶ] Conferendus sermo
 Charmidis apud Xenophontem in Con-
 vivio, in quo dicit, σὺ δ', ad paupertatem
 redacto, ἐπαύεσθαι εἰς τὸν πότον, καὶ τὸν
 ἔρωτα εἰς τὸν πότον. Id scilicet iubebat
 sycophantiarum metus. *Muz.*

κακίαν conjicit Heath. *Beck.*

640. MSS. in hoc versu non variant.
 Legendum videtur:

Θαῦ δ' ἐν ἐχθαί εἶχον κίπρῳ

ἔ. cum, pro ἔ, ut Aristoph. Plut. v. 77.
 ubi vide Berglerum. λέγον Θαῦ interpret-

tor sermones de Diis, ut λέγον τῶν θεῶν
 apud Josephum est sermo de pietate: Lib.
 XVI. cap. ult. γόνις et λέγον a libra-
 riis permutari non potum est. Exempla
 vide ad Phoen. v. 1355. iterumque ad
 Suppl. v. 1165. ubi tres MSS. γόνις pro
 λέγον. Ionem denique inter preces et
 sermones de Diis statim fore egisse, ea-
 que in vitæ suæ descriptione conjunxisse,
 quod alioqui minime absurdum foret,
 verisimillimum facit Calasiridis de se ipso
 testimonium: Heliod. Æthiop. p. 108.
 Ed. Bourdriot. ἡ γὰρ πρὸς θεοῖς ἔη, ἡ
 τοῖς θεοῖς ἐρωταῖς, ἡ δὲ πολλὰ καὶ σπουδαῖς
 καὶ πᾶσι καίτοι ζῶντι τε καὶ ὑπάρχοντι
 τῷ θεῷ χαρίζομαι λέγον, ἡ φιλοσοφίᾳ
 διακρίβωται. εἰς ἐλπίς δὲ ἐ τοῖς θεοῖς
 εὐχόμενός ἐστιν εἰς τὸν πότον. Satisne
 hæc indicant, quid post ἐχθαί apud Eu-
 ripidem desideretur? Sequentia sic lego:

— Ἀπὸ

ἐχθαίως χρίσασθαι, εἰ γοηταίως.

ἐχθαίως χρίσασθαι, ut apud Josephum τῶν
 τοῖς θεοῖς ἐρωταῖς χρίσασθαι, Lib. XIII. c. 5.
 sect. 1. vid. et Act. Apostol. cap. v.
 MSS. Steph. ad hunc versum ἐχθαίως
 et γοηταίως dant pro ἐχθαίως et γοηταίως.

Muz.

Θαῦ δ' ἐν ἐχθαί εἶχον κίπρῳ, ἡ ἔρωτα]
 Olim hic versus misere se habebat, ceteris.

- Εἰκεῖν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν.
 640 Θῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ λογοῖσιν ἐν βροτῶν 650
 Ὑπερίτου χαίρουσιν, οὐ γαμήνοισ.
 Καὶ τοὺς μὲν ἐξέπιμπον, οἱ δ' ἤκον ξένοι, (640)
 Ὡσθ' ἡδὺς αἰὶ, καινὸς ὦν, καινοῖσιν ἦν.
 Ὁ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι, καὶ ἀκουσιν ἦ,
 645 Δίκαιον εἶναι μ' ὁ νόμος ἢ φύσις θ' ἅμα 655
 Παριῖχε τῷ θεῷ. ταῦτα συνοοῦμνος,

Cedere de via, et locum dare deterioribus.

- 640 In deorum vero precibus, aut sermonibus vitam agebam, hominum
 Inserviens curis, ipse non expertus :
 Et alios quidem dimittebam, alii vero veniebant hospites.
 Itaque jucundus semper eram novis ipse novus existens :
 Quod vero optandum est hominibus, etiam nolentibus,
 645 Justum me et lex, et natura simul
 Deo præbuit. Hæc cogitans mecum,

640. εὐχαῖς, ἢ γίμνει, ἢ βρ.

641. γαμήνοισ.

Θῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ γίμνει, ἢ βροτῶν. Quem cum omnes satis laborantem viderint, plurimi nimirum laborabant nihil agendo. Scaliger in primis legebat : Θῶν δ' ἐν εὐχαῖς, οὐ γίμνει ἢ βροτῶν. Dupertus pro γίμνει, χρίται, Brodæus γίμνει, et exposuit : Deorum mentibus interpretandis. Cæterus : γίμνει ἢ βροτῶν. Henricus Stephanus nihil ad hunc versum, nisi quod, Brodæi sententia producta, γαμήνοισ pro γαμήνοισ ex veteribus codicibus eruerit. At Hugo Grotius in Excerptis suis, felici, ut puto, conjectura, literarum vestigiis fere observatis, pro ἢ γίμνει, ἔργον αἰὲν, legebat : Quam lectionem et nos probamus, et in textum potius admittendam ducimus, quam veteres errores ; qui et nunc tamen hic fideliter memorantur. *Bornæ.*

Ex vet. lectione ἢ γίμνει ἢ βροτῶν Reisk. efficit ἢ ποταῖοις ἢ βροτῶν, aut ἢ ποταῖοις ἢ βροτῶν, aut denique ἢ γ' (i. e. ἢ ἢ) ἀγῶνα ἢ βροτῶν. *Beck.*

Misere depravatus est versus hic, qui in codd. et veteribus libris sic exhibetur :

Θῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ γίμνει ἢ βροτῶν
 Ὑπερίτου χαίρουσιν οὐ γαμήνοισ.

Longum est, omnes doctorum virorum de

his versibus opiniones sub examen vocare, quare nulla mihi videtur ejusmodi, quæ omnes numeros veritatis habeat. Conjecturis itaque indulgere licet, dum verum inveniat, quod an me latuerit nec me aliorum judicium facio. Mihi tamen probabile videtur, Euripidem scripsisse :

Θῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ χρίται, ἀπο πόνου,
 Ὑπερίτου χαίρουσιν οὐ γαμήνοισ.

quæ perspicua sunt, nec, nisi me fallit opinio, Tragico nostro indigna. *Jacobus.*

Θῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἔργον αἰὲν ἢ βροτῶν
 Ὑπερίτου χαίρουσιν οὐ γαμήνοισ.

Quum hæc correctio mirum quantum a prisca MSS. lectione

Θῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ γίμνει ἢ βροτῶν

recedat, nec, quæ viri docti ad sanandum hunc locum attulerunt, satisfaciant, licet mihi quoque mea qualiacunque in medium conferre :

Θῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ γίμνει ἢ βροτῶν
 Ὑπερίτου χαίρουσιν οὐ γαμήνοισ.

Aut in precibus hominum Dīs fundendis votisque nuacupandis aut eorum questi-

- Κρείσσω νομίζω τὰνΔαδ', ἢ τὰκεῖ, πάτερ. (645)
 Ἔα δ' ἱμαντῶ ζῆν' ἴση γὰρ ἡ χάρις,
 Μεγάλοισι χαίρειν, σμικρὰ δ' ἡδύως ἔχειν.
 650 ΧΟ. Καλῶς ἐλεξας, εἵπερ, οὓς ἐγὼ φιλῶ, 660
 Ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις.
 ΕΥΟΥ. Παῦσαι λόγων τῶνδ', εὐτυχεῖν δ' ἐπίστασο·
 Θίλω γὰρ, οὐπὲρ σ' εὖρον, ἄρξασθαι, τέκνον, (651)
 Κοιτῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσών,
 655 Θῦσαί δ' ἃ σου περὶ γινέθλι' οὐκ ἰδύσαμεν. 665
 Καὶ νῦν μὲν ὡς δὴ ξείνον ἄγων σ' ἐφίστιον,
 Δείπνοισι τίρψω τῆς δ' Ἀθηναίων χθονὸς (655)
 Ἀξω θεατὴν δῆδειν, ὡς οὐκ ὄντ' ἰμόν.
 Καὶ γὰρ γυναῖκα τῇ ἑμὴν οὐ βούλομαι

Melliora existimo quæ hic sunt, quam quæ illic, pater.
 Sinas igitur me mihi vivere, æqualis enim est gratis,
 Magnis gaudere, parvisque jucunde frui.

650 ΧΟ. Recte dixisti, si modo illi, quos ego amo,

His tuis verbis felices sint futuri.

ΧΥ. Mitte hos sermones; et felix esse discite:

Volo enim illi, ubi te inveni, auspiciū facere, filii,

Communis mensæ convivium ad commune veniens,

655 Sacrificioque facto tua natalia celebrare, quæ prius non celebravimus,

Nunc autem te, sicut hospitem ducens domesticum,

Exhilarabo convivio, et Atticæ terre

Ducam velut spectatorem, tanquam non existentem meum filium.

Meam enim conjugem non volo

bus eram occupatus, nec tristis lætis, i. e. hominum precibus atque sacris, eorumque rebus et tristibus et lætis aderam lætus atque volens. *Fachac.*

641. Ἰμαντῶν et γαμπίων ex ed. vet. præferi Reisk. *Beck.*

650. εἴς τε εἰς ἑὸν φίλῳ] Chorus familiarum Creusæ, qui semper illius partibus favere introducit, videtur hic Xutho et Ioni bene velle, at revera dominæ suæ metuens, hæc ait, cui, ut hæc res sit grata futura, secum dubitat. Usitatum autem est illi, qui tecte et ænigmatico loquuntur, vel seipsum, vel alium aliquem, singularem personam plurali numero designare. Vid. infra ad v. 751. et v. 877. et v. 1056.

Barnes.

εἰς ἑὸν φίλῳ] Ambiguitatem horum verborum Prev. in versione sustulit, et ad Creusam retulit. Xuthus opinari potuit, ea ad se quoque pertinere. *Beck.*

655. γινέθλι] Diem natalem, quo Juno præcipue, Jupiter, Genius colebatur. Servius: Antiqui natalem tantum dicebant, juniores natalem diem. Riddle. Plautus: Non meministi, me in aurem ad te afferre natali die? *Lucretius:* Quapropter neque natali privata videtur esse die natum animæ. *Horat. Carmin. Lib. IV. Od. 11. Jure solennis mihi sanctiorque Penæ natali proprio; quod ex hac Luce Mæcenus meus affluenter Ordinat annos.* Vid. de natalibus convivis infra ad v. 804. *Barnes.*

- 660 Λυτῆν ἄτεκνον οὔσαι, αὐτὸς εὐτυχῶν. 670
 Χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων προσάξομαι
 Δάμαρτ', εἴαν σε σκῆπτρα τὰμ' ἔχῃν χθονός. (660)
 Ἴωνα δ' ὀνομάζω σε, τῇ τύχῃ πρόπον,
 Ὅς οὔνεκ' ἀδύτων ἐξιοίτη μοι θεοῦ
 665 Ἰχθος συνῆψας πρῶτος· ἀλλὰ τῶν φίλων 675
 Πλήρωμ' ἀθροίσας, βουδύτῃ σὺν ἥδοιῃ
 Πρόσειπτε, μίλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν. (665)
 Ὑμῖν δὲ σιγαῖ, θμωίδες, λέγων τάδε,
 Ἥ θάνατον εἰπούσαισι πρὸς δάμαρτ' ἐμῇ.
 670 IΩN. Στείχοιμ' αἶ· ἐν δὲ τῆς τύχης ἀπιστί μοι· 680
 Εἰ μὴ γὰρ, ἥτις μ' ἔτεκεν, εὐρήσω, πάτερ,
 Ἀβιωτον ἡμῖν εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεῖον, (670)

660 Tristitia-afficere existentem sterilem, cum ipse sim felix.

Tempore vero occasionem accipiens adducam

Conjugem, ut sis ut te habere mea scripta terra.

Ionem vero nomen te, nomine fortunæ convenientes,

Eo quod egredienti mihi ex templo Dei

665 Tu primus occurrissi. Quare amicorum

Cortum congregans, jucundo sacrificio

Saluta, relicturus Delphicam civitatem.

Vobis vero, ancillæ, edico ut taceatis hæc :

Aut si uxori meæ dixeritis, denuncio mortem.

670 Ion. Proficiascar ego : sed unum mihi ad fortunam deest

Nisi enim inveniam, quæ me peperit, pater,

Insuper vita nobis erit : Si quid vero votis est expetendum,

660. αὐτὸς εὐτυχῶν.] Οὗτος ἴσ' ἔσται ὁ ἀσπλῆς γὰρ εἰ ἡμῶν ἀσπλῆς εἰ παλαιὰ ἐμῶν. Barnes.

664. Ὅς οὔνεκ' ἀδύτων] Horum vocabulorum alterutrum redundat; Synonyma enim sunt, et is παραλλήλως poni grammaticis dicuntur: eleganter tamen Atticis utraque simul usurpantur. Ita Soph. Electr. v. 46. Ἀγγελλε δ' ἔγωγε περὶ τοῦτο. Ἦν οὔνεκ' ἴδεναι ὀρίσται. et Eurip. Helen. v. 590. Ἐλπίω περὶ τοῦτο Ἦν οὔνεκ' εἶ. Eodem modo dictum voluit εὐχὴν ἴδω, et διέπειν αἰθερ. Barnes.

665. καὶ ἀλλὰ τῶν φίλων Πλήρωμ' ἀθροίσας, βουδύτῃ σὺν ἡδοιῃ Πείσειπτε, μίλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν.] Mos erat apud Veteres, ut, qui peregre profecturi essent vino et con-

vivis amicos suos exciperent, sacrificiis autem Deos colerent: aliquando etiam, ut domi manentes, præsertim si digniores paulo essent, prefecturos mensa et poculis honorarent, boni omnis gratia. Quin et peregre profectos, et post diutinam absentiam redeuntes, amici, aut parentes et cognati, laute illos excipere solebant. Hinc et hodiernus academiarum nostrarum mos obtinet; et convivium illud vaticum dicitur a Fig. a Gallico, ut puto, voy, unde voyage, iter pedestre; ut Anglice, per mare factum iter denotat. Barnes.

668. ἡμῶν.] Olim ἡμῶν scriptum erat, manifesto errore: nec dubium erat, legi debere vel ἡμῶν, vel ἡμῶν, quæ vox ultima cum propius ad veteris scrip-

- Ἐκ τῶν Ἀθηῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἶη γυνή,
 "Ὡς μοι γίνηται μητρόθεν παρρησία.
 675 Καθαρὰν γὰρ ἦν τις ἐς πόλιν πίσῃ ξένος, 685
 Κἄν τοῖς λόγοισιν ἄστος ἦ, τό γε στόμα
 Δούλων πίπται, κοῦκ ἔχει παρρησίαν. (675)
 ΧΟ. Ὅρῳ δάκρυα μὲν καὶ πινθίμους στέρῃ.
 "Ἄλλας γε στιναγμάτων εἰσβολὰς,
 680 "Ὅταν ἰμὰ τύραννος εὐπαιδίαν 690
 Πόσιν ἔχοντ' ἴδῃ,
 Αὐτὴ δ' ἄκαις ἦ καὶ λειψιμένη τέκνον. (680)

Utinam sit Attica mulier quae me peperit,
 Ut mihi sit a matre libertas loquendi.

- 675 Si quis enim hospes inciderit in puram civitatem,
 Quamquam nomine civis sit, tamen os
 Servile obtinet, et non habet loquendi libertatem.

Cho. Video quidem lacrymas, et alia lugubria

- Luctuum exordia,
 680 Quando mea domina sobolem
 Maritum suum habere sciet,
 Ipsa vero sterilis fuerit, et carens liberis:

679. στιναγμῶν.

tionis vestigia perveniret, in textum a nobis ideo admittitur. *Barnes.*

679. Ἐκ τῶν Ἀθηῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἶη γυνή.] En! iterum pium poëtarum artificium, qua omnem suam Athenas orandi occasionem arripit; et hoc tamen non sine causa valde probabili; Athenis enim victurus Atheniensem mulierem sibi matrem potius optat, ut sic saltem ex materna parte esset indigena et γένειοι Ἀττικαί. Hoc autem pulchrum praeterea est *τραυματικόν*, ad futuram *πειρίθειαν* explicandam; quando nempe apparet, Ionis matrem non Atheniensem modo, sed Erechthidarum nobilissimam. *Barnes.*

677. εἰσβολαί.] Ita MSS. E. G. ut jam emendaverat Canterus. Ed. Ald. εἰσβολαί. Haeret Barnesius in quantitate vocis εἰσβολαί, sed immerito. Penultimam enim producit eadem analogia, qua εἰσβολαί, praeteritum verbi *εἰσβάλλω*. *Muz.*
 Δούλων εἰσβολαί.] Gulielmus Canterus Novar. Lection. Lib. VII. c. 5. pro εἰσβολαί

legendum putat εἰσβαταί, imo contendit; affirmans, εἰσβαταί hoc in loco sensui parum repugnare. Nos e contra εἰσβαταί versui non parum, sed omnino, repugnare contendimus, quia penultima brevis est, ut ex conjugatione colligitur: a εἰσβαταί enim simplici μ' dicitur; quamquam et in Anthologia εἰσβαταί legitur, sed hoc εἰσβαταί facit, quod et poëtica et metri necessitate dicitur pro εἰσβαταί. Hoc probat insuper Aristophanes in Avibus, fol. 405. Ὅτι ἐρεχθίδωνος ἱεθῆς αὐ εἰσβαταί. Jam vero ut εἰσβαταί sensui nihil repugnet, audias hunc locum ita verbatim a nobis explicatum: Ἦν γὰρ τοι ξένος καὶ ἰσχυραῖς δὲ εἰς πόλιν πίσῃ καθάρῃ καὶ αὐτίχθην, καὶ καλὴν γίνεσθαι, καὶ ἀντίς δὲ τῷ λόγῳ ἡμίζεσθαι, εἰ μὴ αὐτῷ στόμα δουλοῦ εἰσβαταί, ἢ αὐτίς κατὰ τὴν εἰσβολαί εἰσβαταί, καὶ κατὰ λόγον, καὶ εἰς ἴχνη ταῖς εἰσβολαί. *Barnes.*

678. s. Ita luctum horum veterum constitui vult Hesich.

- Τίν', ὃ παῖ πρόμαντι Λατοῦς ἔχρη-
 σα; ὑμνηδῖαν;
 685 Πόθεν ὁ παῖς ὃδ' ἀμφὶ ναοὺς σίβην 695
 Τροφίμος ἐξέβη, γυναικῶν τίτος;
 Οὐ γὰρ με σαίνει Δίσφατα, (685)
 Μῆ τι' ἔχρη δόλον.
 Δειμαίνω συμφορὰν,
 690 Ἐφ' ὃ ποτε βάσισται 700
 Ἄτοπος· ἄτοπα γὰρ παραδίδωσί μοι,
 (690) Τυδί ποτ' εὐφρημα.

O illi Latonæ vaticine, quod tu
 Oraculum edidisti?

- 685 Unde adolescens iste circa tua templa
 Nutritus adolevit, ex qua muliere natus?
 Non enim mihi arident oracula,
 Ne quem habeant dolum.

- Metuo casum hunc,
 690 Quorsum sit evasurus
 Insolens: inamena enim demenciat mihi,
 Huic vero auspicata.

684. εἰς ἑμὲ. 691. ἄτοπα μὲν.

Ὅτι δάκρυ μὲν τοῦ, καὶ τοῦδ' ἑμὲς asynartetus
 ex dochmaicis.

Ἄλλως γὰρ εὐνοῦμεν εἰς δόλον antispasticus di-
 meter hypercatalectas.

et in antistrophe:

Θάλα, τίτις' ἱπὸ δεινὰς τοῦ
 Τυδῆος ἐστὶ γυναικῶν.

Beck.

679. γὰρ εὐνοῦμεν] Metrum postulare
 videtur εὐνοῦμεν, delecto γὰρ. Musg.

680. ἱπὸ δεινὰς] Ὁ καὶ ἡ δεινὰς,
 ἱπὸ δεινὰς. Barnes.

681. Πῆ] Ita MSS. Steph. Ed. Ald.
 ἄρ.

Fortē, γυναικῶν. i. e. γυναικῶν μαρτυρίας,
 proclivens vaticinium. Reisk.

684. εἰς ἑμὲ] Delendum εἰς, quod
 sententiam æque ac metrum corrumpit.
 [momente jam Heath.] Musg.

εἰς ἑμὲ] Ἐστὶ ἑμὲ. Quod oracu-
 lum, metro constans, edidisti? Τὸς φωνῶν

VOL. VII.

F

χρημῶν, ait Aristophanis Schollastes, ἱε-
 ροῦ καὶ παρὰ πλείονας ἢ Φερσίου δὲ
 ἱπὸ, ὡς γυναικῶν γένος ἢ Φερσίου τοῦ
 Διὸς ἑμὲ, καὶ πρὸς τὸ ἑξῆς ἱπὸ.
 Ad Plutarchum in Opusculo: Παρὰ τοῦ
 μὲν χρῆσι ἱμῶν τοῦ ἐν Πύθῳ. Hinc
 ego emendavi Schollasten ad Orest. v.
 1095.—ubi olim: καὶ ἱπὸς Κερνάλῃ, καὶ
 Φερσίου, ἢ παρὰ πλείονας ἑξῆς χρῆσι.
 Lego Φερσίου, ἢ. Barnes.

687. α. Ὁ γὰρ με σαίνει Δίσφατα, Μῆ τοῦ
 ἔχρη δόλον.] De oraculorum fraudibus vid.
 quæ nos supra ad v. 905. et Antonii Van
 Dalem Dissertationem de Oraculis Eth-
 nicorum. Barnes.

689. Versus est Ionicus a minore dime-
 ter catalectus ex molosso et trochaica cata-
 lecta. Similis acatalectus est, v. 717. Heath.

690. Plene distinguendum ad finem
 versus. Heath.

691. ἄτοπα] Ad Phoebum refero.
 Musg.

- Ἐχει δόλον τύχην θ' ὁ παῖς
 Ἄλλων τραφεῖς ἀφ' αἱμάτων. 705
- 695 Τίς οὐ τάδε ξυνοίσεται;
 Φίλοι, πότρε' ἱμᾶ δεσποίνα ἀντιστρ. (695)
 Τάδε τορῶς ἐς οὗς γεγνήσομεν,
 Πόσιν, ἐν ᾧ τὰ πάντ' ἔχουσ' ἐλπίδων
 Μίτοχος ἦν τλάμων; 710
- 700 Νῦν δ' ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχῇ,
 Πολὺν εἰσπείσουσα γῆρας, πόσις δ' (700)

Habet vero opes, et felicitatem hic puer,
 Ab alio nutritus sanguine.

- 695 Quis non his assentietur?
 O amice, utrum meae dominæ
 Hæc aperte in aurem clara voce dicemus
 De marito, in quo omnia habens reposuit, spei
 Particeps erat misera?

700 Nunc enim illa quidem obruitur malis, hic vero felix est,
 Ad canam senectam perveniens. Maritus vero

697. εἰς αἶ.

Ut antithetico respondeat, legendum est:

* Ἀνταυτῇ δὲ ἄνωγα μὲν iambricus dimeter brachycatalectas.

Heath.

692. τῷ δὲ potest esse pro τῷ, ut Suppl. 165. Herc. Fur. 665. Nisi malis τῷ δὲ αἰεὶστ' εἶφημα. Musg.

693. Ἐχει φίλοι, τύχην θ'. An legendum ἔχου θ' ἔλκον τύχην θ'. Hippol. v. 1113. τύχην μὲν ἔλκον. Tyrwhitto placebat ἔλκον, τύχην θ', quod non deterius.

Musg.

695. ξυνοίσεται:] MSS. Steph. ξυνοίσεται. Malim ξυνοίσεται ab αἱμάτων, ὁρίσας. Nec speraverim: εἰ, δ, εἰς ξυνοίσεται; Quis hæc gratulabitur? Musg.

696. κα. Φίλοι, πότρε' ἱμᾶ δεσποίνα εἰς τῶς ἐς οὗς γεγνήσομεν, Πόσιν] Ὁ Νῦν. δ. φίλοι, πότρε' ἱμᾶ ταῦτα τῷ Κρίστῳ διαδιδάσκοντες, εἰς ἀπὸς τραφεῖς οὗτοι, ἔχουσιν εἰς ἀπὸς τὴν τύχην, ἐν ᾧ τὰ πάντ' ἔχουσιν ἔχουσιν, ἐλπίδων εἰς ἀπὸς καὶ εὐτυχῆς μετ' ἐχθρῶν, ἡ τὴν εὐτυχῆς, καὶ ἱμᾶς ἀπὸς. Scaliger, qui constructionem τῷ εἰς non

vidit, legendum putabat pro εἰς, εἰς, et pro εἰς, εἰς, quasi idem esset, ac εἰς, vel εἰς, quod affirmare vix aui- sim: quum potius εἰς sit corruptio, a εἰς, corroptio; et raro tamen occurrat. Sed manum de tabula. Barnes.

698. Post hunc versum excidit aliquid. Accusativus εἰς non habet, a quo regatur. Reisk.

702. Ἀνταυτῇ] Ita Ed. Ald. MSS. Steph. ἀνταυτῇ. Legendum, si fallor, ἀνταυτῇ, a εἰς, ἀνταυτῇ, quod verbum ad animorum conjunctionem significandam non raro adhibetur. vid. Orest. v. 796. Suppl. v. 1039. Fragm. Incert. v. 320. suppediatum a Clem. Alexandr. p. 620. Cicero Epist. ad Atticum, Lib. X. Ep. 8. ut antequam, ut iuxta εἰς. Plura dat Barnesius ad Anacreont. v. 1283. Musg.

εἰς τὴν τ' ἀνταυτῇ φίλων.] Cum olim ἀνταυτῇ scriptum esset, omnes omnino id vocis monstri loco reputabant, Scaliger obelo notat; sed dubius animi, nihil de suo profert. Jam vero sensus hujus loci omnino hic esse debet: Misera Creusa

- Ἀτίστος φίλων.
 Μίλειος, ὃς θυραῖος ἐλθὼν δόμους
 Μίγαν ἐς ὄλβον οὐκ ἴσῳσεν τύχας. 715
 705 Ὅλοιτ', ὄλοιθ' ὁ πότνιας
 Ἐξαπαφὼν ἱμάν· (705)
 Καὶ θεοῖσιν μὴ τύχοι
 Καλλιφλογα πύλανον ἐπὶ
 Πυρὶ καθαγίσας· τὸ δ' ἱμὸν εἴσεται 720
 710 Τυραννίδος, τυραννίδος (710)

Ab amicis non emolitur.

Miser, qui veniens externus in domus

Magnas opes, non servavit felicem.

- 705 Perest, perest ille, qui dominam

Decepit meam,

Et dils nunquam

Leta-flamma-consumptam placentam

In igne consecrat. Meam vero sciet utique

- 710 Regni, regni

704. *Isari.* 705. Ὅλοιτ' ὃ, σ. 710, 11. * * * φίλα τερ. τερ.

perit; Maritus ejus, Xuthus, adeo potens est, ut ab amicis ejus reprehendi, in judicium vocari, aut puniri, ac in ordinem redigi, nequeat. Quare pro ἀείνων ego ἀείχων omnino legendum puto; producta tamen antepenultima, ut Euripidi solitum in *αιχῶν* (vid. *Alcest.* v. 433. et *Helen.* v. 597.) Et sic ad amussim respondet suo pari in strophis: Ἐχχρως εἰς ἡμεῖς. *Barnes.*

Lectionem ἀείνων illustrat *Abrecht.* ad *Æsch.* I. p. 394. *Reisk.* mavult ἀείων, incurius, ab ἀείων. *Beck.*

703. Mendi mihi suspectus est et hic et proxime sequens versus. Lēgo:

μῖλος, ἢ θυραῖος τίθητο ἱμάν
 μῖλος ἐς ὄλβον, οἷα ἴσος αἰσχύνη.

Maug.

704. *Heath.* metri causa scribit *Isari.* tum etiam τύχας mavult in accusat., qui ab *Isari.* regatur.

Reisk. conjicit: αἷα λείων τέχας, non recipit cuius fortione. *Beck.*

703. Ὅλοιτ' ὃ. Ita *Ed. Ald.* Annotat *Stephanus*: "in vet. non ὃ legitur, sed ἰ." *Maug.*

703. Καλλιφλογα] Pulchra flamma consumptam, i. e. auspiciatam. De ignis-piciis vide citata ad *Phœn.* v. 1271.

Maug.

709. Hiatus sic supplet *Barnesius*:

εἰ γ' ἱμὸν ἔσται
 [ἀίστων εὐνοῖα τι
 καὶ τι φιλοῖσιν.
 τῷ γὰρ πάλαι αἶσα] φίλα
 Τυραννίδος, Τυραννίδος.

Maug.

εἰ γ' ἱμὸν ἔσται] Cum post hæc verba tres toti versicali desiderarentur, ut *Cantaber* observat, et cum illo *Scaliger*, alique; nos pro more nostro lacunam quoquo modo supplevimus respectu semper ad sensum et phrasin poetæ et metri leges habito; ut per omnia respondeant suis paribus in strophis præcedenti; hoc tamen nequaquam divino nostro poetæ assini adscribere; quare, ut profaniores paulo, cancellis quibusdam separatos, unicinis nimirum inclusos, exhibeo. Jure autem expostulare possumus, cur *Henr. Stephanus*, qui tot Manuscriptos veteres

* * * φίλα.

Ἦ δὴ τίλας δέσπων κυρεῖ

Παῖς καὶ πατὴρ νῖος νῖον,

Ἴνα τε διραδὸς Παριασαῦ τίτρας

ἱερῆς. 725

715 Ἐχουσαι σκόπελον οὐράνιον θ' ἴδραν,

(715)

Ἴνα Βάκχιος, ἀμφιπύρους ἀνέχων πύ-
κας, λαίψηρὰ πη-

* * * amica.

Nempe jam accedens ad convivium vadit

Fillius et pater novus novum,

Ubi juga Parnassi speculam pro termino

715 Habent, aëriasque sedes:

Ubi Bacchus ardentes tollens

Tædas celeriter salit

712. *σκόπελον*. Ab hoc v. incipit ἱερῆς. 714. *ei deest*.

Codices in levioribus multo negotiis passim citare solet, nihil hic ad supplendam hanc lacunam viderit, ne notarit quidem; licet aperte sensus damnum patitur: Ut nihil dicam de versibus, quia nondum in eum ordinem a Castero fuerant redacti. Quare non ego nimium ignotis Manuscriptis tribuere soleo, nisi nomine notetur et bona fide designentur, aut omni dubio procul satis noscantur, et etiamnum consulenda videantur, ut nostrum toties in tribus prioribus tragediis laudatum Manuscriptum Collegio Corporis Christi Cantabrigie etiamnum reservatum.

Barnes.

Reisk. repodiat supplementum Barn., sensumque esse dicit: *Meum vero pectus ariet amica regina;* i. e. ero ejus amica.

709. a. Non reddidit Prev. ob lacunam, quæ hic conspicitur. *Beck.*

711. a. *Διόσκεια περὶ τοῖς Νῖον τοῖς φίλοις*. Τῆς γὰρ μάλα κυρεῖ] Hæc omnia ad sensum implendum ex meo, ob Manuscriptorum penuriam, addidi; de qua re in nota præcedenti. Vid. Helen. v. 1474. *Barnes.*

712. Legendum ἴδρα, et αἶμα, a αἶμα priori longa, metri causa. *Reisk.*

714. a. *πίτρας* Ἐχουσαι] Ita Ed. Ald. Barnesius, lectore non monito, ἔχουσαι dedit, quod altero non deterius. *Lego:*

πίτρας ἔχουσαι καίνετο. ubi juga Parnassi specula terminantur, vel in speculam definiunt. Apicem hunc sic describit Pausanias: *ἀπὸ δὲ τοῦ Κορυαίου χαλεπὸν ὄρε καὶ ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ πρὸς τὰ ἄκρα ἀραιεῖται τὸ Παρνασσὺ· τὰ δὲ ἰσχυρὰ τοῖς ἱεροῖς ἀνέχεται τὰ ἄκρα*, p. 349. Hinc, credo, Euripides sequenti versu οὐράνιον Πῆρας vocat. *Musg.*

716. *ἀμφιπύρους*] Emendatio est H. Stephani. Ed. Ald. *ἀμφιπύρους*. *Musg.*

716. a. Ἴνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πύκας, λαίψηρὰ πηρὶ σκόπελοις ἀμα ἐκβάλλεται.] Hic locus ad Φαίδε illas Barchicas respicit, de quibus nos supra ad v. 552. et Rhæ. v. 940. Quibus addo, quæ illis congrua huc apposit Brodæus: Mons Parnassus non tantum Apollini sacer est, verum etiam Baccho. Lucanus: Mons Phæbo Bromioque sacer. Fatetur libro Saturnalium primo, capite decimo octavo, Macrobius. Hæc ille, quem tamen et nos locum tetigimus ad Bacch. v. 404. Vide etiam supra hujus Fabulæ, v. 554.

Barnes.

718. *ἐν Βάκχαις*] Barnesius, errore typographico, *ἐκβάλλεται*. De re Pausanias, ubi supra: *καὶ αἱ Φαίδες τοῖς τοῖς τῷ Διόνῳ καὶ τῷ Ἀτίλλῳ μένονται*. *Musg.*

720. *Νῖον-ἰμῆρας*] Juventutem. vid. ad Phæn. v. 550. *Musg.*

- δ᾽ ἄνυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάγκχαις. 730
 Μήποθ' ὅθ' εἰς ἱμᾶν πόλιν ἴκοιθ' ὁ παῖς,
 720 Νίαν δ' ἀμίραν ἀπολιπὼν θᾶνοι. (720)
 Στενομένην γὰρ αἶν πόλιν ἔχοι σκῆψιν
 Ξενικὸν εἰσβολάν.
 "Ἄλις ἄλις ὁ πάρος ποτ' ἀρχαγὸς ὦν 735
 Ἐρεχθεύς ἀναξ.

Noctivagis una cum Bacchis.

Utinam hic puer nunquam veniat in meam civitatem :

- 720 Forte moriatur relinquens aetatem juvenilem.

Gemens enim civitas haberet praetextum,

Peregrini invectionem.

Satis, satis est qui olim princeps fuit

Rex Erechtheus.

719. IV doest. 723. "Ἄλις, δὲ ἰ πάρος ἀρχ. ὦν.

Nias ἀμείραν de nova fortuna interpre-
tatur Gronov. Obs. 1, 2. Beck.

721. Στενομένη] Interpretor: βαρυνομένη, οργιστά. Quo sensu στενομένην his apud Homerum legitur. Musae.

721. ss. Constituit Hesth. ita :

Στενομένη γὰρ δὲ πόλις ἔχει σκῆψιν αἰγυρῆτες
ex dochmaicis.

Κωαῖς ἐνδοθέν. "Ἄλις, δὲ ἰ πάρος ἰδὲν.

Ἐρχομεν ὦν Ἐρεχθεύς ἀναξ. antipasticus di-
meter hypercatalecticus.

Beck.

Sensum, quem lectio codd. offert, non satis esse clarum monet Prev. atque adeo ipsam lectionem suspectam, Vertit ita, ut maxime probabile videbatur: "Athènes le recevroit avec douleur dans son sein; et les mânes du grand Erechthée s'indigneroient de voir un étranger usurper les droits de son sang." Beck.

722. Κωαῖς ἐνδοθέν.] Scaliger legit Κωαῖς, nulla necessitate; est enim Κωαῖς Atticum pro eodem. Barnes.

723. "Ἄλις δὲ] Tyrwhitti emendatio est pro ἄλιος. Idem pro δὲ optime reponit αἶν.

Mihi porro legendum videtur αἶν πάρος :

Ἄλις, δὲ ἐὶ πάρος ἀρχομεν
ὦν Ἐρεχθεύς ἀναξ.

Pro ἄλιος emendabat Scaliger: ἄλις, ἄλις. Musae.

"Ἄλις, ἄλις] Ita cum Scaligero legimus pro ἄλιος, quod nullo cum sensu prius aderat. Canterus legendum voluit, ἄλις ἰσθ, pro ἄλις ἰσθ, non, ut mihi videtur, aequè bene, quod ad versum, aut emphasin. Hac dicta sunt eodem modo, quo Theocritus de Homero dixit Idyll. XVI. v. 20. "Ἄλις πάντοτε σὺν Ὀμηροῖς. Ita Erechthidarum familiae amans Chorus, et superinducti hujus peregrini Xuthi pertaesus, inquit emphatice: "Ἄλις, ἄλις, ἰ πάρος Ἐρχομεν ὦν Ἐρεχθεύς ἀναξ: ἀρεαὶ μὲν τοῖς Ἀθηναῖσι ἰ παλαιῶν Ἐρεχθεύς καὶ οἱ λαοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι. Barnes.

Risch. conjicit: ἄλις ἰ καὶ πάρος.

Beck.

ARGUMENTUM ACTUS TERTII.

Cressa, adhuc ignorans, quidnam spei de sobole procreanda accepisset, Pædagogum vetulum, Erechthidarum antiquam alumnam, excitat, ut una cum illa vellet Apollinis oracula sciscitari. Tum vero Chorus famularum tristic intervenit, ex quibus tandem accipit Cressa, marito suo novem filium ab Apolline datum. Hinc luctus, ira et lacrymæ. Dolet domina cum senæ et famulis. Pædagogus Iosem hunc a Xutho olim susceptum furtivo concubitu conjecat, simulque in eum ut dominæ proditorem invehitur, quem itaque dolo una cum adolescentulo interficiendum suadet, ne generosorum Erechthidarum hereditas ad illegitimos successores deveniat. Cressa, jam pro certo se habere putans, fidem a viro proditam, et ipsa corporis sui habem ex stupro contractam, natumque inde puerum crudeliter expositum, non sine accusatoria in Apollinem querela, palam fatetur. De hac re apertius senex querit, moxque de adolescente interficiendo cum domina consultat, atque ipse sibi hujus cædis patrimonem ultro deponit. Chorus his Cressæ consiliis lætum precatur successum, Xuthumque ut peregrinum et adulterum detestatur. Phœbum quoque ipsum oblique perstringit, qui horum scelera auctor et firmator exstitit. Fœminas denique, quibus licentius homines adulterii proba iurant, defendit, cum non minus hoc vitio, imo etiam perditus, laborent viri; id quod Xuthi exemplo satis declarat.

725 ΚΡ. ὦ Πρίστν παιδαγωγὶ Ἐρεχθίδης, πατὴρ
 Τοῦμῳ ποτ' ὄντος, ἥνικ' ἦν ἔτ' ἐν φάει,
 Ἐπαίρει στυγὸν πρὸς Διὸς χρηστήρια,
 ὦς μοι συνησθῆς, εἴ τι Λοξίας ἀναξ 740

725 Cre. O senex pædagoqe Erechthi patris
 Mei quondam existentis, dum esset adhuc in hoc luce,
 Attolle teipsum ad Dei oracula,
 Ut mecum lateris, si quod Apollo rex

725. Hic Erechthi pædagogus tum ad minimum centum annos habuit. Beck.

727. Ἐπειτα στυγὸν πρὸς Διὸς χρηστήρια.] Ex hoc loco patet, ad Oraculum non nisi per adscensum perveniri; ut mox magis etiam confirmatur, v. 739. Αἰνυμέναι μὲν παρῶν. Et sane Delphicum templum stetit ad radices montis Parnassi. Barnes.

730—732. Apud Stob. Grot. cxiv. p. 469. ubi φίλας εἰ — Barnes. Fragn. Ionis, p. 472. Burn.

730. Stobæus Tit. CXIV. εἰς τοῦ φίλου, omisso γὰρ. Musg.

Σὺν τοῦ φίλου γὰρ.] Dupertus in margine suo notat, ad τοῦ: vel εἰς; male; neque τοῦ enim hic locum haberet. Quod Stobæus legit, Σὺν τοῦ φίλου, omisso γὰρ, hoc non fit ex diversitate exemplarium; sed quia γὰρ, quod in hoc loco erat necessarium, cum sola citatur senten-

tia, tuto abesse potest. Quod vero apud Stobæum mediis horum trium versuum alias legatur, et alius plane sit: Σὺ γὰρ εὐφραίνῃσι τὴν ἀρχαίαν, et alius non observavimus, sensum unius alicujus versus diversim exprimi, sive id a ποῖτα, sive ab aliis post factum. Vid. Phœniss. v. 929. Henr. Stephanus ex memoria dicit Plutarchum in tertio pro ἀνάλειψαι legere ἀνάλειψαι, quare inter varias lectiones pono. Barnes.

731. ὦ μὲν, Stob. Grot. cxiv. p. 469. Burn.
 Ἄ μὲν γίνετο] Hujus versus loco sequentem exhibet Stobæus, ubi supra:

ὦ γὰρ εὐφραίνῃσι τὴν ἀρχαίαν. Musg.

732. ἀνάλειψαι] Malim ἀνάλειψαι, quæ Stobæi lectio est, ubi supra, et Plu-

- Θίσπισμα παίδων εἰς γονὰς ἐφθίγγατο
 730 Σὺν τοῖς φίλοις γὰρ ἥδὺ μὲν πρέσσειν καλῶς, (730)
 Ὅ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακόν,
 Ἐς ὅμματ' εὖτου φωτὸς ἐσβλίψαι γλυκύ.
 Ἐγὼ δέ σ', ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμὸν ποτε, 745
 Δίεσποι' ὅμως οὖσ' ἀντικηδεύω πατρός.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

- 735 ὦ Νύγατερ, ἄξι' ἀξίων γεννητόρων (735)
 Ἡδὲ φυλάσσεις, κοῦ καταισχύνας' ἔχεις
 Τοὺς σοὺς, παλαιῶ γ' ἐκ γένους αὐτόχθονος.
 Ἐλχ', ἔλκε πρὸς μέλαθρα καὶ κόμιζέ με. 750
 Αἰτεῖνά μοι μαντεῖα· τοῦ γήρως δέ μοι

Oraculum de liberorum genitura dixerit.

- 730 Cum amicis enim dulce est esse fortunatum.
 Contra vero si quid acciderit mali, quod abest,
 Dulce est intueri in oculos hominis benevoli.
 Ego enim te, ut tu quaque olim meum patrem,
 Quamvis domina sim, colo patrias loca.

PEDAGOGUS.

- 735 O filia, dignos claris majoribus
 Mores servas, neque dedecoras
 Tuos antiquos majores Aborigines.
 Trahe, trahe me ad ardes et duc me,
 Ardens enim mihi oracula: senectutis igitur mee

737. Τοῖς σοῖς παλαιῶς ἐγγίνοι αὐτόχθονας. 739. Αἰτ. ἢ μ.

tarchi Op. Mor. p. 119. Ed. H. Steph.

737. ἐγγίνοι] Qui παλαιῶς erant tempore Creusae, quomodo ἐγγίνοι ejus erant? An ἐγγίνοι melius conveniat, non dixerim: Grammatici enim et hoc de ἰσθῆς, vel posteris, accipiunt. Videndum igitur, an legi debeat ἐγγίνοι, quae certe vox consanguineos omnes complectitur. vid. supra v. 63. Soph. Antig. v. 670. Muzg.

ἐγγίνοι αὐτόχθονας.] Quod Athenienses αὐτόχθονας dicti fuerint, et quare, ostendimus supra ad v. 432. Quod vero Erechtheus, vel Erichthonius, (vid. supra v. 270.) quem praecipue hic notat poeta per ἐγγίνοι αὐτόχθονας, e terra fue-

rit ortus, ac proinde αὐτόχθονας, probatum dabimus infra ad v. 1426. Barnes.

Reisk. emendat εἰγγίνοι. nam ἐγγίνοι non dici posse παῖδες, αἰες; quae tamen debeat hic vocis significatio esse.

Heath. subaudit ἐγγίνοι, ut constructio sit: τοῖς σοῖς παλαιῶς ἐγγίνοι, ἵνα ἐγγίνοι αὐτόχθονας. Beck.

739. Αἰτεῖνά ἢ μοι μαντεῖα.] Ita Ed. Ald. Primus Barnesius eiecit ἢ. Valckenarius ad Phoen. v. 498. pro μοι placebat να (deleto ἢ). De situ templi Delphici sic Pausanias, p. 325. l. 20. Διὰ τὸν ἢ ἐν οἴκῳ Διόντι· ἢ δὲ οἴκῳ παρὲντα ἐχθρῶν. αὐτὰ τὰ αὐτὰ ἢ ἐν οἴκῳ ἐν ἑλλερ καὶ ἢ ἐν περὶ οἴκῳ τοῦ Ἀπὸλλωνος. αἰες ἢ μοι

- Δούλιμα πιστὸν, τίνα τύχην λαβὼν πόσις
 Βέβηκε παῖδαν, ὥπερ οὐνεχ' ἤκομεν;
 750 Σημήνατ'· εἰ γὰρ ἀγαθὰ μοι μηνύσιτε, (750)
 Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χαράν.
 ΧΟ. Ἰὼ δαῖμον. 765
 ΚΡ. Τὸ φροῖμοι μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχίς.
 ΧΟ. Ἰὼ τλᾶμον.
 755 Ἄλλ' ἢ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ; (755)

Fide ancillæ, quam fortunam adeptus maritus
 De liberis abili, quorum gratia huc venimus?

750 Dicite mihi: si enim bona mihi significatis,
 Non in ingratos dominos conferes lætitiā.

Chor. O fortuna!

Cres. Hoc proœmium orationis profecto non est felix.

Chor. O miseram!

755 Num quid vero ex oraculis dominorum mali pateris?

ἀνερῶν· εἰσάφρονε δὲ δῖος ἰ ἐνείθευ ὡς ἐντοχ-
 λῶν ἴσταν. ubi vid. Zeunli notam. Lib.
 VI. 3. 24. περιφραστὶς λόγος τὴν ἐνείθευ τὴν
 Ἀραβῶν καὶ Ἀχαιοῦ κατὰ τὴν τοῦ Κάλ-
 κητος ἰδίου. Jacobæ.

ἰεῖδιον, firma sc. Ad περιφραστὶ ἐνείθευ sub-
 int. κατὰ. περιφραστὶ autem videtur signifi-
 care arduum. Quidquid enim est rotun-
 dum, ad sensum etiam arduum est. Heath.

Aut περιφραστὶ, rotundo, legendum, aut
 περιφραστὶ, ut etiam Scal. vidit. — Id enim
 est lubricum, non περιφραστὶ. Præterea ἰ
 ἐνείθευ exarari debet: in vestigiis ter-
 ræ impressum, vel in calcabile solum ter-
 ra. Reisk.

745. μὴ πάρεταί σοι "Sensus," inquit
 Tyrwhittus, "qui ex his verbis elicien-
 dus est, aut nullus est, aut nullo pæne
 pejor. Quidni legamus: ἀλλὰ μὴ πάρεταί
 σοι, vitæ audis senectutis." Similia fere
 locutio occurrit in Phœn. 866. ἀνὴρ παλ-
 ῖμος, et in Herc. Fur. v. 1037. τίς σοι
 παρῶνιστος. Musg.

Μὴ πάρεταί σοι Μὴ ἀνέστης. Barnes.
 Vet. ed. recte ἐξῆς γ' ἰαίχαι, deinde
 leg. ἀλλὰ μὴ πάρεταί σοι, sive ne tuo
 loco videre. Reisk.

ἀνέστης nunquam neutra significa-
 tione legitur. Forsan reponendum: μὴ
 πάρεταί σοι, ne deperdiscas, ne deficiās.

Heath.

746. ἀνέστης Legendum cum Reiskio
 ἀνέστη. Musg.

Metri causâ Heath. reponit: Οὐκ οὐ-
 λῶν γ', ἀνέστη οὐ γὰρ δὲ ἀνέστη.
 καὶ δὲ ἀνέστη reponit Reisk. Beck.

750. μινύσιτε] Barnesii emendatio est.
 Ed. Ald. μινύσιν. Musg.

εἰ γὰρ ἀγαθὰ μοι μινύσιν. Ita quam-
 vis in omnibus sit scriptum exemplaribus,
 mallem legere: εἰ γὰρ ἀγαθὰ μοι μινύσιν.
 Barnes.

751. ἀνέστης] Minus proprie ἀνέστης
 dicitur, cum dicendum esset ἀχαιῶντος,
 ἀχαιῶντος, vel aliquid simile. Sed sic
 solent nomina victiorum confundere: vid.
 v. 328. et v. 344. Pindar. Olymp. III.
 Stroph. 2. πικρὰ φρονία. Æschyl. Sept.
 c. Theb. 848. βούλει δὲ ἀνέστης λαῖον δέ-
 κναιον. Musg.

Οὐκ οὐ λῶν ἀνέστης διενέται] Hoc est:
 ἀνέστης διενέται: scipsum enim innuit;
 Ubi autem tecte quis loquitur de aliqua
 persona, plurali numero plerumque uti-
 tur, et licet de fœmina, genere masculino.
 Vid. quæ nos supra ad v. 650. Barnes.

753. Τὴ φρίσσιν] Ad hunc et sequen-
 tem versum desunt nomina personarum
 in Ed. Ald. et MSS. Musg.

755. Ἄλλ' ἢ τι] Sic legendum pro vete-
 ri ἀλλὰ καὶ vid. Helem. v. 489. Herc.
 Fur. v. 1119. Emendabat Scaliger ἀλλὰ
 γι τι.

Nondum tamen sententiā clara mihi
 aut elegans videtur. Vide igitur, an

Εἶεν τί δρωμεν, θάνατος ὦν κῆται πέρι;

ΚΡ. Τίς ἦδε μοῦσα, χῶ φόβος τίνας πέρι; 770

ΧΟ. Εἴπωμεν, ἢ σιγῶμεν, ἢ τί δράσομεν;

ΚΡ. Εἴφ' ὥς ἔχεις γε συμφορὰν τιν' εἰς ἐμέ.

760 ΧΟ. Εἰρήσεται τοι, καὶ θανεῖν μέλλω διπλῇ. (760)

Οὐκ ἔστι σοι, δίσποιν', ἐπ' ἀγκάλας λαβεῖν

Τίκν', οὐδὲ μαστῶ σὺ προσαρμόσαι τάδε. 775

ΠΑΙ. ὦ μοι, θάνομι, θύγατερ. ΚΡ. ὦ τάλαιν' ἐγώ.

Συμφορᾶς ἔλαβον, ἔπαθον ἄχος,

Esto: quid agemus de rebus, de quibus mors nobis proposita est?

Crc. Quamnam est ista cantilena? et de quibus hic metus est?

Chs. Dicemus, an tacebimus, aut quid agemus?

Crc. Dícito; quippe habes aliquid triste de me.

760 Chs. Dicetur, etiam si tibi mihi moriendum sit.

Non licet tibi, domina, in ulnas capere

Liberos, neque uberibus tuis applicare unquam.

Parc. Hei mihi! utinam morerer, filia. Crc. O me miseram!

Accepi calamitatis, paucior dolorem,

765. Ἀδίστατο, 2 φ.

versus Creuse tribuendus sit, et ad hunc modum legendus:

ΚΡ. Ἄλλ' ἔτι θερφέμεναι θυσανὲν καὶ;

ΧΟ. Ἢν' εἰ ἱσθῶμεν. —

Μηγ.

Ἀλλὰ γὰρ εἰ] Cum olim Ἀλλὰ εἰ, versus claudicante, legobatur, Scaliger γὰρ inserendum duxit: unde satis carmen suffulcitur. Barnes.

Reisk. rescribit: ἀπαῖον θερφέμεναι, καὶ πρὸς praeceptis domini. Beck.

761. Οὐκ ἔστι σοι, θύγατερ, ἐπ' ἀγκάλας λαβεῖν

τίκν' εἰς μαστῶ εἰ προσαρμόσαι ΤΑΔΕ

Non sic scripsisse videtur Euripides, sed

potius

— εἰς μαστῶ εἰ προσαρμόσαι NOTE

Memini hac opportunitate Fragmenti Euphorionis ap. Stobaeum, S. LXXXVI. p. 451. Gesn. 333. Grot. quod medicam manum implorat:

Τίκατο μὲ εἰ γὰρ μαστῶς ἀπ' ἀποθνήσκουσας ἀμείλεις

Ἡρώδης θεῶν εἰ τρυκαλίας ἱέρειαν,

τίκατο, ἐπὶ δὲ γὰρ ῥηθῆκε ἢ ἄλλως ἀνέστη

εἰς ῥῆμα ἱσχυμένον λαγὼ ἐπὶ χυλῶν σπένον

μαστῶν ἱσχυμένον λαγὼ ΔΕ Σ' ΕΛΘΙΣΤΑ γὰρ λαγῶ.

Gemerus conjectit: εἰ ἱσχυμῶ. quod Grotius in textum recepit. Et certe sic loquuntur poëtae. Euripides in Troad. v. 760.

θαυτὴς ἔφα

ἐν παραφράσει εἰ μαστῶ ἡδύρετόν ἴδω.

Cum tamen haec emendatio longius absit a vulgatae scripturae ductibus, quam ut librariorum tam graviter aberrasse verisimile sit, veram Euphorionis manum a Gemero restitutam esse dubito. Tu mecum scribe:

λαγὼ ἢ ἐπὶ χυλῶν σπένον

μαστῶν ἱσχυμένον λαγὼ Σ' ΕΠΑΝΙΣΤΑ γὰρ

λαγῶ.

- 765 Βίοντο, ὦ φίλοι.
ΠΑΙ. Διοιχόμεσθ' α, τέκνοι. (765)
ΚΡ. Αἱ αἱ αἱ αἱ.
Διανταῖος ἔτυπει ὀδύνα με πνευ-
μόνων τῶνδ' ἔσω.
770 ΠΑΙ. Μὴ πω στινάξης — ΚΡ. Ἀλλὰ πάρεσι γόοι.
ΠΑΙ. Πρὶν ἂν μάθωμεν — ΚΡ. Ἀγγελίαν τίνα
μοι;
ΠΑΙ. Εἰ ταῦτά πράσσαν δεσπότης τῆς συμφορᾶς 785
Κοινωνός ἐστίν, ἢ μόνῃ σὺ δυστυχεῖς.

- 765 Per vitam, O amici.
Pæd. Perilimus, O filia.
Cve. Væ, væ, væ, væ.
Penetrans dolor sauciavit me
Intra pulmones hosce.
770 Pæd. Nondum ingemiscas. Cve. Verum adsumt luctus.
Pæd. Priusquam discamus. Cve. Quem nuncium mihi loquaris?
Pæd. An eadem patiens dominus, miserie
Particeps sit ejusdem, an tu sola calamitosa sis.

772. ταῦτα.

gemellum est hoc Theocriti Eid. XXIV.
3.

Ἀμφότεροι λαλῶντες καὶ ἰσοτόμως γάλλαντες.
In Euphorionis loco, γάλλαντες legas an
γάλλαντι nihil interest. Verba enim co-
riam notantia utrumque casum adacis.
cunt, docente Abreschio in Animad. ad
Æsch. Lib. II. p. 133. Jacobi.

763. ὦ μοι,] Post hunc versum litera-
tur in Aldina, v. 759. Μωυγ.

764. Συμφερεῖς ἴλαστον,] Olim συμφερεῖς
legebatur, quod non æque arisist; si enim
genitivi esset singularis, nulla foret ag-
gravatio, sed potius deminutio insignis:
Quia λαμβάνω cum genitivo μέγας deno-
tat. Quare in accusativo plurali legimus,
Brodæo Scaligeroque præuenibus.

Barnes.

764. s. Dividit Heath. ita:

Συμφερεῖς ἴλαστον, ἴλαστον Euripideus.
Ἀχαιεῖς ἴλαστον, ὦ φίλοι iambicus dimeter.

Beck.

Cohæret συμφερεῖς ἀχαιεῖ. Ex vet. lec-
tione βίοντες efficio μακρόν. Reisk.

765. ἄβιλονται,] H. Stephani emenda-
tio est. Ed. Ald. et MSS. βίοντες. Ma-
lim etiam ἀχθαι pro ἀχαι, ut constructio
sit ἀχθαι συμφερεῖς. Barnesio placebat
συμφερεῖς accusativo plurali. Μωυγ.

768. s. Constituit Heath. ita:

Διανταῖος ἔτυπει βίονα glyconius.
Μι ναυαῖον τῶνδ' ἔσω periodos catal.
Beck.

770. s. H. Barnes emendat.

ΚΡ. Ἀλλὰ πάρεσι γόοι
ΗΡ. Πρὶν δὲ μάθωμεν —
ΚΡ. Ἀγγελίαν ΤΙΝΑ ΜΟΙ.

Inepta lectio, quam miror D.D. V.V.
minime suspectam fuisse. Satis quidem
commode Latinus interpres: Quem nunc-
tium mihi dicis expectandum? Sed ejus-
modi emblematis nihil est quod expli-
cari nequeat. Nos potius huic loco, cri-

- ΧΟ. Κεῖν' ἄν, ὦ γυναιῖ, παῖδα Λοξίας
 775 Ἐδωκεν, ἰδίᾳ δ' εὐτυχίᾳ ταύτης δίχα. (775)
 ΚΡ. Τόδ' ἐπὶ τῷδε κακὸν ἄκρον ἔλακας ἔλακας,
 Ἄχος ἐμοὶ στίβειν. 790
 ΠΑΙ. Πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἢ τινος
 Τὸν παῖδ', ὃν εἶπας, ἢ γεγῶτ' ἐξίσπισεν;
 780 ΧΟ. Ἦδη πεφυκότ' ἐκτελῇ νιανία (780)
 Δίδωσιν αὐτῷ Λοξίας· παρεῖν δ' ἐγώ.
 ΚΡ. Πῶς φῆς; 795
 Ἄφατος, ἄφατος, ἀναύδητον λόγον ἐμοὶ θροεῖς.
 ΠΑΙ. Κάμοιγε. ΚΡ. Πῶς δ' ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται;
 785 Σαφίστερόν μοι φράζει, χῶστις ἐσθ' ὁ παῖς. (786)

Cho. Illi quidem, O senex, filium Apollo

775 Dedit: seorsim vero beatus est sine hac.

Cre. Hoc vero summum malum supra illud locuta es, locuta es,
 Dolorem mihi legendum.

Ped. Utrum vero nasci oportet ex aliqua muliere

Filium, de quo dixisti, an jam natum vaticinatus est?

780 Cho. Jam natum, et perfectum adolescentem

Dedit ipsi Phœbus. Aderam autem ego.

Cre. Quid ais?

Infandam, infandam, non dicendam rem narras.

Ped. Et mihi. Cre. Quomodo vero oraculum ad finem perducitur,

785 Clarius mihi dicto, et quis sit hic puer.

776. Τὴ δ' ἐπὶ ἐλακας semel.

ticam, qua indiget, adhibeamus opem.
 Corrigo:

ΠΡ. Πρὸς ἄνδρα μέγα —

ΚΡ. Ἀρχαῖος ΤΙΝ' ΟΥ ΜΟΙ.

Voculam ἀνδρὶ huic loco minime alienam, immo accommodatissimam esse, nemo facile dubitabit. Ne vero de metro timeas, verus est choriambicus dimeter catalecticus, qui Barchium in clausula requirit. Jacobs.

772. ἀνδρὶς] Pro ἀνδρὶ. Et vice versa ἀνδρὶ, pro ἀνδρὶ. Vid. Schol. ad Herub. v. 612. Item quæ nos ad Supplic. v. 268. et Herac. v. 241. Barnes.

775. ναιέας] Ἀρδύουσαι, Κριόες. Præsens enim cum fuerit, sufficit de-

monstrativum de quopiam dicti. Sic infra v. 806. Σαπὴς ἐς ἱερὸς τῷδε λαθραῖος σέ-
 εις. Barnes.

778. Πότερα δὲ φῦναι δεῖ] Emendatio est Scaligeri. Ed. Ald. σίερα λαφῦναι δεῖ.

Musg.
 Πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὶς ἢ τινος] Πότερα pro σίερας Attice, Scaliger autem legisset δὲ φῦναι δεῖ, pro veteri λαφῦναι δεῖ, adeo recte, ut nihil dubitaverim illius lectionem in textum admittere, alia tamen hic pro more nostro reservata. Barnes.

780. ἱερὸν ἀνδρὶς] Adultum Juvenem. Ita Hesiod. Ἐκείλινος ἀνδρὶς ἀνδρὶς ἱερὸν ἀνδρὶς. Idem ἱερὸν ἀνδρὶς sonat.

786. ἐς τὴν] Subaudi καὶ. Vide, quæ dedit Brodæus ad v. 406. Musg.

- ΧΟ. Ὅτῃ ξυναντήσῃεν, ἐκ Θεοῦ συθείς, 800
 Πρῶτῃ πόσις σὸς, παῖδ' ἰδὼκ' αὐτῇ Θεός.
 ΚΡ. Ὅτοτοτοτοῖ.
 Τὸ δ' ἱμὸν ἄτεκνον, ἄτεκνον ἔλαβεν ἄρα βίοτον, ἔρη-
 790 μίᾳ δ' ὀφθαλοῦς δόμους οἰκῆσιν. (791)
 Τίς οὖν ἐχρήσθη; τῇ συνῆψ' ἔχνος ποθὸς 805
 Πόσις ταλαίνης; πῶς δέ, ποῦ νιν εἰσιδάν;
 ΧΟ. Οἷσθ', ὦ φίλῃ δέσποινα, τὸν νεανίαν,
 Ὅς τόνδ' ἴσασκε καὸν; οὗτός ἐσθ' ὁ παῖς. (795)
 795 ΚΡ. Ἀ' ὕγρὸν ἀμπταῖν
 Αἰθέρᾳ πρόσσω γαίας Ἑλλαντίας, 810
 Ἀστέρᾳ ἰσπερίου,

Cho. Cui venisset obviam, ex Dei templo egressus,
 Primo maritus tuus, hunc ipsi filium dedit Deus.

Crc. Heu, heu, heu.

- Quod ad me attinet, prolis expertem, prolis expertem prehendi
 790 Execratio vitam. In solitudine autem orbas domos habitabo.
 Quis igitur significatus est oraculo? culinam occurrit
 Maritus tuus miser? Quomodo? Ubinam ipsum aspiciens?
 Cho. Nōsti, chara domina, adolescentem illum,
 Qui hoc verberat templum? iste est ille filius.

- 795 Crc. Utinam volissem per humidum aërem

Ultra Gæcam terram

Stellas ad Hesperias,

792. πῶς δὲ πῶς τοι. 795. Ἀεὶ πῶς τοι. 796. πῶς τοι.

le Θεῶν ἐκθεῖς.] Subaudi τοῦ. Vid.
 quæ nos supra ad v. 406. *Barnes*.

789. Constructio, siquidem vero scri-
 bitor locus, sic instituenda est: τὴν ἱμὸν
 ἑλαβὼν ἄτεκνον βίοντα, ubi τὴν ἱμὸν elliptice
 est, pro τὴν ἱμὸν μίαν. Sic *Herc. Fur.* v.
 164. ἔχου δὲ τοῖσιν εἰς ἀνάλωτον. *Aristoph.*
Theam. v. 111. εὐχόμενος δὲ τοῖσιν λαίμακον
 ἔχου εὐχόμενος. *Barnesius*, *Brodæum* secu-
 tus, legit, mutato accentu, ἀρά. *Maug.*
 ἀρά] Ita cum *Brodæo* legendum puto;
 non ἀρα, ut ante. *Barnes*.

789. s. *Heath*. ita constituit:

Τὴν ἱμὸν, ἄτεκνον ἰthyphallicus.
 Ἑλαβὼν ἀρα βίοντα iambicus dimeter bra-
 chycatalectus.

Ἐρμῶς ἔρποντι períodos catal.

Δήμου εἰσέρε. dochmælica.

789. ἀρα, ergo reponit *Reisk.* *Beck.*

791. τῇ συνῆψ' ἔχνος καὶ τοι] Τὴν συνῆψ'
 καὶ τοι: ἔχνος καὶ τοι, ἀντὶ τοῦ καὶ τοι, ἔσ' ἡ
 καὶ τοι. *Barnes*.

792. εὐχόμενος] Emendatio est *Scaligeri*.
 Ed. Ald. εὐχόμενος, [quod præfert *Heath*.]

Maug.

Πῶς καλῶντες; Πῶς δὲ; πῶς τοι εὐ-
 χόμενος;] Quum olim erat: Πῶς δὲ πῶς τοι εὐ-
 χόμενος, nullo sensu, aut certe admodum frigi-
 do, video, in *Scaligeriano* Codice ita
 interpunctum et scriptum, ut nos dedi-
 mus: Πῶς δὲ; πῶς τοι εὐχόμενος, ut ad εὐχόμε-
 νος, qui non amplectitur. *Barnes*.

Οἷον οἷον ἄλγος ἔπαθον.

ΠΑΙ. Ὅνομα δὲ ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατήρ, (800)

800 Οἷσθ', ἢ σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μίνει;

ΧΟ. Ἰαν', ἐπείπερ πρῶτος ἦν τῇσιν πατήρ. 815

ΠΑΙ. Μητὺρ δὲ ποίας ἐστίν; ΧΟ. Οὐκ ἔχω φράσαι.

Φρουδὸς δ', ἢ εἰδῆς πάντα τὰ π' ἑμοῦ, γέρον,

Παιδὸς προδύσαν ξένια καὶ γενέθλια, (805)

805 Σκηρὰς ἐς ἱερὰς τῆσδε λαθραίως πόσις,

Κοινῇ ξυνάψων δαῖτα παιδὶ τῷ νῦν. 820

ΠΑΙ. Δείσποινα, προδιδόμισθα—σὺν γὰρ σοὶ νοσῶ—

Qualem, qualem patior dolorem!

Paed. Quo vero nomine ipsum nominavit pater,

800 Nōsti? an silentio hoc incertum manet?

Cho. Ionis, quoniam primus obviam venit patri.

Paed. Matre vero ex qua est? *Cho.* Non possum dicere:

Sed ahiit, ut omnia scias, quae ego scio, senex,

Pro filio sacrificaturus xenia, et genethlia,

805 In sacris tabernaculis clam hacce maritus,

Communitur celebraturus epulum cum filio.

Paed. Domina, proditi sumus, tecum enim doleo,

799. Ὅνομα δὲ ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατήρ.] Hinc constat, apud Veteres patrum fuisse potius, quam matrum, filiis suis nomina imponere; ut etiam ex Zachariae et Johannis Baptistae historia constat. Praeterea hinc colligendum, adoptivis filiis, aut noviter inventis, nomen tum datum esse, cum primo inventi fuerint, aut adoptati; Unde et adoptivi nativitatem suam celebrabant eo die, quo adoptati fuerant. Sic *Ælius Spartianus* in *Adriano*: *Quinto*, inquit, *Micum Augusti Legatus Syriæ* literas adoptionis accepit, quando natalem adoptionis celebrari iussit. Vide infra ad v. 804. *Παιδὶς προδύσαν ξένια καὶ γενέθλια. Barnes.*

800. ἀκίρως.] Nondum ab ipso patre constitutum. *Mus.*

ἀκίρως.] Inconfirmatum, irritum: Τῇ γὰρ ἰσχυρίᾳ κίρυνται, καὶ τῇ ἀκίρῳ μὲν ταῖς ἰσχυρίαις. *Barnes.*

804. Παιδὶς προδύσαν] Sacrificia μνησκά, εὐχαριστικὰ, ξένια, καὶ γινέθλια, jam Diis solvenda Nuthus, ut Apollinis iudicium agnosceret, et filii natalem celebraret. Nec novum est, natales per anniver-

saria convivia celebrari; Passim id tentantur et *Exoticæ* literæ et *Sacræ*; quæ non modo de Herodis natali memorant, Euripidis ætate longe posterius celebrato, *Matthæi*, c. xiv. v. 6. et *Marc.* c. vi. v. 21. sed etiam de Pharaonis natali, *Gen.* c. xl. v. 20. Ἐγέννηται δὲ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐκείνῃ, ἡμέρα γινέσκειν ἢ Φαραὼ, καὶ ἱερὰς εἶναι τὰς καλὰς αἰνῶν. Et hoc ferme annis mille Euripidis tempore erat antiquius. De gentibus ita *Alex.* ab *Alex. Genial. Diar. Lib. II.* c. 22. Nec solum urbis natalem, sed singulorum dies natalitios Pulvis frumenta, mero, libis, floribus et thure, sacra a Genio, sine animali Hostia lati libenterque concelebrant. Quibus diebus effundisse cruorem, aut animal mactasse, molli portenti erat et fædi auspicii: Namque erant hilaritatis et letitiæ pleni dies. Vide *Andr. Tiragueti* Annotat. ad locum: Vide quæ nos supra ad v. 655. et v. 799.

Barnes.

805. Constructio est: *προδύσαν ἐς ἱερὰς ἱερὰς, immolaturus in sacris tabernaculis vel tentoriis.* Tale est, quod citatur

- Τοῦ σοῦ πρὸς ἀνδρὸς, καὶ μεμηχανημένως
 Ὑβριζόμεισθα, δαμάτων τ' Ἐρεχθίδας (810)
 810 Ἐκβαλλόμεισθα. καὶ σὸν οὐ στυγῶν πόσιν
 Λέγω, σὲ μέντοι μάλλον, ἢ καίτοι, Φιλῶν, 825
 "Ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισιδῶν πόλιν
 Καὶ δῶμα, καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν,
 "Ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος (815)
 815 Λάβρα πέφηνεν· ὡς λάβρα δ', ἐγὼ φράσω·
 Ἐπεὶ σ' ἄτακτον ἦσθιτ', οὐκ ἔστειργί σοι 830
 "Ὅμοιος εἶναι, τῆς τύχης τ' ἴσον φέρειν,

A tuo viro, et consulto

Injuria-afficimur, et domo Erechthei

- 810 Ejicimur. Et hoc, tuum non odio prosequens maritum,

Dico, sed quod te magis, quam illum amo :

Qui cum duxisset te veniens hospes in civitatem,

Et domum, et totam-hereditatem tuam accipiens,

Ex alia muliere pueros procreans

- 815 Clam deprehenditur : quomodo vero clam, ego dicam.

Postquam te sensit esse sterilem, non sat habuit tibi

Similis esse, et fortunae parem conditionem ferre,

ex Æschine: αἱ τὰς ἐκκλησίας ἀσθίζουσαι, in concione sedes. Dionys. Halicar. Lib. IV. αἱ ἀνακαταβύτιαι οὗ τοῦ τοῦ Τυρράνου ῥηθιτοῦ fuerant. vid. et Soph. Ajax. v. 80. Si jungas φρεῖς ἰς ἐκκλησίαις, quis non de tentoriis hisce, ut de re permanenti, cogitet, cum tamen extemporanea fuisse constet ex v. 1133, 4. Musg.

Σκεπὴς ἰς ἱερῆς] Solennibus festis in deorum honorem celebratis, juxta sacras eedes, cum frequentior esset hominum concursus, tabernacula quædam subitanea erigebant, Σκεπὴ dicuntur Græcis, ad convivas recipiendos; quale illud Judæorum festum tabernaculorum dictum, Græce Σκεπησμός, de qua videsis Hospinianum de Judæor. Fest. Lib. I. c. 7. et 13. Σκεπὴ δὲ οὐ μόνον ἱα ἱερῆς, ἀλλ' ἰς ἐκκλησίαι καὶ σίλων, καὶ ἱεροῖς ἰς ἱερῆς, καὶ ἐκκλησίαις καὶ γυμνασίαις, ἐκκλησίαις αὐτοῦ καὶ ἐκκλησίαις. Est etiam verbum theatricum. Scena autem, (ut Hospinianus de Origine Fæstorum, fol. 58. Lib. II. c. 1.) a Græco nomine σκηνή, quod tabernaculum ex ramis et frondi-

bus inumbrationis causa constructum significat, ἀπὸ τοῦ σκῆ, hoc est umbra. Cumque sub hujusmodi tabernaculis Attica juvenus, quum adhuc vicatim ageret, carmina quædam incondita decantaret, fabulasque ageret, factum est, ut, in urbe collectis Atheniensibus, nomen hoc retinuerit contabulatio illa, quæ inter utrumque theatri cornu erat protensa; in qua a mimis fabulæ edebantur.

σῆλη] Ταύται, ἔργον Κερκύρας. Vide supra ad v. 775. Barnes.

806. λαῖρα] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. vaila. Musg.

Κατὰ ἐνδοφθαλμὸν λαῖρα καὶ ἐν οἴῳ] Cum olim per errorem legeretur καὶ λαῖρα pro λαῖρα, nullo omnino sensu, Broderus legebat καὶ λαῖρα, quæ lectio (licet alias καὶ λαῖρα inveniatur) eleganter pro congruendi occurrat nec versui, nec sensui satisfacit; H. Stephan. recte ex Vet. Cod. λαῖρα restituit; nec enim καὶ λαῖρα tantum dicitur et καὶ λαῖρα, sed et γάμοι, et hinc λαῖρα. Barnes.

808. μεταχειρισίως] Non novum est Græcis et adject. et adverb. a verbis fieri,

- Λαβὼν δὲ δοῦλα λίπτρα, νυμφεύσας λάβρα,
 Τὸν παῖδ' ἔφυσεν, ἔξενωμένον δὲ τῷ (820)
 820 Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν· ὁ δ' ἐν Διῶ
 Δόμοισιν ἄφειτος, ὡς λάβοι, παιδεύεται. 840
 Νανίαν δ' ὡς ἦσθε' ἐκτιθραμμένον,
 Ἐλθῶν σ' ἔπεισι διῦρ' ἀπαιδίας χάριν.
 Καὶ δ' ὁ Διὸς οὐκ ἐψύσαθ', ὅδε δ' ἐψύσατο, (825)

Sed adjungens tibi aliquam sortem, clam congressus
 Hunc puerum genuit: ablegatum vero peregre alicui
 820 Delphorum tradidit educandum: hic vero in Dei
 Temple dimissus educatur, ut latitaret.
 Ut vero sensit adolescentem adolevisse,
 Persuasit tibi ut venires huc sterilitatis gratia.
 Et Deus non mentitus est, iste vero est mentitus,

ut in hoc loco: sic et *μνηστῆρας*, *misthōs*,
 et *ἀποκαταστήσειν* alicubi legitur ab in-
 terpositibus ad Lucan. c. xvi. v. 14. sic *ἰ-
 μνηστῆρας*. Barnes.

813. Παγκληρίαν] Solidam heredita-
 tem. Barnes.

814. Ἐκακιστήριον] Ἐξ ἄλλας γυναι-
 Brodæus.

817. Ὁμοίη ἴδω] Ἀγνοῖται, ὡς σέ.
 Barnes.

819. Ἐξιστῆριον δὲ τῷ] In locum pere-
 grinum ablegatum. Brodæus. Διελθὼν
 τῷ pro τῷ. Barnes.

Aut ἱστῆριον, aut ἱστῆριον, aut ἱστῆ-
 ριον leg. factus ἵστις, amicus, aut alicui
 in amicitiam suam conciliato, aut alicui
 amicorum Athenas non incolentium.

Beck.

822. Ἰατρίστῆριον] Ita MS. E. ut
 jam editi. Ed. Ald. Ἰατρίστῆριον.

Musg.

824. Ἡ δ' ἰφίσταται] Canteri emenda-
 tio est. Ed. Ald. ἰφίσταται. Musg.

824. ss. Senex, Creusæ pedagogus,
 postquam oraculum Xutho ab Apolline
 datum filiumque ab eodem inventum au-
 divit, insignem aliquam fraudem latere
 suspicatus, Ionem adulterinum Xuthi fi-
 lium et a patre olim in Apollinis templo
 eam ipsam ob causam collocatum esse
 contendit, ut eum in posterum a Deo tibi
 donatum diceret. Hanc vero suspicionem
 vide quo artificio senex exornaverit:

καὶ ἡ Διὸς οὐκ ἐψύσαθ', Ἡ δ' ἰφίσταται,

οὐλοῖται τῆς τοῦ πατρὸς, ἀφίσταται πάλαι
 τοῦ πατρὸς· ἀλλὰ μὲν ἀπὸ τῆς οὐκ ἐψύσαθ'
 ἰατρίαν δὲ καὶ τὸν χρόνον ἀμύναντα δίδωκε,
 τὸν καὶ αὐτὸν ἀμύναντα ἰατρίαν γὰρ.

Sic v. 827. legitur in Codd. ἰατρίαν, quod
 Canterus in ἰατρίαν mutavit; speciosa quid-
 em conjectura, sed minus certa. Com-
 parandus est hic locus cum alio, qui huic
 nostro appositissimus est, v. 659. sup. ubi
 Xuthus inter alia inquit:

καὶ γὰρ γυναικῶν, τὸν ἱμῶν αὐτῶν
 λουτῶν, ἀπαιτῶν ὄντων, αὐτῶν ἰσχυρῶν·
 χρόνον δὲ καὶ καὶ λαμπρότητα ἡρώδων
 δάμαρτος, ἵνα σε κατέστητε τῶν ἱμῶν χροῖον.

quibus verbis lectis haud paucos puto
 necum existimaturos esse, olim in Eur-
 pidis codicibus lectionem obtinuisse fere
 hanc:

λατῶν δὲ καὶ καὶ, ἡδὼν ἀμύναντα δίδωκε,
 τὸν καὶ αὐτὸν ἀμύναντα ἰατρίαν γὰρ.

Temporis opportunitatem nactus, invidiosus
 et odii vitandi causa, Athenarum ei reg-
 num tradere statuit. Prius, quod posui
 λατῶν καὶ καὶ probabile saltem videbitur iis,
 qui varias librariorum aberrandi vias et
 rationes noverint. Quod si cui λατῶν in
 ἰατρίαν mutatum nimium recedere a vulga-
 tæ ductibus videatur, si licet corrigat:

αὐτῶν δὲ καὶ καὶ —

- 825 Πάλαι τρέφω τὸν παῖδα, κᾶπλικεν πλοκάς
 Τοιάσδ' ἄλους μὲν ἀνίφερ' εἰς τὸν δαίμονα, 845
 Ἐλὼν δὲ καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι δίλων,
 Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἑμαλλε γῆς.
 Καινὸν δὲ τοῦτομ' ἀνὰ χρόνον πιπλασμένον, (830)
 830 Ἴων, ἰόντι δῆθεν ὅτι συνηντήτο.
 Οἷμοι, κακούργους αἰδρας ὡς αἰεὶ στυγῶ, 850

825 Jam olim alens hic sumum filium, et nectit dolos
 Tales: deprehensus enim consecravit eum Deo.
 Attripiens vero et tempus sibi fore sperans adjumento,
 Imperium terræ ei tradere decrevit.
 Novumque nomen: per ocium fictum,
 830 Ion, quod scilicet occurrit eunti,
 Hei mihi, ut semper odi viros improbos,

827. Ἐλῶν.

quod et ipsum Euripideum est, in Androm. v. 485. *ἰόντων εἰρὴν δίλων κακῶν.* Jacob.

825. Valck. ad Hippol. 34. conjicit καὶ πάλαι. Beck.

826. *ἀνίφερ' εἰς τὸν δαίμονα.*] Interpretor: Deo dedicavit. Xuthus scilicet, si conjugii innotuisset, eum filium Delphos educandum misisset, istum celorem facto prætenturus erat. Musg.

827. Ἐλῶν] Emendat Canterus ἱλῶν, deceptus ille qualicumque inter ἄλλων et ἱλῶν oppositione, plane tanquam ea vocis ἄλλων conditio esset, ut nihil ei, nisi ἱλῶν, opponi deberet, cum tamen vel ἱερῶν, vel λαῶν, prout occasio exigit, oppositum habere posuit. Et postremum quidem (l. e. λαῶν) huic loco multo convenientius esse, quam ἱλῶν, ex nota præcedenti patebit.

καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι δίλων,] Interpretor: sperans, fore, ut longum temporis intervallum consilium suum adjungeret. Tempus igitur unum fraudis adjumentum: alterum erat, secundum Pædagogum (si recte mentem auctoris capio) nomen Ioni ab oraculo jam tum inditum. Legendum scilicet, versibus transpositis:

λαῶν δὲ, καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι δίλων,
 καὶ εἰς τὸν χρόνον, ἀπὸ χρόνου περιβαλεῖν,
 Voc. VII.

Ἴων, ἰόντι δῆθεν ἐπὶ συνήντητο.
 Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἑμαλλε γῆς.

Musg.

Ἐλῶν δὲ] Cum ἱλῶν, olim scriptum erat, Gulielmus Canterus Novar. Lection. Lib. VI. c. xxvii. evicit, legi debere ἱλῶν, et ex Aristide, Attico scriptore, similem locum produxit: Ἄλλ' ὅμοι, κερμῆς τοῦτο ἱλῶν, καὶ ἱερῶν κρείσσον· ἴσα ἴσα μὲν ἱλῶν, ταῦτα κτερακταῖς δὲ καὶ ἡ φερόμεναι, ἱχθυεῖ ἀναχέμεναι. Sed vide ipsum Canterum. Hic autem sensus loci est: Καὶ ἡ παῖς ταῦτα τὰ αἶματα ἱονίσαι, ἱερῶν ἱλῶν, καὶ κτερακταῖς, χρεὶν κτερακταῖς ἀντὶς ταῦτα εἶναι Ἀθηναίων τυραννίδος. Ἐλῶν itaque est verbum forensis, et in iudiciis dicuntur ἱλῶν, qui causa non cadunt. Quare Porus ridicule de interficiendo intelligit. Quod vero disci κτερακταῖς, phrasia Aristotelica, et ad dilemma, sive argumentum cornutum, pertinet, cuius utraque pars adjunctum habet incommodum; aut potius ad bimbrem captiunculum et argutum sophisma. De quibus logici. Barnes.

Ἐλῶν, scil. Athenas, et τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι Interpretor alio modo comprehendere jacturam temporis olim in defectu proliis elapsi. Reisk.

G

- Οἱ συντιθέντες τὰδ' ἰκ', εἴτα μηχαναῖς
 Κοσμοῦσι. φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον
 Θέλωμι μᾶλλον, ἢ κακὸν σοφώτερον. (835)
- 835 Καὶ τῶνδ' ἀπάντων ἰσχυατοὶ τίσει κακὸν,
 Ἀμῆτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινὸς 855
 Γυναικὸς, ἐς σὸν δῶμα δεσπότην ἄγειν.
 Ἀπλοῦν ἂν ᾔην γὰρ τὸ κακὸν, εἰ παρ' εὐγενεῶς
 Μητρὸς, πιδῶν σε, σὴν λίγαν ἀπαιδίαν, (840)
- 840 Ἐσώκισ' οἴκου· εἰ δέ σοι τόδ' ᾔην πικρὸν,
 Τῶν Αἰόλου νῦν χρεὶν ὄρεχθῆναι γάμων. 860

Qui componentes faciem inusta, deinde commentis

Adornant: simplicem, et probum habere amicum

Magis velim, quam astutum, et improbum.

835 Et horum omnium extremum patieris malum.

Utrum qui matrem suam ignorat, qui in nullo numero est, qui ex aliqua serva
 Muliere natus est, dominum in tuam domum ducas.

Simplex enim esset hoc malum, si aliqua nobili nasceretam

Matre, te persuasa, tuam causatus sterilitatem,

840 In tuis aedibus collocasset. Si vero hoc tibi fulset acerbum,

Oportebat ipsum appetere nuptias inter Aëolidas.

832. μηχαναῖς] Ita MSS. Steph. Ed. de Quinto Curtio, qui magni nominis ac
 virtutis, obscuris autem natus erat paren-
 tibus; illius itaque natalium dedecus vo-
 lare studens imperator, dicere solebat:

833. χρεστὸν ἂν λαβεῖν] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. χρεστὸν ἀναλαβεῖν.

Μηγ. φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον, &c.]
 Φαῦλον aliquando κακὸν, βέβαιον, ἀβίαστον,
 hoc in loco ἀνελόν, simplicem et imperi-
 tum, sonat; Hugo Grotius acute locum
 vertit, — Amicum nolo simpliciter pro-
 bum, Quam qui malis conditi sapientiam.

Barnes.
 836. Ἀμῆτορ'.] Ἀμῆτορ dicit Ionem:
 Non quod matre prorsus carebat: id
 enim erat impossibile; et ipse quidem
 ποῖτα in hoc ipso versu dicit, natum ἵα
 δούλῃ τινὶ γυναικί: sed quia mater ejus
 nullo in numero habenda erat, videl. nul-
 lus, aut mali nominis. Hinc Hesych.
 Ἀμῆτορ, ἀκαμμένη. Σαφελὲς Ῥαίετορ.
 Ita Petrus Aërodius, Juris Civilis Profesa,
 exponit locum de Melchisedeco, Hebe-
 c. vii. v. 3. Ἀνέτορ, ἀμῆτορ, &c. quia
 ipse vir pius ex impiis parentibus Cana-
 nitis ortus erat. Huc refert illud Tiberii

Curtius mihi videtur ex se notus. Quem
 sensum loci quia magnus Scaliger ausu-
 qui nequid, ἀμῆτορ legendum voluit;
 quod nihil hoc sitinet.

ἀναριθμητον,] Ἀναριθμητον, ignobilis.
 Vide, quæ nos ad Helen. v. 1678. τῶν Ἰ-
 ἀναριθμητῶν μᾶλλον τίει εἰ πῖον. Barnes.

837. ἔγωγ.] MSS. Steph. ἔγωγ. Μηγ.
 ἔγωγ.] Recte ἔγωγ legimus, nec ἔγωγ,
 quod Henricus Stephanus ex veteribus
 Codicibus, nescio quomobrem, eruerit, hic
 ullo modo stare potest. Barnes.

ἔγωγ hic non ducere, sed ire, procedere,
 incedere, notat. Si autem ἔγωγ admitta-
 tur, debet v. 835. legi: καὶ τῶν ἀνέτων
 ἰσχυατοὶ τείνειν κακόν. Reisk.

838. Markl. ad Iphig. Aul. 1199. legi
 vult ἰγγυῶν. Beck.

841. Τῶν Αἰόλου νῦν χρεὶν ὄρεχθῆναι γά-
 μων.] Oportebat eum, ad patris Aëoli do-

- Ἐκ τῶνδε δαῖ σε δὴ γυναικίῳν τι δρᾶν·
 Ἡ γὰρ ξίφος λαβοῦσας, ἢ δόλω τινί,
 Ἡ φαρμάκοισι, σὸν κατακτεῖναι πόσιν (845)
 845 Καὶ παῖδα, πρὶν σοι θάτατον ἐκ κείνων μολεῖν.
 Εἰ γὰρ γ' ὑφῆσθαι τοῦδ', ἀπαλλάξει βίον· 865
 Δυσὸν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἢ ἐλθόντοισι στίγος,
 Ἡ θάτερον δαῖ δυστυχεῖν, ἢ θάτερον.
 Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονήν θίλω, (850)
 850 Καὶ συμφονεύειν παῖδ', ὑπαισθλὼν δόμους,
 Οὐ δαίδ' ὀπλίζει, καὶ τροφίᾳ δισπόταις 870

Exinde oportet te jam aliquod muliebrem facinus facere :

Aut enim correpto gladio, aut dolo aliquo,

Aut venenis tuum interficere maritum,

845 Et filium, priusquam tibi more ab illis eveniat :

Si enim in hoc fueris ignava, amittes vitam.

Quobus enim hostibus in unam domum venientibus,

Aut alterum oportet esse infortunatum, aut alterum.

Ego certe tecum laborem suscipere volo,

850 Et simul interficere filium, ingressus aedes,

Ubi convivium apparatus, et prœmia-nutritionis dominis

num reversum, aliquam ex illius nepotibus ducero. *Barnes.*

843. Ἡ γὰρ ξίφει] Repetendum est δα, quod precessit, ἀπὸ αὐτοῦ. *Barnes.*

846. Εἰ γὰρ γ' ὑφῆσθαι] Subaudi φαρμάκοισι, τέλει, ἔργῳ. *Barnes.*

847. ε. Δαῖ τοι γὰρ ἐχθροῖν εἰς τὸ ἐλθέτω εἰργασί. Ἡ θάτερον δαῖ δυστυχεῖν, ἢ θάτερον.] Quoties in una sunt Duo, inimici domo, horum potatum est alteri infortunium. Et ratio est, quia, paulo post, v. 1017. Καὶ γὰρ ἐλθὼν εἰς τοὺς ἐχθρούς. Inde Salvator poster in sanctissima Ὁμιλίᾳ sua, Matth. c. vi. v. 24. Οὐδὲ δύναται ὁ ἄνθρωπος δυοῖν δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἑνα μισήσει, καὶ τὸν ἑτερον ἀγαπήσει· ἢ τοῦ ἀποδοῦναι, καὶ τὸν ἑτερον καταφρονεῖν. Οὐ δύναται θεὸς δουλεύειν καὶ μαρμαρῷ. Quem locum ita nos olim : Οὐ δύναται ὁ ἄνθρωπος δυοῖν δουλεύειν· τὸν ἑνα γὰρ ἐχθρεύει, τὸν δὲ ἀγαπᾷ· ἢ ἀγαπᾷ· ἢ δὲ καλλίστου, ἑτέρου δὲ γ' εἰς ἀποδοῦναι. Οὐ θεὸς καὶ μαρμαρῷ δύναται δουλεύειν. *Barnes.*

848. Videtur utroque loco ἑτέρου leg. *Reuk.*

850. συμφονεύειν καὶ θά. Prev. reddit : filium una cum patre interficere ; nam in συμφονεύειν suspensum sensum vult. *Beck.*

851. δαῖδ' ἐπὶ ξίφει.] Ὁ ξίφος δαῖδ' et ξίφος, est phrasis Homericæ. Vid. Eustath. fol. 688. lin. 36. ubi ἐπὶ ξίφει probat ἀπὸ τοῦ προ ἐπὶ ξίφει poni.

καὶ τροφίᾳ] Παιδὲς τὰς τροφὰς ἔσται, Homerus vocat θρίσκα et θρίσκα. Dicitur autem remuneratio pro victoria, vel re bene gesta, ἔθλα, ἔθλα, ἀντιμισθία, ἰσθμιαία et πατήριον, ut Cœl. Rhodigin. Lib. XIII. c. 30. Pro deductione, ἀντιμισθία, Euripid. Hercul. Fur. Pro iudicio aliquo, aut nuntio, μέσση, μέσση, ἐπὶ γὰρ τῷ, de quo nos ad Herachid. v. 785. Pro eruditione, διδασκαλία, Theocrit. Μαρμαρῷ, Plut. καθ' ἑαυτὸν. Pro re inventa, ἐκέρση, Ulpian. Digest. Lib. XLVI. Pro re cuncta, ὁπότε, Ion. v. 1127. Pro vita servata, ζωόγρη, ὁπότε, ἐκέρση. Pro medicina, ἰατρικὴ, etc. Hac vero omnia plurali numero fere usurpantur.

δουλεύειν] Κριτικὴ, καὶ γὰρ ἐπὶ ξίφει. Errat itaque Brodæus, qui explicat :

- Ἀποδοὺς θαιῖν τε, ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.
 Ἐν γάρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνῃ φέρει,
 Τοῦτοίμα' τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν ἐλευθέρων (855)
 855 Οὐδεὶς κακίαν δούλος, ὅστις ἐσθλὸς ἦ.
 ΧΟ. Κἀγὼ, φίλῃ δέσποινα, συμφορὰν θέλω 875
 Κοινομένη τῇδ', ἣ θαιῖν, ἣ ζῆν καλῶς.
 ΚΡ. ὦ ψυχὰ, πῶς σιγάσω;
 Πῶς δὲ σκοτίας ἀναφθῆναι (860)
 860 Εὐνὰς, αἰδοῦς δ' ἀπολειφθῆναι;
 Τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι; 880

Reddens, et mori, et salvis lucem aspicere.

Una enim res adfert servis dedecus,

Nomen: in ceteris enim omnibus, liberis

855 Nullus servus est deterior, qui bonus fuerit.

Chor. Et ego, chara domina, calamitatem volo

Partiis tunc, aut mori aut vivere honeste.

Cry. O anima, quomodo tacebo?

Quomodo autem clandestinos aperiam

860 Concubitus, et pudorem exuam?

Quod enim impedimentum obstat mihi amplius?

880. deest Y.

Deiδή τοις οὐδὲν ἐκείνου. Incogitant-
 ad miraculum. Pædagogus enim
 loquitur, Erechtheidarum servus. Barnes.

852. ζῶν τε] Legendum εἶναι τε
 genitivo plurali a εἶναι. Folo et pretium ali-
 mentorum domini reddens mercedem obire,
 et ita salvis lucem aspiciere. Credebat
 scilicet, Ionem, si in eodem tecto cum
 Creusa degeret, dolo cum oppressurum,
 vid. v. 845. Confer etiam v. 857. Su-
 das: εἶναι, μεταλλάξαι, ἀπὸ τοῦ, ἐνζυγί-
 σαι, ἐκκελεῖν. v. 120. Musg.

853. Ἐν γάρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνῃ
 φέρει, etc.] Vide Macrobius optime dis-
 serentem de servorum bonorum laude et
 dignitate, Saturnal. Lib. I. c. 11. Lege
 Ciceronis illud περὶ ἀλλοτρίων, ἔτι πάντες αἱ
 εἰρήναι, ἑλπίδες. Barnes.

854—856. Vid. Stob. Grot. lvi. p. 237.
 Barnes. Fragn. Ionis, p. 475. Barnes.

858. Metrum constat, si delectur εἶναι
 ante εἰσάγειν. Sequentia sic disponenda:

Σκότης ἀναφθῆναι

Εἰς αὐτὴν ἀπολειφθῆναι

Musg.

Post εἶναι ἢ ponendum signum interro-
 gationis, delendum contra idem v. 859. et
 860. Beck.

858. α. Ita constitui debent hi ver-
 sus:

ὦ ψυχὰ, πῶς εἰσάγειν

Πῶς δὲ σκοτίας ἀναφθῆναι

Εἰς αὐτὴν ἀπολειφθῆναι

Pulcherrima conjectura Barn. restituit
 ἀναφθῆναι.

Convertit orationem ad suum ipsa ani-
 mum. Beck.

859. α. σκοτίας ἀναφθῆναι εἰς αὐτὴν,] Impor-
 tunus hic hiatus suspensionem mihi fecit,
 ut ita esset legendum: ὦ ψυχὰ, πῶς εἰ-
 σάγειν Πῶς δὲ σκοτίας ἀναφθῆναι εἰς αὐ-
 τὴν ἀπολειφθῆναι. Iudicent docti. Ego nihil
 mutō. Barnes.

- Πρὸς τίν' ἀγῶνι αὖ τιθίμεσθ' ἀρετῆς;
 Οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γίγνοιεν;
 Στέρωμαι δ' οἶκον, στέρωμαι παῖδαν,
 865 Φρουδαὶ δ' ἰλπίδες, αἷς διαβίσθαι
 Χρῆζουσα καλῶς οὐκ ἰδυνάσθην,
     Σιγῶσα γάμου,
     Σιγῶσα τόκους πολυκλαύτους.
 'Αλλ' οὐ, τὸ Διὸς πολύαστρον ἴδος
 870 Καὶ τὴν ἐπ' ἰμοῖς σκοπίλοισι θιάσ
 Λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτανιάδος
     885

Cum quo in virtutis certamen descendimus?
 Nonne maritus nostri proditor est?
 Privor autem domo, privor et liberis.
 865 Omnes etiam spes perierunt, quas disponere
 Cupiens recte, non potui,
     Tacens concubitum,
     Tacens partum valde-deplorandum.
 Sed non per solum sidereum Jovis,
 870 Et non per Deam habitantem supra meos scopulos,
 Et non per paludis aquosas Tritonidos

862. ἀγῶνα τιθ.

862. ἀγῶνα] Legendum, metri causa, ἀγῶνας. *Musg.*

Ut metrum expleatur, legendum ἀγῶνά τι. *Beck.*

Πρὸς τίνα non construendum cum ἀγῶνα, sed stat per se: adversus quem? quicum? committimus certamen? aut leg. πρὸς τί ὧν ἀγῶνα, quatenus ab rem instituas certamen virtutis habere? *Reisk.*

869. Διὸς πολύαστρον Πην] Πολύαστρον et πολυάστρον dicitur. Similis locutio in re eodem Antholog. ἀστρίων θύον ἀστρον, de colo dicitur. *Barnes.*

870. Καὶ ἐπ' ἰσ' ἰμοῖς σκοπίλοις θιάσ] Minervam in Arce cultam notat; Arx autem, sive Ἀκρόπολις, in rupe praerupta et inaccessa fere sita est, ut et ante notavimus, ad v. 11. et Pausanias Attic. Εἰς ἡ ἐπ' Ἀκρόπολιν ἱερὰ ἀνέστη μιν ἱερὰν ἡ αὐτὴν ἰσχυρὰν, πᾶσα ἀνέστην ἐστίν. De hac re vide plura apud Johannem Meursium Cecropiae, c. 4. Hinc toties a poeta nostro Παλλάδι ἐχθρῇ, pro Arce

ipsa, ut supra v. 12. Παλλάδι ἐπ' ἐχθρῇ, i. e. Palladii sub arce, etc. *Barnes.*

871. α. Λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτανιάδος στίχων ἀσέων.] Τρίτωνι παραμυθία λέγεται, de qua re Euripidis Scholiast. ad Alcest. v. 356. Hic fluvius ex Palude Tritonide ortum habet. Nonnulli Minervam Neptuno et hac palude prognatam volunt, aliquando autem a patre gravius increpitam, ex indignatione ad Jovem venisse, et ab illo adoptatam. Vide Cael. Rhodigin. Lib. XVIII. c. 38. Saltem illam ad hanc paludem primo apparuisse ferunt, ac proinde nomen tulisse. Sic Lucan. Pharsal. Lib. IX. v. 350. de Tritonis palude: Hanc et Pallas amat, patrio quod vertice nato Terrarum primam Lilgen (nam proxima celo est, Quod probat ipse calor) igitur, stagnique quiescit vultus vidit aqua, posuque in margine plantas, Et se dilecta Tritonida dixit ad unda. Hinc et Virg. Aen. Lib. XI. v. 483. Armipotens belli proceres, Tritonia virgo. Vid. Apollodot. Bibliothec.

- Πότνιας ἀκτὰς,
 Οὐκίτι κρύψω λίχος, ὡς στέρῃω
 Ἀποησαμένη ῥάων ἴσομαι. (875)
 875 Στάζουσι κόραι δακρύοισιν ἱμαί,
 Ψυχὰ δ' ἀλγυῖ, κακοβουλευθῖσ'
 Ἐκ τ' ἀνθρώπων ἱκ τ' ἀθανάτων,
 Οὐς ἀποδείξω
 Δίκτῳ προδότας ἀχαρίστους. (880)

Sacrum litus,

Nec amplius occultabo concubitum, ut pectore
 Amovens levior sim.

- 875 Stillant mæse pupillæ lacrymæ,
 Et anima dolet malis-insidiis-petita
 Et ab hominibus, et a Diis,
 Quos demonstrabo
 Ingratos proditores lectorum.

874. Ἀστυερμία.

Lib. I. c. 3. sect. 6. Sed de Tritonia Minerva vide Meursium de Regn. Athen. p. 17. Est et Τρίων nomen Nili fluvii, ut Apollonid., Lib. IV. v. 269. Καὶ ἄστυερμία Τρίων, etc. De Nilo loquitur. Vide Helen. v. 3. Barnes.

872. Πότνια.] Sacrum vocat Tritoniam paludis marginem, quod in eo Minerva plantas primum posuisset. vide omnino Lucan. Pharsal. Lib. IX. v. 330. Herodot. Lib. IV. c. 179. Mæg.

Πότνιας ἀκτὰς.] Ita marginem, sive litus Tritonis vocat; quia primo in eo apparuit Minerva, et, ut supra Lucanus, posuit in margine plantas. Quare Duportus male vult legi πότνια ἀστυερμία. Non enim iam iterum de Minerva loquitur, sed de loco, ubi nata est. Barnes.

Forse, πότνιας ἀστυερμίας, aut πότνιας ἀστυερμίας, venerabilem dominam. Reisk.

873. Leg. ἱερήων. Reisk.

875. οὐκίτι κρύψω λίχος, ὡς στέρῃω
 Ἀστυερμία ἴσος ἴσομαι.

Olim conjeceram, ὡς στέρῃω.

Ἀστυερμία. Deinde, ὡς ἱερήων

Ἀστυερμίας. Αὐτὸν ἱερὸν Ἀστυερμίας?

ut, vindicta de re atque facinore atrocissimo sumpta, levior sim. Fischer.

874. Ἀστυερμία.] Ita Ed. Ald. quod ferri forte posset. Est enim participium aoristi primi ab ἀστυερμίας. Sed male cum Valckenærio [Distr. 165.] ἀστυερμία. Hesychius: ἀστυερμία, ἀστυερμία, nescio, an hunc locum respiciat. Mæg.

Ἀστυερμία.] Olim erat ἀστυερμία, nullo sensu; Duportus legebat ἀστυερμία, pro ἀστυερμία, paulo melius; rem tamen nec illa lectio penitus assequitur. Scaliger: ἀστυερμία, longius a scripturae vestigiis recedens; sed sensum fere exprimens; licet metaphorā sic excidat. Ego sane puto, ἀστυερμία legendum; quæ lectio et propius ad veterem accedit, et figuræ convenientius consultat; post enim pondera excussio levioris sumus, non post oblivionem; nisi animis forsan. Judicet lector. Barnes.

Etiam Reisk. conjecerat ἀστυερμία.

Beck.

876. κακοβουλευθῖσ'] Mallem κακὰ βουλευθῖσ' disjunctim legere; vel saltem κακοβουλευθῖσ'. Composita enim a βουλή cum præpositione faciunt sē, cum adject-

- 880 ὦ τὰς ἵπταφθόγγου μίλων
 Κιθάρας ἱνοπᾶν, αἶτ' ἀγραύλοισι 900
 Μουσᾶν ὕμνους εὐαχῆτους
 Κίρασι ἰς ἀψύχοις ἀχῆϊ,
 Σοὶ μομφᾶν, ὦ Λατοῦς παῖ, (885)
 885 Πρὸς τάνδ' αὐγὰν αὐδάσω. *εργαζή.*
 Ἥλθίς μοι χρυσῷ χαίται 905
 Μαρμαίρων, εὐτ' εἰς κόλπου

880 O septem fidibus-instructae ludens
 Cithara vocem, quae agrestibus
 Musarum hymnos clare sonantes,
 Cornibus inanimatis sonat,
 Tibi, O filii Latona, reprehensionem
 885 Coram hoc luce dicam.
 Venisti mihi auro comam
 Fulgens, quando in sinus

881. α δ ε'. 882. 3. inverso ordine. 887. α δ ε' αβ.

tivis in se desunt; ut et plurima alia verba. Nominibus derivata, ut *ἰοβουλῶν*, *αἰοβουλῶν*, etc. sed *αἰοβουλῶν* et *αἰοβουλῶν*, etc. Mallet tamen *ἰοβουλῶν* legere. *Barnes.*

αἰοβουλῶν scribit Reisk. *Beck.*
 877. ἦ α ε' ἀσάρεω] Xuthum innuit, ἦ α ε' ἀσάρεω Apollinem notat. Ita recte loquentes de singulari aliqua persona, plurali numero uti gaudent, ut diximus supra ad v. 648. et v. 751.

Barnes.
 880. α μίλων *Κιθάρας ἱνοπᾶν*,] i. e. eundem sonum voce edens, quem cithara chordis edit. Nec de nihilo est *ἱνοπᾶν*. Septichordis enim erat Apollinis lyra. vid. Callimach. Hymn. in Delum, v. 253. et quae ibi citat Spanheimus. *Musg.*

ἱνοπᾶν μίλων *αἰοβουλῶν*] Veterum lyrae quatuor, aut quinque fidibus constabant, ut ex picturis et historiis constat; et tamen, ut hī *ἱνοπᾶν* dicitur; et Antholog. *ἱνοπᾶν*, et Nonn. *ἱνοπᾶν*; sic Euripide antiquior Rex David *ψαλτερῖον διακρίθων* meminuit. Psalm xcii. v. 3. Quare de Sistro Isidia, non est, quod nos torquimus, nec de Apollinis Lyrae imagine *εργαζήν*.

Nam et haec ut vetera fuisse agnoscimus, sic nec et illa nova nimis dicenda.

Barnes.
 881. α ε', quae. idem, quod α ε': vid. ad Hecub. v. 445. *Musg.*

Reisk. scribit: α *λογερῶν*, *παρὰ* *ποδολομῶν*, vel potius α *κατακλῆ*, quae tibi cornubus *βλαστῶν*, i. e. non clarum, sed subobscurum, ad chordas accinentibus. *Musg.*

882. *Μουσᾶν* mavult Reisk. *Beck.*
Κίρασι] Pollux Lib. IV. sect. 62. *ἱνοπᾶν* *καὶ* *ἰοβουλῶν* *αἱ* *κατακλῆ* *ἀντι* *καθάρων* *ἑστῶν* *ἱνοπᾶν* *καὶ* *ἰοβουλῶν*. Paria fere habet Hesychius v. *ἱνοπᾶν*. Locus, quem respiciunt, existat in Aristoph. Rana, v. 235. Sed de lyra qui plura cupit, adest Philostratum in Amphione Icon. Lib. I. Sed neque omittendus insignis Ciceronis locus, qui cornuum horum usum declarat: *Lyrae* *plectri* *similes* *linguam* *nostram* *ad* *dicere*; *chordarum* *decies*; *naves* *cornubus* *ita*, *qui* *ad* *nervos* *requeunt* *in* *conciubus*. De Nat. Deor. II. 59. *Musg.*

Heath. fluctuat, utrum plectrum intel. ligat, an testudinis concham, s. partem concavam. *Beck.*

885. MS. G. ad hunc versum adscribit

- Κρόκεια τίταλα φάρισ' ἰδρεπον
 'Ανδίζεις χρυσανταυγῇ' (890)
 890 Λευκοῖς δ' ἰμφύσας καρποῖς
 Χειρῶν εἰς ἀντροῦ κοίτας 910
 Κραυγαῖ, ὦ ματέρ, μ' αὐδῶσαν
 Θεὸς ομνυνέτας
 Κύπριδι χάριν πρᾶσσων
 895 Ἄγεις ἀναιδέϊα. (895)
 Τίκτω δ' ἅ δύστανός σοι ἀνίστη. 915
 Κοῦρον, τὸν φρίκα ματρὸς
 Εἰς εὐνὴν βάλλω τὰν σὰν,
 Ἴα με λίγισι μέλεια μελίοις (900)
 900 Ἐξέζω τὰν δύστανον.

- Crocea florum folia vestibus decernebam,
 Ornamentum auri splendorem æmulans.*
 890 *Candidis autem inhaerens volis
 Manuum, in antri cubilia*
*Clamorem me, O mater, clamantem,
 Deus stuporator*
Ducebas impudenter,
 895 *Veneri gratificans.*
*Ego vero infelix pario tibi
 Filium, quem meta matris
 In antrum projecit tuum,*
Ubi me tuū lectis miseram miseris
 900 *Junxisti infelicem.*

892. Κραυγὰς μ', ὦ. 894, 5. ordine inverso. 896. ἰδρεπον. 899. μέλεια μ.

in margine *εργα*, ad v. 898. ἀνίστη. ad v. 906. ἰσχυρί.

886. α. χρυσῇ χαίταις μαρμαίρων, i. e. χρυσήναις, ut vocant Noster Troad. v. 258. Aristoph. Avibus, v. 216. Male Brodæus interpretatur de fibula aurea comas revincienti. *Musg.*

Ἰαδὶ με χρυσῇ χαίταις, etc.] Ad meos amores carpandos venisti flava caesarie roridens, aureis fibulis devincta. Virgil. Æneid. Lib. X. v. 832. — Comas de more capillos. In locum Servius: Antiquo scilicet more, quo viri, sicut mulieres, componebant capillos. Horat. Lib. I. Sed

alius ardor, aut puellæ candidæ, aut teretis pueri longam renodantia comam. Thucydides: Καὶ χρυσῇ ταντένῃ ἐν ἱερῇ ἀρσινόῃ ἀναιδέϊα (Ἀθηναῖον) τῶν ἐν τῇ κερκασί τρυφῶν. Brodæus.

887. ἰδρῇ] Ἐστὶ aliquando idem, quod *ἱερ* et *ἰσχυρία*. Sophocles: ἰδρῇ δὲ μέλεια, quando venerit. Hom. Iliad. 9. v. 367. Ἐστὶ μοι εἰς ἀλλὰς πολέμας ἀρσινόη. Est et ἰδρῇ et ἰδρεῖ, pro sicut. Vide lexica. Berneri.

888. Hic versus est trochæus, inter anapesticos insertus. Beck.

889. Ἀνδίζεις χρυσανταυγῇ] Malim

Οἷμοι μοι: καὶ νῦν ἔρρει 920
 Πτανοῖς ἀρτασθεῖς θοῖα
 Παῖς μοι [καί] σὸς τλάμων * *

Σὺ δὲ κιθάρα κλάζεις (905)
 905 Παιᾶνας μέλπον.
 'Ωή· τὸν Λατοῦς αὐδῶ, ιπγδός. 925
 "Ος γ' ὁμφὰν κληροῖς
 Πρὸς χρυσίους δάκους καὶ
 Γαίης μισσήμεναι ἴδρας· (910)
 910 Εἰς οὓς αὐδᾶν καρυῖα·
 'Ιώ· κακὸς ἐνστάτωρ,
 "Ος τῶ μὲν ἱμῶ νυμφεύετα 930

Hei mihi, mihi. Et nunc perit
 A volucris direptus esca
 Meus et tous miser filius.

Tu vero interim cithara clangis
 905 Pæanas canens.
 Ohe! Te filium Latonæ alloquor,
 Qui oracula per sortes edis,
 Super auras sedilia, et in
 Terræ mediis sedibus.
 910 Tibi vocem in aurem sonabo:
 O improbe concubitor,
 Qui meo quidem marito,

905. καὶ sine uncis, et desunt notæ lacunæ. 912. ιπγδός.

ἀνθρακὶς χειροσυναγῆ, ornamentum auri
 pendendum a collo. Confer Claudian.
 de raptu Proserp. II. 129. ad 150. *Musg.*

Ἀνθρακὶς χειροσυναγῆ] Dupertus ἀ-
 θρακὶς pro ἀνθρακίῳ. Χειροσυναγῆ vero a
 χειρὸς et ἀνθρακίῳ, lucem reflectens, quæ
 vox lexicis erat agnoscenda. *Barnes.*

890. Λεγ. ἱερὴν καρυῖα, aut λαοαῖς ἢ
 ἱερὴς ἐκ καρυῖας. *Reisk.*

892. Accipio, quasi esset: αἰθέρης με
 καρυῖας, αἰθέρης με, ὡς μῦθος. *Musg.*

Καρυῖας μ', ὡς μῦθος αἰθέρης] Recte
 καρυῖας scribitur, licet Scaliger legat
 καρυῖα. Ut enim αἰθέρης αἰθέρης dicitur,

sic et καρυῖας, quod est synonymum.

Barnes.
Reisk. scribit: καρυῖας μ', ὡς μῦθος, μ'
 αἰθέρης, quomodo et, O mater, clarissimo
 clausura vocarem. *Beck.*

893. Metri causa legendum Θῶς ἱμν-
 οῦσα. *Heath.*

899. Metri causa *Heath.* scribit: "Ἰω
 μ' ἐκ λήγων μελίσσας μελίσσας. *Beck.*

907. ἀλαυῖς est edis, distributis, dispensatis
 cuiusque suorum sortem oraculorum. *Beck.*

908. *Reisk.* reponit: πρὶν χειρὶν θά-
 κας ἀπὸ γαίης.

Heath. constituit versus in:

- Χάριν οὐ προλαβὼν
 Παῖδ' εἰς οἶκους οἰκίζεις· (915)
 915 Ὅ δ' ἱμὸς γινέτας καὶ σός γ' ἀμαθῆς
 Οἰωνοῖς ἔρρει συλαδίς
 Οἰκία σπάργανα ματρὸς
 Ἐξαλλάξας.
 Μισοῖ σ' ἅ Δᾶλος καὶ δάφνας
 920 Ἐρενα φοῖνικα παρ' ἀβροκόματι, (920)
 Ἐνθα λοχιύματα σίμν' ἰλοχιύσατο

Cum beneficium nullum ab eo prius acceperis,

Filiū in aedes deducendum dedisti.

915 Meus vero, et tuus filius, ignotus

Perit abreptus a volucribus,

Proprias fascias matris

Mutans.

Odio habet te Delus, et lauri

920 Rami, juxta palmam molli-coma-preditam,

Ubi factum venerandum suscepit

914. *Is αἶα.*

917. *μανίης*

Πρὶς χειρὶν δάμας
 Καὶ γυνὴς μανίης ἵστα.

Beck.

909. *Γαῖας μανίης ἵστα.* Vide, quae nos supra ad hujus fab. v. 223. Barnes.

912. *μανίης*] Ita Ed. Ald. formaturque, ut *γυνὴς* mox v. 915. *ἀρχίης*, Heracled. v. 753. et multa alia. Recentiorum Edd. legunt *μανίης*, quamquam, si Polluci fides, Lib. III. sect. 40. *μανίης* non erat mortuus, sed *πρηνὴς*, vel *πρηνήσιος*. Musg.

μανίης] Æmil. Portus dicit, se male *μανίης*. At ego malim, ut erat, *μανίης*, ex analogia. Ita enim, licet *γυνὴς*, accentum habet in ultima, *γυνήης* tamen in penultima signatur; sic *γυνήης*, et *γυνήης*, et *γυνήης*, *γυνήης*, et *γυνήης*, *γυνήης*, quidni et *μανίης*, *μανίης*.

Barnes.

914. Metri causa *εἰς δάμας* scribit Heath. Beck.

915. *γυνὴς*] Filius, ut Soph. CEd. Tyr. v. 478. Aliter est infra v. 1130.

Musg.

Ὅ γ' ἱμὸς γινέτας] Hoc in loco *γινέτας*

(quod plerumque patrem sonat, ut et *γυνήης*, et *γυνήης*) filium significat; nec id proterus sine exemplo: Sophocles enim dixit: Ὅ δ' αἶε γυνήης, de Jovis filio. Hinc Hesychius: *Γυνήης*, *Γυνήης*. Notandum est autem infrequens usus, (ut hujus verbi *γυνήης*, quod in hoc loco passive significat, quum alias fere semper active sumatur) sic et *εἰνὶ ἀμαθίᾳ*, quod cum alias *inodectum* sonet, hic certe *inopertum* et *ignotus*, de quo nihil certi doceri potest, exponitur. Barnes.

916. *αα*. Disponit Heath. ita:

Οἰωνὸς ἔρρει συλαδίς,
 Οἰκία σπάργανα ματρὸς
 Ἐξαλλάξας.

Beck.

918. Ἐξαλλάξας.] Lego: *Ἐξαλλάξας*, *συντάσσας*. Musg.

919. *Μανίης*] Malim *μανίης* in optativo. [Sic jam Heath. emendavit.] Musg.

920. *αα*. *φοῖνικα παρ' ἀβροκόματι*, Ἐνθα λοχιύματα σίμν' ἰλοχιύσατο] Sic Iph. Taur. v. 1111. *Φοῖνικα* γ' ἀβροκόματι, δάφνας γ' ἰσχυρὰ καὶ γλαυκὰ δάλλιν ἰσχυρὰ ἰλαίᾳ, λατὸν αἶψα φίλα. In quoniam

- Λατὼ δίοισί σε καρποῖς. 940
 ΧΟ. Οἶμοι, μίγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται
 Κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
 925 ΠΑΙ. ὦ Δύγατις, οὔτοι σὸν βλέπω ἐμπύπταμαι (925)
 Πρόσωπον, ἔξω δ' ἰγινόμην γινώμης ἐμῆς.
 Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενί, 945
 Πρύμνηθεν αἶρεῖ μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο,
 Οὐς ἐκβαλοῦσα τῶν παριστάτων κακῶν
 930 Μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδοὺς. (930)

Te Latona divinis manibus.

Chor. Hei mihi, quam magnus thesaurus aperitur
 Malorum, propter quem quilibet emitteret lacrymas?

- 925 Paed. O illa, non possum satiari intuens tuam
 Faciem, extraque mentem meam sum.
 Exhaustient enim me nunc fluctum malorum animo,
 A puppi obruit me alius, factus a tuis verbis,
 Quae profundens, a praesentibus malis
 930 Transisti ad novas vias aliorum malorum.

925. *Ω δεστ.

930. κακῶς Ω.

locum vide quae nos, ut et ad Hecub. v. 457. *Barnes*.

Verba φαίνομαι παρ' ἀβυσσῶν in constructione jungenda sunt cum ἐλαχίστην αἰὲν (sc. in insula Delo) venerandos portus apud polinem edidit Latona; ergo punctum delendum. *Riesk*.

922. Verba ἴσως καρπῶν haud dubie corrupta sunt, sed absque meliorum codicum subsidio emendationem vix sperandam puto. *Heath*.

Sententia flagitat Διὶ θεοῖς καρπῶν, geminam Jovis prolem, verba non expedit. *Riesk*.

925. α. θαυρῶς ὡς ἀνοίγνυται Κακῶν.] Ita supes in Hippolyto, v. 824. Κακῶν κίληται dixit. De quibus vide Erasmus in adagio, mare malorum et thesaurus malorum. *Barnes*.

925. *Ω Δύγατις.] Quod olim exciderat, *Ω, nunc interserendum suo loco curavimus, versus postulante. Idem infra v. 942. *Barnes*.

947. α. Κακῶν γὰρ ἄρτι αἶμα' ὑπεξαντλῶ φρενί. Πρύμνηθεν αἶμα' μ' ἄλλο.] De hac syntactos μεταβλήθ, praeter quod nos supra ad Bacch. v. 1298. Cyclop. v. 331.

Iphigen. Taur. v. 696. vide etiam, quae Gulielmum Canterum ad Phoeniss. v. 290. notantem citavimus, Helen. v. 299. *Barnes*.

Riesk. legit: ὑπεξέγων, l. c. ὑπεξαγωγῆν. *Beck*.

929. α. Lego et distinguo:

αἱ, ἐλαττοῦρα τῶν παριστάτων κακῶν,
 μετὰ δὲ ἄλλων πημάτων κακῶς ἰσθῆμι.

αἱ, μειοπραγίστην. In reliquis nemo haberet. Quamquam et ἐλαττοῦρα tueri videtur ἐλατὰ λόγῳ apud Pollucem. *Mug*.

929. Forte, αἱ leg. et comma post ἐλαττοῦρα delendum. in quibus (verbis), decurtis praeteritis malis, ad alias se vertit malis vias (narrationes) collocandas. *Beck*.

930. Μετῆλθες ἄλλων πημάτων κακῶς ἰσθῆμι.] Jamdudum est, quod κακῶς emendavimus, cum haec verba a librariis inter se permutari scirem. Nunc video, hanc conjecturam, ut plurimas alias, a Musgravio occupatam esse. In verum proximo

τὴ φρενὶ τὴν Αὐτὸν Ἀλφὶν κατεργάζετο:

- Τί φῆς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς;
 Ποῖον τεκεῖν φῆς παῖδα; τοῦ θῆναι πόλειωσ 950
 Θηρσὶν φίλον τύμβευμ'; ἀεὶ λθί μοι πάλιν.
 ΚΡ. Αἰσχύνομαι μὲν σ', ὦ γέρον, λίξω δ' ὅμως.
 935 ΠΑΙ. Ὡς συστειάζειν γ' οἶδα γενναίως φίλοις. (935)
 ΚΡ. Ἄκουε τοῖσιν οἷσθ' ἀ Κεκροπίας πύτρας
 Πρόσβορρὸν ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκουσι; 955
 ΠΑΙ. Οἷδ', ἐνθα Πανὸς ἄδυτα καὶ βαμοὶ πέλας.
 ΚΡ. Ἐνταῦθ' ἀγῶνα θειὸν ἠγωνίσμεθα.
 940 ΠΑΙ. Τί; ὥς ἀπαντᾷ δάκρυά μοι τοῖς σοῖς λόγοις.
 ΚΡ. Φοίβῃ ξυνηψ' ἀκουσα δύστηνον γάμον. (941)
 ΠΑΙ. Ὡ θύγατερ, ἃς ἦ ταυθ', ἃ γ' ἠσθόμην ἐγών;

Quid ais? Cujus criminis Phœbum insimulas?

Qualem puerum ais te peperisse? quo loco urbis potuisse?

Bestis gratum epulum? redens huc mihi.

Cre. Pudet quidem me ob te, O senex: sed tamen dicam.

935 Pæd. Quippe scio generose una dolere cum amicis.

Cre. Audi igitur: novisti Cecropiæ rupis

Septentrionale antrum, quæ Macræ vocamus?

Pæd. Scio, ubi est sacellum Panis, et ara prope.

Cre. Ibi certamen triste decertavimus.

940 Pæd. Quod? ut occurrunt mihi lacrymæ propter tua verba.

Cre. Cum Phœbo conjunxi invita infaustum consubium.

Pæd. O filia, num erant illa, quæ ego senseram?

932. σέλιος.

941. συνηψ'.

valde inclinât animus ut corrigam:

εἰ φῆς; εἰ ΛΕΧΩΣ Λαῖον κατηγορεῖς;

Quæst. concubitus? Quo sensu plius semel adhibuerant Veteres v. λίχαι Pindarus Pyth. 6'. 67.

Ἦ μὲν καὶ ἰα λίχαι
 καὶ τοι μετὰ τὴν αἰών.

ubi bene Schollastes: Δριψῶν εἰς παρθεῖαν αὐτῆς. Suidas v. λίχαι. εὐνοεῖα. αἰὲν. μῆτις. Jacobs.

931. εἰς λόγῳ] Ponitur pro simplici εἰ. Emendabat Scaliger εἰ γ' ἔλεγε. Sed præstat vulgata. Musg.

εἰς λόγῳ Λαῖον] Scaliger legit: εἰ γ'

ἔλεγε. Potest et exponi: κατὰ εἰς λόγῳ, ἢ ἐρίσας, τοῦ θιῶν κατηγορεῖς. Barnes. κατηγορεῖς pro κατηγορεῖς ἔστι. Heath.

932. σέλιος σέλιος] Quanquam in ultimo loco tribrachius stabit satis bene, mendum hic suspicor: neque enim in urbe expositus erat infans, nec exponi putandus; quare βρισην mallet hic legi. Nihil autem mutâ. Barnes.

σέλιος] Metri causa scribit Heath. et monet, Barnesium, cui hæc lectio suspecta fuit, cogitare delinuisse, omnia ad historiam pueri pertinentia pedagogo adhuc promissa ignota fuisse. Beck.

933. εὐνοεῖα] Ita MS. E. ut jam vulgata. Ed. Ald. εὐνοεῖα. Si verum est εὐνοεῖα, non ponitur pro εὐνοεῖα: Sed ipsa expositio infantis catachrestice

- KP. Οὐκ οἶδ' ἄληθῆ δ' εἰ λίγεις, φαίμεν ἄν.
 ΠΑΙ. Νόσον κρυφαίαν ἤνικ' ἴσταντες λάθρα;
 945 KP. Τοῦτ' ἦν, ἃ νῦν σοι φανερά σημαίνω κακά. (945)
 ΠΑΙ. Κατ' ἐξέκλιψας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους;
 KP. Ἐτίκον ἀνάσχου ταῦτ' ἐμοῦ κλύων, γέρον. 965
 ΠΑΙ. Ποῦ; τίς λοχεύει σ'; ἢ μόνη μοχθῆεις τάδε;
 KP. Μόνη κατ' ἄντρον, οὐπὲρ ἐζεύχθην γάμοις.
 950 ΠΑΙ. Ὁ παῖς δὲ ποῦ σ' ἵνα σὺ μηκέτ' ᾗς ἄταις.
 KP. Τίθνηκεν, ὦ γεραίη, θερσὶν ἐκτιθείς. (951)
 ΠΑΙ. Τίθνηκ'; Ἀπόλλων δ' ὁ κακὸς οὐδὲν ἤρκεισεν;
 KP. Οὐκ ἤρκεισ', Ἄλδου δ' ἐν δόμοις παιδιεύεται.
 ΠΑΙ. Τίς γὰρ νῦν ἐξίθνηκεν; οὐ γὰρ δὴ σὺ γε.

Crc. Nescio: sed si vera dicis, vera fatebimur.

Ferd. Quando gemebas clam arcanum morbum?

945 Crc. Hoc erat malum, quod nunc tibi aperte dico.

Ferd. Deinde vero quomodo celasti Apollinis nuptias?

Crc. Peperi: patienter hæc ex me audi, O senex.

[Iulisti?

Ferd. Ubi? Quoniam tibi obstetricis officium præstulit? an sola laborem hunc

Crc. Sola in antro, ubi compressa sum.

950 Ferd. Puer vero ubi est, ut tu non sis amplius sine liberis?

Crc. Mortuus est, O senex, expositus feris.

Ferd. Mortuus est? Apollo vero malus tibi nullam opem tulit?

Crc. Nullam opem tulit. Sed is in aedibus Plutonis altitur.

Ferd. Quis vero feris ipsum exposuit? non enim tu saltem.

dicatur τέρψις, sepultura, qualem amanti
 ferat. Magis tamen placet Brodmi Ζεῦς-
 μα. Musg.

Θαλίη φίλον τέρψισσά.] Τέρψισμα hic
 pro Ζεῦς, ut τέρψις pro αἰνῇ; Sophocles
 in Electra, v. 1494. Ἄλλ' ὡς τέρψισμα
 αἰνῇ, καὶ αἰνῇ, πρὶθι τέρψισσι, ὡς τέρψις
 ἵστι τερψίστου. Scholiast. ἔργον αἰνῇ
 καὶ αἰνῇ πρὶθι αἰνῇ. Lycophron:
 Ἄ τερψις μετέλλασ' ἱερῆσιν τέρψι.
 Commentarius: Ἰθαφίη ἐν τῇ τέρψι συμ-
 λαῖς, ἀπὸ τοῦ ἐντὺν ἱθῶρα. Nec Ζεῦςμα
 confodissem. Euripides enim paulo in-
 fra, videl. v. 1495. Οἰωνὸς γαμφολαῖ
 Φέισμα, Ζεῦμα τ' εἰς αἶθερ ἱαβάλλει. Id
 est: Ζεῦς. Idem in Orest. Οἰαγέριστα
 Ζεῦμα καὶ σφῶρα γυμναίον τίσαν.

Brodmus.

936. Κικροῦς σίγης] Cecropiæ rupis.
 Sic interpretor, non, ut Barnosius, Cecro-

pis rupes. Scholiastes ad Apollon.
 Rhod. Lib. I. v. 214. 4 Ἀκρίστωι τῷ
 Ἀττικῷ Κικροῦς ἱακλῶντι τὸ στίγισμα.

Musg.

Κικροῦς σίγης] Τῷ Ἀκρίστωι. A-
 pollonii Scholiast. ἢ Ἀκρίστωι τῷ Ἀτ-
 τικῷ Κικροῦς ἱακλῶντι τὸ στίγισμα. Ita
 Joh. Brodmus; ego vero non genitivo
 poni, sed accusativo plurali, et per appo-
 sitionem recti ad ἔργον, refertur autem ad
 εἰς Μακρῆς. De his rupibus, sive potius
 una magna rupe ex pluribus continuata,
 quas Macras dixere, vide, quæ nos supra
 ad v. 13. et v. 495. Barnos.

938. Ἰθα Πανίς Ἄδρα, etc.] Vid. su-
 pra ad v. 13. et v. 495. Barnos.

943. φαίη μοι δῶ.] Coniicit Heath, et
 confert Dawes. M. Crit. p. 247. Beck.

948. Valck. ad Phœn. 856. reponit
 μῆχθαι, quanquam, præcedente verbo

- 955 ΚΡ. Ἡμεῖς ἐν ὄρφνῃ σπαργανώσαντες πέπλοις. (955)
 ΠΑΙ. Οὐδὲ ξυηῆδει σοί τις ἐκδεῖσιν τέκνου;
 ΚΡ. Αἰ ξυμφοραὶ γε καὶ τὸ λαοθάνην μόρον. 975
 ΠΑΙ. Καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης;
 ΚΡ. Πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη.
 960 ΠΑΙ. [Φεῦ.] τλήμωνσὺ τόλμης, ὃ δὲ θεὸς μᾶλλον σίσθεν.
 ΚΡ. Εἰ παῖδά γ' εἶδες χεῖρας ἐκτείνοντά μοι — 980
 ΠΑΙ. Μαστὸν διώκοντ', ἧ πρὸς ἀγκάλαις πεσιῖν;
 ΚΡ. Ἐσταῦθ', ἵ' οὐκ ἂν ἀδικ' ἱπασχεν ἐξ ἑμοῦ.
 ΠΑΙ. Σοὶ δ' ἐς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον;
 965 ΚΡ. Ὡς τὸν Διὸν σώζοντα τόν γ' αὐτοῦ γόνον. (965)
 ΠΑΙ. Οἱμοὶ δόμων σὺν ὄλβος ὡς χιμαίζεται. 985
 ΚΡ. Τί κρᾶτα κρύψας, ὦ γέρον, δακρυρροεῖς;
 ΠΑΙ. Σὲ καὶ πατέρα σὸν δυστυχοῦντας εἰσερῶν.

955 Cre. Nos nocte sub obscura involventes peplois.

Pæd. Nemo conscius tibi est expositionis filii?

Cre. Ipsa calamitas, et ipsum tantum secretum.

Pæd. Et quomodo in antro filium tuum relinquere ausa es?

Cre. Quomodo nam? Multis miserandis vertis ore prolatis.

960 Pæd. Eheu! O tu ferrea ob audaciam! deus autem durior est quam tu!

Cre. Si puerum vidisses manum porrigentem mihi.

Pæd. Utrum expetentem ubera, an in ulnas tuas venire.

Cre. *Ille*; ubi quod non mansit, injusta patiebatur a me.

Pæd. Tibi vero quare venit in mentem exponere filium?

965 Cre. Tanquam Deus servaturus esset suam sobolem.

Pæd. Hei mihi, ut felicitas tua domus agitur fluctibus!

Cre. Quid obvoluto capite, O senex, fundis lacrymas?

Pæd. Te, et patrem tuum videns agitato-tristibus casibus.

temporis presentis, ferri potest vulgata.

Heath.

952. ααλις pro ααλις acerbius. *Fachæ.*

953. 'Αδελ' Emendatio est H. Stephani. Ed. Ald. ααλις. *Musg.*

955. Simile est Findarii: ααλις ααλις.

956. Pyth. IV. Epod. 5. *Musg.*

'Ημῶν ἐς ἑρπῆς Recte accentum habet

in Aldina editione, quod si Æmil. Por-

tus considerasset, non frustra laborasset

de mala lectione ἑρπῆς dubitaret; quam

calamo potius emendare debuisset. Quod

σπαργανώσαντες pro σπαργανώσαντες dicitur,

vid. quæ nos ad Hecub. v. 509. *Barnes.*

957. Pro γε Reisk. legit vi. *Barnes.*

960. Φεῦ.] Φεῦ, in hoc versu ut sæpe alibi, otiosum quoddam metrum. ελῖμων ἐν τείλει, ελῖμων ἐν ἱμαίᾳ ἐν τείλει.

Barnes.

963. 'Εσταῖθ',] i. e. ἀπὸς ἀγανάκτου. Ubi, quod non gestius sū, injusto ex me patiebatur. *Musg.*

Fortē, ααλις ααλις ἐν ἱμαίᾳ ἱπασχεν.

Reisk.

973. ἀαλις ααλις.] Ita Ed. Ald. quod cur in ἀαλις ααλις mutaretur, nulla ratio erat. *Musg.*

ἀαλις ααλις.] Vid. quæ supra nos ad Troad.

- ΚΡ. Τὰ θνητὰ τοιαῦτ' οὐδεὶς ἐν ταύτῃ μένει.
 970 ΠΑΙ. Μὴ νῦν ἔτ' οἶκταν, θύγατερ, ἀντιχωμίδα. (970)
 ΚΡ. Τί γάρ με χρεὶ δρᾶν; ἀπορία τὸ δυστυχεῖν. 990
 ΠΑΙ. Τὸν πρῶτον ἀδίκησάντά σ' ἀποτίνου Διόν.
 ΚΡ. Καὶ πῶς τὰ κρίσσω, θνητὸς οὗς, ὑπερδράμω;
 ΠΑΙ. Πίμπρη τὰ σιμὴν Λοξίου χρηστήρια.
 975 ΚΡ. Δέδοικα· καὶ νῦν πημάτων ἄσπην ἔχω. (975)
 ΠΑΙ. Τὰ θνητὰ νῦν τόλμησον, ἄνδρα σὸν κτανεῖν.
 ΚΡ. Αἰδοῦμαι εὐνὰς τὰς τόθ', ἥνικ' ἐσθλὸς ἦν. 996
 ΠΑΙ. Νῦν δ' ἄλλα παῖδα τὸν ἐπὶ σοὶ πιφνότεα.
 ΚΡ. Πῶς; εἰ γὰρ εἴη δυνατόν· ὡς δέλομαι γ' αὖν.
 980 ΠΑΙ. Ξιφφόρους σοὺς ὀπλίσας ὀπάσας.
 ΚΡ. Στείχοιμ' αὖν· ἀλλὰ τοῦ γενήσεται τότε; 1000
 ΠΑΙ. Ἰεραῖσιν ἐν σκηναῖσιν, οὗ Διὸς φῖλους.

Cre. Res mortalium huiusmodi sunt: nihil in eodem statu permanet.

970 Pæd. Ne nunc amplius, O filia, lamentis immoremur.

Cre. Quid enim me oportet facere? Infelicitas enim habet inopiam-consilii.

Pæd. Ipsum primum, qui te injuria affecit, ulciscere deum.

Cre. Et quomodo potentiora numina mortalis existens superabo?

Pæd. Incende veneranda Phœbi templa.

975 Cre. Metuo, et nunc quidem satis miseriarum habeo.

Pæd. Ausis igitur possibilia, interficere tuum maritum.

Cre. Revereor conjugium, quod habuimus, cum esset bonus.

Pæd. Nunc igitur saltem puerum contra te ortum.

Cre. Quomodo? si enim esset possibile, quam vellem!

980 Pæd. Armans tuos satellites gladiis.

Cre. Vadam; verum ubi fiet hoc?

Pæd. In sacris tabernaculis, ubi excipit-convivis amicos.

v. 923. Neque tantum Atticum est, ut Emill. Portus notat, quantum ratione fundatum; mulier enim loquens, non jam de se ut de muliere loquitur, sed ut de mortali, de homine; quare et dignius genus usurpat. Vid. etiam, quæ nos ad Troad. v. 426. et 476. Ut verum autem fatear, in omnibus libris impressis, quos ego vidi, *ἐν τοῖς αἵετ'* legitur. Credendum est vero, Emillium Portum sine veteris ejusdem exemplaris auctoritate hanc lectionem præferre noluisse, ac defendere, ut facit ad Troad. v. 923. Barnes.

975. *ἄσπην*] Ita recte scribitur, quare non

erat, ut Duportus *ἀσπην* in margine suo reponeret: quum enim utrumque existeret, *ἄσπην* etiam magis huic loco aptum videtur. Vide, quæ nos ad Helen. v. 619. Barnes.

978. *Νῦν γ' ἄλλα*] Legendum putem *νῦν ἄλλα*, ut supra v. 429. *Μαγε*.

979. *Πῶς; εἰ γὰρ εἴη δυνατόν, ὡς δέλομαι γ' αὖν*] Quum in posterioribus exemplaribus claudicaret hic versus, (hoc modo enim legebatur: *πῶς; εἰ δυνατόν, ὡς δέλομαι γ' αὖν*.) Duportus *αἵετ'* post *δυνατόν* addendo nihil effecit; Scaliger, *αἰετὸς* ante *πῶς* legendo, versum quidem supplēvit. At Canterus, qui Hervægianæ lectionis erat

- ΚΡ. Ἐπίσημον ὁ φότος, καὶ τὸ δοῦλον ἀσθενές.
 ΠΑΙ. Οἷμοι! κακίζει. φέρε, σὺ νῦν βούλευε τι.
 985 ΚΡ. Καὶ μὴν ἔχω γε δόλια καὶ δραστήρια.
 ΠΑΙ. Ἀμφοῖν ἂν εἴη τοῖνδ' ὑπηρείτης ἐγώ. 1005
 ΚΡ. Ἄκουε τοίνυν· οἶσθα γηγενῆ μάχην;
 ΠΑΙ. Οἶδ', ἣν Φλέγρα Γίγαντες ἔστησαν Διοῖς.
 ΚΡ. Ἐνταῦθα Γοργόν' ἔτικε Γῆ, δεινὸν τέρας.
 990 ΠΑΙ. Ἡ παῖσιν αὐτῆς σύμμαχος, Διῶν πόνοι;
 ΚΡ. Ναί· καί νιν ἔκτειν' ἡ Διὸς Παλλὰς θεά. 1010
 ΠΑΙ. Ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσας ἀγρίας;

Cre. Apertum quid est cades, et servi infirmum.

Pæd. Hei mihi! Timida facta es. Eja igitur tu nunc aliquod ini consilium.

985 Cre. Atqui habeo dolosa et efficacia.

Pæd. Ero minister hujus utriusque rei ego.

Cre. Audi igitur: novisti pugnam tetrigenarum?

Pæd. Novi, quam commiserunt in Phlegra Gigantes cum diis.

Cre. Ibi Terra edidit Gorgonem, terribile monstrum.

990 Pæd. Num suis filiis Gigantibus sociam, decum laborem?

Cre. Etiam: et eam interfecit Jovis filia, Pallas dea.

Pæd. Quam vero formæ truculentæ figuram habebat?

ασσεκία, quod ibi mancum vidit, ita visus est conjectando resarcire: Πᾶσι, ὡ γὰρ ἡ δὲ θεῶν, etc. Quæ tamen totidem verba Aldina habet editio; quam tanto viro prorsus ignotam fuisse, vix mihi persuasero. Certe versum nunc plenum habes et sanatum. Barnes.

985. Ἐπίσημος ὁ φότος, καὶ τὸ δοῦλον, ἀσθενές. Φασίς ὁ ταύτης φότος, ἡ δὲ ἔφασκεν ὁ ταύτης, καὶ εἰ ἐκείνη αὐτῇ, ἀγγελάται ἐκείνη καὶ δοῦλοι, μακρόφρονες, καὶ ἄνθρωποι οἰσθύνοντες. Barnes.

984. Ὁ μοι, κακίζει. Κακὴ φαίνεται αὐτῇ, καὶ μακρόφρονες, ἡ καὶ λαδερὴ καὶ ἀνδραγαθία τὰ ἰσὶ βολαίμασιν· φέρε, εἴη εὖ βούλομαι τι, καὶ ἡ μίση ἀπογνῶν. Et sane huic ultimam sententiæ videtur ipse poeta suffragari paulo post, ad versum nempe 1022. Οὐκ αὖ τοῦ ἵππου· καὶ εὖ γὰρ τοῦ μοι φέρεται. Barnes.

987. γηγενῆ μάχην. De Gigantomachia videndus Apollodorus, Lib. I. c. 6. Μεγάλη γηγενῆ μάχην. Bellum Giganteum, Γεγοντομαχίαν. De Gigantum cum diis pugna vide quæ nos ad Bacch. v. 535.

Barnes.

988. Ἡ Φλέγρα Γίγαντες ἔστησαν θεῶν.

Φλέγρα, πόλις Θράκης, ἐν ἑσθίῃ μετὰ ταῦτα Παλλῆος φασὶ ἀναστῆναι. Stephanos περὶ πόλεως. Vide eundem in voce Παλλῆος. Hic Gigantum pugna fuisse perhibetur. Ab aliis memoratur Phlegra, Campaniæ urbs, unde Phlegreus etiam campus, de quo vide Cluverium Ital. Antiq. p. 1144. Phlegra autem Macedonia est eadem cum Thracica nostra; ea nempe Macedonia pars Thraciæ erat contermina. Vide, quæ nos supra ad Heraclid. v. 849. Barnes.

989. Ἐνταῦθα Γοργόν' ἔτικε Γῆ, δεινὸν τέρας. Quod Gorgon fuerit Terræ filia, hæc fere ita sumenda, ut notavimus de Polyphemo ad Cyclop. v. 641. ubi dicitur et is Terræ filius, quamquam illum ipse Euripides alias Neptuno satum agnoscat; ob stolidam nempe ferociam et diis contrariam impietatem. Alii autem parentes Gorgonum assignantur, Phorcus nempe et Ceto, de quibus Hesiodus Theogon. v. 270, etc. Vide, quæ nos ad Bacch. v. 979. ubi et trium Gorgonum nomina.

Barnes.

991. καὶ τοῖς ταῦτο ἡ δὲ Παλλὰς θεά. Medusam Perseus truncasse fingitur, non

- KP. Θώρακ' ἐχίδνης περιβόλοις ἀπλισμένον.
 ΠΑΙ. Ἄρ' οὗτος ἴσθ' ὁ μῦθος, ὃν κλύω πάλαι;
 995 KP. Ταύτης Ἀθάνας δέρος ἐπὶ στήνεσις ἔχει.
 ΠΑΙ. Ἦν αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος στολήν; 1015
 KP. Τόδ' ἴσχευ ὀνομα, δειὼν ὅτ' ἦλθεν εἰς δόρυ.
 ΠΑΙ. Τί δήτα, δύγατερ, τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος;
 KP. Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον;
 1000 ΠΑΙ. Ὅν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἔξαιῆκε γῆ;
 KP. Τούτῳ δίδωσι Παλλὰς ὅτι προγόνῳ — 1020
 ΠΑΙ. Τί χρῆμα; μέλλον γάρ τι προσφίρεις ἔπος.

Cra. Thoracem sp̄ris vīperæ armatum.

Ped. Num hæc est fabula, quam audiui olim?

995 Cra. Hujus pelle Minervam pectus munitum habere.

Ped. Quam Ægidem nominant, Palladis armaturam.

Cra. Hoc adepta est nomen, quando venit in pugnam decurum.

Ped. Hoc igitur, filia, quid damnum tuis hostibus?

Cra. Erichthonium nosci? aut qui non nosci senex?

1000 Ped. Quem primum vestrum progenitorem submisit tellus?

Cra. Huic dat Pallas edito recenter —

Ped. Quid? tardum enim quoddam profers verbum.

tamen sine Palladis auxilio; hic paulo aliter se res habet; et alii Ægida clypeum volunt, noster poëta Thoraca, forte ex Atheniensium patris traditionibus; quas sæpe contra vulgatas poëtarum fabulas militasse Pausanias probat. Ægis autem Jovis præcipue, tum Minervæ et Apollini quoque, tribui solet, ut ex Eustathio liquet. *Barnes.*

995. ἀπλισμένον.] Lego cum Scaligero ἀπλισμένης, ut concordet cum Γαργίου. δέρος intello sensu anatomico, non tegumentum militare ita dictum. vid. Herc. Fur. v. 1086. *Musg.*

995. Ἀθάνας.] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. Ἀθήνας. *Musg.*

Etiam hic verus videtur non Creusa, sed Pædagogo, tribuendus esse. *Heath.*

996. Non solus Euripides αἰγίδα pectoris munimentum facit. Servius ad Virg. Æneid. VIII. v. 435. Ægis proprie est munimentum pectoris æneum, habens in medio Gorgonis caput. Ovid. Metam. Lib. VI. v. 78.

At ubi dat clypeum, dat acule cupidæ hastam; Dat galeam capiti; defenditur ægide pectus.

vid. et Hesychium v. αἰγίς. Martial. Lib. VII. Epigr. 1. *Musg.*

Ἦν αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος στολήν.] Quod Ægis Jovis et Minervæ, et etiam Apollini tribuatur, vide ad versum 951. Nemo autem est, qui Ægida præcipuum Palladis ornatum in picturis non agnoscit: Quæ tamen plerumque in clypeo pingi solet, non item in thorace, ut pictoribus vel ex hoc loco notandum est.

Barnes.

999. Ἐριχθόνιον οἶσθ' ; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον.] Ἐριχθόνιον μινυμέναι ; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις ἀποκατατί ; si enim oblitus est domini tui, Erichthonii, nescio, quid memoriter teneas. In hunc sensum Latinam versionem emendavi. Qui μέλλας legunt, et per scire non curant exponunt, quid velint, nasciunt. *Barnes.*

1000. Ὅν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἔξαιῆκε γῆ.] Athenienses omnes pro indigenis se venditare solitos, observatum est nobis supra ad v. 29. Præcipue autem Erichthonium fabula narrat ex Vulcani semine in terram projecto editum, quum de concubitu cum Minerva contendisset; unde et nomen sortitus est, ἀπὶ γῆς ἱερθεῖ θελε-

- ΚΡ. Δισσοὺς σταλαγμοὺς αἵματος Γοργοῦς ἄπο.
 ΠΑΙ. Ἰσχὺν ἔχοντ' ἀντί τινά πρὸς ἀνθρώπου φύσιν;
 1005 ΚΡ. Τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκισφόρον νόσων.
 ΠΑΙ. Ἐν τῇ καθάψας ἀμφὶ παιδὶ σώματος;
 ΚΡ. Χρυστοῖσι δεσμοῖς· ὃ δὲ δίδωσ' ἱμῶ πατρί.
 ΠΑΙ. Κρίνου δὲ κατθανόντος ἐς σ' ἀφίκετο;
 ΚΡ. Ναί· κατὰ καρτῇ γ' αὐτὸ τῆς χειρὸς φέρω.

Cre. Geminas guttas sanguinis a Gorgone.

Pæd. Quam vim habentes erga hominis naturam?

1005 *Cre.* Aliam quidem mortiferam, aliam vero curatricem morborum.

Pæd. In quo? num appendens circa infantem vasculum?

Cre. Aureis ligamentis: hic autem dedit meo patri.

Pæd. Illo vero mortuo ad te pervenit?

Cre. Etiam, et ego illud in manus commissura fero.

1004. Ἰχνη' ἄν. 1009. αἰνὴ γὰρ.

ἰνὴ καὶ χηνὴ. Vel, ut Apollodorus Bibliothec. Lib. III. c. 13. §. 6. ἀνὶ ἰχίος καὶ χηνός, ὅτι Ἀλεὺς ἰχίον ἀπομάζοντα εἰς Ἡφαίστου γῆναι εἰς γὰρ ἵψατο. Idem Natal. Comes, Lib. IV. c. 5. fol. 306. Nos fabulam alias attingere decernimus, infra videl. ad v. 1426. licet Apollodoro ceterisque rerum poetitarum scriptoribus sit decantatissima.

Barnes.

1002. μῖλλαι] Malim, sensus non admodum diverso, μῦλλαι, i. e. tardum. Hesychius: μῦλλαι, βραδείας. *Musg.*

μῖλλαι γὰρ τι σπερφέρουσιν ἴσται.] Credo scribendum: μῖλλαι γὰρ τι σπερφέρουσιν ἴσται. Sed et σπερφέρουσιν μῖλλαι ἴσται in Latina versione explicati, ut sint: μύρον λαλοῦν, καὶ βραδείας σπερφέρουσιν εἰς τὸ μέναι, ὅστις ἰπὶ θανάσιμους, καὶ μύρον τι παρὰ τοῦ σπερφέου. *Barnes.*

ἰσται γὰρ legit Reisk. *Beck.*

1003. Γαργῶν ἄν.] Ἡ Γαργῶ dicitur, ut ἡ Μεγαλὴ, et Ἀσπὴ, &c. et: ἡ Γαργῶν, ἴσται, ut supra v. 989. Ἐσπάρτα Γαργῶν ἴσται Γῆ, &c. ad quem locum vid. quæ nos de Gorgone. *Barnes.*

1004. Ἰχνη' ἄν.] Ita Ed. Ald. MSS. Steph. Ἰχνη' ἄν. MS. E. Ἰχνη' γ' ἄν. MS. G. Ἰχνη' ἄν. Lego: ἰχὺν ἰχνηας. De prosodia vocis ἰχὺν vid. Heraclid. v. 158.

Musg.

ἰχὺν ἰχνηας] Primo de ἰχὺν notan-

dum est, ultimam ejus in recto et quarto semper produci debere, ut hic; ita in Πλατῶν, ut Homer. *Iliad.* β'. v. 278. ὧς φάσιν ἡ πλάτων· ἀνὰ δὲ σταλάγματι Ὀδυσσεύς. et *Iliad.* ε'. v. 305. Ἡ πλάτων ἰσὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπολόντα. Ita Ἰχὺν, Ὀσφι, Ἰλῶν, denique omnia substantiva et participia in ἰν, accentu in ultima; sic Ζηνόιν, Ὀλλῶν, Homer. *Iliad.* α'. v. 301. Ὀλλῶν Ἀργείων et si qua alia; non tamen adjectiva idem, licet acuto in ultima signentur. Nam βραδύν, πῦλιν, ἤνιν, ἰχίον, γλαυόν, βαβῶν, ὀπίον, ἡμιόν, θραυόν, ultimam adjectiva, tum substantiva, in α desinentia, quæ nec in ultima signantur, ut: εὐλαστον, κίρην, Homer. *Iliad.* ε'. v. 131. Ἀσπίς δὲ Ἀσπίδ' ἰστέν, κίρην κίρην, ἄνιαν Ἰάνην. Jam de alio verbo, Ἰχνη' pro Ἰχνη' duali, et concordat putative cum σταλαγμοῖς, quia duæ erant guttulae; Ἀσπὴν σταλαγμοῖς vocat poeta. Olim erat male scriptum Ἰχνη' pro Ἰχνη', simplici latere τῶν / collapso. Hoc non vidit Henricus Stephanius, ideoque ex veteribus suis MSS. Ἰχνη' ἄν. τῶν eruebat. Sed fuerit (inquirit) Ἰχνη' ἄν, pro Ἰχνη' ἄν, quod rarum est. Ita illc. Et tamen medie vocis potuit esse Ἰχνη', quod rarum non est fieri. Scallger vero Ἰχνη' reponit; cui omnino assentior. *Barnes.*

- 1010 ΠΑΙ. Πῶς οὖν κίεραται δίπτυχοι δῶρον Διᾶς;
 ΚΡ. Κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπίσταξι φόνου— 1030
 ΠΑΙ. Τί τῷδε χρῆσθαι, δύνασιν ἐκφέρει τίνα;
 ΚΡ. Νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου.
 ΠΑΙ. Ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς, ὃν λέγεις, τί θεᾷ;
 1015 ΚΡ. Κτείνει, δρακόντων ἰὸς ἂν τῶν Γοργόνων.
 ΠΑΙ. Εἰς ἓν δὲ κραδίεν' αὐτὸν, ἧ χωρὶς φορεῖς; 1035

- 1010 *Ped.* Quomodo igitur se habet geminum donum deus?
Crc. Qui sanguis quidem stillavit ex cava vena.
Ped. In quem usum hac utimini? quam vim habet?
Crc. Arcet morbos, et habet alimenta vitæ.
Ped. Altera vero species, quam dicis, quid facit?
 1015 *Crc.* Interficiit, venenum existens draconum Gorgonum.
Ped. In unumne commixtum istum cruorem circumfers?

1011. φόνος. 1016. αὐτὸν ἰχμῶς ἐκφέρει.

ἰχμῶς τίνα emendat Reisk. Beck.
 1006. ἀμφὶ καὶ εὐρυπύκνους;] An legendum:

Ἐν τῇ καθόφῃ ἀμφὶ καὶ εὐρυπύκνους;

In quo? an circa infantes eos ligans? αὐτὸν de parvo vase habet Æsch. Agam. 330. *Musz.*

Vulgata verba ita struit Heath. In τῇ εὐρυπύκνους (i. e. in τῇ εὐρυπύκνους μέρει) καθόφῃ ἀμφὶ καὶ εὐρυπύκνους, in qua corporis parte pueri appendens?

Reisk. conjicit: μέρει καθόφῃ ἀμφὶ καὶ εὐρυπύκνους, nam de Pallade sermonem erat, et dixisse μέρει διερμῶς χρυσῶς pro μέρει χρυσῶν διερμῶν. Beck.

1010. ἰχμῶς] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. Æsch., unde Reiskius γίγας. [aut γίγας.] *Musz.*

1011. Κόλη φλεβί] Apollodorus, Lib. III. c. 10, sect. 3. παρὰ γὰρ Ἀθήνας λαβὼν (Chiron) τοῖς ἐν τῇ φλεβῇ τῇ Γαργίνῃ τοῖς αἵμα, τοῖς μὲν ἐν τῇ ἀριστερῇ τοῖς δεξιῇ φλεβῇ διέτρεψεν ἰχμῶν, τοῖς δὲ ἐν τῇ δεξιῇ, πρὸς σωτηρίαν, καὶ ἐκ τούτου τοῖς εὐπλάστῃσι ἀνέχεσθαι. Memorante Apollodoro φλεβίς sunt ex dextra parte, vena cava (Κόλη φλεβί) ex sinistra aorta. Aristoteles Hist. Anim. Lib. III. c. 3. τὰς φλεβὰς αἷον ἐν τῇ θέρμῃ— καὶ ἡ μὲν μετρεῖ ἐν τῇ δεξιῇ μᾶλλον, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ ἐν τῇ ἀριστερῇ, ἐκ αὐτῆς τοῖς Ἀσπιδίοις.

Magnam hanc venam καὶ ἄλλαι φλεβὴ διέτρεψαν quis nescit? vid. Pollux. Lib. II. sect. 225. Hinc patet, καὶ ἄλλαι φλεβὴς temere a Barnesio sollicitatum esse, quod autem reponerat λαίῃ, cum auctoris mente ex diametro pugnavit.

φόνος] Emendatio est Canteri. Ed. Ald. φόνος, quod frustra tueretur Barnesius.

Musz.
 Κόλη μὲν ἵεναι φλεβὴς ἀριστερῇ φόνος] Suspicio legendum λαίῃ pro καίῃ, quia utraque gutta ex vena quadam fluxit; ca. lutifera autem ex laeva, letifera ex dextra. De vena cavo dicta lubens acciperem; si modo alia aliqua vena nominaretur, ex qua et altera fluere gutta. Cum lavam autem prius nominaveris, dextram etiam nomine notare non erat opus. Canterus pro φόνος mavult φόνος. Ego ad ἵεναι, στελεχομεῖς intelligendum reor, et φόνος, pro αἵματος, sic, ut sæpe alias, sumendum.

Barnes.
 Etiam Heath. Barnesio repugnat.

Beck.
 1014. Ὁ δεύτερος γὰρ ἀμφὶ,] Eleganter dicitur pro ἰ χύειν. Sic Helen. v. 409. καλλὴν ἀμφὶ τοῖς ἀγίονι κακίονι. Isocrates in Busiride: αὐτὸν δὲ τοῖς ἀμφὶ τοῖς στελεχομεῖς. *Musz.*

Ὁ δεύτερος γὰρ ἀμφὶ,] Ὁ δεύτερος τῶν στελεχομεῖς ἀμφὶ, pro ἰ χύειν στελεχομεῖς. Hic ἀμφὶς eleganter redundat;

KP. Χωρίς· κακῷ γὰρ ἰσθλὸν οὐ συμμίσγεται.

ΠΑΙ. Ὁ φιλτάτη παῖ, πάντ' ἔχεις, ὅσων σε δεῖ.

KP. Τούτῳ θανεῖται παῖς· σὺ δ' ὁ κτείνων ἴσσι.

1020 ΠΑΙ. Ποῦ· καὶ τί δράσας; σὸν λέγειν, τολμᾷν δ' ἰμόν.

KP. Ἐν ταῖς Ἀθήναις, δῶμ' ὅταν τοῦμὸν μάλῃ. 1040

ΠΑΙ. Οὐκ εὖ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοῦμὸν ψέγεις.

KP. Πῶς; ἄρ' ὑπείδου τοῦθ', ὃ καμ' εἰσέρχεται;

ΠΑΙ. Σὺ παῖδα δόξεις διολίσαι, καὶ μὴ κτενεῖς.

1025 KP. Ὅρθῳς· φθονεῖν γὰρ φασὶ μητρυνὰς τέκνοις.

ΠΑΙ. Αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρήσῃ φόνοῦς. 1045

Crc. Scorsim. Cum malo enim bonum non miscetur.

Paed. O charissima filia, omnia habes, quibus est tibi opus.

Crc. Hoc morietur puer Ion : tu vero interfector eris.

1020 Paed. Ubi, et quid faciens? tuum est, imperare, meum vero obsequi.

Crc. Athenis, domum cum venerit meam.

Paed. Non recte hoc dixisti : nam et tu meum consilium vituperas.

Crc. Quomodo igitur? suspicaris, quod etiam mihi in mentem venit?

Paed. Tu filium videberis interfecisse, etiamsi non interfeceris.

1025 Crc. Recte, dicunt enim novercas invidere privignis.

Paed. Ille ipsum interfice itaque, ut negare-possis eadem.

1026. Αἰὲν ἴην.

nec exemplo caret. Male itaque Brodæus: Placet ἄρρηται. *Barnes.*

Reisk. emendat : ἰ λύνειν ἦ αὖ μισοῦμαι, aliter autem ἴκνωρ, fluxus, gutta.

Beck.

1015. Ex preced. edd. Heath. et Reisk. reponunt ἴην pro ἴην. *Beck.*

1016. ἀρρήται αἰὲν. Ita recte Barnesius. Constructio est: αἰὲν ἴην (i. e. εἰς διότις ἀναλογίαι) εἰς ἡ ἀρρήται ἰχθῆρς εἰσέρχεται. *Ed. Ald. ἀρρήται αἰὲν.*

Legendum, auctore Cl. Snopio Collegii Regalis apud Cantabrigienses olim proposito:

Εἰς ἡ ἡ ἀρρήται αἰὲν, ἡ χρεῖς, φρεῖς:

Cujus perelegantis sane emendationis notitiam Viro eruditissimo Thomæ Morell S. T. P. debeo. *Muz.*

Εἰς ἡ ἡ ἀρρήται αἰὲν ἰχθῆρς εἰσέρχεται Scaliger pro ἡ legit Ion, non recte; dicimus enim εἰς ἡ ἀρρήται, in unum coire. *Kraefel'* autem pro ἀρρήται recte Can-

terus legit, Nov. Lection. Lib. I. c. 12. Masculini enim generis ἰ ἰχθῆρ, primamque producta, et est Homerica dictio, divorum quasi sanguinem notans. *Barnes.*

1016. s. Εἰς ἡ — ἀρρήται. De industria hos duo versus præterit Prev., forte, quia spurios esse censuit. *Beck.*

1022. καὶ εἰ γὰρ ἐνταῦθα φέροιτο. Τούτῳ, ἄρασι βιόλασμα. Respicit locum supra v. 983. ubi Creusa illius consilium rejecerat, ut ille nunc Creuse: Quare proliquo versu, nempe 984. dixit: Οἱ μὲν ἀρρήται φρεῖς εἰς τοὺς βιόλους εἰ. *Barnes.*

1023. ἄρ' Τὴ δὲ φρεῖς εἰς χρεῖς τοῦ μέγαν καὶ ἴκνω τοῦ ἰκνωτὸς καὶ ἀρρήται. *Scholastic.*

1025. φρεῖς γὰρ φασὶ μητρυνὰς τέκνοις. Huc refer illud Callimachi: Στάλει Μητρυνὰ, μικρὸν λῆθι, ἰερεῖς ἀφ' οἱ, οἱ βίαι, ἀλλὰ χρεῖς τὴν τρέφει εἰσέρχεται. ἢ ἡ εἰσέρχεται ἀρρήται, ἀρρήται αἰὲν ἀρρήται: Φέροιτο Μητρυνὰ καὶ εἰσέρχεται, εἰ φέροιτο. De hac re puto illud ortum, et de noverca su-

- ΚΡ. Προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.
 ΠΑΙ. Καὶ σὸν γε λήσεις πόσιν, ἃ σε σπυῖδαι λαβεῖν.
 ΚΡ. Οἷσθ' οὖν, ὃ δρεῖσιν; χειρὸς ἐξ ἐμῆς λαβῶν
 1030 Χρύσωμι' Ἀδάνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον,
 Ἐλθὼν, ἵν' ἡμῖν βουδυτιῇ λάβρα πόσις, 1050
 Δείπων ὅταν λήγωσι καὶ σπονδάς Διοῖς
 Μέλλῳσι λείβειν, ἵν' ἐπέλοις ἔχων τόδε,
 Κάθεσ βαλὼν ἐς πῶμα τῷ νιανίᾳ,
 1035 Ἰδίᾳ δὲ, μὴ γὰρ πᾶσι, χαίσεις ποτὸν
 Τῷ τῶν ἐμῶν μέλλοντι δισπόζειν δόμων. 1055

Cre. Anticipo certe tempore voluptatem.

Pæd. Et tuum latebris maritum in ūis, in quibus te studet latere.

Cre. Scis igitur quid facias? ex mea manu accipe

1030 Aureum opus hocce Palladis, vetus vasculum.

Proficiscaris, ubi nobis clam sacrificat maritus,

Cumque cœnæ finem fecerint, et libamina dils

Volent libare, habens hoc in veste,

Dimitte conjiciens in poculum adolescentis:

1035 Privatisim vero, non tu omnibus, separans potum,

Illi, qui futurus est dominus mee domus.

1035. μὲ σῶσι.

sciendum: Mulieri ne credas, ne mortuos
 quidem. Exstat autem illud epigramma
 inter Callimachi Opera, et in Anthologia,
 Lib. I. c. 30. *Barnes*.

1026. κριῖν.] Ita *Barnesius*, anapesti
 vitandi causa. Ed. Ald. κριῖον. *Muz.*

Ἀδελφὲ καὶ ἀδελφὲ κριῖν, ἵν' ἀμύγῃς φέρον.]
 Ita *sc*, non *sc*, legendum ob versum, et
 κριῖν melius, quam κριῖον, hic facit.

Barnes.

Ἀδελφὲ καὶ] Νῦν ἰσχυρὰ ἀντὶ τοῦ παρα-
 κληρηματικοῦ ἐπιθέτου. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ
 βραχὺν αὐτὸ παραλέγουσι καὶ ἰσχυρὸν ἔστιν-
 ἐκε. *Scholias*.

1028. λαβῶν.] Ita Ed. Ald. MSS.
 Steph. λαβῶν, quod Edd. deinceps rece-
 perunt sensu frigido, ne dicam inepto,
 quod et hic male remansit. Legendum
 fortasse:

καὶ εἰς γε εἰςτε τίς, ἃ εἰ ἐνὶ τοῦ τοῦ.

Et maritum Tuum uicissim, quæ Te ju-
 ti capiti. *Muz.*

λαβῶν etiam *Reisch.* probat, et construc-
 tionem esse vult: καὶ λάβω (sc. λαβῶν)
 εἰς τίς, ἃ εἰ λαβῶν (h. e. ἀφ' αὐτῶν) ἐνέ-
 λω. *Beck*.

1029. *Gief* οὖν, ἢ ἡγῶμαι] Attica phra-
 sis, de qua vide quæ nos ad Helen. v.
 1232. *Barnes*.

1030. Distinguo: χρόνῳ' Ἀδάνας εἴδη,
 παλαιὰ ὄργανα. Quæcumque ex auro
 coëscuntur vascula, vel alia, χρυσώματα
 vocantur. vid. Polluc. Lib. VII. sect.
 103. X. sect. 174. Plut. in *Æmilio*
 Paullo, p. 488. Ed. H. Steph. *Athe-*
neum, Lib. V. c. 7. infra v. 1451. *Muz.*

Χρόνῳ' Ἀδάνας] Attici phialas aureas
 χρυσοῦς, argentæας ἀργυροῦς vocant. *De-*
mosthenes κατὰ τὴν ἀρχαίαν: οὐδὲ χρυ-
 σοῦς εἰσέταται. *Pindarus* in *Olympiac*.
Μίαν ἀργύρην ἀργυροῦς ἀμφ' ἀργυροῦσιν.

Ἀδάνας] Quicquid affabre factum est,
 id Minervæ, aut Vulcani, tribui solet.
Ita Joh. Brodæus, nec inepto: Hic vero

- Κἄντιρ διέλθῃ λαιμόν, οὔ ποθ' ἵξεται
 Κλειῆς Ἀθήνας, καθαιὼν δ' αὐτοῦ μενεΐ.
 ΠΑΙ. Σὺ μὲν οὖν εἴσω προξένων μίθους πόδα·
 1040 Ἡμεῖς δ', ἐφ' ᾧ τετάγμεθ', ἱκποιήσομεν.
 Ἀγ', ὦ γέρας ποῦς, νεανίας γεινοῦ 1060
 Ἐργοισι, κεί μὴ τῷ χρόνῳ πάριστί σοι.
 Ἐχθρὸν δ' ἐπ' αἰδοῖα στείχει δεισποτῶν μέτα,
 Καὶ συμφόρῃσι καὶ συνεξαίρεσι δόμων.
 1045 Τῇ δ' εὐσιβίῃσι εὐτυχούσι μὲν καλὸν
 Τιμᾶν, ὅταν δι' πολέμιους δρᾶσαι κακῶς 1065
 Θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδῶν κείται νόμος.
 ΧΟ. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν στροφή α'.

Et si modo transierit guttur, nunquam veniet
 Ad inclytas Athenas: sed mortuus hic manebit.
 Pæd. Tu quidem minime pedem intra domum hospitem;

- 1040 Nos vero id faciemus, ad quod ordinati sumus.
 Age, O senilis pes, juvenis fas
 Factis, etiam si tempore non possis.
 Hostilem autem ad virum perge cum dominis,
 Et simul inserfice, et simul cum tolle ex ardentibus.

- 1045 In rebus enim secundis bene se habet pietatem
 Colere: quando vero hostibus nocere
 Aliquis vult, nulla lex obstat.
 Chæ. O Trivia filia Cereris, quæ

χέρας Ἀθήνας dicitur, quod a Minerva
 donatur Erichthonia. *Barnes.*

1031. *δοῦναι*] *Τὰς δὲ τὰς δὲ τὰς.* *Barnes.*
 1035. *μὴ εἶναι.*] *Supplet Barnesius:*
μὴ γὰρ εἶναι. *Malim: μὴ εἶναι.*

Matg.
 Ἰλλε δὲ, μὴ γὰρ εἶναι] Cum hactenus
 inter μὴ et εἶναι decesset syllaba, ego γὰρ
 addidi; Scaliger μὴ legi. *Judicent*
alii. Barnes.

1039. Σὺ μὲν οὖν εἴσω προξένων μίθους πόδα·
 De proxenis Delphicis, quorum erat,
 hospites oraculi gratia ventitantes domo
 excipere, hæc intelliguntur. Quod Πρί-
 ξις autem publice designabantur etiam
 alii in locis, ad legatos et insignes viros
 excipiendos, item de Proxenis, Astoxenis,
 Doryxenis et Idioxenis. vide *Eustathium*
 in *Homer.* fol. 405. lin. 11. et deinceps,
 præclare disserentem. item fol. 495. lin.

15. et ex illo *Coel. Rhodigin.* *Lectio.*
Antiq. Lib. XI. c. 10. Barnes.

1045—1047. *Vid. Stob. Grot. Lib.*
IV. p. 207. Barnes.

1045. *αὐ. Τὸν Ἐρίφον, Εὐτυχῶν παῖς,*
καλὸν Τριῶν θεῶν ἢ πολέμιους ἡδίστου ἀπαῖ
Θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδῶν αὐτῶν νόμος.] Hunc
locum ex H. Grotii versione ita loquen-
tem audias: In Sorte letis colere pietatem
debet: At hostibus nocere si cupias tuis,
Lex nulla prohibet, nullus hic obstat pu-
dor. Non hæc ex Euripidis mente dicta
scies, si compares cum illa sententia, Phæ-
niss. v. 534. Εἴτε γὰρ ἀλαῶν χερὶ, Τε-
ραστὶς εἴη, Κἀλλιερεῖ ἀδικῶν· καὶ ἄλλῃ ἢ
ἰσοδῶν χερσὶ. Quæ tamen verba ipse
poeta, ut impia, mox damnat, sub Chori
persona: ut ad eum locum probavimus.
Virgilius fere idem nobiliori personæ
affigit, Corabo nempe, heroi Trojano,

	Νυκτιπόλων ἰφθόδαν ἀνάσσεις	
1050	Καὶ μεθαμείριον, ὅδασον Δυσθανάτων κρατῆραν πλη- ρώματ', ἰφ' οἷσι πίμπει Πότνια, πότνι ἱμὰ Χθονίας Γοργούς λαιμοτόμαν	1070
1055	Ἄπο σταλαγμῶν Τῷ τῶν Ἐρεχθιδῶν Δόμων ἰφαπτομένην Μηδὲ ποτ' ἄλλος ἄλλων ἀπ' οἴκων Πόλειος ἀνάσσει	1075
1060	Πλὴν τῶν εὐγενετῶν Ἐρεχθιδῶν.	
	Nocturnis insultibus dominaris	
1050	Ex diurnis, ducto Tristem ferentium mortem poculorum Plenitudinem ad eos, contra quos mittit Veneranda, veneranda mea domina, Terrigenæ Gorgonis gutturis Seci ex guttis, Adversus illum, qui Erechthidarum Invadit familiam. Nec unquam alius ex aliena familia Imperet urbi, Preter nobiles Erechthidas.	

En. Lib. II. v. 390. *Datus, an virtus, quis in hoste requiritur?* At certe hoc neque Christiania, neque hominibus Philosophia, prudentibusque et piis, fuit usquequaque comprobatum; quicquid poetæ nobiles, qui naturam imitantur, nonnullis personis pro characteris illorum ratione aliquando affigere placuerunt. *Barnes.*

1048. *ἡ δὲ θεὸς ἑστὴν ἀδελφὴν*]. Quod poita Proserpinam hic, Ceresis filiam, *Eclipsis* vocat, hoc est Trivium, quod nomen Hecate competit, ut ostendimus ad Helen. v. 569. Id fit, quia unica dea Luna tot dearum personas induebat; nempe aliquando Juno, Hecate, Trivia, Proserpina, Luna, Diana, eadem erat res. De qua re videbis Carl. Rhodigin. Lib. XX. c. 6. Hecaten autem nunc praecipue vocat, quod veneficiis et dea praeficiatur, et ad ejus lucem veneficiae herbas colligere soleant sage, unde He-

cateides herbae dicebantur tales; et Ovidius dixit de Minerva, Arachnen in venenosam araneum transmutante: *Postea discendus succis Hecateides herbae Spargi; et exemplis triali medicamine tactis Deglutere coma*, etc. Nunc autem Chorus optat successum venifico seni contra Iovem, qui malis artibus in domine suae hereditatem elaboretur immisus. *Barnes.*

[illegible]

1055. Versus est Ionicus a minore diameter acatalectus ex pæone tertio, cui in anistr. opponitur Ionicus, et ditrochæo.

- Εἰ δ' ἀτελὲς θάνατος σπουδαί τε διασποί- ἀντιστρ. α'.
 ρας, ὃ τε καιρὸς ἄπεισι τόλμας, 1081
 "Α τε νῦν φέρετ' ἰλπίς, ἣ θη-
 κτὸν ξίφος, ἣ λαιμῶν ἐξά-
 ψει βρόχον ἀμφὶ δειρῆν, 1065
 Πάθεισι πάθεια δ' ἐξ- 1085
 αὐτοῦσ' εἰς ἄλλας βιότου
 Μορφὰς κάτεισιν

Si vero mors imperfecta, conatusque dominæ,

Et successus inscripto defuerit,

Ut nunc se habet opinio nostra, vel acutum

Gladium, vel jugulo

1065 Innectet laqueum circa collum suum.

Perturbationibus autem perturbationes

Finient, ad alias

Vitæ formas deveniet.

1064. 5. λαιμῶν ἐξάψει. 1065. λέρει.

1056. Τῇ τῶν Ἑρεχθιδῶν] Hic apertissime constat de illa re, qua de supra toties monuimus, videl. v. 648. 751. et 876. nempe quod tecte loquentes de aliqua persona, aliquando plurali numero utimur; ita enim cum v. 1052. ἰγ' αἶνι σίμωσι dixit, per τῇ nunc idem explicat; Ion enim solus utrinque designatur.

Barnes.

1065. "Α τε νῦν φέρετ' ἰλπίς.] Hanc scripturam nemo facile expediat. An legendum:

ἢ γε νῦν φέρετ' ἰλπίς —

Ut nunc se habet opinio nostra. Ἑλπίς, opinio, cum verbis motum significantibus recte conjungi, testatur simile in Helena exemplum, l. c. αἶνι τ' αὐτὸν ἀφραὶ διζῆα χερσὶ, v. 757, l. vid. et Hecub. v. 116.

Quæ sequuntur, Criticos jamdudum exercuerunt. Pro λαιμῶν Scaliger λαμῶν, quod non recipit sententia, cum idem jam per λέρει exprimitur. Fortasse verum fuerit:

— ἢ γε —

καὶ νῦν αἰσθάνω, ἢ γὰρ

ψα βρόχον ἀμφὶ λέρει.

αἰσθάνω pro αἰσθάνω. Vide Scholia in Epicteti Enchiridion, Ed. Heyn. Confer

et Hippol. v. 770. et seq. Pro ἰδέψαι viderat Reiskius legendum esse ἰδέψω.

Musg.

1064. 5. ἢ λαιμῶν ἐξάψει] Quum olim λαιμῶν scriberetur, Canterus ἐλῶν logebatur, sed longe feliciter Josephus Scaliger λαιμῶν, quod in textum recepit.

Barnes.

Post θανάτω δεῖν futurum aliquid, μέρψαι, αὐτ' ἀρρωστεινῶν, αὐτ' αἰνῶν.

Reisk.

1065. λέρει, metri causa Heath. reposuit, et verba ita struenda docuit: ἢ ἰλπίς νῦν φέρεται. Κρίσκειν δ' θανάτω ξίφος ἢ λαιμῶν δένει, ἢ ἰδέψαι βρόχον ἐν λαιμῶν ἀμφὶ λέρει, καὶ αὐτὴ ἢ κρίσκειν ἐκείνην πᾶσι πᾶσιτι ἀντίστοιχον ἐν ἄλλας μορφὰς βίωται. Hoc etiam nunc expectandum est, ut vel gladium acutum per guttur adigat, vel ut gutturi laqueum aptet circa collum. Illa vero cum dolores doloribus terminaverit, ad alias vitæ formas descendet. V. Dorsill. ad Charit. p. 394. m.

Beck.

Reisk. scribit: ἀμφόθεν, orbem reatū vincientem et stringentem undique. Beck. Leg. ἰδέψαι, scil. Creusa. Quodsi ἰδέψαι retineri placeat, scribendum erit λαιμῶν φέρετ' ἰλπίς, ἵνα me fert, cum esse

- Οὐ γὰρ δόμων γ' ἱτίρους
 1070 Ἄρχοντας ἄλλοδαπούς
 Ζῶσά ποτ' ὁμμάτων ἐν Φαιεαῖς
 Ἀνίχουσ' ἂν αὐγαῖς
 Ἄ τῶν ἐπατριδᾶν γεγῶσ' οἶκον.
 Αἰσχύνομαι τὸν πολυῦμον
 1075 Θιόν, εἰ περὶ Καλλιχόροισι παγαῖς
 Λαμπάδα Διωρὸν εἰκάδων
 1095

στροφή β.

- Non enim tuas decus alios
 1070 Dominos alienigenas
 Vivens unquam oculorum in lucidis
 Tolerabit splendoribus,
 Quae ex nobili familia nata est.
 Pudet me propter hymnis-celebrissimum Bacchum
 1075 Deum, si circa fontes Callichoi
 Facem spectatricem Eicadum,

aut stricturam gladium, aut innotaturam sibi vestem; aut post φέρειν comma ponendum, et sic legendum; δ τοι οὐ φέρει, et quae nunc machinationes turbidae dolique committantur et consuevantur, illis, tunc est spes, ἢ θεῶν τοι συμμέγχευ (vel βάψαι) εἴποι. *Reisk.*

1066. α. ἱανόνει. Idem, quod ἱανόνει, ab ἱάνει, idem, quod ἱάνειν et ἱάνειν et ἱάνει. Vide, quae nos ad Bacch. v. 1089.

Barnes.

1067. α. εἰς ἄλλας βίαις μαρὰς ἀνέκειν. Hic Scaliger φερῆ; pro μαρὰς legit, ex aliquo MS. ut credo: nam versus convenientius est. Canterus μινῆς legebat, loco non animadvertens, nec loquendi more. Ἄλλας βίαις μαρὰς, hic pro θάνατοι, mortem vitae contrarium usurpat poeta, eleganter sane; De qua tamen loquendi consuetudine videbis ejusdem Canteri Novar. Lection. Lib. I. c. 10. *Barnes.*

1068. ἄλλας βίαις μαρὰς. Mortem interpretatur Barnesius; quam philosophi forte aliquid vitae genus esse tradiderint, aliam vitae formam, viz, credo, dixerunt. Legendum, ni fallor: εἰς ἄλλας βίαις μαρὰς, ad simplicem vitam ordinem. *Musg.*

1074. α. Αἰσχύνομαι τὸν — Θιόν. Verto: Pudorem mihi incutit Deus. Sic αἰσχύνεται μιν εἰ, δ γέρει, supra v. 952.

τοῖς καλῶμεν. I. α. τοῖς καλῶμενται, qui cantibus multum celebrantur. Quo sensu Venus καλῶμενς dicitur Orpheo Hymn.

LIV. 1. Bacchum hoc loco intelligi, recte monet Barnesius, ab Homero jam ante καλῶμεν vocatum, Hymn. in Bacchum, v. 7. Bacchum vero prae reliquis Diis sibi pudorem incutere dicit, quod is in Mysteris Eleusiniis conjunctionem cum Cerere colebatur: Unde Scholias Aristophanis: σπιθεται τῷ Διῳτηρι ἢ Διῳτειρι. ad Ran. v. 326. *Musg.*

τοῖς καλῶμεν Θιόν] Bacchum notat, quem Παλῶμεν vocat Sophocles in Antigone: quippe qui Bacchus, Iacchus, Lyceus, Eulius, Dionysus, Dithyrambus, etc. cognominetur. Haec notavit Johann. Brodaeus recte; ita enim et Homerus in Hymno εἰς Διῳτην Bacchum καλῶμεν vocat, v. 7. Αἰσχύνομαι τὸν εἰς θεῶν καλῶμεν Ισχυφαι. Apollo etiam dicitur Εἰδυμεν, καλῶμεν et καλῶμεν in eodem sensu. Homerus de Apolline, Hymn. Apoll. v. 19. et 207. Πῶς γὰρ εἰ ὁμοῦ αἰσχύνομεν εἰδυμεν ἱέρα. Ex Callim. Hymn. Dian. v. 6. Δίς μιν παρθένοι αἰδοῖται, ἄσπετα, φοιδάρεται, καὶ καλῶμενται. Ἰα μέ μιν Φαῖος ἱέρει. Item, Hymn. Apoll. v. 69. Ὡς καλλὰ καλλοὶ εἰ ἐυδέρχεται καλλοῖται Παλλὰς ἢ Κλέριον αἶσα ἢ τοι εὐνομα καλλοί. etc. Sed de Apolline nunc poeta non loquitur; Chorus enim dicit, se erubescere, si quis externus ibi regnaretur veniat, ubi Bacchi et Cereris sacra mysteria tantopere celebrantur, videl. Athenis suis. *Barnes.*

"Οψεται ἰνύχιος αὐπτος ὦν,
 "Οτι καὶ Διὸς ἀστραπὸς
 'Ανγόρευσεν αἰδέηρ,
 1080 Χορεύει δὲ Σελάνια
 Καὶ πετήκοντα κόραι
 Νηρείος, αἱ κατὰ πότον

1100

Sit visurus nocturnus, ignobilis existens,
 Quando et Jovis stellatus
 Choris celebrat æther,
 1080 Choris vero Luna,
 Et quinquaginta filie
 Nerei, quæ in Pontio,

1081. αἰέται,

Per καλῶμενος θεὸς designatur Phœbus.

Heath.

1075. φησὶ] Ita Ed. Ald. Barnesius φησὶ, lector non monito. φησὶ φησὶ habet Nicander Theriac. v. 486.

Καλλιχίον.] Meminit Callimachus Hymn. in Cereem, v. 16. ubi vide Spanhemium. Musg.

Heath. confert verba Pausan. 1. p. 93. φησὶ τι καλῶμενος καλλιχίον, ἵδου φησὶ 'Ελευσίνιος αἱ γυναῖκες χερσὶν ἔσταναι, καὶ ἔσαν αἱ τὴν θεῶν. Beck.

1076. Σιαρὶς] Malim Σιαρὶς. Si Ion Σιαρὶς fides mysticis spectaverit.

εἰσάειν] Hoc nomine vocabatur una Mysteriorum Dies. Plutarchus in Phocione, p. 1383. Ed. H. Steph. εἰσάει γὰρ ἡ φησὶ καὶ θεοποιῶντος εἰσάειν, Μυστηρίων ἔσταναι, ἡ τὴν 'Ιαχχοι ἢ ἄλλων 'Ελευσινιάδων εἰστανον. vide et in Camillo, p. 251. Adde Scholia in Aristoph. Ranas, v. 326.

Musg.

καμῶνα Σιαρὶς εἰσάειν] De facibus in his sacris vide ad notam proxime sequentem. Σιαρὶς in hoc loco significat spectatrix. De aliis illius significationibus vide quæ nos ad Hippol. v. 792.

εἰσάειν] Εἰσάειν proprie vicesimæ lunæ, sive vicesimi dies ejusque mensis, Unde Εἰσάειναι Epicuro dicebantur, quod illum diem uniuscujusque mensis in honorem magistri sui solemnem habebant, qui vicesima luna natus habebatur. De qua re videsis Cail. Rhodigin. Lib. XX. c. 52. Hoc vero in loco exponendum

est, ut recte notat Joh. Brodæus, Εἰσάειν, Mysteriorum Baccho et Cereri communium, quæ vicesimo quoque Augusti mensis die celebrabant Athenienses. Plutarchus in Phocione: Εἰσάει γὰρ ἡ φησὶ καὶ θεοποιῶντος εἰσάειν, Μυστηρίων ἔσταναι, ἡ τὴν 'Ιαχχοι ἢ ἄλλων 'Ελευσινιάδων εἰστανον. Demosthenes 'Ολίβια καὶ γ'. Καὶ μετὰ ταῦτα ἡλθόντες τοὶ ἱερεῖς τούτους, Ἐκκαρῆσιον, Μισαγυσιῶν, θεοποιῶν, τούτους τοὺς μὲν μὲν καὶ τὰ Μυστήρια ἵκαν καὶ ἀπεσιύλατι. Plutarchus in Camillo: Καὶ μετὰ ταῦτα φησὶ καὶ 'Αθηνῶν Μουσῶν καὶ ἡλθόντες αὐτὸν εἰς Εἰσάειν καὶ θεοποιῶντος, ἡ τὴν μυστικῶν 'Ιαχχοι ἢ ἄλλων. Scholiastes Aristoph. Ranis: Μία τὴν Μυστηρίων Εἰσάειν ἔσταναι, ἡ ἡ τὴν 'Ιαχχοι ἢ ἄλλων. Attice autem plurali numero effertur; et emphatica, ob Jacchi productionem hac die factam, tota solemnitas magnorum mysteriorum dicitur Εἰσάειν, quanquam et quinque ante dies et tres post durabat; hinc Aristoph. Nubibus, v. 16. 'Ορῶν ἄγωνα, εἰς εἰσάειν Εἰσάειν. Sed de singulis hujus festi novem diebus videsis Johan. Meursium Eleusin. c. 21. ad c. 31. Barnes.

1077. ἰνύχνη] Malim ἰνύχνη, ut cum καμῶνα concordet.

ἔσταναι δὲ,] Mirum vero, si insonnis fuerit, cum mysteria spectaret. Legendum arbitror: ἔσταναι, ignotus, in tenebris natus. Athenienses ad mysteria ne peregrinos quidem, nedum vero nos, admittabant. Apollodorus Lib. II. c. 4.

Digitized by Google

- Δείκνυσιν γὰρ ὁ Διὸς ἐκ
 1100 Παιδῶν ἀμνημοσύναν,
 Οὐ κοινὰν τεκίαν τύχην 1120
 Οἴκοισι φυτεύσας
 Δεσποίνα· πρὸς δ' Ἀφροδίταν
 Ἄλλαν θίμενος χάριν
 1105 Νόθου παιδὸς ἱκνύσεν.

- Ostendit enim ille ex Jovis
 1100 Filiis natam, ingrati tudinem,
 Non communem liberorum sortem
 Domui procurans
 Cum domina : ad Venerem vero
 Aliam animum applicans,
 1105 Spurium filium adeptus est.

1099. Δίσιον.

conjugimus, tibi sono a Sophocle tribuitur, v. 651. *Muz.*

Καὶ Μῶν' εἰς ἄλλας ἴσται. Ita legendum omnino doctis viris videtur, Cantero nempe, Scaligeroque, cum olim *Μῶναι* scriptum erat, quod Duportus vel *Μῶναι*, nullo sensu, vel *Μῶναι* haud satis aperto, emendare conabatur. Idem legit *ἴσται*, sensu satis salvo, sed carmine non item; quare vel *ἴσται* legendum, vel *ἴσται* pro *ἴσται* cum aspero ponatur, quam vocem in paraphrasi nostra superius posita explicavimus, ut et in Latina versione, quam misere hic habitam restitui. *Barnes.*

Etiā Heath. legit *ἴσται*: nam *ἴσται* nunquam pro *ἴσται* poni, nec repugnare correctioni antitheticum versum, si ibi legatur *αἴσαν*. Verum esse glyconiū *αἰσχρομῆναι* ex molosso et choriambō. *Beck.*

1098. ἀρεῖ. Metrum postulat *αἰρεῖ*. Ex Heath. *Muz.*

1099. Δίσιον γὰρ. Metrum postulat *Δίσιον γ'.*

1099. s. i. Διὸς ἐκ Παιδῶν. Xuthum intellige: vide supra v. 63. *Muz.*

Reisk. corrigit: *Δίσιον γὰρ* ibi, exemplo, documento, est hic, Xuthus, *ἔκ* ὅ *πατρὸς* *ἀμνημοσύνης* *εἰργῆς*, vel *ἀμνημοσύνης*, qui beneficiis a Creusa ornatus maluit ea beneficiis dare ea, quod domi non communis cum matre liberis procreatus, sed fortius ibi conjugia. *Beck.*

1100. ἀμνημοσύνη. Malit Canterus *ἀμνημοσύνη*, quod certe, si MSS. haberent, alteri antependendum esset. *Muz.*

ἀμνημοσύνη. Canterus mavult *ἀμνημοσύνη*. Ego utramque lectionem in paraphrasi modo memorata retinui et exposui. *Barnes.*

1106. Reisk. *αἰσῶς* scribit; nam famulas, quibus constabat Chorus, non recte appellari posse *αἰσῶς* *γυναικας*. *Beck.*

1108. ἱεῖλαρα. Emendat Scaliger *ἱεῖλαρα*, quod veri debet: *communi* *pedes*. vid. Hesychium v. *αἰεῖλαρα*, et Hom. *Odys.* 2. v. 318. Legi etiam potest *ἱεῖλαρα*, i. e. *ἱεῖλαρα*, ab *ἱεῖλα*, *labore*. *Muz.*

ἱεῖλαρα. Scaliger et hic ingeniose satis legit *ἱεῖλαρα*, perambularet, ut supra quoque ad Helen. v. 1569. pro *αἰεῖλαρα* legebat *αἰεῖλαρα*, in quem locum vide quae nos. *Barnes.*

Heath. vulgatum retinet, et ad *ἱεῖλαρα*, *explicet*, supplet *ἱεῖλαρα*.

Fortē, *ἱεῖλαρα*, forte ad *animi defectum* cucurrit. Si vulgata retineatur, subintelligendum *εἰ* *αἰεῖλαρα*, aut *εἰ* *αἰεῖλαρα*, *εἰ* *ἴσται*, vel simile quid. *Beck.*

1111. αἰ' *αἰεῖλαρα*. Ita optime Scaliger. Ed. Ald. αἰ' *ἱεῖλαρα*. *Muz.*

ἀρεῖ· ἂν *ἱεῖλαρα* *χρῆται*. Ita Italice, *pedestrate*, ut *Ἀρεῖ* Graeco. At vero Scaliger legit αἰ' *αἰεῖλαρα*, tutius tamen, quam et anaspectum aliquando in quarto

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

FAMULUS quidam Creusa, Choro patefactus domine insidias et ejusdem damnationem nuntiat, longaque et eleganti narratione totum Xuthi convivium, adeoque rem emsem, uti acta erant, ordine persequitur. Chorus itaque, novo hoc male percussus, infelicem heræ suæ consiliorum eventum exponit. Creusa, ad suos agro fugiens, ut mortem evadat, Phœbi aram amplectitur. Ion illam isthinc abstrahere conatur frustra.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

- Κλεινὰι γυναῖκες, ποῦ κόρην Ἐρεχθίδας 1125
 Δίσποιναν εὖρω; παταχῇ γὰρ ἄστις
 Ζητῶν νιν ἐξέπλησα, κούκ ἔχω λαβεῖν.
 ΧΟ. Τί δ' ἴστιν, ὦ ξύνδουλι; τίς προδυμία
 1110 Ποδῶν ἔχει σε, καὶ λόγους τίνας φέρεις;
 ΘΕ. Θηρώμεθ' ἀρχαὶ δ' αἱ πυχῶρειοι χθονὸς 1150
 Ζητοῦσιν αὐτὴν, ὡς Δάνη τιτρουμίνη.
 ΧΟ. Οἴμοι, τί λίξεις· οὔτι που λιλήμμεθα
 Κρυφαῖον ἐς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόρον;
 1115 ΘΕ. Ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου καὶ ὑστάτοις κακοῖς.

FAMULUS.

- Inclytæ mulieres, ubi filiam Erechthei
 Dominam invenero? passim enim per urbem
 Quærens eam ivi, nec possum eam invenire.
 Cho. Quid hoc rei est, O conserve? quæ festinatio
 1110 Pedum habet te, et quos sermones adfers?
 Fam. Investigamur, et magistratus indigenæ
 Quærent eam, ut moriatur lapidata.
 Cho. Hei mihi! quid dicis? ane deprehensæ sumus
 Molientes clandestinam eadem puero?
 1115 Fam. Deprehensæ sumus, et juste in extremis malis vernamur

poni supra plus semel probavimus.

Barnes.
 1112. ποτεροῖν.] De scopulo præcipi-
 tato. Heath.

ποτεροῖν.] Ambiguum esse Prev.
 monet, et vel indicare posse lapidibus ob-
 ruptam vel præcipitatum; in utroque sup-
 plicii genere non populi forem, sed
 judicium sententiam esse spectandam.

Beck.

1113. λιλήμμεθ.] Α λαμβάνω, magis
 Atticum λαμβάνω. Barnes.

Heath. conficit: ἢ τι πον λιλήμμεθ,
 ane deprehensæ sumus? Beck.

1115. ἐξ ἴσου καὶ ὑστάτοις κακοῖς.] Sen-
 tentiæ et metro laboranti non male suc-
 currit Reinkius, legendo: Ἐνθ' εἶδ' ἐς ἡ-
 τῶτος κακοῖς, scito, te in summo discrimine
 versari. Murex.

Ἐγνώσμεθ' ἐξῆς εἶδ' ἐς ἡτῶτος κακοῖς.]

Πόσις Κρεούσης, παῖδα τὸν καινὸν λαβὼν,
 Πρὸς δῖπνα Δυσίας θ', ἃς θεοῖς ὀπλίζετο,
 1125 Ξούθος μὲν ἄχετ', ἴδρα πῦρ σπῆδ' αἰθερῶ
 Βακχίῳ, ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πίτρας 1145
 Δεύσις δισσὰς παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων,
 Λέξας· σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων
 Σκηπὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν.

Maritus Creusæ; filium novum secum ducens,

Ad convivium et sacrificia, quæ parabat diis,

1125 Xuthus quidem abiit illuc, ubi ignis emicat dei
 Bacchus, ut cæsarum victimarum sanguine Bacchi saxa
 Rigaret gemina, pro agnitione filii,
 Prefatus: tu quidem, O fili, nunc manens circularia
 Tabernacula statuas fabricorum operis.

quare, moriemur tanto hilioris, si mortem
 nullo modo effugere possumus. Si volu-
 set eam, quamvis absurdam, edere senten-
 tiam, quam vulgata subiicit, debuisset di-
 cere αἰθ' ἰδρὸς φάει, ἰδρὸς αἴθης σπινθηρίῳ.

Beck.

1125. α. αἰθ' σπῆδ' αἰθερῶ Βακχίῳ, ὡς σφα-
 γαῖσι Διονύσου πίτρας Δυσίας. De
 Apolline et Baccho, et utriusque sacro
 Parmasso, biclupitū monte, satis monuimus
 supra ad v. 551. Addendum est autem,
 in his natalibus Bacchum semper honora-
 ri una cum illo, quisquis foret ille Deo-
 rum, cui sacra facere decretum, aut placi-
 tum. Barnes.

1126. α. αἰθρῶν — δισσὰς] De his rupibus
 vide Scholia ad Phœn. v. 294. Musg.

1127. ἰσπύριον.] Plerumque ἰσπύριον
 est, quod videndi causa datur, ut Calli-
 mach. Hymn. in Dian. v. 74. Sed recte
 hic Barnesius ipsam filii agnitionem sig-
 nificari putat, plane ac si ἰσπύριον, non ἰσπύ-
 ριον, dixisset. Similis in voce θεισπύριον
 confusio est. Plerumque enim alendi
 mercedem notat; Sophocli vero ipsum ali-
 mentum. vid. Cœd. Col. v. 1327. Musg.

αἰθρῶν ἀντ' ἰσπύριον.] Ὀρεσθία nunc vo-
 cat Euripides ipsam filii agnitionem, quem
 filium Xuthus agnitus adspiciebat, sum-
 maque cum voluptate spectabat. Alias
 ἰσπύριον vocantur ea, quæ in spectacula
 impenduntur; et pecunia, quæ spectacu-
 lorum spectandique causa datur. Calli-
 mach. Hymn. in Dian. v. 74. ῥησέμεν
 ἀλλήλων, ἴσως ἰσπύριον ἴσως. Schol. Ὀρε-

σθίας] Τὰ ἰσπύρια τοῦ θεοῦ ἴσως. Sic etiam
 ἀκαλοσπύριον dicuntur munera, quæ
 sponsus sponse dat, quum in ejus con-
 spectum sponsa primum venit, et relecto
 vultu se conspiciendam ei præbet.

Æmil. Portus.

1128. ἀμφήρεις μένων] Prior vox H.
 Stephano debetur, posterior Cantero. Ed.
 Ald. ἀμφήρεις μιν, MSS. E. G. ἀμφήρεις
 μένων. Interpretor autem ἀμφήρεις κατὰ
 αὐτὴν ἐκαστὴν ἀπὸ παντὸς κατασκευάζει
 ἀπὸ παντὸς κατασκευάζει. Sic
 ἀμφήρεις ἔλπει, Herc. Fur. v. 242. Musg.

Αἰθρῶν· σὺ μὲν νῦν, εἰσπύριον, ἀμφήρεις μένων]
 Olim vacillabat versus una syllaba; ita
 enim legebatur in omnibus hucusque edi-
 tionibus: Αἰθρῶν· σὺ μὲν νῦν, εἰσπύριον, ἀμφήρεις
 μιν. Quem versum Johannes Brodaus
 ut expleret, dixit tantum: εἰσπύριον, forte δ'
 εἰσπύριον; ac proinde duplex μιν admisit, et
 in sexto loco spondeum; adeo metri ra-
 tionum ignarus erat, et excepto, quod e-
 gregius erat philologus, parum, aut nihil,
 in Euripide prospexit, aut profecit, aut
 profuit. Canterus legebat μένων, adeo
 aperto sensu, ut mirer, id Henr. Stephano
 non visum, qui hærens in hoc loco fatetur:
 quid pro μιν reponi debeat, ut plenus sit
 versus, id vero in dubio manet. Xuthus
 autem dicit: ego quidem abeo tui gratia
 diis sacrificaturus, tu vero hic munus
 alias res age. Qui hæc non videt, nescio,
 qua parte sit acuminatus. Scalger itaque
 μένων quoque legebat, sed et μιν in priori
 versus parte, non forte æque feliciter; ἴσως
 enim tempus hic designare videtur. Barnes.

Vol. VII.

I

1130 Θύσας δὲ γυνίταις θεοῖσιν ἦν μακρὸν χρόνον
Μῆιν, παροῦσι δαίτες ἴστωσαν φίλοις.

1150

Λαβὼν δὲ μύσχους, ᾧ χεῖρ'. ὁ δὲ κακίας
Σιμῶς ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων
'Ορδοστάταις ἰδρύεσθ' ἡλίου φλογός,
1135 Καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας βολὰς,

1130 Postquam autem sacrificare genitalibus diis, si diutius hinc

Abfuero, epulae praebentur presentibus amicis.

Acceptis vero vitulis abiit. Adolescens vero

Religiose ambēus tabernaculorum carentes parietibus

Erectis columnis erigebat, solis flammæ

1135 Diligenter cavens, ne vel ad medios ictus,

1131. Μεῖν.

Heath. ἀμφὲρος explicat: spatium un-
diq̃ue includentes. Beck.

1130. γυνίταις θιν] Videntur esse Di
τριττάταις dicti, de quibus Φασίλαμος
φαῖς, ἵτοι μένι 'Αφροδίτη θύσας καὶ ἰδρύσας
αὐτῶν ἐπὶ γυνίταις παύσας, apud Elymo-
logum v. Τριττάταις. Commemorantur
et θιν γυνίταις, Æschyl. Suppl. 80. Musg.

Θύσας δὲ γυνίταις θιν] Οἱ γυνίταις θιν,

præter Bacchum, qui, ut ad v. 1125.

notavimus, una cum quibuscumque diis hono-
rari solebat, sunt Juno præcipue, Jupiter

et Genius, ut supra observavimus ad v.

655. Proprie autem γυνίταις θιν, et Genios

et Deos, deaque, natalium præsides no-
tat, γυνίταις ἱφίρεον. Deum quidem istæ

Γενελλίδης Atticis dicuntur, Ionibus Γε-
νέλλης, uti Pausanias in Atticis, fol. 2.

lin. 3. Inter has præcipue memorantur

Ilithyia. De Geniis autem natalibus

notum est illud Menandri: Ἀπαιτὶ Δαί-
μων ἀδελφὸς συμπαρίσταται Εἰδὸς γυνίταις.

Μουσγυγίς τὰ θιν. Vide, quæ nos

supra ad Supplices, v. 602. De Geniis

autem vide Francisci Albertini libellum

de Angelo Custode inscriptum. Barnes.

1134. Ὀρδοστάταις] Intellige trabes e-

rectas. εἰσας ἡλίου vocat in simili re de-
pingenda Athenæus Lib. V. c. 6. Con-

fer Vitruvium, Lib. I. c. 7. II. c. 8.

Musg.

'Ορδοστάταις] De orthostatibus, sive ar-

rectariis pilis, tignis, aut fulcrimentis, vide

Vitruvii Architectur. Lib. II. c. 8. ubi ta-

men male in aliquibus codicibus ortho-

stratis scribitur. Italice dicuntur Speroni,
P'lascri e Contraforti. Ὀρδοστάταις, vel ἰφί-
ρεσταις, longe aliud, de qua re vide quæ
nos ad Helen. v. 546. Barnes.

1136. Variè hunc locum tentarunt vir
doctus Observ. Miscell. Vol. II. p. 96.
postque cum Piersonus et Reiskius. Mihi
omnium rationes plus minus contorta vi-
dentur. Legendum puto:

— ἡλίου φλογός

καλῶς φυλάξας αὐτὸς ἐπὶ μέσας βολὰς

ἀπὸ τῆς αἰτίας, αὐτὸς δὲ πρὸς τὴν εὐκλείαν, ἡλίου.

Pro ἀπὸ τῆς, quod habet Aldina, Barne-

sus, Scaligero auctore, ἀπὸ τῆς dedit.

Musg.

'Απὸ τῆς] Olim ἀπὸ τῆς. Scaliger ἀ-

πὸ τῆς legendum monuit, quem sequor.

Johannem Broderum, qui disjuncta jungit

hoc modo, φυλάξας ἀπὸ τῆς ἡλίου φλογός,

haud multum damno. 'Απὸ τῆς autem pro

sole non est novum; ut nec radius:

nam et apud Latinos radius solaris pro

sole ponitur. Radius pro radii per syn-

ecdochen numeri, radii autem pro sole,

per metonymiam, qua effectus pro causa

notatur.

εὐκλείαν ἡλίου] Audaci metaphora hic

poëta utitur, radius solaribus vitæ tri-

buens; et tamen ipsum nomen occidens

tale quid sonat: quotidie enim sol vide-

tur mane nasci, meridie vigere, vespere

interire; κατὰ βολὰς εὐκλείαν ἡλίου, ad

radios occidentes, i. e. ad occasum, ubi

semper sol occidere videtur. Barnes.

- 'Ακτῖνας οὐτ' αὖ πρὸς τελευτάσας βίον, 1155
 Πλίσθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον,
 Μίτρημ' ἔχουσαν τὸν μίσθον γε μυρίαν
 Ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λῆγουσιν οἱ σοφοί,
 1140 'Ὡς πάντα Δελφῶν λαὸν εἰς Δοίῃην καλῶν.
 Λαβὼν δ' ὑφάσμαθ' ἱερὰ Δησαυρῶν πάρα, 1160

Vel contra ad occiduos, radios spectarent,
 Juxta longitudinem rectangulam dimensus,
 Quae mensuram habebat in medio decem millium
 Pedum numerum, ut dicunt periti,

- 1140 Tanquam omnem Delphicum populum ad convivium vocaturus.
 Accipiens vero aulæ sacra ex thesauris,

In Obs. Misc. Vol. II. p. 96. conjicitur *τελευτάσας βίον*, ad punctum istud, ubi sol vires suas ponit. Sed alius V. D. ibidem negat, *τελευτῆ βίον* Græce dici, et vulgatum defendit ex opinione veterum, qui solem quotidie mori, et altero die vitam recuperare putaverint. Pierson. Ver. p. 11. scribit *τελευτάσας, βίον*, *ἴσθ' ὅτι* flagrantia diligenter cavens, neque ad meridiem, nec ad occidentem.

Heath. retineri jubet lectionem veterem *Ἀκτῖνας*, ut structura verborum sit: *Καλῶς φιλῶμαι, ὥστε οὐκ εἶναι πρὸς μίσθον βολῆς φλῆγος ἔλκιν, οὐκ αὖ πρὸς Ἀκτῖνας τελευτάσας βίον*. Eodem modo Reisk.

Beck.

1157. *μίσθον*. Burn.
Πλίσθρον] Vocis *πλίσθρον* duplex usus est: vel enim certam longitudinem designat, vel certam superficiem. Longitudo Plethri, teste Suida in v. *πλίσθρον*, centum pedibus aequalis est. De altero, sive superficiali, sic Hesychius: *πλίσθρον, μίσθρον γὰρ, ἡ φανὶ μίσθρον πῖλος ἔχον*. Hinc colligitur, plethrum superficiale quadratum esse plethri linearis. $100 + 100 = 10,000$. Jam de Iouis tabernaculo, illud saltem ex hoc Euripidis loco, licet subobscurum, colligere licet, longitudine Plethro aequale fuisse, in area vero decem millia pedum quadratorum habuisse. Fuit igitur plethrum quadratum: i. e. figura quadrilatera, rectangula, cujus singula latera centum pedibus aequalia erant.

Porro, ut descriptio hac geometricam ἀκριβέως habet, anguli definiatur necesse est. Definivit autem Euripides, siquidem recte docent Lexica, *εὐγώνιον* idem

valere, quod *ἰσογώνιον*. Potest enim *εἰς εὐγώνιον* poni pro *εὐγωνίῳ*, ut *εἰς καλὸν* pro *καλῶ*, *εἰς καίριον* pro *καίριον*. Mihi tamen valde dubium est, an unquam hanc potestatem habeat *εὐγώνιον*. Xenophontis certe locus: *ἰσθλὸν δὲ αἱ στήθη καὶ διάστημα, εὐγώνιον δὲ πᾶντα καλῶς εἶναι* (Econ. p. 484. Ed. H. Steph. nihil tale ostendit. In Euripide igitur legendum suspicor:

πλίσθρον σταθμήσας μῆκος εὐγώνιον —

Longitudinem plethri dimetiens rectangulam. Murg.

εἰς εὐγώνιον] Γραμμὴν subaudi, sive *ἄλυσαν*, arcum, ut cui referatur *μίσθρον* ἔχοντα; alii autem *εὐγώνιον* intelligunt. Rectangula autem linea dicitur *εὐγώνιον*, quia anguli perfectio est rectitudo, et synonymum est τῷ Ὀρθογώνιον. Barnes.

Respicit Prev. credit ad Parthenonem, a templum Minervæ Atheniensis, cui fuerit eadem dimensio, quæ h. l. tentorio, quod ab Ione conficitur. Beck.

εὐγώνιον] *Ἰσότης* θελαβέ. Scholiast.

1158. *ἔχοντα*] Refertur ad *εὐγώνιον*, latens in *πλεθρῶν* *εὐκταμῶν*, ut sit *εὐγώνιον* πρὸς τὴν *εὐκταμῶν*. Confer v. 482.

Miretur fortasse lector, magnitudinem hujus tentorii adeo studiosè a poeta definitum esse; quod ideo factum puto, quia templum Minervæ in Acropoli, *καθ' οὗ* dictum, eadem et forma et mensura erat. Etymologus: *Ἐκατέρωθεν, εἰς ἑκατέρωθεν, πλεθρῶν ἰσότης* *εἰς ἑκατέρωθεν*. *καλῶς γὰρ αὐτῶν* *πλεθρῶν*. Confer Harpocrat. v. *Ἐκατέρωθεν*. Murg.

Κατισκίαζει, θαύματ' ἀνδράποισ ὄραϊν.
 Πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει τίτλων,
 Ἀνάθημα δίου παιδὸς, οὗς Ἡρακλῆς
 1145 Ἀμαζόνων σκυλεύματ' ηνεγκεν Διῶ.
 Ἐπὶ δ' ὕφανται γράμμασιν τοιαῖδ' ὕφαι·
 Οὐρανὸς ἀδροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ
 Ἴππους μὲν ἤλαυν' εἰς τελευταίας φλόγα

1165

Præcedit, mīra hominibus visu :

Primum quidem alam pectorum tecto circumjecit,

Donarium Jovis filii, quos Hercules

1145 Attulit Deo spoliū Amazonum.

Erant autem hujusmodi texture in textis picturis,

Cælum congregans stellas in ætheris orbe ;

Equos quidem agebat ad ultimam flammam

Μίτρας Ἰχθυόων τοῖς μίτραι γὰρ μίτρας]
 Ἐχθροὺς referri debet ad γράμματα, quod
 in voce ἰχθυόων intelligebatur, de qua re
 vide ad verbum præcedentem. Τοῖς μίτραι,
 in spatio medio, in area : μίτρας γὰρ πλάττει
 ἀρῶν de numero indefinitio dicitur, ut
 sexcentorum in Latina versione ; supple-
 tur enim hæc area quadrangularis, ex
 quatuor jugeribus constans, æqualiter vi-
 del. ex omni parte uno jugere delineata,
 continere pedes 409,600, si recte mathe-
 maticorum filii calculos ferunt ; ὡς λίγαι-
 ος αἱ σφαῖραι, inquit Euripides. *Barnes.*

Ἰχθυόων legit Reisk. *Beck.*

1143. πτέρυγα περιβάλλει τίτλων,]
 Tectum his atragulis inumbent ; ducta
 metaphorā ab avibus factus suos alas et
 plumis operientibus. Πίτλων, Hom. I.
 liad. γ. v. 289. Ἐπὶ δ' ὕφανται γὰρ
 μίτρας. — Eustathius in locum : Ὅρα δὲ
 καὶ, ὅτι τίτλων καὶ ἰσχυόων εἰς ἰσχυόων
 εἰς, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἰσχυόων. *Barnes.*

1144. Ἡρακλῆς] Anachronismus : Ion
 enim Hercule antiquior erat. *Musg.*

ἴον πλάττει.] Hercules, Jovis filii : Διὸς
 non hic idem, quod Διῶν, sed quasi Διῶν,
 a Διῶν, ἴον, ut Homer. Dianam vocat Διὸς
 γέννη, l. c. Jovis filiam : sic Æschyl. Ὁ
 Διὸς αἰδώς καὶ ἐκχύνουσι θυμῷ. *Barnes.*

1144. α. Hercules Ione junior est.
 Ergo vel hinc intelligitur, positam descri-
 bere tabulas pictas tum notas et publico,
 nescio quo, loco propositas. *Beck.*

1145. Ἀμαζόνων σκυλεύματ' ἄρκεν Διῶ.]
 De pugna Herculis cum Amazonibus

vide Apollodori Bibliothec. Lib. II. c. 5.
 sect. 9. De Amazonibus vero vide Eu-
 stath. in Homeri illud (Iliad. γ. v. 189.)
 Ἥρατι τῶν, ὅτι τ' ἔλθον Ἀμαζόνων ἀντιπαι-
 ρεῖν. fol. 403. lin. 35. Item in Dionys. περὶ
 γῆρας. Dictas autem volunt grammatici
 ab α, quod μίτρας sonat, quasi μίτρας α,
 quæ dextra mamma ultro carebant, ut
 arcubus sufficerent. Nos etiam de re-
 centioribus Amazonibus veram historiam
 tractavimus poetice, episodii loco, in
 Franciados nostre libris quarto et quinto,
 quarum regina, Valasca, floruit sub Pri-
 mislao, Bohemie primo rege, et Libys-
 æ marito, de quibus etiam Papa Pius
 Secundus, sive Æneas Sylvius, in Histo-
 ria sua Bohemica ; item Jacobus Pontanus
 Attic. Bellar. Pars 2. c. 44. Vola-
 terranus, alique. *Barnes.*

1146. γράμματα] Hæychius : γράμμα-
 τα — τὰ ζωγραφήματα. Esto autem,
 γράμματα picturas significare, non tamen
 vulgas significabit, nisi epitheto adjuncto.
 Legendum :

ἴον δ' ἰσχυόων γράμματα —

Inerat autem in picturis textilibus hujus-
 modi texta. *Musg.*

Ἐπὶ δ' ὕφανται γράμμασιν τοιαῖδ' ὕφαι.]
 γράμματα hic per picturas exponendum,
 ut in Latina versione scribi nunc curavi,
 et Hæychius : γράμματα, τὰ ζωγραφί-
 μενα, καὶ συλλαβαί, καὶ τὰ ζωγραφήματα.

Barnes.

- "Ἡλιος, ἰφίλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος.
 1150 Μελάμπειλος δὲ Νύξ ἀσείρωτοι ζυγοῖς
 "Οχμὶ ἑπαλλιν' ἄστροι δ' ὠμάρεται Νεφ.
 Πλειὰς μὲν ἦι μισοπόρου δι' αἰθέρου,
 "Ο τε ξιφήρης Ὀρίων ὑπερθε δὲ
 Ἄρκτος στρίφουσ' οὐραῖα χρυσήρει πύλῃ.
 1155 Κύκλος δὲ πανσίλῃνος ἥκοντιζ' ἄνω

Sol, trahens secum clarum Vesperis lumen.

- 1150 Atris vero ventibus amicta Nox, nullis astrictis jugis,
 Equos agitabat : stelle vero comitabantur Deam :
 Pleias quidem ibat medium per aethera,
 Atque emiser Orion. Desuper vero
 Ursa circumvolvens se cauda aureo polo obversa.

- 1155 Orbis vero plenus-lunae superne radiabat,

1154. εἰρεία.

1148. α. "Ἰσσοι μὲν ἔλασι εἰς τιλλοταῖας φάλαγ' ὀλιγῇ. De Solis equis, et eorum nominibus, vid. Scholis ad Estherae nostrae v. 739. et 1144. *Barnes.*

1149. ἰφίλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος. Apparuit enim Hesperus occidente Sole, et mane quidem Lucifer dicitur, sero autem Hesperus; reliquis autem stellis est paulo rutulantior, unde Catullus: *Hespero, quis cuncto fulget te clarior ignis?*

Barnes.

1150. ἀσείρωτοι. Nullo fume connexum : a σπῆρ, funis, vel lorum, unde σπῆρας ὄσση et σπῆρσιν. Pari modo in picturis hodie videas Aurorae equos, non locis curru connexos, sed frenis tantum retentos.

Musg.

1151. "Οχμῇ. De equis, non de curru, intelligendum, vid. Phoen. v. 338. Rhos. v. 617. fragmentum Phalæthontis apud Longinum, sect. XV. Lucan. Pharsal. Lib. VII. v. 570. *Musg.*

ἄστροι ὅσῃ ἀστέρι Νεφ. Vide Tibullum Lib. II. Eleg. I. *Beck.*

1152. Πλειὰς. Synecdoche numeri pro Πλειάδης, de quibus vid. supra ad v. 3.

Barnes.

1153. "Ο, τε ξιφήρης Ὀρίων. Nota est Orionis fabula, de qua Apollodorus, Natalis Comae, Eustathius, Hyginus, Ovidius, aliique : quod ad hunc locum spectat, sciendum est, Orionem, stellam, tristem esse ortu et occasu suo, et κακίστης et

tempestates excitare, quare canem illi et balteum et ensen fabulae assignant.

Barnes.

1154. χρυσήρει. Emendatio est H. Stephani. Ed. Ald. χρυσήρει πύλῃ, unde legendum conjiciebam :

"Ἀρκτος σείρων ὀρεῖα χρυσήρει πύλῃ.

Ursa nobilis coronans aureum Polum. Nunc satis placet vulgata lectio. Quippe εἰρεία χρυσήρει πύλῃ nihil vetat interpretari cauda Polum auratum spectantem : quae, ut notum, positura est Urae. *Aratus :*

— αὐτὴ δὲ κροτάλια φορέουσα,
 ἱσταντο αὖ ὄρεας στεφανομένη —

Musg.

"Ἀρκτος στρίφουσ' εἰρεία χρυσήρει πύλῃ. Arctos, sive Ursa Major, septentrionali polo, velut axe, nixa, resupinato capite Ursam Minorem spectat, cauda vero Bootem et stellam ideo Arcturum dictam. Cum autem olim εἰρεία et χρυσήρει legabatur, non est, quod a nostra nostram lectionem acriter defendamus : Et versus enim ratio et docti viri pro nobis stant. Nec diffinitur tamen, χρυσήρει dici posse Attice pro χρυσήρει. Huc referatur regula, quam nos olim in tractatu nostro de accentibus posuimus : Nomina *prout declinationis contractionum in his desinentiis habent accentum in ultima*, ut ἀλαθῆρ,

- Μηδὸς διχρήρη, Ἵάδης τε ναυτίλοις 1175
 Σαφίστατοι σημῖον, ἥ· τε φωσφόρος
 Ἔως διωκουσ' ἄστρα. τοίχισιν δ' ἵπι
 Ἕμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὕφασματα,
 1160 Εὐηρέτους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν,
 Καὶ μιζόθρας φῶτας ἱπείας τ' ἄγρας, 1180
 Ἐλάφω λείων τ' ἀγρίων θηράματα.

Mensis divisor, et Hyades nautis

Signum certissimum, et lucifera

Aurora pellens astra. In parietes vero

Injecit alia aulæ, barbaricas

1160 Naves instructas remis contrarias Græcis,

Et semiferos viros, et equestres venationes

Cervorum, et leonum ferocium captas prædas.

ἀλλὰ καὶ, ἀλλογὰν, etc. Excipe primo substantiva et propria nomina, ut Λαμοεσίον, Σαφίστατον, etc. Excipe secundo et adjectiva in ἀδὲς desinentia, facta ex αἰδῆς, ut Φανταδῆς, Θανταδῆς. Excipe tertio composita ab ἴδω, ut ἰδῶν, ἰδῶναι, καυῶναι, ἱμαῖναι, συνῶναι: item composita ab ἵκω, ut ἱκεταίους, ἱκεσίους, ἱκετασύνους, pro ἱκετασύνους: item composita a νύκτι, ut νυκτίζων. Homer. si recte scribitur: item composita ab αἰεῖν, ut αἰετώων. item composita quædam ab ἀγρίω, ut ἀγρίων, αἰετῶων. item composita ab αἰεῖν, ut αἰετῶων, αἰετῶων, ἀγρίων: item desinentia in ἄντι, et derivata ab ἀντὶς ἵκω, ut αἰετῶων, αἰετῶων, αἰετῶων, αἰετῶων, αἰετῶων, αἰετῶων. Sed Σαρπηδὸν Homero scribitur. Barnes.

1156. ἱμαῖναι. Medius, sive, ut Brodæus vocat, sector mensis. Quum Græci (verba sunt Brodæi) menses suos Lunæ cursu metirentur, clarum est, eos æquales in partes Plenilunii diem divisisse.

Marg.

Μηνὶς διχρήρη. Mensis sector. Quum Græci menses suos Lunæ cursu metirentur, clarum est, eos æquales in partes Plenilunii diem divisisse. Johannes Brodæus. Mensis autem apud Græcos trifariam erat divinus: ἱερὰ μὲν αἰετῶων, ἡ δὲ ἑστῶτος ἡ δὲ δαδῶτος. Μηνὶς δὲ μὲν, ἡ δὲ δαδῶτος ἡ δὲ δαδῶτος. Φθῖναι δὲ μὲν, ἡ δὲ δαδῶτος ἡ δὲ δαδῶτος. Vide Gausendum de Mense, etc. Barnes.

1156. α. Ἵάδης τε ναυτίλοις Σαφίστατον σημῖον. De Hyadibus vide Eustathium in Homer. fol. 1155. lin. 44. ad lin. 58. et deinceps. item Joh. Tzetze Scholia in Hesiod. Epy. ff. v. l. fol. 92. Ab aliis autem quinque, ab aliis septem numerantur stellæ in capite Tauri; quæ ideo nautis observantur, quia, quoties nascuntur, aut occidunt, pluvias creant, unde et nomen sortisse putantur: ὧν enim μένος. Alii ab Hyante fratre dictas volunt, alii a Baccho, quem et Hyam nominant. Illarum nomina memerat Hesiodus in poemate de stellis, cujus hoc fragmentum Tzetzes protulit: — Νόμῳ χρησίμεον ἱμαῖναι, Φανταδῆς, ἀπὸ Κερκῆς, ἱερεφῶτος τε Κλῖον, Φωὸς δ' ἱμαῖναι, καὶ Εὐφῶς ταυροστέλης, ἅς Τάδης καλλίστην ἰσὶ χθονὶ φύλ' ἀθρόωσαν. Notandum est vero, primam hujus vocis syllabam communem esse: nam quum Homero et Hesiodo semper sit brevis, hoc saltem in loco longa esse deprehenditur, et Theognis sane primam τῶ ὧν similiter producit: ὦν γὰρ ἡ Ζεὺς Ὀδῆς ὧν αὐτοῖς ἀδῶν, αὐτὸν αἰετῶων. Barnes.

1157. σημῖον. Non utique cursus, sed tempestatum. Marg.

1159. Constructio est: ἐμπισχεν ἄλλα ὑφάσματα, εὐηρέτους βαρβάρων ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν. Recto judicat Barnesius, pugnam Salaminiam per proleptin hic respici. Marg.

1160. Εὐηρέτους ναῦς. Penultima syllaba τῶ Εὐηρέτους communis est, de qua

- Κατ' εἰσόδους δὲ Κίερωπα θυγατρίων πίλας
 Σπίρας συνιλίσσονται, Ἀθηναίων τινοὺς
 1165 Ἀνάδημα, χρυσίους τ' ἐν μίσῳ συσσιτίῳ
 Κρατῆρας ἔστησ'. ἐν δ' ἄκροισι βὰς ποσὶ 1185
 Κῆρυξ ἀνείπε τὸν Δίλοισ' ἰγχώριον
 Ἐς δαῖτα χωρεῖν. ὡς δ' ἐπληρώθη στήγη,
 Στεφάνοισι κοσμηθέντες, εὐόχδου βορᾶς

Ad januam tabernaculi vero Cecropem prope filias,
 Spiras convolventem; id quod eujusdam Atheniensis

- 1165 Donarium erat; aurea autem in medio convivio
 Pocula collocavit. Summis vero pedibus incedens,
 Praeco proclamavit, ut quicumque vellet indigena
 Ad convivium veniret. Postquam autem impletum est tabernaculum,
 Corocis cenati, lauto cibo

1166. Κερύκεας.

re vid. quae nos ad Phoeniss. v. 19. Per
 hanc autem nautachiam Graecorum cum
 Barbaris videtur poeta velle illam ad Sa-
 lamina designare; non modo quod mag-
 nam Graecis gloriam peperit, sed quod et
 ipse eodem die natus fuerit, qua haec victo-
 ria a Graecis reportata. Praeterea mos
 erat victoribus, in peplo pugnas texere,
 deorumque templis consecrare; et hosti-
 tium spolia iis dicare; ut de Hercule
 memoratur supra v. 1144. Ἀνάδημα λίῳ
 παλῶ, ἰδὲ Ἡρακλῆος Ἀμαζόνων ἐκλιόμενος
 ἔνογον Θῆν. Barnes.

Per proleptin Atheniensibus gratiam
 victorias de Persis reportatas, imprimis
 Salaminiam, indicat. Beck.

1161. α. Καὶ μετὰ τὰς φάλας, ἰουῖναις ὁ
 ἄρχος, Ἐλάφον λίσσεται ὁ ἄρχος θάλαμῳ-
 να. Videtur haec ad Herculis labores
 pertinere, nempe ad Centauros ab illo
 debellatos, ad Diomedea equos, ad eri-
 pedem cervam et Nemeum leonem. Et
 credibile est, tanti herois acta texturis
 elaborata deo fuisse suspensa dicataque.

Barnes.

1163. α. Κίερωπα θυγατρίων πίλας Σπίρας
 συνιλίσσονται,] Spiras convolventem, ut in
 Latina versione scripsimus. Fuit enim,
 ut pugnantur, Cecrops, superne homo, in
 serpentem desinens: καὶ αἰὶν ἀνδρώσαν, καὶ
 ἢ αἰὶν ἀνδρώσαν ἔχει, ut ait Tzetzes.
 Quia Demosthenes in epitaphio: Κίερος
 Κίερωπας εἶναι λέγουσι ἀρχηγόν, καὶ μὴ αἰὶν

λεπὲν ἀνδρώσαν, καὶ ὅς αἰὶν ἀνδρώσαν. Haec
 fere Brodæus. His addo: Apollodorus
 Bibliothec. Lib. III. c. 13. sect. 1. Κί-
 ερωπὸς ἀνδρώσαν, κορυφῇ ἔχων σῆμα ἀνδρὸς
 καὶ θράσος, καὶ Ἀπολλοῦ ἱερακίαν προ-
 ναι. Hinc et ἀνδρῶς dictus. Talem et
 Erichthonium fuisse fabulantur; cetera
 erat homo, pedes draco: qui cum podum
 deformitatem cuperet celare, primus cur-
 rus usum invenit, ut Servius notat ad il-
 lud Virgilii Georg. Lib. III. v. 113.
 Primus Erichthonius currus et quatuor
 ausus jungere equos, rapidisque rotis insis-
 tere victor. Barnes.

1164. Σπίρας] Ita MSS. Steph. Ed.
 Ald. σπύρας. De Cecrope, partim homi-
 mine, partim serpente, videri possunt
 Apollodorus Lib. III. c. 13. Tzetzes ad
 Lycophron. v. 111. Fabulam inde or-
 tam crediderim, quod Cecrops primus
 Atticorum barbariem exuere cepit, nec
 tamen penitus exiit. Musg.

Σπίρας defendit Reisk., εἶν σπύρας
 ἱερώσαν vult idem esse, quod εἶν σπύρας
 ἱερώσαν λέοντι, μύγῃ καὶ βελτίῳ αἰν
 ἱελαρίων καὶ ἀνέροι, καὶ ἱερώσαν.

Beck.

1166. α. F] Malim la F. egrediens au-
 tem praeco.

ἀρχος σπύ] Summis pedum dixit,
 quod ἀρχος ἱερώσαν vocat Iphig. in
 Taur. v. 267. Cur id fecerit praeco, no-
 mini, credo, obscurum erit. Musg.

- 1170 Ψυχὴν ἐπλήρουσι. ὡς δ' ἀνῆσαν ἡδονὴν,
 * Παρελθὼν πρίσβυς ἐς μέσον πίδον,
 1190 Ἔσθῃ, γέλων δ' ἴθῃσι συνδείπνοις πολλοῖς,
 Πρόθυμα πρέσσωσι· ἔκ τε γὰρ κρησσῶν ὕδαρ
 Χερσὶν ἑπεμπεῖ νίπτρα, κάξιθυμία

1170 Animum implebant. Ut vero voluptatem remiserunt,
 [Cena] progressus senex quiescentem in medium solum,
 Constitit: risum vero movit convivis magnum,
 Officium ministrans illis. Namque ex hydriis aquam
 Manibus fundebat lavacra, et adolebat

1170. ἀνῆσαν.

1169. Στοιβάσαι καμαθίσαι.] Veteres coronatos bibere observavimus supra ad Cyclop. v. 555. Etiam coronatos epulari hinc constat: et Aristophanis Scholastes: τοῖς γὰρ ἐσθῆσι καμαθίσαι ἐπὶ κρασίῳ ἀπὸ τοῦ τοῦ αἵματος θύματα. Brodus.

1170. ἀνῆσαν.] Legendum ἀνῆσαν. vid. supra v. 234. Iphig. in Taur. v. 334. et 1182. Bacch. v. 651. et 684. Musgr. ὡς δ' ἀνῆσαν ἀνῆσαν.] Emil. Portus ait, pro ἀνῆσαν per metathesin ἀνῆσαν, et Attice ἀνῆσαν, scribi debere. Quidni ἀνῆσαν pro ἀνῆσαν, ut Πάσαι pro Πάσαι.

Barnes.

Lecum ex Musgr. emendatione ita reddidit Prev.: "Dès leur faim étoit apaisée, et l'on enlevait les mets dont les tables étoient couvertes, lorsque le vieux gouverneur entre, etc. Risum vero excitasse senem eo monet, quod partes junioris ministri in se suscepit. Beck.

1171. ἑπεμπεῖ, quam uncinis hic inclusi, in Aldina et MSS. deest. Minus placet ἐπεμπεῖ, quod Barnesii supplementum est. Imo, nostrum emendationem veram esse, liquido ostendit distinctio Veterum, non tamen perpetua, inter δῆσαν et δῆσαν ἐπὶ κρασίῳ. Alexis apud Athenaeum, Lib. XIV. c. 12.

αἱ δὲ εὐκλείδης οἱ, μὴ τὸ Ἀσκληπείῳ,
 τραγῆσαι χεῖρας ἢ μύλλαι —

Et paullo antea: δῆσαν ἑπεμπεῖ καμαθίσαι τραγῆσαι, c. 11. Musgr.

Στοιβάσαι καμαθίσαι.] Verbum ἐπεμπεῖ nostro addidimus, quod videli. vetustate

excidiisse videbatur. Æmiliius Portus præfigit αἱ δὲ pro χεῖρας, Deportus etiam, ut respondet ἐπὶ αἱ, alii ἢ μύλλαι. Barnes.

Heath. supplēt ἢ μύλλαι, Reink. μύλλαι, vel δῆσαν. Beck.

1172. γέλων δ' ἴθῃσι.] Mensæ ministrans ac vinum fundens, quod puerorum fuit, non grandævorum hominum, ponamus. Athenæus, Lib. X. φησὶ γέλων κατὰ τοῦ ἀρχαίου αἰ ἐπὶ δῆσαν κατὰ τοῦ ἀρχαίου αἰ ἐπὶ δῆσαν. Cicero in Pisonem: Servi sordidati ministrant, nonnulli etiam senes. Brodus.

γέλων δ' ἴθῃσι συνδείπνοις πολλοῖς.] Quia hoc puerorum erat ministerium, non grandævorum hominum. Athenæus Deipnosoph. Lib. X. ὁ δὲ γέλων κατὰ τοῦ ἀρχαίου αἰ ἐπὶ δῆσαν κατὰ τοῦ ἀρχαίου αἰ ἐπὶ δῆσαν. Cicero in Pisonem: Servi sordidati ministrant, nonnulli etiam senes. Barnes.

1173. Ἐπεμπεῖ καμαθίσαι.] E vasis aquarum. Athenæus Deipnosoph. Lib. IV. καὶ ἐπὶ δῆσαν τοῖς χεῖρας, ἐπὶ δῆσαν. Brodus. Et nos quoque in Euthera nostra de Ahasueri convivio, v. 812. Ἄλλῃ ἴθῃσι δῆσαν ἐπὶ δῆσαν ἐπὶ δῆσαν, χεῖρας καμαθίσαι ἢ δῆσαν. Barnes.

1174. νίπτρα.] Veteres, statim post δῆσαν, [an mensam priorem?] manus abluabant. Athenæus, Lib. XI. c. 11. ΜΕΤΑΝΗΠΤΩΝ, ἢ μύλλαι ἐπὶ δῆσαν, ἢ δῆσαν ἀπολύφονται, μεταλήπτοι καλῶς. vid. et Heyych. v. μετανίπτει.

καμαθίσαι.] Sufficiens causa adolebat. Athenæus Lib. XIV. [c. 11.] ἢ γὰρ τὸς πολλοὺς δῆσαν ἐπὶ δῆσαν καμαθίσαι δῆσαν ἐπὶ δῆσαν καμαθίσαι, καὶ ἐπὶ δῆσαν καὶ μύλλαι καὶ δῆσαν. Brodus.

1175 Σμύρης ἰδρῶτα, χρυσίον τ' ἱκτυμάτων
 Ἦρχ', αὐτός αὐτῷ τόνδε προστάξας πόσει.
 Ἐπι δ' εἰς αὐλοὺς ἦκεν εἰς κρατῆρά τε
 Κοιτὸν, γέρον ἱλεῖ, ἀφαρπάζειν χρυσὸν
 Οἴητ' αὖ τούτῃ σμικρὰ, μεγάλα δ' ἰσφίρειν,

1195

1175 Myrrhe succum, et aureis poculis

Procerat ipse, sibi ipsi vendicans hoc ministerium.

Postquam vero conuersum ad tibis venit, et ad poculum

Commune, senex dixit, oportere auferte

Parua pocula vinaris, et magna adferre,

1178. Καὶν. 1179. Οἶ. καὶν.

1175. Σμύρης ἰδρῶτα,] Plinius Lib. XII. c. 15. *Sudans autem sponte, priusquam incidatur, Stactes dictam, cui nullo profertur.* Brodeus. Confer Dioscorid. Lib. I. c. 78. Musg.

1177. αὐλοῖς] Ita Ed. Ald. MSS. Steph. ἄλλοι. Finito convivio, introducti vulgo tibicines. vid. Xenoph. Sympos. Platonis comici fragmentum Athenæi, Lib. XV. c. 1.

Eundem morem tangit Philo Jud. p. 183. Ed. Turneb.

Ἰαί] Scil. τὸ πρῶτον. Quoniam res ad alius venisset. Musg.

Ἐπι δ' εἰς αὐλοὺς ἦκεν] Ὁλοῦντες Ἰαί, ἢ συμπίπτει. Ita olim Aldi editio recte, ut puto; nec satis cause video, cur posteriores ἄλλοις legerent pro αὐλοῖς; plurimum autem, cur αὐλοῖς retineatur, quicquid Henr. Stephanus de Veter. uois Co. dicibus jactet. Et sane Suidas in voce Βαζῆ. Αἱ μουσικαὶ βάρβαροι εἶναι γινώσκουσιν ἵναμα αὐτοῖς ἰσχυροὺς Βαζῆ. Καὶ τοῖσιν αἱ μὲν ἀλλοῖσιν, αἱ δὲ ψάλλουσι στεταχίως, αἱ δὲ ἰσχυρίως ψάλλουσιν, αἱ αὐταὶ δὲ περιφώνου τῷ ψάλῳ. — Καὶ λέγουσι μὲν τοῦ ποτιῖν τῷ βασιλεῖ καὶ ἡ αὐτὴ συνεσπίει, ἵνα τὸ ἰσχυρίως αὐτοῖσιν, αὐτοῖς ἔρχοντο φῆσι καὶ ψάλλου. De musica autem convivii adhibita vide ad notam sequentem. Burnes.

1178. Καὶν.] Legendum καὶν. Commemorat ἀερθεῖα καὶν, Aristides Isthmici, p. 54. vid. Spanhem. Epistol. ad Morell. p. 59. Claudianus Praefat. in Nuptias Honorii et Mariae, v. 5. *Præteritque Jovi communis Pocula Chiron.*

Ἰαί.] Ed. Ald. Ἰαί. MS. E. Ἰαί. Musg.

1178. α. ἀφαρπάζειν χρυσὸν Οἴητ' αὐτὸς σμικρὰ, μεγάλα δ' ἰσφίρειν.] Quamvis Socrates apud Platonem in Protagora musicae usum in convitiis improbet, illamque Euripides Medeam, v. 103, &c. funeribus magis convenire, ad luctum mitigandum, asserat, quamvis et ipse eodem tempore agnoscat usurpari magis in convitiis; tamen et Xenophon in epulis eam admittit, et Phemius apud Homer. et Demodocus quoque, et regum Persicorum exempla, de qua re vide Esther. nostram, sive Λεωνόπολεως, ad v. 144. Οὐδ' ἀπὸ φίλων γὰρ καλὰ ἀσπασματα ἔσονται, &c. Et ibi ad exemplum Demodoci et Phemii Tersimbrotus a nobis propositus. Cum autem ad Chordas et cantum convivantes accederent, minoribus poculis remotis, majuscula poscebant. Ut Diogen. Laërtius in Anachars. Καὶ θαυμάζειας φεσὶ, τῷ Ἑλλήνι, ἀρχίμεν μὲν ἐν μικροῖς ποτίνοις, πλεονεξοῦν δὲ ἐν μεγάλοις. Hæc mirum ex hoc Euripid. loco lucem accipiunt. Notandum est vero, quod majusculus κρατῆρ, καὶν hic dictus, qui in convivio circumferri solebat, φῆσι appellaretur, quod abasque cantu propinare, vel excipere, non liceret; ut videre est apud Tryphonem grammaticum in Ὀνομαστικῇ. Burnes.

1179. Heath. probat lectionem α Steph. allatam καὶν. Beck.

Οἴητ' αὐτὸς σμικρὰ.] Hæc adducit Musgravius ad Hippolyt. 1343. ut exemplum vocalis ante ΣΚ correptæ.

In Sophodis Ajace 1077. pro γυνίης

- 1180 Ὡς θάσσον ἔλθωσ' οἷδ' ἐς ἡδονὰς φρεσῶν.
 Ἦν δὲ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους 1200
 Χρυσίας τε φιάλας· ὁ δὲ, λαβὼν ἱξαίρετον,
 Ὡς τῷ νῦν δὴ διστότῃ χάριν φέρων,
 Ἐδωκε πλήρεις τεῦχος, εἰς οἶνον βαλὼν,
 1185 Ὅ φασι δοῦναι φάρμακον δραστήριον
 Δείσποιναν, ὥς παῖς ὁ νῖος ἐκλίποι φάος· 1205
 Κούδεις τὰδ' ἦδεν. ἐν χερσὶν ἔχοντι δὲ
 Σπονδὰς μὲτ' ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηότι

- 1180 Ut citius veniant hi ad voluptatem animorum.
 Erat tum labor adferentium argentea
 Atque aurea vasa. Ipse vero capiens eximium,
 Tanquam novo hero utique gratificaturus,
 Dedit plenum vas, jaciens in vinum
 1185 Efficax venenum, quod dicunt ei dedisse
 Dominam, ut novus filius lucem relinqueret;
 Et nemo hoc nōst : habenti vero in manibus
 Libationem cum aliis filio nuper invento,

satis inepte *ἀνέγραψεν* conjecerat Brunckius ad Euripid. Orest. 1208. Quod tamen ipse postea et metro esse contrarium, et sensui minus necessarium agnovit. Exemplum autem violatæ regulæ unicum profert, neque remedium tentat. Ipsi igitur tenemus. Locus est Ion. 1179. Οἷονδ' ἐκίς ἐμαρὰ — Tu vero reponere Οἷονδ' ΤΕΤΧΗ ἐμαρὰ — Alterum enim est vulgi verbum, a Tragicis nusquam adhibitum; alterum vero probum et Euripidi familiare: Hec. 607. (sc. *ed. Mueg.*) Androm. 167. Iph. Taur. 168. Cycl. 88. 208. 226. Ion. 144. 276. in hac ipsa scena 1184. Electr. 140. 360. 496. *For.*

Οἷονδ' ἐκίς ἐμαρὰ.] Porosus ex Hesi-
 chylio restituit *εὐχχῆ*, et metrum sanavit.

Molyb.

μεγάλα ὕψιφ' ἐφίρειν.] Laertius in Ana-
 chara καὶ Σωκράτει φερεῖ, πῶς Ἕλλησι
 ἀρχαῖον μὲν ἐν μικροῖς σῖναι, πλεονεξίᾳ
 δὲ ἐν μεγάλαις. *Bruckius.*

Brunckius ad Soph. Ajac. 1077. p.
 172. T. II. postquam ostendit, nupsiam
 apud Atticos scenas poetas vocalem ante
 litteras *av*, *av*, *μv*, *ev*, *ev*, corrūp̄, ne quid-
 em in diversis vocibus, sed vocalem bre-
 vem ante illas litteras setper produci, ad-

dit hæc: " Rata est hæc prosodica lex, a
 qua discessionem nunquam fieri licuisse
 ostendunt cum alii, tum Markland. ad
 Eur. Suppl. 656. Succurrit tamen Eu-
 ripidis senarius, qui virum doctissimum
 fugit, in quo si nihil a librariis peccatum,
 culpam ipse poeta commisit. Sed exem-
 plum unicum est, quo lex non labefacta-
 tur. Versus est: οἷονδ' ἐκίς, &c. Ve-
 rum est, quod ait Marklandus, ab Home-
 ri versibus hexametris ad tragicorum se-
 narios argumentum metricum non recte
 transferri." *Beck.*

1182. φιάλας.] Pocula, ex quibus bi-
 bebant convivæ. Pollux, Lib. VI. sect.
 55. *Mueg.*

1187. ἔλθω.] Sic scribendum, quan-
 quam tertia persona, recte monuit Pier-
 sonus ad Mœridem, p. 174.

ἐν χερσὶν.] Ita MS. E. Ed. Ald. ἐν χερ-
 σὶν. *Mueg.*

χερσὶ ἐκχέοντι.] Olim cum scribere-
 tur: ἐν χερσὶ ἐκχέοντι, aperta et insigni
 versus jactura, Scaliger et Canterus *χε-
 ρεῖν* legebant, id putantes sufficere; sed
ἐκχέοντι erat verbum suspectum; et impor-
 tunus videbatur hiatus ad *flu*; quare Du-
 porti lectionem hæc in parte amplector,

"Αφριστα ταῖους". ὡς δ' ἀπίσπισαν μίθῳ,

- Κεῖς αὐτὸ χεῖλῃ πώματος πεχεημέναι
 1200 Καθῆκαν, εἴλκον δ' εὐπτέρους ἐς αὐχίνας.
 Καὶ ταῖς μὲν ἄλλαις ἄνθος ἦν λοιβὴ θεοῦ 1220
 "Ἡ δ' ἔζιτ', ἐνδ' ὁ καιρὸς ἴσπεισεν γόνος,
 Ποτοῦ τ' ἐγέυσας, εὐδὺς εὐπτέρον δέμας
 "Ἔσεισε κάβάκχευσεν, ἐκ δ' ἔκλαγξ' ὅτα
 1205 Ἀξύνετον αἰάζουσ'· ἐδάμβησεν δὲ πᾶς
 Θοινατόρων ὄμιλος ὄρνιθός πόνους· 1225

Secure habitant; postquam autem vinum effuderat,

Tum vero in ipsum rostra potus cupide

1200 Demiserunt, et traxerunt pennata in guttura:

Et cæteris quidem erat innoxius potus dei:

Quæ vero consederat, ubi novus filius vinum effuderat,

Et gustarat potum, statim corpus pennigerum

Concussit, et bacchari cepit, et cum clangore vocem emisit

1205 Obscuram, gemens: obstupuit autem totus

Conviviarum cætus ob columbæ labores.

1202. "Ἡ δ' ἔζιτ'.

locum: "Ἡ δ' ἐβόλας πάλαι ἐνὶ Αἰγέοντι.

Barnes.

Reisk. legit ἔζιτ', scil. ζέισιν. Beck.

Reisk. ζέισιν improbat, quod non credibile sit, columbas in tentorium hominibus plenum convolasse, igitur suspicatur ζέισιν legendum. Beck.

1197. Κῶραι πολὺν.] Multitudo columbarum. Euripides in Hippolyto, v. 54. Παλὴ δ' αἶψ' αὐτῇ σπρονίλῳ ἐπεδύοντο Κῶραι λίλαται. Κῶραι itaque quasvis turbam sonat. Vide, quæ nos ad Supplic. v. 400. et Cyclop. v. 39. Fuisse porro sacras hoc in templo columbas, auctor est libro decimo sexto Diodorus. Brodæus.

1198. αἱ δ' ἀνέσταντο μίθῳ.] Male Interpretes: postquam gustaverunt vinum: Vertendum: postquam vinum in terram effuderant, convivia sc. Μῦθος.

"Αφριστα ταῖους."] Legendum ἀφριστα, videtur inquit Brodæus, miserando errore: sic enim spondeus esset in secundo errore. Quare manent omnino ἀφριστα, quod est

Atticum pro ἀφριστα, et neutrum adjectivum ponitur pro adverbio ἀφριστα.

ἀφριστα] Si de convivis sumatur, recte ἀφριστα manet, tum vero in sequenti versu Canteri lectio necessaria erit: Κῶραι τὰ χεῖλα. Sin de columbis, cum Scaligero legendum ἀφριστα, et deinceps: Κεῖς αὐτῇ χεῖλα. Quam lectio Brodæo, Scaligero et Porto placet. Barnes.

Vulgatum ἀφριστα contra Scalig. tuetur Heath. sed pro αἱ; scribit αἱ.

Reisk. putat, versum excidisse, hujus fere sententia: postquam ἀφριστα μίθῳ, effundunt vinum, Delphici puta in terram, redibat quisque ad pristinam sedem, et vacuum spatium relinquebant, in quo considerent columbas. Sic autem supplet lacunam: ἀπὸ μὲν ἐχέοντο, αἱ δ' ἀνέσταντο μίθῳ, αἱ δ' αὐτῇ χεῖλα. Beck.

1199. Κ' αἱ αὐτῇ] Abundat hic καὶ, vel potius significat actionis celeritatem, vide quæ citavimus ad Iph. in Anl. v. 151. Confer etiam Heraclid. v. 170. Ed. Ald. α' αἱ αὐτῇ. Musg.

- Θήσκει δ' ἀπασπαίρουσα, φοινικοσκελιῖς
 Χηλὰς παρήυσα. γυμνὰ δ' ἐκ πίπλων μέλη
 Ὑπὲρ τραπίζης ἤχ' ὁ μαρτυρὸς γόνος,
 1210 Βοᾷ δὲ τίς μ' ἔμελλεν ἀνδράπων κτανεῖν;
 Σήμαινε; πρὶσβυ' σὴ γὰρ ἡ προθυμία, 1230
 Καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἰδεῖξάμην πάρα.
 Εὐθὺς δ' ἱρευιᾷ γραῖαν ὀλίγην λαβὼν,
 Ἐπ' αὐτοφάρῳ πρὶσβυν ὡς ἔχοιθ' ἔλοι.
 1215 Ὡφθη δὲ, καὶ κατεῖπ' ἀναγκασθεὶς μόγις
 Τόλμας Κρείουσης πώματός τε μηχανάς. 1235

Moritur autem palpitans, et purpureos
 Pedes demittens. Nuda tum ex vestibus membra
 Supra mensam misit vaticinio declaratus filius.

- 1210 Clamatque: qui hominum voluit me occidere?
 Indica, O senex; tuum enim fuit hoc studium,
 Et poculum a tua accepi manu.
 Statim vero inquirat senile brachium prehensens,
 Ut in ipso facto caperet venena gestantem.

- 1215 Deprehensa sunt autem, et coactus vix declaravit
 Facinus Creusae, et machinationes poculi.

1209. *ἔαιε ἰ.*

πώματι κεχειρμένῳ] Πῶμα hoc in loco
 pro πώμα dicitur, et potus significat:
 sic supra v. 1105. *ἑβλίμῳ τι πώματι*
 dixit, ut et in Cyclope. Alias significat
 operculum, ut πώμα πίδακος, Hesiod.
 Item *ἱεσπόμεν*, poculum, ut mox v. 1212.

Barnes.
 1204. *ἀφ' ὧν ἔχουσιν*] Ita MS. E. ut
 jam vulgatum. Ed. Ald. *ἀφ' ὧν ἔχουσιν*.

Mug.
 1205. Heath. scribit: *αἰδέσθαι ἰσχυρότερον*.
Beck.

1207. *Θύειν ἴ*] Ita MS. E. ut jam
 vulgatum. Ed. Ald. *Θύειν ἴ*. *Mug.*
Θύειν ἴ ἀπασπαίρουσα, φοινικοσκελιῖ
 Quum olim scriptum erat: *Θύειν ἴ*
ἀπασπαίρουσα, etc. Canterus recte lege-
 bat: *Θύειν ἴ*, etc. Cui accessit Scalig.
 Canteri male. *Barnes.*

1208. *γυμνὰ ἴ ἐκ πίπλων μέλη*] Dila-
 ceravit utique vestes, more antiquorum,
 cujus meminit et Barnesius. *Exempla*

vide in notis ad Diod. Sic. Lib. XVII.
 c. 35. quibus adde *Aeschyl. Pers. v. 199.*
 et 463. *Mug.*

γυμνὰ ἴ ἐκ πίπλων μέλη] Ob tunicas
 diaruptas; quod ad horrida facinora, blas-
 phemias et arumnas, facere solebant ve-
 teres. *Barnes.*

1209. *ἔαιε τραπίζου*] In mensam
 scil. unde audiri et conspici ab omnibus
 posset.

ἔαιε ἰ] Barnesius in margine *ἔχ' ἰ*.
Mug.

ἔχ' ἰ Heath. ob metrum reponit.
ἔαιε τραπίζου. *Beck.* Prev. sic intelligit:
 il monte sur la table; ut scilicet conspice-
 retur et audiretur. *Beck.*

1214. Leg. *ὡς ὀλίγη ἔχου*, vel *ὡς ὀλίγη*
ἔχου, occideret. *Reich.*

1215. *Ὡφθη*] *Conspectus est*. Hoc si
 de senie intelligitur, parum sibi constat
 Euripides, qui nunc demum conspectum

- Θεὶ δ' εὐθὺς ἔξω, συλλαβὴν θοινάτορας,
 Ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας,
 Κἄν κοῖράνοισι Πυθικοῖς σταθεῖς, λίγαι·
 1220 Ὡ γαῖα σεμνὴ, τῆς Ἑρεχθίδος ὕπο
 Ξείης γυναικὸς φαρμάκοισι θιήσκομεν.
 Διελθὼν δ' αἰακτὴς ὤρισαν πετρορρίφῃ
 Θαντεῖν ἑμὴν δίσποισαν οὐ ψήφω μιά,
 Τὸν ἰερὸν ὡς κτείνουσιν εἰς τ' αἰακτόροισι

1240

Currit vero statim foras secum ducens convivas

Apolliniam vaticinio renunciatum filium,

Et stans inter proceres Pythicos dixit:

1220 O sancta terra, ab hac Erechthide

Peregrina muliere, venenis extinguimur.

Delphorum vero principes decreverunt, ut de rupe præcipitata

Moriatur mea domina, uno suffragio:

Ut quæ ritum sacrum interficere voluerit, et in templo

tradit, quem v. 1215. ab Ione apprehensum dixerat. Sed hanc inconstantiam pæperit, ut fallor, mendosa in versu præcedenti lectio. Scribe:

ἰε' αἰετάρην φάρμακ' εἰς ἔχον' ἵλα.

Ut ipsum venenis gestantem offenderet. Reperta autem sunt (venena), et ipse coactus ægre tandem declaravit.

Quantum vim in iudiciis habuerit deprehensio veneni, luculenter docebit Cic. pro Cluentio, c. 18. *Musg.*

1222. *πυθιόχρηστος* Πυθιόχρηστος, λαθροφάρμακον, καὶ ἰς τὴν πόλιν ἀνακατασκευάζει, quam significationem hoc in loco præfero: usitatum enim erat Delphis, notios de rupe deijcere, quo mortis genere Æscoripum affecerunt. Vide infra ad v. 1236.

Barnes.

1222. α. In his versibus vitium inhaerere videtur:

καὶ εἶπον δὲ· ἰς γὰρ ἔχον περιλαβὼν μέγα
 οἶλα,
 καὶ θανάτου αἰσὸς εἰς ἀπὸ γῆρας, διαφύγειν παλαιοῖς.

Sic in antiquis editionibus legitur. Barnesii autem lectio — ἰς κακὸν γὰρ ἐξ, ex quo fonte manaverit, ignoro. Propius ad corruptæ lectionis vestigia accesseris corrigens:

καὶ εἶπον δὲ· — ἰς γὰρ ἔχον περιλαβὼν μέγα
 οἶλα —

καὶ θανάτου.

Vix tandem ex insidiis hac pedem proripui. De voce ἔχον vide quæ notavimus cap. xv. (Em. Cr.) *Junge καὶ εἶπον δὲνα (δένει) καὶ θανάτου.* Jacobus.

1223. αὖ φάρμακον. Interpretatur Barnesius: communibus suffragiis, non uno tantum calculo. Sed huic sensui melius conveniret φάρμακον sine negativo. Videndum, an legi possit (ut Reisk. emendavit) ἰς φάρμακον, ubi ἰς redundabit, ut in *phrasin* ἰς *loram*, Philoctet. v. 61. ἰς *χυρὸν ἵμαρ*, Pollux Lib. II. sect. 149. *ἰσὶ φάρμακον*, quod habet Aristoph. *Lysistr.* v. 970. alio sensu dicitur, S. Paul. *Ep. ad Rom.* xv. 6. *ἰσὶ φάρμακον* ἰς ἰσὶ φάρμακον. *Musg.*

αὖ φάρμακον. Communibus suffragiis; non uno tantum calculo, sed omnibus, ut quæ aperte capitali supplicio digna videretur, quod antistitem Dei veneno tollere decreverat, idque in ipso templi collimino.

Barnes.

1229. *Ὅσα ἔστ', οὐκ ἔστι θάνατος* Concinnius erit metrum, si legas *leves*, ut versus sit glyconius *καταχρησάμενος* ex dispendio et choriambis. *H-t-h.*

1231. α. *φατὴ γὰρ, φατὴ αὖτ' ἔστι*

- 1225 Φόρον τιθῆσαι. πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλιν
 Τὴν ἀθλίως σπύσσασαν ἀθλίαν ὁδόν· 1245
 Παῖδων γὰρ ἰλθοῦσ' εἰς ἔρον Φοίβου πάρα,
 Τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλυσεν.
 ΧΟ. Οὐκ ἴστ', οὐκ ἴστιν Δαϊάτου
 Παρατροπὰ μελῖα μοι·
 1230 Φανερά γάρ, φανερά τὰδ' ἦδη,
 Σποιδάς ἐκ Διονύσου βοτρυὸν δοᾶς 1250

- 1225 Cædem committere conata sit. Tota vero quærit civitas
 Illam, quæ hoc maturavit miserum iter:
 Liberorum enim desiderio ad Phœbum profecta,
 Corpus suum una cum liberis perdidit.
 Chœ. Non est; non est mortis
 1230 Effugium mihi miseræ:
 Manifesta enim sunt, manifesta sunt hæc jam
 Libationes ex Bacchi racemis cum perniciosum

1227. Φοῖβον πάρα. 1229. Οὐκ ἴστιν Δαῖ.

ενεὶδὲς ἐν Διονύσῳ βοτρυὸν ΦΟΔΔ
 ἐχθρὸς ἐνέγειν μυρμηκίας ΦΟΝΩ.

In δοᾶς, quod sensum impedit. Codices variant, quorum alii δοᾶς, alii χαῖς exhibent. Illud ineptum, hoc ad veram scripturam ducit. Suspicio enim Euripidem scripsisse

ενεὶδὲς ἐν Διονύσῳ βοτρυὸν ὈΔΟΔΔ
 ἐχθρὸς ἐνέγειν μυρμηκίας ΦΟΝΩΙΣ.

Sic hæc verba expeditum sensum habent. Omnia jam aperta sunt; perniciosam libationem tibi cum cruentis viperæ guttis h. cum viperæ sanguine, esse commixtam. In ενεὶδὲς ἐλᾶς poetarum animadvertit unum, qui nonnunquam epithetis utentur, ex te subsequenti natis et derivatis. Ita, ut exemplum laudem, Lentulus Gert. Epigr. VI.

Σῶμα τὸδ' Ἀρχιλόχῳ σαρκετόν, ἐν σοὶ
 σαρξὶ
 Μῆνρας ἐχθρὸν ἐρῶν ἔλαψεν χεῖρα.

ubi Musa nullam ob aliam causam σαρξὶ vocatur, nisi quod Archilochus eam primus felle imbuisse dicitur. Alia exempla dili-

gentibus antiquorum lectoribus sponte occurrent. Jacobæ.

1232. δοᾶς] Ed. Ald. δοᾶς. MSS. Steph. χαῖς. Muz.

1232. α. Σποῖδάς ἐκ Διονύσου βοτρυὸν δοᾶς Ἐχθρὸς ἐνέγειν μυρμηκίας φῖνον,] Henricus Stephanus inquit: Pro δοᾶς habent Vet. Cod. χαῖς. At Brodæus δοᾶς mutat in δοᾶς, cui assentior. Et ego quoque; atque hunc loci sensum sentio: φανερά τὰδ' ἦδη γίγναι, δαλεῖται τὰς ενεὶδὲς ἐνέγειν τὸν βότρυον ἐν δοᾶς Ἐχθρὸς καὶ ἐν ἔλᾳς καὶ ἐν Διονύσῳ Γεργίας φῖνον καὶ φῖνον ἐνέγειν μυρμηκίας. Γεργίας autem et hic et alibi sæpe Ἐχθρὸς, aut viperam, emphatice vocat, quia habuit thoracis viperis seminatam, Θέρρα Ἐχθρὸς τρεφίλλας ἀσπασίμην, ut ipse poeta loquitur, supra v. 993. Barnes.

Ita hæc metra constituenda:
 ενεὶδὲς ἐν Διονύσῳ phœræcatona.
 βοτρυὸν δοᾶς ἐχθρὸς trochaicus dimeter.
 ενεὶδὲς μυρμηκίας φῖνον periodus.

Heath. qui etiam conjicit φῖνον, ut constructio sit; ἐνέγειν φῖνον ἐχθρὸς, guttis sanguinis viperæ. Contra Barn. etiam monet, fuisse hoc venenum revera viperæ sanguinem. Beck.

- Ἐχίδας σταγόσι μιν γυνάϊας φόνει,
 Φανερὰ δῶματα πετρίων,
 1235 Συμφοραὶ μὲν ἱμῶ βίῃ,
 Λύσιμοι δὲ καταφθοραί.
 Δίσποινα, τίνα φυγὰν πετρίοισσας, ἢ
 Χθοὶς ὑπὸ σκοτίῳ μυχῶν πορευθῶ,
 Θανάτου λεύσιμον (1240)
 1240 Ἄταν ἀποφεύγουσα, τιβρίππων
 Ὀκίσταν χαλὰν ἐπιβάσ', ἢ
 Πρύμνας ἐπὶ ναῶν;
 Οὐκ ἔστι λαθεῖν, ὅτι μὴ χρεΐζων 1260

Echidae gutta mortifera mixtas esse :

Manifesta sunt sacrificia mortuis parata,

1235 Calamitates quidem meae vitae,

Et exitum per lapidationem.

O domina, quamvis alata fuga, aut

Sub tenebricosos recessus terrae ibo,

Mortis lapidibus allatum

1240 Exitum fugiens? an quadrūgorum equorum

Celerissimam ungulam conscendens, aut

In puppi navium?

Non licet cuiquam latere, nisi volens

1233. φόνει.] Emendat Reiskius φόνει,
 quod mihi subfrigidum videtur. Lego:

σταγίδι μιν γυνάϊας φόνει

σταγίδι In singulari pro humore quovis
 libenter adhaerent. Sic μαζῶν ἐμπίπτει
 σταγίδι, Antholog. H. Steph. p. 228.
 σταγίδι σταγίδι, Ibid. p. 420. Διονύσιος
 σταγίδι, Antholog. Reisk. Ep. 413.

σταγὶν φόνει, ut χυρὶς φόνει, Iphig. in
 Taur. v. 587. ἔφην φόνει, Soph. Ajac.
 v. 1030. Musg.

1234. δόματα πετρίων.] Sic ἔχον τὰ
 δόματα εἰς ἔθνη τὰδ, Herc. Fur. v. 450.

Lycophron: ἔχον—δράκων, 1188. vid.
 et Herc. Fur. 450. Musg.

1236. Λύσιμον καταφθοραί.] Lapidatio.
 Et tamen Creusam e rupe Delphica ἀνα-
 κρεμούσῃσι junctis proceres urbis. conf.
 v. 1222. et v. 1267. Ego vero cum Bar-
 nesio lapidationem, utpote notius mortis

genus, non absurde a Choro commemo-
 ratam arbitror. Musg.

Λύσιμον ἢ καταφθοραί.] Ut ex versu
 1222. Dejectionem e saxis apud Del-
 phos usitatum probavimus; sic ex hoc
 loco, ut et versu 1239. ubi δακτύλου λείον-
 με ἔχει, apparet, Chorum lapidationem
 formidasse. Neque tamen haec res inter
 se pugnant. Quamvis enim res usitata
 et solenne esset id mortis genus, Chorus
 tamen potuit et aliud sibi notius formidare.
 Quia de saxo hanc dejiciendam mox
 aperte Ion affirmat, v. 1267. ὅστις πε-
 τρῶν ἄλλα δακτυλίστηται. Barnes.

1238. Reisk. emendat φάλας πετρίων
 φάλας (lustrum, antrum sacrum), ἢ χυρὶς
 ἐπεπίπτει μυχῶν. Beck.

1244. λαθεῖν.] H. Stephani emendatio
 est. Ed. Ald. λαθεῖν. Musg.

1245. α. μίλων ψυχῇ ἐν πρῶτῳ.] Ita
 Ed. Ald. MSS. Steph. μίλων. Sed lo-
 gendum cum Emil. Porro πῶτα. Aeschyl.

- Θεὸς ἐκκλίπτει. (1245)
- 1245 Τί ποτ', ὦ μελὶα δίοποινα, μίνει 1265
Ψυχῇ σε παθεῖν; ἄρα θύλουσαι
Δραῖσαι τι κακὸν τοὺς τίλας αὐταὶ
Πισόμεθ', ὥσπερ τὸ δίκαιον. (1249)
- KP. Πρόσπολοι, διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγᾶς,
1250 Πυθία ψήφῳ κρατηθεῖσ', ἐκδοτος δὲ γίγνομαι. 1270
XO. Ἴσμεν, ὦ τάλαινα, τὰς σὰς συμφορὰς, ἢ ἴ
τύχης.
KP. Ποῖ φύγω δῆτ'; ἐκ γὰρ οἶκον προὔλαβον μόγις
πόδα,

Deus ipsum curripiat.

- 1245 Quidnam, O misera domina, manet
Anima te pati? Anne volentes
Afficere aliquo malo alios, Ipse
Patimur hoc ipsum, ut iustum est?
Cre. Ministræ, investigamur ad funestam necem,
1250 Pythio suffragio damnata; dedor autem ad expiandum.
Cho. Scimus, O misera, tuas calamitates, ubi sis infortunii.
Cre. Quo fugiam igitur? vix enim abstuli pedem extra mala,

1245. μέλα. 1246. δρα. 1250. Πισίμ. 1252. ἐκ κακῶν γὰρ

Pers. v. 809. εὐ εἰς κακῶν ὄψον' ἵστα-
μην κακῶν. Soph. Ajac. v. 694. εἰς εἰ
μην κακῶν κακῶν διέφορον ἄνω.

Musg.
1245. α. Τί ποτ', ὦ μελὶα δίοποινα, μέλα
Ψυχῇ εὐ καθεῖν.] Ita legendum arbitror,
pro μέλα ψυχῇ εἰ καθεῖν. Ψυχῇ autem εὐ
est idem, quod εἰ, licet personam indult
tertiam, ut sit: Τί ποτ', ὦ μελὶα δίοποινα,
μέλα εὐ καθεῖν; Alius sensus frigidior
paulo: Τί ποτ' μέλα εἰ εἰ καθεῖν: nam
et sic ψυχῇ pro εἰ statit. Vide ad Helen.
v. 52. Barnes.

Heath. reposuit: Τί ποτ', ὦ μελὶα δίο-
ποινα, μέλα ψυχῇ εὐ καθεῖν; i. ο. μέλα
ψυχῇ ἡμῶν, τί ποτ' εὐ καθεῖν. Beck.

1249. Citat R. P. Prof. ad Hecub. p.
cixviii. Burn.

1250. Πισίμ.] H. Stephani emendatio
est. Ed. Ald. καθεῖν, quod male retinet
contextus. Musg.

1251. ἢ ἴ τύχης.] Scaligeri emendatio
Vol. VII.

est. Sic ἢ ἴ κακῶν. Soph. Oed. Tyr.
421. ἢ ἴ κακῶν εἰς. Electr. 942. Ed.
Ald. ἢ ἴ τύχης, unde Canterus, non pro
solita felicitate, εἰς εὐτυχίαν. Musg.

ἴσμεν, ὦ τάλαινα, τὰς σὰς συμφορὰς, ἢ ἴ
τύχης.] Olim erat: ἢ ἴ εὐτυχίαν. Canterus
in hac re certe subfrigide: εἰς εὐτυχίαν.
Quem sensum Latine versio post hausit,
antequam et ipsa a nobis nitidior facta.
Scaliger itaque solus hic recte scripsit:
ἢ ἴ τύχης, ubi εἰς infortunium, ut nunc ex-
ponimus: ἢ καθεῖν τύχης ἢ, ἵσμεν ἄνω τῶν
εὐτυχίας ἡμῶν. Ita Sophocles: ἢ ἴ
κακῶν. Ita ipse Euripides Helen. v.
1444. ἢ ἴ κακῶν βολύμεσθα εἰς τύχης. Vid.
que nos in eum locum. Barnes.

1252. ἐκ γὰρ ἄνω προὔλαβον μόγις
πόδα.] Ἐκ κακῶν γὰρ recentes add. ἐκ γὰρ
ἄνω Musgr. Lege ἐκ γὰρ ἄνω. Phe-
reerat Pollux. VI. 60. (Vid. ad Med.
44.) Por.

ἐκ κακῶν γὰρ] Ita jamdudum, nescio
quo momento, ediderunt. Ed. Ald. ἐκ

Μὴ θανεῖν κλοπῇ δ' ἀφίγμαι, διαφυγοῦσα πολι-
μίους.

ΧΟ. Ποῖ δ' αἶν ἄλλος, ἢ πὶ βωμόν; ΚΡ. Καὶ τί μοι
πλῖον τόδε;

1255 ΧΟ. Ἰκέτιν οὐ θίμις φοινοῖεν. ΚΡ. Τῷ νόμῳ δέ γ'
ὄλλυμαι.

ΧΟ. Χειρὰ γ' ἀλοῦσα. ΚΡ. Καὶ μὴν οἷδ' ἀγνωσ-
ταὶ πιπροῖ

Διὺρ' ἐπίγονται ξιφῆεις. ΧΟ. Ἴζε νῦν πυρᾶς ἔπι.

Κἂν θάτης γὰρ ἐνθάδ' οὔσα, τοῖς ἀποκτείνασί σε

Προστροπαῖον αἶμα θήσεις· οἷστίοι δὲ τὴν τύχην. (1260)

1260 ΙΩΝ. Ὡ ταυρόμορφο ὄμμα Κηφισοῦ πατρός, 1280

Οἶαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας, ἢ πυρὸς

Δράκοντ' ἀναδλίποντα φοινίαν φλόγα;

Ἦ τόλμα πᾶσ' ἵεστιν, οὐδ' ἥσσαν ἔφω

Ne morerer: furtim autem huc perveni, elapsa ex manibus hostium.

Cho. Quonam alio, nisi ad aram? Cre. Quid vero mihi proderit hoc?

1255 Cho. Non est fas occidere supplicem. Cre. At lego peteo.

Cho. Manibus quidem capta. Cre. Atqui illi servi ministri

Huc festinant strictis ensibus. Cho. Sede nunc ad aram.

Etiamsi enim hic moriaris, tamen interfectoris tuis

Piculum ex tua cade conciliabis: ferenda autem est fortuna.

1260 Ion. O taurina facies Cephisi patris,

Qualem viperam hanc genuisti: aut ignis

Draconem ex oculis emittentem lethalem flammam,

Cui omnis audacia inest: neque minus dira est

γὰρ δαῖς: in qua sic annotat H. Step-
hanus: "malo αἰαῖν pro δαῖς, ut habent
vet. codices" unde colligas, ejus MSS.
αἰαῖν habuisse. Alioqui legi posset: ἰς
γὰρ δαῖς. Musg.

Si αἰαῖν recte habet, debet ad μὴ θανεῖν
referri, ne morerer ex malis, a malis casu-
bus. Cogitavi aliquando ἰς πυρῶν, aut
ἰς λίσσων. Beck.

1253. Cuius R. P. Praef. ad Hecub.
p. clxxxiii. Burn.

1260. ταυρίμορφο] Vid. ad Iphig. in
Aul. v. 275. Musg.

Ὡ ταυρίμορφο ὄμμα Κηφισοῦ πατρός,]
Cephus erat pater Diogenes, quae Phra-
simo pupa peperit Praxitheam Erechthei
uxorem, ex quibus parentibus nata Creu-

sa, ut Apollod. Bibl. Lib. III. c. 14. sect. 1.
Vid. quae nos supra ad v. 260. Cephus
autem fluvius erat Atticus, de quo, et
quod plures sint Cephisí, Schol. ad Ores-
tem et Strabo Lib. IX. in Phocida, ad
finem. Quare Ταυρίμορφο vocat, quia
fluvius Tauri sacri, de qua re vide quae
nos ad Iphigen. Aul. v. 275. et Scholiast.
ad Orest. v. 1375. Quin hoc poëta est
solemne, ut fluvios tauris similes effinge-
rent, etiam Latinis: ut Horatius, Lib.
IV. Od. XIV. Sic tauroformis voluitur
Aviscus. Et hoc, ut volumus, fit ob ana-
logiam quandam: quoniam hi fluvii, cum
impetu erumpentes, tauris similem edunt
gemitum; vel, ut Hellanicus sensit, quia
terram sulcare, tanquam boves aratores,

- Γοργουῆς σταλαγμαῶν, οἷς ἔμιλλέ με κτανεῖν. (1265)
 1265 Λάζυσθ' ἴν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους 1285
 Κόμης καταξήνωσι Παριασοῦ πλάκες,
 "Ὅθεν πιτραῖον ἄλμα δισκυθήσεται.
 Ἐσθλοῦ δ' ἔκυσσα δαίμονος, πρὶν εἰς πόλιν
 Μολεῖν Ἀθηῶν χυπὸ μητρυιὰν πεισεῖν. (1270)
 1270 Ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην Φρένας 1290
 Τὰς σὰς, ὅσον μοι πῆμα δυσμενὲς τ' ἴφους.
 Εἶσω γὰρ ἂν με περιβαλοῦσα δαμάτων
 Ἀρδῇ ἂν ἐξέπιμψας εἰς Ἀἶδου δόμους.
 Ἀλλ' οὔτε βαμὸς, οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος, (1275)
 1275 Σώσει σ', ὁ δ' οἶκτος ὁ σὸς ἰμοὶ κρείσσων πάρα 1295

Gergoneis guttis, quibus me voluit interficere.

- 1265 Prehendite eam, ut ejus pulchros cincinnos
 Comæ lacerent saxa Parnassū,
 Unde saltu de saxo dejicietur.
 Bonam autem fortunam nactus sum, priusquam ad civitatem
 Athenarum venirem, et sub noverca essem.
 1270 Inter socios enim expertus sum mentem
 Tuam, quantum malum mihi sis, et quam inimica.
 Accipiens enim me intra tuam domum,
 Confestim sublatam demississes in Pisonis domum.
 Sed nec ars, nec Apollinis templum
 1275 Servabit te. Misertio vero tua mihi potius debetur,

1266. Παριεῖν.

videntur; vel, ut aliis placet, quia circa
 ripas fluminum tauri magis audiantur
 mugire, ob uberiora pascua. Et sane
 pictores ita fluvios fingere solebant, ali-
 quando Taurina, aliquando quoque hu-
 mana specie, sed et sic etiam humano
 capiti nonnunquam cornua affigebant:
 de qua re, ut de *tauriformibus* fluvii, et
 præcipue de Cephiso, vide Cælium Rhodi-
 gnum Lection. Antiq. Lib. XVII. c.
 33. *Barnes*.

1261. *Ἰφους*.] Vel quia Cephisus, se-
 cundum Apollodorum Lib. III. c. 14.
 sect. 1. abavus erat Creuse: vel eo sensu,
 quo Athenienses omnes, utpote ad Cephil-
 sum nati, ejus soboles dici possent.

Μυγ.

1262. ἀεβλίεσσα — φλέγα.] Talia de
 serpentibus commenta apud Veteres non
 penitus fide indigna judicata sunt. Diod.
 Sic. Lib. III. c. 37. ἀεβλίεσσα ἴστω ἡ
 ἐν σαρκεσὶ τῶν ἰφθαλμῶν ἀνεκαστὴ κακῶ-
 κλητος ἀνισοφλοῦν τὴν ἱερὰν α. v. 2.

Μυγ.

1263. *ἴφω*.] H. Stephani emendatio
 est. Ed. Ald. *ἴφω*. *Μυγ.*

1267. Ὅθεν πιτραῖον ἄλμα δισκυθήσεται.]
 Vide supra ad v. 1236. *Barnes*.

1270. ἀνεμετρησάμην.] *Ἐνεμετρησάμην*.
Barnes.

1273. εἰς Ἀἶδου δόμους.] Post hæc verba
 inserendos arbitror versus "τῆλε — cum
 duobus sequentibus. Nam quod dicitur,
 v. 1274. nec altare, nec templum, Creu-

- Καὶ μητρὶ τῇ μῇ· καὶ γὰρ εἰ τὸ σῶμά μοι
 Ἄπιστιν αὐτῆς, τοῦτο μὲ οὐκ ἄπιστί πω.
 Ἴδισθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην
 Οἷαν ἔπλεξ' οὐ βωμὸν ἔπτηξεν Διού, (1280)
 1280 Ὡς οὐ δίκη δάσουςα τῶν ἐργασμίων; 1300
 ΚΡ. Ἀπινίπῃ σε μὴ κατακτείνειν ἱμὲ
 Ὑπὲρ τ' ἑμαυτῆς τοῦ Διού θ', ἣν ἔσταμεν.
 ΙΩΝ. Τί δ' ἴσθι Φοῖβον σοὶ τε κοινὸν ἐν μίσῳ;
 ΚΡ. Ἰερὸν τὸ σῶμα τῷ Διῷ δίδωμ' ἔχειν. (1285)
 1285 ΙΩΝ. Κάπειτ' ἑκαίνης φαρμάκοις τὸν τοῦ Διού; 1305

Et matri meae. Etal enim mihi corpus
 Ejus absit: tamen nomen nunquam absit.
 Videte hanc veneficam, dolum ex dolo
 Qualem nexuerit: non reverita est aram dei,

- 1280 Tanquam non data poenas factorum suorum.
 Cre. Interdico tibi ne rve interficias,
 Et meo ipsius, et dei nomine, ad cujus aram statuas.
 Ion. Quid vero rei tibi et Phoebō commune est?
 Cre. Corpus hoc deo sacrum do habendum.
 1285 Ion. Et tamen interfecisti, qui Dei erat?

1279. ἱελεῖ, εἰ β. 1280. ἐργασμίων. 1285. ἱεκαίνης.

ae salutis fore, manifeste respicit opinio-
 nem ejus, quam versus ἀπὸ εἰς δίκας δάσουςα
 — enunciat poeta. Musg.

1275. ἰ εἰ.] Ita optime Aldina. Sen-
 sus est: misericordiam, quam Tu committere
 cupis, mihi et matri meae potiori jure debet-
 tur. Scaligero placet Ion. Musg.

ἰ θ' ἄρα Ion.] Iua Scaliger legen-
 dum recte statuit pro ἰ εἰ, ut sit mens
 loci: ἰ θ' ἄρα, Ion. ἰμα ἰδυστῆς, κρι-
 σος σάκιστος ἱεκαίνης, καὶ εἰ μὴ κατὰ ἱμαῖ,
 εἰς ἱελεῖ, ἰ εἰ, εἰ ἄρα ἱεκαίνης. Barnck.

1279. εἰ βωμὸς ἱεκαίνης Διού.] Scaliger
 pro εἰ legit ἰ, non bene: ὁ γὰρ εἰς καὶ
 ἀπινίπῃς εἰς καὶ ἀπινίπῃς εἰς ἀπινίπῃς
 εἰς ἄρα Διού βωμὸς. Ἄλλως ἰ εἰς βω-
 μὸς ἱεκαίνης. Barnck.

Reisk. scribit: ἱελεῖ ἰεὶ βωμὸν.
 Hesth. emendat: εἰ βωμὸς ἱεκαίνης Διού.
 Ad βωμὸς subaudit εἰς, ut sensus sit:
 Videte, quo in loco prope dei aram se ab-
 dulerit. Beck.

1285. Κάπειτ' ἱεκαίνης] Pro ἱεκαίνης

Duportus maluit ἱεκαίνης, quod verbum de
 veneficiis vix puto adhibitum esse. Lego
 igitur: κάπειτ' ἱεκαίνης μὲ. Musg.

Κάπειτ' ἱεκαίνης φαρμάκοις εἰς τοῦ Διού.]
 Olim erat ἱεκαίνης, quod per verum stare
 nequibat. Scaliger emendavit ἱεκαίνης, a
 αἰσῆς, quod tamen haud magis stare pot-
 est: nisi forte velit ἱεκαίνης, ut Duportus
 legit. Lego itaque ἱεκαίνης, quod paulo
 post, v. 1290, iterum eadem vox occurrit:
 ἱεκαίνης θ' ἴσθι καλῆς δίκας ἱμαῖ. Vel
 certe legas ἱεκαίνης. In hac autem voce
 prior syllaba est communis, de qua re vide
 ad Phœniss. v. 19. Sic infra v. 1341.
 Πᾶς εἰς ἱεκαίνης. Barnck.

Hesth. dubitat, an ἱεκαίνης possit et
 soleat primam corripere. Propterea ἱεκα-
 νης reponit.

Reisk. scribit: κάπειτ' ἱεκαίνης εἰς φαρμά-
 κοις, et nihilominus tamen vix occiduos ven-
 eno, si succensus voluntati tuæ respondis-
 set. Beck.

- KP. 'Αλλ' οὐκίτ' ἦσθα Λοξίου, πατὴρ δὲ σοῦ.
 ΙΩΝ. 'Αλλ' ἰγενόμισθα, πατὴρ οὐσίαν λίγω.
 KP. Οὐκοῦν τότ' ἦσθα· νῦν δ' ἰγῶ, σὺ δ' οὐκίτ' εἶ.
 ΙΩΝ. Οὐκ εὐσιβίῃς γι, τὰ μὰ δ' εὐσιβῆ τότ' ἦν. (1290)
 1290 KP. Ἐκτεῖνα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἱμοῖς. 1310
 ΙΩΝ. Οὗτοι σὺν ὅπλοις ἦλθον εἰς τὴν σὴν χθόνα;
 KP. Μάλιστα· ἀπίμπρας γ' Ἐρεχθίδας δόμους.
 ΙΩΝ. Ποίοισι πανοῖς, ἧ πυρὸς ποία φλογί;
 KP. Ἐμελλες οἰκεῖν τὰ μ', ἱμοῦ βίβη λαβάν. (1295)
 1295 ΙΩΝ. Πατρός γε γῆν διδόντος, ἦν ἐκτῆσατο. 1315

Cte. Verum non amplius eras Apollinis, sed patris tui.

Ion. Aliiter ejus fuimus; patris enim adoptionem non dico,

Cte. Fueris ergo tunc: nunc autem ego sum *Deo sacro*, tu non amplius.

Ion. Non pie facis, ego vero tunc pius eram.

1290 Cte. Interfeci enim te existentem hostem meae familiae.

Ion. Non sane armatus veni in tuam terram.

Cte. Maxime: incendisti quoque jam domum Erechthei.

Ion. Quibus facibus, aut qua flamma ignis?

Cte. Eras habiturus mea, me invita occupans.

1295 Ion. Patre concedente terram, quam armis acquisivit.

1287. πατὴρ δ' οὐσία. 1291. ἰγῶ. 1293. σ. ἰγῶ.

1287. Versus mendosissimus, quem sic forte restituit:

ἄλλας ἰγῶμεθα εἰ πατὴρ δίδω λίγω.

Alio modo ad Deum pertinebam; non jam de Patris adoptione loquor. Apollinem utique, cui alimenta debebat, patrem adoptaverat, i. e. ut patrem colueras, Ion, confer v. 136. Verum quo tempore Xutho ut filius traditus erat, desuit Phoebi filius, etiam adoptivus, esse. Hoc se argumento tuetur Creusa: οὐκίτ' ἦσθα Λοξίου πατὴρ δ' οὐ. Reponit Ion: αἰγῶ, αἰς modo ad Deum pertinebam, i. e. si non filius, mihi certe eras Dei; non enim de eo nunc, ut de patre adoptivo, loquor.

*Ἄλλας, quod pro ἄλλ' non raro in MSS. per compendium scribitur ἄλλ'.

δίδω sensu forensi est adoptio. Diod. Sic. in Excerptis, p. 583. Ed. Wess. ἔρχεσθαι δίδω αἰσῶναι εἰς Σαῦρανα. Philostr. Vit. Apoll. Lib. VI. c. 6. εἰς

ἀπὸ τοῦ θέναι πατὴρ ἰσχυρῶς αὐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δίδω. *Alug.*

πατὴρ οὐσία λίγω.] Tā F, quod prius male inter πατὴρ et οὐσία interpretat, recte Canterus et Scaliger rejiciunt: Ver. sui enim imprimis nocet. Vide Canteri Novar. Lectio. Lib. V. c. 11. Metuo autem, ne hic locus aliquo modo laboret; non enim sensum loci perspicuum video, licet οὐσία pro divitiis, aut possessionibus, vel aliud denique, capiam. Aemilius Porcius putat, Canterum hic εἰ πατὴρ, ut vocem superfluum, rejicere, et mire negatur; quum satis constet, Canterum εἰ F tantum respicere; ut de eadem voce plus semel in eodem loco idem statuit.

Barnes. Forte, πατὴρ δ' οὐ εἰ ἰγῶ λίγω, modo igitur, hanc de patre contentionem omittas.

Ex veteri scriptura πατὴρ δ' οὐσία λίγω, Hesych. efficit: ἄλλ' ἰγῶμεθα εἰ πατὴρ, οὐσία λίγω. At prius hujus ful, partem ejus rei familiaris me fuisse dico; aut, distinctione post ἰγῶμεθα posita,

- KP. Τοῖς Αἰόλου δὲ πᾶς μετὴν τῆς Παλλάδος;
 ION. Ὅπλοισιν αὐτὴν, οὐ λόγοις, ἱρρύσατο.
 KP. Ἐπίκουρος οἰκῆται γ' ἂν οὐκ εἴη χθονός.
 ION. Καῖπειτα τῷ μέλλειν μ' ἀπίπτεινς φόβῳ; (1900)
 1900 KP. Ὡς μὴ θάνομαι γ', εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχοις. 1920
 ION. Φθονεῖς, ἅπαις οὖσ', εἰ πατὴρ ἐξεῦρέ με;
 KP. Σὺ τῶν ἀτίκτων δῆτ' ἀναρπάσεις δύμους;
 ION. Ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρους;
 KP. Ὅσ' ἀσπὶς ἔγχος θ'. ἥδε σοι παμπησία. (1905)
 1905 ION. Ἐκλείπει βωμόν καὶ θεηλάτους ἔδρας. 1925

Cre. Quod vero jus est Æoli posteris in urbe Palladis?

Ion. Armis eam liberavit, non verbis.

Cre. Auxillator, non fuerit terræ dominus.

Ion. Ergo occidisti me metu ne idem cogitarem?

1900 Cre. Ne moereris, si tu non moereris.

Ion. Invidet, quod pater invenit me, cum tu careas liberis?

Cre. Tu ergo eorum, qui carent liberis, diripies domos?

Ion. Nolis igitur saltem hereditatis paternæ nulla erit portio?

Cre. Quæcunque clypeus, hastaque: hæc tibi universa possessio.

1905 Ion. Relinque aram, et numine plenas sedes.

1904. Γρχη θ', εἰ δὲ εν κ.

vertendum: *At fuimus: de conditione mea priori loquor.*

Hujus verba, qui corruptus est, sensum utcumque ita expressit Prev.: "Je dis à l'un la vie, à l'autre le moyen d'en jouir." Beck.

1289. Reisk. scribit: εἰς εἰς τῶν εἰς γτ. Beck.

1292. ἀπίπτεινς γ'] Ita MSS. E. G. Ed. Ald. ἀπίπτεινς θ'. Musg.

1293. λαλῶν i) MS. G. πρᾶνς (puto pro πρᾶνς) et in margine λαλῶν. Musg.

1296. KP. Τῷ Αἰόλῳ δὲ πᾶς μετὴν εἰς Παλλάδα;

ION. Ὅπλοισιν αὐτῇ, ὧτ' ἀσπίδι, ἱρρύσατο.

Hæc, pro meo quidem sensu, perquam inficeta sunt. Id enim simpliciter queritur, quo jure Xuthus Athenis regnet? Ad hanc questionem si ita respondet Ion,

cum optimo jure regnare, quippe qui urbem ab hostibus liberaverit, optime respondet; male autem, ut mihi videtur, si Xuthum non verbis sed armis pro Atheniensibus pugnaſſe ait. Quare non verbis? aut quorum hæc spectant? Valde sane vereor, ne librariis putidum hoc emblemata debcamus. Quid multa? Euripides scripsit

"Ὅπλοισιν αὐτῇ, ὧτ' ἀσπίδι, ἱρρύσατο.

Recte, εἰς λίγαυσι ut ſorunt. Nihil enim ejus scire poterat puer innocentissimus, nisi quod fama ad aures suas pervenerat. Joscob.

1299. ε. ION. Καῖπειτα τῷ μέλλων μ' ἀπίπτεινς φόβῳ;

KP. Ὡς μὴ θάνομαι γ', εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχοις.

In altero horum versuum verbum μέλλων

- KP. Τὴν σὴν ὅπου σοι μητίε' ἴσσι, νοῦδέϊται.
 ΙΩΝ. Σὺ δ' οὐχ ὑφίξεις ζημίαν, κτίσουσ' ἐμέ;
 KP. Ἦν γ' ἐντός ἀδύτων τῶνδ' ἐμὲ σφάζαι θέλεις.
 ΙΩΝ. Τίς ἡδονὴ τοι θιού θανεῖν ἐν στίμμασιν; (1310)
 1310 KP. Λυπήσομαι τιν', ὃν λελυπήμισθ' ὕπο. 1330
 ΙΩΝ. (Φεῦ.) δεινόν γε, θνητοῖς τὰς νόμους ὡς ἔκαλῶς
 ἔδεικνεν ὁ θεός, οὐδ' ἀπὸ γνώμης σοφῆς.
 Τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,
 Ἄλλ' ἐξελαύνειν· οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλόν (1335)
 1315 Θεῶν πονηρὰν χεῖρα, τοῖσι δ' ἐνδίκους

Crc. Eradicas tuam matrem, ubicunque est.

Ion. Num tu non dabis poenas me interficiens?

Crc. Siquidem intra hac adyta vells me interficere?

Ion. Quae voluptas tibi est, mori inter corollas Dei?

1310 Crc. Afficiemus dolore quendam eorum, a quibus dolore fuimus affecti.

Ion. Proh! Mirum certe est, quod hominibus non recte leges

Posuerit Deus, neque sapienti consilio:

Injustos enim ad aram sedere non conveniebat,

Sed depellere inde: neque enim honestum est attractari

1315 Deos manu injusta: sed justos

ex precedente temere repetitum esse sus-
 picor. Fortasse scribendum:

ἐγὼ μὲν θέλω γ', οὐδ' ἐγὼ μὲν θέλω.

Ut scilicet te interfecto, ipsa ne interfecer. *Bläuer* tum simpliciter, tum adjunctis vocabulis *φαίε*, *φύγει*, *κίε* et aliis, pro *vivere* positum sexcenties apud tragicos occurrit. *Jacobs*.

1309. *Is ἐρίσματος*;] I. e. super aram: aras enim sertis redimere mos erat. *Ovidius* *Trist. Lib. V. Eleg. 5. v. 9.*

Araque gramineo viridis de capite stat,

Et vixit tepidos nexa corona focos.

Archias in *Anthol. H. Steph. p. 77.*

— εἰς ἱερῶν

Ἐλας ἀδίκους βωμὸν ἱερὸν ἐνδίκων.

Maag.

1310. *Λογισμένην ἐσ*;] *Apollinē* innuit. *Barnes*.

Pro *Δ.* *Valck.* ad *Hippol. 725.* emendat *ed. Beck.*

1311. Φεῦ.] Τὴ φεῦ hic etiam odiosum in carmine occurrit; de qua re plus satis monuimus. Vide *Iphigen. Aul. v. 696.*

ἦτοι γὰρ θνητοῖ ἐνὶ νόμοις, &c.] Hic locus de aulorum privilegio, nescio, an ullibi alias acutius et copiosius tractetur, quam ab illustri illo Domini Thomae Mori ingenio, in Anglica sua Edwardi quinti regis historia, quam fere ad finem Johannis Harding Metrici Chronici habemus; quaeque in Johannis Speedi historiam suo loco insertam videas. *Barnes*.

1313. Τὰς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν εἴχ' ἔην ἱερῶν.] Queritur itaque supra, quod *Crcus*, *ἀδικὸς ἦεν καὶ πανουργός*, εἰ βωμὸν ἱερῶν θιού, v. 1279. *Barnes*.

1314. *εἰ δὲ γὰρ φαίνομαι καλὸς Θεῶν καταρῶν χεῖρα*] Ordinatio loci haec est: *εἰδὼ γὰρ καλόν, τὸν καταρῶν χεῖρα, ἄρα καὶ καταρῶν ἀδίκων, φαίνομαι θιού, ὃ τὸν βωμὸν αἰνῶν.* De *χεῖρ* autem pro *ἀδίκων* vide ad *Hellem. v. 1525.* *Barnes*.

Ἰερὰ καθίζειν, ὅστις ἡδικοῖτ', ἐχρῆν,
 Καὶ μὴ 'πὶ ταῦτό τοῦτ' ἰόντ' ἔχειν ἴσον
 Τόν τ' ἐσθλόν ὄντα τόν τε μὴ θεῶν πάρα.

Ad sacras aras sedere oportebat, quicumque injuriis afficeretur,
 Non tamen in eundem hunc locum venientes par commodum impetrare
 A diis et justum et injustum eorum.

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

Cum jam nulla alia ratione vis et periculum a Creusa amplius depelli poterat, subito Pythia prophetissa, Ionis nutrix, adest, arculam illi proferens, in qua erat is olim cum quibusdam symbolis expositus et Delphis repertus: Nempe ut per hac signa matrem suam exquireret. Deum haec Ion venerandus scrutatur manibusque versat in omnium conspectu, ut certissima sui generis indicia; Creusa statim arculam agnoscit, et proinde Ionem filium suum esse colligit, quod et illi ipsi evidentissimis tandem probat argumentis. Hinc subito mutas oscula et complexus. Creusa filio exponit, quomodo et unde illum pepererit; quod cum adolescens per dubitationem ad ipsum Apollinem referre vellet, Minerva subito adest, rem totam expositura, quae et Creusae sermones confirmat, Apollinisque absentiam excusat, illius vero amicum providentiam aperit, et in posteram Ioem et res Atheniensium Diis curae fore dicit. Ion ergo et Creusa, repente rebus mutatis, ad gratias benigno Numini agendas excitantur.

ΠΥΘΙΑ.

Ἐπίσχει, ὦ παῖ· τρίποδα γὰρ χρηστήριον
 1320 Λιπούσα, θριγκοῦ τοῦδ' ὑπερβάλλων ποδῖ

1340
 (1330)

PYTHIUS.

Contine te, O fili, tripodem enim fatidicum
 1320 Ego relinquens, septum istud supero pede,

1315. ἰδιάν] Regitur ab ἐχρῆν, quae admodum rara est constructio. *Musg.*

1316. Ἰερὰ καθίζειν.] Olim male ἰερὰ scriptum erat; nullo enim modo trochaeus in iambico versu stabit, dactylus autem in primis, tertiis et quintis sedibus haud difficulter: quare ἰερὰ lego dactylicae; miror autem, neminem prius hoc vidisse. Ordinatio loci ita se habet: ἐχρῆν δὲ τοῦ ἰδιάν, ἔπειτα, θραύει πάντων, ἡλευσέν, ἰερὰ καθίζειν. *Barnes.*

1317. α. Καὶ μὴ 'πὶ ταῦτό τοῦτ' ἰόντ' ἔχειν ἴσον τόν τ' ἐσθλόν ὄντα, εἰς τι μὴ, θεῶν

πάρα.] Repetendum ex precedenti versu ἐχρῆν, ut sit: καὶ ἐχρῆν, μὴ εἰς τι ἐσθλόν, καὶ εἰς μὴ ἐσθλόν, θελοῦντι, θραύει τὸν καθίζειν, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτ' ἰόντα [θεοῖσι] καθὶ θεῶν ἔχει ἴσον, εἰς τοῦτ' ἐσθλόν. *Barnes.*

1324. λιγυμίστ'] Ita Edd. recentiores, nescio, quo auctore. Ed. Ald. λιγυμίστ. *Musg.*

1325. αἰ μ' ἔκτανε] ὅτι ἰπὸς αὐτοῦ ἐκτάει, ἰονεύει. De hac loquendi forma variasque instantias vide in *Æmil.* Porti Notis ad Andromach. v. 810. et quae nos ad eundem locum. *Barnes.*

Φοίβου προφῆτις, τρίποδος ἀρχαῖον νόμον
Σώζουσα, πασῶν Δελφίδων ἐξαίρετος.

ΙΩΝ. Χαῖρ', ὦ φίλη μοι μήτιρ, οὐ τικοῦσά περ.

ΠΥ. Ἀλλ' οὐ λειγώμεθ' ἡ φάτις δ' οὐ μοι πικρά. 1345
(1345)

1325 ΙΩΝ. Ἦκουσας, ὥς μ' ἔκτεινεν ἦδε μηχαναῖς;

ΠΥ. Ἦκουσα καὶ σύ γ', ὦ μὸς ὦν, ἀμαρτάνεις.

ΙΩΝ. Οὐ χρεὶ με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι;

ΠΥ. Προγόνους δάμαρτες δυσμενεῖς αἰεὶ ποτε.

ΙΩΝ. Ἡμεῖς δὲ μητρυαῖς γε, πάσχοιτες κακῶς. 1350
(1350)

1330 ΠΥ. Μὴ ταῦτα· λίπῃν ἱερὰ καὶ στείχων πάτραν —

ΙΩΝ. Τί δὴ με δρᾶσαι νοθευτούμενοι χρεῶν;

ΠΥ. Καθαρῶς Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.

ΙΩΝ. Καθαρὸς ἅπας τοι, πολεμίους ὅς ἄν κτάτη.

ΠΥ. Μὴ σύ γε παρ' ἡμῶν δ' ἐκλαβ' εὖς ἔγω λόγους.

Phœbi sacerdos, antiquum ritum tripodis

Servans, electa ex omnibus Delphicis mulieribus.

Ion. Salve, O chara mihi mater, quamvis me non pepereris.

Pyt. Sed tamen dicamur, hæc enim appellatio mihi non est ingrata.

1325 Ion. Audivisti, ut hæc me interfecit suis dolis?

Pyt. Audivi; et tu crudelitate peccas.

Ion. Nunne decet me interfeciores meos vicinam perdere?

Pyt. Semper sunt infestæ uxores privignis.

Ion. Et nos novercis, quum maleficis inficimur ab ipiis.

1330 Pyt. Aprage hæc, relinquens templa et proficiens patriam —

Ion. Quid me facere convenit obis te admonitum?

Pyt. Vade purus Athenas bonis avibus.

Ion. Purus est certe, quiaquis occidit hostes.

Pyt. Ne tu sic facias; a nobis, quos habeo sermones, accipe.

1329. *μητρ. εν.*

1325. *ἀρεῖς*] Ita recte; cum in non-nullis *ἀρεῖς olim. Barnes.*

1328. *Προγόνους δάμαρτες δυσμενεῖς αἰεὶ ποτε.*] *Δάμαρτες*, ἀπὸ τοῦ *ματρός*, αἱ μὲν γὰρ αἰεὶ αὐτῶν *σπερμαὶ δάμαρτες*. De novercis autem vide quæ non supra v. 1025. *Barnes.*

1329. *μητρ. εν.*] Legendum *μητρ. εν.* *Musg.*

Pro *ει* jam *Reisk.* reposuerat *γα. Beck.*

1330. *Μὴ ταῦτα*] *Aprage hæc.* Interponendum enim post *ταῦτα*.

στέιχων πάτραν.] *Proficiens patriam*, nempe Athenas. Atqui Ion patriam hactenus ignorabat, suspicabatur autem, se Delphis, non Athenis, natum. vid. supra v. 549. An igitur legendum *σπερμαὶ πατρί*, comitans patrem. De verbo *σπερμα*, vide Jo. Alb. Fabric. ad Sext. Empir. p. 255. *Musg.*

Μὴ ταῦτα] *Μὴ οὐ εἶπον στίχους, δυσμενεῖς αἰεὶ αὐτῶν εἰναι, ἐπεὶ αἱ δὲ λίσσονται ἀλλήλους, καὶ σπερμαὶ αὐτῶν, ἥτοι Ἀθήνας, ἱεροποιήσονται*

- 1335 ΙΩΝ. Λέγοις ἄν εὔνοος ὃ οὖς ἑρεῖς, ὅς ἄν λέγῃς. ¹³³⁶
 ΠΥ. Ὁρᾷς τὸδ' ἄγγος χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἡμαῖς;
 ΙΩΝ. Ὁρᾷ παλαιὰν ἀντίπηγ' ἐν στίμμασιν.
 ΠΥ. Ἐν τῇδ' σ' ἔλαβον νεογόνον βρεῖφος ποτί.
 ΙΩΝ. Τί φῆς; ὁ μῦθος εἰσενήκεται νίος. ¹³⁴⁰
 ΠΥ. Σιγῇ γὰρ εἶχον αὐτὰ, νῦν δὲ δείκνυμι.
 ΙΩΝ. Πῶς οὖν ἔκρυπτες τόδε, λαβούσ' ἡμᾶς πάλαι;
 ΠΥ. Ὁ θεός σ' ἐβούλετ' ἐν δόμοις ἔχειν λάτριν.
 ΙΩΝ. Νῦν δ' οὐχὶ χερῇζεις; τῷ τόδῃ γυνῶναί με χερῇ;
 ΠΥ. Πατέρα κατισπών τῇσδ' σ' ἐκπύμπει χροτός. ¹³⁴⁵

1335 Ion. Dices; benevola enim existens dices, quaecunque dices.

Pyt. Vides hoc vas sub meae manus ulnis?

Ion. Video arculam antiquam involutam coronis.

Pyt. In hac te accipere infantem olim recens-natum.

Ion. Quid ais? Hic sermo novus affertur.

1340 Pyt. Clam enim habui haec: nunc vero ostendimus.

Ion. Quomodo igitur occultasti hoc, cum acceperis nos dudum?

Pyt. Deus te voluit in templo habere ministrum.

Ion. An nunc non vult? Unde hoc possum scire?

Pyt. Indicans patrem dimittit te ex hac terra.

τεγγάζουσ. Scaliger εὖ pro μὴ male.

Barnes.

1332. Καθερὶς Ἀθήνας δι' ἐν' αἰσῶν καλῶν.

Καθερὶς ἔσται τοι, καί μινος ἔξ ἀνδρῶν.

Vulgo καθερῶν. Sic ἵκασαι, non ἡκασίαι, Aeschyl. Theb. 424. (414. ed. Glasg.)

For.

1334. Μὴ εὖ γε.] Διελκίσου, εὖτε καθερὶς εἴηαι θάλα, μὴ εὖ θάλα αὐτῶν κτίσας.

Barnes.

1335. ἔν' ἐν λέγει.] Quaecunque enim dicis, dono animo dices. Nihil hic impedit, neque adeo necessarium est cum Piersono legere ἐν' ἐν γε λέγει, vel ἐν' ἐν θάλα. Verisim. p. 12. Musg.

1336. Sententiam turbat vox χερῇ. An legendum: ἐρεῖς τῷ ἄγγος πλάσας — ἄγγος πλάσας idem scilicet valebit, quod πλάσας ἄγγος, i. e. vas cimineum. Heuschius: πλάσας, πλάσας. Exstat vox apud Aristophanem, pluribus locis. Musg.

Vulnere laborat versus hic ubi Pythia ait:

Ὅρῃς τῷ ἄγγος κερός ἐν' ἀγκάλαις ἡμαῖς;

Ineptæ lectionis ineptior etiam explicatio Latini interpretis: Vides hoc vas sub meae manus ulnis? Facili conjectura corrigo:

Ὅρῃς τῷ Αἰτωῶνι κτύπῳ ἐν' ἀγκάλαις ἡμαῖς.

Versu 57. nostræ tragediæ

— κτύπος ἱερῶν αἰσῶν.

et propius adhuc ad nostram emendationem in Cycl. v. 598.

ἐν μὲν λέγουσι ἐν αἰσῶν κατελέσθαι.

Alcman. ap. Athen. Lib. X. p. 416. C.

καὶ εἰς τοὺς αἰσῶν ἐκτίσας αἰσῶν.

Vide Markland. ad Suppl. v. 1212. Abruch. in Aeschyl. Lib. II. p. 281.

Jacobus.

1337. ἀντίπηγ.] Ἀντίπηγα. Heuschius: Ἀντίπηγα, εἰς τοὺς αἰσῶν ἐκτίσας ἡμαῖς. Vide supra ad v. 19. Barnes.

- 1345 IΩN. Σὺ δ' ἐκ κελυσμῶν, ἢ πόθεν, σῴζεις τάδε;
 ΠΥ. Ἐνθύμιόν μοι τόδε τίθησι Λαξίας.
 IΩN. Τί χρῆμα δράσεις; λέγε, πείραινι σούς λόγους.
 ΠΥ. Σῶσαι τόδ' εὐρημὶ ἐς τὸν ὄντα νῦν χρόνον.
 IΩN. Ἔχει δέ μοι τί κέρδος, ἢ τίνα βλάβην;
 1350 ΠΥ. Ἐξθάδε κίερυπται σπάργαι, οἷς ἐνῆσθαι σύ.
 IΩN. Μητρὸς τὰδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα.
 ΠΥ. Ἐπεὶ γ' ὁ δαίμων βούλεται, πάροιθε δ' οὔ.
 IΩN. ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἥδ' ἡμέρα.
 ΠΥ. Λαβὼν νῦν αὐτὰ, τὴν τεκοῦσαν ἐκπόει.

1370
(1350)1373
(1350)

1345 Ion. Tu vero an jussu alicujus, aut unde servas hæc?

Pyl. In animo mihi hoc posuit Apollo.

Ion. Quam rem ut ageres? Dic, perfice tuos sermones.

Pyl. Ut servarem hoc inventum ad præsens usque tempus.

Ion. An autem lucrî, aut damni aliquid mihi fert istud?

1350 Pyl. Hic occultatæ sunt fasciæ, in quibus tu situs fuisti.

Ion. Matris hæc nobis profers inquirendæ indicia.

Pyl. Quando deus hæc vult: antea enim minime.

Ion. O hæc diēs, faustas res mihi monstrat

Pyl. Accipe itaque hæc, et sæculo quære matrem.

1350. *σπαργάμενοι* *ἐκθα εὐ*: 1354. *εὐ*.

1340. Reisk. legît *αἰεὶ*, quod ad *ἀγ-
 γαι* pertinet. Beck.

1341. Πᾶς *εὖ* *ἱεργέναι*] Primam syl-
 labam *ἱεργέναι* hic communem habet; de
 qua re vide supra ad v. 1285. *Κῆρυ* *εὖ*
ἱεργέναι. *Barnes*.

1346. *Ἐξθάδε*] Pluribus exemplis il-
 lustratum vide ad Herc. Fur. v. 722.
 Quibus adde *ἐξθάδε* *ἐκκέρματα*, Aristid.
 Vol. I. p. 284. Ed. Jebb. *ἐξθάδε* *εὖ*
ἱεργέναι, Herodot. Lib. VIII. c. 54.

εὐ] Non deterius *εὐ*, quod habet
 MS. G. superscripto *εὐ*. *Mug.*

1347. *Ἰδέναι*] Malim *ἴδεναι*, ut mox
εὐ *εὐ*. *Mug.*

1350. *Ἐξθάδε* *ἱεργέναι* *σπαργάμενοι*
ἐκθα εὐ] *Mugrav.* Exercitat. II. 15. p.
 120. *σπαργάμενοι* *ἐκθα εὐ*; Legendum
Ἐξθάδε *ἱεργέναι* *σπάργαι*, *εὖ* *ἐκθα εὐ*.
Æschyl. Choeph. 768. *σπᾶς* *εὖ* *εὖ* *εὖ*
σπαργάμενοι. *Agam.* 1615. *σπᾶς* *εὖ* *εὖ* *εὖ*
σπαργάμενοι. *Por.*

Quidni vero poverit, quod ab ipsa
 paullo ante audierat. vid. v. 1338. Ita-
 que pro *ἱεργέναι*, quod ex MSS. Steph.
 prolatum est, reponendum, quod dederat
 Aldina, *ἱεργέναι*, legendumque præste-
 rea *ἐκθα εὖ* *εὖ*:

ἐξθάδε *ἱεργέναι* *σπαργάμενοι* *ἐκθα εὖ* *εὖ*

Nastin', quæ hic TWH in fasciis occultan-
 tur? *Mug.*

Reiskius emendat: *ἐξθάδε* *ἱεργέναι*
σπάργαι, *εὖ* *ἐκθα εὖ*, hic (in hac arcu-
 la) conditæ jacent fasciæ pueriles, et evan-
 didæ, in quibus olim situs fuisti tu, vel *εὖ*
ἐκθαδε. *Beck.*

1353. ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἥδ'
 ἡμέρα.] ὦ ἔτι ἤρην φασμάτων ἡμῶν μακα-
 ρίων, ἢ ἵνα φασμάτων φασμάτων ἵνα μακα-
 ρίων ἡμερῶν. *Barnes*.

1354. Λαβὼν νῦν αὐτὰ,] Ita Scaliger pro
 νῦν veteri legit; et ita necessario legi
 debere, ipsa versus ratio ostendit. *Barnes*.

- 1355 Πᾶσαν δ' ἐπιβλῶν Ἀσιάδ' Εὐρώπης δ' ὄρους,
Γνώσει τάδ' αὐτός. τοῦ Διὸς δ' ἱκατὶ σε
Ἐθρεψά τ', ὦ παῖ, καὶ τάδ' ἀποδίδωμί σοι,
Ἄ κείνος ἀκίλευστόν μ' ἐβουλήθη λαβεῖν
Σῶσαι δ' ὅταν δ' ἐβούλειδ', οὐκ ἔχω λίγειν. 1380
(1380)
- 1360 Ἦιδει δὲ Διητῶν οὗτις ἀνδράπων τάδε
Ἐχοντας ἡμᾶς, οὐδ' ἴν' ἦν κεκρυμμένα.
Καὶ χαῖρ' ἴσον γάρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι.
Ἀρξαι δ', ὅδιν σὴν μητέρα ζητεῖν σε χρεή·
Πρώτων μιν, εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε 1385
(1385)
- 1365 Ἐς τοῦσδε καοὺς ἐξέθηκε παρθένος,
Ἐπειτα δ', εἴ τις Ἑλλάς ἐξ ἡμῶν δ' ἔχεις
Ἀπαντα Φοίβου δ', ὅς μετίσχει τῆς τύχης.

- 1355 Totum vero percurrent Asiae, Europaeque fines,
Nosce quomodo haec sint ipse. Propter deum vero te
Alui, O fili, et tibi haec reddo,
Quae ille voluit me accipere a nemine jussam,
Et servare: cujus vero rei causa hoc volueris, dicere non possum.
- 1360 Nullus vero mortalium hominum sciebat haec
Nos habere, nec ubi essent recondita.
Sed vale: perinde enim ac mater diligo te.
Incipias vero unde oportet querere te tuam matrem.
Primum quidem, si quae Delphica parens te,
- 1365 In hoc templum exposuerit puella;
Deinde vero, an aliqua Graeca: ex nobis vero habes
Omnia, et ex Phaebo, qui est rei hujus particeps.

1355. 'Ασία.

1355. 'Ασία.] Legendum cum Scaligero 'Ασιᾶ. *Musg.*

'Ασιᾶ Εὐρώπης δ' ἔχεις.] Cum olim 'Ασία male legebatur, magno versus detrimento, idem Scaliger 'Ασιᾶ legebat pro 'Ασιᾶ, quod vel γὰρ adhibito, vel intellecto, idem significat. Exstant igitur pro 'Ασία communi haec poëtica: 'Ασι, Πη, 'Ασι, ἀσι, ut hic, 'Ασιᾶ, ἐπὶ δὲ Διῶν. Porro, singulis subauditur γῆ.

Barnes.

1356. γνώσει futurum indicativum pro imperativo hic accipiendum videtur. Sic Horatius: *Arcanum neque in scrupulis illius.* *Musg.*

1359. Ἴσα δ' ἱστέλειδ'.] Ita hic edi debuit, ut legendum recte monuit Miltonius, cum in Alcina esset Ἴσα δ' ἱστέλειδ' εἶπεν. Subaudiri utique Ἴσα non infrequens. vid. Hesiod. Op. et D. v. 329. Nostri Orest. v. 742. quaeque alia dat Lambertus Bos. v. Ἴσα. *Musg.*

Ἴσα δ' ἱστέλειδ', εἰς ἔχω λίγειν.] Quum olim inter ἱστέλειδ' et εἰς recluderet εἶπεν, ita recte Jcb. Miltonius notabat ad marginem sui libri: Οὐκ ἐξ ἱστέλειδ' puto; nam versus respicit; et potest et vult subintelligi. Et sane verissime loquitur; et omnino necesse est, ita fieri, si εἰσα δ' per se stare putemus, et

1370 **ΙΩΝ.** Φεῦ, φευ, κατ' ὅσων ὡς ὑγρὸν βάλλω δάκρυ,
 Ἐκπίε τοὺς ἰοῦν δούς, ὃς ἡ τεκοῦσά με, 1370
(1370)
 Κρυφαῖα νυμφευθεῖς, ἀπημπούλα λάθρα,
 Καὶ μαστὸν οὐχ ὑπέσχεν' ἀλλ' αἰάνυμος
 Ἐν θεοῦ μιλάθροισι εἶχον οἰκίτην βίον.
 Τὰ τοῦ θεοῦ μὲν χρηστὰ, τοῦ δὲ δαίμονος
 Βαρύα· χρόνον γὰρ, ὃν μ' εἶχεῖν ἐν ἀγκάλαις 1395
(1375)
 1375 Μητρὸς τρυφῆσαι καὶ τι τιεφθῆναι βίου,
 Ἀπιστερεῖσθην φιλτάτης μητρὸς τρυφῆς.
 Τλήμων δὲ χεῖρ τεκοῦσά μ', ὡς ταῦτόν πάθος
 Πίπεισθαι, παιδοὺς ἀπολείσασα χαρμοναῖς.
 Καὶ νῦν λαβὼν τηδ' ἀντίπηγ, οἶσιν θεῶν 1400
(1380)
 1380 Ἀνάθην, ἦν εὖρον μηδὲν, ὧς οὐ βούλομαι.

Jen. Heu, heu, ab oculis ut humidas emitto lacrymas,
 Illud animo cogitans, quod mater mea

1370 Clam nupta vendidit me clam,
Et non praeiuit ubera: sed ignotus ego
In dei templo habui vitam servilem.
Dei quidem *consilia fuerunt* bona; Fortuna vero
Mala: tempore enim, quo me oportebat in ulnis
1375 Matris delictari, et aliquam voluptatem percipere vitæ, eo
Privatus sum charissimæ matris nutritione.
Misera etiam est mater, quandoquidem eandem miseriam
Tulit, filii amittens gaudia.
Et nunc accipiens hanc arcem, feram deo
1380 Donarium, ut nihil inveniam *coram*, quæ non cupio.

1977, Tl. 24 3' à 718. 1390. 2034.

verum, quasi ex *ἡρασιβήσας* esse, rursus incipere ab *ἦρα*: tum enim erit spatium pro *ἦρα*. *Barro*.

1361. *Ἐχέμεν ἀνδρῶν.) Hic apertissime masculinum genus pluralis numeri usurpatur de singulari persona sequioris generis; Pythia enim sacerdos femina hic loquitur. De qua re vide quae nos supra ad v. 955. *Barnes*.

1363. ζερσις et xxi^{vi}] Emendatio est
Canteri. Ed. Ald. ζερσις9ae xxi^{vi}. *Musg.*

1366. 'Ελλέες'; i. e. 'Ελλεουα, subaudi
γυνή. Vide infra ad v. 1372. Musg.

1367. Verba *ἡ μωρίας οὐς οἶχας* vertit Heath: *qui laevis eventus quodammodo*

auctor fuit, scil. quando in animo Pythiae posuit, ut et infantem tolleret, et involu-
cra eius conservaret. Beck.

1372. *Alaia* [sic.] *Servus vitum*, pro servilem. Nec infrequens est, appellativis et substantivis propriis pro possessivis uti, ut 'Ελλὰς *φάρ*, pro 'Ελλανή, et paulo superius, videl. v. 1368. 'Ελλὰς, pro 'Ελλανή, subaudi γένος. *Θεὸς ἄρρεος*, Euripid. *Rhes*. v. 426. Vide, quomodo ad *Rhes*. v. 427. ex Eustathio de hac re plenius. Male itaque Scaliger hic vult *Alaia* legi. *Rarnet*.

1379. *new* Ita MSS. Steph. Ed.
Ald. *new*. *Mung.*

- Εἰ γὰρ με δούλη τυγχάνει τικοῦσά τις,
 Εὐρεῖν κάποιον μητὲρ, ἢ σιγῶντ' ἴαν.
 Ὡ Φοῖβε, ναοῖς ἀνατίθηναι τήνδε σοῖς.
 Καίτοι τί πάσχω; τοῦ θεοῦ προθυμία
 1385 Πολιμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς γ' ἴσωςέ μοι.
 Ἀνοικτίον τὰδ' ἴσσι καὶ τολμητίον.
 Τὰ γὰρ πετραμέν' οὐδ' ὑπερβαίνει ποτ' ἄν.
 Ὡ στίμμαδ' ἱερὰ, τί ποτέ μοι κικεύδατι,
 Καὶ σύνδεθ', οἷσι τὰμ' ἐφρουρήθη φίλα;

1405
(1385)1410
(1390)

Si enim serva me peperit aliqua,
 Deterius exet invenisse matrem, quam omiltere tacentem.
 O Phoebe, templis hanc dedico tuis.
 Sed quid facio? an dei studio

- 1385 Obluctor, qui indicia matris servavit mihi?
 Aperienda sunt haec, et audendum;
 Fatum enim nunquam praeterire potuero.
 O sacra sarta, curnam mihi abscondita fuistis,
 Et vos vincula, in quibus ipse custoditus sum?

1382. Εἰρεῖν ἀάων] Media syllaba τοῦ ἀάων hic productur, de qua re vide supra ad v. 1121. *Barnes.*

1385. ἱ γ' ἱερὰ] Ita legendum monet H. Stephanus. In Ed. Ald. deest γ'. *Musg.*

ἱ γ' ἱερὰ] Quum olim erat Ὁ ἱερὰ καὶ, Dupertus legebat ὁ, nequaquam bene; Scaliger ἱερὰ rectius multo, sed ἱ γ' erit rotundius, leviorique varietu opus habet. *Barnes.*

1387. ὑπερβαίνει] Ita recte *Barnesius*. Ed. Ald. ὑπερβαίν. *Musg.*

Τὰ γὰρ πετραμέν' αὐτ' ὑπερβαίνει ποτ' ἄν.] Ita sane pro ὑπερβαίνει legendum ὑπερβαίνει, vel certe ποτ' mutandum erit in εἰ, nulla erit media via. Quare priorem eligo, ob leviozem variationem. *Barnes.*

1389. Καὶ σύνδεθ',] Ed. Ald. καὶ εἰν ἡ δ'. *Musg.*

1390. περιεστυγμ' ἀντίστυγμ.] Male interpretor speculum. *Musg.*

ἱδὲ περιεστυγμ' ἀντίστυγμ. εὐαλας.] Περιεστυγμ., alii speculum cistae ita vocari putant, alii περιεστυγμ. ἀντίστυγμ., pro περιεστυγμ. ἀντίστυγμ., ἱδὲ εὐαλας εὐαλας. De voce ἀντίστυγμ. vide supra ad v. 1337. et v. 19. Quod in voce εὐαλας, εἰ καὶ sit syllaba communis, no-

tandum. De qua re nos plenius ad *Phoeniss.* v. 19. *Barnes.*

Heath. intelligit fascias, quibus arca involuta erat. *Beck.*

1391. ἱα τοῦ θεοῦ] Subaudi εὐχαί, vel εὐχαῖ. Vel εἰ θεοῦ λαοῖς, εἰ θεοῦ λαοῖς, pro περιεστυγμ., idem quod περιεστυγμ. *Barnes.*

1394. Lorsqu' Ion a parlé à la Pythie, il étoit éloigné de l'autel. Il s'en est rapproché dans l'instant, où il vouloit y déposer son berceau. Il sort ce berceau de son enveloppe. Créuse alors le voit de près, à découvert, et le reconnoît subitement. *Preceut.*

1395. Σοφὴ εἰς πάλιν — εἰς] Est hoc taciturnitatem accusantis, cum ex Creusae responsione appareat, eam ob loquacitatem reprehensam fuisse:

εἰς ἡ εὐαλὴ τὰμ' καὶ με καλῶν.

Itaque legendum:

σοφὴ εἰς πάλιν καὶ τὰμ' εὐαλὴ καὶ με καλῶν.

σοφὴ σοφὴ, ut σοφὴ μάχεσθαι, *Iphig.* in *Taur.* v. 306. *Musg.*

Hunc versum non Choro, sed Ioni, tribui vult Heath. et Ionem, cum haec dicit, venenum respicere putat. *Beck.*

- 1390 Ἴδου περίπτυγμ' ἀντίπηγος εὐκύνκλου,
 'Ὡς οὐ γεγῆρακ' ἐκ τινος θεηλάτου,
 Εὐρώς τ' ἄπεισι πλεγμάτων· ὁ δ' ἐν μίσῳ
 Χρόνος πολὺς δὴ τοῖσδε θεσφαυρίσμασιν.
 KR. Τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὄρῳ;
 1395 ION. Σιγαῖν σὺ πολλὰ καὶ ἀρροῖδιν οἰσθιά μοι.
 KR. Οὐκ ἐν σιωπῇ τὰμά· μή με ιουθίεται.
 'Ὀρῶ γὰρ ἄγγος, οὐξείδῃκ' ἐγὼ ποτι,
 Σέ γ', ὦ τέκνον μοι, βρέφος ἐτ' ὄντα νήπιον,

1415
(1395)

- 1390 Ecce involucrem arcum rotundæ,
 Quomodo non consenuit Dei fato quodam?
 Et caries abest a nexibus: quod vero interfulit
 Tempus, longum jam est istis thesauris.
 Cre. Quodnam imperatarum rerum spectaculum video?
 1395 Ion. Tacere tu sæpe etiam antea noviati mihi.
 Cre. Mihi non est amplius aliendum, ne me moneas,
 Video enim arcam, in qua ego exposui olim,
 Te, O fili, infantem adhuc tenerum existentem

1397. φ' ἱδῶν.

Græca verba hic depravata sunt:

Σιγαῖν εἰ πολλὰ καὶ ἀρροῖδιν οἰσθιά μοι.

quæ cum per se ineptæ sunt, tum imprimis
 poetæ menti contrariæ. Quare Hes-
 thius hunc versum non Choro sed Ioni
 tribuendum esse censebat, conjectura pa-
 rum felici; Musgravio vero emendan-
 dum videbatur:

σιγαῖν εἰ φαῖναι καὶ ἀρροῖδιν οἰσθιά μοι.

quæ lectio, specie non destituta, ut tamen
 genuinam Euripidis scripturam præstet,
 vereor. Nulla enim, quantum intelligo, in
 totius actionis cursu pars est, unde Creu-
 sam loquacitate sibi malum peperisse ap-
 pareat. Nisi tamen hoc est, non video,
 quomodo Chori reprehensio locum habeat.
 Altius latet ulcus et gravius, quam præ-
 stantissimi viri suspicati sunt, idem tamen
 leni medicina sanandum. Vulgata lec-
 tione

σιγαῖν εἰ πολλὰ καὶ ἀρροῖδιν οἰσθιά μοι.

paulo curiosius considerata, non improba-
 biliter mihi emendasse videor:

σιγαῖν εἰ πολλὰ καὶ ἀρροῖδιν ἐν ἀρροῖδιν.

Et antea tibi tacitus erat, quod omnino
 tacebas; et nunc tibi suadeo, ut taceas,
 ne hominum ora iterum in te convertas.
 Quibus aptissime Creusa subjicit hæc

οἷα ἐν σιωπῇ τὰμά· μή με ιουθίται.

Non eni ex rerum meorum conditio, ut
 tacere possim; ne mihi hoc suadeas.
 Quantum interis inter utramque lec-
 tionem

σιγαῖναιδιναι
 σιγαῖναιδιναι.

monere nihil atzinet. Plane vero Euri-
 pideum σιγαῖν εἰ — ἐν ἀρροῖδιν. ut appa-
 ret comparanti Hippot. v. 785.

εἰ πολλὰ ἐρροῖδιν εἰς ἐν ἀρροῖδιν.

ubi vide Valckenarium, p. 247. C. qui
 eandem locutionem cum similibus illus-
 travit ad Herodotum. Lib. IV. p. 275.
 23. Noster in Hecuba, v. 967. ἐν ἀρροῖ-
 διν γὰρ εἰς ἱερῶν. Jacobi.

1397. φ' ἱδῶν. Emendatio est Bar-
 nesii. Ed. Ald. φ' ἱδῶν. Musg.

- Κίρκωπος ἐς ἄντρα καὶ Μακρὰς πτερυγεφῆς.
 1400 Λαίψω δὲ βωμὸν τόνδε, καὶ θανῶν με χρεῖ.
 ΙΩΝ. Λάζυσθε τήνδε· θιομανῆς γὰρ ἤλατο,
 Βωμοῦ λιποῦσα ξόανα· δεῖτε δ' ὀλένας.
 ΚΡ. Σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἄν' ὡς ἀντίξομαι
 Καὶ τῆσδε καὶ σοῦ τῶν τ' ἔσω κεκρυμμένων.
 1405 ΙΩΝ. Τὰδ' οὐχὶ θεινά; ῥυσιάζομαι λόγῳ.
 ΚΡ. Οὐκ' ἀλλὰ σοῖς φίλοιςιν εὐρίσκει φίλος.

1400
(1403)1405
(1409)

Ad antra Cecropis, et ad rupibus cinctas Macras:

- 1400 Relinquam igitur hanc aram, etiam si nunc mihi moriendum sit.
 Ion. Prehendite hanc: divinitus enim in farossem acta decellit,
 Relinquens simulacra arae: vincite brachia.
 Cre. Jugulare nec ne desinat, quia corrigens retinebo
 Et hanc arcam, et te, fili, et res intus reconditas.
 1405 Ion. Annon sunt haec atrocita? sermone quodammodo asseror.
 Cre. Non; sed amicis tuis inventus es amicus.

1404. τῶν τε τῶν αἰετ.

1397. α. Ὅρῳ γὰρ ἄγγει, ὅ' ἔϊθνα' ἰσώσεται
 Σι γ'.] Ita ego scribendum assero, quan-
 quam solus, nec ab unico adjutus, nec
 ideo doctis hoc perissuum facere despero;
 quomodo enim, si α' ἔϊθνα', pro ἔϊθνα',
 ut ante, legamus, εἰ εἰ γ' aliquis expe-
 diat? Illic itaque sensus: ἰσώσεται ἄγγει,
 ὅ, ὅρῳ ἰσώσεται, α' εἰσώσεται. Mir-
 ror, hoc nemini antehac in mentem venis-
 se. Sed et acutissimo visu aliquando
 nebulae sunt offusae, et de rebus maximis
 solliciti nequaquam ad parva solent atten-
 dere. Nobis quoque metuendum est, ne
 et nostram diligentiam nonnulla effugiant,
 quae certe lectoris candorem exercere pos-
 sunt. Nisi igitur Veniam dederimus, peti-
 musque vicissim. Barnes.

1399. Κίρκωπος ἐς ἄντρα, καὶ Μακρὰς
 πτερυγεφῆς.] De hoc antro sub arce uiso
 et de rupibus Macras nos plus semel, ut
 supra ad v. 936. et 495. et 13. Dicitur
 autem Cecropis antrum, quia in Cecropia
 erat, hoc est sub acropoli. Et Plinius:
 oppidum Cecropia a se appellavit Cecro-
 piam, quae nunc est Athenis. Hinc v.
 936. Κίρκωπος πτερεῖς vocat. Πτερυ-
 γῆς recte Johannes Brodus vocat, petra
 concamerata, ubi caverna est rupem
 suspendens. Barnes.

1404. τῶν τε τῶν αἰετ. Scribendum cum

Tyrwhitto: τῶν τε τῶν αἰετῶν αἰετῶν.

1405. ῥυσιάζομαι.] De hoc verbo vide,
 quae diximus ad v. 525. ῥυσιάζομαι λέγῳ
 videtur esse allusio ex foro petita, ubi,
 qui alicujus rei possessionem petebant,
 ficta vi utebantur, i. e. formula verborum,
 non manus injectione, sibi vindicabant.
 Sic certe Romani. Heinze. Antiq.
 Lib. IV. Tit. 6. sect. 24.

Legendum forte: ῥυσιάζομαι λέγῳ.
 Heyychius: λέγῳ, θεοῖς. Dant alium
 custodis (vel ne evadat, assideo), ipse con-
 prehenditor. Musg.

ῥυσιάζομαι λέγῳ.] Vide supra v. 525.
 Πλατὼν τοῦ λέγῳ ἀντιρροπιάζομαι. Ma-
 nus in me injicit astuta et mendax mul-
 lier, illiusque sermone opprimor. Meta-
 phora a rebus in pignus datis, quae in jus
 aliter transeunt. Barnes.

Fortē, ῥυσιάζομαι γ' ἰσώ, nam velut
 mancipium injecto manu obducor. Reisk.

τῶν αἰετῶν δὲ καὶ ῥυσιάζομαι λέγῳ.

haud scio an melius legatur:

— ῥυσιάζομαι λέγῳ.

trahor, teneor dolo. Verbum ῥυσιάζομαι
 prima sua potestate nihil aliud significasse,
 nisi trahere, illud, apparet ex Heyychio in

- ΚΡ. Ὡς χρόνιον ἰστών παρθέτευμα τῶν ἱμῶν. (1425)
 1425 ΙΩΝ. Ἐστίν τι πρὸς τῷ γ', ἢ μόνῃ τῷ δ' εὐτυχεῖς;
 ΚΡ. Δράκοντες ἀρχαῖόν τι πάγχρυσοι γίενιν.
 ΙΩΝ. Δώρημ' Ἀθάνας, ἢ τίκν' ἐντρέφειν λέγει;
 ΚΡ. Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμηματα. 1450
 ΙΩΝ. Τί δρᾶν, τί χρῆσθαι; φράζε μοι χρυσώματα.
 1430 ΚΡ. Δίραια παιδί νιογόνῳ φέρειν, τίκνον. (1431)
 ΙΩΝ. Ἐνισιν οἶδα· τὸ δὲ τρίτον ποδῷ μαδίῃ.
 ΚΡ. Στίφανον ἑλαίας ἀμφίδηκά σοι τότε,

Crc. O vetus virgineum opus nearum telarum.

1425 Ion. Estne signum aliquod præter hoc, an hoc solo felix es?

Crc. Dracones aurei genas antiquum quoddam.

Ion. An domum Minervæ, quæ liberos inter serpentes ali iubet?

Crc. Ad imitationem antiqui Erichthonii.

Ion. Ad quid faciendum? In quem usum (dic mihi) aurea ornamenta.

1430 Crc. Ut ferret puer recens natus hæc monilia, O fili.

Ion. Insunt isti; tertium autem signum cupio cognoscere.

Crc. Coronam ex illa oles imposui tibi tum,

1426. πάγχρυσον γένιν

οἰδία. Ἀπαλῶσαι δὲ τὰς αἰτίας μαδίῃ·
 φαί γάρ. Ἡραίων τοῖσιν τῶν Ἀθηνῶν,
 συγκαταλαβούσιν αὐτὴν ἔρασεθῶναι τὸν δὲ
 Ἡρακλῆα, οὗ γὰρ αἰείων, φράζεθαι τὴν
 ἐπίσημα· τὴν δὲ γὰρ ὕστερον αὐτῇ ἀπαλῶσαι
 Ἐριχθόνιον, δὲ τρίτον τὸν Ἀθηνῶν, καὶ εἰς
 αἶσθησιν ἀποδύξαι, καὶ παραβίβειν ταῦτ' ἑλ-
 κροῦσαι καὶ στίβον, καὶ Παλῆον, καὶ
 Ἐρση, καὶ ἑκατάξαι μὴ ἀνίστασθαι αἶσθησιν,
 ἵνα δὲ αὐτὸν ἴδῃ. Ἀριστομένης δὲ εἰς Παλ-
 λῆον φέρειν ἔχει, ἵνα ἴδῃ καὶ τὴν Ἀρσινό-
 λην ταύτην· τὰς δὲ ἑλκροῦσαι θυγατέρας τὰς
 ἴδῃ, Ἀγλαρην καὶ Παλῆον, τὴν αἶσθησιν
 ἀνίστασθαι, καὶ αὐτὴν δρᾶσθαι ἵνα καὶ τὸν
 Ἐριχθόνιον, etc. Vid. Ovid. Metamorph.
 Lib. II. Fab. 12. Vid. Hyginum Lib.
 II. et quæ nos supra ad v. 23. Notan-
 dum vero hic est, Pausaniam cum hoc
 auctore non convenire, fol. 16. lin. 7. Ibi enim ille reliquas duas cistam aperu-
 isse ait, Pandrosam autem nequaquam.
 De aureis vero serpentibus, Erechthida-
 rum filiis innotuitis, ex veteri quadam re-
 ligione et consuetudine, quæ ab hoc
 Erichthonio ortum cepit, vide quæ nos
 ad v. 24. Et hunc morem Περιχθόνιος ἴ-
 δῃ

μας vocat v. 20. Περιχθόνιος ἵμας εἰσάγει, τῷ
 τε γυναικὶ Ἐριχθόνιον, etc. Barnes.
 Heath. legit γένιν, et cum Barn. f.
 Reisk. conjicit: πάγχρυσον γένιν, tota
 aurea futura, ter aureum. Bech.
 1428. Ἐριχθόνιος μιμηματα.] Vid. supra
 v. 24. Musg.
 1429. χρυσώματα.] Ita MSS. Steph.
 Ed. Ald. χρυσώμα. Vide supra ad v.
 1030. Musg.
 1431. Ἐνισιν αἶδν.] Misero errore Bro-
 dæus Da vult corrigi; quod versus nequa-
 quam admittet. Barnes.
 1432. α. Στίφανον ἑλαίας ἀμφίδηκά σοι
 τότε, ἢ τῶν Ἀθηνῶν ἐκείτης ἐρεχθί-
 ανας.] Neptunus et Minerva de Cecropia
 certabant, utri urbem dicaretur et cuius fer-
 ret nomen. Neptunus tridente scopulum
 percussit, unde mare erupit; Minerva
 cuspide tetigit, unde nata est tum primum
 olea; quæ fere immortalis habebatur, et
 semper virens; adeo ut etiam a Media
 exusta, denuo refoveretur. Ovidius Me-
 tamorph. Lib. VI. Fab. 2. Cecropias
 Pallas scopulum Mæværis in Arce Pingit,
 et antiquam de terra nomine litam. Bis

- "Ην πρῶτ' Ἀθήνας σκόπελος ἐξηίγκατο. 1455
 "Ος, εἴπερ ἴσθις, οὔ ποτ' ἐκλείπει χλόην, (1435)
 1435 Θάλλει δ' ἐλαίας ἐξ ἀκράτου γηγώς.
 ΙΩΝ. "Ω φιλότατη μοι μήτηρ, ἄσμενός σ' ἰδὼν
 Πρὸς ἄσμενας πίπτωκα σὰς παρηΐδας.
 ΚΡ. "Ω τέκνον, ὦ φῶς μητρὶ κρείσσειν ἡλίου, — 1460
 Συγγνώσεται γὰρ ὁ θεός — ἐν χερσὶν σ' ἔχω, (1440)
 1440 Ἀελπτον εὐρημ', ὃν κατὰ γᾶς ἐτέρων
 Χθόνιον μετὰ Περσιφόνιας τ' ἰδοῦμαι καίειν.
 ΙΩΝ. Ἀλλ', ὦ φίλη μοι μήτηρ, ἐν χερσὶν σέειν
 'Ο κατθανών τε κού θανὼν φαντάζομαι. 1465

Quam primum Palladis edidit scopulus.

Quam, si adhuc adest, nondum folia virentia amisit,

1435 Sed vires, cum ex non marcescente olea sit facta.

Ion. O charissima mihi mater, ut lubens te aspicio,

Et ad tuas genas libenter accido.

Cre. O fili, O lumen matris, prestantius sole,

Ignosce enim mihi deus, in manibus te habeo

1440 Insuperatum inventum : quem sub terra mortuorum

Mortuum, et cum Proserpina existimabam habitare.

Ion. At, O chara mihi mater, in manibus tuis

Mortuus, et non mortuus imaginatione aspicio.

1435. ἐξηίγκατο.

sex coelestes, medio Jove, sedibus altis Augu-
 sto gravitate sedent : sua quemque Deo-
 rum Inscritbit facies : Jovis est regalis imago.
 Stare Deum pelagi, longoque ferire tridente
 Aspera saxa facit : medioque e vulnere saxi
 Exsilisse fretum : quo pignore tendit ur-
 bem. At sibi dat clypeum, dat acule
 cupidis hastam, dat galeam capiti, defen-
 ditur Ægide pectus, Percussamque sua
 simulat de cupide terras, Edere cum
 Bacchi fetum cunctis olivæ. Vide Apol-
 lodor. Biblioth. Lib. III. c. 15. sect. 1.
 Johannis Meursii Cæcropsie, c. 19. Scali-
 ger legit : ἐξηίκατο. Quam ἐαίκατο
 Aldina editio habet, et nonnulli Ἀθήνα
 legant, quid si ita legamus : "Η πρῶτ'
 Ἀθήνα ἐαίκατο εἰς ἐξηίκατο. Nihil sta-
 tuo. Similem vero locum habemus infra
 v. 1460. "Α καίκατο ἐκ' ἡρώς εἰς ἐλαφρὴν
 πάρος θάνατον. Barnes.

1435. ἐαίκατο] Ita MSS. Steph. Ed.
 Ald. καίκατο.

ἐξηίκατο.] Optime Scaliger : ἐξηί-
 κατο. Musg.

1434. εἶπεν] Emendatio est Barnesii.
 Ed. Ald. εἴπεν. Musg.

"Οι εἴπεν ἴσθις, εἶπεν' ἐκλείπει χλόην.]
 Cum olim εἴπεν legeretur, ego εἶπεν' em-
 endatio resituum censui : ob præcedens
 enim εἴπεν videtur corruptum in εἴπεν.
 De hac autem olea semper virenti, præ-
 ter quod nota præcedenti diximus, ad-
 dantur et hæc, quæ Joh. Brodæus nobis
 citata dedit : Theophr. 2. περὶ φυτῶν, αρθ.
 3. Τὸν δὲ μακαρίζοντα μαρτυρεῖται εἶναι
 τοὺς τοῦτον, καὶ ἡμίαν, καὶ ἀγρίαν, καὶ
 αἱ παραδεδωμένοι φῆμαι παρὰ τοῖς μυθολό-
 γοις : Ἐλαίαν μὲν γὰρ λέγουσι τὴν Ἀθήραι,
 Φαίαν δὲ τὴν ἐν Ἀέλει, Κίονα δὲ τὴν ἐν
 Ὀλυμπίῳ, ἁρ' εἰ δ' εἰσέται, etc. Plinius

- KP. Ἰὼ ἰὼ, λαμπρᾶς αἰθίρας ἀμπυχαί, (1445)
 1445 Τί' αὐδαὶ αὐτῶν,
 Βοάσω; πόθεν μοι
 Συνέκυρσ' ἀδόκητος ἀδανά; πόθεν
 Ἐλάβομεν χαράν; 1470
 IΩN. Ἐμοὶ γινέσθαι πάντα μᾶλλον ἂν ποτε, (1450)
 1450 Μῆτιρ, παρίστη τῶνδ', ὅπως σός εἰμ' ἰγώ.
 KP. Ἐτι φόβῳ τρέμω.
 IΩN. Μῶν οὐκ ἔχειν μ' ἔχουσα;
 KP. Τὰς γὰρ ἐλπίδας ἀπίβαλοι πρόσω.
 Ἰὼ γύναι, πόθεν πόθεν ἔλαβες ἱ- 1475

- Crc. Io, io; splendentis aetheris expansiones,
 1445 Quam vocem vocabo?
 Clamabo? unde mihi
 Occurrit insperata voluptas? unde
 Accepimus hoc gaudium?
 Ion. Omnia citius mihi eventura esse,
 1450 O mater, in mentem venit, quam hoc, quod tuus sim ego.
 Crc. Adhuc metu tremo.
 Ion. An, ne non habeas me, quem habes?
 Crc. Has enim spes procul abjeceram.
 Io, mulier, unde unde accepisti

1444. ἀαμπυχαι. 1454. τιθις ααααα.

Lib. XVI. c. 44. *Athenis quoque olea durare traditur, in certamine edita a Minerva.* Hæc ille, *Barnes.*

1435. *Ἰαίης ἀαααααα*] Theophrastus *Histoe. Plant. Lib. IV. c. 14.* τῶν δὲ μακροβιότατα μακροτέστεον τοῖς γὰρ τοῖς καὶ ἔργον καὶ ἄγχιον, καὶ αἱ παραλλήλῳιαι φῶμαι παρὰ τοῦ μεθελίαν. Ἐλαίης μὲν γὰρ λέγουσι τοῖς Ἀθῆναις.— *Plinius Lib. XVI. c. 44. Athenis quoque olea durare creditur in certamine edita a Minerva.* Hæc *Brodeus*, quibus adde *Soph. (Ed. Col. v. 725. et seq. Musg.*

Ἰαίης ἐξ ἀαααααα] De hac immortalis olea supra duabus notis precedentibus. *Barnes.*

Ἰαίης ααααααα legit *Reisk. Beck.*

1438—1508. Vid. aliam horum versuum distributionem apud *Hermann. Doctr. Metr. ed. Glasg. p. 492. s.*

1440. αααα γὰρ ἰαίης] Legendum αααα χάρη ἰαίης χθῆναι. *Noster* *Plutarchus* apud *Athenæum*, p. 496. χάρη ὡς χθῆναι. *Musg.*

1440. α. Locum ita distingui vult *Heath.*:

Ὅτι αααα γὰρ, ἰαίης
 χθῆναι μὲν, Περσέων τ' ἰδὲ αααα.
Beck.

1441. χθῆναι] *Θαῖνα, αααα χθῆναι* ταθαμῆν. *Barnes.*

1444. ἀααααααα,] Ἡ αααα αἰθῆρ, ἡ ἀααα, ἡ καὶ λαμπραὶ καλεῖνται. Vid. infra ad v. 1516. *Barnes.*

1445. ἀαααα] Ita *MS. E. Ed. Ald. ἀααα. Musg.*

1451. s. KP. Ἐτι φόβῳ τρέμω. IΩN. Μῶν οὐκ ἔχειν μ' ἔχουσα.] In duo versus dividit *Heath.*:

- 1455 μῶν βρέφος ἀγκαλῶν;
 Τὶν' ἀνὰ χεῖρα δόμους ἴβα Λοξίου; (1455)
 ΙΩΝ. Θεῖον τόδ'· ἀλλὰ τὰπίλοιπα τῆς τύχης
 Εὐδαιμονοῖμαι, ὡς τὰ πρόσδε δυστυχῇ.
 ΚΡ. Τίκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύη,
 1460 Γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χειρῶν ὀρίζῃ. 1480
 Νῦν δὲ γενιάσιν παρὰ σίδειν πτώ, (1460)
 Μακαριωτάτας τυχοῦσ' ἀδοιᾶς.
 ΙΩΝ. Τοῦμὸν λήγουσα καὶ τὸ σὸν κοινῶς λήγεις.
 ΚΡ. Ἄπαιδες οὐκίτ' ἰσμήν οὐδ' ἄτικτοι.
 1465 Δῶμα δ' ἴστιοῦται, τάδε δ' ἔχει τυράννους. 1485
 Ἀθηβᾶ δ' Ἐρεχθίδις, (1465)

- 1455 Meum infansem ulnarum?
 Per quam manum venit ad domum Apollinis?
 Ion. Dei opus hoc. At in cæteris fortunæ rebus
 Besti simus, quia res priores fuerunt infelices.
 Cre. Fili, non sine lacrymis editus es,
 1460 Et cum lamentis ex manibus matris dimissus.
 Nunc vero ad tuæ genas vivo,
 Beatissimæ compos facta voluptatis.
 Ion. Meum futurum commemorans, tuum etiam dicis pariter.
 Cre. Sine liberis non amplius sumus, neque oebæ:
 1465 Et mea domus colitur, et habet terra adhuc dominos.
 Repubescit autem Erechtheus,

1461. γυναικί.

1462. ἄνδρι.

KFE. Ἐν ῥίθρ ἑρίων. dochmaicus.

ION. Μῶν εἰς ἔχον ῥ' ἔχονα; hephthemimeris iambica.

Beck.

1455. ἀνὰ[ἀνὰ] Ita jam olim editum est, nescio, quo auctore. Ed. Ald. ἐν-
 ἀνὰ. Conferri meretur Anytæ phrasia
 Anthol. H. Steph. p. 263.

— ἀνὰ ἰεὶ εἰσέρω.

Ἐκείθεν ἀνὰ μὲν πρὸς ἑλάνης ἑρίων.

Mung.

Ut constet metrum asynarteti ex doch-
 maicis, legendum est ἐν[ἐν] ῥ' ῥ'.

1454. s. ἐμὸν βρέφος ἀγκαλῶν.] Lego:
 ἐμὸν βρέφος ἀγκαλῶν. Mung.

Ita disponit Heath.

τὸ γένος basis iambica.

Πίδει ἀνὰ μὲν ἑμὸν βρέφος ῥ' ἀγκαλῶν asynar-
 tetus ex dochmaicis.

Beck.

1454. s. Hæc ad absentem Pythiam
 converti censet Prev. nam ipsam dudum
 ante scenam reliquisset. Beck.

1461. γυναικί metri causa scribit Heath.

Beck.

1465. εἰς ῥ' ἔχον.] Emendabat Scali-
 ger εἰς ῥ' ἔχον. Sed legendum haud du-
 bio εἰς ῥ' ἔχον. ἔχονα terra autem
 reges adhuc habet. Mung.

Hunc versum Heath. ita dividit:

"Ο τε γηγενέας δόμος οὐκέτι

Νύκτας δέρεται,

'Αλίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν.

1470 ΙΩΝ. Μῆτερ, παρὼν μοι καὶ πατὴρ μετασχέτω

Τῆς ἡδονῆς τῆσδ', ἥς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ.

1490

ΚΡ. ὦ τέκνον, τί φῆς; οἷον οἷον ἀνελίγχομαι. (1470)

ΙΩΝ. Πῶς εἴπας; ΚΡ. Ἄλλοθεν γέγονας ἄρ', ἄλλο-

ΙΩΝ. Ὁμοί' νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν. [Ξεν.

1475 ΚΡ. Οὐχ' ὑπὸ λαμπάδων, οὐδὲ χορευμάτων 1495

'Υμναιὸς ἐμός,

(1475)

Τέκνον, ἔτικτε σὸν κἄρα.

ΙΩΝ. Αἶ αἶ! πῖφκα δυσγενῆς, μῆτερ, πόθεν;

Et terrigena domus non amplius

Noctem aspicit,

Solita vero facies rursus intuetur.

1470 Ion. Mater, pater mihi praesens esto socius

Hujus voluptatis, quam praebui vobis ego.

Cre. O fili, quid ais? Quomodo, quomodo arguor.

Ion. Quid dixisti? Cre. Aliunde enim natus es, aliunde.

Ion. Hei mihi! tua virginitas peperit me nothum.

1475 Cre. Non sub facibus, non cum tripudiis,

Hymenaeus meus,

O fili, peperit tuum caput.

Ion. Heu, heu. Undenam ignobilis ego, mater, natus sum?

1469. λαμπάδων. 1472. Verba: αἶα — et rel. dantur Ioni. 1473. Totus

v. datur Creusae. Ib. γέγονας γὰρ.

Δῶμα γ' ἰσχυρὸν ιthyphallicus.

Ταῦτ' ἔχον εἴσαντες ἴδοντες.

Reisk. conjicit: γὰρ ἔχον, terra (At-tica) vero habet tyrannos suos. Beck.

1467. [Ἰσμεὶ γηγενέας] Erichthonii e terra geniti domus; de Erichthonio autem terrigena vide supra ad v. 1000. et v. 1426. Barnes.

1472. Optime Tyrwhittus: "Turban-tur personae, quae sic forte ordinandae sunt:

ΚΡ. ὦ τέκνον, τί φῆς; αἶα, αἶα ἀνελίγχομαι.

ΙΩΝ. Πῶς εἴπας; ΚΡ. Ἄλλοθεν γέγονας γὰρ.

Ἄλλοθεν."

Musgr.

L 4

1472. s. Heath. ita distinguit et emen-dat:

ΚΡΕ. ὦ τέκνον. ΙΩΝ. τί φῆς; penthemi-meris trochaeus.

ΚΡΕ. αἶα, αἶα ἀνελίγχομαι; Euripideus.

ΙΩΝ. Πῶς εἴπας; ΚΡΕ. Ἄλλοθεν γέγονας γὰρ, ἄλλοθεν. senarius iambicus.

Verba αἶα — αἶα. adhuc Creusae, πῶς εἴπας Ioni, ἄλλο — ἄλλο. Creusae tribuit Prer. secutus judicium Musgr. et Tyr-whitti. Beck.

1475. ss. Οὐχ' ὑπὸ λαμπάδων, οὐδὲ χορευμάτων Ὑμναιὸς ἐμός, etc.] De nuptialibus facibus et Hymenmi tæda vide ad Helen. v. 638. Barnes.

ΚΡ. Ἴστω Γοργοφόια — ΙΩΝ. Τί τοῦτ' ἔλκεις;

1450 ΚΡ. Ἄ σκοπίλοις ἐπ' ἑμοῖς 1500

Τὸν ἔλαιοφυῆ πάγον θάσσει. (1480)

ΙΩΝ. Λίγεις μοι δόλια, καὶ σαφὴ τάδε.

ΚΡ. Παρ' ἀνδάνιοι πέτραν Φοῖβον —

ΙΩΝ. Τί Φοῖβον αὐθάς;

1485 ΚΡ. Κρυπτόμενον λίχος κινάσθην. 1505

ΙΩΝ. Λίγ' ὥς ἐρεῖς τι κινδὸν εὐτυχὲς τέ μοι. (1485)

ΚΡ. Δεκάτῳ δὲ σε μηνὸς ἐν κύκλῳ

Κρυφίον γ' ὠδὶν ἔτικον Φοῖβον.

ΙΩΝ. ὦ φίλτατ' εἰποῦς, εἰ λίγεις ἐτήτυμα.

Crc. Sclat Gorgonis interfectrix — *Ion.* Quid hoc dixisti?

1480 *Crc.* Quam scopulis in meis

Rupem oleas ultro ferentem incolit.

Ion. Dicis mihi obscura, nec manifesta haec.

Crc. Ad rupem lusciniis-celebrem Phoebo —

Ion. Quid narras Phœbum?

1485 *Crc.* Furtivo lecto juncta sum.

Ion. Perge, quia dicis aliquid gloriosum et faustum mihi.

Crc. In decima vero revolutione mensis

Occultum partum peperit Phœbo.

Ion. O gratissima locuta, si modo vera dicis.

1483. deest γ'.

1477. [Ἰσμεν εἰς ἀέρα.] i. e. &c. Vid. ad Heraclid. v. 329. et 540. *Barnes.*

1479. [ἴστω Γοργοφῶια] i. e. Testis sit Gorgonis interfectrix Minerva. Sic ἴστω καὶ Ζεὺς αἰεὶς. Hom. Illad. α'. v. 329. Ubi Schollastes: γινώσκων, μάργος ἴστω. Ex Brodæo. *Muz.*

[ἴστω Γοργοφῶια] Sclat Gorgonem interfectrix, id est, Minervam testor. Ita Hom. Illad. α'. v. 329. ἴστω καὶ Ζεὺς αἰεὶς ἐργάζωνται, πῶτος ἔργα. Schollast. Τουραῖται, μάργος ἴστω. Sophocles: ἴστω Ζεὺς, ἰ πᾶσι ἐργαῖς αἰεὶ. Theocritus: ἴστω γὰρ αἰεὶς ἐν καὶ εἰς αἰεὶς ἀεργάζωνται. Ex Joh. Brodæi notis. Ponitur autem pro ἴστω per synecopem. Γοργοφῶια autem Pallas dicitur, vel quia ipsa Gorgonem interemit, vel quia ejusdem consilio Perseus, ut et alias observavimus, ad Bacch.

v. 979. Duplex enim narratur historia.

Barnes.

1480. Ἄ σκοπίλοις ἐπ' ἑμοῖς] Vide similem locum supra ad v. 1455. *Barnes.*

1481. Τὸν ἔλαιον πάγον θάσσει.] Πάγον ἔλαιον καὶ Ἀριστοτέλης καλεῖ, ὅτι πρῶτος ἐπὶ αὐτῷ ἡ ἔλαια ἴσταν. Vid. Eustath. in Hom. fol. 1095. lin. 25. *Barnes.*

1482. Reisk. scribit: θάλα, τινθίδα.

Beck.

1485. Κρυπτόμενον λίχος κινάσθην.] Quia dicitur αἰεὶς ἐργάζωνται, etiam λίχος ἐργάζωνται dicendum, quia λίχος et αἰεὶς sunt synonyma: sic quia αἰεὶς αἰερε, et αἰερεται αἰερε, dicitur; et similia licet sexcenta observare. Vid. ad Iphig. Aul. v. 1182. et hujus fabulae, v. 622. *Barnes.*

1486. αἰεὶς] Ed. Ald. αἰεὶς. MS. G. αἰεὶς. *Muz.*

- 1490 ΚΡ. Παρθένια δ' ἱμᾶς ματῖρος 1510
Σπάργαι ἀμφιβολὰ σοι τάδε (1490)
Ἐνῆψα, περκίδος ἱμᾶς πλάνους.
Γάλακτι δ' οὐκ ἐπίσχοι, οὐδὲ μαστῶ
Τροφεῖα ματρὸς, οὐδὲ λουτρὰ χειροῖν,
1495 Ἄνὰ δ' ἄντρον ἔρημον οἰωνῶν 1515
Γαμφηλαῖς φόνευμα δοῖταμά τ' εἰς (1495)
Ἄιδαν ἐκβάλλη.
IΩN. ὦ δεινὰ τλᾶσσα μῆτερ.
ΚΡ. Ἐν φόβῳ καταδιδοῖσα σὰν
1500 Ψυχὰν ἀτίβαλον, τέκνον' 1520

- 1490 Cre. Virginales vero labores, ut matris
Fascias circumjectas tibi
Indui, mei radii errores.
Lacti vero te non admovi, neque mamma,
Alimenta matris, neque lavacra manibus:
1495 Sed in antro deserto avium
Rostris cædes epulumque ad
Mortem ejectus es.
Ion. O dira mater ausa.
Cre. Metu constricta, tuam
1500 Animam perdidisti, fili,

1494. χειρῶν. 1497. αἶψα.

1488. Μὴν ἀντίον γ' αἶψ', ut metrum anapaesticum sit. *Heath*.

1490. ἱμᾶς ματῖρος] Barnesius dubitat, annon legendum sit ἱμαῶ. Mihi locus nū sic quidem integer fore videtur. Patet enim ex v. 1418. non fuisse proprie *παρθένας*, i. e. qualis vulgo infantibus circumdabant, sed talem ab ipsa diverso usui contextam. Hinc non debent appellari *παρθῖνα παρθένας*. Lego:

παρθῖνα Ἐγὼ, δὲ ματῖρος
παρταί, ἀμφιβολὰ σοι —
Scripsisse videtur auctor:

Παρθένια δ' ἱμᾶς ματῖρος.

Callimachus *Fragm.* 244. *ἀέσματα φέροις* ἀέχῃς, quod et poemati suo inseruit Nonnus, p. 119. *Maug.*

1491. Σπάργαι ἀμφιβολὰ] 'Αμφίβωλα, ἔργον ἀμφιδιπλωμένον, ἐπιδικαῖον. Male igitur Brodæus καὶ inserit, quasi necessario esset pro ἀμφιδιπλωμένα, substantive.

Barnes.

1492. Ἐνῆψα.] M.S. E. αὐτῆς. *σλάου.*] *Errors.* i. e. rudimenta, tirocinium: v. 1418. *Maug.*

1494. Valckenarius ad Phem. v. 45. negat, *παρθεῖα* de alimentis dici. Sed contra stat hic versus, et Sophocles *Œd. Col.* v. 353. *Maug.*

χειρῶν] Malim *χειρῶν*, ut versus sit utriusque iambicus catalectus similis precedenti. *Heath*.

Reisk. scribit: *παρθεῖα*, i. e. *παρθεῖα*. *Παρθῖνα* mamillis constringendis mox mu-

Ἐκτινά σ' ἄκουσ'.

(1500)

ΙΩΝ. Ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ὅσι' ἔζησκες.

ΚΡ. Ἰώ διναὶ μὲν αἱ τότε τύχαι,

Δειλαιὰ δὲ καὶ τὰδ' ἔλισ-

1505 σόμεσθ' ἐκείθεν ἐνθάδε δυστυχίαις

1505
(1505)

Εὐτυχίαις τε πάλιν,

Μεθίσταται δὲ πνύματα.

Μεΐται τὰ πάροιθεν ἄλῃς κακά· νῦν δ'

Ἐγίνετό τις οὐρὸς ἐκ κακῶν, ὦ παῖ.

1530

1510 ΧΟ. Μηδεὶς δοκίτω μηδὲν ἀνδρώπων ποτὶ (1510)

Ἄελατον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.

ΙΩΝ. Ὡ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν

Et occidi te invita.

Ion. Et a me non pie moritura eras.

Cte. Heu, misera quidem tunc fui fortuna,

Misera vero et huc erant.

1505 Volvitur illinc huc aemula,

Secundisque rebus rursus:

Mutantur enim aura.

Maneat vero: sufficiant superiora mala: nunc vero

Quidam secundus ventus ex malis ortus est, O fili.

1510 Cho. Nemo potest quidquam hominibus unquam

Insuperatum esse, considerans ea, quae nunc accidunt.

Ion. O quae jam mutasti innumeros mortales,

1503. deest αἱ.

1504. ἰλασμένοι — δυστυχίαις

tris non adhibui lacti, quo id reprimerem — unam rem duobus expressit vocabulis, ὃ γάλακτι, εἰδὲ μαστῶ. — vult dicere: clam matre enixa fui. Beck.

1496. Θείματα] Θεία, δῆτα, ἰλάματα. Vid. supra ad v. 933. Barnes.

1501. Ἐκτινά σ' ἄκουσ.] Tantum non interfeci te; quod in me enim fuit, perdere volui: licet id nollem omnino, quia filius es. De hac voce autem, κτείνα, pro ἰσχυρῶς κτείνα, vel ἰλά, vide supra ad v. 1325. et v. 1407. Barnes.

1502. Ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ἔνι] [Ἰωνεῖς.] Tu enim a me praefer fas pene interempto es. Οὐχ ἔνα Attice pro οὐχ ἔνα, hoc autem ἔνα pro ἑνός. Et Ἰωνεῖς pro Ἰωνίῳ Ἰωλλίῳ. Ita in literis nostris Isaacus dicitur παραβλάσας immolatus, eo quod

pater ejus revera ipsum immolationi designasset, Hebr. c. xl. v. 17. Πῶτον κτενίστηεν Ἀβραάμ τὸν Ἰσαάκ τιμαζέμενον, καὶ τὸν μωυσιῶν κτερίζοντι ἰσὺς ἰσχυρῶς ἀποδεδόμηναι, κτῆς ἢ ἰλασθῆναι, ἔνι ἢ Ἰσαάκ ἀποθνήσκοντι ἐν στήθεσσι, λογισμένοι, ἔνι καὶ ἡ καρὴν ἰσχύος ἰσχυρῶς ἰσχύς. Ἰωνί: Ἰωνί αὐτὸς καὶ ἡ παραβλάσας ἰσχυρῶς.

Barnes.

1504. Διλαίᾳ] Sic plerisque Brodeus jam tum legisse testatur. Nec spernem debuit Barnesius. Ed. Ald. διλαί. Musg. διλαί ἢ καὶ εἰλεῖ. Olim διλαί male scriptum erat, pro quo διλαί nonnulli, haud multo melius; διλαῖ Scaliger paulo tutius; nos, ob praecedens διλαί, et hic διλαί legendum statuimus. Barnes.

1509. Μάλιν εἰρήν γ', ut fulcietur syl-

- Καὶ δυστυγῆσαι καυδὶς αὖ πρᾶξαι καλῶς,
 Τύχη, παρ' οἷαν ἤλθομεν στάθμην βίου, 1535
 1515 Μητέρα φοιῦσαι καὶ παθεῖν ἀνάξια.
 (Φεῦ.) Ἄρ' ἐν φαιναῖς ἡλίου περιπυχαῖς
 Ἔισσι πάντα τάδε καδ' ἡμέραν μαθεῖν;
 Φίλον μὲν αὖν σ' εὖρημα, μήτερ, εὖρομαι, 1540
 Καὶ τὸ γένος οὐδὲν μίμπτει ὥς ἡμῖν τόδε.
 1520 Τὰ δ' ἄλλα πρὸς σὲ βούλομαι μόνην φράσαι.
 Διῦρ' ἔλθ'. εἰς οὗς γὰρ τοὺς λόγους εἰπῆν Θέλω,
 Καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.
 Ὅρα σὺ, μήτερ, μὴ σφαλεῖς, ἃ παρθένοις 1545
 Ἐγγίγνεται νοσήματ', εἰς κρυπτοὺς γάμους,

Ut essent infelices, et rursus valde felices essent,
 Fortuna, ad quale punctum vitæ venimus,
 1515 Ut matrem fere caderem, et indigna ipse paterer!
 Heu! an in lucidis solis circumvolutionibus
 Inest qui has casus omnes expertus est?
 Charum igitur inventum te, mater, invenimus,
 Et genus nihil culpandum nobis atque:
 1520 Cætera vero ad te solam volo dicere.
 Huc accede. In aurem enim hos sermones dicere volo,
 Et offundere tenebras his rebus.
 Vide tu mater, ne, cum lapsa fueris, qui virginibus
 Inesse solet morbus, in occultos congruas,

1513. καὶδὲν εἶ. 1517. μαθεῖν; 1523. σφαλεῖς παρθένοις 1524. νοσήματ' εἰς

laba catalectica. Versus enim asynartotus est ex dochmaicis. Beck.

1511. πρὶς τὰ τυγχάνοντα εἶν.] Si comparatur cum Αἰς, quæ nunc occiderunt. Sic solent Græci πρὶς adhibere, quod etiam Lexica vulgaria non omiserunt, adducto ex Platonis Ep. VII. loco: εμιαρὰ δὲ εἰς πρὶς ταῦτα μὴ βλάβη. vid. et Viger. Idiotism. c. IX. sect. 8. reg. 13. Male igitur Barnæus πρὶς τὰ τυγχάνοντα ἔρην. Musg.

Ἀλλ' αὖτις ἴσα, πρὶς τὰ τυγχάνοντα εἶν.] Mallem exemplum, si per exemplaria liceret, legere: πρὶς τὰ τυγχάνοντα ἔρην, ut sic referatur ad μαθεῖν: sine ἔρην enim expresso, vel intellecto, difficulter πρὶς ad syntaxis conciliabitur; Jam vero hic sensus: Melius εμιαρῶν τι ἐς ἀσφάλειαν ἀλλασσει, πρὶς τὰ εἰς τυγχάνοντα ἔρην. Ταῦτα γὰρ

πάντα παρὰ τὴν ἰστέην καὶ ἵκανον ἐμφανίσαντο. Barnæ.

1512. μαθεῖν legit Reisk. Beck.
 1513. α'αἰδ' εἰς] Recte Piersonus α'αἰδ' 3. αἰ. Verisim. p. 13. Musg.
 1514. σπλάγχνος βίον.] Legendum σπλ. πρὸς βίον. Fit punctum obfuitum, quoniam et matrem occideremus, et ipsi indigna pateremur. Musg.
 1516. φαιναῖς] Ita MSS. E. G. Ed. Ald. φαιναῖς.

περιπυχαῖς] Interpretor. περιεληγμέναις, circumvolutionibus. Musg.
 Φεῦ. Ἄρ' ἐν φαιναῖς ἑλίου περιπυχαῖς] Extra verbum φεῦ positum. Περιπυχαῖς ἢ ἑλίου λόγους, ὥς καὶ ἄλλως ἀποπυχαῖς Scholiast. ad Hippolyt. ἑλίου ἀποπυχαῖς] Αἱ ἀπὸ τῆς καὶ εἰς τὴν ἀποπυχαῖς, καὶ ἡμῖν βλάπτει τὰ πάντα διὰ τὸ φεῦσι. Hesy-

- 1525 Ἐπειτα τῷ θεῷ προστιδῆς τὴν αἰτίαν,
 Καὶ τοῦμόν' αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη,
 Φοίβῳ τικεῖν με φῆς, τικοῦς' οὐκ ἐκ θεοῦ.
 ΚΡ. Μὰ τὴν παρασπίζουσιν ἄρμασιν ποτε 1550
 Νίκην Ἀθάνας Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι,
 1530 Οὐκ ἴσθιν ὅστις σοὶ πατὴρ Διητῶν, τίκον,
 Ἄλλ' ὅσπερ ἐξίδριψι Λοξίας ἄναξ.
 ΙΩΝ. Πῶς οὐτ' τὸν αὐτοῦ παῖδ' ἴδωκ' ἄλλω πατρὶ,
 Ξούδου τί φησι παῖδά μ' ἐπιφυκίαι; 1555

1525 Deinde deo tribus culpam:

Meum vero pudorem effugere conans,

Peperisse me dicas Phœbo, cum non pepereris ex deo.

Crc. Non, per eam, quæ quondam curru secto tulit opem,

Victoriam Minervam, Jovi adversus terryenas,

1530 Nullus mortalium est tibi pater, O fili:

Sed qui te educavit Apollo rex.

Ion. Quomodo igitur suum filium dedit alteri patri,

Ex Xuthoque dicit me natum esse filium?

1525. προστιδῶς

1527. φῆς.

1529. Ἀθεῶς

chius: ἀποφυγεῖν, ἀνταρταῖ. Περιπυγεῖν
 vero hoc in loco pro λήγειν ἔλκεται, vel
 σπυδαῖν, καὶ τρεῖς ἀντιπρὸς. Barnes.

1517. καὶ φησὶ] Locum aperte men-
 dosum, quem sic restituendum puto: Ἐπει-
 το, πῶς τὰς καὶ θεῶν αἰτίας μαθῶν; Ἐστὶν
 aliquis κριτής, qui omnes hos casus expe-
 rientia cognoscit? Musg.

1533. In constructione expedienda frus-
 tra laborant interpretes. Legendum vide-
 tur:

ἴσα εἰ, μήτις, μὴ σφαλῶν, (ὃ σφάθιναι
 ἰσχυρῶς μαρτυρεῖται) εἰς ἀποτακτικὸν γάρμαμα —

Musg.

1525. εἰ, μὴ σφαλῶν σφάθιναι, ἰσχυρῶς
 μαρτυρεῖται, εἰς ἀποτακτικὸν γάρμαμα.] Insignis hic
 mutatio syntactica, si modo recte se ha-
 bent exemplaria. De qua re nos supra
 ad v. 927. Emil. Por. ad Atticismum
 refert, pro: ἴσα, μὴ, εὐὶ σφάθιναι σφαλ-
 εῖν, μαρτυρεῖται ἐν ἀποτακτικῷ γάρμαμῳ ἰσχυρῶς,
 vel ἰσχυρῶς. Vide, ne, te loquens, dum ad-
 huc epici virgo, morbus aliquis in clandestinis
 nuptiis fuerit. Ne peccatis in clau-
 destinis nuptiis. ἰσχυρῶς μαρτυρεῖται
 causa, pro ἰσχυρῶς. Quamquam εἰ ἴσα

et τὸ μὴ sœpe cum indicativo apud poetas
 junguntur, ut et τὸ ἴσα. Ita ille. Henr.
 Stephanus locum suspectum habet. Jo-
 sephus Scaliger σφαλίστην σφάθιναι legit.

Barnes.

ἴσα εἰ, μήτις, μὴ σφαλῶν σφάθιναι,
 ἰσχυρῶς μαρτυρεῖται, εἰς ἀποτακτικὸν γάρμαμα.
 ἴσα τῷ θεῷ προστιδῆς τὴν αἰτίαν.
 καὶ τὸ μὴ αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη,
 Φοίβῳ τικεῖν με φῆς, τικοῦς' οὐκ ἐκ θεοῦ.

In prioribus versibus cum verborum struc-
 tura labore, legendum puto et distinguen-
 dum

ἴσα εἰ, μήτις, μὴ σφαλῶν σφάθιναι,
 εἰς ἀποτακτικὸν γάρμαμα, εἰς ἀποτακτικὸν γάρμαμα,
 ἴσα τῷ θεῷ προστιδῆς τὴν αἰτίαν.

Fide, mater, ne cum virgo in clandestinis
 nuptiis deliquit sis, quales nonnunquam
 virgines peccatis admittunt, nunc in Deum
 erroris culparum confertes. Jacobs.

1524. Reisk. suspicatur: εἰ γίγνεται
 ἀποτακτικὸν εἰς ἀποτακτικὸν γάρμαμα, vel εἰ γίγνεται
 ἀποτακτικὸν ἀποτακτικὸν γάρμαμα, postquam con-
 stituitur error circa clandestinas nuptias.

Beck.

- KP. Περὶ φιλίας μὲν οὐχί, δωρεῖται δὲ σε
 1535 Αὐτοῦ γεγῶτα· καὶ γὰρ ἂν φίλος φίλῳ
 Δοίῃ τὸν αὐτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων.
 IΩN. Ὁ θεὸς ἀληθής, ἢ μάτην μαρτυρεῖται,
 Ἐμοῦ ταράσσει, μήτηρ, εἰκότως φρεῖνα. 1560
 KP. Ἄκουε δὴ νῦν, ἄμ' ἰσηλάδην, ὦ τέκνον·
 1540 Εὐεργετῶν σε Λοξίας ἐς εὐγενῆ
 Δόμον καθίζει· τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος,
 Οὐκ ἴσχεις ἂν ποτ' οὔτε παγκληροῦς δόμους,

Crc. Progenitum quidem ex eo te non dicit esse, sed ei donat te
 1535 Ex se natum. Etenim amicus amico
 Dare quest suum filium heredem domus.
 Ion. Deus quidem utrum verax sit, an frustra vaticinetur,
 Meum meriso, mater, mentem perturbat.
 Crc. Audi igitur nunc; quæ mihi in mentem venerunt, O fili:
 1540 Cum velit tibi deus benefacere, in regiam
 Domum te collocat. Dei enim filius si dicereris,
 Nunquam universam hereditatem haberes,

1539. ἢ ὦν,

1525. *πρὸς θεῷ*] MSS. Steph. *πρὸς θεῷ*. Sed minime novum est, μὴ cum indicativo conjungi. vid. ad Phœn. v. 91.

Muz.

1529. Νίκην Ἀθηνᾶς] Vkl. supra ad v. 460. Muz.

Νίκην Ἀθηνᾶς] De Minerva Victoria vide quæ nos supra ad v. 460. Quibus addatur illud Eustathii in Homer. Iliad. λ'. fol. 879. lin. 64. Διὸ καὶ ἰ μῦθος τὸ Νίκην εὐ μῦθος χρυσῶν περιόχων ἱερόμενοι καὶ εὐκαὶ ἀντὶ καὶ πειλομένον, καὶ, ὡς εἰπὴν, μαρτυρομένη, ἀλλὰ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ οἷς ταῦτα ἐργάζηται, ὡς δεῖ καὶ ἰ γράφει: Ἀθηνᾶ ἢ Νίκην τῶντε θὶ αἰγύρια θὶ τοῦ τὸν θρίστησι κατὰ δὲ οὐκ, κατὰ τὸ Ol γὰρ θρῆναισι ἢ, κρητὸν σπαιτοχῶν. Et Sophocles: Νίκην εὐ Ἀθηνᾶ πειλομένη, ἢ εὐκαὶ μ' αἰ. Et Pausanias fol. 40. lin. 30. Καὶ ἱερὴ ἐν ταῖς θῆσι Ἀθηνᾶς πειλομένη, καλομένη Νίκην.

καὶ παρασέζουσα γυνικὴ ἱερῇ] Κατὰ γυναικῶν παρασέζουσα ἐν δὲ. Phryn. ut supra τῇ Ἀθηνᾷ in fine: Μάριον θὶ καὶ τὴν Νίκην τῇ Ἀθηνᾷ πειλομένην ἔλκειν, εἰς καὶ τῇ περιγυρομένη πειλομένη. Καὶ ἰ τῇ πρὶς τῇ γυναικὶ μὲν παρασέζουσα ἱερῇ

πρὸς θεῷ ἢ Ἀθηνᾷ, καὶ γυναικὶ πρὸς θεῷ μαρτυρεῖται. Idem, ibidem, de eodem: ἱερῇ γὰρ ἱερῇ ἱερῇ καὶ πειλομένη, ἢ εὐκαὶ καὶ Νίκην παρασέζουσα. Barnes.

1537. *ἱερῇ* reponit, sensus causa, εὐ μῦθος μαρτυρεῖται, sed Reisk. ἢ θὶς ἱερῇ — Beck.

1538. *ταράσσει*] Ita optime MS. G. (ut jam Reisk. conjecerat) Ed. Ald. *ταράσσει*. Muz.

εἰπὴν] Εὐκαὶ δὲ, ἀλλὰ μῦθος, καὶ φεῖται, ὅρα πειλομένη καὶ μαρτυρεῖται καὶ θὶ φεῖται ἱερῇ, ὡς ἱερῇ, ἱερῇ ἱερῇ. Scaliger legit εἰπὴν, id est εἰπὴ, σπουδῆς οὐ μῦθος, quod precessit: quare minus proba, cum ex εἰπὴν satis commodum liceat sensum elicere. Barnes.

1539. ἢ μ' ἱερῇ] Ed. Ald. ἢ μ' ἱερῇ. Barnes auctore Scaligero, ἢ μ' ἱερῇ. Muz.

Ἄκουε δὴ νῦν, ὦ μ' ἱερῇ, ὦ τίκτω] Ἄκουε τίκτω, ὦ μ' ἱερῇ, ὦ μ' ἱερῇ ἱερῇ, quia vero dicitur Ἄκουε τίκτω, ideo quoque ὡς scribitur; frequenter enim relativum et antecedens in eodem casu ponuntur: potest etiam ἢ μ' pro ὦ μ' per contractum stare, quia sic longum es-

- Οὐτ' ὄνομα πατρός. πῶς γὰρ, οὐ γ' ἐγὼ γάμους 1565
 Ἐκρυπτοὶ αὐτὴ καὶ σ' ἀνέκτιστοι λάθρα;
 1545 Ὁ δ' ὠφελῶν σε προστίθῃσ' ἄλλῃ πατρί.
 ΙΩΝ. Οὐχ ὥδε φαύλως αὐτ' ἐγὼ μετέρχομαι,
 Ἄλλ' ἱστορήσω Φοῖβον εἰσελθὼν δόμους,
 Εἴτ' εἰμὶ θνητοῦ πατρός, εἴτε Λοξίου. 1570
 Ἐὰ τίς οἶκον θυοδόκῳ ὑπερτελῆς
 1550 Ἀνθήλιον πρόσσωπον ἐκφαίνει θιῶν;
 Φιγύμην, ὧ τικοῦσα, μὴ τὰ δαιμόνιον
 Ὄρωμην, εἰ μὴ καιρός ἐσθ' ἡμᾶς ὀρεῖν.

Neque nomen patris. Quomodo enim, cujus ego nuptias
 Occultavi ipsa, et te interfeci clam?

1545 Ille igitur te juvenis alteri patri attribuit.

Ion. Non ita segniter ea ego persequor:
 Sed interrogabo Phœbum, templum ingressus,
 Utrum sis filius hominis, an Phœbi.
 Ehem! quis supra sacras ædes exoricens,

1550 Deorum ostendit faciem solis instar splendētem?

Fugiamus, O mater, ne deorum numina
 Spectemus, quando non convenit ea videre.

set. At potius hic cum Scaligero ᾧ lego;
 ἐπὶ αὐτῷ, et sic Aldi editio legit. Dupor-
 tus hunc versum minus rotunde vult legi:
 ἄλλοι δὲ εἰσὶν, ἃ μ' ἐπὶ αὐτῷ, εἰσὶν.

Barnes.

1545. Οὐ γ' ὄνομα πατρός.] Sed quasi
 spurcius nomen conditionemque matris.

Barnes.

1545. Ὁ γ' ὠφελῶν σε] Ita recte Aldi
 editio. *Barnes.*

1546. Οὐχ ὥδε ex ed. vet. restituit
 Reisk. *Beck.*

1549. Ὡς αὐτῷ.] Sic optime emendat
 Piersonus ad Mærid. p. 271. vid. supra
 v. 513. Ed. Ald. Ὡς αὐτῷ.

Ἐπειρὶ δὲ.] Exstat vox Soph. Trachin.
 v. 14. et in Turnebiana Æschyli editione
 Agam. 294. ubi reliquæ editiones vitiosis-
 sime habent ἐπὶ αὐτῷ. Ἐλλοι. Ab ἐπειρὶ δὲ
 fluere nihil prohibet, eadem sc. analogia,
 quæ ἀμφαλλῆς αὐτῷ, ἐπειρὶ δὲ αὐτῷ.
 Quod eo probabilius est, quoniam ἐπειρὶ δὲ non raro
 eadem potestate legitur, quam hic habere
 debet ἐπειρὶ δὲ. vid. Hecub. v. 996.
 Orest. v. 6. et v. 832. *Musg.*

Ἐὰ τίς οἶκον ἀνθήλιον] Olim ἀνθήλιον,
 sed Scaliger restituit ἀνθήλιον, quod certe
 magis congruum est templi epithetum: ἃ
 γὰρ καὶ αὐτῷ ἐπὶ αὐτῷ, hoc est, illius sed-
 es dicitur, ibi ejus nomen et cultus:
 quod deus autem revera incomprehensi-
 bilis sit, diximus ad Troad. v. 878. Et
 hinc καὶ Nonno dicitur ἀνθήλιον, et ἀνθή-
 λιον, et ἀνθήλιον, et ἀνθήλιον. Vox autem
 ἀνθήλιον hic locum non habet. *Barnes.*
 ἀνθήλιον jam Heath. legi voluerat, Reisk.
 Ὡς αὐτῷ, aut ἀνθήλιον.

Pro ἐπειρὶ δὲ Pierson. ad Mærid. p.
 271. legit Ὡς αὐτῷ, aut ἐπειρὶ δὲ, l. c.
 Hesychio interprete, ἐπὶ αὐτῷ. *Beck.*

1550. Ἀνθήλιον] Ἀνθήλιον apud Sopho-
 clem in Ajace τὴν ἀνθήλιον εἰς ἀνθήλιον τῷ
 αὐτῷ significat. Hoc in loco: Solis ad in-
 star fulgens; sic Homero ἀνθήλιον pro ἀνθή-
 λιον. *Barnes.*

1551. α. μὴ τὰ δαιμόνια ὀρεῖν.] Vid.
 Callimach. Hymn. in Lavacrum Pallad.
 v. 101. Bique, si vacat, Spanhemium.

Musg.
 μὴ τὰ δαιμόνια ὀρεῖν.] Semper Dei,
 aut angeli, conspectus putabatur a natu-
 ræ viribus ferri non posse, atque ideo

ΑΘΗΝΑ.

- Μὴ φεύγῃς· οὐ γὰρ πολεμίας με φεύγῃς, 1575
 Ἄλλ' ἐν τ' Ἀθῆναις κάλ' ἰδὲ οὔσαι εὐμενῇ.
 1555 Ἐπώνυμος δὲ σῆς ἀφικόμην χθονός,
 Παλλὰς, δρόμον σπύσας· Ἀπόλλωνος πάρα,
 "Ὅς ἐς μὲν ὄψιν σφῶν μολεῖν οὐκ ἤξιον,
 Μὴ τῶν πάροιθε μίμψις ἐς μίσην μόλη, 1580
 Ἡμᾶς δὲ τίμπει τοὺς λόγους ὑμῖν φράσαι,
 1560 Ὡς ἦδε τίκτει σ' ἐξ Ἀπόλλωνος πατρὸς,
 Δίδωσι δ' οἷς ἔδωκεν, οὐ φύσασί σε,

MINERVA.

Ne fugite: non enim hostem me fugitis,
 Sed amicam vobis, et Athenis, et hic existentem.

1555 Veni autem tuæ terræ cognominis

Pallas festinans cursu ab Apolline;

Qui in conspectum quidem vestrum venire noluit,

Ne veniat in mediam reprehensionem præteritorum facinororum.

Nos vero mittit, ut hos sermones vobis dicamus,

1560 Quod hæc peperit te ex Apolline patre;

Dat autem te quibus dedit, non quod te genuerant,

1558. μίμψις.

mortis præmonitus; ita enim Deus ipse
 Israelita, Exod. c. xxxiii. v. 20. Καὶ ὡς
 ἔπαυσε τὸ πνεῦμα μου ἐπ' αὐτὸν καὶ ἔλεος
 αὐτοῦ ἐπὶ τῇ σκηνῇ μου καὶ ἔλεος. Et
 Judic. c. xiii. v. 22. Καὶ ὡς Μανὼι πνεῦμα
 τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἐπέβη καὶ ἔλεος αὐτοῦ
 ἐπὶ τῇ σκηνῇ μου, etc. Barnes.

1553. Μὴ φεύγῃς·] Hic videtur poeta
 noster personarum numerum frustra et
 sine causa sugere; quia Mercurius, qui
 prologum egit, potuit quoque huic eplogo
 sufficere, et forte magis decore, quam
 Minerva, quæ virgo erat. Sed dicendum,
 magis hæc Minervæ convenire, cui domus
 Erichthonii præcipue cordi erat, et Athe-
 nis præcipue ipsa colebatur, et Apollinis
 erat paulo amantior. Grætor autem erat
 Atheniensium theatro Divæ patriæ adspec-
 tus; et recte Apollo per se non jam ap-
 pareret, utpote quem pudor retraheret.

Barnes.

1558. μίμψις] M. E. μίμψις. Sed
 magis placet μίμψις εἰς μίσην μόλη. Murg.

Μὴ τῶν πάροιθε μίμψις εἰς μίσην μόλη.]

Miser pro mison, Attice, ut ait: μίμψις εἰς
 μίσην. Duportus legit μίμψις. Barnes.

Leg. aut mison, aut μίμψις, aut μίμψις,
 aut tandem μόλη pro μίση. Reisk.

1561. εὐ φέρει εἰς.] Ita MSS. Stroph.

Ed. Ald. εὐ φέρει εἰς. Murg.

εὐ φέρει εἰς.] Οὐ εὐ φέρει εἰς, i. e.

Xutho. De plurali numero pro singu-

lari posito vide supra ad v. 1056. Hæc

Duportus non intelligens, sed putans,

Creusam quoque hic intelligi una cum

Xutho, legi voluit: εὐ φέρει εἰς, quia

Creusa quidem illum peperit, non autem

educavit. Sed Minerva de Ione ab Apol-

line Xutho dato loquitur; neque enim

is Creusæ datus erat, sed revera ipsius re-

pertus. Barnes.

Reisk. conjicit: ἔδωκεν, ἧ ε' ὡς αὐτὸν εὐ

φέρει εἰς. Pro extremis posse quoque

conjici εὐ καὶ φέρει εἰς, cuius te quoque

ἄλλοι αὐτὸν, verum illi non quadrare se-

quens ἀλλ' αἶ. Beck.

- 'Αλλ' ὡς κομίζης οἶκον εὐγενίστατον.
 'Επὶ δ' ἀνέχθη πρᾶγμα μνηστῆρ' ἐν τῷδε, 1585
 Θανὼν σὲ δέσας μητρὸς ἐκ βουλευμάτων
 1565 Καὶ τῆδε πρὸς σοῦ, μηχαναῖς ἱρρύσατο.
 'Εμελλε δ', αὐτὰ διασιωπῆσας ἀναξ,
 'Εν ταῖς Ἀθήναις γνωρίῃν ταύτην τι σὴν
 Σὲ θ', ὡς πίφυκας τῆσδε καὶ Φοῖβου πατρὸς. 1590
 'Αλλ' ὡς περαίνω πρᾶγμα καὶ χρησμούς Διῶ,

Sed ut domum accipias nobilissimam

Postquam vero res haec est aperta, indicio declarata,

Metuens ne tu morereris matris insidiis,

1565 Neve haec abs te, consillis liberavit.

Haec autem rex Apollo statuerat reticere,

Et Athenis declarare hanc esse tuam matrem,

Et te ex hac, et Apolline patre, natum esse.

Sed ut finiam rem, et dei oscula,

1562. κομίζω.

1563. ἀνέχθη.

1562. κομίζω.] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. κομίζω. MSS. E. G. κομίζω. Legendum fortasse; ἀλλ' ἀναμίζω. Confer v. 1540, l. Μυγ.

Εἰακ. suspicatur legendum; ὡς κομίζω, uti referretur ad domum, et fama to tribueret nobilissimae genti. Beck.

1563. 'Επὶ τ' ἀνέχθη πρᾶγμα.] Sc. cum proditum esset, Creusae Ionem Apollinis oraculo filium Xutho datum esse. Respicit enim enunciationem Chori, quae supra legitur a v. 774. ad v. 709. Μυγ.

1565. Καὶ τῆδε πρὸς σοῦ μηχαναῖς ἱρρύσατο.] Καὶ ταύτης ἀπὸ τῶν χειρῶν σου μηχαναῖς καὶ βουλῇ μηχανιστῶ ἱρρύσατο, ἐν Παιδίᾳ ἀποφθεῖν ἱερῆσαι, ὅτι ἐν αὐτῇ Κρυφῇ διδύμῃ, ἴδι τὰ πάντα ἀνταρῆσθαι. Cuius itaque, ne μηχαναῖς alio referas, quam ad τὴν ἱρρύσαντο. Ion enim machinis usus est nullis, sed aperto jure. Barnes.

1566. 'Επειδὴ τ' ἀνέβη λυσιστῆρας.] Αἰτιολογία consilium ei fuerat, haec reticentem.

Μυγ.

ἀναξ.] De Apolline aperte hoc in loco dicitur, quare autem, vide, quae nos ad Iphigen. Aul. v. 1481. Male Brodus de Xutho capiti, qui harum omnium rerum ignarus fuisse putatur. Barnes.

1567. γνωρίῃν.] Attice pro γνωρίζω. vid. grammaticas vulgares de polysyllaborum

quartae conjugationis futuro primo.

Barnes.

1569. ἀνέχθη.] Scaliger legit ὄν. Sed et ὄν. stabit, si illius vice exponas, ἔτι τὸ ὄν. Barnes.

1570. ἱρρύσατο.] MSS. E. G. ἱρρύσατο. Utrumque bonum. Μυγ.

'Επ' αὖ ἱρρύσατο δέμας, ἀναμίζω.] Quam Aldina editio etiamnum δέμας retineat, deloco corruptum illud δέμας, et authenticum δέμας restituo; cuius absentia tot doctos viros erroribus implicuit. Scaliger legebat; ἱρ' αὖ ἱρρύσατο δέμας, quasi de deo diceretur; cum de Xutho et Creusa dicitur in hunc sensum; Παρὶ δὲ τῶν πατρῶν καὶ τῶν τειχεργῶν, ἱρ' αὖ δέμας ἱρρύσατο δέμας κατατίθει, ὅτι τὴν καὶ ἱρρύσαντο, χειρῶν λαβὴν τοῦτο εἰς ἀλλήλους εἰς αὐτὸν, ἀποχόρῃσεν. 'Εὰν αὖ τοῦτο εἰσαχθῇ, ἵσται αὐτὸ, etc. Barnes.

Heath. monet, sententiam et metro consuli emendatione Scalig. 'Επ' αὖ ἱρρύσατο δέμας, ἀναμίζω, quorum omnia curat equis junxit; melius tamen fore ἀναμίζω. Beck.

1574. Δίκαμος δέμας.] Δίκαμος pro δέμας et alias reperiri observatur Supplic. v. 197. Quibus haec addantur: Ita Scholiast. Euripid. ad Orest. v. 634. Δίκαμος τοῦτο βρεθίμης. Sic Euripid. Heraclid. v. 143.

- 1570 Ἐφ' οἷς ἰζύξαδ' ἄρματ', εἰσακούσατον.
 Λαβοῦσα τόνδε παῖδα, Κακροπίαν χθόνα
 Χάρει, Κρίευσσα, κίεις θρόνους τυραννικούς
 Ἰδρυσον' ἐκ γὰρ τῶν Ἐρεχθίδων γεγώς,
 Δίκαιος ἄρχειν τῆς γ' ἡμῆς ὁδε χθονός.
 1575 Ἔσται τ' αὖν Ἑλλάδ' εὐκλείης· οἱ τοῦδε γὰρ
 Παῖδες γινόμενοι τέσσαρες ρίζης μιᾶς,
 Ἐπώνυμοι γῆς κάπιφυλίου χθονός

1595

- 1570 Propter quæ curtus junctis, audite;
 Accipiens hunc filium ad Cecropiam terram
 Vade, Creusa, et in thronis regis cum
 Colloca. Nam ex Erechthei posteris natum,
 Hunc equum est imperare moxæ terræ.
 1575 Eritque per totam Græciam clarus. Hujus enim
 Filii quatuor ex una radice nati,
 Cognomines terræ, distributique in tribus seminis

1570. ἰζύξαδ'

Δίκαιος ἦ ἰσχυρὸς εὐκλείης παῖς, Αἰνὸς καὶ
 αἰνῶν ἀρίστει κραδίος ἄλκιος. Item v. 776.
 Οἱ γὰρ ἡμῶν γ' ἀριστὲ Δίκαιός τε καὶ ἰσχυρὸς
 μιλάσθων. *Barnes.*

1577. s. χθονὸς Ἀσπίος] Legendum, nil
 fallor, γῆς Ἀσπίος. Tribus Atticæ ab
 Ionis filiis nomina accepisse, cum Euripi-
 pide tradit luculentus auctor Herodotus,
 Lib. V. c. 66. eumque forte secuti, Pollux
 Lib. VIII. c. 111. et Stephanus By-
 zantinus v. *Διωνυσίου*. Favet porro huic
 opinioni ipsam Hopletis nomen, cujus fi-
 liam Ægeο nupsisse tradunt Apollodorus
 Lib. III. c. 14. sect. 6. Tzetzes ad Ly-
 cophron. v. 494. Fuere tamen etiam pri-
 cis temporibus, qui traderent, populum
 Atheniensem secundum vitæ instituta ab
 Ione distributum fuisse, atque inde de-
 sumpta esse nomina, Τελίων, Γωλεῖται,
 Ῥεμαγγῶν, Διωνυσίου. Docent hoc Strabo
 Lib. VIII. p. 383. et Plutarchus in So-
 lone, p. 166. Ed. Steph. quanquam in
 expositione vocis Διωνυσίου dissentientes,
 quam Plutarchus *Pastores* interpretatur,
 Strabo *Sacerdotes*. Rectius Strabo, quod
 et hic ipse Euripidis locus ostendit, et
 traditio de Ione: Athenienses ab eo,
 plane ut Romanos a Numa, religione

imbutos fuisse. Plutarch. adv. Coloten,
 Op. Mor. p. 2062. Reliqua nomina,
 Plutarcho auctore, sic exponenda sunt:
Τελίων, vel, ut ille vocat, *τελίων* μέλι-
 τares, *Ῥεμαγγῶν*, operarii, *τελίων*, agricolæ,
 quibus æquipollent Strabonis *φύλακας*, *δε-
 μιουργοὶ*, *ποιεργαί*. Nulla hic quoad *Τελε-
 τας* et *Ῥεμαγγῶν* difficultas: nullam an agri-
 colam unquam significaverit, valde dubi-
 to: videturque id nomen melius conve-
 nire *τοῖς ἐκείν*, hic, penes quos summa
 imperii erat, i. e. *ἐπικρατεῖαν*, ex quibus
 omnes magistratus, saltem usque ad The-
 sei et Solonis tempora, Athenis electi. Pu-
 tarch. in Theseo, p. 30. in Solone, p. 160.
 Verum si singule tribus, ex Ionis descrip-
 tione, ex totidem hominum generibus con-
 stabat, mutata est postea republicæ forma.
 Testatur enim Pollux, singulas tribus pri-
 cis temporibus ex tribus phratris consti-
 tuisse phratris vero in tribus secundum vi-
 tæ instituta descriptas fuisse, in unaquaque
 enim tribu unam *ἐπικρατεῖαν* phratriam
 fuisse, aliam *ποιεργῶν*, tertiam denique
δεμιουργῶν. Pollux, Lib. VIII. sect.
 111. quocum confer Hesychium in *Δι-
 ωνυσίου* et *δεμιουργοῖς*. Diod. Sic. Lib. I.
 c. 28. Plutarch. in Theseo, p. 20.

Vol. VII.

M

- Λαῶν ἔσονται, σκόπελον οἱ ναίουσ' ἑμόν. 1600
 Ταλίων μὲν ἔσται πρῶτος· εἴτα δεύτερον
 1580 "Οπλητες Ἀργαδῆς τ' ἑμῆς τ' ἀπ' Αἰγίδος
 Ἐμφυλον ἔξουσ' Αἰγικορεῖς. οἱ τῶνδε δ' αὖ
 Παιῖδες γενόμενοι σὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ
 Κυκλάδας ἐποικήσουσι ἠσαίας πόλεις 1605
 Χέρσους τε παράλους, ὃ σθένης τῇ μῇ χθονὶ
 1585 Δίδωσιν· ἀντίπρῶτον δ' ἡπείρου δυοῖν
 Πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς

Populorum erunt, qui rupem meam habitant.
 Geleon quidem primus erit: deinde secundum,
 1580 Hopletes, et Argades, et denominatum a mea Ægide
 Ægicorae habebunt tribulem. Horum autem
 Liberi progeniti tempore fatali,
 Cycladas incolent insulares regiones,
 Oraeque maritimas, quod robur agro meo
 1585 Dabit. Opposita vero littora duarum continentium
 Inhabitabunt, et campos Asiaticae terrae,

1580. Ἐργαδῶν.

Sed ut, unde abii, revertar. Fieri pos-
 set, ut Ionis liberi revera audierint To-
 leon, Hoples, Ergades, Ægicorae, licet
 ea nomina a diversis vitæ institutis desum-
 ta sint. Quid enim credere vetat, si post
 descriptam ab Ione reipublicae formam
 nati sunt, talia nomina ipsis ad rei me-
 moriam utriqueque conservandam imposita
 esse? *Msac.*

1579. Ταλίων] Ita scribunt præter Eu-
 ripidem Plutarchus et Pollux, confirmat-
 que Apollodorus, qui Ταλίωνα quendam
 commemorat, Lib. I. c. 9. sect. 16. Plures
 quoque ejus nominis novit Apollon.
 Rhod. Lib. I. ubi videndus et Scholia-
 sta. Ταλίωνα vocant Herodotus et Steph.
 Byzantinus.

— — ἢ καὶ δῖοντες,
 Ὀσέων, Ἐργαδῶν τ', ἡμῶν τ' ἀπ' Αἰγίδος
 ἡμφυλον ἔξουσ' Αἰγικορεῖς —

Sic emendo, præcunte Cantero, præter-
 quam quod Ἀργαδῶν legit, non Ἐργαδῶν.
 Sensus est: Secundum deinde Hopletes,
 alium Ergades, ultimum ab Ægide mea
 denominati Ægicoræ tribulem habebunt.

bund. ἡλλωνωνας omnia, præter morem
 Euripidis. In Ed. Ald. sic legitur: ἢ καὶ
 δῖοντες Ὀσέων Ἀργαδῶν τ' ἡμῶν τ' ἀπ' Αἰ-
 γίδος Ἐμφυλον ἔξουσ' Αἰγικορεῖς. *Msac.*

1579. καὶ Ταλίων μὲν ἔσται πρῶτος· εἴτα
 δεύτερος Ὀσέων, Ἀργαδῶν τ', ἡμῶν τ' ἀπ'
 Αἰγίδος Ἐμφυλον ἔξουσ' Αἰγικορεῖς.] Ita
 hunc locum restituo ex Canteri Scaligeri-
 que sententia. Ita enim Herodotus in
 Lib. V. Terpsichore dicto, c. 66. Μισὰ
 ἢ τετραπόλεως ἴσταναι Ἀσισίους ἡεαφόλους
 ἰσάντες, τῶν ἰσάντων ταύτων ἡεαφόλων, καὶ
 Αἰγικῶν, καὶ Ἀργαδῶν, καὶ Ὀσέων,
 &c. Huc refer illud Stephani περὶ πό-
 λεων Αἰγικῶν, Corrige: Αἰγικῶν·
 ὅσα ἴσταν τῶν Ἀσισίων, ὅς τινος· ἀλλὰ
 καὶ ταύτων, μὴ τῶν τετραπόλεων τῶν ἀπὸ
 ἰσάντων. Τίτλας γ' ἔξ αὐτῶν, Αἰγικῶν,
 Ἀργαδῶν, ταλίωνων, lego Ταλίωνων, Ὀσέ-
 ων, lego Ὀσέων. ἢ καὶ ταύτων Αἰγ-
 ικῶν. Hæc Canterus primus nobis indi-
 gnavit, quem videmus Novar. Lection.
 Lib. V. c. 19. Ἐμὲλ. Portas locum
 Plutarchi in Solone et Pollucis ex eodem
 Cantero notatum habuit. Ὀσέων εἴσταν·
 Ταλίων μὲν ἔσταν, ἔξ αὖ Ταλίωνων καλεσεν-
 ται· Εἴτα δεύτερος Ὀσέων εἰ Ὀσέων ἰσ-

- Εὐρωπίας τι· τοῦδε δ' ὀνόματος χάριν
 "Ἰωνες ὀνομασθέντες ἔχουσιν κλῖος. 1610
 Ξούθῳ δὲ καὶ σοὶ γίγνεται κοινὸν γένος,
 1590 Δῶρος μὲν, εἶθε! Δωρεὶς ὑμνηθήσεται
 Πόλις κατ' αἶαν Πελοπίαν γ'· ὁ δὲ δεύτερος
 'Αχαιοὶς, ὃς γῆς παραλίας 'Ρίου πύλας
 Τύρανος ἔσται, κάπνισμαῖθ' ἔσται 1615
 Κεῖνου κικλῆσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπάνυμος.
 1595 Καλῶς δ' Ἀπόλλων πάντ' ἐπραξε· πρῶτα μὲν

Et Eurōpæ. Ob hujus vero nomen

Iones nominati habebunt gloriam.

Xutho vero et tibi commune liberatum genus erit,

1590 Dorus quidem, unde Dorica celebrabitur

Regio. In agro Pelopio alter

Achæus, qui maritime terre prope Rhium

Dominus erit, et insigniter gloriabitur

Populus se de illius nomine cognominem appellari.

1595 Recte vero Apollo omnia fecit: primum quidem,

φυλαὶ καὶ ἰσχυροὶ δύνανται ἔχουσιν· Ἀργαῶν τι
 Ἀργαῶν τὸν κλῖος, καὶ εἰς αὐτοὺς αἱ Λίγυες
 εἶναι, ἡλικίαι ἐν Λίγυσι, ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ
 Λίγυος ἰσχυροὶ δύνανται. *Barnes.*

Τίλιος cum Musgr. legit Prev. idem-
 que hæc adnotavit: " Ces noms sont sig-
 nificatifs et peuvent avoir du rapport avec
 les diverses occupations de ces premiers
 tribus de l'Attique; car Strabon et Pla-
 tarque rapportent que dans l'origine les
 Athéniens furent divisés suivant leurs
 genres de vie ou leurs professions diverses.
 Les Hoplètes ou hommes armés, étoient
 les guerriers, les Argades ou Ergades, les
 ouvriers; les Télônites étoient, dit on,
 agriculteurs, quoique ce mot semble dé-
 signer les chefs ou magistrats, mais sil-
 leurs il est écrit différemment; enfin les
 Egicôres étoient bergers ou plutôt sacrifi-
 cateurs. Cependant ces rapports de noms
 ne doivent pas contredire la tradition his-
 torique qu'Euripide suit ici et qu'Héro-
 dote a conservée. *Beck.*

1583. Καλῶς ἰσχυροὺς καλεῖται πύ-
 λαι] Nonnulli hæc de Insulis Cycladibus
 dictis sumunt, alii vero referunt ad Ἰων-
 αὶς ἐν Λίγυσι πύλας ἢ ἐν παραλίῳ τοῦ
 Κεῖνου καὶ τοῦ Λυδίου, quas ipse ποῖτα

non notare videtur per Κίενης τι παρα-
 λίου. Thucydides, Lib. I. καὶ Ἰωνες μὲν
 Ἀθηνῶν καὶ Νεστωτῶν τοὺς πελάγεις φασιν.
 De his vide Strabon. Lib. VIII. et Lib.
 XIV. et quæ nos supra ad v. 74.

Barnes.

1590. Δῶρος] De eo vide Strabon. p.
 383. *Musgr.*

Δῶρος μὲν, &c.] Strabo, Lib. VIII.
 "Ποὺς Δῶρος μὲν τοὺς περὶ Πελοποννήσου
 εὐνοίας, κατέλατο ἰσχυροὺς αὐτοῦ.

Barnes.

1591. Eustath. in Dionys. 403. Πάλα-
 ρος γῆ. *Barnes.*

αἶαν Πελοπίαν] Πελοπίαν. *Barnes.*

1592. γῆς] MS. E. γῆ. *Musgr.*

'Αχαιοίς] Achæus, Xuthi alter filius,
 homicidio imprudenter facto, in Laconiam
 recessit, unde Achæi dicti, qui oram ma-
 ritimam incolunt, juxta Rhium, promon-
 torium Peloponnesi in Achæia ad fauces
 sinus Corinthiaci ad Antirrhium promon-
 torium; ut sequitur: 'Ρίου πύλας] Strabo,
 Lib. VIII. in Peloponneso — Περὶ τοῦ
 Ἰσθμοῦ, τῆς τοῦ εὐνοίας κατὰ τὴν 'Ρίον
 καὶ Ἀντιρρῆον ἰσθμὸν εἰς τὴν 'Ρίον, τὴν Ἀχαιοῦ.
 Theocriti epistolarum: Τὴν δὲ 'Ρίον, ἀπὸ τῆς
 ἰσθμὸς εἰς τὴν Πελοποννήσου κατέλατο τὴν πελο-
 πονήσου.

- Ἀποσον λογιύμι σ', ὥστε μὴ γινῶναι φίλους·
 Ἐπεὶ δ' ἴτικτις τόνδε παιδα κἀπύθου
 Ἐν σπαργάνοισιν, ἀρπάσαντ' ἐς ἀγκάλας 1620
 Ἐρμῆν κελεύει διῦρο πορθμεῦσαι βρέφος,
 1600 Ἐβριψέ τ', οὐδ' εἰάσειν ἐκπιῦσαι βίον.
 Νῦν οὖν σιώπα, παῖς ὃδ' ὡς πίφυκε σὸς,
 Ἴν' ἡ δόκησις Ξοῦθον ἠδ' ὡς ἔχῃ,
 Σὺ τ' αὖ τὰ σαυτῆς ἀγάθ' ἔχουσ' εἴης, γύναι. 1625
 Καὶ χαίρετ'· ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πότιν
 1605 Εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἔξαγγέλλομαι.
 ΙΩΝ. ὦ Διὸς Παλλὰς μεγίστου θύγατερ, οὐκ
 ἀπιστία

- Sine dolore parere-te-fecit, ut non rescirent amici.
 Postquam vero peperisti hunc puerum, et imposuisti
 Fascia, arreptum in ulnas
 Mercurium jubet ferre infantem huc,
 1600 Illumque aluit, nec passus est animam efflare.
 Nunc igitur tace, quod hic puer sit tuus,
 Ut hac opinio Xuthum delectet,
 Et tu vicissim tua bona habeas, O mulier.
 Et valet: ex hac enim laborum levatione
 1605 Denuncio vobis magnas felicitates.
 Ion. O Pallas maximi Jovis filia, non incredula

ἐν Ἀργείῳ τετραμμένον. Ex Johannis
 Brodmi notis. Barnes.

1594. ἀπαλῶς] Emendatio est H.
 Steph. Ed. Ald. ἀπαλῶς. Musg.

1596. Ἀποσον λογιύμι σ'.] Ἀποσον pro-
 prie pario, hoc in loco, more Hebræo-
 rum, qui verba in Kal pro verbis in Hi-
 phil utuntur, jorere facio. Non hoc dico
 Euripidem ex Hebræis duxisse; sed cer-
 te eodem modo plus semel verba utitur,
 ut observavimus ad Hecub. v. 526. Rhes.
 v. 443. Barch. v. 147. Sic D. Matth.
 c. v. ver. 45. "Hanc ἀπεπλάσσει exponitur
 ἀπεπλάσσει. Sic βασιλεῖς apud τοὺς
 O', pro βασιλεῖς. 1 Sam. c. viii. v.
 22. βασιλεῖς ἀπὸ τοῦ βασιλῆ. Sic θρακο-
 βίς pro θρακοβίς. 2 Corinth. c. ii.
 v. 14. τῷ ἡ. Θιὸς χάρις, εἴς τὸ ἀνέσται θρ-
 ακοβίς. ἡμεῖς ἐν τῷ κρητῷ. Dupontius,
 qui de hac re nihil cogitabat, legebat δα-

σον λογιύμι, cui tamen lectioni et vultus
 debetur honos. Barnes.

1601. Reisk. reponit: οὐκ εἰς τὴν
 πατρίδα τοῦ πατρὸς εἰς, tu igitur, O
 Ion, nolis Xutho verum tui patris nomen
 edere. Beck.

1603. Σὺ σ' αὖ ἐὰν σαυτῆς] Tu enim
 tuisque. Creuzer, legit Reisk. Beck.

1605. ἡμεῖς] Ed. Ald. ἡμεῖς. Musg.

1607. ἡμεῖς] Indecori aliquid ha-
 bere hic videtur tempus futurum. Legen-
 dum forte: ἡμεῖς, accipimus. Musg.

1608. εἰς τὴν πατρίδα.] Cur igitur Ioni

adeo incredibile videbatur? Legendum
 forte:

Ἀπὸ καὶ τοῦ ἐν τῷ πατρὶ εἰς
 ἀποσον τῷ

Confer Heraclid. 511. Musg.

- Σοὺς λόγους ἰδεξόμισθα· πείθομαι δ' εἶναι πατὴρ
 Λοξίου καὶ τῆσδε· καὶ πρὶν τοῦτο δ' οὐκ ἄπιστος ἦν. 1630
 ΚΡ. Τὰμὰ νῦν ἄκυσον αἰνῶ Φοῖβον οὐκ αἰνῶσα πρὶν,
 1610 Οὐνεχ', οὐ ποτ' ἠμίλησε παῖδες, ἀποδίδωσί μοι.
 Αἶδε δ' εὐνοτοὶ πύλαι μοι καὶ Θεοῦ χρηστήρια,
 Δυσμενῇ πάροιθεν ὄντα. νῦν δὲ καὶ ροπτραν χίρας
 Ἑδίας ἱκκρημνάμισθα, καὶ προσενίπῳ πύλας. 1635
 ΑΘ. Ἑδίσ', οὐνεκ' εὐλογεῖς Θεὸν μεταβαλοῦς· αἰ
 δέ σου
 1615 Χρόνια μὲν τὰ τῶν Θεῶν πως, ἐς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῇ.
 ΚΡ. ὦ τέκνον, στείχωμαι οἴκους. ΑΘ. Στείχιθ',
 ἔψομαι δ' ἐγώ.
 ΚΡ. Ἀξία γ' ἡμῶν ὁδοῦρὸς καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.

Tuos sermones recepimus. Credo vero me esse filiam patris

Apollinis, et hujus; prius enim hoc non erat incredibile?

Cre. Mea verba nunc audi: laudo Phoebum, non laudans antea,

- 1610 Quod quem antea neglexit filium, nunc reddit mihi.

Hæc vero porte mihi nunc amœnæ, et dei oracula,

Quæ prius erant infesta. Nunc igitur etiam ex marculis manus

Libenter suspendimus, et saluto aras.

Min. Laudo, quod deum laudes meliora discens.

- 1615 Tarda quidem quodammodo sunt deorum auxilia: sed in fine non sunt infirma.

Cre. O fili, eamus domum. Min. Ite, sequar vero ego.

Cre. Fausta certe nobis comes-via, et amans civitatis.

Non probare emendationem verborum καὶ πρὶν — ἔν, a Musgr. propositam, et ex qua contrarius plane oritur sensus, videtur Prev. Beck.

1610 Mallem εὐνοτοῖ. Noverat enim Creusa, modo a Pallade edocta, Phoebum quidem filium suum minime neglexisse, quamvis eum neglexisse olim sibi visus fuerat: ipsa autem procul dubio ejus eorum abjecerat, quando eum avibus et feris dilaniandum exposuit. Heu!

1613. [ακκρημνάμισθα.] Ita Ed. Ald. Vulgo αλακρημνάμισθα errore typographico.

σάλας.] Legendum forte σάλας, ut est in margine Barnesiana, nisi malis νύρας. Sic Hercules προνοτοῖ Έρως jubetur, Herc. Fur. v. 598. Musgr.

Reiak. ακκρημνάμισθα rescribit. Beck.

1614. μεταβαλοῦς δέ σου] Lego: με-

ταβαλοῦς ἡμῶν, meliora discens. Musgr.

Ἡμῶν, οὐνεκ' εὐλογεῖς Θεὸν μεταβαλοῦς ἡμῶν.] Olim erat μεταβαλοῦς δέ σου, quod alii legendum voluere: δέ σου, recte, quod ad versum attinet; sed nihil hic loci habebat δέ σου, vel δέ σου, tale verbum desideratur, quale posui, ut ἀτρεῖας, Ionice et poetice pro ἀτρεῖας, et proxime ad priorum literarum vestigia accedit, et μεταβαλλοῦς τῶν προτέρων ἀτρεῖας est accipere, et recipere, et recipere, quod quia jam facit Creusa, ideo illam laudat Dea Pallas. Hugo Grotius periodum facit ad μεταβαλοῦς. Et δέ σου ad sequentem versum jungit, haud inepte. Barnes.

Hentio placet conjectura Grotii distinguens post μεταβαλοῦς, et legentis δέ σου, ut hæc cum seq. cohererent.

Reiak. mavult: μεταβαλλοῦς τῶν σου, eratq; pristinis moribus. Beck.

ΑΘ. Ἐς θρόνους δ' ἵζου παλαιούς. ΚΡ. Ἀξίον τὸ
κτῆμά μοι. 1640

ΧΟ. ὦ Διὸς Λητοῦς τ' Ἀπολλων, χαῖρ' ὅτ' ὃ
ἱλαύνεται

1620 Συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θάρρ' ἰν' ἡριών
Ἐς τίλος γὰρ οἱ μὲν ἰσθλοὶ τυγχάνουσιν ἄξιον,
Οἱ κακοὶ δ' ὥσπερ πιφύκας, οὔ ποτ' εὖ πράξειαν ἄν.

Mm. Ut thronos priores insideam. *Cre.* Aeterna tibi ea possessio est.

Cho. O Apollo Jovis et Latonae filii, vale. Cujus vero agitur

1620 Domus calamitatibus, si deos colat, illum confidere oportet:

Tandem enim boni quidem consequuntur digna,

Mali vero, ut digni sunt, nunquam felices erunt.

1618. γ' ἵζου.

1617. Ἀξίον] Lego: αἰών, prospera,
fauusta. *Muz.*

1618. Quia responsio Creusae non satis clara aut commoda videtur, lego prius: ὦ Διὸς καὶ ἵζου παλαιούς — Insidere dicuntur Dii locis, quos maxime colere putantur. vide supra v. 1483. Soph. *Ed. Tyr.* v. 168. Deinde in fine versus: ἔσθ' ὅτ' οἱ κακοὶ οὐ ποτ' εὖ πράξειαν: quo quid aptius dicere potuit poeta, ad popularium favorem conciliandum? *Muz.*

Ioni haec tribui vult Heath. *Beck.*

1619. α. Ὀρεῖ Ἰωνίᾳ Συμφοραῖς εἰσὶν, εἰς οὓς δαίμονες θάρρ' ἰν' ἡριών, etc.] Hanc vere auream totius fabulae Κορωνίδα et corollarium Latine exhibebimus, ex nostra versione, quia Grotii hic minus placet; Cui domus, Fortunae fluctibus pulsus, Divis fidem reserret integram, nec Mens cadat; Digna tandem namque Pius solent remunerari; At Malevum nulla

proventus permoneat felicitas. Locum pulcherrimum certissimaeque fidei paraphrasi leviter pingemus. Ille, cuius haec, vita et fortuna in summo videntur esse periculo, modo Deum revera colat amique, et illius arbitrio subens ac suaeque omnia committat, nec bonitati, nec prudentiae ejus omnino dissideat, aut correptionem ejus impetenter ferat; Is sibi hoc certissimo persuadent, quod talis Deus O. M. tandem amicus solus respicere, et in suo tempore laetiori fortuna beare; imo post haec ritum consulendi beatitudine remunerare: mali autem et infideles, uti neque nunc revera beati esse possunt, ita neque in posterum felices sunt futuri. Huc refer illud, Psalm. XXXVII. v. 37. Φύλασσε δίκαιος, καὶ ὅς ἐστι εὐθύνων· τοῖς ἐλεῖν ἰκανότατος ἀδελφῶν ἀδικούντων. *Barata.*

1622. Reisk. repant: εἰς οὓς ἀξίους αἰ. *Beck.*

ΤΕΛΟΣ ΙΩΝΟΣ.

11.6.27

182a

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ
ἩΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ἩΡΑΚΛΕΟΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΥ.

ARGUMENTUM EX ED. BECK.

ἩΡΑΚΛΗΣ Σ, γήμας Μεγάραν τὴν Κρείοντος, παῖδας ἔξ αὐτῆς ἰγύνησιν καταλειπὼν δι' αὐτοὺς ἐν ταῖς Θήβαις, αὐτὸς εἰς Ἄργος ἔλθει, Εὐρυπύλῳ τούτῳ ἀδελφῷ ἐκπομπῆσαι. πάντων δὲ περιγυρόμενος, ἐπὶ πᾶσι εἰς ἄδου κατῆλθι. καὶ πολλὴν ἐκὼ διατριφῆς χρόνον, διέζων ἀπίλπει παρὰ τοῖς ζῶσι, ὡς μὴ τιθιγκῶς στασιάζοντες δι' αὐτὴν ὀφείδωσι τὴν Κρείοντα, Λύκον ἐκ τῆς Εὐβοίας κατήγαγεν. [* Ὁν Ἡρακλῆος τέκνον, γυναῖκα, καὶ πατρί' ἰάσασθαι διαγνόντα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἀδρῶς ἐπερχόμενος ἀνέλκει. Ἐντιῶντι κατὰ ζῆλον Ἡρας μανίᾳς αὐτὸς αὐτοῦ τὰ τε τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα κατατίξουσιν· ἐπὶ δὲ καὶ τῷ πατρὶ μύλλων χιτῶνος ἐπιβαλὼν, ἐπὶ τῆς Ἀθηνῶν βολῇ λίθου σωφρονιστῆρος κατακοιμᾶται. Μετὰ βραχὺ δ' ἀνθρώπων ἰλιμῶς ὑλαφύρεται διὰ τὸ συμβιβηκὲς, ἐσ' αὐτῷ τῷ βίῳ δυσχεραίνας. Ἀλλ' ἐπιβλάν ἐσθλὸς αὐτὸν τε παραμιμνύει καὶ διὰ καθαρῶν Ἀθήναζε προάγει.]

HERCULES, cum uxorem duxisset Megaram, filiam Creontis, liberos ex ea procreavit: quos cum reliquisset Thebis, ipse profectus est Argos, ut certamina ab Eurystheo proposita conficeret. Superatis autem omnibus, tandem ad inferos descendit: et cum longum ibi tempus moratus fuisset, apud vivos opinionem reliquit, quod obiisset. Thebani vero, seditione commota adversus Creontem principem, Lycum ex Euboea in urbem reduxerunt. [* Qui cum Herculis liberos, uxorem, patremque neci tradere decrevisset, subito ille superveniens, Lycum obtruncat. Hinc a Junone ad insaniam redactus uxorem suam et liberos ipse telis confecit, patri vero manus jam injecturus a Minerva lapidis Sophronisteris conjectu sopitur. Mox ad se rediens miserandum in modum suum hoc facinus luget, lucemque odit; cum Theseus adveniens illum solatur et expiaturus demum Athenas ducit.]

* Quae Graeca et Latina inter uncinos inclusa sunt, ad imperfectum vetus argumentum addidit Josua Barnes. Beck.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΜΕΓΑΡΑ.

ΛΥΚΟΣ.

ΙΡΙΣ.

ΛΥΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΉΡΑΚΛΗΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Προλογίζει δι' Ἀμφιτρυῶνα.

AMPHITRYON.

MEGARA.

LYCUS.

IRIS.

LYSSA.

NUNCIUS.

HERCULES.

THESEUS.

CHORUS SENUM THEBAN-
ORUM.

Prologum autem agit Amphitryon.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ

'ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.*

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

AMPHITRYON, cum Megara et ejus ex Hercule liberis ad aram Jovis Soteris sedens, queritur de Lyci crudelitate, qui jam Herculem stirpis excidio inharet. Hujus querolis sua junxit Megara, socerumque appellat de effugio et vitando praesente periculo. Quam senex consolatur, jubetque bono esse animo: Fortunam enim ne malam quidem esse constantem, at sua etiam vices habere. Chorus senum Thebanorum, audita Herculis morte, illius familiae labascentis afflictas fortunas plangit. Lycus ingressus Herculis sanguini et familiae, Choroque illius grotis extrema minatur, Herculisque gesta vituperat, verbisque elevat. Amphitryon e contra Herculis benefacta memorat, nomen et famam defendit; et tyrannum ab illius liberorum nece dehortatur, nec Thebanorum ingratitude intactam relinquit; qui tot beneficiis ab Hercule affecti, illius jam familiam neglecti et despectui habeant. Chorus inexorabilis tyranni impia crudelitate offensus, negat, se distius illius tyrannidem latorum. Megara fortiter se ad mortem parat, senemque acerum confirmat, viz a tyranno impetrata licentia, ut funebri prius ornata convestirentur; ad quem induendum intro se recipiunt. Chorus interim commemorandis Herculis gestis occupatur.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΤΙΣ τὸν Διὸς ἐϋλλικτρον οὐκ οἶδεν βροτῶν,

AMPHITRYON.

Quis mortalem non novit ejusdem tori cum Jove participem

Similis in multis, quæ natura rei ipsa postulat, Hercules Furens est Orestis insaniens; sed sunt, in quibus uterque discrepet, ob diversitatem ingenii, morum, sensuum, factorum, ætatis. Comparationem accurate instituit Prev. (T. IX. p. 322. a.) idemque subtiliter querit (p. 325.), qua ratione in quatuor fabulis

* Vide Senecæ tragœdiam ejusdem cum hac nominis et argumenti; Hercules Furens dicitur. Et in ea quidem cum Euripide nostro de palma certasse Seneca videtur; ut nonnullis placet: de qua re nos infra fortius ad v. 140. Hic vero notandum, quod Seneca de argumenti ratione nihil mutavit; easdem personas servavit. Variavit tamen nonnihil œconomiam, idque summo ingenio, ac summa arte. Hæc autem Euripidis fabula nequaquam ceteris inferior, sive elegantem œconomiam, sive miras peripetias, sive Παῖον, sive ἥϊον, spectemus. Barnes.

Ἀργεῖον Ἀμφιτρυόν, ὃν Ἀλκαῖος ποτε
 ἔτιχθ' ὁ Περσείως, πατέρα τόνδ' Ἡρακλείους;
 Ὃς τάσδε Θήβας ἔσχει, ἐνθ' ὁ γηγενὴς
 5 Σπαρτῶν στάχυν ἐβλαστεῖ· ὦν γένους Ἀρης
 ἔσσω' ἀριθμὸν ὀλίγον, οἱ Κάδμου πόλιν
 Τικτοῦσι παῖδων παισιν, ἐνθεν ἐξίφω
 Κρέων, Μεινικίως παῖς, αἶαξ τῆσδε χθονός.

Argivum Amphitryonem, quem olim Alcæus

Filius Persei genuit, patrem hunc Herculis?

Qui tenuit has Thebas, ubi terrigena virorum

5 Satorum seges est nata, quorum generis Mars

Parvum numerum servavit, qui Cadmi urbem

Fecundam reddunt liberis liberorum. Hinc natus est

Creon filius Menœci, rex hujus terre.

(Oreste, Iphigenia Taur., Bacchis, et nostra) homines insanientes eorumque furorē et hujus causam sive auctorem exhibere potuerit ita, ut miserationis affectus excitaretur. In nostra actio ipsa causa est furoris Herculis. Eam vero per se minorem vim habere, (une telle action d'elle même a peu d'intérêt), cum a Junonis ira oriat, et nullum adsit obstaculum, quod vinci possit. Jam cum poëta senserit, hoc argumentum non posse evolvi et exornari latius, procedere ipsius jussisse aliam actionem, ab hac distinctam; in qua etsi sermo sit de Hercule et liberorum ipsius sorte, tamen unitatem actionis tolli. Quod vitium texisse poëtam monet Pr. pēctura morum et sensuum suavisima, et orationis elegantia singulari. Idem Pr. contendit, Lyci consilium, quod ab initio exponitur, multo magis fuisse tragicum argumentum, quam Herculis furorē. Ceterum poëtam utrumque actionis conjunctionem non carere suis virtutibus, quas ita exponit Prev.: "Le contraste de la tendresse d'Hercule pour ses enfans et des fureurs auxquelles il se livre, augmente la pitié, que ce héros inspire. Son caractère est grand et intéressant tout à la fois. On a regret seulement de le voir user de ruse pour surprendre Lycus. Ce moyen répugne aux grandes âmes et n'honore pas celui, qui l'emploie." Beck.

1. Ἀργεῖον.] Malim Ἀργεῖν. Quis necit mortaliū, Διὶς ἐύλαστρον? Multo plūs

acuminis habet hoc, quam si dicat: Quis mortaliū nescit Διὶς ἐύλαστρον? Musg.

2. Ἀμφιτρυόν, ἢ Ἀλκαῖος ποτε] Danaus, Hypermentre pater; Illi ex Lynceō, Ægypti filio, natus Abas, huic Acrisius, huic Danaë filia, huic ex Jove Perseus, huic Alcæus, pater Amphitryonis, et ut Electryon, pater Alcmenæ, unde Hercules. Bœrner.

3. Vulgo Ἰεκεῖος ἢ Παρσίος. Deinde Ἡρακλῆος per vulgato Ἡρακλῆς hic et alibi ded. Vide Fors. ad Med. 675.

Hermann.

Ἐτιχθ'] Vel Ἐτιχθ' est tibi hic legendum, vel intelligendus versus, ut amphibrachys sit in principio. Bœrner.

Ἐταθ' ἢ Παρσίος, vitandi anapesti causa, scribit Hesich. Beck.

4. Prisci Thebarum incolæ commemorantur, ad antiquissimam de Cadmo fabulam respectu habitos.

ἐνθ' ὁ γηγενὴς

Σπαρτῶν στάχυν γ' ἐβλαστεῖ, ἐν γένους Ἀρης
 ἔσσω' ἀριθμὸν ὀλίγον, οἱ Κάδμου πόλιν
 τικτοῦσι παῖδων παῖσι.

Non immerito notissimi versus lectio suspecta visa est Musgravio, qui εἰς ἐξίφω conjecit. Eleganter id quidem, sed verius mihi videtur, non unam ob causam, quod mihi in mentem venit

οἱ Κάδμου πόλιν

τικτοῦσι παῖδων παῖσι.

quæ Cadmi urbem filiorum filius firmant et

- Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατήρ,
 10 Ἦν πάντες ὑμειναιοῖσι Καδμείοι ποτε
 Λωτῷ ξυηλάλαξαν, ἥνικ' εἰς ἱμοῦς
 Δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νη ἦγετο.
 Λιπὼν δὲ Θήβας, οὗ κατακίσθη ἰγῶ,
 Μεγάραν τε τῆσδε, παιδεύους τε παῖς ἱμός,
 15 Ἀργεῖα τέιχη καὶ Κυκλωπείαν πόλιν

Creon vero pater est hujus Megaræ,
 10 Cujus olim omnes Cadmei in nuptiis
 Tibiæ acclamarunt, quum in mess
 Domos inclutus Hercules ipsam duxit.
 Relictis vero Thebæ, quo ego migravi,
 Et Megara, et affinibus, filius meus
 15 Muros Argivos, et urbem Cyclopicam,

ad insignem altitudinem evolvunt. Scidas V. *σπερματὶ ἰφθίμῳ* *δαμύκω*. *εὐὶ*
ἐπὶ μέντοι ἢ *μὲν* *σπερματὶ* *ἐπὶ* *φιλοτε-*
φίας, et in *Πηγῶν* *ἰφθίμῳ* *αἰθέρι*. *μυ-*
γαλίας *ἐπὶ* *εἰ* *ἐμμενέει* *ἀγαθὸν* *τὰ* *σπέρ-*
ματα. *ix.* *Ἐσπεράμω* (Antipatri Thesa.
 LVII. Anal. V. P. T. II. p. 124.)

Ὁ σπερματὶ ὀφείτω καὶ ἐσπεράτω ἀνδρὶ
 σπερματὶ ἐσπεράτῃ ὅπως ἐν αἰσίοις

quæ ducta sunt magnam partem ex Aristo-
 phanis Rana, v. 1004. ἀλλ' ἢ *σπερματὶ*
εὐὶ Ἐλλάνω *σπερματὶ* *ῥήματα* *ἐμμενέει* *καὶ*
καρτέας *τραγίκοι* *ἀγροί*. Noster in Sup-
 plic. v. 1005. *εὐὶ* *καὶ* *γάρ* *εὐὶ* *ἐμμενέει*
Ἀργεῖα *ἀνδρὶ* *ἐλλανταῖς* *ἐσπεράτω*, ubi mihi
 arripdet conjectura Musgravii *ἀνδρὶ*
legentis. In hac ipsa Tragedia, v. 475.
εὐὶ *ἢ* *ἐμμενέει* *σπερματὶ* *εὐὶ* *ἐμμενέει* *Πα-*
ρθε *ἐσπεράτω*. Vide plura ap. Spanhemium
 ad Julian. p. 135. Abreschium in Æschylum. Lib. I. p. 181. Nostra igitur
 emendatione admissa, Sparti dicuntur
 progenierasse sobolem, quæ Thebas de-
 fenderet ejusque civitatis dignitatem sus-
 tineret augeretque. Qui aliis præsidio
 sunt, et tanquam murus adversariorum
 impetus excipiunt et retundunt, *εὐργα*
 appellantur, cum apud alios poetas, tum
 apud Nostrum, in Alcest. v. 322. καὶ
παῖς *μὲν* *ἀφ'* *ἐμμενέει* *ἱχθυ* *εὐργα* *μύκω*
 in Mœden, v. 391.

Ὁ μὲν ἐν αἰσίοις ἀνδρὶ ἀνδρὶ

ἀνδρὶ εὐὶ ἰχθυῶντα *εὐργα* *καταχρηστικῶς*

ἢ *ἐν* *εὐργα* *εὐργα* *ἀνδρὶ* *ἀνδρὶ*. Confer
 Eustathium ad Il. 2. p. 474. 19. Jacobo.

5. *εὐργα* *γ'*] Particulam *γ'* recte ad-
 didit Barnesius; ultimam enim corripit
εὐργα; vid. Theocr. Idyll. X. v. 47.

Μουσ.
Σπερματὶ *εὐργα* *γ' ἱλλανταῖς*] De Spar-
 tis, sive seminatis, Thebanis, vide, quæ
 nos ad Bacch. v. 532. Ego vero inter
εὐργα et *ἱλλανταῖς* inserui γ', ut versui
 consuleretur, qui alias laboraret; quod
 ultima syllaba sit brevis, in *εὐργα*, ob
 accentum. Vide, quæ nos ad Ion. v.
 1004. Alias leg. *εὐργα* *βλάνταῖς*.

Barnes.
Reik. εὐργα *ἀνδρὶ* *ἀνδρὶ*. Beck.

6. *ἀνδρὶ* *ἱλλανταῖς*] Quinque sc. quos re-
 censent Nostri Scholiastes ad Phœn. v.
 680. Apollodorus Lib. III. c. 4. sect. 1.
 Scholiastes Apollon. Rhodii ad Lib. III.

Μουσ.
Ἐργα *ἀνδρὶ* *ἱλλανταῖς*] Bene paucos di-
 cit a Marte servatos; nam ex innumeris
 fere terra ortis, Mars omnes mutuis co-
 mibus, exceptis quinque, sustulit, quorum
 nomina vide ad Bacch. v. 532. item Pau-
 san. Bœotic. fol. 285. lin. 24. item Apol-
 lodor. Bibliothec. Lib. III. c. 4. §. 1.
 ubi *Πίλων* corrigendus est in *Πίλων*.
 Item Apollonii Argon. Scholiast. ad Lib.
 III. Barnes.

7. *Τακτικῶς*] Similis locutio nuperam
 mihi occurrit. An legendum *εὐργα*,
 ornant, coramant. Sic *ἐν* *καλλίπλο*
εὐργα infra v. 835. Confer Jphig. in

Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἐξεμόχθησαν πόνοι·
Τὸ λοιπὸν δέ, Ταινάρου διὰ στόμα
Βίβη· εἰς Ἄϊδου, τὸν τρισάματον κύνα
25 Εἰς φῶς ἀνάξαν· ἔνθεν οὐχ ἦκει πάλιν.
Γέρον δὲ δὴ τίς ἐστι Καδμείων λόγος,
Ὡς ἦν πάρος Δίρκης τις εὐνῆτωρ Λύκος,

Ac ceteros quidem labores exantlavit.

Postremo autem per fauces Tenebris

Ivit ad Plutonis domum, canem illum tricorporeum

25 In lucem educturus, unde non redit.

Est autem quidam vetus Thebanorum sermo,

Antea Lycum fuisse quendam, maritum Dircae.

Vide Wesseling, ad Diod. Sic. IV. 58.
HERMANN. Correggerat quae Barnesius,
qui, tamen, *Ἡρακλέους* rectius Ale. 855.
Non tam accuratus est Hermannus, ut
per est, in referendo emendationes ad
auctores suos. Ille lector Herc. Fur.
qui omnem ejus notitiam de textu ex
Notis editionis hujusce hausit, multas
editori ascribet emendationes, quae illius
non sunt. Sed monendum est, Hermannum
longe a suspitione plagiarisismi remo-
verari; et culpam ejus vix redargui-
mus, inter editores tam universalem esse,
ut in excessum ejus tantum animadver-
tendum est. Si quid certius fecerit
Hermannus de vituperatione nostra ver-
simile est, sese excusaret, dicendo, ejus
editionem nimis fœssimari comparatam
esse. Prae se fert indicationes quasdam
aliqua sollicitudinis auctoris, opus suum ad
finem ducere properantis, ut venale
prope nudis librariis Lipsiae. *Elmsl.*
Ἡρακλέους Vide infra ad v. 1250.

'Hlaettríma'] Amphitryon invitus Eloc-
tryonem, Alcmæna patrem et amicum,
occidit, de qua re videmus Apollodorum
Bibliothec. Lib. II. c. 4. sect. 6. Home-
ri Scholiast. ad Odys. x'. v. 265. καὶ Ἀμ-
φίτρυον ἀναιρέσας ἑλαιρέσας 'Hlaettríma,
θύοντι τὴν Θέαν. *Burns.*

19. ~~an3200~~] Ita verissime emendant
Reiskius et Tyrwhittus. Ed. Ald. et
MSS. ~~an3200~~. Musg.

21, αἵτις τὰς ἡμέρας μίτρα.] *Legit* αἵτις τῶν.

23. Ταράτρου δὲ στρίαν] De Herculis
ad inferos per hunc locum descensus ita

VOL. VII.

Apollodorus Biblioth. Lib. II. c. 5. sect. 12. Καὶ τραγυρίωντες ἐπὶ Τολοχῶν εὗρε Ἀνακταῖς, οὗ εὗρε Ἄλκιον ἀναβάντων τὴν στίμην ἱεροῦ. ἡ δὲ τολοχὴ ἀγρία. Borna.

24. τριτάτους αὐτοῖς] Κίβητος, τὴν Κόνην Πάριον, ἐν τριτάτοις αὐτοῖς, ἐν τριτάτοις αὐτοῖς: ἢ οὐκ ἐν τῇ ἐκτῇ αὐτοῦ σκάφῃ. Et sane communiter tria capita Cerbero tribuuntur: Unde et Sophocles vocat τρία κεφαλαί αἶψα σκάψαν, et αὐτὸς τριτάτοις aliis dicitur. Sed Iulius Hesiodus vocat Κίβητος σινυροναυαγίαν, Theogon. v. 312. Et Horatio dicitur Lib. II. Od. 13. *Bedlam centiceps*. Et Tractatus idem: 'Ἐστὶ δὲ λίγανον ἴσως ἐὰν ἐν ἀνδρείου φρεσὶν' ἐπὶ φιδόντι ἡ Κίβητος ἢ Ἄλφι, δὲ ἔργῳ ἰσχυρὴ ἀναπλά. Et idem tamen Horatius tria capita quoque illi afficit. eodem Carmine lib. Od. II.

19. Τὸ μέλι ἰσάνει Cerberus aureos Cornu
decorans leuiter alterans Caudam et recedens
trilingui Ore pedes, tetigitque crura.
Quae quidem opinio usitato, et a Vir-
gilio quoque, Ovidio, Tibullo, confirma-
ta. Pausanias Laconic. fol. 108. lin. 41.
Ἀλλὰ Ἐκαστὸς μὲν ἰ Μελίσσης λέγει ἵσταν
δυσέει, ὅτε φέρεται ἐπὶ Τανάκῃ τερμῶν
δυσὲρ κληθῆναι ἢ Ἀλκυονίδας, ἐπὶ δὲ τοῦ
Σίερα τιθίσαναι παραστάντας ἐπὶ τοῦ μέ-

27. Δίγενε *vsq*] Ita MSS. E. G. ut legendum coniecerat Piersonus. In Ed. Ald. deest *vsq*. Prioris hujus Lyci historiam enarrat Apollodorus Lib. III. c. 5. sect. 5. *Afug.*

Hic Lycus primus, hujus Lyci pater,
erat Nyctei frater, et filius Chthonii Spar-

Τὴν ἰπτάπυργον τῆνδε διαπόζων πόλιν,
 Τὼ λευκοπῶλῳ πρὶν τυρανῆσαι χθονός,
 30 Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆῶν, ἐκγόνα Διός·
 Οὗ ταυτὸν ὄνομα παῖς πατὴρς κεκλημένος,
 Καδμείως οὐκ ᾔν, ἀλλ' ἀπ' Εὐβοίας μολών,
 Κτείνει Κρέοντα, καὶ Κταῖν, ἄρχει χθονός,

Dominum hujus urbis, quæ septem turrea habet,
 Priusquam terræ dominarentur, in-equis albis-equitantes,

30 Amphion et Zethus filii Jovis.

Cujus filius, eodem quo pater nomine vocatus,
 Non existens Thebanus, sed ex Eubœa profectus,
 Occidit Creontem: quo interfecto, ipse imperat terræ,

tas, Dirce maritus, quem Amphion et Zethus occiderunt. De qua re Apollodor. Bibliothec. Lib. III. c. 5. sect. 5. Cum autem male hic versus se prius habebat: scribatur enim: ὅτι δὲ πᾶσι Δίκασι ἰστέτασ Δίκασι: Josephi Scaligeri lectio hæc erat, quam nos admissimus; quanquam nec illa Duporti erat contemnenda: ita enim is legit: Δίκασι δὲ δὲ πᾶσι ἰστέτασ Δίκασι. Barnes.

Βεβλ. vult: δὲ δὲ πᾶσι Δίκασι ἰστέτασ, aut εὐνοῦται.

Struchmeier, An. Cr. p. 148. vel πᾶσι, quod est in antt. edd. retinere, vel εὐνοῦται scribi vult. Beck.

29. λευκοπῶλῳ] Idem epitheton existat Phan. v. 615. ubi recte Valckenærius de Amphione et Zetho intelligit, hujus maxime loci subsidio usus, nec tamen negligens Hesychium v. Διόκευς. Barnesius, non inerte, honoris indicium apud Veteres fuisse putat Equis albis rectori, unde Jason apud Pindarum: λευκοπῶλῳ δῖμονε παλῆος φέρωντι μῦ. Pyth. IV. Stroph. 6. confer Lib. Judicum, c. v. ver. 10. Musg.

Τὼ λευκοπῶλῳ πρὶν τυρανῆσαι χθονός Ἀμφίον, ἠδὲ Ζῆῶν, ἰσγόνῳ Διός] Candidi equi, et muli, et asini principibus et tyrannis et victoribus, præcipue ovantibus et triumphantibus, semper in usu esse solebant; Castorique et Polluci κατ' ἰξῆ-χῆ, tribuuntur a veteribus; ut diximus ad Helen. v. 639. Sed nec iis solis, ut vel ex hoc loco patet; verum Amphionem et Zetho, qui λευκοπῶλῳ quoque dicuntur et ἰσγόνῳ Διός; erant enim et illi Διὸς αὐτῶν, Jovis nempe et Antiope filii, unde et illi etiam Gemini, ut Castor

et Pollux, vocati; sic enim Horat. Epist. Lib. I. 1. Epist. 18. v. 41. Gratia sic fratrum Geminorum, Amphionis atque Zethi, dissidui. Quod vero Διὸς αὐτῶν et alii dicantur, vide Eustathium in Homer. fol. 1333. lin. 57. Quin et hi Castorum titulo in hoc loco insigniti, λευκοπῶλῳ vocantur; unde Hesychius recte: Διόκευς, ἢ Ἐλῖος ἀδελφεὶ. Καὶ Ζῆῶν καὶ Ἀμφίον λευκοπῶλῳ καλεῖσθαι καὶ κένεργε, etc. Palmerius errat, dum studens hunc locum corrigere, magis implicat, dicendo: Pro Ζῆῶν καὶ Ἀμφίον τρυγόνε Κόκευς καὶ Παλιδόκευς. Insuper certe hæc scripsit Hesychius. In illo. Salmasius, ut nos, legit, Diog. Laërt. 123. Nummes in Phrynich. p. 47. Neque aliud in Hesychio desidebatur, quam vocula καὶ ante Ζῆῶν, etc. Quod et de Phavorino quoque dicendum. Sed, ut ad vocem λευκοπῶλῳ revertamur, etiam inter Hebræos candor erat nobilitatis insigne, tam in vestibus, ut probavimus ad Helen. v. 1186. quam in equis, mulis, aut asinis, ut supra diximus; et jam nunc probaturi sumus. Ita Judicum, c. v. ver. 10. Principes et Judices populi Israëlitiæ designantur per hæc verba, equitantes albos nūdicos, i. e. candidos; ita vertit Anglicana nostra versio: Speak ye, that ride on white asses. Quin et ἱερικά, ut et nobiles et regii juvenes, albis equis invadebantur; unde Pindarus Jasonis parentes vocat λευκοπῶλῳ, Pythonic. Od. 4. Stroph. 6. Διόκευς ἢ ἰσγόνος πατέρων Κόκκῳ σιγῆται φέρωντι μῦ καλῶν. Unde et nos in Franciados nostræ Lib. VII. de Nigri Principis equo ita veteribus conformiter canimus — Hic longe cygnos con-

Στάσις νοσοῦσαν τήνδ' ἐπισπασὼν πόλιν.

- 35 Ἡμῖν δὲ κῆδος εἰς Κρίοντ' ἀπηγμῖνος
Κακὸν μίγιστον, ὥς τοικε, γίγνεται.
Τοῦ μου γὰρ οὗτος παῖδός ἐν μυχοῖς χθονός,
'Ο κλεινὸς οὗτος τῆσδε γῆς ἄσχαν Λύκος
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει

Irruens in hanc urbem seditione laborantem.

- 35 Nobis vero affinitas cum Creonte contracta
Maximum, ut apparet, malum est.
Nam dum in penetralibus terræ est filius meus,
Ille inclytus hujus terræ dominus Lycus
Liberos Herculis vult perdere,

dent corpore vincat. Idem aquilas oculorum acie, curvaeque fatiget. Quin et in historia nostra, quam de vita et gestis Regis Eduardi Tertii quinquennio fere abhinc edidimus, ubi post pugnam Pictaviensem, in qua rex Gallorum, Johannes de Valois, ab Eduardo Principe captus est, ejusdem principis triumphalem in urbem Londinum ingressum describitur, ita dicimus, *Histor. Ed. III. Lib. III. c. 2. sect. 1.* "Rex Johannes, regalibus vestimentis indutus, arduo candidoque equo invehatur; majestatis id erat emblemata et honoris. At generosus ille Princeps Wallie lateri ejus adquebat nigrum astutrone vectus, ut qui ne minimam quidem triumphi speciem præ se ferret." Non absudit hinc vetus triumphantium apud Romanos mos: Hi enim curru quatuor albis equis propter amnem Clitumnum pastis protracto capitulum adscendebant; veluti dignos hinc se probarent, qui propter fortitudinem rerum potirentur. Et de Camillo hæc Livius, *Lib. V.* Maxime conspectus ipse est, curru equis albis juncto urbem inductus, parumque id non civile modo, sed humanum etiam visum. Jovis Solisque equi aquiparatum dictatorem in religionem etiam trahunt. Et paulo post: *Camillus mediore multo laudo*, quam cum triumphantem alibi per urbem invehunt equi. Hinc Ovid. *Art. Aman.* Quatuor in astra curvus ibis equis. Et Horat. *Beror.* ut equis præcurreret altis. De Persarum vero albis equis, qui Nexai dicebantur, Solique erant sacri, vid. quæ nos in *Αἰτιατικῶν* nostro ad v. 1304. notativimus. Huc addde Hadriani Junii

Animadvers. *Lib. I. c. 12.* ubi hunc ipsum locum expendit. *Barnes.*

30. Vid. *Port.* ad *Hecub.* 327. *Hermann.*

31. καὶς h. l. non propria ponit significatione, sed indicare unum e posteris (descendant) censet *Prev. Beck.*

35. ἀσχανίος] Amicus quidam Musgravii recte in ἀσχανίος mutare videtur.

Hermann.

Musgravii amicus jure ad v. 476. refert. Proximo versu accipites hæremus inter καὶς μίγιστον, permagnum malum, et κακὸν μίγιστον, malorum maximum. Absque dubitatione legitimus, ἀσχανίος ἦλθεν, v. 161. Legimus etiam κακὸν ἦλθεν, *Beck.*, loco *Beck.*, v. 283. Quam emendationem, ut dicere solet Wakefieldius, præcipit nobis *Persæus Adversus.* p. 271. *Elmsl.*

ἀσχανίος] Malit amicus ἀσχανίος, ut v. 476. *Musg.*

38. Ὁ κλεινὸς οὗτος κῆδος γὰρ ἔσχαν Λύκος] v. 540. Λύκος ὁ καὶ κλεινὸς γὰρ ὁ καὶ ἔσχαν. v. 764. ἔσχαν' ὁ καὶ κλεινὸς, ὁ καὶ κλεινότερος Κρεῖττ', λαίμα λυσιὸν γι τοῖς Ἀσχανίους. Mirum nobis videtur, Hieronymum in horum tertio locorum, *Pierconi* emendationem κακὸς pro κλεινὸς tenuisse, quæ, iudicio nostro, primo et secundo recipiatur. *Conf.* v. 566. non multum abest quin legeremus κακὸς, in omnibus locis a *Pierconi* citatis (*Verisim.* p. 233.) Vid. etiam *Eurip. Suppl.* 1063. *Hel.* 1398. *Elmsl.*

κλεινὸς] Ionice, ut κλεινὸς, v. 1294.

Musg.

39. [ἐκλόν] Ita recte edunt, ex conjectura H. Stephani. vid. infra v. 60. Ed. Ald. ἐκλόν. *Musg.*

- 40 Κτανών, δάμαρτά δ', ὡς φόνω σβίση φόνον,
 Κάμ', εἴ τι δὴ χρὴ καμ' ἐν ἀνδράσιν λίγειν,
 Γέροντ' ἀχρεῖον μὴ ποδ' οἷδ' ἡδρωμένοι
 Μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην.
 Ἐγὼ δέ, λίπει γάρ με τοῖσδ' ἐν δώμασιν
 45 Τροφὸν τέκνων οἰκουρόν, ἥνικα χυδαῖος
 Μέλαιναν ὄρφην εἰσέβαινε, παῖς ἰμὸς
 Ξὺν μητρί, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλείους,
 Βωμὸν καδίζω τόνδε σωτῆρος Διός,
 Ὅν καλλιῖκου δορὸς ἀγαλμ' ἰδρύσατο,

- 40 Necans et conjugem, ut eandem caede extinguat,
 Et me: si modo inter viros numerare quoque convenit
 Senem inutilem, ne aliquando illi, postquam ad virilem aetatem pervenerint,
 Poenas exigant caedis Avorum maternorum.
 Ego vero (reliquit enim me in his aedibus
 45 Nutritorem liberorum et custodem domus, quando terrae
 Obscuram caliginem ingressus est filius meus.)
 Cum matre, ne liberi Herculis moriantur,
 Ad aram hanc Jovis servatoria sedeo,
 Quam statuit ut monumentum esset victricis haeae,

40. δάμαρτά δ'.] Conjectura Canteri est, quam recte recuperunt Editi. Ed. Ald. δάμαρδ'. *Mung.*

δάμαρτά δ'.] Ita lego pro δάμαρδ', ut versus expleatur, qui defecit una syllaba. Auctores Canterum et Scaligerum habeo.

Barnes.

45. Μήτρωσιν.] Pluralis pro singulari, ut infra v. 455. Confer Longinum, Sect. XXIII. Unum quippe hic Creontem respicit, Megare patrem, liberorumque ideo avum. Notandum enim, vocem Μήτρως, quae plerumque avunculum sonat, ab Euripide, et solo forte Veterum, ad avum maternum indicandum adhibitam esse. Pollux Lib. III. sect. 16. *Μετρίω πατρί, τῶντι δὲ Εὐρεσίῳ πατρίω ἀνέμωτι.*

Μήτρωσιν.] *Avi materni.* Pindarus Olymp. IX. Stroph. III. ubi Scholastes: *οὐδ' ἰ Πινδαρὸς οὐδ' ἐν τῇ πατρὶς ἀνέμωσι μήτρωσιν ἰσαρῶν.* *Mung.*

Μήτρωσιν.] Ita omnino pro μήτρωσιν scribendum; Creon enim, quem Lycus ceciderat, et cuius caedis vindictam ab Herculis liberis metuebas, erat illis Μήτρως, hoc est in hoc loco *μητρωνίδα*; ita

enim Eustathius fol. 971. lin. 38. *Καὶ ἔπειτα εἰ τῇ πατρὶς Γαίῳ Μήτρως ἀνέμωτι.* Ita ipse poëta infra explicat, v. 546. *Μέγας Κλειὺς θάνατον ἰσχυράκεν.* Quod non cernentes interpretes, nescio quid de avunculis delirabant; nos jam Latinam quoque versionem in hac parte sanavimus.

Barnes.

Uberius Reisk. docuit, pluralem sic pro singulari poni, sed monuit etiam, posse in μήτρως præter avum maternum intelligi fratres matris, s. avunculos. *Beck.*

45. Locum hunc non observavit Censor anonymous in Vol. VII. p. 447. Ibi cui titulus, *The Quarterly Review*, qui negat, τρεφίς unquam in genere masculino usurpari. Lego *Τρεφίς τίςινεσσι κισυρῇ.* Cujus mutationis in fidem, monendum erit, M.S. Philoctet. Soph. in Museo (Harl. 5743.) Britannico, legere, *τρεφίς* pro *τρεφίης*, v. 544. Vid. Porson. Advers. p. 203. *Elmsl.*

47. Vide Porson. ad Hecub. v. 1141.

Herman.

Reisk. scribit: *πὸ θάνατον ἰσχυρῶν.* *Beck.*

48. σωτῆρος Διός.] Statuam Tropei more crexis Hercules Thebis, in honorem Jovis

- 50 Μινύας κρατήσας, οὐμὸς ἐγγενὲς τόκος.
 Πάντων δὲ χρεῖοι τάσθ' ἔδρας φυλάσσομεν,
 Σίταν, ποτῶν, ἰσιθῆτος, ἀστρώτῳ πίδα
 Πλευρὰς τιθύντες· ἐκ γὰρ ἰσφραγισμένοι
 Δόμων καθήμεθ' ἀπορία σωτηρίας.
 55 Φίλων δὲ τοὺς μὲν, οὐ σαφεῖς ὁρῶ φίλους,
 Οἱ δ' ὅντις ὁρῶντες, ἀδύνατοι προσωφελεῖν.
 Τοιοῦτοι ἀνθρώποισιν ἢ δυσπραξία·
 *Ἦς μῆποδ', ὅστις καὶ μέσας εὐνοὺς ἰμοί,
 Τύχοι, φίλων ἔλεγγον ἀψευδίστατον.

- 50 Cum vicisset Minyas, generosus filius meus,
 Has autem sedes servamus inopes rerum omnium,
 Cibi, potus, vestitus, in non strato solo
 Latera ponentes. Etenim exclusi
 E domo sedemus, inopia salutis.
 55 Amicorum vero alios quidem video non esse veros amicos,
 Et qui vere sunt, non possunt nos adjuvare.
 Ejusmodi inter homines res est calamitas:
 In quam utinam nunquam, qui vel mediocriter mihi sit amicus,
 Incidat, certissimum indicem amicorum.

Sospitatoris; quam Asyli instar erat. De
 Troopis nos ad Heraclid. v. 937. De
 Asylio ad Ion. v. 1311. Barnes.

49. Ὅτι καλλίστην δαίτην ἀγαλμ' ἔχοντες,
 *ἀγαλμα δαίτη καλλίστην, periphrasis apta
 tropai, de qua te vide nota praecedente.

Barnes.

50. Μινύας] Orchomeni incolas, quibus
 cum Thebani rectigales essent, Herculis ope
 libertatem recuperaverunt. vid. Apollod.
 Lib. II. c. 4. sect. 11. Diod. Sic. Lib.
 IV. sect. 10. Musg.

Μινύας κρατήσας.] De Herculis cum
 Minyis pugna et Ergino, eorum rege,
 vide Apoll. Bibl. Lib. II. c. 4. sect. 2.
 et Polyænum Strategem. Lib. I. Minyæ
 autem hi erant Orchomeni, et ab Argo-
 naustis diversi, qui et ipsi Minyæ dicti.

Barnes.

51. Sic Henthus et Musgravius. Vulgo
 χρεῖοι. Hermann.

χρεῖοι] Adjectivum χρεῖος, de quo
 non cogitant interpretes, exstat infra
 v. 1328. Æsch. Suppl. v. 110. et in frag-
 mento Andromedæ apud Stobæum Tit.
 XCI. Philo Judæus de Cosmoporia: καὶ
 γὰρ χρεῖος ἔσται, ὃ πόρον ἐκείνου. Musg.

χρεῖοι, indigē, jam Heath. reposuerat.
 Beck.

53. Reisk. ἐσφραγίζουσιν vult esse exclu-
 dere aliquem domo, ceris velut et signis
 appositis arcere. Beck.

55. εαφῶν] Ita MSS. Steph. Ed. Ald.
 εαφῶν. Musg.

57. Non opus est ut fugiamus aut
 ad hoc genus interpretandi aut ad e-
 mendationes ab aliis interpretibus pro-
 pinatas. Accusativus ἰλεγγον non re-
 spicit ad δυσπραξίαν, sed ad infinitivum
 subauditum δυσπραξίας τυχεῖν. Sic v.
 425. εἰς τι παλοῦσθαι "Εσθαι" ἢ "Αδαι,
 εἴνεσι τειλεσάν. Iph. A. 231. Ναῦν ἔτι
 ἀρσάνοι ἔλυσαν, καὶ θῖσι ἀσίσθαι, τὰς
 γυναικίαις ἔφει ἰμώσαν "Πε πλοῦσται,
 μιλῶσι ἀδελῶν. Hel. 1432. πᾶσι δὲ χρεῖ-
 ον φαῖσι βῆσθαι μακαρίαις ἰμωμένοι, "Τὰς
 μὲν ἔλινος ἀέροι, αἱ ζήλοντις ὃ. Locis his,
 accusativi, εἴνεσι τειλεσάν, μιλῶσι ἀδελῶν,
 ἰμώσαν ἔλινος ἀέροι, non pendunt ab
 ullo uno vocabulo, sed tota actione a ver-
 bis antecedentibus descripta. Elmsl.

59. Temere tentatur hic versus. Mu-
 tata est constructio, quod in mente habebat, ὅτι μέσας λέγει. Hermann.

ΜΕΓΑΡΑ.

- 60 ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ' ἐξείλες πόλιν,
 Στρατηλατῆσας κλεινὰ Καδμείων δορός,
 ὦς οὐδὲν ἀνδράποισι τῶν θεῶν σαφές.
 Ἐγὼ γὰρ οὐτ' εἰς πατέρ' ἀπηλάδην τύχης,
 Ὃς οὐνεκ ὄλβου μίγας ἰκομπάσθη ποτί,
 65 Ἐχων τυραννίδ', ἥς μακραὶ λόγχοι πέρι
 Πηδῶς ἔρωσι σώματ' εἰς εὐδαίμονα,
 Ἐχων δὲ τέκνα, καὶ ἔδωκε παιδὶ σῶ,

ΜΕΓΑΡΑ.

- 60 O senex, qui Taphiorum olim cepisti urbem,
 Glorioso exercitui Thebanorum imperans,
 Quam Deorum nullum consilium certum est hominibus!
 Ego enim quod ad patrem, non fortuna carui;
 Qui propter opes olim valde superbus erat,
 65 Habens regnum, propter quod longæ hastæ
 Saltant ob cupiditatem, in beata corpora principum:
 Habens insuper liberos; filioque tuo me dedit,

[Ἰλιχον] Ita Aldina, nec ulla ratio est, cur cum Brodeio legamus Ἰλιχον. Utrumque enim, vel ipso teste, probum. vid. infra v. 73. Musg.

[φίλων Ἰλιχον ἀφιδιόκων.] Canterus φιλῶν. Ovid. Scilicet ut fideum spectatur in ignibus auranti, Tempore sic duro est inspicenda fides. Malim, inquit Brodeus, Ἰλιχον, ut sit: ἡ ἀνακρίσις τοῦτο ἐστὶν Ἰλιχον. Eustathius: Ὁ δὲ πρῶτος λίχον, ἦν καὶ ἀνὴρ ἐκείνου, καὶ τὸ καίτοι, ἢ ἰσὺς καταλάβει, εἶπε καὶ ἡ Ἰλιχον, καὶ τὸ Ἰλιχον. Barnes.

Henth. etiam legit Ἰλιχον ἀφιδιόκων, sed Ἰλιχον non pro neutro, verum pro masc. habet, ut sit insulx, vel argumētum, et constructio: τοῦτο ἐστὶν ἀνὴρ ἀφιδιόκων ἐστὶν ἀφιδιόκων, δεικνύει Ἰλιχον ἀφ. φίλων. Beck.

Aut Ἰλιχον ἀφιδιόκων, ut ad ἀν. ἀνὴρ referat, aut Ἰλιχον ἀφιδιόκων, ut ad εἰς et εὐχον. Si autem Ἰλιχον ἀφιδιόκων retineatur, debuit εἰς et λέχον legi. Reisk.

60. De Taphis ab Amphitryone subactis vide Apollodor. Lib. II. c. 4. sect. 7. et Plautum Amphitryone, passim.

Musg.

[Ταφίων ἦν ποτ' ἐξείλες πόλιν.] Taphiorum et Teleboarum urbes excidit Amphitryon juvenis, in vindictam Alcmæonæ fratrum ab his cæcorum. De qua re vide Apollodor. Bibliothec. Lib. II. c. 4. §. 6. et interpretes Hesiodi ad illud Scut. Herculi. v. 18. καλὴν δὲ καταφύγει περὶ κόμας Ἀλκίον ἔρως Ταφίων δὲ Τελεβοίων. Item Job. Brodum in Antholog. Lib. V. Barnes.

63. ἀνελάθεις εὐχαι.] Eperit crasse fortunæ. Isocrat. Evagoræ: ἀνελκασίαις τοῖς πολέμοις. Maxim. Tyr. Dissert. XXI. ἀνελκασίαις τοῖς ἰγαστοῖς. Idem Dissert. XXXIII. βίασεν φρενὶ ἀνελκασίαις λίχον: vid. et Dissert. XL. in fine. Xenoph. p. 7. Themist. p. 90. C. Plutarch. Agesil. p. 1125. Ed. H. Steph.

εἶτ' εἰς πατρίδ' Nec quoad patrem. Oponi debuit in sequentibus εἶτ' εἰς πόλιν, nec quoad patriam. Sed hoc videtur latere in ἀφ' ἡμῶν καὶ εἰς. Musg.

64. Ὃς οὐνεκ ὄλβου.] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. εἰς οὐνεκ ὄλβου. Musg.

69. δαίμων.] Legendum, ni fallor, εἰδῶνος. Ita quidem γένος (l. e. viventibus nobis) avolarunt. Musg.

Reisk. reponit: καὶ τὸν ἰσὺν μετὰ δαί-

- Ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ ξυνοικίσας.
 Καὶ νῦν ἐκείνα μὲν θανόντ' ἀνίπτατο·
 70 Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θιῆσκειν, γέρον,
 Οἷ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
 Σῶζω νεοσσούς, ὅσους ὤς, ὑφειμένῃ.
 Οἱ δ', εἰς ἐλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πιτυῶν,
 Ὡ μῆτερ, αὐδᾶ, ποῖ πατὴρ ἄπασσι γῆς;
 75 Τί δρᾷ; πόθ' ἤξει; τῷ νῦν δ' ἰσφαλμένοι
 Ζητοῦσι τὸν τεκόντ'· ἐγὼ δὲ διαφέρω
 Λόγοισι, μυθιούουσα, θαυμάζω δ', ὅταν

Nobilem conjugem Herculi jungens matrimonio.

Et nunc illa quidem mortua volaverunt.

- 70 Ego vero, et tu senex, moriemur,

Et liberi Herculis, quos sub alis

Fullos, veluti gallina incubans, servo.

Ipsi autem ad sciscitandum alius aliunde accedens,

O mater, inquit, ubinam terrarum abest pater?

- 75 Quid facit? quando veniet? ob teneram aetatem autem decepti,

Quaerunt patrem: ego vero prolecto

Verbis, fabulans. Admiror vero quando

νῦν' ἀνίσταται, aut: καὶ νῦν ἰσῆναι μὲν θανόντ' ἀνίπταται (nempe Creonte) ἀνίσταται, illa gloria volavit, Creonte mortuo. Beck.

69. α. καὶ νῦν ἰσῆναι μετὰ θανόντ' ἀνίσταται·

ἰσῆναι καὶ εἰ μάλιστα θνήσκειν, γέρον·

Priorem versum in mendo cubare priusquam intellexit Reiskius, cujus tamen conjecturae prout ejusmodi, quibus nemo facile calculum adiecit. Musgravius φθασίοντ' ἀνίσταται legendum suspicatus, voculam reliquit μετὰ, huc loco, si quid video, minime accommodatam. Videsis an corrigi debeat

καὶ νῦν ἰσῆναι μέντοι ἔργον' ἀνίσταται.

Illi nunc quidem volaverunt, neque ullum sui vestigium, nullum fructum ad praesentem hanc vitam reliquerunt. In Oreste v. 1506. Helena percussorum manibus elapsa et inter Deos recepta ἡ θαλάσσης ἰσῆναι καὶ ἀνίσταται Ἀργεῖσι. et v. 1574.

εἰ εἰςθεοὶ ἀπ' ἔργου εἶχοναι.

in Helena autem, v. 604. Illud simulacrum, cujus causa Graeci multos per annos

bellum gesserant, βίβαντο ἀπὸ αἰθέραι πτόχας ἡλθὼν ἔργοναι. Aeschylus Agam. 668. naves ἔχοντ' ἔργοναι, παρὰ τὴν ἀναλὸν ἀνίσταται. Plura huc pertinentia concessit Abresch. in Annotationibus ad N. T. p. 595. sq. Quod ad μέντοι attinet, quod facile permutari potuit cum μετὰ per compendium scripto, illud minime abundat, sed cum sensum habet, quem in Latina versione exprimere conati sumus. Eodem sensu positum legitur in Medea, v. 1257. μέντοι μέχθαι ἵβναι τῶν εἰσῆναι.

Jacoba.

71. Ex emendatione Piermonii. Vulgo

δυσσῆναι. Herman.

δυσσῆναι] Recte Piermonius δὲν νο-

εῖν, conferens Heraclid. v. 10. Μῦθος.

71. α. δυσσῆναι Σῶζω νεοσσούς, ἔργον δὲ ἔργοναι.] Vide ad Andromach. v. 411. et

Troas. v. 753. Barnes.

73. ἔλλιν] Ita Edid. recent. monente

H. Stephano, nec dissentiant MSS. E. G.

Ed. Ald. ἔλλιν. Murg.

75. τῷ νῦν] Τῷ νῦν. Τῷ νῦν, pro ἡ

νῦν, vid. ad Androm. v. 183. et v. 601. et Ion. v. 547. Barnes.

- Πύλαι ψοφῶσι· πᾶς τ' αἰστήσιν πόδα,
 'Ὡς πρὸς πατρῶν προσπισούμενοι γόνυ.
 80 Νῦν οὖν τίν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας
 'Εξευμαρίζεις, πρίσβυ; πρὸς σὶ γὰρ βλέπω
 'Ὡς οὔτε γαίης ὄρι' ἂν ἐκβαῖμαι λάθρα·
 Φυλακαὶ γὰρ ἡμῶν κρείσσονες κατ' ἐξόδους·
 Οὐτ' ἐν φίλοισιν ἐλπίδες σωτηρίας
 85 "Ετ' εἰσὶν ἡμῖν. ἤντιν' οὖν γνώμην ἔχεις,
 Λίγ' εἰς τὸ κοινόν, μὴ θανεῖν ἔτοιμον ἦ,
 Χρόνον δὲ μηκύνωμεν, ὅντις ἄσθενεῖς.
 AM. ὦ Δύγατερ, οὔτοι ῥάδιον, τὰ τοιάδε
 Φαύλως παραινεῖν σπουδάσαντ' ἄνιυ πόνου.

Fores strident, et unusquisque attollit pedem,
 Ut ad paternum se projecturi genu.

- 80 Nunc igitur quam spem, aut viam salutis
 In promptu habes, O senex? ad te enim respicio.
 Nam neque terminos terre clam egredi possumus:
 Sunt enim custodire in exitu nobis potentiores,
 Neque in amicis spes salutis
 85 Nobis est amplius. Sententiam igitur quam habes,
 In medium profer, ne mors sit expedita nobis:
 Sed tempus producamus, existentes infirmi.
 An. O filia, non facile est talia deliberantem decernere
 Tanquam levis sine fluctuatione.

80. Ald. & ὠδῶν. Barnesius ex Canteri conjectura, probata E. m. Porto, edidit ἱκανῶς. Praeferebant judicavi Musgravi correctionem. *Hermann.*

& ὠδῶν] Canterus ἱκανῶς. Legendum & σπῆς. σπῆς σωτηρίας est apud Josephum Lib. XX. c. 3. sect. 1. et de vita sua, sect. 3. *Musgr.*

ἱκανῶς] Ita cum Cantero pro & ὠδῶν lego, et ad ἱκανῶς refero. Vox Homerica. *Barnes.*

Reisk. conjicit: & σπῆς σωτηρίας, aut vinculum, omnis salutis. *Beck.*

Ferri poterat antiqua lectio & ὠδῶν, aut fundamentum salutis. *Heath.*

81. 'Εξευμαρίζεις,] Εὐερερίζεις, παρασκευάζεις, μέλλεις ποιεῖν, καὶ παρῆλθαι ἡμῶν. Εὐμαρξίς, μέλλεις, παρῆλθαι, τὰ ἐν μέλει, αἰ χρεῖαι. Vid. supra v. 18. σμυρναῖος ἱκανῶς. *Barnes.*

86. Videntur dura verba sic exponi de-

bere: dic, annon expeditum et consultum sit mori, et annon tempus tantummodo trahamus absque fructu, quum non valeamus eadem arceri. *Reisk.*

88. α. παρακαλῶν] Optime Reiskius (et Heath.) παρακαλῶν. παρακαλῶν καὶ ἐκάλει idem plane est, ac παρακαλῶ καὶ ἐκάλει. Sed praeterea legendum putem:

— οἷον μέλλας καὶ ἐκάλει.

καὶ' ὅς, παρακαλῶν παρακαλῶν' ὅς, οἷον.

Non utique facile est, hujusmodi res, tumquam levis quaedam, sine ulla hesitatione aut errore mentis discernere. Si postpositum adjectivo vide Suppl. v. 331. *Musgr.*

89. Reiskius et Heathius παρακαλῶν. Non sollicitanda vulgata. *Hermann.*

90. Vulgo παρακαλῶν] Emendavit Musgravius. *Hermann.*

παρακαλῶν] Male vulgo, quod et habet

- 90 ME. Λύπης τι προσθεῖς, ἢ φιλιῖς οὕτω φάος;
 AM. Καὶ τῷδε χαίρω, καὶ φιλῶ τὰς ἐλπίδας.
 ME. Κάγω' δοκιῖν δι' τὰδόκητ' οὐ χρεῖ, γέρον.
 AM. Ἐν ταῖς ἀναβολαῖς τῶν κακῶν ἔνιστ' ἄκη.
 ME. Ὁ δ' ἐν μίσῳ με, λυπρὸς ὢν, δάκνει χρόνος.
 95 AM. Γίνοιτό τᾶν, ὦ θύγατερ, οὐριος δρόμος
 Ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ καὶ σοὶ κακῶν
 Ἐλθοι τ' ἐτ' ἂν παῖς οὐμός, ἐνιήτωρ δὲ σός.
 Ἄλλ' ἡσύχαζε καὶ δακρυρρόους τίκνων
 Πηγὰς ἀφαίρει καὶ παρρυκῆλει λόγοις,
 100 Κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπαῖς ὄμω.
 Κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτῶν αἱ ξυμφοραί,

- 90 *Meg.* Quid tristitia tibi deest? aut amas tantopere lucem?
Am. Ego vero et laetor ea, et spero amo.
Meg. Et ego: sed non oportet sperare non speranda, O senex.
Am. In ipsa mora insunt remedia malorum.
Meg. At tempus interjectum, cum sit triste, mordet me.
 95 *Am.* Forte, filia, contingat secundus cursus
 Ex praesentibus malis mihi, et tibi,
 Ac veniat aliquando filius meus, tuus maritus.
 Verum quiesce, et lacrymosos liberorum
 Fontes aufer, et ipsos delini verbis,
 100 Commentis fallens, quamvis miseram deceptionem.
 Laborant enim etiam ipsae mortalium calamitates,

contextus, *μενέειν* ε'. Vid. *Iph.* in *Aul.* v. 41. *Troad.* v. 799. *Mug.*

Peit. *Miscell.* Lib. III. c. 20. reponit: Ἐλθὲν εἰ προσθεῖν ε', sed repugnat ei *Heath.* *Beck.*

95. Esfurditi emendatio est γίνοιτο εἰς. Vulgo γίνοιτο εἰς. *Herman.*

Malim, γίνοιτο εἰς εἰς εἰς, ὡς θύγατερ. Ἐν, nobis videtur, magis sententiae consentaneum quam εἰς. *Elmsl.*

Recte, ut videtur, *Barnesius* verum per *μυ* supplevit, uncinis hic inclusum. Vide, citante ipso, *Orest.* v. 124. *Iphig.* in *Aul.* v. 613. *Iphig.* in *Taur.* v. 871. *Troad.* v. 1073. *Mug.*

95. a. γίνοιτο εἰς, ὡς *μυ* θύγατερ, οὐριος δρόμος Ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ καὶ σοὶ κακῶν. Olim *μυ* ante θύγατερ aberat, non sine versus iactura; restituitur nunc cum elegantia; sic *Orest.* v. 124. '13', ὡς *εἰς* *μυ*.

μυ. *Iphig.* *Aul.* v. 613. Σὺ γ', ὡς *εἰς* *μυ*. *Iphig.* *Taur.* v. 871. ὦ *μυ* θύγατερ. Demum *Troad.* v. 1073. ὦ *φίλῳ*, ὡς *εἰς* *μυ*. Nec obest, quod in versu sequenti *μυ* iterum occurrat: prius enim *μυ* pro *μυ* ponitur, alterum ad γίνοιτο refertur. Τῶνδ' vero, quod in secundo versu post παρόντων aberat in nonnullis exemplaribus, ex Aldina editione restitui.

Barnes.
 Quia in ed. vet. est, γίνοιτο εἰς, ὡς θύγατερ. *Reisk.* scribit: γίνοιτο εἰς εἰς, ὡς θύγατερ. *Beck.*

97. Ἐλθὲν εἰς εἰς εἰς. Ita MS. 2714. Vulgo Ἐλθὲν εἰς εἰς εἰς. *Mug.*

In vulgata particulam εἰ ejici jubebat *Heath.* locumque reddidit sic: Fieri potest, O filia, ut, secundante fortunae aura, effugiam obtingat ex praesentibus malis,

Καὶ πτύματ' ἀνέμων οὐκ αἰὶ ράμπη ἔχει,
 Οἷ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τίλους οὐκ εὐτυχεῖς.
 Μεδίσταται γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα.

105 Οὗτος δ' αἰὲρ ἄριστος, ὅστις ἐλπίσιν
 Πίποιθεν αἰεὶ τὸ δ' ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακοῦ.

Et flatus ventorum: neque semper robur habent,
 Et qui felices sunt, non sunt perpetuo felices,
 Omnia enim a se invicem in diversa abeunt.

105 Hic autem optimus est vir, qui spei
 Semper confidit: at desperare, hominis est ignavi.

que me et te circumdant, venint modo felix
 meus iuniorque moriturus. Beck.

98. Ald. τίσις, reliquæ τίσις, sic ci-
 tavit etiam Porc. ad Phoen. 381.

Herman.

101—106. Apud Stob. Grot. CXI. p.
 461. ubi ἔμφρησι. Barn.

Elegantius foret:

101. α. ἀμνησὶ γὰρ τοι καὶ βροτῶν αἰ σαρφίρει,
 καὶ σπύματ' ἀνέμων αἰεὶ ἀπ' ἀλλήλων δίχα.
 Musg.

101. Κάμνησι γὰρ τοι καὶ βροτῶν αἰ σαρφί-
 ρει.] Hunc locum egregium sane et philo-
 sophia plenum citat Stobæus in capite
 σαρφίρει, totidem verbis, excepto, quod
 in v. 104. Μεδίσταται pro ἔφισταται legit.
 Hugo Grotius ita vertit in eua Stobæi
 editione: "Etiam calamitas ipsa lassari
 solet. Nec semper oër tristibus flabris
 gemit, Nec cui beate nunc, et olim sic
 erit. Perpetua rebus imminet divortia,
 longe Optimus, qui sperat: at qui ignavia
 Despondet animum, nullius pretii est
 homo." Hinc Ovidianum illud in omni
 fere consilio a me usurpatum: Sed quid
 tentare nocet? Et sane, qui varias, mi-
 ras, subitas et inexpectatas fortune vices
 novit, de nihilo unquam desperabit; audcat
 modo, et expectet. Certe desperatio
 multis nocuit, heroica spes et fiducia sepe
 felicem sortitur exitum. Quare recte
 Theocritus: Ἐλπίδις ἡ ζωῆς, ἀνέστηται
 ἢ θανάτου, Idyll. IV. v. 42. Latine: Spes
 est in vivis, sed spes est nulla sepulchris.
 At vetustissimus poeta, Linus, optimo:
 Ἐλπίσθαι χαρὴ σάντ'· ἰσὺν οἷα ἰσὺν αἰδῶ
 ἀλόνται. Ἐφ'ἡν σάντα Θερπὺν τίλους, καὶ
 ἀνέστηται αἰδῶ. Non hæc ego de ambitio-
 norum, aut amatorum, aut avarorum spe
 vana; de his enim rectius Plato statuit,

Τὰς ἐλπίδας ὑπεργαίρειαν ἀνδρόσιν ἰσχυροῦς
 ἵσται. Barnes.

103. Οἷ τ' εὐτυχοῦντες, ἡ δ' εἰς τὸν οὐκ εὐ-
 τυχεῖ. In hanc sententiam vide quæ nos
 ad Iphig. Aul. v. 161. Barnes.

104. Stobæi lectio est μεδίσταται ut.
 111. Grot. Euripidis libri ἔφισταται.

Herman.

ἔφισταται] Stobæus Tit. CXI. Ed.
 Grot. μεδίσταται, quod non deterius.

Musg.

ἔφισταται.] De Stobæana lectione in
 margine notavimus. Nostra vero potior
 videtur, ut sit hic sensus: Non eundem
 semper cursum tenenturque servant, sed ad
 initicem separari et mutari solent. Ita
 Thucydides Lib. II. Καὶ γὰρ μὴ ἰσχυροῦς
 εἶμι, καὶ οἷα ἔφισταται ὁμοῦ ἢ μεταβάλλου-
 σιν. Barnes.

105. α. Οὗτος δ' αἰὲρ ἄριστος, ἔστιν ἐλπίς
 πίσις αἰὲρ.] Οὗτος ἔστιν ἡ δ' ἀνέστηται
 καὶ σαρφίρει μάλιστα μὴ ἰσχυροῦς, ἔστιν ἡ
 ἀνέστηται καὶ εὐτυχὴς καὶ τὰ οὗτοι εὐτυχὴς ἰσχυ-
 ρος γίνεται. Spei autem laudem vide
 supra ad v. 101. Barnes.

106. Reisk. reponit: ἀνιέρω, ἢ ε. ἀνιέρω,
 σπύματ' ἀνέμων ἀνιέρω. Beck.

107. α. Vulgo ἐλπίς καὶ ἰσχυρὸς. Sic
 Orest. 147. Hæret interpretatio in vo-
 cabula quinque priora quæ, si modo solite
 conjungamus, necessario signant locum,
 ad quem Chorus proficiscitur. Sic Med.
 666. Τὶ γὰρ ἰσχυρὸς γὰρ θεογονίᾳ ἰσχυρὸς
 Hæc verba tamen, ut jure moment inter-
 pretes, locum significare ex quo venit
 Chorus, intelligenda sunt. Barnesius,
 causa nulla illata, in textum recepit λυδῶν.
 Musgravius vult ἰσχυρὸς in ἰσχυρὸν mu-
 tare. Quas emendationes metri ratio non
 fert, has igitur Hermannus rejicit, qui
 addit: "At μάλιστα καὶ ἵσται ἔφισταται ἡ-

ΧΟΡΟΣ.

Ἵπώροφα μέλαθρα
καὶ γραιῖα δέμνι' ἀμφὶ βάκτροις
Ἔρρισμα θέμενος, ἐστάλην, ἠηλόμεν

στροφῇ.

CHORUS.

Ex bene tectis atris

Et senili lecto, baculis

Innitens, egressus sum lugubrium

μινος idem est ac si dixisset, μέλαθρα καὶ ἥματα ἐν βάκτροις διαταγόμενοι. Sic in Ione 743. ἔκστην ὧ ἱερὸν περιφρῆ στίχων χθονί. "Nobis non aridet interpretatio hæc, quem locum si quis emendare nos rogaret, legamus: ἱρὸν, seu magis ἱρῖον pro ἱερῶν. Omnia hæc mutatione recta evadent. Verbum ἱερῶν accusativum regit in hujus tragediæ, v. 82. Ὅτι οὐ γυνὴς τοῖ δὲ ἱερῶν λαθόν. Autamen libere fatemur, ἱρῖον pro ἱερῶν, audacius mutari. Mirum est, quod in versu Medee supra laudato, Aldus habet ἱερῶν loco ἱερῶν. Elmsl.

107. ss. Hæc Ode in editis omnibus tanquam monostrophica exhibetur, sed vera antistrophicam esse, monuit me Tyrwhittus. Strophe et antistrophe sic constitui possunt:

Στροφή.

XO. Ἵπώροφα μέλαθρα, καὶ γραιῖα
ἥματα, ἀμφὶ βάκτροις
ἱερῶν θέμενοι, ἠηλόμεν ἠέμεν
γυνὴν τ' ἀνδρῶν, ὅντι καλὸς ἥρως
ἦτορ μόνον, καὶ ἥματα καταφρῆν
ἰνέχων δούλων,
πρὸς τοῖς πόσι, ἀλλ' ἥματα κριθῆναι.
ὡς τίσις, τίσις παρὲν
ἀνδρῶν, ἔ γραιῖα, εὐ τοι
καλὸν μόνον, ἔ τοι δὲ ἥματα
τίσις ἀκαταστάτου.

Ἀντιστροφή.

μὴ τίλην τραπέζην, βαρὺ τοι αὐλόν,
ὅντι πρὸς στροφῶν
ἀλυσὶν ἱερῶν καὶ ἥματα
βάρυν ἥματα τραπέζην βαρύν
καλὸν χερσὶ καὶ στίχων, ἦτορ μόνον

καλὸν ἀκαταστάτου.
γυνὴν γυνὴν καταφρῆν,
ἔ ἥματα ἥματα τίς
τίς τίς ἱερῶν καὶ ἥματα
τίσις τίς ἥματα, τίσις τίς
κατὰ τίς τίς ἥματα

Descripi, ut legendum puto. Rationes emendationum nunc exponam.

Pro ἱερῶν, quod metro adversatur, legi potest non incommode ἱ-ῖ-ῖ-ῖ-ῖ-ῖ. Vox Homérica est, Plutarcho etiam adhibita Themistocli. p. 217. Ed. H. Steph.

ἥματα, quod prebet in fine versus Barnesiana, additamentum est Scaligeri.

Μουσ. καλὸν dactili vult Reisk. alloqui Chorum sedes suas et urbem totam.

Heath. sic versum dividit:

Ἵπώροφα μέλαθρα antispasticus hemioliis.
καὶ γραιῖα ἥματα penthemimeris trochaica.

Beck.

108. Barnesius ex Scaligeri conjectura post γραιῖα addidit ἥματα. Musgravo ἱερῶν in ἠηλόμεν mutandum videbatur. At μέλαθρα καὶ ἥματα ἱερῶν θέμενοι idem est ac si dixisset, μέλαθρα καὶ ἥματα ἐν βάκτροις διαταγόμενοι. Sic in Ione 743. ἔκστην ὧ ἱερὸν περιφρῆ στίχων χθονί.

Hermon.

109. ἱερῶν.] Et metro repugnat hæc vox et sententia. Sententia scilicet, quia Amphitryon, non intra ardes, nedum in cubiculo, versabatur, sed foris sub dio ad aram Διὸς σπένδον. vid. v. 53. Non igitur ad stragula senilia properabat Chorus, sed ea tum maxime reliquerat. Legendum forte ἠηλόμεν, egressus sum, quod non semper genitivum adisciscit, sed aliquando etiam accusativum. Herodot. Lib. V.

- 110 Γόνυ αἰδός, ὥστε πολλὸς ὄρνις,
 Ἔτια μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπὸν
 Ἐνύχων ὀνείρων,
 Τρομερὰ μὲν, ἀλλ' ὅμως πρόθυμα.
 115 ὦ τίς κ' πατρός ἀπάτορ', ὦ
 Γεραί, σύ τε, τάλαινα μά-
 τερ', ἃ τὸν Ἀῖδα δόμοις
 Πόσιν ἀνασπινάξεις.
 Μὴ προκαμήνῃ, πόδα

ἀνιστρ.

- 110 Carminum cantator, ut cana avis,
 Verba tantum, et species obscura
 Nocturnorum somniorum,
 Tremula quidem, sed tamen prompta.
 Io liberè, liberè patre carentes, O
 115 Senex, tuque, mater infelix,
 Quae Plutonis in ædibus agentem
 Maritum deploras.
 Ne defatigemini pedem,

ἐνὶ τῇ μὲν φωνῇ ἱερίῃ ἐν τῇ δὲ ὥστε
 ἑταίρῳ ἢ ὀνείρῳ. Polyb. p. 586. π.
 τὸν αἰδὸν εἰδὸς ἱερίῳ θορῆν. Idem, p.
 630. A. ἱεραὶ μόνον τὴν βασιλικήν.
 Dionys. Halicarn. p. 252. l. 44. τὰς πό-
 λας ἱεραὶ εἰδὸν. Aristid. Orat. Sacr.
 111. ἱερίῃ ἢ μὲν τὴν ἑταίρῳ. Musg.
 110. τολὸς ἱερίῃ,] i. e. cygnus. Musg.
 111. α. Hos versus illa constituit
 Heath.

Ἔτια μόνον, καὶ δόκημα periodus.

Νυκτερωπὸν ἱερίῳ ἑταίρῳ trochaicus trimeter
 brachycatalectus.

δόκημα νυκτερωπὸν recto casu ponitur, et a
 senibus de se dictum accipi debet. Beck.
 Vid. Hecub. 72. Burn.

113. Τρομερὰ μὲν, ἀλλ' ὅμως προθυμα.]
 V. 126. Τίς κ' πατρός ἀπάτορ'. Quo-
 niam quæque horum versuum sequuntur
 iambici tres dimetri, perducuntur ut lega-
 mus, προθυμὰ et ἀπάτορ'. Elmsl.

Τρομερὰ μὲν,] Emendatio est Tyrwhittii
 pro τρομερὰ μόνον. Musg.

Pro μόνον Heath. legit μὲν αὖ. Beck.

114. Vulgo ἰὸ τίς κ', τίς κ'. Herman.
 114—116. Versus hi tres sunt iambici
 dimetri quos sequitur ithyphallicus. Vul-
 go legitur: τὸ τίς κ', τίς κ'. Brevis est

secunda syllaba γηραι, ut in vv. 144.
 896. Legit Hermannus, ὦ τίς κ' τίς κ'
 πατρός ἀπάτορ', ὦ γηραι, σύ τε τάλαινα μά-
 τερ', ἀπάτορ, locutionem portentuosam
 esse clamat Wakefieldius, et legit, ἰὸ τί-
 κ' κ', μάλα πατρός, ἀπάτορ'. "Quam
 emendationem," ait Wakefieldius, "utro-
 que pollice sine dubio laudabunt eruditi,
 cum sit ex intimis veterum venustatum
 thesauris deprompta." Quoniam πατρός
 ἀπάτορ, nobis videtur, Græce dici æque
 ut μάλα ἀπάτορ, Androm. 610. ἀπάτορ
 τίς κ'. ibid. 712. ἄλλοι φῶλον. Hel. 524.
 et viginti aliæ locutiones passim apud tra-
 gedias, propterea quod emendationem
 Wakefieldio utroque pollice laudare ro-
 ganti morem gerere nolimus. Elmsl.

118. In editis est μὴ προκαμήνῃ τίς κ'.]
 Sed voces τίς κ' et προκαμήνῃ propter me-
 trum transposui. Musg.

Comma post προκαμήνῃ ponendum.
 nam τίς κ' coheret cum ἀνίστη, remittenti-
 tes, de curvas vigore scilicet. Beck.

118—123. Hæc Amphitryoni tribuen-
 da censeo, quæ vero inde sequuntur, te-
 rum Choro. Heath.

120. Vulgo ζυγφίξεν πᾶσι δίοις κ'.]
 Metri indicio primam vocem correxi.
 Ante δίοις syllaba deest. Fortasse ἱε-
 ραίων scribendum. Rarior est remittendi

- Βαρέυ τε κῶλον, ὥστε πρὸς πετραῖον
 120 Λίπας ζυγοφόρον κῶλον, . . ἀνίπτες, ὥς
 Βάρος Φίεω τροχλάτοιο κῶλου.
 Λαβού χιρῶν καὶ πίπλων, ὅτου λίλοιπε
 Ποδὸς ἀμαυρὸν ἵχνος.
 Γίρων γίροντα παρακομίζει,
 125 Τὸ πάρος ἐν ἡλίκῳ πόνοις
 ὦ, ξυνοπλὰ δόρατα νῆα νῆμ
 Ξυνῆν ποτ', εὐκλειστάτας

- Et lenta membra; tanquam ad saxum
 120 Clivum jugales equos incitantes: ut
 Onus gesto tremuli pedis,
 Apprehende manus, et vestes, cuiuscunque deficiit
 Imbecille pedis vestigium.
 Senex senem deduc,
 125 Qui, sociæ hæstæ juveniles
 Ante inter equalium labores, juniores
 Una fuerant, laudatissimæ

significatio in forma ἱερῆς. Sed habet Sophocles in Philoct. 703. Sensus est: ne fatigemini, pedem senio gravem remittentes, velut equum jugalem in loco acclivi. *Hermann.*

Reisk. scribit ζυγοφόρον κῶλον. *Beck.* 121. Vulgo φίεω. Scripsi φίεω, ut *Heathius*, qui tamen errat, quum id vult conjunctivi modi esse, κῶλον pro Aldino κῶλον præbuerunt MSS. *Stephani.* Intelligitur pes timbans. Eandem rem similiter in *Ione* v. 743, per περιφρῆσιν ἑσθῆος indicavit. *Hermann.* κῶλον.] Ita Ed. Ald. MSS. *Steph.* κῶλον. Sed legendum τροχλάτοιο βῶλον, et intelligendum de lapide molarī, qui rovera τροχλάτοιο est, i. e. rota circumactus. Sic *Xenarchus* apud *Athen.* Lib. II. c. 23. patinam fictilem τροχλάτοιο αἶρας vocat, quod rota figulina circumacta fuerat.

βῶλον aliquando lapidē significat, ut in *Orest.* v. 976. *Strabo* de lapidina *Synnadica*: κατ' ἀρχὰς μὲν μακρὸς βῶλον ἰαβήοντι τῷ μεταλλῷ, καὶ ἔτι νῦν τοὺς παλαιούς τῷ ῥωμαιοῦ αἰῶνι ἱερῶνται μετὰ δὲ. Lib. XII. p. 577. B. *Musg.*

Reisk. repetit: βαρυφόρον τροχλάτοιο κῶλον, equi currum trahentis, cui onere

currus et longo itinere pes gravis et tardus factus est. *Beck.*

Pro φίεω malim legere φίεω, forma subjunctiva, ut constructio sit: λαβὼν χιρῶν καὶ πίπλων ὡς βάρος φίεω. τροχλάτοιο κῶλον verte aurigalis pedis. *Heath.*

122. ἔστω, cuiuscunque. Legitur etiam *Esse*, sed, ut opinor, perperam.

Heath. 125. Elisiō in voc. παρακομίζει flagitat ordinem, vs. 125, 126. mutari, cum prior duorum horum versuum, ordine quo fere semper stant, a consonante incipit. Mutationem hanc, *Musgravio* iudice, sententia ipsa postulat. *Edmnd.*

Τὸ πάρος] MSS. *Steph.* τὸ πάρος. In MSS. pariter ac edicis hic versus ante versum ὦ ξυνοπλὰ exhibetur, quod constructionem impeditam facit. Transponendos fuisse, metro *Odes* invento, dubitari non potest.

ὦ et νῆα in edd. iota subscriptum habent, quasi dativi singularis essent. Mihi videntur nominativi dualis esse, ut ipsi commutationes ξυνοπλὰ νῆα vocentur, vide, quæ dedimus ad *Suppl.* v. 708. *Iphig* in *Taur.* v. 141.

Pro εὐκλείστας, quod hic dedi, MSS. habent εὐκλειῶν. *Musg.*

- Πατρίδος οὐκ ὀνείδη.
 "Ἴδετε, πατὴρ ὥς ισχυρῆς.
 130 Γοργῶνες αἶθε προσφριεῖς
 'Ομμάτων αὐγαί. 130
 Τὸ δὲ δὴ κακοτυχίς οὐ λείλοιπεν ἐκ τέκνων,
 Οὐ δ' ἀποίχεται χάρις.
 'Ελλάς, ὦ, ξυμμάχους
 135 Οἶους, οἶους ὀλέσασα
 Τούσδ' ἀποστρήσει. 135
 'Αλλ' εἰσορῶ γὰρ τήσδε κοίρανον χθονὸς

Patriæ non probra.

Videte ut truces

130 *Patris similes sint hi*

Oculorum fulgores.

Infortunium vero nondum a liberis discessit,

Neque abiit ob venustatem.

O Græcia, belli socios

135 *Quales, quales amittes,*

Cum hos perdidideris.

Sed enim video dominum hujus terræ

*Leg. τὴν πόλιν ἐνέλεα' (aut ἐέλεα') is
 πῖνος, illum, qui in laboribus eandem me-
 cum (aut bene) ferebat astatem. Beck.*

126. Vulgo *ἐέλεα*. Emendavit Tyr-
 whitius, licet ille non uno modo in de-
 scriptione metrorum hic falsus. *Herman.*

128. *οὐκ ὀνείδη*. Non in opprobriis
patriæ. Reisk.

129. Hic versus in duos dividendus:

"Ἴδετε πατὴρ ὥς penthemimeris trochaica.

Γοργῶνες αἶθε προσφριεῖς iambicus dimeter.

Heath.

132. Hæc sensu carent. Scribendum
 videtur:

*οὐκ ἔστι κακοτυχία οὐ λείλοιπεν ἡ πόλις
 ἐλέα, οὐδ' ἀποίχεται χάρις.*

At nimirum infortunium paternum non
 desinit liberis, neque extinctus est de-
 cor. Oris scilicet paterni. *Herman.*

Heath. vertit: *Sors vero iniqua patriis
 nequamque eos reliquit etiam a puerilis.*

Beck.

135. *ὦς ἢ ἀποίχεται χάρις*. Sic etiam
 in Sophocl. Electr. 132. *Herman.*

133. *χέρου*.] i. e. *Χάρου*. Propter for-
 mas venustatem. non *χέρου*, nominativo
 singulari. *Musg.*

138. *συμῶνα*] Its MSS. E. G. et
 2714. Ed. Ald. *παρίνα*. vid. infra v.
 701. et Bacch. v. 208. *Musg.*

Λύκας] Homeri Scholiastes ad Odys.
 v. 268. *Ἡ Μεγάλη Συγάσκη Κρίσσει, τῷ
 Θεῷ βασιλεῖ, γοργῶνι Ἡρακλεῖ, παῖδας
 ἴχθυ Θερίμαχον καὶ Κριετιάδην. Βαδίζου-
 σι δὲ αὐτὸν εἰς ἄλιν, ἵπῃ τὸν ἐν Κονίῃ ἄλιν,
 ἄλιν, ἡ τὴν Θεῶν βασιλῆος. ποσειδῶν' Ἡρα,
 κακοτυχίῳ τοῖς Ἡρακλεῖ παῖδας, ἵνα
 εἴωσι οὐ γὰρ αὐτὸν ἐκαστῶν εἶναι. Παρ-
 γορῶνι δὲ Ἡρακλεῖ, ἀναγῶν αὐτὸν καὶ τοῖς
 ἵπποις παῖδας. Μανίη δὲ τὸν Ἡρακλῆ, καὶ
 αὐτὸν τοῖς ἵπποις. Joh. Brodæus. Non
 autem hic Lycus erat legitimus regni
 Thebani successor et hæres, quæquam et
 ex Thelano sanguine procreatus: erat
 enim filius veteris Lyci, Nyctei fratris;
 sed ex Eubœa a seditiosis Thebanis ad
 regnum vocatus contra Creontem, dum
 abesset Hercules: illo autem mox rede-
 unte, oppressus et cum liberis occisus.*

Barnes.

Λύκον περιῶντα τῶνδε θαμάτων πέλας.

ΛΥΚΟΣ.

Τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάρορον,
 140 Εἰ χεὶρ μ', ἱερῶν· χεὶρ δ', ἐπεί γε διαπότης
 Ὑμῶν καθίστηχ', ἱστορεῖν ἂ βούλομαι 140
 Τίς εἰς χρόνον ζητῆτε μῆκυναι βίον;
 Τίς ἐλπίδ', ἀλκῇ τ' εἰσροᾷτε μὴ θανεῖν;
 Ἦ τὸν παρ' Αἰδῆ πατέρα τῶνδε κείμενον
 145 Πιστεύεισθ' ἥξειν; ὥσθ' ὑπὲρ τὴν ἀξίαν

Lycum accedere prope hanc domum.

LYCUS.

Herculis patrem, et uxorem,
 140 Si mihi convenit, interrogo: convenit autem, siquidem dominus
 Vester sum, interrogare quæ volo.
 Quam diu quævisis prorogare vitam?
 Quam spern, aut quod auxilium videtis, ne moriamini?
 An patrem horum jacentem apud Plutonium
 145 Venturum creditis, ut iis præter dignitatem

139. Τὸν Ἡράκλειον] Recte ab hoc versu Lyci μέλος orditur Barnesius, quæ in reliquis add. a versu sequenti incipit. Musg.

139. κ. Τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάρορον Εἰ χεὶρ μ', ἱερῶν·] Hæc ego verba prius Lyco tribuo, et rectissime, licet olim versus Τὸν Ἡράκλειον, &c. in Choro condinabatur; unde Scaliger *et* 3' legendum putabat. Amphitryon autem et uxor Herculis cum Choro in scena manserant; nec una cum Lyco nunc intrant; quare ad Lycum hæc oratio incipit; in hunc sensum: *Si fas est, Herculis patrem et uxorem questionibus exercere; illas interrogo; at ego sum dominus et rex vester, ergo certe fas est: Quousque igitur et qua quo frui vitam vestram certissime morti destinatum producere conamini?* Sed hæc necessitatem mihi impositam video, Euripidis causa et hujus loci pauca prælibandi. Magnus enim ille Scaliger, ubi de Senecæ fabula loquitur, cui nomen Hercules Furens, hæc habet: "Apud Euripidem tragedia est huic affinis et argumento et nomine. (Economia partim similia, partim dissimilia." Palmam autem ille vir

magnus in hoc fere opere, præcipue in hac scena, ab Euripide detrahit, Senecæque capiti imponit, et decorum in Amphitryonis persona melius a Seneca observatum, quam ab Euripide, contendit: *Est, inquit, Euripides in decoro Personæ Amphitryonis longe inferior Senecæ; ut in multis aliis. Ego neque Scaligero, neque Senecæ quid detractum volo? Criticorum vero totam gentem appello, utrum Senecæ œconomia et judicium per omnia linguæ nitore respondere soleat; et num illi σπουδαίεται par semper sit cura et εὐσπρίανται; et uter in hac ipsa fabula divitiis spirat, an Seneca, qui Herculem desperatione victum manus sibi inferre fixum statuit, vel Euripides, qui id ipsum consiliū, ut imbellis animi iudicium, ab Hercule rejectum fortiter et prudenter facit. Vido infra ad v. 1137. et 1138. Non est hujus loci, comparisonem inter eos instituere; Euripides certe, si in omnibus non sit melior, hoc saltem præferendus est, quod in multis etiam ipsi Senecæ sit auctor et exemplum. Et sic utriusque salva sit sua laus. Quamquam, ut supra*

- Βραχίονός φησ' ἀγγόναισιν ἐξελεῖν;
 Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὐνεκεν
 155 Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεῶν;
 Ὅς ἔσχει δόξαν, οὐδὲν ἄν, εὐψυχίας
 155 Θερῶν ἐν αἰγμῇ, τὰλλα δ' οὐδὲν ἄλκιμος.
 Ὅς οὐ ποτ' ἀσπίδ' ἔσχει πρὸς λαίᾳ χερσί,
 Οὐδ' ἦλθε λόγχης ἱγγύς, ἀλλὰ τόξ' ἔχων,

Strangulatione brachiorum se interfecisse dicit?

Hinc facti certatis? Horum igitur causa

- 155 Non oportet mori liberos Herculis?

Qui habuit estimationem fortitudinis, cum nihil esset,

In certamine ferarum fortis, ceteris in rebus minime,

Qui nunquam clypeum habuit in sinistra manu,

Neque venit prope hastam: sed arcum habens,

de illo insano fecit, inducens Lycum ita loquentem, cum criminoaretur Herculeum, fortisque ipsius facta contemneret: Ἦ τὸν Νηλεὺς θῆξ', ἐν τῇ βίῳ αὐτοῦ, βραχίονός φησ' ἀγγόναισιν ἐξελεῖν. Sed Cicero quoque in 2. Quæstione Tusculana, ubi venit ejulationem illam Herculis e Trachiniis. Inquit enim — O Lacertorum totī, Vestrae preterea quondam Nemeus Leo Ferens efflavit graviter extremum halitus? In numismate præterea argenteo imago est hominis leonem suffocantis, quem Herculeum esse ex clava ante posita intelligere licet, nec non ex pharetra. Leguntur autem illic verba hæc: C. POBLICI. Q. F. Ita illc. Quin idem ipse testatur Hercules apud Theoc. Idyll. α. v. 262, &c. Τὰ μὲν ἰγὼς εἴδεται παραφρονέοντα βαρύνει Νηλεΐδης, πρὶν αὐτὸν ἐπείρσασθαι ἀμυνέσθαι, Αἰχμὴν ἀφίκεται παρ' ἵππας ἔλασα φερέας, ῥίψας εἴθις ἱερὰς, πολέμιας τὴν ἐν Φαρίγγει Ῥυχμῇ Ἰγνατίῳ, ἐνδοχῆς εἰν χερσὶ ἱκίσκε. Ἐξίστησι, μὲν σαρκεὶ ἀνελκόμενος ἐν ἐπείρσει, &c. Graphice sane; unde pictores normam sibi capiant. Puto vero, illos ex Sampsonis leonem lacerantis imagine primitus decipitos. *Narrat.*

155. Ἡρακλείους scribunt Reisk. et Heath. *Beck.*

156. Ὅς ἔσχει] Ψόγας Ἡρακλείους ὡς τὸ ξῆμα. *Scholastic.*

159. α. ἀλλὰ τόξ' ἔχων, Κάκιστος ἐπείγει,] Aristoph. Schol. fol. 290. Εἰς F α. καὶ ἀγνοίᾳ· διὰ καὶ εἴθετος αὐτὸν ἀναλῶ, αὐτὸν ὄνομα.

Vol. VII.

εἶπεν. λαβόμενος γὰρ ἐ τὸ ξῆμα, ὡς ἐπείγει. Et Sophocel. Ὁ καλὸς Νηλεὺς αὐτὸν ἐπείγει φρεσὶν. Et Eustathius: Ὅτι διὰ τὸ Ἀδαντιοῦ ἀλκυσταῖ, διὰ μὲν ἐ ἰσχυρὸν αὐτὸν, αὐτοῦ γὰρ εἶπαι παρ' αὐτοῦ τὸ ξῆμα. Joh. Brodæus. Præterea de hac quæstione Eustath. fol. 831. lin. 32. ad illud Homer. Iliad. X. v. 383. Τέφρα λαβόμενος, &c. Τὰ δὲ τὸ ξῆμα λαβόμενος, αὐτὸν ἀπὸ τῶν εἰρησίων Τεφρῶν γὰρ καὶ Ἀπὸλλων καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ τὸν Ἡρώς ἐν ἀράσσει, Ἡρακλῆς, Ἰάσος, Εὐρύππος, καὶ κατὰ Τρίκας Φιλοκλέους, Τυδάει, Μερμερίος, &c. Ut vero Diomedes damnat umiditatis Paridem sagittarum apud Homerum, sic et Ajax arcus vituperat apud Q. Calabrum, Lib. III. a v. 436. ad v. 442. Et ut Eustathius ibidem: Φαεῖ, αὐτὸν ἐν γυναικὶ εὐδοκῶν τὸν παλαιὸν τὸν καλὸν διὰ καὶ εἴπεται μὲν τὸ ξῆμα ἐν ἀράσσει, περιττωμένη δὲ τὸν σαρκεὶ μάρμα. Ita tamen et Herculis exemplum in viris fortibus hunc usum arcum commendabit; quod et Amphitryon mox strenue defendit, a v. 187. ad v. 202. Et Saxonum, Normannorum et Anglorum nostrorum exemplum insuper pro arcubus statit, qui aut bombardarum usum sagittando plurimas victorias sunt adepti, ut præcipue sub Gulielmo Normanno, sub Eduardo Tertio et Henrico Quinto. His autem semper ex patribus in usu arcus erant; Saxones itaque arcu, et patres eorum, Gothi, et Getæ et Massagetæ valebant, quos Dionysius Afer sagittarum emissores emphatice vocat:

O

- 160 Κάκιστον ὄπλον, τῇ φυγῇ πρόχμιρος ἦν.
 Ἀδρὸς δ' ἔλεγχος, οὐχὶ τόξ', εὐψυχίας, 160
 Ἄλλ' ὅς μιν βλίπτει τε ἀντιδέρκεται
 Δορὸς ταχῆϊαν ἄλοκα, τάξιν ἐμβεβῆς.
 Ἔχει δὲ τοῦμὸν οὐκ ἀναιδείαν, γέρον,
 165 Ἄλλ' εὐλᾶσιαν· οἶδα γὰρ κατακτανὸν
 Κρείοντα, πατέρα τῆσδε, καὶ Δρόιους ἔχων. 165
 Οὐκουν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμούς;
 Χρῆζω λιπίσθαι τῶν διδραμίνων δίκην.

160 Ignavissimum armorum genus, ad fugam paratus.

At viri fortitudinis indicium est non arcus,

Sed qui manens aspicit, et vicinam intuetur

Hastæ fortuitum sulcum, in acie constitutus.

Habet autem *factum* meum, O senex, non crudelitatem,

165 Sed cautionem: scio enim quod interfecerim

Creontem patrem huius, et regnum habeam.

Haud igitur, educatis his, ultrices mei

Volo relinquere, factorum *meorum* panas.

Μακροχίτων καίτοις θύει μὲντοι ἱερῶν.
 Quin vox Scythæ ad Saxonicum, Scytta,
 Sagittarius, et Schieten Belgicum perti-
 nere putatur, unde et Scoti. *Barnes.*

162. βλίπτει καὶ δέρκεται idem est. ergo
 βλίσσων ἀντιδέρκεται. existimo quidem.
 deinde lego δέρι τανύς ἄλοκα, τάξιν, ἑ-
 βεβῆς, in longo Martis sulco, ordine inquam,
 seu acie, constitutus. τανύς est a τανύς,
 longe protensus, μακρός. ἄλοξ sive ἄλαξ
 δέρι est unaquaque series militum, sive
 κατὰ ζυγίς, in fronte, sive κατὰ εὐρίχην,
 in agrum. Apparet ex his, comma post
 ἀντιδέρκεται esse ponendum. *Heisk.*

Ἄλλ' ἔς μέντοι Ἐταίρις δολίχων.

Scholiaz.

163. ταχῆϊαν. Ita MSS. E. G. et
 2714. ut jam Barnesius. Ed. Ald.
 ταχῆϊας. Sed legendum ταχῆϊαν, fortui-
 tum.

Fortitudo militis in eo maxime cerni-
 tur, si quis hastam ex adverso venientem
 rectis oculis intueri potest. Quod et Eu-
 ripides hoc loco indicasse videtur, sic pro-
 inde emendando:

— ἀντιδέρκεται
 Δέρι ταχῆϊαν ἄλοκα —

Heuschius: ἀλῆι, ἰερῶν. Nonnus, p. 389.

Ἐγχεὺς ἱσταμένης νταίνται ἔρδαι ἱερῶν.

Musg.

Δέρι ταχῆϊαν ἄλοκα.] Male olim τα-
 χῆϊαν, cum δέρι sit neutrius generis; quare
 ταχῆϊαν lego et ad ἄλοκα refero. Ἄλοξ
 autem idem, quod ἄλαξ, ἦ, et ab Eusta-
 thio exponitur, ἦ τοῦ δέριτος εἰς μέντοι τα-
 μά. Est itaque metaphora: δέρι enim
 ἄλοξ, i. e. hastarum gladiatorumque sulcus,
 plagæ sunt ac vulnera; Æschylus in A-
 gamemnon. Ὀνοχῆς ἄλοκα ποτίσας. Ex
 Brodaro. Nos vero in Franciados nos-
 træ Llib. V. hac etiam metaphora usi
 sumus, et ad proprietatem ἀρχαῖων
 λόγων retulimus; v. 364. At *Malada*
Althemium dum viderat alta rubenti Ful-
 nera purgentem gladiis, mortisque seren-
 tem: Hinc, ait, aut fœcæ mensis mihi
 target optima; Aut hos ille meo parabit
 sanguine sulcos. *Barnes.*

164. ἀναιδίας, crudelitatem. Sic Pin-
 dar. Olymp. X. in fine ἀναιδία πόντος.
 Antholog. p. 47. ἀναιδὶ ἄγερ. Emendat
 Pieronius ἀναιδίας. Mihi nullo modo
 necessarium videtur, ut Lycus crimine
 ignavie sese purget, priusquam objicia-
 tur; cum præsertim consilium ejus pri-
 ma facie non tam ignaviam indicet, quam
 crudelitatem. Nam quod postea timi-

- AM. Τῷ τοῦ Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνίτω μέρει
 170 Παιδός· τὸ δ' εἰς ἑμ', Ἡράκλεις, ἱμοὶ μίλει
 Λόγοισι τὴν τοῦδ' ἀμαθίαν ὑπὲρ σίβην 170
 Διῖξαι· κακῶς γάρ σ' οὐκ ἱατίον κλύειν.
 Πρῶτον μὲν οὖν τὰ ῥήτ' (ἐν ἀρρήτοις γὰρ
 Τῇ σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεις)
 175 Ξὺν μάρτυσιν θεοῖς δεῖ μ' ἀπαλλάξαι σίδην. 175
 Διὸς κεραυνὸν δ' ἠρόμην, τίθριππά τε,
 Ἐν οἷς βίβηκός, τοῖσι γῆς βλαστήμασιν,

Ans. Jupiter quidem Jovis partem tuestur

- 170 In filio: quod enim ad me pertinet, O Hercules, curae mihi erit:
 Ut verbis hujus stultitiam pro te
 Ostendam: neque enim sinendum est ut male audias.
 Primum igitur indicta (inter indicta enim
 Tuam ignaviam ponendam arbitror, Hercules)
 175 Testimonio Deorum, me a te oportet amovere.
 Interrogo autem Jovis fulmen, et quadrigas,
 In quibus vectus, terrae filius,

ditatis ejus mentio fuit, peperisse hoc vi-
 detur Lyci ipsius professio, se idcirco in
 domum liberosque Hercules animadverte-
 re, ne postea eadem Creontis ulciscantur,
 confer etiam v. 546. 554. *Mung.*

167. s. Reiskius: νικητὴν ἱμοῖ. Sed
 ex hac lectione sequeretur, alios fuisse
 Herculis liberos, alios autem ultores Ly-
 co formidatos. Non incommodum fue-
 rit:

εἰσαν νικητὴν τῷδε νικητὴν ἱμοῖ
 χερσὶν λυσιόβω τὸν δειραμῖνον Νέεον.

νικητὴν Νέεον, ut νικητὴν Νέεον. *Electr.* v.
 680. Pro δειραμῖνον, Ed. Ald. δειρα-
 μῖνον. *Mung.*

168. Νέεον, personam, vid. v. 733. 752.
Electr. 42. *Heath.*

169. Forte, τὸ τοῦ Διὸς μὲν, Ζεὺς ἀμυνίτω
 περιπαλεῖ, quoniam ad Jovis quidem por-
 tes attingit, tuestur ille filium. aut saltem,
 salvis reliquis, legi leg. loco μέρη. *Reisk.*

169. s. Τῷ τοῦ Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνίτω μέρη
 Παλίου.] Mollis foret sermo, si le-
 geretur atque distingueretur:

Τὸ τοῦ Διὸς μὲν, Ζ. ἂν μέρη
 Παλίου· τὸ δ' εἰς ἑμ', Ἡρ. ἱμοὶ μίλει.

Quod ad Jovem attinet, Jupiter —
 Quod vero ad me.

Fuchs.

173. Plutarch. in Cat. Min. p. 1439.
 ed. Steph. ἄρῳα et δ' ἠρώαται. V. Pors.
 ad Med. 675. *Herman.*

Τὸν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡρακλῆϊ. δ' ἠρώ-
 αται, Plutarch. l. p. 785. *Pors.*

176. ἄρῳα,] Imperfectum pro presen-
 ti, ut infra v. 1230. *Androm.* v. 488.
Mung.

176. s. Διὸς κεραυνὸν ὃ ἄρῳα, τίθριππά
 τε. Ἐν αἷς βίβηκός,] Pindari Schol. ad
 Nemaeic. Od. 1. Φάλαρα δὲ τίθρις ἰσ
 Θράκη καὶ αἶμα, ἵστα εἰ γόνατ' ἀνελθόντων
 ἐνὶ θυῷ. Τὸν δὲ ἱχθύνον τὸν μάχη πρὸς
 τοὺς γόνατ' αὐτοῦ, καὶ μὴ περιγυρῶντος
 τοῦ μάχης, φασὶν ἱσθῆσαι τὸν γῆν, καὶ ἄλλας
 ἄλλους τοῖτους, εἰ μὴ καταμαχόμενος αὐτοῦ
 δὲ τὸν ἠρώαται. Ἡρακλῆϊ τοῖτον καὶ Διὸς
 κεραυνὸν αὐτὸν, ἠρώαται· εἰ θεοὶ τῶν γόνα-
 των. Historia est apud Diodorum, lib. V.

Broderus.

ὃ ἄρῳα,] Forte, διὰ μὲν, hic mihi
 ostendo, fulmen Jovis, provooco ad fulmen
 Jovis. *Reisk.*

177. βίβηκός,] Jupiter, non Hercules.
Reisk.

- Γίγασι, πλευροῖς πτήν' ἱναρμόσας βέλῃ,
 Τὸν καλλίνικον μετὰ Διὶν ἐκώμασεν.
 180 Τετρασκιλὲς δ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος,
 Φολὸν ἐπελθόν, ὃ κάκιστε βασιλείων, 180
 Ἐρεῦ, τί' ἀνδρ' ἄριστον ἐγκρίσαιεν ἄν,
 Ἡ οὐ παῖδα τὸν ἰμόν, ὃν σὺ φῆς εἶναι δοκεῖν.
 Δίρφον δ' ἐρωτῶν, ἥ σ' ἔθρεψ', Ἀεαντίδα,

Giganteis lateribus inflgens volucra tela,
 Praeclarae victoriae triumphum cum Diis celebravit.

- 180 Quadrupedem etiam contumeliam, Centaurorum genus,
 Ad Pholoon profectus, O pessime rex,
 Interroga, quoniam viram poenitentissimum judicavit,
 An non filium meum, quem tu dicis videri tantum fortem esse?
 Dirphynque si interroges Abantidem, quae te nutriti,

178. Sic malui interpungere, quam cum Musgravio et Porsono ad Phoen. 1038. γίγασι πλευρῶν jungere. Hermann. Legebat Scaliger λαγῶν pro πλευρῶν, offensus, credo, duplici substantivo. Sed neque Barnesius commode id concoctum videtur, unde γίγασι a πλευρῶν distinctione sejungit. Mihi γίγασι adjectivi vim habet, ut notat infra v. 1036. κακίαι, Helen. v. 1361. Hinc γίγασι πλευρῶν interpretor lateribus giganteis, ut sit synecdoche partis pro toto, velut cum mureo dicitur pro ense, aut purpura pro navi. De Gigantibus Herculis ope prodigatis videntur Diod. Sic. Lib. IV. sect. 15. et Scholiastes ad Pindari Nem. I. Musg. Γίγασι, πλευρῶν. Miror, quid hic Scalligero in mentem venerit, qui legit λαγῶν: hoc autem nullum hic locum habet, πλευρῶν optimum; ut hoc modo: Ἡρακλῆς, ἐν εὐδρίσσει Ζεὺς βιβανῶν, τοῖς γίγασιν, ἔργον τῶν γυγάντων πλευρῶν, ἱναρμόσας πτερό βίβλιν, ἀλλήλους ἱαύραται.

Barnes.

179. Τὸν καλλίνικον μετὰ Διὶν ἱακώμασεν. Cum Diis victoribus ipse victor καλλίνικος saltavit. Est autem Καλλίνικος Ὀρχομένιος ἵππης καὶ Ἀλφειῶν ἵππος Athenaeo. Observavit Brodæus. De qua voce vide insuper quae nos infra ad v. 681. Barnes.

180. Τετρασκιλῆς] Τετράπαιον. Centauri enim semiviri, semiviri quoque erant, inferiori parte equi, superiori homines; de quibus

vide Palaephatum capite ἐπὶ Κενταύρων. Barnes.

Distingue post ἔθρεμα, non post Κενταύρων. Heath.

180. αα. Τετρασκιλὲς δ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος,
 Φολὸν ἐπελθόν, ὃ κάκιστε βασιλείων.
 Ἐρεῦ, τί' ἀνδρ' ἄριστον ἐγκρίσαιεν ἄν;
 Ἡ οὐ παῖδα τοῦ ἰμῶν, ἐν τῷ φῆς εἶναι δοκεῖν.

Ineptam novissimi versus lectionem ab omnibus Euripidis editoribus, uno Reiskio excepto, concoqui potuisse miror. Primum non dubito, quin haec Amphitryonis verba referenda sint ad ea, quae v. 156. impudentissimus hominum Lycus de Hercule dixerat

Ἰσχι δῖον, αἰὲν ἄν, αἰφύλιον,
 θῆψιν ἐν αἰχμῇ, εὐκλειαν δ' αἰὲν ἈΑΚΙΜΟΝ,
 ἐν αἰσῇ δὲ καὶ Ἰσχι καὶ λαβὴ χαρὶ α. v. λ.

Quibus inter se comparatis probabiliter mihi emendasse videor

ἐν τῷ φῆς ἀναλίσκω.

Erunt fortasse, qui hanc conjecturam eo nomine improbandam existunt, quod a vulgata lectionis ductibus nimis abesse videatur; his itaque breviter respondere suscipiam. Primum in Codicibus simil.

- Θραύσας τε λόγχην, οὐκ ἔχει τῷ σώματι
 Θάνατον ἀμύναι, μίαν ἔχων ἀλκὴν μόνον.
 "Οσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὐστοχον,
 195 "Εν μὲν τὸ λῶστον, μυρίους οἰστοὺς ἀφίεις
 "Αλλοις, τὸ σῶμα ρύεται μὴ κατθανεῖν 195
 "Εκὰς δ' ἀφιστάς, πολέμιους ἀμύνεται,
 Τυφλοῖς ὄραντας οὐτάσας τοξέυμασιν,
 Τὸ σῶμά τ' οὐ δίδωσι τοῖς ἑαυτοῖς,
 200 "Εν εὐφυλάκτῳ δ' ἑστί· τοῦτο δ' ἐν μάχῃ
 Σοφὸν μάλιστα, δρῶντα πολέμιους κακώς, 200
 Σώζειν τὸ σῶμα, μὴ κ' τύχης ὀρμισμένους.

Et ubi fregeris hastam, non potest a corpore
 Mortem depellere, virtute solum opponens.
 Quotquot vero manum habent, arcu jaculandi peritam,

- 195 Unum quidem optimum, mille sagittis emissis
 Alis corpus defendit a morte :
 Et procul stans, hostes ulciscitur,
 Caecis videntes saucians sagittis,
 Neque corpus hostibus exponit,
 200 Sed est in loco tuto. Illud autem in pugna
 Sapientissimum est ; id, dum hostes malis affligis,
 Servas corpus, non ex casu pendens.

189. Ἀλκὴ ἐκείνη. "Εν τῷ ἑαυτοῦ σώματι
 ψάγει ἐκείνη. Scholasti.

193. Recepi emendationem Tyrwhitti.
 Legebatur ἀμύναι γ' ἄς ἔχων. Male Toup.
 ad Suid. II. p. 43. Hermann.

Versum manifeste corruptum emendat
 Piersonus legendo : ἐνὶ ἔχων ἀλκὴν μίαν.
 Tyrwhitto placet μίαν ἔχων ἀλκὴν
 μίαν. Malim minori mutatione :

Θάνατον ἀμύναι γ' ἄς ἔχων ἀλκὴν μίαν.

Mortem amoliri, fortitudinem tantum opponens.

Soph. (Ed. Col. v. 1717. χεῖρ' ἀνέχοντα
 ἀρκύν. Hom. Odys. χ'. v. 74. ἀλκ' ἄντιχινθε
 τρανίζας ἰαὶ ἀκαμάχων. Vid.
 et Thesist. p. 357. Musg.

Θάνατον ἀμύναι γ' ἄς ἔχων ἀλκὴν μίαν.]

Versus aliquo modo hic laborat : ἄς enim
 breve est, quo in loco longa syllaba requi-
 ritur. Sed nonnunquam in medio versus
 ultima syllaba communis est, ut etiam in
 fine, quasi scenarius ex duobus versibus
 constaret. Sic Horat. Non usitata aut

tenus ferat. Ubi ultima syllaba ead̄ in-
 unctata nequaquam eliditur. Non de-
 runt exempla curioso indagatori. Barnes.

Reisk. cum Piers. emendat ἐνὶ ἔχων
 ἄς ἀνέχων scribit Struchtmeier. An.
 Crit. p. 151. Beck.

Nunquam in senario iambico ultima
 syllaba tertii pedis, natura brevis, produci
 potest, quod volebat Barn. Legendum
 ἀμύναι γ' ἄς ἔχων, et post μίαν interpun-
 gendum. Heath.

194. "Οσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὐστο-
 χον.] De laude et vituperio arcuum vide
 quo nos supra ad v. 159. Barnes.

"Οσοι δὲ] "Οσοι τοῖς τόξοις. Scholasti.

202. Frustra haec tentantur. Numero
 mutato posuit ἀκαμάχους, quoniam ἑλ-
 γόντα τοιαῦτα idem est, ac si ἑλόντας dixisset.
 Hoc, inquit, in proelio prudentissimum
 est, dum hosti noccas, temet ipsum tutum
 praestare, non consistentem extra statio-
 nem a bona fortuna oblatam. Persimile
 illud est in Iph. Taur. 908. εὐφῶ γὰρ ἄν-

- Λόγοι μὲν εἶδε τοῖσι σοῖς ἱαντίαν
 Γνώμῃ ἔχουσι τῶν καδιστῶται πύρι.
 205 Παῖδας δὲ δὴ τί τούσδ' ἀποκτεῖναι θέλεις;
 Τί σ' οἶδ' ἴδρασαν; ἔν τί σ' ἡγοῦμαι σοφοί,
 Εἰ τῶν ἀρίστων τᾶκγοί, αὐτὸς ἂν κακός,
 Δίδοικας· ἀλλὰ τοῦδ' ὅμως ἡμῖν βαρύν,
 Εἰ δειλίας σῆς κατθανούμεδ' οὔνεκα,
 210 Ὅ χρεὶν σ' ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν,
 Εἰ Ζεύς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρέϊας.
 Εἰ δ' οὖν ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆσδ' αὐτὸς θέλεις,
 Ἔασον ἡμᾶς φυγάδας ἐξελθεῖν χθονίος,

Hæc quidem oratio contrariam tuam
 Sententiam habet de rebus propositis.

- 205 Verum liberos hoscæ cur queso vis occidere?
 Quid hi tibi fecerunt? Una in re te sapientem exasimo,
 Quod prolem optimorum virorum, cum ipse malus sis,
 Metuis: sed tamen hoc notis est grave;
 Si propter tuam timiditatem moriemur:
 210 Quod æquum erat, ut a nobis, qui meliores sumus, tibi contingeret,
 Si Jupiter justum erga nos animum haberet.
 Si igitur tu imperium hujus terræ vis habere,
 Sine nos exules exire ex hac terra.

λεῶν ταῦτα, μὴ ἀδόντας τύχει, καὶ ἐν λα-
 βίνται, ἢ ἐν δόλῳ λαβῶν. Non est au-
 tem ἡ τύχη ἀμερμήνευτος idem quod ἡμε-
 ρμήνευτος τύχει, sed quoniam verbum ἡ-
 μερῶν ἐστιν etiam motus notionem continet,
 ἡ τύχη dici potuit pro ἡμερῶν, ut in
 Androm. 84. χρεῖνας εἶς ἡμερῶν.

Herman.
 ἀμερμήνευτος.] Vel legendum ἀμερμήνευτος,
 ut ἡμερῶν versu præcedenti, vel enallage
 est numeri. Mens auctoris utique est,
 militem non debere in fortuna spem om-
 nem reponere, l. c. ἡ τύχη ἡμερῶν.
 Phrasis eadem fere est, quæ in Medea v.
 768. Musg.

μὴ ἡ τύχη ἀμερμήνευτος.] Ita prima om-
 nium Aldina editio, quam suo calculo
 confirmat Grotius, ut sit hic sensus: Ταῦ-
 τα ἢ ἢ ἐπ' αὐτῇ μέλει· ἢ ἐπ' αὐτῇ, ἐπ' αὐ-
 τῇ ἐπ' αὐτῇ ἐπ' αὐτῇ, ἢ ἐπ' αὐτῇ, ἢ ἐπ' αὐ-
 τῇ ἐπ' αὐτῇ, ἢ ἐπ' αὐτῇ, ἢ ἐπ' αὐτῇ, ἢ ἐπ' αὐ-
 τῇ ἐπ' αὐτῇ. Alii legunt μὴ ἐπ' αὐτῇ.

χρεὶ ἀμερμήνευτος: Ne incidat in eos in te
 irruentes: nam et hoc corruptum putant
 pro ἀμερμήνευτος. Ὅρμιζον enim in ποταμῷ
 ὀρμιζο signifiçat, quod hic locum non ha-
 bet. Scaliger legit μὴ ἰσχυρῶς, quem in
 hac parte non laudo. Barnes.

Si scripturam veterum codd. μὴ ἐπ' αὐτῇ,
 quæ mea quidem sententia melior est, re-
 tinemus, tunc cum Æmil. Porto ἀμερμήνευτος
 legendum opinor. Sin vero juxta Ald.
 cum Grot. legas μὴ ἡ τύχη, potius ἀ-
 μερῶν, vel ἡμερῶν, reponendum existi-
 mo. Heath.

Leg. ἀμερμήνευτος. rodit enim ad præce-
 dens δεῖντα, non eo ex loco, in quæ casus
 aliquis te compulerit, coercuerit et ma-
 nere coegerit velut navem in portu e ter-
 ra religatam. Reisk.

208. Sic Reiskius et Dawesius. Lege-
 batur εἰ ἐν δ'. Herman.

τί σ' εἶδ'. Ita optime Dawesius Mis-
 cell. Crit. Vulgo male εἰ ἐν δ'. Musg.

Βία δὲ δράσῃς μηδέν, ἢ πείσει βίαν,
 215 "Οταν Διός σοι πνέῦμα μεταβαλὼν τύχῃ.
 Φεῦ,

215

"Ω γαῖα Κάδμου, καὶ γὰρ εἰς σ' ἀφίζομαι,
 Λόγους ὀνειδιστῆρας ἰδατούμενος,
 Τοιαῦτ' ἀμύνειδ' Ἡρακλεῖ τέκνοισί τε,
 220 "Ος εἰς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών,
 Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλευθερον βλίσπειν;
 Οὐδ' Ἑλλάδ' ἦνέσ', οὐδ' ἀνίζομαί ποτε
 Σιγῶν, κακίστην λαμβάνων εἰς παῖδ' ἑμόν,
 "Ην χρεῖν νειοσσοῖς τοῖσδε πῦρ, λόγχας, ὅπλα

220

Per vim vero nihil facies nobis, aut patieris vim,

215 *Cum flatus dei mutatus tibi fuerit.*

Prob!

O terra Cadmi, ad te enim veniam,

Verba probrosa in te congerens,

Itane opem fertis Herculi, et liberis ejus?

220 *Qui solus pugna cum omnibus Minyis congressus,*

Fecit ut Thebae libero oculo cernerent lucem.

Neque Graciam laudo, neque potero patienter unquam

Tacere, pessimam experiens in filium meum,

Quam oportebat pueris istis, ignem, hastas, arma

τί ε' αὖ Πρῶτος scribunt Reisk. et Dawes. M. Crit. p. 343. *Beck.*

214. Ex Reiskii et Tyrwhittii emendatione. Ald. βίαν δὲ ἔδρασε μολῶν, ἢ πείσει βίαν. *Hermann.*

Recto hunc versum emendant Reiskius et Tyrwhittus legendo:

Ἐπ' ἢ ἔδρασε μολῶν, ἢ πείσει βίαν.

Musz.

Aut βίαν, aut μολῶν pro μολῶν, legendum puto. *Heath.*

Reisk. emendat: βίαν ἢ ἔδρασε μολῶν, ἢ πείσει βίαν, per vim vero nihil agas, aut experieris vicium tui. *Beck.*

215. 911c] Ita MS. G. Ed. Ald. 910c, quod edidit retinentes μεταβαλὼν (quod male manet in contextu) pro μεταβαλὼν ex conjectura H. Stephani dederunt.

Musz.

218. Verba exprobratoria dividens. Sic interpretatur Kusterus ad Hecychium v. ἰλαστικῶν, ubi videndi interpretes.

Musz.

Λόγους ἰσθδ. ἰλαστικῶν, conuictis dicēdus, est conuictis incensans. Illustravit hunc verbi ἰλαστικῶν et formulæ ipsius usum Brunck. ad Soph. Trach. 791. p. 237. b. T. I. *Beck.*

220. Vide Porz. Suppl. Praef. ad Hec. p. clxvi. *Hermann.*

De hoc anapaestorum genere; Vide vol. XIX. pp. 59, 70. libri cui titulus, *The Edinburgh Review*, Censor legere proposuit, *Μινύαισιν εἰς τὴν πόλιν*. Melius fortasse, *Μινύαις εἰς τὴν πόλιν*. Sic v. 60. hujus dramatis, "Ω κρείσσον, ταφίον τί ποτ' ἐξέλιξ πόλιν, v. 422. *Ἡρακλ' ε' ἀμφὶ βαλλὼν, | τοῖς νεο-εὐκατοῖς ἀνελί|σσαν βοτῆρ' Ἐρεθίας. Elmsl.*

[c] Si voluit auctor, usum Herculem ab universis Minyis victoriam reportasse, adstipulantes Historicos non habet. Tradunt enim ὅ, Herculem privatim quidem Orchomenios fuisse, sed non solum, vide Diodor. Sic. Lib. IV. sect. 10. Atque hoc, credo, est quod voluit Euripides, Herculem non publica aucto-

- 225 Φέρουσαν, ἰλθίῃν ποτίνῃν καθαρμάτων
Χέρσου τ' ἀμοιβάς, ὣν ἐμόχθησιν χάριν. 225
Τὰδ' οὐ, τέκν', ὑμῖν οὔτε Θηβαίῳ πόλις,
Οὔδ' Ἑλλάς ἀρκεῖ· πρὸς δ' ἔμ', ἀσθιῇ φίλοι,
Δεδόρκατ', οὐδὲν ὅττα πλὴν γλώσσης ψόφον.
230 Ῥώμῃ γὰρ ἐκλείοιπιν, ἥν πρὶν εἶχομεν,
Γῆρα δὲ τρομερὰ γυῖα, κάμαυρόν σθίνος. 230
Εἰ δ' ἦν νῆος τέ, καὶτι σώματος κρατῶν,
Λαβὼν ἅν' ἐγχεος, τοῦδε τοὺς ξανθοὺς πλόκους
Καθιμάτωσ' ἅν, ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέτρα
235 Φεύγειν ὄρωι ἅν διελίᾳ τοῦμόν δόρυ.

225 Ferentem, auxiliū venire, marinarum purgationum,
Terraeque purgatae mercedem ob labores, quos exantlavi,
Haec volis, O liberi, neque Thebanorum civitas,
Neque Graecia praestat: ad me vero amicum imbecillum
Respicitis, qui nihil sum, praeter strepitum linguae.

230 Defecerunt enim vires, quas prius habuimus:
Senectute autem tremula sunt membra, et evanidum robur.
Quod si essem juvenis, et adhuc valerem corpore,
Arrepta hasta flavum huius capillum
Cruentarem utique: ut ultra Atlanticos

235 Terminos metu fugeret meam hastam.

ritate ducem electum, sed propria vir-
tute impulsum, raptim congregata amico-
rum et aequalium manu, patriam liberasse.
Mug.

[Ὅς εἰς Μοῖραις πῶν δὲ μόχθῃ μελῶν.]
De Minyis, quos cum Ergino, filiorum
regis, Thebani Creontis gratia vicit Her-
cules, vide supra ad v. 50. et Apollodor.
Lib. II. c. 4. §. 11. *Barnes.*

224. *νεκρῇ τοῖσδε*] Puerulis hisce.
De voce *νεκρῇ* pro filiolus, vide, quae
nos ad Heraclid. v. 240. *Barnes.*

225. *νεκρῇ καθαρμάτων*] Hercules in
mari egrotia facinora tangit auctor in-
fra v. 400. et 354. Sophocles Trachin.
v. 1029. Senec. Herc. Fur. v. 270. Mi-
rum tamen, quae ex fuerint, neminem di-
serte prodidisse. Solus Pindarus docet,
Sῆρας Ἀθηναίων in mari ab eo interfectos,
Nemeon. I.

Quid Hercules in mari praestiterit,
vide apud Schol. Pindar. Nem. I. an-
tistr. 4. et III. stroph. 2. *Mug.*

225. *ἀ. σπέντες καθαρμάτων, χέρσου τ'*

ἀμοιβῆς] Ita Pindarus de eodem Hercule,
Nemeon. Od. I. "Ὅσσος μιν ἐν χέρσιν
ἀνασῶν, Ὅσσος δὲ Πόντῳ θῆρας ἀπὸ τοῖσδε."
Barnes.

226. *Leg. χέρσιν τ' ἀμοιβῆς δὲ ἐμόχθη-*
σιν παρτί. Constructio haec est: ἀμοιβῆς
(h. e. *σπέντες ἀμοιβῆς*) σπέντες καθαρμάτων,
καὶ τοῖσδε, δὲ ἐ παρτί χέρσιν (h. e. *ἐν χέρ-*
σιν, ut *ἀπὸ* id. est, quod *ἐν* *ἀπὸ*) ἐμόχθη-
σιν. *Reisk.*

227. *Leg. τὰ δ', ὡς εἶπες, ἱμῶν.*

Elmsl.

234. *ἀ. δὲρ' Ἀτλαντικῶν πέτρῃ — ἱμῶν*
Alias vocat *εἰρημένης* Ἀτλαντικῶν, ut Hip-
polyt. v. 3. "Ὅσα τε πόντος, τεταμένη τ' Ἀτ-
λαντικῶν." Hoc est, ad oceanum extre-

num, Atlanticum dictum, qui caeli termi-
nus dicitur, quia visui videtur caelum ter-
minare: ut Scholiastes ad illud Hippolyt.
v. 743. Τίμαριον κατὰν Ὀρέαν, εἰς Ἀτ-
λῆς ἱμῶν. Alii de Cadiris sumunt; ubi
mons Atlas. De Atlante autem, monte
Mauritanias, consule geographos; et Scra-
bonem praecipue Lib. XVII. in Libya e

- ΧΟ. Ἄρ' οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν οἱ ᾿γαθοὶ 235
 Θητῶν ἔχουσι, καὶ βραδύς τις ἢ λήγαι;
 ΑΥ. Σὺ μὲν λίγ' ἡμᾶς, οἷς πεπύργωσαι λόγοις·
 Ἐγὼ δὲ δράσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς.
 240 Ἀγ', οἱ μὲν Ἑλικῶν, οἱ δὲ Παρνασσοῦ πτόχας
 Τίμναι ἀνωχθ' ἐλθόντας ὕλουργοὺς δρυὸς 240
 Κορμούς· ἐπειδὰν δ' εἰσκομισθῶσιν πόλει,
 Βωμὸν πίριξ' ἤσαντες ἀμφέρη ξύλα,
 Ἐμπίμπρατ' αὐτῶν καὶ πυροῦτε σώματα
 245 Πάντων, ἵν' εἰδῶσ', οὐνεκ' οὐχ' ὁ κατ'ἰαίνων

Cho. An non occasiones dicendi boni

Homines habent, etiamsi tardus sit aliquis ad dicendum?

Lyc. Tu quidem dicito contra nos verba, quibus times;

Ego vero tibi pro tuo sermone malefaciam.

240 Agite, alii quidem in Heliconem, alii vero in Parnassi valles

Lignatores profectos iubete secare quercuum

Ramos: postquam vero in urbem importati fuerint,

Circum aram cumulantes utrinque constructa ligna,

Incendite, et cremate corpora ipsorum

245 Omnium, ut sciant, quod mortuus ille non

Mauritania. Item quae nos supra ad Ion. v. 1. Barnes.

236. Praefigunt personam Chori Edd. recentes, quo auctore, nescio. Certe non dissentiant MSS. G. et 2714. *Musg.*

238. Post λίγος tacite supplendum e seq. versu κακῶς, tu quidem male dic nobis verbis, quibus exaggeratus es; ego te non verbis, sed ipso re, affligam. *Beck.*

241. ἀνωχθ' Ἑλικῶν pro ἀνώχθου. Ita Rhcs. v. 984. in quem locum vide quae nos, item ad Troad. v. 1251. ubi similiter εἰσάχθαι, pro εἰσάχθου. *Barnes.*

ἀνωχθαι pro ἀνώχθου forma passiva nequaquam hic stare potest. Ponitur autem pro ἀνώχθαι, ut ἀνωχθαι, pro ἀνώχθου. V. Not. ad Troad. 1251. et Rhcs. 984. *Heath.*

243. βωμῶν] Ita Edd. recent. ex conjectura H. Stephani, nec variant MSS. G. et 2714. Ed. Ald. βωμῶν.

ἀμφέρε] Undecunque aram cingentia. Exstat vox ἀμφέρε non dissimili sensu Ion. v. 1128. De more ignem admoventi illi, qui ad aras confugiunt, consulto agit Turnebus Lib. IX. c. 12. non negligens Andromach. v. 256. *Musg.*

βωμῶν εἰσελάττει] Mos erat antiquis, quandoquidem Asylorum sanctitas intemeranda videbatur, ubi sine Decorum offensione aliquem ab aris voluerant extorquere, flamma et incendio illum inde propellere. Ita Andromach. v. 256. Πῶς εἰσελάττει. Schol. Ἐδὲν ἐν τοῖς εἰς βωμῶν καταβύσσουσιν, πῶς ἀποβύσσουσιν. Hinc et Seneca in hunc ipsum locum, quem tamen videtur non satis intellexisse, quia totum ille templum incendio potius absumere velle Lycum ait, quam vindictae suae excidere; cum revera aris tantum supplices obsterrent: ita, inquam, Seneca Hercul. Fur. v. 506. *Concrite Sylvas; templa supplicibus meis Injuncta flagrant: Conjuges et totum gregem Consumat unus igne subiecto rogas.* Vid. infra ad v. 285. De igni autem his admoto, qui ad aras confugiunt, vide praeterea Turnebii Adversaria Lib. IX. c. 12. *Barnes.*

245. εἰχ' ἰκανῶς] Ita superscriptum habet MS. G. et sic Barnesius ex conjectura Canteri. Ed. Ald. εἰ κανῶς.

Musg.

- Κρατεῖ χθονὸς τῆσδ', ἀλλ' ἐγὼ τανῦν τάδε. 245
 Ὑμῖς δὲ, πρέσβεις, ταῖς ἱμαῖς ἱκαντοί
 Γνώμασιν ὄντες, οὐ μόνον στενάξετε
 Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμου
 250 Τύχας, ὅταν πάσχη τι' μεμνήσσοιθε δὲ
 Δοῦλοι γεγῶτες τῆς ἱμῆς τυραννίδος. 250
 Χο. ὦ γῆς λόχυνμα, τοὺς Ἄρης σπείρει ποτί,
 Λάβρον δράκοντος ἐξεργμώσας γένυν,
 Οὐ σκῆπτρα, χεῖρὸς δεξιᾶς ἱερίσματα,
 255 Ἀρεῖτι, καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς ἀνόσιον κέρα

Imperat huic terræ, sed ego nunc.

Vos vero, senes, qui adversarii meis

Coniliis esis, non solum lugebitis

Liberos Herculis, verum etiam familiæ vestræ

250 Calamitates, quando aliquid patietur: recordabimini vero,

Vos servos esse meæ tyrannidis.

Cho. O partus terræ, quos Mars seminavit olim,

Nudans amplas genas Draconis,

Non, bacula dextræ manus fulmina,

255 Tolleis, et viri hujus impium caput

247. Lectionem Wakefieldii Γνώμας ἰστίε, quæ notatu digna nobis videtur, silentio præterit Hermannus. Observandum est, hoc loco poetam ἐγέβησε sensu γίγνεσθαι usurpare. Sic etiam Æsch. Pers. 842. 'Τμῶν δὲ, πρέσβεις, χεῖρυν', ἢ κακῶν ἔργων. Sola sunt hæc exempla pluralis hujus, quæ in tragediis notavimus: bene notum est, ut in comœdia Græca, et oratione soluta, ἐγέβησε semper legatos denotet. *Elsew.*

248. Heathius et Musgravius ἐνιόζειν. Vulgo ἐνιόζειν. Hermann. ἐνιόζειν] Legendum haud dubie ἐνιόζειν in futuro, ut mox μνησέσσοιθε. (Sic Heath.) *Muz.*

248. α. οὐ μόνον ἐνιόζειν τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἀλλὰ καὶ ἵμας Τύχας, ἵνα πάσχη τι' ὅταν ἴναι' Ὑμῖς, ὃ πρέσβεις, εἰ παλα-
 στραφίμους ἐμπαδόντες τοῖς τούτου παῖσιν, οὐ μόνον ἐνιόζειν αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ ἵμας καὶ τοὺς ἐμπαδόντας ἵμας ἱκαντοί, ἵνα ἱ ἵμας πάσχη τι κακὸν ἐξ ἱμαῖς ἄλλων, σπεί-
 ρει, λαβρὸν ἔργον. Similis illa locutio, licet in sensu dissimili, D. Luc. c. xliii. v. 28. Στραφίμῃ ἢ πρὸς αὐτοὺς ἢ ἰστίαν, ἵνα

Θογατίμῃ ἱκαντοί, μὲν καίτοι ἐν' ἱμαῖς, πλὴν ἐξ' ἱστίαν ἀλαῖναι, καὶ ἐν' ἐν' ἱστίαν ἔργον. Notandum est vero, ἐνιόζειν non esse hoc in loco imperandi modi: is enim nunquam cum οὐ legitur, sed cum καί; at indicativi, et est ἀπειλητικὸν, hoc modo: vos quidem hos pueros et illorum casum lugere vobis videmini; at id quidem non singulare facitis; lugetis enim, ut brevi apparebit, etiam vestras calamitates, quas vobis familiæque vestris indigendas pronuntio. *Barnes.*

249. Non intelligo, ἵμας quid sibi ve-
 lit. f. leg. ἀλλὰ καὶ ἱμαῖς Τύχας ἵνα
 πάσχη, sed etiam fortunæ ricci, quando
 adversa poterimini. *Reisk.*

252. Recte hanc *frons* Choro tribuunt
 MSS. Steph. male in Aldina Amphitry-
 oni assignatam.

Λόχυνμα, τοῖς] Repetit Piersonus
 λοχίσμαθ', εἰς. Pendet hujus emenda-
 tionis veritas ex quaestione nomini dis-
 judicata, sc. an ἱ pro τῇ in tragicis retineri
 debeat. *Muz.*

ὦ γῆς λόχυνμα, τοῖς Ἄρης σπείρει ποτί.]
 ὦ Θεοῦ, ὃν παρὶς ἡ σπείρει ἱστίαν,

- Καθαιματώσεθ', ὅστις οὐ Καθμείος ᾶν, 255
 "Αρχι, κάκιστος τῶν ἰών, ἔπηλυσ ᾶν;
 "Αλλ' οὐκ ἔμοῦ σὺ δεσπόσεις χαίρων ποτί,
 Οὐδ' ἀπόνησα, πόλλ' ἐγὼ καμὼν χερί,
 260 "Εξεις ἀπέρρων δ', ἔνθεν ἤλθεις ἐνθάδε,
 "Υβριζ· ἔμοῦ γὰρ ζῶντος οὐ κτεινῆς ποτὲ 260
 Τὸς Ἡρακλείους παῖδας. οὐ τοσόδε γῆς
 "Ενερθ' ἐκείνος κρύπτεται, λιπὼν τέκνα.
 "Επεὶ σὺ μὲν γῆν τήνδε διολέσας ἔχεις,
 265 "Ο δ' ἀφιλέσας ἄξιον οὐ τυγχάνει.
 Κάπτεται πρᾶσσω πόλλ' ἐγὼ φίλους ἔμοῦς 265
 Θανόντας εὖ δρῶν, οὗ φίλων μάλιστα δαΐ;

Cruentabitis? qui, cum non sit Thebanus,
 Imperat junioribus improbus, advena cum sit?

Verum tu non imperabis mihi unquam letus,
 Neque, quæ ego multo labore manibus meis comparavi,

260 Habebis, sed cum tua pernicie discedens, unde venisti, illic

Jacta te. Nam me vivente nunquam occides

Liberos Herculeos: non tam procul terram

Subter latet relictis liberis.

Nam tu quidem hanc terram perdidisti:

265 Ille vero cum profuerit ei, non consequitur digna *joineia*.

Deinde multa facio ego, amicos meos

Beneficiis afficiens mortuos, ubi amicis maxime opus est.

ἢ "Αρχι ἢ Κάλμας ἢ ἔστις "Αγρίον Πίονον
 Ἰωνίης. De qua re vide quæ nos supra ad
 v. 5. Barnes.

254. *ἰερίματα*.] Ita MSS. Steph. Ed.
 Ald. *ἰερίματα*. Musg.

Ex *ἰερίματα* Reisk. efficit *ἡερίματα*,
 es, super quibus *ἡερίματα*, quiescit velut
 navis ad rudientem. Beck.

257. *εὖν ἰών*.] Male Piersonus *ἰγγο*
ῶν, Verisim. p. 222. putans scil. adven-
 nam Lycum indigenam Thebanis oppo-
 ni. Opposito est inter juventutem The-
 banam, quæ Lyco se in clientelam dede-
 rat, et senes, ex quibus Chorus constat,
 qui imperium ejus detrectant. *ἄρχω* *εὖν*
ἰών, ἀλλ' οὐκ ἔμοῦ σὺ δεσπόσεις. Ubi si
 quem offendit mutatio personarum, le-
 gere potest:

ἄρχω, κἀναρτι, εὖν ἰών, ἰσχυρὸς ἄν-

ἀλλ' οὐκ ἔμοῦ σὺ δεσπόσεις —

Musg.

Struchtmeyer. An. Crit. p. 151. legit

βασιλίων, ultimis duabus syllabis in unam
 contractis. Beck.

Conjeci aliquando *εὖν ἰών*, i. e. *εὖν*
ἀνών, sed suspecta fieri cepit conjectura,
 postquam vocab. *ἰών* pro civibus militaris
 ætatis usque ad quinquagesimum annum
 a Diodoro Sic. accepit usurpari vidi, ut
 T. I. p. 799, 90. II. p. 51, 6. 52, 25. et
 Polyænus, p. 468. c. 6n. *ἰών* pro *κίβις*
 dixit. Reisk.

260. *ἀπέρρων*.] Hesychius: *ἀπέρρῳ*,
ἀπέρρῳ, *ἀπέρρῳ*, *ἀπέρρῳ* *ἀπέρρῳ*. Musg.

ἀπέρρων.] Ita docti viri censent legen-
 dum junctim, cum prius *ἀπέρρῳ* legeba-
 tur. Barnes.

262. *οὐ τοσόδε γῆς* "Ενερθ'.] Juxta il-
 lud: *τίσαν ἰνερθ' ἰνὲ Γῆς, ἴσα ἑρπῆς*
λερ' ἀνὶ Γαίης. Barnes.

Leg. *οὐ, ἴσως*, *ἴσως*, quos adhuc parvulos,
ἴσως, ille postquam reliquit, intet sub ter-
 ra tanto tempore. Reisk.

οὐ τυγχάνει est i. q. *οὐ ἐπιτυγχάνει*, non ob-
 tinebit? offertur cum ironia et indigna-

- ᾧ δεξιὰ χεὶρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
 Ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθεν διώλεισας·
 270 Ἐπεὶ σ' ἔπαυσ' ἂν δοῦλον ἐνέποντά με,
 Καὶ τάσδε Θήβας εὐκλειῶς ἀνῆσαμεν, 270
 Ἐν αἷς σὺ χαίρεις· οὐ γὰρ εὖ φρονεῖ πόλις,
 Στάσει ἰοῦσα καὶ κακοῖς βουλευμάσιν.
 Οὐ γὰρ ποτ' ἂν σὲ δισπότην ἐκτήσατο.
 275 ΜΕ. Γέροντες, αἰνῶ τῶν φίλων γὰρ οὐνεκα
 Ὅργας δικαίας τοὺς φίλους ἔχειν χρεώ· 275
 Ἡμῶν δ' ἕκατι δισπότης θυμούμενοι,
 Πάσῃτε μηδὲν τῆς δ' ἑμῆς, Ἀμφιτρεύων,
 Γνώμης ἄκουσον, ἥν τί σοὶ δοκῶ λίσγῃν.

O dextra manus, quam cupis sumere hastam,

Sed per imbecillitatem amisisti votum tuum.

270 Alloqui te compescuissem, ne me servum appellares,

Et Thebas has gloriose adjunxissemus,

In quibus tu letaris: neque enim recte sapit civitas

Seditione laborans, et malis consiliis.

Nunquam enim alias te dominum tibi comparasset.

275 Meg. Laudo vos, O senes: amicorum enim gratia

Amicos iram justam habere convenit.

Sed propter nos irati dominis

Nihil potiamini: sed meam, Amphitryo,

Sententiam audi, si quid tibi videar recte dicere.

tione, quomodo etiam *ἐφ' ἑαυτά*, et nihilominus tamen *eideri* possum tibi, vel alicui, curiosus alienarum rerum et male sedulus esse. *Reisk.*

266. α. Hæc interrogative dicta puto, et *ἀπὸ τοῦ τοῦ αὐτοῦ τοῦ αὐτοῦ* vñm habere, ac *πολυπραγματοῦ*. *Heath.*

267. *εὖ φίλων μέλυνον* [vñ] De pietate et caritate in mortuos hic locus agit; qui quidem mortui fere ex hac luce remoti oblivioni tradantur, nec illorum merita, aut beneficia amplius a vivis memorantur. Quod mortuorum gratia cito perit, consulantur locorum communium scriptores; præcipue Scoborus capite Florilegii ultimo: *ἐν τοῖς ἐκείνων μετὰ θάνατον λαμβάνει καὶ χάρις ἡ μνήμη*. *Barnes.*

269. Ald. *εἴρη*. MS. E. et Plutarchus, in questione an seni gerenda sit resp. c. 18. p. 793. C. *Herman.*

εἰδέν] Ita MS. E. ut jam ex Plutarcho (Op. Mor. p. 1490. Ed. H. Steph.) emendavit Piersonus. Ed. Ald. *εἴρη*.

Meig.

Ἐν δ' ἀσθενείᾳ] *ἀπὸ τοῦ ἀσθενείας*, *ἢ τοῦ ἔχειν γῆρας ὀφεισσομένης*. Senex Chorus brachium suum alloquitur, cui vellet maxime jam pristinas juventutis vires restitui; ut contra Lycum tyrannum pugnaret. *Barnes.*

271. Logebatur *ἐκείνην*, quod interpretabantur *incolericius*, repugnante aristoteli. *Herman.*

Interpretari debet, *incolericius*, potiusve *administrans*. Hujusce verbi posterior sensus nimis notus est quam ut explicare necesse est. Conf. Hippol. 188. El. 386. Antiop. Fr. 12. Quod Hermannus emendat probare vix possumus. *Elmsl.*

- 280 Ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα, (πῶς γὰρ οὐ φιλῶ
 "Αἰκτοῖν, ἄμολχθησα;) καὶ τὸ κατθανεῖν 280
 Δεινὸν ἰομίζω· τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ
 "Ὅς ἀντιτείνει, σκαῖον ἡγοῦμαι βροτοῖ·
 Ἡμᾶς δ', ἐπειδὴ δειὶ θανεῖν, θνήσκειν χρεῖον
 285 Μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων
 Διδόντας, οὐμοὶ τοῦ θανεῖν μῖζον κακόν. 285
 "Ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δαίμοσιν καλὰ·
 Σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλείης δορός·
 "Ὡστ' οὐκ ἀνεκτόν, διελίας θανεῖν ὕπο·

- 280 Equidem liberos amo: quomodo enim non amarem
 Quos peperī, quos enixa sum? et mortem
 Miseram iudico: sed necessitati
 Qui resistit, eum hominem stultum existimo.
 Nos autem, quando mori necesse est, mori convenit,
 285 Non igne consumptos, et hostibus risum
 Morientes: quod mihi morte ipsa majus malum est.
 Debemus enim multum decus nostrae familiae.
 Te quidem fama gloriosa belli cupit,
 Quare non est ferendum, ut moriaris cum timiditate:

Videtur post Θέαις unus et alter verus deesse, quorum sententia fuerit: non paterer servum a te appellari neque hasce Thebas, quas utinam tranquille, concorditer, et absque illis turtis, quae tibi latandi et ferocendi causas praebent, coluissemus? aut si tranquilli fuissetis, tu non imperares.

Fortē, ἢ αἶ, scil. αἰαῖ. Sed intutum est in loco lacunoso conicere; quid enim? si ταλαχῶν forsan praecesserit? Reisk.

280. Μάλιστα, πῶς γὰρ εἰ φίλα.

Elmsl.

281. "Α' ταντα, ἢ μίχθηται; Pro ἢ ἱεναται, ἢ μίχθηται: necesse est enim omnino, ut posterius ἢ producatur; quod aliter non feret, sine coactione. Sic supra v. 259. Barnes.

Fortē, ἢ βίαια, quos alius et educari, aut ἢ μαχόμενα, a mascul. μαχίμ. Reisk.

282. α. εἴ γ' ἀναγκάῳ ὀρίσῃ "Ὅς ἀντιτείνει, σκαῖον ἡγοῦμαι βροτοῖ. Lego βροτῶν.

For.

285. Μὴ πυρὶ καταξανθέντας, De igne aris adnoto, ad torrendos et fugandos supplices, vide supra ad v. 243. Nihil vero igni huic cederent illi, ad mortem

usque torrebantur. Adeo ingeniosa erat crudelium hominum impietas, ut sic se Deorum aras violaturos non putarent, nempe si supplices ab iis vi non abstraherent: id enim esset sacrilega in Deos injuria; at igni tantum vel ad mortem cogerent, si aras ejus metu voluntario coacti relinquerent, vel ad mortem usque torrent. Barnes.

286. ἱερῶ] "Ὁ ἱερῶ, clausula praecedens loco antecedentis. Barnes.

287. Reiskii conjecturam δαίμοσι receptā. Vulgo θάνατον. Herman.

Leg. πολλά δαίμοσι, debemus diis multa dona. Reisk.

289. θανὼν ε'] Ita MS. E. Ed. Ald. θανὼν. Musg.

290. ἀμαρτήρεται] Etiam testimonio non ornatus. Dio Chrysostom. μαρτυρήσαντι αἰεὶς τοῖς καὶ ἐναντιόντι, p. 615. A. Ubi μαρτυρῶνται exemplo accusativum adiacit. Hinc Plutarcho μαρτυρῶνται est collaudari testimonio; μαρτυρῶνται πολλοί, ἢ παρακαλῶνται, λέγει, Op. Mor. p. 849. Ed. Steph. Iterumque, p. 1106. βεβαιῶνται γὰρ ἐν' ἄλλων μαρτυρῶνται. Musg.

"Ὀρίμ' ἢ ἀμαρτήρεται εὐκλείης ὀρίμ. "Ὁ

- 290 Ὀὐμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλείης πόσις,
 Ὡς τούσδε παῖδας οὐκ ἂν ἐκώσσαι θείοι,
 Δόξαν κακὴν λαβόντας· οἱ γὰρ εὐγενεῖς
 Κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τίκων ὕπερ·
 Ἐμοὶ τε μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπυστίον.
 295 Σκίψαι δὲ τὴν σὴν ἑλπίδ', ἧ λογιζομαι·
 Ἦξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίης ὕπο;
 Καὶ τίς θαιόταν ἤλθει ἐξ Ἄιδου πάλιν;
 Ἀλλ' ὥς λόγοισι τόνδε μαλ' ἀξάμεν ἄν;
 Ἠκιστα· φεύγειν σκαῖον ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεῖαν,

290 Meus vero maritus vel sine testimonio est gloriosus,
 Qui liberos hos haud servari velit,
 Malam famam adeptos: nam generosi
 Male audiunt ob infamiam liberorum.
 Mihi quoque exemplum viri non est rejiciendum.
 295 Verum considera, quomodo spem tuam reputem.
 An putas filium tuum e terra venturum?
 At quis mortuorum ex Plutonis aribus rediit?
 An verbis hunc delinire posses nos?
 Minime; convenit virum stultum hostem fugere,

ἡμὸς δὲ πόσις, ἡ Ἡρακλῆς, καὶ τὰς ἐγὼ οὐκ
 αὐτῷ ταύτης τὴν μαρτυρίαν μαρτύρομαι,
 ἡμὸς ἰσχυρὸς ἔστι, καὶ τὰς ἐμολογημένος
 πᾶσις ἰσχυρὸς, καὶ τὴν ἐγὼ καὶ μαρ-
 τυρῶμαι πιστευόμενος. Barnes.

Fortio, ἀμαρτύρητος, incontestabile, ad
 quod evincendum testibus non opus est.
 Constructio est: ἀμαρτύρητος ὡς ἡμὸς πό-
 σις ἡ εὐκλείης πόσις ἡ θείος. Beck.

291. [Ω.] Sic bene Aldina. Edd. re-
 cent. ex conjectura H. Stephani ἔρ.

Musg.

Ὁς τοῖσις παῖδας] Ὁ τοῖς ἑστέ, ἡ
 Ἡρακλῆς θελήσας, ἡ παῖδες ἀδελφῶν, ὡς γὰρ
 εἰς αὐτὴν καὶ ποικίλως μεταλλάσσονται
 πολλοὶ θίλοι τοῖς παῖδας αὐτοῦ ἡ ἐδύναται
 θαιόει, ἡ θουαλὴν τὴν βίαν μεταίεσθαι. Male
 itaque Scaliger ei legit, pro ἑ; melius
 paulo Aldina editio εἰς legebat. Barnes.

293. αἰσχροῖσι] Ita MSS. Steph. Ed.
 Ald. ἐχθροῖσι. Musg.

Reisk. praefert videtur lectionem ἐχ-
 θροῖσι, quam ita explicat: suctantur adver-
 sis (casibus, vel hominibus) ab ἰδεραι, ut
 eos servant. Beck.

Præpositio ὥς dativo juncta nunquam
 reperitur. Igitur distinguendum pos-

αἰσχροῖσι, et vertendum: Laborant infamia
 propter liberorum facta. Hratk.

296. γαίης ὕπο reponit Reisk. Beck.

298. ἄλλως, frustra, una voce, scribi
 jubet Reisk. Beck.

Egregia est in hoc loco oratio Me-
 gasar, qua Amphitryonem, nihil sibi ni-
 si mortem relictum esse edocet. Quid
 enim? ait, Herculemne ab inferis, unum
 e tot millibus, reditum esse speras?
 Sed nemo unquam defunctorum e tene-
 bris in lucem emerit. Aut a generoso
 Lyci animo expectas veniam mortis?

Ἀλλ' ὡς λόγους τοῖς μαλ' ἀξάμεν ἄν;
 Ἡμεῖς φεγγεῖν ἐκαστὸν ἀπὸς ἐχθρὸν χρεῖαν,
 εἴρηται δ' αὖτε καὶ τὴν μαρτυρίαν καλῶς.

Medium horum versuum Barnesius sic
 explicat: Minime opus est impetum et stultum
 virum, quem nobis inimicum esse con-
 stigit, fugere; sapienti vero et generoso ani-
 mi inimico cedere fas est. Sed fugiens
 (εὐγενεῖς) hostem, quem timeamus; impetum
 vero (τὸν ἐκαστὸν) impetimus; sapienti
 vel ultro cedimus (αἰσχροῖσι). Quod cum
 perspicere Reiskius, emendari voluit:
 Ἠμεῖς φεγγεῖν, ut sit: stultum adterna-

- 300 Σοφοῖσι δ' εἶπεν καὶ τετραμμένοισι καλῶς.
 Ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς, ὑποβαλὼν φίλ', ἂν τύχοις.
 Ἦδῃ δ' ἰσηλδέ μ', εἰ παραιτηταίμεθα
 Φυγὰς τίκων τῶνδ'· ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον,
 Πενία ξὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν.
 305 Ὡς τὰ ξίων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι,

300

- 300 Sapienlibus vero et honeste educatis cedere:
 Facilius enim grata faciens clementiam consequaria.
 Sed venit mihi jam in mentem, utrum deprecando impetraremus
 Exilia liberorum horum: sed hoc quoque miserum est,
 Salutem miserabili cum paupertate adipisci:
 305 Quia amici fugiunt vultum hospitum;

rium minime timere fas est. Sed ne hoc quidem contextui satis aptum videtur. *Lycusne fortitan verbis aggrediamur com-movere? At minime decet stultum inimi-cum timere* — Nullum hic video senten-tiarum nexum, nec ulla est cognatio verborum *μαλίστέρω* et *φρίττω*. Quae cum ita sint Euripidem scripsisse suspicor:

Ἄλλ' ὡς λέγουσι τοῖς μαλίστέρω δὲ;
 Ἦμετε ΣΑΙΝΕΙΝ κακὸς ἄλλ' ἰχθὺς χρεῖς.
 εἴρωι γ' οἶον καὶ τετραμμένοισι καλῶς.

Hæc cum in finem a Megara dicuntur ut deterreatur Amphitryon a vana spe, quam conceperat animo, fore ut Lycus verbis deliniri possit. Respondent sibi invicem *μαλίστέρω* *delinire* et *σαίνει* *blandiri*.

Jacobs.

299—301. Stob. Grot. IV. p. 29. ubi
 "ἡμετε φεύγον. Burn.

299. α. "ἡμετε φεύγον κακὸς ἄλλ' ἰχθὺς χρεῖς, Σαρῶν γ' οἶον καὶ τετραμμένοισι καλῶς.] Ὁ τοῦ ἡμετε χρεῖς φεύγον, ἢ τῷ ἰκτω, τοῖς κακῶς καὶ δουλοπύτοις καὶ ἀκαθάρτοις ἰχθύεσσιν, ἢ γ' ἰχθὺς τοῖς τοῖς καὶ ἰδ τετραμμένοισι, μάστιγα τοῦτο ἰκτω χρεῖς. Similem fore sententiam habemus supra ad Hercul. v. 459. Σακὶ γὰρ ἀνέ- τοις τοῖς γ' ἰκτω τοῖς κακῶς ἰχθὺς ἐνδύσσει, μὴ ῥαυτὸ φρονέμεν. Παλλὰς γὰρ αἰὲς ἀνέτοις τοῖς κακῶς. Quorum ultimo verbi similis et in hoc loco: ῥαυτὸ γὰρ αἰ- ἐς ἰχθὺς φίλ' ὡς τύχαι. Vicinam se loci explicanti. Περὶ κακῶς τοῖς κακῶς ἰχθὺς. Περὶ φιλοπύτοις: (Exstat inter Fragmenta Hierocli ad p. 292, etc.) Ἐκτω καὶ ἐκτω τοῖς κακῶς (ὡς κακῶς ἐκτω, καὶ ἐκ-

μύκτω) ἀνέτοις, ἀλλὰ τύχαι, φαίεν δὲ, ἀνέτοις ἰχθὺς, καὶ κακῶς αὐτῶ τῶ ἀν- ἐκτω τοῖς ἰχθὺς. ἰχθὺς τοῖς κακῶς χρεῖς, τοῖς ἰχθὺς κακῶς κακῶς κακῶς, ἀλλὰ ἀνέτοις ἰχθὺς, καὶ κακῶς ἰχθὺς ἀνέ- τοις, τοῖς ἀνέτοις καὶ κακῶς κακῶς τοῖς ἰχθὺς κακῶς. Et cætera in hanc rem gravissime, pæne dixeram, nisi hos- tis esset cruci, Christianissime. Hæc au- tem præcipue huic loco affili, ut quis sit κακῶς hostis sciat, ex hoc κακῶς fratre; quodque cum tanta κακῶς in fratre to- leratu sit difficilis, in hoste multo diffici- lius feretur. Barnes.

Plenius distinguendum post "ἡμετε, tollenda vero distinctio post ἰχθὺς. Heath.

φεύγον.] Forte, φρίττω. Ricli.

299. α. "ἡμετε φεύγον κακὸς ἄλλ' ἰχθὺς χρεῖς, Σαρῶν γ' οἶον α. v. καλῶς.] Mibi videtur ita distinguendum:

"ἡμετε: Minime. Qua voce Megara ipsa sibi respondet. Virum ut 'um, per- git, oportet fugere, nec cum α. gere.

Fachs.

301. Vulgo ἰχθὺς φίλ'. Emendavit Brunck. ad Androm. 114. sed idem male v. 304. scribit ἰχθὺς φίλ'. Hermann.

τύχαι.] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. cum MSS. E. G. et 2714. τίλαι, adscrip- to etiam in margine MS. G. τύχαι. Pro ἰχθὺς legendum putat ἰχθὺς, ἢ ε. ἰχθὺς. Constructio est: μὴ γὰρ αἰὲς δὲ τύχαι, ἰχθὺς φίλ'. Geminum lo- cum vide Herculid. v. 461. Μου.

ῥαυτὸ γὰρ αἰὲς, ἰχθὺς φίλ', αὖ τύ- χαι.] ῥαυτὸ γὰρ ἢ τῶ τοῖς ἰχθὺς τύχαις αὖ αἰὲς, καὶ ἰχθὺς, ἰχθὺς τῶ φίλ' αὖ αἰὲς. Σαρῶν γὰρ φρίττω ἰχθὺς. Juxta Homerum Iliad. ε'. v. 203. ἢ αὖ

Ἐν τ' ἤμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόρον.
 Τόλμα μὲν' ἡμῶν δάνατοι, ὅς μινεῖ σ' ὅμως.
 Προκαλούμεθ' εὐγύναιαν, ᾧ γέρον, σίδιν.
 Τὰς τῶν θιῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖν τύχας
 310 Πρόθυμός ἐστιν, ἢ προθυμία γ' ἄφραν.
 Ὁ χρεὶ γάρ, οὐδεὶς μὴ χρεῖων θήσει ποτὶ.

310

Unumque diem solum jucundum aspectum habere dicunt.

Ausis nobiscum mortem oppetere, quæ utcumque te manet.

Provocamus generositatem, O senex, tuam.

Quisquis enim calamitates decorum laborando superare

310 Studet, amens est hoc studium.

Quod enim fieri necesse est, id nullus decorum unquam irritum faciet.

μεταστρέψας : Στρέψαι μὲν τι φέρειν ἐνδ-
 λῶν. Schollastes in locum : Στρέψαι] Εὐ-
 μετάστρεψεν, ἰδέναι (lego ἰδέναι) εἰς
 τὴ ἀγαθὴν. Vide notam ad v. 290.

Barnes.

εἶπω τύχαι.] Legit Reisk. et reddit :
 facilius enim experieris in solis moris com-
 modos erga te, si prius initium feceris re-
 verentia, si prior institueris eos reverenter
 tractare.

Brunck. ad Androm. 114. hic scribit
 δευβαλῶν, et v. 304. περιβαλῶν. Beck.

301. ss. Non dubitat Br. ad Euripid.
 Androm. 114. quin hic scribendum sit :

ἦτοι γὰρ αἰθεῖς, δευβαλῶν εἰς', ἢε τύχαι,

et mox : αἰεὶς ἔ. αἰετῶ περιβαλῶν σωτη-
 pro vulgatis δευβαλῶν et περιβαλῶν. Beck.

304. Περιβαλῶν σωτηρίαν.] Ad verbum :
 Salutem vestis modo induere. Inuiguis
 metaphora, nec optimis auctoribus igno-
 ta, nec Euripidi singularis; idem enim
 Iphigen. Aul. v. 934. Τρωῶν εἴαντες
 περιβαλῶν σωτηρίαν. Sic Tacitus Annal.
 Lib. XII. Quorum rex Isantes societatem
 Melchioris patrum induerat. Sic Casar
 Lib. VII. Se ipsi acutissimis vallibus induer-
 unt. Sic Virgil. Æn. Lib. X. v. 681.
 ἄν' αὖτε microne οὐ tantum doteceus omens
 Induat. Hinc et nos Franciados Lib. IV.
 v. 497. Nam grato apibus flores et dul-
 cia tempe Inducunt, veterum patrimonii
 longa parentum. Cujus dictionis mani-
 festus exemplum habes, Jeremie c. xlii. v.
 12. Induet se Ægypto, i. e. possidebit
 eam. Quin Homerus, omnium elegantia-
 rum pater, μυγῶλιν ἰνερμίου ἀλάη, eodem
 modo dixit. Barnes.

Vol. VII.

306. Ἐν ε' ἡμαρ] Ita MSS. Steph. In
 Ed. Ald. deest ε'. Musg.

309. Vulgo, τὰς τῶν θιῶν γὰρ ἔστιν ἐκ-
 μοχθεῖν τύχαι, περιθυμία ἔστιν ἡ περιθυμία
 ἢ ἄφραν. Mutavi F in γ'. Reliqua jam
 Mungravius correxerat. In Heracld. 615.
 Μέρημα ἔ' ἔστι φραγὴ θίμα· οὐ σφῆρα τῆς
 ἀσπίδος, Ἄλλὰ μένος ἢ περιθυμία ἀπ' ἐπὶ
 τοῦ ἔψου. Hermann.

Legendum, ut jubet Reiskius:

τὰς τῶν θιῶν γὰρ ἔστιν ἐκμοχθεῖν τύχαι
 περιθυμία ἔστιν —

deinde autem, quod ab illo perterritissimum
 est :

— ἡ περιθυμία γ' ἄφραν.

ἐκμοχθεῖν, depellere, ut infra Iacynth. v.
 580. Musg.

ἐκμοχθεῖν] Perdurat. Sensus loci est
 hujusmodi : Ὅστις, etc. Quicumque in
 apertis et inevitabilibus periculis positus,
 etiamnum spe perdurat et Decorum fata
 mutari tandem aliquando expectat, is
 quidem homo valde prompti animi esse
 agnoscitur; sed ex quidem promptitudo
 stultitia non caret. Quod enim fato sta-
 tutum est; id nemo unquam Decorum ir-
 ritum faciet; Oibis θιῶν θίειν ποτὶ μὴ γι-
 γνῆσαν. Barnes.

311. Recepti emendationem Porsoni ad
 Phœn. 5. χρεῖων pro θιῶν. Sic in versu
 illo apud Plutarchum in Cons. ad Apoll.
 p. 103. B. εἰ τῷ χρεῖων εἴα ἔστι μὴ χρεῖων
 ποτὶ. Hermann.

Reisk. reponit : αἰθεῖς μὲν θιῶν ἐχέειν
 (est φθόρου) ποτὶ. Beck.

P

- 'Ὡς μὴ τίκ' εἰσὶδωμεν, ἀόσιοι θίαν,
 Ψυχὸρραγοῦντα, καὶ καλοῦντα μητέρα,
 325 Πατρός τε πατέρα. τᾶλλα δ', εἰ πρόθυμοι εἴ,
 Πρᾶσ'· οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν, ὥστε μὴ θανῖν. 325
 ME. Καγὰρ σ' ἰκνούμαι χάριτι προσθεῖναι χάριν,
 Ἡμῖν ἰ' ἀμφοῖν εἰς ὑπουργήσῃ διπλᾷ.
 Κόσμοι πάρις μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν,
 330 Δόμους ἀνοίξας· νῦν γὰρ ἐκκικλήσμευδα,
 'Ὡς ἀλλὰ ταῦτά γ' ἀπολάχωνσ' οἶκον πατρός. 330
 ΛΥ. Ἔσται τὰδ' οἶγειν κληῖδρα προσπόλοις λέγων
 Κοσμοῖσθ', ἔσω μολόντες· οὐ φθονῶ τίπλων.

Ne liberos intueamur, spectaculum impiū,
 Animam efflantes, et vocantes matrem,

- 325 Et patrem patris; reliqua vero, si lubet tibi,
 Facias: non habemus enim auxilium, quod a morte nos liberet.
 Meg. Et ego te supplex rogo, ut addas gratiā illi gratiam:
 Ut nobis ambobus unus rem grata facias dupliciter.

Permitte mihi, ut liberis addam ornatum mortuorum,

- 330 Aedibus apertis: nunc enim exclusi sumus:
 Ut saltem haec consequantur ex aedibus patris.
 Lyc. Erunt haec: dico igitur ministris, ut aperiant claustra:
 Ornemini intro profecti: non invideo vobis vestes.

325. Vide, quae nos supra ad v. 75.

Barnes.

320. *εἰσέρω*] Ita Edd. recent. ex conjectura Brodmi, nec variat MS. G. Ed. Ald. *εἰσέρω*. Musg.

325. *Λέγε, ἢ ἀντίθωμι εἰ, ut eis.*

Elmsl.

328. *Ῥαῦ ἢ ἀρῶν*] Ita MSS. E. et 2714. In Ed. Ald. deest *ἰαῦ*. Versum suppleverant adjiciendo Barnesius *ἄλλω*, Scaliger *ταῖς*; neuter, meo iudicio, male.

ὑπουργήσῃ] Ita MSS. G. et 2714. [ut Reisk. conject.] Ed. Ald. *ὑπουργήσῃ*.

Musg.

Ταῖς, ἢ ἀρῶν, etc.] Quum antehac prima vox deesset in omnibus, magno versus et aperto detrimento; Johan. Miltonus *μία* in limine ponit, cujus tamen ultima brevis est ante vocalem; nisi forte ob *asperum*; nec ideo rejicio, sed quod *μία* praecessit v. 323. et jam de *αἷα* gratia loquitur poeta. Quare vel

ἄλλω hic legendum, vel cum Scaligero *ταῖς*, quam lectionem in textum admittit, *ἄλλω* inter Varias repono. Barnes. 329. *ταῖς*] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. *ταῖς*. Musg.

Κίρμαι πάρις μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν] *Κίρμαι νεκρῶν, ὅγουν κίρμαι νεκροῖς, ἰσθῆνα ἰσθῆναι κίρματα.* Barnes.

331. *ταῖς γ' ἀπολάχωνσ'*] Ita superscriptum habet MS. E. ut jam ex conjectura dedit Barnesius. Ed. Ald. *ταῖς ἀπολάχωνσ'*. Musg.

Ἦ; ἀλλὰ ταῖς γ' ἀπολάχωνσ' οἶκον πατρός] Hoc in loco *ἄλλω* praeter solitum pro *sollem*, sic: *Ἀλλὰ γὰρ, ἀλλ' ὅτι γὰρ, at certe, saltem*; sic Hesych. *Ἀλλὰ, καὶ, ἢ ἰαῖ ταῖς*. Saepè hac voce Euripides ita utitur; sicut non semel establishitur.

ταῖς γ'] Ita veto hic scripto versus causa; cum olim *ταῖς* tantum legebatur; quanquam et alias posset stare vetus lectio, si *ε* in *ἀπολάχων* produceret.

- Παῖδας γὰρ οὐ προύδωκα τοὺς Ἡρακλείους.
 Σὺ δ' εἰς μὲν εὐνὰς κρύφιος ἥπιστω μολεῖν,
 345 Τάλλοτ' ἰα λίκτρα, δόντος οὐδενός, λαβὼν
 Σῶζειν δὲ τοὺς σούς οὐκ ἵπιστασαι φίλους.
 Ἄμαδ' ἤ τις εἴ' Διός, ἧ δίκαιος οὐκ ἔφυς.
 ΧΟ. Αἴλιον μὲν ἐπ' εὐτυχίῃ στρῶθ' α'.
 Μολπᾷ Φοῖβος ἱακχεῖ,
 350 Τὰν καλλίφθογγον κιθάραν
 Ἐλαύνων πλῆκτρον χρυσέον' 350

Neque enim prodidi liberos Hercules.
 Tu quidem clam noveras venire in cubilia,
 345 Occupans alienum lectum, nemine concedente:
 At non novisti servare tuos amicos:
 Imperitus aliquis es Deus, aut non es justus.
 Cho. Ælinon quidem læto
 Cantu Phoebus resonat,
 350 Pulchre-sonantem citharam
 Pulsans aureo plectro.

Reisk. legit: αἱ δίκαιοι, si justus non es.
 Beck.
 348. Athenæus XIV. p. 619. C. λέγει
 ἢ καὶ λέγουσι, εὐ μὲν ἐν πύθωνι, ἀλλὰ καὶ
 ἐν εὐτυχίᾳ μολπῇ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Et
 inde Eustathius, p. 1164, 8. Mirari rei
 insolentiam, temere corrigunt critici. Hoc
 dicit Chorus: quemadmodum lugubre
 carmen Phoebus canit, felicem eventum
 ominans, sic ego quamvis ad inferos pro-
 fectum Herculem laudabo, non prorsus de
 reditu ejus desperans. Exemplum talis
 αἰλίου prebuit illud Æschyli in Agamem-
 none, αἰλίου, αἰλίου τιμῇ· εἰ γὰρ καὶ αἶψα.

Hermion.
 εὐτυχίᾳ] Ita MSS. nec aliter citat
 Athenæus Lib. XIV. c. 3. Et tamen
 mirum videri debet, omnes præterea Ve-
 teres αἰλίου ut canticum quam maxime
 lugubrem commemorasse; vid. Spanhem.
 ad Callimachi Apoll. v. 20. similem
 quippe sis olim, quibus Lili interitus de-
 fhebatur; usum vero Euripidem aliud
 αἰλίου genus novisse, in rebus lætis cele-
 brandis occupatum. Ego vero ut hoc
 credam, ne Athenæi quidem auctoritate
 permoveor, cum præsertim hujusmodi
 observatio ad Herculis laudes nihil quid-
 quam faciat, siquæ hoc saltem in loco in-

aptissima. Pro εὐτυχίᾳ igitur lego εὐνοίᾳ,
 pulchre elaborata. Hesychius, emendante
 Kustero: εὐνοίαι, ἰακχεῖ. Mentem auc-
 toris sic concipio: Phoebus quidem etiam
 canendi peritiam et elegantiam dignam
 cenat, quoniam αἰλίου lugent, i. e. Læum
 luget sola Musicæ peritia clarum: Ego
 vero Herculem, non Musicæ, sed rebus
 gestis et virtutis, celebrans, prædicare aggre-
 dior. Musg.

ἢ εὐτυχίᾳ] Cum in veteribus omnibus
 excusis libris legeretur junctim εὐνοίᾳ
 monstro vocabuli, pro quo nonnulli le-
 gendum putabant εὐνοίᾳ, quasi id
 monstri infelix significaret: Nos disjunc-
 tim ἢ εὐτυχίᾳ scribimus in Græco textu,
 et læto exponimus, non modo quod εὐ-
 νοίᾳ verbum sit nullius sensus, aut auc-
 toritatis, sed etiam quod ita legit Athenæ-
 us Lib. XIV. p. 619. λέγει ἢ καὶ αἰλίου
 εὐ μὲν ἐν πύθωνι, ἀλλὰ καὶ ἐν εὐτυχίᾳ
 μολπῇ (ita corrige pro μολπῇ) κατὰ Εὐρι-
 πίδην. Quam notam non Æmilio Porto
 acceptam libenter damus, æquiores in
 illum, quam ille in Henricum Stephanum.

Bornes.
 In αἰλίου latet nomen alicujus nominis,
 aut herois. Num αἰλίου? deinde leg. εὐ-
 νοίᾳ, cui verba bene congruunt, εὐνοίᾳ

- Ἐγὼ δὲ τὸν γᾶς ἰνέρον τ' ἐς ὄρεσσαν
 Μολόντα, παῖδ' εἴτε Διὸς νιν εἶπω,
 Εἴτ' Ἀμφιτρυόνης ἱνι,
 355 Ὑμῆσαι, στεφάνωμα μό-
 χθων, δι' εὐλογίας θείῃ.
 Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόσων
 Τοῖς θανούσιν ἀγαλμα-
 Πρῶτον μὲν Διὸς ἄλσος
 360 Ἡρήμωσε λείοντος.

Ego vero in terra, et inferorum caliginem
 Ingressum, sive natum Jovis ipsum dixero,
 Sive Amphitryonis filium,
 355 Celebrez, laborum coronam,
 Laudibus volo.
 Laudes enim generosorum laborum
 Sunt decus mortuis.
 Ac primum quidem nemus Jovis
 360 Viduavit leone.

sunt, aut bene succedunt. ἰενετρονίω-
 κανά τὰ ἱνα, cantus, in quo verborum de-
 lectus et numerus regnat. *Reisk.*

349. ἰαχῶ.] Scribendum ἰαχῶ. vid.
 ad Helen. v. 485. *Musg.*

350. καλλιπάρῳ.] Ita alter MSS.
 Stephani. In alio est καλλίπῳ. Ed.
 Ald. et Parisiensis καλλιπάρῳ, unde
 facit Tyrwhittus καλλιπάρῳ, pulchricor-
 dam. μίτις enim citharæ chorda est.
 Vide Antholog. II. Steph. p. 437. bis,
 et p. 454. In antistropha legi potest
 τρέψῃ τῷ φόνῳ. Etymologus v. ἑξί-
 ρος, et simplex ἱερῷ habet et composi-
 tum ἱερίῳ. Mihi tamen iustificat καλλι-
 πάρῳ. *Musg.*

351. In hoc versu glyconio πάλωχο-
 ριῳ choriambus in secunda sede in mo-
 lossam contrahitur; in antithetico autem
 opponitur choriambus. *Heath.*

354. ἱνι] Ita cum circumflexo scribo,
 quia penultima producitur, ἱνι ἰ, filius,
 et ἰ, filia, (ut ab Euripide alicubi usur-
 patur) ab ἱνι dicitur. Vid. ad Troad. v.
 572. *Bornes.*

355. σ. Ὑμῆσαι στεφάνωμα μόχθων]
 Στεφάνωμα vocat Hercules perfectam Δα-
 λειάδην, qua filius, velut egregia corona
 facta, illius gloria cingebatur. De Her-

culis autem laboribus vide Virgilii *Æn.*
 Lib. VIII. v. 288. — *Ut prima movere*
Monstra monu geminosis premens claverit
angues: Ut bello egregius idem disjecerit
urbem, Trojamque Æchaliæque; ut duras
multe labores Reges sub Eurystheo, foetus Ju-
nonis iniquæ, Pertulerit, etc. Item Apol-
 lonii Scholiasten ad Argon. Lib. IV. item
 Senecæ Herc. Fur. ad v. 527. et Ovidii
 Metamorph. Lib. IX. Fabul. 3. *Ergo ego*
ferentem peregrino templo crasse Busirin
domui? etc. Item Ovidii Epist. Heroi-
 dum, in Epistola Dejaniræ ad Herculem.
 Græce et Latine memoratos labores apud
 toties mihi laudatum Nicolaum Lloydium
 in lexico suo poetico, titulo Hercules.
 Denique Lilius Gyraldus vitam Herculis
 opera laud segni conscripsit. Sed ut
 Virgilius Georg. Lib. III. v. 5. *Quis*
aut Eurystheos dæmon, Aut illaudati necis
Busiridis aras? Quis de Alcide labori-
 bus nec fundo audivit? Nos quoque ad
 Heraclid. v. 949. et ad Ion. v. 1161.
 attigimus, et in hoc ipso Choro a v. 359.
 ad finem usque Chori ab Euripide enu-
 merantur. *Bornes.*

357. σ. Γενναίων ἑστέφανον ποίον τοῖς θανού-
 σιν ἀγαλμα.] *Defunctis decus addit, Mor-*
tis necis virtus: ita nos virtutis, quum

370	Καὶ Πηλιάδες θειράπται, Σύγχχορτοι δ' Ὀμόλας ἱταυ- λοι, πύκασιν ὄθεν χίρας Πληροῦντες, χθόνα Θισσαλῶν Ἰππίαῖς ἰδάμαζον	370
375	Τάν τε χρυσοκάρανον Δόρκαν ποικιλόντων, Συλήττειραν ἀγρωστᾶς,	375
370	Pellacaeque hospitā, Vicinaeque Homolae speluncā, Pinubus unde manus Armentes, terram Thesalorum Equitationibus domabant.	
375	Aurooque decoram capite, Ceream dorso-maculosam, Praedatricem rusticorum,	

etc. Apollod. Biblioth. Lib. II. c. 5. §. 4.
Item, quae nos supra ad v. 182.

Barnes.
369. Ἐργασίη scribit Reisk. *Beck.*

πιάδης] Nescio, an mens auctoris sit, Herculem in vicinia Penei Centauros flagrasse. Factum hoc quidem a Pirithoo et Lapithis, quorum socios enumerans Nestor, Iliad. A'. v. 263, 4. de Hercule tacet. Alia est pugna ad Pholoën, Arcadiae montem, cujus meminit supra v. 181. Sed videtur Euripides diversam ab Homero traditionem sequi, et cladem Centaurorum Thessalicam Herculi imputare. Certe ἔργασίη Πενεὶ non commode dicatur, nisi de re ad Peneum gesta. *Musg.*

Πενεὶ] Fluvius Thessaliae. *Barnes.*

370. θειράπται.] Recte ita Ed. Ald. et MSS. vide, quae notavimus ad Iphig. in Aul. v. 1498. Quod dicit Barnesius, unum Codicem habere *θειράπται*, si de MSS. dicitur, falsum est. *Musg.*

Καὶ Πηλιάδες θειράπται.] Mallem ego: καὶ Πηλιάδες ε' ἱερίσται: quia, quod ad θειράπται attinet, ad Pelium montem nullus unquam locus ita est dictus, et levi mutatione opus est, si legas ε' ἱερίσται: praesertim cum in uno Codice *θειράπται* occurrat. Error autem primo hinc ortus, quod plus semel locum eo nomine dictum Euripides memoraverit. De Therapnide vide quae nos ad Troad. v. 215. Ἐρίσται autem sonat *Therapnide* et confro-

gosa rupes, et est verbum poetis familiare: nisi pro valle cum Brodiaeo sumas; et sane Hesychius et Phavorinus: Θειράπται, αἰλῶνι, *εναθμοί*. Καὶ εἰ autem quod simul sumi possint, vide, quae nos ad Ion. v. 572. *Barnes.*

371. Legebatur ε' Ὀμόλας. *Herman.*

Σύγχχορτοι] Contermini: ut Androm. v. 17. Sic certe interpretatur Hesychius in χίρας, ubi vide Kusterum.

Ὀμόλας] De hoc monte sic Pausanias: Ὀμόλας, ἔστι τῶν Θισσαλῶν καὶ ἰβήτων μάκιστα, καὶ ἔλαττο ἰσχυρότατα, p. 238. l. 36. Ed. Sylburg. Hinc Theocritus Ὀμόλας ἱερὴν πόλιν vocat Idyll. X. v. 103. *Musg.*

Σύγχχορτοι] Ὀμορ, vicinus: παρὰ τὴν χίρας, arca, locus spatiosus et apertus, ut Homer. Iliad. A'. v. 773. Αἰλῶνι εἰ χίρας. Vid. Eustath. fol. 887. lin. 44. et Turneb. Advers. Lib. XXI. c. 1. fol. 721. Certe idem nos Anglice dicimus, a court and a court-yard. Vid. supra ad Androm. v. 17.

Ὀμόλας] Ὀμόλα vel Ὀμόλα, vel Ὀμόλας, mons Thessaliae. Apollonii Scholastes: Ὀμόλα, ἔστι Θισσαλίαι. Pausanias in Beroicis: τρανίοντι ἢ εἰς Θισσαλίαν, κεκαυρωμένον Ὀμόλας. Theocriti Scholast. Ὀμόλας ἢ Θισσαλίαι ἔστι. Strabo: τὴν αὖτ' Ὀμόλας, καὶ τὴν Ὀμόλας, λίγισται γὰρ ἀμφότεραι, ἀπέχονται αὐτῆς. Ego apud

- Κτείνας, Ξηροφόρον θεῖαν
 Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει.
 380 Τιβρίππων τ' ἐκίβα, στροφέ β.
 Καὶ ψαλίοις ἰδόμεσσι πάλους 380
 Διομηδίοις, αἳ φονίαισι φάτναις
 Ἀχάλιν' ἰδυάζου
 Κάθαιμα σίτα γίνουσι, χαρ-
 385 μοναῖσιν ἀνδροεβρῶσι δυστράπεζοι·
- Cum occidisset, ferarum interfectricem domum
 Cenoatidem decorat.
 380 Et ascendit quadrigas,
 Et frenis domuit equos
 Diomedis, qui ad lethalia praecepia
 Sine-frenis furentes vorabant
 Cruentos cibos genis, gaudiis
 385 Viros-vorantibus tristibus adstantes.

Strabonem ita legendum puto: εἰς μὲν
 Ὀμίλιν, ἢ εἰς Ὀμίλιν. Βροδῶν.

375. κ. τότε χειροκράτει δάκρυα] Apol-
 lodorus Bibliothec. Lib. II. c. 5. sect. 5.
 Τότε τοὺς Ἀχαιοὺς ἰσχυρῶς αὐτῶν, τὸν Κηρόντα
 Πάριον εἰς Νηλεΐαν Ἰφικλῆος ἱερῶν.
 Ἦν δὲ ἡ Πάριος ἐν Οἰνῇ χροῖται ἱερῶν, Ἀργεῖοι
 ἱερῶν. Αὐτὸ καὶ βουλόμενος αὐτὸν Ἡρακλῆς
 μετὰ ἀλλῶν, μὴ τὴν ἐξουσίαν, ἐνὶ ἡμέρᾳ
 ἰσχυρῶς ἐπὶ τῇ ἀδρῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ
 ἐνὶ ἡμέρᾳ ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ Ἀργεῖοι,
 ἀλλὰ ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ Ἀχαιοί. Καὶ ἐπὶ τῇ
 ἐξουσίᾳ μάλιστα ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ, καὶ
 ἱερῶν ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ, καὶ ἐπὶ τῇ
 ἐξουσίᾳ ἱερῶν. Μὴ δὲ Ἀχιλλεύς ἢ Ἀργεῖος
 ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἱερῶν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ
 ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, etc. Barnes.

377. ἀγροῦντα] Interpretor rusticorum,
 ut Rhes. v. 262. non venatorum,
 quod in mentem venit Barnesio. Vide
 Interpretes ad Hesychium in voce. Μυγ.

378. ἀγροῦντα] Ita Edd. recent. ex
 H. Stephani conjectura. Ed. Ald. ἀγρο-
 φῆται. Μυγ.

379. Οἰνωᾶτιν] Hesychius: Οἰνωᾶτις
 Ἀργεῖος, εἰς τὴν Οἰνῇ ἐπὶ Ἀργεῖος. Rectius
 Οἰνῆς hunc locum, non Οἰνῆς, vocat Pau-
 sanias p. 67. l. 16. Ed. Sylb. vide etiam
 Steph. Byzantin. in Οἰνῇ. Μυγ.

Οἰνωᾶτιν] Ita dicta Diana, quod in
 Ceno, vel Cenoa, Argiva urbe, colebatur.
 De quo loco Apollodorus mentionem
 fecisse, nota ad v. 375. vidimus.

Stephanus περὶ πόλεως ἡμετέρας
 ὅτι, πόλιν Ἀργεῖον· Ἐκαστὴν ἱερῶν ἡμε-
 τῶν· τὴν ἐν τῇ πόλει, Οἰνωᾶτιν, εἰσὶν, εἰσὶν.
 Πάριος δὲ (Γραμματικῆς τῆς) Οἰνωᾶτις αὐτὴν λέγει,
 ἢ ἐπὶ τῇ πόλει Οἰνωᾶτις, καὶ Πάριος, Οἰνωᾶ-
 τος Ἀργεῖος, ἢ ἐπὶ τῇ πόλει Ἀργεῖος Ἀργεῖος
 ἐπὶ Πάριον. Et Hesychius: Οἰνωᾶτις Ἀρ-
 γεῖος, εἰς τὴν Οἰνῇ ἐπὶ Ἀργεῖος. Hæc forte
 ab Henrico Stephano primo observata,
 dein ab Emilio Porto. Quare Salmasius
 et Palmerius frustra hic sunt, dum corripiunt
 Hesychium, ubi nihil errat. Ubique
 autem scribendum Οἰνωᾶτις, ob metri
 quantitatem, et accentus pariter rationem.
 Brodæus ad hunc locum de Ceno, Deja-
 nira patre, plane deliravit. Barnes.

381. ἰδόμεσσι πάλους] Prætulærim ἰδόμε-
 σασι, ut sit versus logooedius. Respon-
 debit antitheticus, si legamus ἰσχυρῶς ἐπὶ
 ἀλλῶν, pro ἰσχυρῶν. Μολῆ.

381. κ. πόλεως ἡμετέρας] Diomedes hic,
 Maris et Cyrenæ filius, Bistonum, Thra-
 cicæ populi, rex inhospitalis equos habuit
 hominivoros, quibus Hercules dominum
 suum dedit ultimum devorandum. De qua
 re videtur Apollod. Lib. II. c. 5. sect. 8.
 Hoc Hercules certamen attigit Euripides
 in Alceste. v. 499. et deinceps, in quem
 locum vide quæ nos. Barnes.

383. Ἀχάλιν] Pro ἀχάλινος, ut supra
 αἰνῶν pro αἰνῶν, v. 61. Μυγ.

384. Κάθαιμα σίτα, cibos cruentos εἶναι
 in plurali cibaria ejusquecunque generis sig-

Πέραν δ' ἀργυρεῖόν τετα "Εβρον 385
 Ἐξεπείρασ' ὄχθαι,
 Μυκηναίῳ ποιῶν τυράνῳ,
 Τάν τε Μηλιάδ' ἀπτάν
 390 'Αναύρου παρὰ πηγάς·
 Κύκνον δὲ ξινοδαίκταν 390
 Τόξοις ὤλισεν, Ἀμφαναί-

Ultra vero argenteis undis fluentem Hebrum
 Traiecit in ripam,
 Mycenæo laborans tyranno,
 Et ad Pellæum litus,
 390 Anauri iuxta ostia,
 Cycnum hospitum-interfectorem
 Arcu perdidit, Amphaneæ

nificat, unde Xenophon et alii εἶνα αἰ
 πωρά. εἶνα in singulari frumentum est.
 Nescio, an hoc satis attenderit Tyrwhit-
 tus, qui legi voluit: αἰθναί, ἀεττα, cruce-
 nte, sine frumento. Musg.

Post γίνεσθαι distinguit Heath. Beck.

385. ἀετταί. Ita edd. recentes, ju-
 bente H. Stephano, nec variant MSS.
 Parisiennes. Ed. Aldina ἀετταί.

Musg.

386. α. "Εξεν, &c.] Versus octavus anti-
 strophæ sequentis nequaquam respondet
 huic versui, uti debuit, quare ita potius lo-
 gendum puto: "Εξεν ε' ἐπεὶ αὖτις ἐχθρῶν.
 Versus dehinc quarto scribendum ἐπεὶ αὖτις
 να, sine nota ἐπεὶ αὖτις, eadem de causa,
 licet a ἐπεὶ αὖτις derivetur: sicut in ἔχθρῶν, αὖ-
 τος, et αὖτις saepe factum vidimus. Barnes.

Antithetico accuratius respondebit me-
 trum, et constructioni melius consulatur,
 iudice Heath. si legas:

Πέραν δ' ἀργυρεῖόν τετα

"Εξεν ἐπεὶ αὖτις ἐχθρῶν.

Beck.

387. Legebatur ἐπεὶ αὖτις ἐχθρῶν. Du-
 plicem accusativum verbo junxit.

Hermann.

ἐχθρῶν.] Vox non superflua tantum,
 sed et incommoda sententiæ. Lego ἐπεὶ αὖ-
 τος μίχθην. Sic πέρσεν το' ἑλπεδὶν νῆας,
 Alcest. v. 497. ἐπεὶ αὖτις transiitve inter-
 pretor: transportatū ē quæst. Musg.

388. Μυκηναίῳ ποιῶν τυράνῳ.] Eurystheus

Mycenarum rex erit, ad cujus iussa labo-
 rabat Hercules, de qua re Apollodorus. Lib.
 II. c. 5. toto capite. Barnes.

389. Legebatur Πηλιάδ. Vide Hol-
 stenium ad Soph. Byz. in v. Μῆλας.

Hermann.

Legendum, ni fallor:

"Ασ τε Πηλιάδ' ἀπτάν

'Αναύρου παρὰ πηγάς.

"Ασ pro "Ασ Dorice: vid. Gregorium de
 Dialecto Dorica, sect. 64. De fluvio
 Anauro complura habet Spanhemius ad
 Callimach. Hymn. in Dian. v. 101. De
 historia montis ab Hercule discissi, viæ-
 que ea ratione aquis Thessaliam inun-
 dantibus factæ, videndi Diod. Sic. Lib.
 IV. sect. 18. Senec. Herc. Fur. v. 282.
 et seq. Musg.

390. Ald. σῶλας. Tres codd. Mus-
 gravii σῶλας. Unus recte περὶ.

Hermann.

σῶλας.] MSS. G. et 2714. σῶλας.
 MS. E. περὶ. Sed verum est σῶλας.
 Philostr. p. 800. 'Ed. Paris. σῶλας τῷ
 περὶ τῷ περὶ τῷ περὶ τῷ. Musg.

Heath. dubitabas, an σῶλας dici possit
 fluvii nomen, unde pro σῶλας reponit
 ναί. Beck.

391. Κύκνον ἢ ξινοδαίκταν.] De cygno
 hoc, Martis filio, ab Hercule caso, vide
 Hesiodi Scutum Herculis; ubi res tota
 copiose narratur.

ας οἰκῆτορ' ἄμικτον.
 Ὑμνωδοὺς τε κόρας ἀνίστη. Β.
 395 Ἥλυθ' ἐσπέριον ἐς αὐλάν,
 Χρυσίαν πετάλαν ἀπο μηλοφόρον 395
 Χερὶ καρπὸν ἀμείρξων,
 Δράκοντα πυρσόνωντον, ὅς σφ'
 Ἀπλάτων ἀμφίλικτος ἔλικ' ἐφρούρει,

Habitatorem inhospitalem.
 Et ad puellas musicas
 395 Venit, in aulam Hesperiam,
 Aureis a foliis pomiferum
 Fructum manu decerpiturus:
 Dracone rubeum-habente-tergum,
 Qui inaccessum circumvolutus surculum servabat,

[ἡσπείρας] Duportus legit ἡσπείρας male: non enim cygnus ille ἡσπείρας vocatur, quod vult ἡσπείρας; sed cōsēbat tantum, hoc est ἡσπείρας; unde ἡσπείρας, hoc in loco sine διελύκειν ποτα; de qua re vide supra ad v. 387. Barnes.

392. Ἀμφικίαι] Stephanus Byzantinus in voce duplicem Ἀμφικίαν agnoscere videtur, alteram urbem Doricam, alteram vero Thessaliam regionem. Utra harum hic intelligatur, non constat. Pindarus enim, quo vix alius locupletior testis, Cyenum Locris Epizephyriis conclivem facit, Olymp. X. v. 19. Ex Hesiodo contra, Scut. Herc. v. 70. colligas licet, locum pugnæ circa Pagasas fuisse. Diodorus etiam tradit, Herculem, cum a monte Olympo Trachinem reverteretur, cum Cyeno congressum fuisse. De Cyeni morte vid. et Pausan. p. 25. l. 40. Musg.

Ἀμφικίαι] Stephanus περὶ στίχων: Ἀμφικίαι, πόλις Δωρικὴ Ἐκσταίης ἐν ἡρώεσι Γεωλογικῇ. Οὐκ ἔστιν ἡ Ἀμφικίαι αὐτῇ καλεῖται, ἡ σήμερον Φιλισταίη. Ἔστι καὶ χωρίον Θησαυλικῆς ἀστυὸς ἐν Ἐβραῖν, Ἀμφικίαι, καὶ Ἀμφικίαι. Barnes.

393. Ἀπλάτων] ἀπλάτων, ἀπλάτων, ἀπλάτων. Barnes.

394. Vide Valck. ad Hipp. 739.

Herman.
[Ὑμνωδοὺς τε κόρας] Hesperidas virginēs notat, quæ juxta draconem aurea mala servantem cantabant, et post ejus cædem plorabant. De quibus Hesiodi

Schol. ad Theogon. v. 27. Ἐκσταίης περὶ ἡσπείρας, ἡ Ἐκσταίης Λογύρα. Vide Apollodorus. Lib. II. c. 5. sect. 11. ubi illarum nomina, Ἐγλή, Ἐρυθία, Ἐστιά. Item Apollonius Argon. Lib. IV. Ἀμφὶ δὲ Νέμεσος Ἐκσταίης πύκνους ἰφίμας ἀνίστατο. Eurip. Scholiast. Αἱ Ἐκσταίης θρησκύν τὸν Δράκοντα τὸν μελεφίλκον, τίς πιστὴ δὲ Ἡρακλῆος φονεθῆναι. Διὰ τοῦτο γὰρ ἀδύτου αὐτῆς λίγυ, ἢ τὸ ἐν τῇ θρησκύν ὡσα. Barnes.

395. Wakefieldius χρυσίαν πετάλαν ἀπὸ μελεφίλων. Non videtur displicuisse vulgata Valckenario. Errat van Staveren ad Hygin. p. 88. Herman.

398. Addidi σφ'. Μοχ ἀμφίλικτος pro vulgato ἀμφίλικτος Scaligero debetur.

Herman.

398. a. Metrum ita constituit Heath.

Δράκοντα πυρσόνωντον, ἐν iambicus dimeter.
Ἀπλάτων ἀμφίλικτος ἔλικ' ἐφρούρει idem senarius catalectic.

Beck.

399. ἀμφίλικτος] Ita optime Scaliger. Lucretius de hoc ipso dracone: Arboris amplexus truncum. Lib. V. v. 35. Ed. Ald. ἀμφ' ἱλατίν. Musg.
ἀμφίλικτος] Ita cum Scaligero lego, pro ἀμφ' ἱλατίν, quod prius obtinebat.

Barnes.

Pro ἱλατίν Reisk. censet sensum postulare ἱλατίν, aut ἐπὶ λικτίν. Beck.

- 400 Κταινὴ ποτίας θ' ἄλως μυχοῦς
Εἰσίσαινε, διατοῖς 400
Γαλανίας τιθεὶς ἱερταμοῖς.
Οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μίσσαν
'Ελαύνει χείρας ἴδραν,
405 'Ατλαντος δόμον ἐλθών.
'Αστρωπούς τε κατίσχειν οἶ- 405
κους εὐανορίᾳ θείῃ.
Τὸν Ἰππευτὰν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν στροφή γ'.

- 400 Interfecto. Æquoreique maris sinus
Ingressus est, mortalibus
Tranquillitatem faciens remis.
Cœlique sub mediam
Sedem immitit manus,
405 Atlantis domum accedens:
Stellatasque sustinuit domos
Deorum fortitudine eximia.
Et ad exercitum equestrem Amazonum

400. κ. μυχοῦς εἰσίσαινε.] Legendum metri causa εἰσίσαινε μυχοῦς. *Mug.*

401. κ. Reisk. scribit: θανατοῖς ἐνέλας εἴρας τιθεὶς ἱερταμοῖς, ponens columinatos, quæ mortalibus caset metis navigationum.

Beck.

Θανατοῖς

Ταλανίας τιθεὶς ἱερταμοῖς.

Multa sunt, quæ sagacitas virorum doctissimorum excogitavit ad nitorem hujus loci pulcherrimi nativum restituendum. Quantum profecerint, penes alios sit judicium. Mihi videtur locus ita sanari posse:

Θανατοῦ καὶ θανατοῦ

καὶ θ' αἰώας τιθεὶς ἱερταμοῖς.] Mortaliumque remis habenas injectit et frenum, ostenditque, ultra columnas, quas posuisset, viam non patere, nec fas esse, navigare. Cf. Pindar. N. III. 55. vpp. *Fachae.*

402. Sic Hesiodus et Musgravius pro vulgato ταλανίας. *Herman.*

Ταλανίας] Legendum, quod et vidit Hesiodus, γαλανίας, tranquillitates. Sic τὸν ἄσπετον βίον, infra v. 698. De rebus

ab Hercule in mari gestis vide, quæ citavimus ad v. 294. *Mug.*

Ταλανίας] *Æmiliius* Portus ταλανίας, i. e. fascias, et pro αἰώας, columnas, usum optere, multis nititur probare; sed illam lectionem, utut sana aliter sit, versus non admittet. Quid si per ταλανίας intelligamus ἐνέλας, columnas Herculis, sic dictas nova et poetica audacia, vel ob materiæ duritiem, vel quod ταλανίζαντες Hercules eas exaxerit? An ταλανίας legendum, i. e. ponderosa, subaudiendo ἐνέλας? Certe ταλανίας æque exstat, ac ταλανίας. Et certe quævis ingentis et gravis ponderis dicuntur ταλανία, non ea solum, quæ talenti unius pondus æquant; ut lexicographi testantur ex Polluce, Lib. IX. Et magis etiam hæc vox versui est accommodata. *Barnes.*

Hesiod. γαλανίας, tranquillitatem et securitatem stabiliens navigationibus. *Beck.*

406. Scipius Euripides Ἀσπερταῖς habet. Ἀσπερταῖς suspectum habeo. Non male Reiskius ἀσπερταῖς. Possis etiam ἀσπερταῖς. *Herman.*

406. κ. Ἀσπερταῖς τε κατίσχειν οἶκους] Quomodo Hercules aliquando cœlum sustinuerit pro Atlante, vide Apollod. Lib. II. c. 5.

- Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυτόταμον
 410 "Εβα δι' Εὐξεινον οἶδμα λίμνας,
 Τὶν οὐκ ἀφ' Ἑλλαντίας
 "Αγορον ἀλίσσας φίλων,
 Κόρας Ἀρείας τίπλων
 Χρυσείστολον φάρος,
 415 Ζωστῆρος ὀλιθρίους ἄγρας.
 Τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλάς ἱλαβε βαρβάρου κόρης
 Λάφυρα, καὶ σώζειτ' ἐν Μυκήταις. 417

- Circa Mæotim fluvis-abundantem
 410 Ivit per fluctus Euxinos maris.
 Quem non ex Græcia
 Cæcum amicorum colligens,
 Et puellæ Martiæ sustinuit
 Aureo-intextum pallium
 415 Baltei raptum exitialem.
 Græcia vero accepit inclyta spolia puellæ barbaræ,
 Et servantur Mycenis.

sect. 11. Θιῶν autem non ad Εἰσαυρίφ, sed ad ἄλλας, referri debet. *Barnes.*

Reisk. legît Ἀνταυρίφ, astris insignes.

Beck.

407. Θιῶν.] Regitur ab ἄλλας, non ab ἰσαυρίφ. *Musg.*

408. καὶ τὴν ἰσαυρίφ τ' Ἀμαζόνων στρατὸν Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυτόταμον "Εβα, δ' Εὐξεινον ἄλυσσας, λίμνας.] Sic legi et distinguī hi versiculi debent. Vulgo legitur ἄλυσσας λίμνας, quamquam hæc duo vocabula in v. 416. Hecuba. junguntur, legere Μαιῶτιν — λίμνας nullus dubito. Sic Aristoph. Nub. 273. "Ἢ Μαιῶτι λίμνας Ἰχθυί, δ' εὐαίσιλος κρήνη Μυκόνων. Interponere hæc tria verba, δ' Εὐξεινον ἄλυσσας, inter Ἰθῆ et λίμνας, durum est, sed non inusitatum. *Eliad.*

408. Ἀμαζόνων στρατὸν.] De hac re, nempe Herculis cum Amazonicis pugna, de Hippolyte Baltei, etc. idem Apollodorus ibidem sect. 9. *Barnes.*

410. Heath. emendat Εὐξείνου, quod cum λίμνας jungatur. *Beck.*

411. α. Hæc interrogative dicta sunt, et parenthesi includi debent. *Heath.*

412. Edd. vet. Ἀγρίφ. *Barnesi*ana ἀγρίφ. *Herman.*

"Αγρίφ] Edd. recent. sine auctore ἀγρίφ. Exstat vox ἀγρίφ, Iph. in Tour. v. 1097. Electr. v. 794. Hesychius: ἀγρίφ, ἀθροισμα, στρατός. *Musg.*

413. Hunc locum plures ob causas mendosum arbitror. Primo, nemo Græcorum dixisset πύλων φάρος: deinde consideratur verbum, a quo regi possit ἄγρας. Videndum, an legi possit:

ἀγρει ἀρείας τ' ἱελα
 χρυσείστολον φάρος
 ζωστήρη ὀλιθρίους ἄγρας.

Pallium autem auro-intextum puellæ Martæ-genitæ raptum exitialem sennæ sustinuit. Metaphoram non admodum dissimilem vide *Ælian.* de Animal. Lib. VII. c. 13. *Ovid. Metam.* VIII. v. 292.

— Area frustra,

Et frustra expectant promissas horren masses.

Musg.

πύλων, forte, πύλων, raptum, oblatum, ibi genitricem puellæ Martiæ. aut πύλων, inde ἀρεστίων, aut πύλων, eodem sensu, si metrum patitur. *Reisk.*

- Τάν τε μυριόκρανον
 Πολύφορον κύνα Λίβειας,
 420 "Υδραν ἱξίπυρῶσιν, 420
 Βίλισί τ' ἀμφίβαλλειν,
 Τὸν τρισώματον οἷσιν ἔ-
 κτα βοτῆρ' Ἐρυθείας.
 Δρόμων τ' ἄλλων ἀγάλαματ' εὐτυχῇ ἀποστ. γ.
 425 Διῆλθε τό τε πολυδάκρυον 425
 "Επλευσ' ἰς "Αἶδαν, πόινων τελευτάν,

- Et innumera-capita-habentem
 Canem Lernæ, qui multos interfecit,
 420 Hydram igni delevit,
 Et telis circumdedit,
 Tricorpoream quibus
 Occidit pastorem Erythææ.
 Cursum etiam aliorum præmia felicia
 425 Paritus est. Lacrymosum autem
 Ad Plutonem navigavit, laborum finem,

414. φέρει] Communiter prior huius vocis syllaba productur, et circumflexum habet: hic acuitur et corrigitur. Ita Sophocl. Trachin. v. 936. Τῷ ῥηκαλίῳ σερμῶν βάλλουσα φέρει. Vide Schol. ad Phœnias. v. 1097, et quæ nos ad Supplic. v. 296. *Bornæ.*

415. Tolle interrogationis notam, et plene distingue ad finem versus. *Heath.*

416. Legebatur κίεσι. Ut in trimetro, communem formam restituendum putavi.

Herman.
419. Παράφω] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. et Parisiensis καλόφωσι. κύνα commode illustrat Brodæus ex epigrammate Antipatri Antholog. H. Steph. p. 53. uti apes, quæ puero mortale vulnus infixant, κύνη vocantur. *Muz.*

419. s. κύνη λίβει "Υδρæ descriptionem et occisionem ab Hercule factam fusc memorat Apollodorus Bibl. Lib. II. c. 5. sect. 2. Εἶχε δὲ ἡ "Υδρὰ δεικνύσθαι κύνη, εἰσάλλει ἰχθυίους, etc. Κύνη autem vocat hic poëta, ob impostu- nam ferociam, ut Antipater apes vocat κύνη, quæ infantem aculeis ad mortem unque purpuriscent: Τὴ βριτί "Ερμῶνα- να διχράσασθαι, Μίλωνα, Φωὶ κύνη. Sic Polymestor Hecubam et ancillas ejus

canes vocat, Hecub. v. 1155. Δώσω γὰρ μακρίους κύνας. Ita Apollonius de Hæ- ryllis loquens: Θάλας δὲ κύνας θανατίζουσι, αἷμα δὲ κύνη. Homerus denique de Ulyssiæ proci, Odyss. χ'. v. 35. Ὁ κύνη, εἰ μ' ἐν ἱράσει' ἐνέειρσεν, εἰ μὲν ἰαίεθαι. Ex Johannis Brodæi notis. Præter hæc notandum est etiam, Hydram quodam- modo ex canina familia ortum suum ha- buisse; Orthus enim, canis Geryonæ, et Cerberus, Plutonis canis, erant Hydræ fratres ex Echidna et Typhone, ut Hesiod. Theogon. v. 309. ad v. 315.

Bornæ.
421. Vulgo ἀμφίβαλλι. Hesthus et Muzgravius ἀμφίβαλλι. *Herman.*

Βίλισί τ' ἀμφίβαλλι, i. e. fel Hydre sagittis illevisit. Apollodorus Lib. I. c. 4. sect. 2. Metrum porro postulat ἀμφίβαλλι.

Muz.
ἀμφίβαλλι, metri causa scribit Heath.

Beck.
422. Τὸν τρισώματον] Quibus quidem sagittis Geryonem, Erythææ pastorem, tria habentem corpora, confodit. Brodæus. De hoc ita Hesiod. Theogon. v. 287. Χρυσῶν γ' ἵστα τρισώματος Γερωνῆ, Μυχθὺν Καλλίρην, αἰετὶς κλονεὺς Πλουτῆ. Τὸν γὰρ ἔχ' ἱχθυόεντι βίω ῥηκαλίῳ θανάτῳ

- "Ἴν' ἱκτιραίνει τάλας
 Βίωτον, οὐδ' ἔβα πάλιν.
 Στέγαι δ' ἔρημοι φίλων
 430 Τὰν δ' αἰόστιμον τέκνον 430
 Χάρωνος ἱπιμίνει πλάτα
 Βίου κίλευδον ἄδρειον, ἄδικοι' εἰς δὲ σὰς
 Χίρας βλέπει δώματ' οὐ παρόντος.
 Εἰ δ' ἐγὼ σθέιος ἦβων, 435
 435 Δόρυ τ' ἱπαλλον ἐν αἰχμῇ,
 Ubi miser finit
 Vitam, nec inde rediit:
 Domus autem sine amicis est.
 430 Hunc vero sine-reditu liberorum
 Charontis expectat cymba
 Cursum vitae impia, injusta. In tuas vero
 Manus respicit domus non praesentis.
 Quod si ego pubescerem viribus,
 435 Et hastam in pugna vibrare possem,

καὶ εἰδωθῆσαι, περιήλθον ἐν Ἑρμῇ,
 "Ἡρασι γὰρ, ὅτε πρὸς θεῶν ἔλασσε τέρμασιν
 σφαιρὴν Τίρον" ἐν ἱερῇ, λαβὴν κίον Παιονίαν,
 ὅρῳ τι νεύσας, καὶ βορέην Εὐρυπύλον.
 In quem locum vide Scholia, item
 Apollodori Bibliothec. Lib. II. c. 5.
 sect. 10. De Erythea hac insula, quae
 et Gadir, vid. Plinii Lib. IV. c. 22.

Barnes.
 424. ἐργάμας' εἰνεύει] Lego: ἐργά-
 μας' εἰνεύει, *fecit felicitas*. Sic Iph. in
 Taur. v. 81. ἔργων εὐνοίῃσι. Pindarus
 Isthm. I. Stroph. 4. ἐργασσάμενος.
 Nonnus, p. 207. καὶ ἐργάμας.
 Vide et Hesychium v. ἐργάμας.
 Vel, si hoc displicet, legi potest ἡλῆα
 pro ἡλῆα, semel, quem in versione dedī.

Beck.
 425. Legebatur καλοδάκρυον.

Hermann.
 Oportet Hermannum dixisse *Lege-*
batur eis καλοδάκρυον. Wakefieldius
εἰς eis καλοδάκρυον. Vide quae notavimus
 ad v. 17. *Elmal*.

καλοδάκρυον] Metro satisfaceret καλ-
 οδάκρυον. *Muz.*

ἢ post eis addi jubet Struchtmeyer. An.
 crit. p. 149. Beck.

426. "Εὐλινε' ἐν Ἀλῆα,] Descensus

Herculis ad Inferos ad Cerberum extra-
 hendum describit Apollodorus ibidem
 sect. 12. Barnes.

427. Legebatur ἱκτιράει. Emendavit
 Heathius. Hermann.

"Ἴν' ἱκτιραίνει τάλας] Metri gratia Heath.
 Beck.

428. Ut metrum strophico respondeat,
 legendum: *βίον, εἰδ' ἡβ' ἱπ' αἰχμῇ*. Ionicus
 est a minore ex paeone tertio et *κατα-*
σταλῇ trochaica. Paeoni opponitur in
 strophico Ionicus pentasyllabus. Heath.

430. Locus mendosus, in quo consti-
 tuendo nondum mihi plane satisfacio.
 Neque tamen, si pro 430, *ἔλασσε*, lega-
 mus 429, *ἔλασσε*, multum ei ad integri-
 tatem defuturum arbitror. *Muz.*

432. a. Et haec quoque mendosa haud
 dubie sunt. Legendum:

— ἐν δ' ἡμῶν χίρας
 βίον δάμας' οὐ καίοντες.
 Sic φ' *ἡμῶν* ἀνέβλεψ', Bacch. v. 1298. *Muz.*

Vix dubito, quin poëta scripserit:

— ἐν δ' ἡμῶν χίρας
 βίον δάμας' οὐ καίοντες.

Oculi certo (tuorum scilicet *βίοντων*) ad tuas

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

MEGARA cum Amphitryone et Herculis liberis, jam funebri cultu expeditis, in Scenam progreditur, nihil præter mortem expectans, suisque et suorum casum lugeat, et absentis Herculis opem implorat. Amphitryon vocem intendit. Chorum autem sensum Thebanorum suo exemplo monet, ut, præcisa omni vite longioris spe, id ævi, quod datur, suariter et late transigant, cum viderent res humanas tam lubrico in loco positas. Hercules, præter spem ab inferis reversus, miratur, suos omnes pallatos soli lactei vacare; et ex Megara resciscit rem omnem, videl. injurias et vim Lyci, Thebanique populi ingratitudeinem et perfidiâ. Unde graviter commotus vindictam parat. Hujus impetum et ferociam moderatur cautus pater, monens eum, ne temere se in periculum præcipitet, sed caute ac tuto agat. Cujus consilio parens Hercules istro se recipit, occasionem Lyci interimendi præstolans. Chorus senectæ incommoda vituperat, Juventutis excellentiam laudat, Deos præterea incusat, quod nullum inter bonos et malos discrimen possuerint, sed utriusque breve vivendi spatium concesserint. Deim Herculis victoriam et optatos reditus se hymnis prosecuturum dicit.

ME. Εἶναι, τίς ἱερεὺς, τίς σφαγεὺς τῶν δυσπότμων,

* Ἡ τῆς ταλαίνης τῆσδ' ἑμῆς ψυχῆς φονεὺς; 451

450 * Ἐτοίμ' ἄγειν τὰ θύματα εἰς Αἰδοῦ τάδε.

* Ὡ τίκν', ἀγόμεθα ζεύγος οὐ καλὸν ἱερῶν,

Ἵμου γέροντις, καὶ νῖοι, καὶ μητέρες.

* Ὡ μοῖρα δυστάλαιν' ἱμοῦ τε καὶ τίκων 455

*Mez. Age; quis sacerdos, quis mactator miserorum,
Aut miseræ meæ animæ occisor;*

450 *Ut ducat paratas hæcæ victimas ad inferos?*

*O liberi, docimur non pulchra copula mortuorum,
Una senes, et juvenes, et matres.*

O fatum miserum meum, et liberorum

eam utrinque circa medium corpus amplexantibus, et ita ab ea pendentibus, ut pedes ejus progredientes eos reluctantem una atrahere, sicut equi jugales currum, viderentur. *Heath.*

447. *Leg. miserum, hoc videns non possum amplius continere, ne erumpam, velut lacrymarum fontes: potest tamen vulgata sic quoque construi: αὐτὸς ἱεροὺς κατέχει τὰς γυναικας τῶν ἱερῶν σφάγις (ἀνὴρ) τῶν λατρῶν, non possum velut oculos, qui instar fontium sunt, a lacrymis collidere; sed hoc coactius.* *Brisk.*

448. *Ἰσοείπων,]* Media syllaba est communis. De qua re nos plus satis ad *Phœmis*. v. 19. *Barnes.*

449. * *Ἡ εἰς ταλαίνης τῆς ἑμῆς ψυχῆς φονεὺς,]* More Hebræorum ἀ ψυχῆ pro

scilicet ponitur; ita *Theocrit.* *Idyll.* XVI. v. 24. Ἀλλὰ εἰ μὴ ψυχῆ, εἰ δὲ καὶ τοῦ σώματος ἀνδρῶν. *Vid.* de hac re *Sebastian.* *Pfœchenii.* *Diatrib.* de Græcæ Linguæ N. T. *Puritate*, c. 34. sect. 4. p. 11. *Barnes.*

449. s. Post *φονεὺς* ponenda interrogationis nota, et ad versus alterius finem plene distinguendum; is enim vertendus: *Victimas hæc paratas adiuvant, ut ad inferos ducantur.* *Heath.*

450. *ἄγειν,]* Legendum puto *ἄγειν*, quanquam et alterum retineri potest, interrogationis nota post *φονεὺς* posita. Sequetur enim *καταγεγραμῶν*:

ἱεροὺς ἄγειν τὰ θύματα.

Paratas sunt duci victimæ. Musg.

Τῆς καλλικάρπου κράτος ἔχων Πιλασγίας·
 Στολὴν τε θηρὸς ἀμφίβαλλε σὴν κάρη, 465
 Λέοντος, ἥπ' αὐτὸς ἐξανλίζετο·
 465 Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἀναξ,
 Ἐγκληρα πεδία τὰμὰ γῆς κικτημένος,
 Ὡς ἐξίπαιθες τὸν κατασπείραντά σε·
 Εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξήτριον 470
 Εὐλοῦν καδίῃ δαίδαλον, ψευδῇ δόσιν·

Imperium habens fertilis Pelasgie:
 Spoliumque feræ circumjiciebat tuo capiti,
 Leonis, quo ipse armabatur.

465 Tu vero rex eras futurus Thebarum, quæ currus amant,
 Possidens meos agri campos hereditarios;
 Ut ipse persuaseras tuo patri.
 In dextram vero tuam propulsiatoriam
 Clavam tradebat fabricatam, donum simulatum.

nec tradidit quisquam, a Dædalo Herculi datam clavam esse, neque, si data fuisset, dici potuisset ψαῖδι ἔσσε. Itaque δαίδαλον scripsi, interpunctionemque mutavi. Nam et si a quibusdam traditum est, rade lignum fuisse eam clavam, ut a Theocrito XXV. 207. sq. et a Pindaro, si is de Hercule loquitur, Hyperch. Fr. 3. p. 40. alios tamen arte elaboratam existimasse e Diodoro Sic. IV. 14. intelligitur, qui eam Vulcani donum fuisse refert. Hoc pertinet etiam illud, quod ab Apollonio Rh. I. 1196. χαλκοβαρεῖς μίτρας vocatur, ubi Scholiastes: χαλκοβαρεῖς μί, τῇ ἰσχυρῇ, ἣ τῇ περὶ τῇ εἰλίμ χαλκοῦ βύλαρραίνον. Πτερυγῆος μί φερε, δαίδαλον οὖν τὴ μίτραν Ἡρακλῆος.

Herman.
 Quæ emendavit Hermannus, multis causis rejicimus. Primo, δαίδαλον apud poetas Atticos legi minime putamus; interdum δαδάλου. Dein, clava Herculis, ut in picturis et statuis apparet, Dædalio opere non eminet, quæ vis quidem δαίδαλον nobis esse videtur. Postea, observandum est, quod in loco ubi duo hi versiculi inveniuntur, videmus Herculem sese oblectantem, apud tres filios ejus res suas distribuendo. Filio natu maximo regnum Argorum et Nemæi leonis pellem dat, alteri Thebas et clavam ejus dat. Minimo natu promittitur Œchalis, et arcus quo

Eurytum urbem debellavit. Obvium est, Eurypidem in animo habuisse, ut pellis leonis et arcus Argos et Œchaliæm rectoris dona conveniant. Quum res ita sese habet, poetam aliquid et Thebis et clavæ commune aut reperire aut fingere minime est dubitandum. Quæ res et textui vulgato et emendationi Hermannî deest. *Emend.*

δαίδαλον ψαῖδι ἔσσε.] Clavam a Dædalo Herculi dono datam nemo Veterum tradit. Neque, si ita proditum esset, commodam interpretationem admitteret ψαῖδι. Voluit haud dubie auctor: clavam, rade donum et nullis artificibus ornatum. Erant enim, teste Theocrito, truncus oleastri, quem radicitus evellerat Hercules, et cortice munitum gestabat. Idyll. XXV. v. 208. et seq. An legendum:

— δαίδαλον ψαῖδι ἔσσε.

Heorychius: ψαῖδι, ἀσπερτάου. δαίδαλον Homero et Q. Calabro celebratur sunt. Constructio est, ut in ψαῖδι εἰσέναι apud Themistium Orat. XV.

Clava Herculis donum Vulcani dicitur a Diod. Sic. Lib. IV. Quid vetat, ab aliis Mythologiis, ut solent longissime a se invicem discrepare Mythologorum traditiones, Dædali donum vocatum esse: quem quidem Dædalum Vulcani filium

470 Σοὶ δ', ἣν ἔπεισε τοῖς ἐκβολοῖς ποτὶ
 Τόξοισι, δάσειν Οἰχαλίαν ὑπίσχετο.
 Τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς τριπτύχοις τυρανίσιν
 Πατὴρ ἐπύργου, μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρία.
 Ἐγὼ δὲ νύμφας ἡεροδυναζόμεν,

475

470 Tibi autem eam, quam olim vastavit longe jaculantibus
 Sagittis, Œchaliæ daturum se promisit.
 Tres vero vos existentes triplici regno
 Pater decorabat, valde elatus magnitudine animi.
 Ego vero deligebam eximias sponsas,

facit, Plato Alcib. I. p. 440. Hoc si
 probetur, duplici modo constitui potest
 versus:

Κλέος καὶ δῖον Δαδάλου, ψαῖθ' Ἰέρου

Ut clava, quam ipse Dædalus dono de-
 derat, ἔλεος Δαδάλου idcirco audiat; sed
 ψαῖθ' Ἰέρου vocetur, utpote filio Herculis
 incassum legata. Altera ratio est:

Κλέος καὶ δῖον, Δαδάλου, ψαῖθ', Ἰέρου

ψαῖθ' Ἰέρου, fulgur amici ut Orest. 1625, 6.
 De Herculis clava quædam habet Apol-
 lon. Rhod. I. 1196. *Mug.*

Κλέος καὶ δῖον, Δαδάλου, ψαῖθ' Ἰέρου] Cla-
 vam hic vocat poëta Dædali donum, et
 in hac parte Apollodoro contra statuit; qui
 cum reliqua Herculis arma memorat, et
 unde esset iis donatus, addit: *μνησθε*
μὴ γὰρ αὐτοῖς ἵσταναι ἐκ Νηλεῖος, Biblioth.
 Lib. II. c. 4. sect. 11. Foran in capite
 ferro muniabatur a Dædalo. *Barnes.*

ψαῖθ' Ἰέρου clavam forte dici posse con-
 jicit P. quod in ultimo labore Herculem
 non juverit. *Beck.*

ψαῖθ' Ἰέρου.] Quia Herculi ad inferos
 profecto nihil, ut putabat, profuisset.

Heath.

471. οἰχαλία] Ut Hercules Eury-
 tum, regem Œchaliæ, vicerit, illamque
 urbem debellaverit, Iole capta, vide So-
 phocl. in Trachiniis, Act. 2. Item A-
 polloed. Biblioth. Lib. II. c. 6. sect. 1. et
 c. 7. sect. 7. Strabo Lib. X. "Ἐστὶ δὲ καὶ
 ἡ Οἰχαλία πόλις ἐν Ἐπειρῷ, λιμένας
 οὗς ἀναγορεύουσιν οὐλίαν ὑπὸ Ἡρακλείου
 ἰσχυροῦς ἐν Τραχύνι, καὶ τὸ πρὶν Τρίκλινον,
 καὶ οὗ Ἀκακίαν, ἢ Ἀδωνίαν αἰ δὲ τινες
 ἰσθλίαν, καὶ οὗ ἡ Ἀττάλη, περὶ τοῖς Ἐ-
 γρινῶσι. Quænam porto fuerit ab Her-
 cule diruta, non satis constat. At idem

Strabo Thesalicam urbem putat, Lib.
 VIII. fol. 559. Quin Homerus putatur
 scripsisse ποῖμα Οἰχαλίας "Ἄλυστο dictum,
 quod Creophylo Samio dono dedit; de
 qua re idem Strabo Lib. XIV. Item
 Callimachus: Τῷ Σαρπείν σῶσαι ὑπὸ Νηλεὺς
 πρὸς θύῃς Ὀμήρου Διερμύων· αὐτοῖς γ' ἔδωκεν,
 ἔσθ' ἱσθλίαν, καὶ ἱσθλὴν ἡ Ἰόλιαν·
 Ὀμήρου δὲ καλὴν καὶ Τράκιναν· Κρητὸν δὲ
 καὶ φίλιν, ταῦτα μίγνα. *Barnes.*

472. ἴσταναι ὑμᾶς] Recte Barnesius,
 Cantero jubente, ὑμᾶς addidit, quod in
 Ed. Ald. et MSS. deest. *Mug.*

Τρεῖς γ' ὄντας ὑμᾶς] Quod tres tantum
 filios ex Hercule suscepit Megara, proba-
 mus infra ad v. 994. Τρεῖς autem, quod
 prius deerat, Sensus, Cantero, Scaligero-
 que suadentibus, addere non dubitavi.

Barnes.

473. Putamus voc. ἀδρία non Græc-
 cam esse, saltem non Atticam; vera lectio
 est ἀδρία, penultima acuta, similiter ac
 βασιλία, βαλτία, καδία, καδυνία, κωχρία.
 Aristoph. Nub. 510. "Ἄλλ' ἴθι χαίρων
 εἰς ἀδρίας | εἰς τὰς ταύτας. Lege igitur,
 μίγνα φρονῶν ἐπ' ἀδρίαις. Nexus verbis, seqq.
 hic est: Ἐγὼ δὲ [εἰς τὰς αὐτὰς ἀδρίας ἐπύργου-
 χας] νύμφας ἡεροδυναζέμεν, καὶ ἔστιν ἡ οἰχαλία
 ἐν τῇ Ἀθηναίων χερσὶ, Σαῶρος ἐν, Θεσβῶν
 3'. *Elmsl.*

ἰσχύου.] Pro ἰσχύου, temporis imper-
 fecti, a κωχρία. *Barnes.*

474. ἡεροδυναζέμεν.] Τὴν σφάραν καὶ
 ἀρίστην ἡγελεύμεν, ἀπὸ δυνάμεως τὰ τὸν θῆ-
 ῤος ἀναδύναν, μεταφορικῶς. Τὴν γὰρ θῆ-
 ῤος αὐτὴν καλεῖται, ὃ ἀνέλλει, ἢ ἢ ἡδύον· καὶ ταῦτα
 κατὰ τὴν φύσιν αὐτῆς. ἔστι γὰρ αὐτῆς τὰ
 ἀσπὶς προφύρον, ἢ δὲ τὰ σπείν· ἴσχυον,
 καὶ αὐτὰν ἡγελεύμεν. Γράσσεται δὲ καὶ ἐν τῇ
 Νήρῳ τοῦ Μαιεύου. Καὶ Μαλαχίας κερὰν
 σφάρον, κέρματι ἡδύον· δύνει, ἢ ἀναδύνει
 γὰρ τοῦ αὐτοῦ εἰς θάλασσαν, ὃ καλεῖται καὶ ἰσ-
 4

- 475 Κῆδ' ξυνάψουσ' ἔκ τ' Ἀθηναίων χθονός,
 Σπάρτης τε, Θηβῶν δ', ὡς ἀνημμένοι κάλας
 Περυνησίοισι βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα.
 Καὶ ταῦτα φροῦδα· μεταβαλοῦσα δ' ἡ τύχη 480
 Νύμφας μὲν ὑμῖν Κῆρας ἀντίδωκ' ἔχειν,

475 Affinitates contractura, et ex Atheniensium agro,
 Et Sparta, et Thebis : ut religatam pulchris
 Retinaculis, vitam haberetis beatam.
 Hæc tamen sunt evanida : Fortuna vero mutata
 Sponsas quidem vobis Parcas dedit habendas,

προσκαθίστητε χαλῶν, ἃ ἔβλεπον, εἰ καλῶν·
 Περυνησίους δὲ αὐτοὶ τῶν Ἡγεμονίων σου, εἰ
 προσλήθῃσι σε, εἰ λάβῃται πρίστανός σου, λί-
 γον Κῆρας κατασφραγίσας. Barnes.

475. s. Ἀθηναίων χθονός, Σπάρτης τε, Θη-
 βῶν δ'] Hæ tres, quas enumerat poeta, ci-
 vitates, fuerunt ejus seculo totius Græciæ
 nobilissimæ. Et sicut Athenas, urbem
 patriam, suo more primo loco ponit poeta
 pilsimus, ita Spartam, licet Athenis tunc
 temporis infensam, secundo loco memo-
 rat, æquus homo, qui et hostem sua
 laude nequaquam privandum præcipit.

Barnes.

476. Vulgo κάλας. Hestius κάλας.
 In Medea 768. in ταῦτ' ἀναψέμενθα σφραγι-
 στέον κάλας. Vide ibi Schol. Herman.
 Legebat olim Tyrwhittus :

— ὡς ἀνημμένοι κάλας
 σφραγιστέον βίον ἔχουσ' —

Musg.

476. s. ἀνημμένοι κάλας Περυνησίους]
 Translatio a navī funibus alligata, quæ jam
 nihil maris tempestatem metuit. Ita in
 Medea, v. 766. Οὐδὲν γὰρ ὡς ἔρ' ἔρ' μέλλουσ'
 ἰσχυροῖται, Ἀπὸ πύργου τῶν ἱμῶν βυλιν-
 μένου, Ἐν ταῦτ' ἀναψέμενθα σφραγι-
 στέον κάλας. Apollonius Argon. Lib. IV. Περυ-
 ναιὶς γὰρ ἄνδρ' ἀνέστην' Ἰαφίη. Broderick.
 Hest. legiti κάλας dativo plurali, ut
 cum σφραγιστέον jungatur.
 Reisk. κάλας, aut saltem κάλας, poni
 vult. Beck.

478. Megara cum Herculis liberis in
 aciem prodita, multa de puerorum sorte,
 qui a summa spe dejecti ad miserissimam
 mortem ducuntur, sebiliter profert. Jam,
 inquit, præclaras circumspiciebam nuptias,
 quibus summorum in omnibus terris ro-
 gum affinitatem vobis pararem.

Καὶ ταῦτα φροῦδα· μεταβαλοῦσα δ' ἡ τύχη
 εἰσέταξέ μοι ὑμῖν κῆρας ἀντίδωκ' ἔχειν.

Nisi hoc per ellipsin explicandum est : pro
 his, quas spe conceperam, virginibus αἰῶνας
 νύμφας ἔχουσ' ἡμῖν Παρκαί, levi forsitan mu-
 tatione legendum :

Νύμφας μοι ὑμῖν κῆρας ἀντίδωκ' ἔχειν.

ut εἰσέταξας penderet ab ἀντίδωκε. Iphigen.
 in T. v. 28.

Ἄλλ' ἱστορεῖται, Δαρὸς ἀντίδωκε μοι
 Ἀργίους Ἀχαιῶν.

Orco sive morti nubere dicuntur poellæ,
 quæ ante justas nuptias diem supremum
 obierunt. Sophocl. Antig. v. 814.

— εἴς τ' ἐννομεῖται
 καὶ μὴ τοῦ ἔργου
 ἔμμεται, ἀλλ' Ἀχίλλεος νομεῖται.

Meleager Epigr. CXXV. Anal. V. P. T.
 I. p. 36.

Οὐ γάρ μοι, ἀλλ' ἄλλας ἐννομεῖται Κισσείων
 Νέστω, παρθέναις ἄρματα λυαίται.

Anyte Epigr. XVII. Anal. T. I. p. 200.

Οὐ γὰρ ἱμεῖς μοι κῆρας εἰς ἑορταίαν, εἰς ἡμέραν
 εἰσέταξας, ἀλλ' Ἀἰδὼν ἀντίδωκεν εἰσέταξας.

cum quibus Anyte verubus comparari
 potest quod sequitur apud Euripidem

ἔδωκεν μοι θεοὶ, αἰῶνας κῆρας.

Sic enim cum Reiskio legendum est pro
 eo quod vulgatur : αἰῶνας παρθέναι. Cf.
 Med. v. 400.

- 480 Ἐμοὶ δὲ δάκρυα λουτρά· δύστηνος Φριωνῶν
 Πατὴρ δὲ πατὴρὸς ἰστιά γάμους ὀδει,
 "Αἰδὼν νομίζων πειθεῖσθαι, κῆδος πικρόν.
 "Ωμοι, τίς ὑμῶν πρῶτος, ἢ τίς ὕστατος 485
 Πρὸς στέρα θῶμαι; τῷ προσαρμόσω στόμα;
 485 Τίος λάθωμαι; πῶς ἂν ὥς ξουδόπτερος
 Μίλισσα συνινέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους,
 Εἰς ἣν δ' ἐνεγκοῦσ', ἄδρόον ἀποδοίην δάκρυ.
 "Ω φίλτατ', εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται 490
 Θητῶν παρ' Αἰδῆ, σοὶ τάδ', Ἑράκλεις, λίσγω

- 480 Mihi vero lacrymas, lavacrum: O me miseram
 Avus autem hic præbet convivium nuptiale,
 Plutonem sœcerum iudicans, affinem patris.
 Heu me, quænam vestrum primum, aut quem ultimum,
 Ad pectus admovebo? cui adhæbebo os?
 485 Quem complectar? quomodo, ut varias-alas-habens
 Apis, ex omnibus decerpam luctus,
 Et in unum conferens, uberes lacrymas reddam?
 O charissime, si quis modo vocem exaudiat
 Mortuorum apud Plutonem, tibi hæc, Hercules, dico:

Πατὴρ δ' ἰστιά γάμους δόξα γάμοις
 πατὴρ et αἰδώς.

Jacobs.

479. ἀπὸ, quod dat Barnesiana, error typographicus est pro ἀπὸ.

Κῆρ[ας] Male Interpres Porcas. Distinguit a Parcis Hesiodus Theogon. v. 217. et Porcasum quidem officium, v. 218, 219. describit, Κῆρ[ας] vero v. 220, 1, 2.

Musg.

480. λουτρά] De lavatione nuptiali vide Phœnix v. 358.

Μάγ[ας, λουτρά] Si λουτρά illa nuptialia, toties a poetis memorata, balneum designarent, cui sponsa totum corpus immergere deberet, lacrymas Megaræ cum tali balneo comparare ineptum esset et κακὸς λόγος. Verum docet Porphyrius, λουτρά aquam esse, quam sponsa ἱερηνολίμος erat: Ἱερὴ καὶ τῆς γυναικίως Ἱερῆς, ὥς ἂν τὴν γυναικὶ ἀνελκυσμένην ἱερῆς σε καλέω, καὶ λουτρῶς ΚΑΤΑΧΕΙΝ in τρωῶν, ἢ καμάτω, ἢ κρητὸν εὐλαμνίως. De antro Nympharum, p. 65. Musg.

Ἐμοὶ δὲ δάκρυα, λουτρά] Eleganter ad

nuptias hanc mutationem transfert; Parcas tres, pro trium filiorum sponsis, jam adesse ait misera mater; sibi ipsi pro balneis, quibus utebantur matres ante nuptias, lacrymas profundi; avum Amphitryonem avorum more nuptiale epulum exhibere, moriendo nempe; Sœcerum enim nullum esse, præter Plutonem.

Barnes.

Heath. distinctionis notam post Φριωνῶν tolli vult, ut Ἰστέως Φριωνῶν jungatur cum πατὴρ πατρί. Sed Reisk. verba illa accipit, tanquam posita pro Ἰστέως Ἰστέως Φριωνῶν, O ego misera ob meas speritas.

Beck.

482. Πατὴρ ex Reiskii conjectura dedit. Vulgo πατρί. Similis corruptela, v. 547.

Herman.

αἰδῶ] i. e. κλητέον. Κλητέον enim, Hezychio auctore, sunt omnes utrinque τῶν γυναικῶν cognati. Hercules igitur αἰδωνέος erat Plutonis, filii ejus Κῆρ[ας] ducentibus. Musg.

αἰδῶς πατρί] Ex affinitate Hercules, qui nunc apud Plutonem destinetur.

Brœdæus.

- 490 Θήσκει πατὴρ σὸς καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγώ,
 "Ἡ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκληζόμεν βροτοῖς.
 "Ἀρξῶν, ἰλθί, καὶ σκιά φάνηθί μοι.
 "Ἄλῃς γὰρ ἰλθὼν ἰκανὸς αἶν γένοιο σύ. 495
 Κακοὶ γὰρ εἰς σέ γ', οἱ τέκνα κτείνουσι σά.
 495 ΑΜ. Σὺ μὲν τὰ εἰσθὲν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι.
 'Εγὼ δέ σ', ὦ Ζεῦ, χεῖρ' εἰς οὐρανὸν δίκων,
 Αὐδῶ, τέκνοισιν εἴ τι τοισίδ' ὠφελεῖν
 Μίλλῃσι, ἀμύνειν, ὥς τάχ' οὐδὲν ἀρκίσεις. 500
 Καίτοι κίελησαι πολλάκις μάτην ποιεῖν

490 Moritur pater tuus, et liberi : pereō et ego,
 Quae antea felix ab hominibus propter te vocabar.
 Opem feras, veni, et oel umbra mihi appareas:
 Satis enim eris nobis vel imagine veniens,
 Quippe timidi sumus qui tuos liberos occidunt.
 495 Αμ. Tu quidem, mulier, infera parata reddens.
 Ego vero te, O Jupiter, manus ad caelum tendens,
 Compello, ut liberis, si quid eos juvare
 Velis, opem feras, quia brevi nihil proderis:
 Quamquam saepe vocatus es: frustra laboro,

Reisk. emendat αἰδὲς πατὴρ, affinitatem accedens. Beck.

488. κ. εἰ τοι φθίγγαν ἰκανοῖσιν τε θοετῶν
 Interpretatus est Barnesius: Si quis modo coeum caudat mortuorum. Vulgata lectio mortuorum, sententia mortuorum flagitat. Sensus posteriore, credimus, Euripidem, pro θοεῶν, maluisse θοετῶν. Elmsl.

493. Legebatur ἰκανὸς. Sensus est: satis erit, etiam si nihil aliud, quam veneris. Herman.

Ratio in hoc versu reddenda erat, cur vel Herculis umbram adesse sibi cuperet. Eam sic fortasse auctor enunciaverat:

ἀλλ' γὰρ ἰλθὼν αἰεὶ δὲ γένοιο σύ.

Idem de loci corruptione sentit Tyrwhittus, sed aliam medelam exhibet:

καὶ γὰρ ἰλθὼν ἰκανὸς γένοιο σύ.

Musg.

Dan. Heinsius ad Senecam Troad. 684. corrigi: "Ἄλῃς γὰρ ἰλθὼν ἰκανὸς δὲ γένοιο σύ.

Reisk. conjicit: ἄλλας (aut ἄλλας) γὰρ

ἰλθὼν. nom. veniens fuit mihi auxiliatus, presidium adversus calamitates idoneum.

Beck.

494. εἰς εἰ γ'.] Piersono placet εἰς εἰ γ'. Mihi non liquet, annon εἰς εἰ γ' explicari possit: adveniens Te, Teceum comparati.

Musg.

495. εὐτρεπῆ ποιεῖν.] Quomodo Megara, quae ad inferos pertinebant, expedire posset, nemo dixerit. Legendum haud dubie εὐτρεπῆ ποιεῖν. Tu quidem, ut inferi nobis propitii sint, cura. Fuit utique Graecorum mos, ut, qui brevi se mortituros scirent, precibus sese Diis inferis commendarent. vid. Soph. Ajax. v. 448. Trachin. v. 1102. Socrates apud Platonem, Phaedon. c. 66. εὐχόμεθα γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς ἵνα εἰς καὶ χρεὶ, τὰς μετακίσεις τοῖς ἰλθὼν εὐεχθῇ γινώσκαι. Huiusmodi preces εὐχὰς dictas fuisse notat Etymologus, ut et Suidas. Musg.

εὐτρεπῆ ποιεῖν.] Κτερίσσειν. Barnes.

496. ἰλθὼν.] Ἐλθέτω, τίθει. Quae de verbo ἴλων notanda sunt, diximus ad Bacch. v. 590. et Phœnia. v. 650. Videtur autem fore usurpari in acroste secundum

- 500 Θανάη γάρ, ὡς ἴοικ', ἀναγκαίως ἔχει.
 'Αλλ', ὦ γέροντες, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου.
 Τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διαπεράσσετε,
 'Εξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι. 505
 'Ὡς ἱλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται
 505 Σάξιν, τὸ δ' αὐτοῦ σπουδάσας, διίπτατο.
 'Οράτ' ἢ, ὅσπερ ἦν περίελλιπτος βροτοῖς,
 'Οιομαστὰ πρέσσαν, καὶ μὴ ἀφείλιθ' ἢ τύχη,
 "Ὡσπερ πτερὸν πρὸς αἰθέρ', ἡμέρα μιᾷ. 510

- 500 Mori enim nas, ut apparet, necesse est.
 Verum, O senes, parva certe sunt hujus vite commoda :
 Hanc igitur jucundissime transigatis,
 A die ad noctem non dolentes.
 Quia tempus non novit spes
 505 Servare: suum enim negotium curans, avolat.
 Videte me, qui auspiciendus eram hominibus,
 Præclare agens: et tamen fortuna mihi eripuit,
 Ut avem avolantem in ætherem, uno die.

do, quare hoc in loco βαρυνόμενα in ultima. *Barnes.*

497. τῶνδ' [Pro τῶνδ'. Communiter dicitur τῶνδ', poetice δὲ transposito; ideoque circumflexus est in prima; quia δὲ adscititium ratione accentus non consideratur, vel etiam transfert: sic ἀνθρώπων, ἀνθρώποι, quia dicimus δὲ τῶν, αἱ τῶν: in τῶνδ' autem, quod regulare est, aperta est accentuum ratio. Vid. de hac re ad Helen. v. 413. Scaligero itaque non opus erat, ut ad marginem suum notaret, τῶνδ'. *Barnes.*

500. ἀναγκαίως ἔχει.] Isocrates: ἀναγκαίως ἔχει τοῖς ἰσὺς τὸν ἀνάγκη τοῦ καὶ τοῦ καὶ. Dicunt Latine necessum habeo; nescio, an id Græcis in usu sit. Certe ego audacter dicerem: ἀναγκαίως ἔχει τοῖς ἰσὺς, ut: ἀναγκαίως ἔχει τοῖς καὶ τοῖς. Cicero ἔχει ἀναγκαίως vertit: sic jubet necessitas. Vid. infra v. 855.

Barnes.

τοῦδ' legit Reisk. *Beck.*

Hic Prev. ad transitum faciendum sub. intelligi jubet: Vos vero, O senes, instruite vos nostris malis. Brevis enim vita est, etc. *Beck.*

501. 'Αλλ', ὦ γέροντες, etc.] Hunc locum totum vertit H. Grotius in Excerptis,

tis, eleganter sane; ut nimis prolixum est, huc ut adscribam chartula. *Barnes.*

502. βαρυνόμενοι.] Ita legendum, non βαρυνόμενοι. vid. Aristoph. Ecclesiaz. v. 949. et quæ dedit Dawesius afflatum ad Nub. v. 822. *Mug.*

Τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διαπεράσσετε,] 'Οράτ', ἔστι ἔστι διαπεράσσετε, ἢ διαπεράσσετε, ἔστι, ἀπὸ τοῦ, ὡς, ἔστι. *Barnes.*

507. α. ἀφείλιτο — πρὸς αἰθέρα.] Lucianus: ὁ ἀφείλιτο γὰρ εἰς αἰθέρα ἀφείλιτο, in Jove confusato. *Mug.*

508. πτερὸν] Non penam hic intelligo, sed acem, ut sit synecdoche partis pro toto. Sic αἰτῶν, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ καὶ. Anthol. H. Steph. p. 107. iterumque αἰτῶν ἀγρίων, p. 377. denique, p. 431. αἰ γὰρ αἰτῶν ταῦτα εἰμι. Eandem comparationem utitur Neater Hippol. v. 829. *Mug.*

511. βαρυνόμενοι] De hac voce vide supra ad v. 454. *Barnes.*

515. Forte, ἔστι δὲ' (i. e. ἔστι) ἀναγκαίως. Cf. v. 550. *Reisk.*

516. α. 'Ο δ' ἔστι γὰρ ἔστι ἀναγκαίως, αἰ μὲν γ' ἔστιν ἐν τῷ γὰρ ἀναγκαίως' αἰ ἔστιν αἰ ἀναγκαίως' ἔστι.

Ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας, ἥ τι δόξ' οὐκ οἶδ' ὅτῳ
 510 Βίβαιός ἐστι. χαίρετ'· αἶδρα γὰρ φίλον
 Πανύστατον νῦν, ἥλικις, διδόρκατε.

ME. Ἐα,

ᾧ πρίσβυ, λεύσσω τὰμὰ φίλτατ'· ἥ τί φῶ; 515

AM. Οὐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ πᾶμ' ἔχει.

515 ME. Ὅδ' ἔστιν, ὃν γῆς ἦρθεν εἰσηκούομεν,
 Εἰ μὴ γ' ὄνειρον ἐν φάει τι λεύσσομεν.
 Τί φημι; ποῖ ὄνειρα κηραίνουσ' ὄρῳ;

Opulencia vero magna, et gloria, haud scio cuienam

510 Stabilis sit. Valet; virum enim amicum

Postremum nunc, O vos aequales, vidistis.

Meg. Ehem.

O senex, videone mea clarissima? aut quid dicam?

Am. Nescio, filia: stupor enim me quoque tenet.

515 Meg. Hic est, quem audiebamus infra terram esse,

Nisi in luce somnium aliquod videmus.

Quid loquor? quale somnium video delirans?

Tertium horum versuum variis conjecturis temptavit Musgravius, quamvis in ipsis verbis nihil omnino video, quod corruptelae suspicionem facere possit. Sensit tamen, puto, vir acutissimus alienum esse hunc versum ab eo, quo nunc legitur loco, in quem ex margine irrepsisse videtur. Mox Hercule, spectaculi, quod oculis videt, novitate perculso quid esset querente, quod liberos hoc tam lugubri habitu instructos videret, iteratis cum exclamationibus excipit, ut vulgo quidem putatur, Megara, ut equidem arbitror, Amphitryon:

Ἐ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἔ φίλε μάλιστα πατρί,
 τί μοι, ἰσθῶν αἰ ἀμύνει ἰσθῶν φίλτατ'.

Quamvis ad perturbatum animum significandum poetas et oratores verba ejusdem fere notionis nonnunquam ita, ut copulam omitterent, accumulasse, non ignoreo, hoc tamen loco Euripidem scripturam existimo

Ἐ φίλε μάλιστα πατρί
 τί μοι εἴ, ἰσθῶν αἰ ἀμύνει ἰσθῶν φίλτατ'.

Jacob.

517. κηραίνουσ'] Ad hunc vel similem locum pertinet Hesychii interpretamentum: Κηραίνω—ἰσθῶναι. Invenit enim Megara, mentem sibi fortasse mortis terrore concussam esse, atque inde natum esse hoc de Herculis adventu somnium. Nec tamen nolim κηραίνουσ'.

Si Megara falsa specie, vel somnio, per aliquod tempus decepta, postea errorem intelligere et agnoscere inciperet, recte hinc diceret:

— οὐκ ἔστι κηραίνουσ' ἔγω·

Quae somnia errans video? Verum hic omnia contraria sunt. Quod somnium et iuane simulacrum esse crediderat, nunc demum verum esse intelligit. Legendum igitur, sensus contrario:

Τί φημι; τοῖς ἔμοιγε κηραίνουσ', ἔγω·

Quid dico amens? quae somnia me videre? Verbum κηραίνω, apud alios auctores perarum, valde frequentat Philo Judaeus. Apud eum semper fere τῶν ὁντων equipollet. Musgr.

Pro ἔγω μάλιν ἔγω, ut sententia sit: quanta dico somnia consternata? l. c. ὅ

- Οὐκ ἴσθ' ὃδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδὸς, γέρον. 520
 Δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμασθε πατρῶν πίπλων,
 520 Ἴτ', ἰγκονίῃτε, μὴ μιθῆτ', ἐπεὶ Διὸς
 Σωτῆρος ὕμιν οὐδὲν ἴσθ' ὃδ' ὕστερος.

ἩΡΑΚΛΗΣ.

- ᾽Ω χαῖρε, μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἰστίας ἱμῆς,
 ᾽Ὡς ἄσμιός σ' ἰσιῖδοι ἐς φάος μολῶν 525
 Ἔα, τί χρεῖμα; τέκν' ὁρῶ πρὸ δαιμάτων
 525 Στολμοῖσι νεκρῶν κραιῶτας ἐξιστεμμένα,
 Ὅχλω τ' ἐν ἀνδρῶν τῇν ἱμῆν ζυναόρον,
 Πατέρα τι δακρύοντα συμφορᾶς τιός.
 Φέρε', ἐκπύδωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς. 530

Non est alius ille, quam tuus filius, O senex.

Huc, O liberi, pendete ex paternis vestibus.

530 Ite, festinate, ne dimittatis, quoniam Jove

Servatore nihil hic vobis est inferior.

HERCULES.

Salve, O domus, tuque vestibulum domus meae,

Quam libens te aspicio, postquam in lucem veni.

Hem? quid rei est: video liberos ante domum

525 Coronatos capita ornatu mortuorum,

Et meam uxorem in turba virorum,

Et patrem lacrymantem ob aliquam calamitatem.

Age, prope hos stans interrogabo:

somniis nunc non agitur, somnia certe non sunt, quae video, non est hic homo alius, quam tuus filius. *Heath.*

519. *ἱακρήμασθι*] Frustra hanc vocem in suspicionem trahit H. Steph. Exstat enim, notante Barnesio, Ion. v. 1613. et simplex *κρήμασθαι* apud Aristophan. Nub. MSS. Steph. *ἱακρήμασθι*. *Mutzg.* *ἱακρήμασθι*] Sopor, inquit H. Stephanae, Vet. in quibus legitur *ἱακρήμασθι*, quum usus verbi *ἱακρήμασθι* nullum exemplum reperiam. Ita illic. Et tamen *κρήμασθαι* Galenus utitur pro *κρημαίνω*, et pro *κρημαίνω* exstat vox *κρημαίνω*. Et *κρημαίνω* pro *κρημαίνω* et *κρημαίνω* Aristophanis Scholiastes dici tradit. Quare nos, paulo mutata voce, pro *ἱακρήμασθι*, quod

hactenus obtinuit, *ἱακρήμασθι* aliquando scribere volumus. Sed et Eustathius *κρήμασθαι* deducit a *κρημαίνω*, unde proverbialis locutio, *κρήμασθαι σιωπῇ*, *εὐπρονδε τεινισσῇ*, *κρημαίνω* (ut idem inquit) *ἡλαδῇ τοῦ εἰς τὴν καὶ σιωπῇ τοῦ εἰς τὴν*. Quod et Phavorinus testatur. Et Aristophanes *κρημαίνω* *κρημαίνω* dixit in Nubibus, fol. 82. Scholiast. *κρημαίνω*] *κρημαίνω* *ἐν τῷ ἄλγος* *ὅτι ἱακρήμασθαι ἄλλῳ καὶ ἱακρήμασθαι*. Idem Phavorinus totidem verbis in *κρημαίνω* *κρημαίνω*. Quare maneat omnino Atticum verbum *ἱακρήμασθαι* et H. Steph. cum suis veteribus pro hac saltem vice valeat. Eadem vox occurrit, Ion. v. 1613. *ἡλὶς ἱακρήμασθαι*, &c.

Barnes.

- Γύναι, τί καινὸν ἦλθι δώμασιν χεῖρος;
 530 ME. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ὦ φάος μολῶν πατρί,
 Ἦκεις, ἐσώθης, εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις;
 ἭΡ. Τί φῆς; τί' εἰς ταραγμὸν ἦκομεν, πάτερ;
 ME. Διολλύμεσθα' σὺ δὲ, γίρον, ξυγγνωδί μοι, 535
 Εἰ πρόσθιν ἤεπας', ἃ σὲ λήγειν πρὸς τόνδ' ἐχρῆν.
 535 Τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσίνων
 Καὶ τὰμ' ἔθνησκε τέκν', ἀπαλλυμην δ' ἰγῶ.
 ἭΡ. Ἀπολλων, οἷσις φροίμοις ἀρχει λόγου.
 ME. Τιθῆσ' ἀδελφοὶ καὶ πατὴρ οὐμὸς γίρον. 540
 ἭΡ. Πῶς φῆς; τί δρᾶσας; ἢ δορὸς ποίου τυχῶν;
 540 ME. Λύκος σφ' ὁ κλεινός, γῆς ἀναξ, διώλεισιν.
 ἭΡ. Ὅπλοισ ἀπαντῶν, ἢ ἰοσησάσης χθονόος;

O mulier, quæ res nova accidit domui?

- 530 Meg. O charissime vir, O lumen patri veniens,
 Venis, salvus es, opportune veniens ad amicos!
 Her. Quid ais? In quem tumultum venimus, O pater?
 Meg. Perimus: tu vero, senex, veniam des mihi,
 Si præcipui, jux te loqui ad hunc conveniebat:

535 Mulieres enim quodammodo sunt viris miserabiliores,
 Et liberi moriuri erant, et ego peritura.

Her. O Apollo: quo exordio incipis sermonem?

Meg. Perierunt fratres, et pater meus senex.

Her. Quid ais? quid faciens, aut qualem hastam expertus?

540 Meg. Inclytus Lycus dominus terræ ipsos perdidit.

Her. Utrum occurrens armis, an concitata terra seditione?

μὲν.] MS. G. a prima manu μετῴρ.

530. κ. Διὶ Σωτῆρι] i. e. ejus, cujus
 animi tum insidebant: vid. v. 48. Musg.
 532. Vid. Fors. ad Orest. 470.

Herman.

525. Σταλαῖν] Σταλαί, pro σταλαῖς
 per syncopea, ἐπὶ δὲ, et exstat Andro-
 mach. et apud Æschylum. Barnes.

527. τόνδ'. MSS. G. et 2714. τόνδ', et
 in margine τόνδ'. Eadem hic constructio
 esse videtur, quæ in θυγατέρα θυγατέρω,
 Orest. v. 742. ubi Lamb. Bos V. Cl.
 τόνδ' subaudiendi arbitrat. Sic σκῆψις
 ἀλγόν, Herub. v. 1238. Musg.

Forse, σκαφραῖς σφυγίσι, vultu a calo-
 mitibus marato. Beck.

530. ὦ φάος μολῶν πατρί, et Herculis
 responsum cogunt nos ut credamus, duos
 versiculos, qui fere semper Megaræ tri-
 buntur, Amphitryoni deberi adjudicari.
 Sed hoc vulgaris lectio ver. 529. oppugnat,
 quam esse corruptam facile credamus.
 Si scripisset poeta Γύναι, profecto legerat
 τόνδ' pro τόνδ' versu antecedente. Elegan-
 tius si τὴ κακίᾳ κ. τ. λ. forent juncta cum
 ἰαπιδόμασι. Sic Cycl. 94. Ἄλλ' ἀεχμὴ γί-
 ρου, τὴ ἰαπιδόμασι Πάρι πάρι κ. τ. λ.
 Fortasse scripsit poeta, φῆς' ἰαπιδόμα-
 τόνδ' πλεονεξία ἐπὶ τῷ, τὴ κακίᾳ ἐλθὼν
 λώκεται χεῖρι. Si animum inducamus cre-
 dere τόνδ' præterisse librum eodem mo-
 do quo θῆς' aut aliud verbum v. 148. ἤρπ,

ME. Στάσει τὸ Κάδμου γ' ἐπτάπυλον ἔχει κράτος.

'HP. Τί δὴτα πρὸς σὲ καὶ γίγρον' ἤλθεν φόβος; 545

ME. Κτείνου ἑμιλλῇ πατέρα, κάμῃ, καὶ τέκνα.

545 'HP. Τί φῆς; τί ταρβῶν ὀφθαλμοῖς ἐμὼν τέκνον;

ME. Μήποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαίωγο.

'HP. Κόσμος δὲ πύπλων τίς ὁδε περὶ τοῖς πρίπων;

ME. Θανάτου τὰδ' ἤδη περιβολαὶ ἀνήμεδα. 550

'HP. Καὶ πρὸς βίαν ἐδησκέτ'; ὦ τλήμων ἐγώ.

550 ME. Φίλων ἔρημοι· σὲ δὲ θανόντ' ἡκούομεν.

Meg. Solitio regnum Cadmi tenet, quod septem portas habet.

Her. Quid vero ad te, et senem pervenit hic terror?

Meg. Interfecturus erat patrem tuum, et me, et liberos.

545 *Her.* Quid ais? an metuens obitatem meorum liberosum?

Meg. Ne aliquando ulciscantur mortem Creontis.

Her. Quis vero est iste vestium ornatus mortuis conveniens?

Meg. Mortis his vestibus jam sumus induti.

Her. Et per vim moribamini? O me miserum.

550 *Meg.* Amicis orbi: te vero mortuum audiebamus.

v. 528. ἱμῶι, v. 472. αἶσα, v. 773. νύλασι, v. 1150. quæ de causa non credamus Γυναικὶ addi verbum claudere? *Elmsl.*

542. Κάδμου κρήνη.] Thebanum imperium sic vocat, quod Cadmus illud primus fundarit, de qua re vide Euripidis Scholiasten ad Phœniss. v. 647. et auctores a nobis laudatos ad eundem locum.

ἑπτάπυλον] De septem turribus et portis urbis Thebæ, vide, quæ nos ad Phœniss. v. 1120. Hæ portæ cum turribus munitæ ab Amphione et Zetho, de quibus Homerus in Odys. λ'. v. 262. Οἱ πρῶτοι θάβειν Πηῖ ἱερὴν ἑπτάπυλον. Hinc passim hæc urbs apud poetam nostrum ἑπτάπυλος et ἑπτάπυρον vocatur; quæ duo nomina idem sonant, aliquando autem male sibi invicem mutant locum; ut in veteribus hujus libri editionibus apparet. Hinc ad hunc ipsum locum Brodæus legit ἑπτάπυλον, prius ἑπτάπυρον. Quam tamen lectionem in nulla editione hoc in loco offendi. *Barnes.*

Fortæ, τὴν Κάδμου νεκρῶν ἔχον. *Reisk.* 545. τὴν ταρβῶν] Ita Ed. Ald. et MSS. Vulgatum περὶ ταρβῶν conjecturæ debetur.

Marg.

Τί φῆς; περὶ ταρβῶν ἑφθαλμοῖς ἱμῶν εἶνα.]

Quam olim ante ταρβῶν syllaba brevis deesset, sine qua versus stare nequibat, Scaliger legebat, ut versum suppleret: Τί φῆς; ταρβῶν, etc. Duportus hæc in re melius, ut mihi quidem videtur, περὶ ταρβῶν unica voce, ut mortuum futuri significet: Quam lectionem et ego laudo, licet, ut verum fatear, vetustissima omnium editio, Aldina, legit: Τί φῆς; τὴν ταρβῶν ἑφθαλμοῖς ἱμῶν εἶνα; Quæ lectio potuit quidem sufficere; Duportianam vero hic præfero. *Barnes.*

546. Μά ποτε Κρέοντι θάνατον ἐκτισαίωγο.] Μά ποτε ἐκτισαίωγο θάνατον τοῦ Κρέοντος, ἐπὶ τοῦ Αἰῶνος θανάτου θύεται. Vide quæ nos supra ad v. 43. Ἐκτισαίωγο autem pro ἐκτίσσειν, Ionice. Sic verba contracta in ἰω et αῖω faciunt in perfecto passivo, pro communi, ἰω σὺν, ἰωσθαι, et in plusquam perfecto pro communi ἰωσθαι, ἰωσθαι, ut σπασίενται et ἐκτισαίωγο, pro σπασθήσονται σὺν et σπασθήσονται ἄνα. Sic Ἐκτισαίωγο Ionice pro ἐκτίσσειν, hoc pro σπασθήσονται ἄνα legitur; et ἐχθοντι, ab ἐχθίωμι, apud Josephum. Quod dico, non modo quod in hac parte grammaticæ vulgares sileant, sed ut docto viro morem geram: qui putabat, ἐχθοντι imperfecti

- 560 ME. "Αφίλον, ἦν' αὖθις σοι λίγω, τὸ δυστυχές.
 'ΗΡ. Οὐ ρίψει· "Αιδου τάσδε περιβολὰς κόμης;
 Καὶ φῶς ἀναβλέψισθι, τοῦ κάτω σκότους
 Φίλας ἀμοιβὰς ὁμμασιν διδορόκοις; 565
 'Εγὼ δέ, οὖν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔργον χερός,
 565 Πρῶτον μὲν εἴμι καὶ κατασκάψω δόμους
 Καίων τυράνων· κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμάν,
 'Ρίψω κυτᾶν ἔλκημα· Καθμείων δ' ὅσους
 Κακούς ἐφειῦρον, εὖ παθόντας ἐξ ἱμοῦ, 570
 Τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι·
 570 Τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορᾶν τοξεύμασιν,
 Νεκρῶν ἅπαντ' Ἴσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου,

560 *Meq.* Calamitas, ut tibi dicam iterum, *ex* sine amicis.

Her. Non abjicietis Plutonis istum amictum a coma,

Et lucem aspicietis, infernarum tenebrarum

Charas vicissitudines oculis cernentes?

Ego vero, nunc enim opus est meae manus,

565 Primum quidem vadam, et evertam domum

Novi tyranni : caput autem impium abscisum

Atijiciam canibus laienam : quosunque vero Thebanos

Malos deprehendero, beneficos a me affectos,

Hoc praeclearis-victoriis-insigni telo subigam.

570 Alios vero dissipans alatis sagittis,

Caede mortuorum implebo totum Ismenum,

dum putabant. Vide etiam ad v. 220.

Barnes.

561. Notandum, ὅτι α περιβόλῃς regi.

Sic supra φθμῖνος ἴδοντ', v. 440. στελμαῖς

κερῶν, v. 525. Ἰσμήνῃ περιβόλῃς, v.

548. Contra αἰμας α μίφει regi puto, ut

constructio sit: μίφει [ἀπὲρ] αἰμας τῶδε

ἔδω περιβόλῃς. *Musg.*

567. Aut Ἰσμενῶν, aut Ἰσμενῶν, lo-

gendum. *Risk.*

570. λαφύειν] *Distrahere*, diridens, ut

λαφύειται, Bacch. v. 1199.

Aristophanes : λαφύειν] ὅς ἐστι ἡμῶν

Av. 338. Philostrate. Hercicis : ἡ ἄλῃς

λίγισται ἐντὶ ἀγίλας ἱσμενῶν λαφύειται

σφῆς, p. 653. C. Adde Aristoph. Equ.

294. *Musg.*

571. Ἰσμενῶν ἱσμενῶν φόνου, Ismenus,

fluvius Thebanus, ab Ismeno, filia Asopi,

vel ab Ismeno, ejusdem filio, quorum no-

mina Apollodorus notat : alii ab Ismeno, Pelasgi filio, dictum volunt ; Pausanias denique in Boeoticis fol. 289. ab Ismeno, Apollinis filio, dictumque antea Ladona ; cujus nominis fluvius quoque Arcadiæ dicebatur.

φόνου,] *Δίπρωται.* Vid. ad Ion. v. 1011.

Barnes.

572. Δίπρωται εἰς αἶμα] Dirce, ut nonnulli, Acheloi erat filia, Lyci prioris conjux, quæ ab Amphione et Zetho occisa, in fontem ejusdem nominis erat conversa. De hac re vide quæ nos ad Bacch. v. 507.

Barnes.

574. Χαρίεσται] Attice pro χαρίεσται.

Barnes.

575. εὐὶτ' ἀμαρτῶν,] *Horum jacturam si fecero, hoc si mea negligentia perire sivero.*

Risk.

576. εἴτε αἴτ' ἐντὶ παρῶν,] *Supple :*

- Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἵμαχθήσεται.
 Τῷ γάρ μ' ἀμύνειν μάλλον, ἢ δάμαρτι, χρεή, 575
 Καὶ παισί, καὶ γέροντι; χαίρόντων ποῖοι;
 575 Μάτηρ γὰρ αὐτοὺς τῶνδε μάλλον ἦυσα'
 Καὶ δι' ὑπὲρ τῶνδ', εἴπερ οἷδ' ὑπὲρ πατρός,
 Θήσκειν ἀμύνοντ', ἢ τί φήσομεν καλόν,
 "Υδρα μὲν ἐλθεῖν εἰς μάχην, λείοντι τε, 580
 Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἱμῶν τίκων
 580 Οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; οὐκ ἄρ' Ἡρακλῆς
 'Ο καλλίνικος, ὡς πάροιθε, λίσσομαι;
 ΧΟ. Δίκαια, τοὺς τεκόντας ἀφελὲν τίκτα,
 Πατέρα τε πρίσβυν, τήν τε κοιτανὸν γάμων. 585

Et limpida aqua Directe cruentabitur.

Etenim cui me magis, quam uxori, opitulari convenit,

Et liberis, et seni? Valeant labores!

575 Frustra enim illos potius, quam hos exantlavi.

Et convenit me pro istis, si quidem illi pro patre,

Propugnantem mori. Aut quid? dicemusne honestum,

Pugnare quidem cum Hydra, et leone,

Missa Eurysthei? a meis vero liberis

580 Mortem non depellam? non igitur Hercules

Proclaris-victoriis-clarus, ut ante, dicar.

Chor. Justum est, ut parentes adjuvent liberos,

Et patrem senem, et participem nuptiarum.

ἄλλος θύεσθαι. Sensus loci: Καὶ εἴτε
 αἶδε αἱ ἀνάλαι καὶ εἰς τὴν ἱμαῶν, κατὰ τὴν αὐ-
 τῶν, θύεσθαι ἱμαλλοι, εἴτε μᾶλλον [αἱ δὲ
 εἰς τὴν αὐτῶν ἀμύνοντα θύεσθαι, ἰδοὺ δὲ: ἢ οἱ;
 Ἄρα φέρομαι τούτο καλόν, τοῦ θύεσθαι τῶν
 ἑλλαντικῶν μάχης, τὰ δὲ ἱμακτοῦ τίκτα
 θύεσθαι ἀντιφύ; Ἄλλως Ἄρα φέρο-
 μεν, καὶ καλὸν εἶναι ἀντιφύθηναι, ὡς
 ἴσως εἴσι: τῶν ἱμακτοῦ τίκτων ἀπὸ ἱμακ-
 τῶν καὶ ἱμακτοῦ, ὅστις καὶ τὸν
 ἀντιφύθηναι εἰς θάνατον αὐτῶν. Barnes.

580. ἱμακτοῦ] Praestiterit ἱμακτοῦ in
 infinitivo, ut supra ἱμακτοῦ. Musg.

582. Chori notam Tyrwhittus apponit.

Hermann.

Citat Stob. Grot. LXXIX. p. 339.

Burn.

Δίκαια,] Optime Tyrwhittus hunc ver-
 sum cum sequenti, qui Herculis sermoni
 male assuuntur, Choro reddendos suadet.

Δίκαια pro δίκαιος bene illustrat Barne-
 sius ex Hecub. v. 1222. Phoeniss. v.
 1008. Med. v. 491. Hippol. v. 373.

Musg.

Δίκαια,] Ἀντὶ τοῦ δίκαιος. Sic Homer.
 Ilad. α'. v. 107. Αἰεὶ ἐν τῷ κῆρ' ἐστὶ
 φίλα φρεσὶ παντιόεσθαι. Φίλα pro φίλοι.
 Sophocl. Οδυσσεὺς ἀμύνει ἐντὶ τοῦ κατα-
 μιναι. Aristoph. Συναπτοῖα ἐστὶ ἐν καὶ
 τῷ σῶμα. Ἀντὶ τοῦ ἀμύνειν καὶ συνάπ-
 ται. Johann. Brodus. Hæc forma est
 Attica usitatissima. Sic Hecub. v. 1089.
 Συγγνωστ', ἵνα ἐν κρίσει, ἢ φέμεν, κακὰ
 σάβη. Scholiast. Συγγνωστὶς ἵνα εἰσὶν
 ἱερὸν δὲ εὐχόμενοι, Ἀττικῶν καὶ τούτων
 ζῶντων ἐξέμεν κατὰ τῶν καὶ συνάπται καὶ
 λογισαί. En! exempla. Hecub. v.
 1222. Ἀχθὸνὰ μοι μοι τ' ἀλλότρω ἀρῶν
 κακῶ. Pro ἀχθὸν. Phoeniss. v. 1008.
 Καὶ συγγνωστὰ μοι τίθενται τούτων ἑστὶν

- AM. Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον,
 585 Τὰ τ' ἰχθυρὰ μισεῖν· ἀλλὰ μὴ πείγου λίαν.
 'HP. Τί δ' ἐστὶ τῶνδε θάσσον, ἢ χρεῶν, πάτερ;
 AM. Πολλοὺς πίνητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ
 Δοκοῦντας εἶναι, ξυμμάχους ἀναξ' ἔχει, 590
 Οἳ στάσιν ἔθηκαν, καὶ διώλυσαν πόλιν
 590 'Εφ' ἀρπαγαῖσι τῶν πύλας· τὰ δ' ἐν δόμοις
 Δαπάναισι φρουρὰ, διαφυγόντι· ὑπ' ἀργίας.
 'Ωφθης ἐπελθὼν πόλιν· ἐπεὶ δ' ᾤφθης, ὄρα,
 'Εχθρὸς ἀθροίσας, μὴ παρὰ γνώμην πίσης. 595
 'HP. Μίλει μὲν οὐδέν, εἰ με πᾶσ' εἶδεν πόλιν·
 595 'Ορεῖν δ' ἰδὼν τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἔδραϊς,

Am. Tuum quidem est, O fili, amicis esse amicum,

585 Et inimicos odisse. Sed ne nimium festines.

Her. Quid vero in his, O pater, citius sit, quam conveniat?

Am. Multos pauperes, sed qui sermone divites

Videntur esse, auxiliosos habet rex,

Qui seditionem concitarunt; et perdidērunt civitatem,

590 Propter rapinas proximorum: Res enim familiaris eorum

Sumptibus profusa est, negligentia aufugiens.

Conspectus es accedens ad urbem: postquam vero conspectus es, vide,

Ne congregatis inimicis præter opinionem tuam percas.

Her. Non est mihi cura, etiam si tota me civitas viderit.

595 Conspectus autem avem quandam in sedibus inauspicatis,

εργάζομαι ἔχω. *Medea* v. 491. Σέργ-
 γασας δ' ἔστιν. Utrobique pro *εργάζομαι*.
Hippolyt. v. 375. Ἄσπασ' ἔστιν ἰσ-
 τερὶν, ἢ θείῳ εἶχα. *Pro Agamem.*

Barnes.

585. α. δίκαια — γάμος.] Hæc a Choro,
 non ab Hercule, dici censet *Pr. Beck.*

585. μὴ πείγου λίαν.] Hoc refer pro-
 veniendum: Σπουδὴ βραδύτης, festino lente, de
 quo vid. *Erasmum.* Item quæ nos ad
Phœnia v. 607. *Barnes.*

597. Παλλὰς εὐνοίας.] Hic optime
 ostendit poetâ, editioni qui sunt maxime,
 et qui Herum publicarum turbis magis in-
 hœrent, nempe qui divites apparent, revera
 autem pauperes sunt, quique otio et luxu-
 ria res suas penitus dissiparunt, ut *Cati-
 lina*. Hunc locum ita *H. Grotius*: *Plebs*
magna, fons divitiarum, re pauperum, Ades
tyrannorum; turbiditas quorum furor Rem peni-
tiam omnem Publicam evertit: Boni nam-

que appetunt aliena, productis suis Summis
immodeste pariter et argui otio. *Barnes.*

591. ἰσ' ἀργίας, εὐ βραδύνοντι.

Scholiast.

595. αἰρίων ἕρπες.] Locus, in quo avis
 considens auspici sese contemplandam
 præbet, vocatur *ἕρπες*. Vide *Aristophan.*
Av. v. 276. Ibiq. *Scholiasten*, *He-
 sychium* et *Suidam* v. *ἕρπες*. Is locus, si
 boni omnis erat, vocabatur *αἰρίων*. Sed
 quæ ad auspicia Veterum pertinent, affa-
 tum collegit *Spanhemius* ad *Callimach.*
Lavacrum Palladis, v. 123. *Muse.*

'Ορεῖν γ' ἰδὼν τι· εἰς τὴν αἰρίων ἕρπες.]
 Hoc probabiliter poetâ in hoc loco fingit:
 alias enim nunquam crederemus, Hercu-
 lem incognitum in suam urbem redire
 velle, nisi malo augurio prius observato;
 unde potuit viro magno de rebus domesti-
 cis suspicio oriri, licet ipse auguria parum
 tribuisset. De Romanorum augurii lo-

- "Εγνων πόσις τίν' εἰς δόμους πιπτωκότα"
 "Ὦστ' ἐκ προνοίας κρύφιος εἰσῆλθον χθόνα.
 ΑΜ. Καλῶς προσελθὼν νῦν, πρόσσιπέ δ' ἰστίαν, 600
 Καὶ δὸς πατέροισι δάμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν.
 690 "Ἢξει γὰρ αὐτός, σὴν δάμαρτα καὶ τέκνα
 "Ἐλθων, φοιεύσων, καὶ μ' ἱπισφάξων, ἀναξ.
 Μείνonti δ' αὐτοῦ πάντα σοι γεινήσεται,
 Τῇ τ' ἀσφαλείᾳ κερδανῆς· πόλιν τε σὴν 605
 Μὴ πρὶν ταρᾶξῃς, πρὶν τόδ' εὖ θίεσθαι, τέκνον.
 608 "ΗΡ. Δράσω τάδ'· εὖ γὰρ εἴπας· εἴμ' εἴσω δόμων·
 Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν
 "Ἄλδου Κόρης ἐνερθεῖ, οὐκ ἀτιμάσω

Intellexi aliquam calamitatem incidisse in domum :

Itaque de industria clam ingressus sum terram.

Am. Recte accedens nunc saluta lares,

Et paternis Diis da tuum vultum, ut videant.

600 Ipse enim veniet tuam uxorem et liberos

Tractus, interfecturus, et me una mactaturus, rex,

Manenti vero hic omnia tibi succedent,

Et lucrifacies securitatem ; et urbem tuam

Non prius turbaveris, quam hoc bene confeceris, O fili.

605 Her. Faciam ista ; recte enim dixisti : vado intra domum.

Tandem autem reversus ex solo-caecantibus recessibus

Plutonis sponæ sub terra degenti, non dedignabor

co vide Livii Histor. Lib. I. ubi de Accio Nævio, qui novacula cotem discidit, in artis suæ assertionem. Vide etiam sis Dionys. Halicar. Lib. II. Plutarch. in Parall. et Problem. Cicero. de Divin. aliosque. Notum illud Catonis, mirari se, si augur augurum *adysciens* a risu temperaret ; nempe quia occulto syncretismo colludebant inter se, ad populum decipiendum, probe interim sibi fraudis ac imposture concili. Vide que nos de Iria a Mossolano Judeo Augurii Vanitate ad Helen. v. 745. Berner.

598. Καλῶς προσελθὼν νῦν, πρόσσιπέ δ' ἰστίαν.] Mos erat apud Veteres, ut peregre redeuntis terram ipsam et topicos Deos, Geniosque loci, tum vestibula domuum suarum, salutarent primo ; deinde introitantes, Deos domesticos, Vestales, Laresque alloquerentur salutantium more, et

Vol. VII.

congratulantium eorum aspectum sibi ; quod felix his faustumque videbatur. Sic Hercules sugra ad v. 522. "ὦ χαῖρε, μέλαθρον, πρόσσιπέ δ' ἰστίαν ἡμῶν, Πι δαμοῖς δ' ἰστίαν ἡμῶν πρόσσιπέ δ' ἰστίαν." ubi salutat vestibulum. Nunc tandem pater hortatur eum, in interiora ad Lares salutandos se recipere. Hujus moris infiniti auctorum loci instantias exhibent. Sic Æschyl. Agamemn. v. 819. Agamemnon ex Troja reversus domum ait : Πρῶτον μὲν Ἄργεος καὶ θυῶν ἱσχυρίσιν ἵκεν ἀνελθὼν, etc. Sic Senec. Agamem. v. 687. Delubra et aras Castum, et patrios lares, Post longa fœtus spatia, vir credens mihi, supplex adoro. Nobis non licet hisce immorari. Berner.

599. Δάμαρτα.] Eleganter emendat Reiskius *δαμῶνα*. vide infra v. 608. Quamquam et vulgata retineri potest. vide Æschyl. Choeph. v. 807. et seq. Confer

R

Θεοὺς προσσιπῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στήγας. 610

AM. Ἥλθεις γὰρ ὅτως δάματ' εἰς Ἄιδου, τίκεις;

610 ἭΡ. Καὶ θῆρά γ' εἰς φῶς τὸν τρίκρατος ἤγαγον.

AM. Μάχῃ κρατήσας, ἢ θεῶς δωρήμασιν;

ἭΡ. Μάχῃ· τὰ μυστῶν δ' ὄργι' εὐτύχῃσ' ἰδών.

AM. Ἡ καὶ κατ' οἴκου ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θῆρ; 615

Primum deos domesticos salutare.

Am. Veremur igitur descendendi in domos Platonis, O fili?

610 Her. Quinetiam bellum tricripitem in lucem eduxi.

Am. Pugna victam, an munere dem?

Her. Pugna: fortunatus autem fui qui viderem sacra sacerdotum.

Am. Estne in aedibus Eurysthei haec bellua?

etiam Agam. v. 527. et seq. qui quidem locus non magis uni lectioni, quam alteri, favet. *Musg.*

Forse, δαίμων. vid. v. 608. *Reich.*

607. Forte, κῆρυξ ε' ἱερῶν. *Reich.*

608. Θεοὺς προσσιπῖν — τοὺς κατὰ στήγας. Eos, qui intra tectum erant. Antea enim, quo tempore in conspectum venit, ades suas et περιόρια Ἑρῆας salutaverat, v. 522. Morem Deos Penates salutandi illustrat Barnesius ex Aeschyl. Agam. v. 819. Senec. Agam. v. 687. *Musg.*

610. Περσῶν τρέφαντο. Vulgo τραφέντο. *Herman.*

τραφέντο] Personus, anapesti vitandi causa, reponit τρέφαντο, quae forma compositi est v. 1268. conferatque v. 418. Bacch. 1005. *Musg.*

612. ἔργον] Intelligo non mysteria Eleusinia, sed ea, quae ἡ μυστήριον apud inferos celebrare credebantur. confer Schoelia ad Aristoph. Ran. v. 158. Barnesius cum Brodaro interpretatur de Sacris Eleusiniis, quibus Hercules, cum ad inferos descendurus erat, initiari se fecerat. Aeschines Socraticus Axiocho, sect. 20. Sed alterum magis memorabile erat, digniusque adeo, quod patri enarraret. *Musg.*

τὰ μυστὰ δ' ὄργι' εὐτύχῃσ' ἰδών.] Nam ante auum ad inferos descensum Eleusiniis sacris initiatus est Herc. Sic Tzetzes: Διδὼν ἰσχυρὸν ἡ Ἡρακλῆϊ ἡ Ἐλευσίνου, τὰ μ' ἀπὸ τοῦ λυγρῶτος Μαρὰ Μουστίου. Plato πρὸς Σωκράτην: Καὶ τοὺς πρὶ Ἡρακλῆϊ οὐ καὶ Διόνειον, κατέστης ἡ ἴδω, πρῶτος λόγος ἰδὼν μυστήρια. καὶ τὸ θάρρος τοῦ ἱσχυρῆος παρὰ τοῦ Ἐλευσίνου ἰσχυρῶτος. *Joh. Brodus.* Huc addo Apollod. Bibl. Lib. II. c. v. 12. Μιλλας

δὲ (δ' Ἡρακλῆϊ) ἰσχυρὸν (εἰς Κίβητος) ἀνδρῶν, ἔλθει πρὸς Ἑρμῆα, πρὸς Ἐλευσίναν, βελέμενος μυστήρια. Ἡ δὲ αὖ ἐπὶ τῷ τῷ μυστῶν. Vid. interpretes in locum, Plutarch. in Theseo, et Schol. Hom. in Il. f. v. 578. ubi hic ipse Apoll. locus correctior paulo legitur. *Barnes.*

Hoc loco intelliguntur mysteria, apud ipsos inferos celebrata. *Beck.*

614. Χθονία haec non est Hecate, sed Ceres, peculiari nomine χθονία dicta. vid. Pausan. in Corinth. p. 78. Ed. Sylburg. ubi multa de hoc templo, a quo non longe aberat hiatus terrae, per quem Hercules Cerberum ab Inferis traxisse credebatur. Χθονία, ut hic, simpliciter vocat Plutarch. in Pompeio. *Musg.*

Χθονίης τοῦ ἄλλου, Ἑρμῆος ε' ἔχον φίλον.] Χθονίης, Hecate; ita Theocr. Τῇ χθονίῃ ε' Ἑκάτῃ. Schol. εἰς Ἑκάτην χθονίαν φασὶν αἶναι, καὶ περὶ τῶν τρέφαντο. *Joh. Brodus.*

Recte quidem haec; at huic loco non congrua. Quamvis enim Hecate χθονία dicebatur, et Ceres quoque ipsa aliquando, utpote quae eadem cum Hecate foret, item Proserpina, de nulla harum jam χθονία dicitur; dicendum igitur, hic Chthoniam, Colontae filiam, intelligi, cui Hermionenses templum et sacra dederint, vel certe ex illa Ceres quoque Chthonia dicitur; ut Paus. Corinthiacis, fol. 78. lin. 2. Τὴ δὲ λίγην μάλα τὸν ἄνθρωπον, ἰσχυρὸν δάμαρτος ἴσας ἰσὺ τοῦ Πέρωνος. Τούτῳ δὲ ἔργῳ Ἑρμῆος καὶ Κλάριον. Θεοποιῶν τούτῳ, καὶ ἀλλὰ τὸν Κλάριον, χθονίαν, τοῦ θεοποιῶντος φασὶν ὡσεύ. Ἀργεῖον δὲ, τοῦ ἐν Ἀργεῖον δὲ τῷ ἀνθρώπῳ, τοῦ Ἀθῆναις καὶ λίγην καὶ Μοῖαν ὡς ἴσας παρασχίζοντας τῷ θεῷ. Κλάριον δὲ, ὅτι αὐτὸν ἔκρινεν τὸν θεόν, αὐτὰ

ἩΡ. Χθονίας νιν αλσος, Ἑρμιάς τ' ἔχει πόλις.

615 AM. Οὐδ' οἶδεν Εὐρυσεύς σε γῆς ἤκοντ' ἄνω;

ἩΡ. Οὐκ οἶδεν· ἰλθὼν τὰνθάδ' εἰδείην πάρος.

AM. Χρόνον δὲ πῶς τοσούτου ἦσθ' ὑπὸ χθονί;

ἩΡ. Θησία κομίζων ἰχθόνισ' ἐξ Ἀἰδοῦ, πάτερ. 620

AM. Καὶ ποῦ στίν; ἢ γῆς πατριδος οἴχεται πέδον;

Hec. Nemus Chthoniae, et civitas Hermion ipsam habet.

615 *Am.* An non scit Eurystheus te rediisse in terram?

Hec. Non scit: veni ut scirem prius quomodo se hic res haberent.

Am. Quomodo vero tandem fuisti sub terra?

Hec. Reducens Theaeum, ab inferis cunctatus sum, O pater.

Am. Ubi vero is est? utrum ivit in solum terrae patriae?

ἀποτίμῃσι τι ἄλλα ἐς γῆν. Ταῦτα δὲ εὖ
κατὰ γράμματα Χθονίᾳ τῇ θρησκείᾳ κατὰ ἀν-
τίον. Καλίστα μὲν εἰς φασὶν ἀπὸ τούτου
ἐγκατασκευασθῆναι τὴν πόλιν· Χθονίας δὲ ἡ
μερῶντος ἐστὶ Ἑρμῖον ἐπὶ Ἀθήνας, Ἑρμι-
ονίᾳ καλεῖται τὴν γῆν. Χθονία δ' αὖ ἐστὶν
αὐτῆς καλεῖται. Urbs autem Hermion, et
Hermione, in Peloponneso sita, templum
habuit Cereris et Proserpinae sacrum, ad
quod qui confugerent, tuti erant propter
loci religionem. Unde natum proverbium
'Αἶψ' Ἑρμῖον, Hermiones vice, apud Zo-
nobium, id est, Ἀπὸ γῆς ὁδοῦται: vide Eras-
mum in adagio, Hermiones vice. Ad
hunc locum Herculem ex Inferis Cerbe-
rum in lucem protulisse testatur Pausan.
Ibid. lin. 32. Ὅστις δὲ τὸ κατ' ἐπὶ Χθονί-
ας χωρία ἰστέν, δὲ καλεῖται Ἑρμιονίς, τὴν
μὲν Κλαμίνην, τὴν δὲ Πλατύναν, τὴν εἰς τὴν δὲ
αὐτῶν, λίμνην Ἀχρεομένην περιέχοντα μὲν
δὲ πάντα θρησκείᾳ ἴδω. Ἐκ δὲ τῆς τοῦ Κλα-
μίνης καὶ γὰρ Κάμαρ· ἡ δὲ τούτου δὲ Ἡρακλῆος
ἀπὸ τῆς τοῦ Πτολ. τῆς Κόας, κατὰ τὰ λεγόμενα
ἐστὶ Ἑρμιονίον. Barnes.

616. Male interpretes: veni, ut scirem
prius, quomodo se hic res haberent. Hoc
dicit: reversus, rei domesticae statum prius
cognoverim. Ut illud est cognoscere, sic
ἰδῆν est cognoverim. Fecit hac opta-
tivi significatio etiam alibi viros doctos, ut
in Sophoclis (Ed. Col. 1172. καὶ τίς ποτ'
ἰστέν, ἢ γ' ἰδῶ φέρεται τῇ; et quis est ἴδω,
quae quidem ego cognoverim? Ubi
Brunckius quum a vero sensu loci aber-
rasset, non potuit non addere δα. At in
Platonis Euthydemo, p. 292. E. καὶ ἴσως
ἴσως, τὸ ἴσως ἴδω δὲ ἴσως εἰδῶς πρὶν
εἰδῶς, τίς ποτ' ἰστέν δὲ ἴσως ἴδω, δ

ἴδω εἰδῶς ποτ' εἰδῶς, quem locum cita-
vit Matthiae in Gr. Gramm. p. 755. scri-
bendum est ποτ' εἰδῶς, quod etiam Heindor-
fus vidit, qui quidem fallitur, quum o-
tiam optativum intellecto δα. defendi posse
putat. Particula enim ista non diserte
addita sensus esset: quae sit illa scientia,
quae nos beatorum reddiderit. Hermann.

Si per cognoverim Hermannus intelli-
git, scire volo, sine quaestione recte in-
terpretatur. Sed tempore quo Hercu-
les haec edit, suarum domesticarum statu-
m probe cognoverat, et ulciscendi non
quaerendi studio ardebat. Vid. locum
qui incipit v. 565. Ἐγὼ δὲ, ἵν' ἄρ' εἴ-
μην ἴδω χρεῖ. Lege! Wakefieldius, οἷον
ἴδω εἰδῶς καὶ δαδ' ἵν' εἴδωμαι πάρος. For-
tasse scripsit poeta ἴδω εἰδῶς εἰδῶμαι
πάρος. Falso res hic constituerit, prius
quam certior factus fuerit nec reversit.
Pausan. ante versus Herculi ait Amphit-
tryon, v. 604. εἰδῶν τὴν εἰς Μὲ πρὶν παρ-
έξω, πρὶν εἰδῶ εἰδῶμαι, εἰδῶ. Confer v.
931. 933. Tota quae verba alpheonem
suo in loco. Confer etiam Iphig. Aul.
672. Ἰστέν ἱσθῶς μιν, εἰδῶς
εἰδῶς, εἰδῶς. Bacch. 48. εἰς τὴν ἄλλαν
χθονίαν, τὰς δὲ εἰδῶς εἰδῶς, μινεῖται τὴν
εἰδῶ. Elmsl.

ἴδω] Infrequens locutio, quae fortas-
se tamen defendi potest ex Alcest. v.
1093. Alioqui legendum: εἰδῶς καὶ δαδ'
εἰδῶς.

Sic Pindarus ἀποτίμῃσι, Isthm. II.
Stroph. 3. Idem: ἐργῶν εἰδῶς apud
Aristid. Tom. III. p. 90. Μινεῖται.

618. ἵ. [ἴδω.] Optime meo iudicio

- 620 ἮΡ. Βίβηκ' Ἀθήνας, κέρθεν ἄσμενος φυγόν.
 Ἄλλ' εἴ, ὁμαρτεῖτ', ὦ τέκν', εἰς δόμους πατρί.
 Καλλίωνις τὰρ εἰσοδοὶ τῶν ἐξόδων
 Πάρεσιν ὕμιν' ἀλλὰ θάρσος ἴσχετε,
 Καὶ ἰάματ' ὅσων μηκέτ' ἔξανίετε.
- 625 Σὺ τ' ὦ γύναι μοι ξύλλογον ψυχῆς λάβε,
 Τρόμου τε παῦσαι, καὶ μίθισθ' ἱμῶν πέπλων.
 Οὐ γὰρ πτερυγός, οὐδὲ φευξίω φίλους.

620 *Her.* Ivi Athenas, gaudens se fugisse ex locis subterraneis.

Sed eja, sequimini patrem, O liberi, in domum.

Introitus profecto amenior exitu

Adest vobis. Quare fiduciam habetis,

Et rivos oculorum ne amplius effundatis;

625 *Tuque*, O mea conjux, animum recollige,

Et desine tremiscere; et meas vestes dimitte,

Nem enim sum alatus, neque fugere cupio amicos.

Canterus iξ ἔθω, ut constructio sit: *Θεσία* iξ ἔθω κριζῶν iχρίων, *πάρις*. *Muz.* *Θεσία* κριζῶν, iχρίων' i' Ἄλδω, *πάρις*.] *Guil.* Canterus, hoc in loco minime solita usus felicitate, dicit, se malle iξ ἔθω, quasi necesse esset in hunc sensum verba exponere: *Θεσία* iξ ἔθω κριζῶν iχρίων, *πάρις*; cum neque bene saltem ita sumi possent: *Ἐχρίων* iξ ἔθω, *πάρις*, *Θεσία* κριζῶν, καὶ iξ iξ iξ ἀνάγει διαλλόμενος iξ ἔθω, *ἰσχυροῦς*, *ἱμῶν*. Nec versus ratio aliter postulat; si tribrachium in quarto loco ponas. *Barnes.*

624. Vide *Pors.* ad *Phoen.* 381. et 462.

Hermann.

ἱσχυρῶν.] Legendum *ἱσχυρῶν* ab *ἱσχυρῶν*. Idem vitium est *Iphig.* in *Taur.* v. 1461. Ed. Ald. *ἱσχυρῶν*.

Verum esse *ἱσχυρῶν* ostendit *Philo Jud.* apud quem *σπῆς* *λαχρῶν* *ἀντὶς* legitur, p. 359. Ed. *Turn.* Vide et p. 380. *Muz.*

Καὶ ἰσχυρῶν ἴσως μὲν iξ ἱσχυρῶν.] *Méris* ἐκ *λαχρῶν* iξ *κατασπῆς*. Vel concedendum est, ὅτι in *ἀντὶς* produci aliquando, quod certe fit non semel apud scenicos poetas, vel *ἱσχυρῶν*, aut *ἱσχυρῶν*, legendum. Scribitur autem *ἀντὶς*, *ἀντὶς*, *ἀντὶς* et *ἀντὶς*, ut observavimus ad *Bacch.* v. 1089. et *Ion.* v. 1067. *Barnes.* *ἱσχυρῶν*, effundatis, coniecerat jam *Heath*, quia *ἀντὶς* nunquam ultimam producit. *Beck.*

625. *τὸ ε', ὡ γύναι μοι*] De *μοι* pro *μοι*, vide supra ad v. 95. *Barnes.*

626. *Τέμεν τε παῖσιν, καὶ μίθισθ' ἱμῶν* *σίσλων*.] *Καὶ* εὖ *παῖσιν* *τέμεν*, καὶ εὖ *παῖσι* *μίθισθ*, *ἡ* *ἰσχυρῶν* *ἀντὶς*, *ἱμῶν* *δολοῖται*, εὖ *τε* *μῆτις* καὶ εὖ *σπῆς*, *μίθισθ* *εὖ* *ἱμῶν* *σίσλων*. *Barnes.*

627. *φειδῶν* jam ante *Pierseum* *Æm.* *Portus* pro vulgato *φειδῶν*. *Hermann.*

σπῆς.] *Subauditur* *ἱμῶν*. Sic *ἱσχυρῶν* *ἱσχυρῶν*, *Phoen.* v. 985. *ἱσχυρῶν* *ἱσχυρῶν*, *Hermelid.* v. 503.

φειδῶν] Scribendum *φειδῶν*, monente *Pierseum* ad *Moridem*, p. 14. *Muz.*

Ὁ γὰρ *σπῆς*, εὖ *φειδῶν* *φειδῶν*.] *Æmil.* *Portus* ad hunc locum, novitate verbi *φειδῶν* attonitus, hæc ait: *Fortasse* *φειδῶν*, fugere cupio, ut a *φειδῶν* *φειδῶν* verbis desiderativum formatum dicas, ut a *φειδῶν*, *ἱμῶν*, *σπῆς*, *ἱμῶν*, *σπῆς*, *ἱμῶν*, *σπῆς*, *ἱμῶν*, etc. *φειδῶν*, *ἡ*, non reperitur, quod *scilicet* *legitur*, sed si reperitur, dicitur ad similitudinem *τῶν* *ἱσχυρῶν*, *ἡ*, *εὖ* *σπῆς*, *σπῆς*. *ἱσχυρῶν* *ἡ* καὶ *σπῆς*, *τῶν* *ἱσχυρῶν* *ἡ*, ut docet *Suidas*, cupere mori. Quod observandum. Ita quidem ille. At nos ita putamus hoc verbum resolvi posse, *φειδῶν*, futurum *φειδῶν*, *ἡ*, *ἡ* *φειδῶν*, et pro *φειδῶν*, *ἡ*, *ἡ* *φειδῶν*. Pro *φειδῶν* autem per *Ioniam* *ἱσχυρῶν* *τῶν*, etiam *φειδῶν*, ad formam verborum polysyllaborum,

Ἄ,

- Οἷδ' οὐκ ἀφιασ', ἀλλ' ἀνάπτονται πίπλων
 630 Τοσῶδε μάλλον ὥδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ;
 Ἄξω λαβών γε τούσδ' ἐφορκίδας χερσῶν,
 Ναῦς δ' ὡς ἐφίλξω. καὶ γὰρ οὐκ ἀναίνομαι
 Θεράπτειμα τέκνω. πάντα τὰν θρώπων ἴσα. 635
 Φιλοῦσι παῖδας οἱ τ' ἀμείνονες βροτῶν,
 635 Οἱ τ' οὐδὲν ὄντες· χρέμασιν δὲ διάφοροι·

Ab!

Non dimittunt hi, sed pendent ex vestibus

630 Tanto magis; adeo in acie periculi statitis:

Capiens ducam: hos autem scapulas manibus

Sicut navis attraham: etenim non recuso

Curam liberorum: omnes homines in hoc sunt aequales.

Amant enim liberos et illi, qui sunt prestantissimi mortalium,

635 Et illi, qui nihil sunt. Ophius autem inter se differunt:

in ἴσῳ, quæ Attici semper fere in futuris
 effuerunt per αῶ, pro ἴσῳ, ut ἡμῖζῳ, com-
 munitur ἡμῖζῳ, Attico ἡμῖζῳ, γινώσκῳ,
 γινώσκῳ, et sexcenta hujusmodi.

Barnes.

628. Ἄ,] Hoc quidem redundat extra
 verbum, est autem vox miserantis in hoc
 loco, aliquando etiam indignantis, non-
 nusquam dolentis. Barnes.

629. ἀφιασ',] Penultimam producit.
 Legere igitur debent ἀφιασ', qui anaspe-
 tum in secunda sede non ferunt. Sequen-
 tia sic distinguo:

— ἀλλ' ἀνάπτονται πίπλων

τοσῶδε μάλλον ὥδ' ἔβητ' —

Tanto magis ex vestibus pendunt, quanto
 magis animum addere cupio. Musg.

Οἱ τ' οὐκ ἀφιασ', ἀλλ' ἀνάπτονται πίπ-
 λων.] Mallem ἀφιασ'. Media enim sylla-
 ba,] producitur; sin, erit Bacchylus in
 secundo loco, quod egre ferendum.

Barnes.

630. vs. Τοσῶδε μάλλον, ὥδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ,
 Ἄξω λαβών γε τούσδ' ἐφορκίδας χερσῶν Ναῦς δέ,
 ἐφίλξω.] Ita scribendum et distinguendum
 recte monet codex Heinsio-Scalgerianus.
 Ὅτι δὲ autem non adverbialiter sumendum,
 alioquin subscriptum; non haberet, at fere
 pro ἴσῳ, cui respondet ἴσῳ. Ad ἰσὶ ξυ-
 ρῷ subintellige ἀμῶν: sic Homer. Iliad.

α', v. 173. ἰσὶ ξυρῷ ἴσῳ ἀμῶν. Vido
 Erasmi Adagium: In acie naviculae.

Barnes.

Verba ὥδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ interrogative
 sunt efforenda: adeone prope sulcis exi-
 tio? Reisk.

631. τοῦ τ' ἐφορκίδας] Τούτων δὲ χερσῶν
 ἐφίλξω εἰς ἰσαστῶν, ὡς ἡ Ναῦς τὰς ἐφορκίδας
 μεθίσταται ἰσῶν. Ita infra v. 1417. Θε-
 οὶ σπασίλῳ ἐφίλμασ' ἐφορκίδας. Barnes.

Post γὰρ punctum dolendum. Reisk.

633. vs. πάντα τὰν θρώπων ἴσα· Φιλῶσι
 παῖδας οἱ τ' ἀμείνονες βροτῶν, οἱ τ' αἰὲς ὄντες·
 χρέμασιν δὲ διάφοροι· ἔχουσιν, αἱ δ' αὖ· Πᾶς
 δὲ φιλεῖται γένει.] Hanc sententiam cum
 neque apud Stobæum quærens repererim,
 nec in H. Grotii Excerptis, paraphrasis et
 versione ornare non gravabor; Sensus
 loci: Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐν ταῖς τῶν
 πράξεσιν ἴσα· τοῦ γένους ἴσα, καὶ μάλλον
 ἐν ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς· οἱ μὲν γὰρ ἰσῶν καὶ
 αἱ καὶ τὰ ταῦτων εἴδη φιλεῖται· καὶ ἐν
 ταῖς πράξεσιν ἴσῳ, καὶ αἱ μὲν τὰ
 χρέμασιν ἔχουσιν, αἱ δ' αὖ· Ἄλλ' ἴσῳ αἱ
 ἀρεταὶ καὶ αἱ πᾶσι τῶν ἀνθρώπων ἐν ταῖς
 φιλοκαίσις ἔχουσιν. Πάντα γὰρ φιλεῖται-
 ν· Ita locum vertimus: Cuncti in hoc
 similes sumus: magnique prolem diligunt
 suam viri, Et qui nihil sunt. Ophius homi-
 natus licet florentique æqueque aut similis
 utrique est amor. Barnes.

635. Plene interpungendum post λα-

R 3

Ἐχουσιν, οἱ δ' οὐ' πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.

ΧΟ. Ἄ νόσας μοι φίλον ἄ-

στροφὴ α'.

χθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ

640

Βαρύτερον Αἴτιας σκοτίλων

640

Ἐπὶ κρατὶ κίτται,

Βλεφάρων σκοτεινὸν

Φάος ἐπικαλύψαν.

Alii habent, hi vero non: omne autem genus amans-prolis.

Cho. Juventus est mihi gratum aliquid;

Senectus vero onus semper

Gravius scopulis Ætnæ

640

Supra caput jacet,

Palpebris obscurum

Lucem operiens

φασ. In sequenti ellipsis est, per α' μὴ
supplenda, α' μὴ ἔχουσιν, α' ἢ οὐ. Hi
quidem divites sunt, illi non. vid. ad Iph.
in Taur. v. 1351. Musg.

636. Abresch. Auct. Dil. Thuc. p.
358. scribit: ἔχουσιν α' ἢ οὐ. Beck.

637. Vulgatum, Ἄ νόσας μοι φίλον ἄχ-
θος ἐὶ δὲ γῆρας, etc. emendavit Musgra-
vius. Αἰεὶ servandum duxi, ut in car-
mine choro. Itaque hanc formam
etiam v. 653. reposui, ubi αἰεὶ legebatur.

Herman.

637. α. Ἄ νόσας μοι φίλον ἄ = χθος, ἐὶ δὲ
γῆρας αἰεὶ = βαρύτερον Αἴτιας σκοτίλων =
ἐπὶ κρατὶ κίτται.]

Ita citat J. F. Gronovius ad Plaut.
Mil. Glor. iii. i. 88. F. Ursin. ad Cic.
de Senect. 2. Sed M. A. Muretus Var.
Lect. vii. 15. legit: Ἄ νόσας μοι φίλον.
Τί δὲ γῆρας ἄχθος αἰεὶ βαρύτερον Αἴτιας. —
Quod metrum pessundat. Melius Mus-
gravius, Ἄ νόσας μοι φίλον ἄποχθος ἐὶ δὲ
γῆρας. — Sed nihil opus. Rhcs. 375.
Αἰατάτων ἀκροῦσι οἰσέει. Por.
Legendum, ἢ et ἐὶ transpositis:

Ἄ νόσας μοι φίλον ἄ-

χθος ἢ ἐὶ γῆρας —

Musg.

Ἄ νόσας μοι φίλον ἄχθος] ἢ νόσας αἰ-
εὶ μοι ἄχθος, αἰεὶ εὐδαίμονες ἐὶ δὲ γῆ-
ρας, ἢ αἰεὶ δαίμων ἔστι ἔχουσιν αἰεὶ Αἴτιας σκο-
τίλων βαρύτερον, ἐπὶ ἰσχυρῶς αἰεὶται, etc.

Cicero hunc locum exprimit libro de Se-
nectute circa initium: Quæ (Senectus)
plerique senibus sic odiosa est, ut onus se
Ætna gravius dicant sustinere. Locum
indignatus Gaspar Söbblin, produxit et
citavit Johannes Brodæus, deinde Henricus
Stephanus. Hanc totam stropham
et antistropham totam eleganter vertit
Hugo Grotius in Excerptis; quod nimis
operosum esset huc adscribere; nisi labo-
rem pensaret elegantia: "Dulce quam
nobis onus est juvenia! Savit Ætnæis
scopulis senectus, Pejor et nostro capiti
minatur, Induens nigris oculis tenebris.
Non ego insignes spoliis et auro Illitos
postes Asiaque regna Flore permute
melioris ævi. Divitis fati decus hoc;
Egeni Dulce solamen. Percut senectus,
Sæpta, crudelis, pelagi vel undis Hausta,
vel caelo volitans aperto; Unde non urbes
iterum revisat, Non domos. Quod si
superi labores Cernerent nostros sapiente
cura, Præmium ferrent duplicem juven-
tam Integri mores. Bis ad hæc veni-
rent Astra, bis Phæbi jubar hoc viderent,
Quos celebraret generosa Virtus. Im-
probis contra fluitaret Ætas simplici cur-
su: Nota quæ Benocum vera discretrix
foret et nocentum: Qualiter nautis iter
indicantes Nubibus stellæ mediis reba-
cent. Nulla nunc segnes posuere Divi
Certa virtuti vitioque signa: Sed ruena
Ævum sine lego novit Nil nisi gaza cu-
mulare gazis." Barnes.

Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος 645
 Τυρανίδος ὄλβος εἴη,
 645 Μή χρυσοῦ δάματα πλήρη
 Τὰς ἤβας ἀντιλαβεῖν,
 "Α καλλίστα μὲν ἐν ὄλβῳ,
 Καλλίστα δ' ἐν πείρᾳ. 650
 Τὸ δὲ λυγρὸν φόνιόν τε γῆ-

645 No mihi nec Asiatici
 Regni opes sint,
 Nec auri domus plena,
 Ut hæc pro juventute accipiam:
 Quæ pulcherrima quidem in divitiis,
 Pulcherrima etiam est in paupertate:
 Molestam enim lætalemque senectutem

639. Ἀφίνας ἐκκεῖλαι] Cicero de Senect. c. 11. quæ præterque senibus sic odiosa est, ut omnes ætate gravior dicant sustinere. Musg.

640. Ἐπὶ κερῶ] Expressit Auctor Mimnermum:

— εἰ τ' ἄρκαδιος καὶ ἀργεῖον
 γῆρας ἐοικὸς ἀρκάδι αἰνέει' ἐν κερῶσιν.

καῖρας.] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. καῖρας. Musg.

641. Βλαφέρε, sive βλαφέρεσσι dativo duali, legit Reisk. Beck.

642. Ald. et MSS. φάρε. Sublimi emendationem φάρε recepit Canterus et inde abili, injuria improbatam a Musgra. vno. Ad ἐκκεῖλαι φάρε intelligo τῶ κερῶ. Βλαφέρεσσι ἐκκεῖλαι φάρε dicit vultum tristem et morosum. Herman.

Φάρε] Edd. recent. sine auctore φάρε. Sed multo elegantius est φάρε, quod exhibent cum Aldina MSS. omnes. ἐκκεῖλαι φάρε βλαφέρεσσι est obtendens pallium palpebris. Metaphoræ occasionem dedisse videtur, quod pallii oculos obtere in usu fuit. Vid. Suppl. 296.

Musg. Φάρε] Ita recte omnes præter Brodæum; ille vetus φάρε retinuit et exponit: φάρε ἐκκεῖλαι φάρε, oculorum tunicam obtegens, palpebris præcedentibus. Sed et φάρε aciem sonat. Barnes.
 643. s. μέ μοι μέτ' Ἀσιήτιδος Τυρανίδος ἰβας εἴη.] Regum Asiaticorum, ac præci-

pue Persarum opes notat et Phrygium; de quibus Horat. Carn. Lib. II. Od. 12. Num tu, quæ tenuit dives Achæmenes, Aut pinguis Phrygiæ Mygdoniæ Opes, Permutare velis crine Licymniæ? Plenas aut drubum domos? De Persicorum regum divitiis vide quæ nos ad Estheræ nostræ v. 599. Χρυσὸν ἐπὶ σκαταίνεσσι ἢ ἀμύματα ἀργαλείων, in Schollis. In unum autem tanta Asiæ ubertas rerum omnium atque fertilitas fuit, ut omnibus terris antecellere videretur. Cicero pro Q. Ligario: Asia tam opima est et fertilis, ut et ubertate agrorum, et varietate fructuum, et magnitudine passionis, et multitudine curarum rerum, quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat. Eadem Mithridates apud Justinum ad milites perorans affirmat. Ait enim: Neque ceteris Asiæ esse temperantius aliud, nec solo fertilitas, nec urbium multitudine asparatus: magnamque temporis partem, non ut militiam, sed festum diem octuram. Vide Reverendissimum Jacobum Usnerum, Ar-machianum haud ita pridem archiepiscopum, in Tractatu de Asia Minore; et lexicographos in voce Asia, et Asia Minor. Barnes.

644. Leg. ἰβας. Constructio est: μὲν εἴ μοι λαβὴν ἰβας — μέ μοι ἰβας — ἀσ — εἰ εἴ μοι εἴβας. Reisk.

645. Vide Porc. ad Med. 542.

Herman.
 646. Versus est glyconius σιλωχρῶ-

- 250 ρας μισῶ· κατὰ κυμάτων δ'
 Ἐρροι· μηδὲ ποτ' ὠφείλει
 Θνατῶν δάματα καὶ πόλεις
 Ἐλθῆν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' αἰ- 655
 εἰ πτεροῖσι φορέσθω.
 655 Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξυνισς ἀντιστροφὴ α'.
 Καὶ σοφία κατ' ἄνδρας,
 Δίδυμον ἂν ἤβαν ἔφερον
 690 Odi : sub fluctus autem
 Peritura vadat. Debuit nunquam
 Ad pates hominum et civitates
 Venire, sed in aëre semper
 Alis ferri.
 655 Si vero diis esset prudentia,
 Et sapientia erga homines,
 Haberent geminam juventutem,

venire ex molosso et choriambō. Similes
 protius sunt v. 648. 675. omniumque
 horum anästhetici. Heath.

649. φέειν τι γῆρας] Legendum, ni
 fallor, Κρίειν τι, i. e. ἄβειν, offitium.

Musg.

653. αἰ] Metrum postulat αἰῖ.

Musg.

654. φεῖνθω] Legendum φεῖνθω
 in infinitivo, ut paullo ante ιαθῶν. Musg.

655. α. Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνισσι, καὶ σοφία κατ'
 ἄνδρας.] Εἰ δὲ θεοῖς ἦν σύνισσι, καὶ σοφία
 κατὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ αἰ εἰ κα-
 λαπαραθῶν εἰς ἄβειν λόγους, καὶ ἢ εἰ
 γίνονται, ἢ τὸ γῆρας ἀποκρίνεται αὐτῶν
 καὶ τὸντι τὸ ἄβειν ἢ εἰς τὸν ἔχοντα καὶ φέ-
 ρειν λαθόντι, ἢ εἰς τὸντι τὸν χαρακτῆρα
 τοῦ Ἀριστεύ, ἢ εἰς τὸντι τὸντι, ἢ εἰς τὸντι
 τοῦ Ἀριστεύ. Καὶ θνατῶν, θνατῶν, αἰ ἀν-
 τὶς μίνισσι, ἢ εἰς ἄλλος ἀνδράς, ἔχον τοὺς
 βίαι, ἢ εἰς τὸντι θνατῶν καὶ βίαις δὲ ἴσθαι.
 ἢ ἢ θνατῶν, καὶ ἢ ἀπὸ τοῦ, τὸντι, αἰ
 ἀπὸ τοῦ θνατῶν, ἀπὸ τοῦ μίνισσι ἴσθαι, καὶ
 ἀπὸ τοῦ βίαι ἴσθαι. Barnes.

657 Nominativus verbi ἴσθαι continetur
 sequentibus ἴσθαι μίνισσι. Beck.

658. Legebatur Ἀριστεύ. Herman.

660. Legebatur θνατῶν ἢ εἰς ἀνδράς.
 Heathio debetur θνατῶν. Perfecit e-
 mendationem Musgravius. Herman.

Μίνισσι,] MSS. Steph. μίνισσι.

καὶ θνατῶν] Hoc cum manifeste vitio-
 sum esset, emendabat Picconus Verisim.

p. 222. ἀφραθῶν, quod, ut ferri posset,
 tamen minime necessarium est, cum sen-
 sus vocis ἀφραθῶν sit in membro preceden-
 ti, ἴσθαι ἀφραθῶν μίνισσι. Et mihi quidem
 non θνατῶν tantum, sed duo praeerea dis-
 plicent; primo syllaba finalis αἰ sequente
 vocali producta; deinde et articulus [αἰ]
 sine emphasi positus, quod in Odis Chori-
 cibus raro invenias. Hoc igitur delecto,
 reliqua sic malim emendare:

— καὶ θνατῶν

Εἰς ἀνδράς καὶ εἰς ἄλλος

θνατῶν δὲ ἴσθαι θνατῶν.

Heathio debetur θνατῶν. Legi etiam
 potest καὶ θνατῶν, ut dedi in Exercita-
 tionibus, vel etiam εἰς θνατῶν, si quis
 majorem in metricis ἀφραθῶν desiderat.
 De articulorum usu vid. Plutarch. Op
 Mor. p. 1848. Musg.

Leg. μίνισσι, καὶ θνατῶν εἰς (vel εἰς)
 ἀνδράς. et (probi scilicet, de quibus antea
 poëta dixerat) mortui (post semel trans-
 actam mortem) altera vice redierunt ad solū
 θνατῶν. Si vulgata retineatur, debet h.
 l. θνατῶν pro θνατῶν accipi, recora mortui,
 non aliter mortales.

Versus ex emendatione Heath. μίνισσι
 et θνατῶν est Ionicus a minore hemilius
 ex pæone tertio et trochæo, sicut et duo
 precedentes. Beck.

- 660 Φανερόν χαρακτηρισῖ
'Αρετᾶς, ὅσοισιν
Μέτα, καὶ θανόντις·
Εἰς αὐγὰς πάλιν ἀλίου
Δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους.
'Α δυσγένεια δ' ἀπλοῦν ἂν
Εἴχε ζωᾶς βιοτάν,
665 Καὶ τῶδε τοὺς τε πακοὺς ἂν

- 660 Manifestum signum
Virtutis, quibus virtus
Adesset: et morientes
Ad splendores solis iterum
Irent geminos cursus:
Sed degeneres simplicem
Haberent vitae cursum.
665 Et hoc modo et malos

καὶ θανόντις
ἐκείνους αὐτὰς πάλιν ἀλίου
διπλοῦς δὲ ἔβαν διαύλους.
ἡ δυσγένεια δ' ἀπλοῦν ἂν
εἴχε ζωᾶς βιοτάν·
καὶ τῶδε τοὺς τε πακοὺς ἂν
γινώσκω καὶ τοὺς ἀγαθοὺς.

Quoniam in his versibus imago ducta sit a
stadiodromis, qui idem spatium repetito
curso conficiunt, non improbabilis est
docti viri in editione Lipsiensis conjectura
— ἀπλοῦν ἂν εἴχε ζωᾶς βιοτάν. quod sensum
certe fundit, qui ex vulgata scriptura
nullus existit. Musgravius ἔχειν repon-
endum censebat, quod harricantis est.
Quid? si legamus

ἡ δυσγένεια δ' ἀπλοῦν ἂν
εἴχε ζωᾶς βιοτάν· ἢ δ'
αὐτῶν τοὺς τε πακοὺς ἂν
γινώσκω καὶ τοὺς ἀγαθοὺς.

Proxi tum semel tantum vitæ spatium de-
currerent, et liceret hac ipse re malos a
bonis dignoscere. Ζωᾶς βιοτάν semita vitæ,
ut ap. Horatium. I. Ep. XVIII. 103.
Secretum iter et fallentis semita vitæ.

Jacobs.

663. 'Α δυσγένεια' ἢ κακία. Vide ad
notam precedentem. Sic infra v. 806.
'ἢ δυσγένει' ἀδάστω, κακία ἀδάστω, pro
αἰ δυσγένει' ἀκακία. Barnes.

664. Temere sūctas sollicitant. Vide
Pors. ad Hec. 902. Hermann.
ζωᾶς βιοτάν.] Suspicio, quod et Reiskio in mentem venisse videtur, βιοτάν
glossema esse figuratæ cuidam locutioni
superscriptum. Fortè dederat auctor:

ἡ δυσγένεια δ' ἀπλοῦν ἂν
εἴχε ζωᾶς ἔχειν.

ἔχειν est ritus ex fluvio ductus ad agros
hortatæ irrigandos. Hujusmodi rivuli,
ubi planities circa fluvium est, magno nu-
mero esse solent; quo minus displicere de-
bet ἀπλοῦν ἔχειν ζωᾶς, i. e. simplicem vi-
tæ rivulum. Julianus Imp. ζωᾶς ἔχειν
καὶ κακίας — ἰσχυροῦς. Hymn.
in Solem. p. 143. Ed. Spanh. Vita Isi-
dori: ἀδάστω ζωᾶς ἔχειν apud Phot. p.
546. Ed. Harschel. Comparisonem
temporis cum fluvio vid. Ovid. Amor.
Lib. I. Eleg. 8. v. 49. Id. de Arte A.
mandi, Lib. III. v. 62.

Julianus: ἰσχυροῦς αὐτῶν τῶν ζωᾶς, p.
137. D. Musg.
ζωᾶς βιοτάν.] 'Εν καὶ ζωᾶς. Vel ζωᾶς
enim, vel βιοτάν, per se singula sufficerent
voces. Barnes.

βιοτάν.] Sententia flagitat erratum, aut
ἁρμῶν. Quid si ἀπλοῦν et σίττας legamus?
degener autem vita haberet simplicem vitæ
sectam. Beck.

665. Vulgo τῶδε. Porsonus ad Med.

- 675 Ἡδίσταν συζυγίαν
Μὴ ζῶνι μίτ' ἄμουσίαις,
Αἰεὶ δ' ἐν στεφάνοισιν εἶην.
Ἔτι τοι γέρονι αἰοιδὸς 680
Κελαδεῖ Μναμοσύαν·
680 Ἔτι τὰν Ἡρακλίους
Καλλίνικον αἰίσω·
Παρά τι Βρόμιον εἰσοδόταν,
Παρά τι χεῖλος ἱππατόρου 685
- 675 Jocundissima conjunctio.
Ne vivam Musarum experta,
Sed semper inter coronas verser:
Poëta etiam senex
Celebrat adhuc Mnemosynen.
680 Adhuc Hercules
Triumphale carmen canam,
Tum apud Bacchum largitorem vini,
Tum apud chelyos septem fides habentis

675. Ἡδίσταν συζυγίαν] Citat Plutarchus Op. Mor. p. 432. Ed. Steph. ubi legit καλλίνικον συζυγίαν. Musg.

676. Sic Stobæus l. c. nisi quod Trincav. ἀμουσίαν. Ald. et duo codd. Musgravii δ' ἔστι μίτ' ἰρμωσίαις. MSS. Steph. δ' ἔστι μίτ' ἰρμωσίαις. Hermann.

Μὴ ζῶνι μίτ' ἀμουσίαις. Ita optime Stobæus loco citato. Ed. Ald. et MSS. E. G. δ' ἔστι μίτ' ἰρμωσίαις. MSS. Steph. δ' ἔστι μίτ' ἰρμωσίαις. Musg.

Si retinetur vulgatum μίτ' ἰρμωσίαις, debet pro δ' legi αὐ, semper vivam vitam musicam, elegantiam conditam. In vet. ed. est δ' ἔστι, unde posset effici ἡρδίας. Beck.

678. Attici sæpe scripserunt futurum tempus verbis αἰεὶ, seu, ἀεὶ, αἰετοῦ, vel αἰετοῦ. Sed locus hic est excipiendus, si lectio sit vera. Præsens αἰεὶ verbis antecedentibus rectius convenit. Elmsl.

679. Κελαδεῖ] Ita Ed. Ald. nec aliter citat Athenæus, p. 608. ubi ut proverbialem locutionem adhibet. Sensus utique est: Poëta, etiam cæcis ætate est, Mnemosynen celebrare solet, i. e. Mnemosynen, Musarum matrem. MS. Steph. κελαδεῖ, quod male receperunt editores. Musg.

680. Ἔτι τὰν] Legendum putem ἐν τῷ, adhuc hoc ratione. Musg.

681. Καλλίνικον αἰίσω] Callinicus Hercules ob insignes victorias; et etiam genus Ὀρχήστρας cujusdam, quæ ad tibiam modulatos flectat. Eustathius, ut et Hesychius. Item Hymnus Archilochi, de quo Pindarus Olymp. Od. IX. Cujus principium: Τέλλε Καλλίνικαι, χαῖρ', ἀεὶ Ἡράκλεις, Αἰεὶς τε καὶ Ἰήλας, ἀρχομένη Νέων. Vide Scholiast. Aristophanis ad finem Acharnensium, item quæ nos supra ad v. 179. Hoc vero in loco dicitur Καλλίνικαι cantio quædam Herculi dicata, et ad μέλῳ, v. 684. refertur, vel ᾄδῃ, vel ἔρχεσθαι potius subauditur. Hinc Καλλίνικον αἰίσω, pro victoriam quamvis reportare. Vide Jacobi Nicolai Leensis Miscellan. Epiphylid. Lib. V. c. 7. et M. Anton. Mureti Varian. Lection. Lib. III. c. 11. Præterea Καλλίνικαι est victoria quævis insignis, et καλλίνικον φέρει est Victoriam reportare, ut Med. v. 45. Et potest absolute dici, pro καλὴ εἰς, ut καλλίχρησι, pro καλῇ Χρῆσι. De qua re vide infra ad v. 690. Non autem necesse est subaudire hoc in loco vel χρεῖς, vel κέρως, ut Brodæus ait, quia καλλίνικον potest referri, ut jam diximus, ad μέλῳ, tribus post versibus; vel certe ἀδῶν, aut μέλῳ, potest multo melius intelligi; ut sæpe fit; vel

685

Μολπὰν καὶ Λίβυν αὐλὸν
 Οὐπὼ καταπαύσομεν
 Μούσας, αἵ μ' ἰχόρευσαν.
 Παιᾶνα μὲν Δηλιάδης
 Ὑμνοῦς ἀμφίπολοι τὸν
 Λατοῦς εὐπαιδα γόνον

ἀντιστ. β.

690

685

Streptitum, et tibiam Libycam,
 Nondum tacebimus
 Musas, quæ me choris erudierunt.
 Pæana quidem Deliades
 Hymnis circum aras
 Felicem prolem Latonæ,

etiam *ἰχρεῖαι*, in hoc loco præcipue, ob Cerberum ex inferis eductum; ita enim Hesychius: Καλλίκασι, ἵμας αἶραι, καὶ οἷσι ἰχθύναι τοῖς τῷ αὐτῷ Κερβεῖον ἀναγαγῶν.

Burnes.

Ad καλλίκασι subaudiendum esse ῥῆτα, contra Barn. monuit Heath. Beck.

685. χίλων ἰωναίῳ] De hac re vide quæ nos ad Ion. v. 882. Burnes.

684. Λίβυν αὐλόν] Quod hæ tibix ex lato erant factæ, et ideo Libycæ dictæ, quis optima lotus in Libya nascitur, satis nos supra ad Troad. v. 546. Unde Theophrastus περὶ φωνῶν, l. 4. Ἐν Λιβύῃ ἡ ἰωνὴ πλείονος καὶ ἀλλοτρίου. Burnes.

686. ἰχόρευσαν.] Similem usum vocis χερύου, vide infra v. 867. et v. 874.

Musæ.

Μούσας, αἵ μ' ἰχόρευσαν.] Χερύου proprie salto, hoc in loco saltare facio aperte significat; de qua re nos fusiùs ad Ion. v. 1596. Burnes.

Reisk. mavult: ἰχόρευσαι, partium nuntiationem.

Significationes verbi χερύου, incitare aliquem ad celebrandas choreas (h. l.), et per consequentiam, agitare, turbare, emovere mentis, illustravit Hrunck. ad Soph. Ant. 1151. p. 229. T. I. Beck.

687. Locus mendosus, quem sic constituendum arbitror, partim metro, partim sensu jubente:

Παῖνα μὲν Δελιάδῃ
 Ὑμνοῖς ἀμφὶ τοῖς τῷ
 Λατοῖς εὐπαιδα γόνον
 ἰχόρευσαι καλλίκασι.

Si ἰχόρεῖν retinetur, accipiendum erit pro

ἰχόρευσαι, cantantes; nam ἰχόρευσαι legendum esse, v. 690. ostendit metrum. Mihi tamen potius videtur ἵμασι, ut constructio sit ἵμασι ἰχόρευσαι, hymnis circumant, περὶ malim pro σῶλαι, quis et Callimachus Hymno in Delum, v. 391. et Apollon. Rhod. Lib. I. v. 558. περὶ βωμῶν saltationes peractas tradunt. Quid quod περὶ, βωμῶν, circumiri saltando potest, σῶλαι vero minime, ut dicendum adeo fuerit περὶ σῶλων ἰχόρευσαι, non ἀμφὶ σῶλαι. σῶλαι, saltare, exstat Iphigen. in Taur. v. 26. Troad. v. 485. Ion. v. 1257. Musæ.

690. ἰχόρευσαι.] Sic legendum esse ostendit metrum. Ab hoc autem verbo, non ab ἰχόρεσθαι, si quis ita legere malit, regi puto accusativum γόνον. Ita noster ἰχόρευει Ἀργεῖον, Iph. in Aul. v. 1479. Callimachus βωμῶν ἰχίζαι, Hymn. in Delum, v. 321.

καλλίκασι.] Et hanc quoque emendationem metri ratio suscipiat. Sed nec sensus repugnat. Notabile enim est, qui Deliacam hanc saltationem commemorant, pulsationem soli non omisisse. Sic Callimachus, v. 306.

— ἰχόρευσαι χερύου ἀμφὶ σῶλαι.

iterumque v. 321.

— ἵμασι τοῖς περὶ τοῖς ἰχίζαι
 ἰχόρευσαι.

Apollonius Rhod. de eadem re Lib. I. v. 559.

— οἷσι ἵμασι σῶλαι.

Addam tantum, καλλίκασι, vel etiam

- 690 Εἰλίσσουσαι καλλιχόρου
 Παιῶνας δ' ἐπὶ σοῖς μιλάθροισ,
 Κυκνος ὡς γίγναι αἰδοῖς,
 Πολιάν ἐκ γένυν 695
 Κελευθῶν τὸ γὰρ εὖ
 695 Τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει
- 690 Circumeunt pulchro in throno sedentem.
 Pseas etiam in tuis atrils,
 Sicut cygnus, senex cantor
 Ex canis genis
 Somaho. Quod enim bonum,
 695 Sospes hymnis est

καλλιχόρου, si quis retineat, adverbialiter accipi debere. *Muz.*

688. Legebatur ἀμφὶ νόλας. Musgravius in Musgravi affertque Callim. h. Del. 321. Apoll. Rhod. I. 538. Sed quom de una Apollinis ara sermo sit, certe singularis praeferrī debebat. Facilius tamen vis est Keiskii correctio ἀμφὶ νόλας, quam firmat antiquissimus auctor de his sacris, Homerus in Hymno Apollinis, 157. καὶ ἀμφὶ νόλας, ἑκατομύχων θεῶν. Ad reliqua apte comparat Musgravius Iph. Aul. 1479. ἰλίσσειν ἀμφὶ ναῖς, ἀμφὶ θυμῶν ἑρμῶν. *Hecman.*
 ἀμφὶ νόλας. ἀμφὶ νόλας, fustulor, ancil-
 le, reponit Keisk. *Beck.*

690. καλλιχόρου] Ἀπὸ τοῦ καλὸν χόρου. Sic ταχύνειν, unico vocabulo, pro ταχὺ σπεῖν, ut Euripid. Bellerophon. Ἀγ' ὁ φίλος μοι Πηλεΐδης ταχύνειται. Sic nonnulli ἰδενταχὺς pro καλὸν ταχύνει ad Eurip. dictum volunt Hecub. v. 591. quanquam ibi nos divisim legimus. Sic καλλιχόρος de Proserp. dixit Eurip. Sic καλλιμαλόν, Homer. εἰπεν, Epig. in Plutarch. περὶ παύσης ἀργυρεῖ, &c. *Barnes.*

691. 88. Παιῶνας ἔπ' οὐ μιλάθροισ
 Κύκνος δέ, γίγναι αἰδοῖς
 Πολιάν ἐκ γένυν
 Κελευθῶν. ΤΟ ΓΑΡ Εἶ
 οὐκ ἔστιν
 Διὶ ἔστιν.

Non facile mihi persuadere possum, verba τὸ γὰρ εὖ id id significare, quod Barnesius

voluit: εὖ καλὸν καὶ ἀμείβεται; neque profecto in Musgravi emendatione acquiescere possum, qui οὗ δ' αἰδοῖς conjecit, hoc sensu: Hercules coram Hymnis materiam praebet. Fortasse:

καλλιχόρου Γ' ΕΥΓΑΡΤΕ
 τοῖς ὕμνοισιν ἀμείβεται
 Διὶ ἔστιν.

Gratum enim et dulce hymnorum initium Jovis filius praebet. Versus est anapaesticus cui respondet in strophe:

ἴν' τὸν Ἡρακλῆα

ubi legendum Ἡρακλῆα. — Ad ver. 698. Plutarchus respexisse videtur De Animi Tr. T. II. p. 464. ed. Keisk. Πῶς γὰρ δὲ περὶ ἀνομιῶν ψυχῆς καὶ βίης ἀνέμοιο χερματῶν ἴφισι. *Jocosa.*

692. Κύκνος δέ, γίγναι αἰδοῖς,] De Cygni cantu vide quae nos ad Helen. v. 1108. Quibus adde quod Socrates ipse moriturus de hac re dicat, in Platonis Phaedone, §. 23. p. 124. Ed. Cantabr. Item hoc Martialis: Dulcia defecta modulatur carmina lingua cantator cygnus funeris ipse vocis. *Barnes.*

694. τὸ γὰρ εὖ] Τὸ εὖ pro τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀμείβεται. Sensus: ὁ Ἡρακλῆς ἀνέχεται τοῖς ὕμνοισιν τὸ εὖ, ταχύνει, εἰπεν, καὶ ἰσχυρῶς ἐκκαλεῖται. Sic dicimus ἰσχυρῶς de excellenti viri, et τὸ εὖ de re excellenti. Articulus cum adverbio locum nominis habet. *Barnes.*

τὸ γὰρ εὖ, nam id, de quo gloriantur. Διὶ ἔστιν, ἢ δορυχίταις πᾶσι ἐπιβάλλων μεχθότως κωιδάσκειν ὕμνον. Ita leg. est

Διὸς ὁ παῖς τὰς δ' εὐγενίας
Πλῖον ὑπερβάλλον . . . . .

Μοχθήσας τὸν ἄκμῳ

Θῆκεν βίον βροτοῖς,

Πέρσας δῖματά θηρῶν.

700

700

Filius Jovis. Nobilitatem enim

Longe superans virtutibus,

Laboribus suis tranquillitatem hanc

Vitæ dedit mortalibus,

Domans ferarum terrores.

700

hic locus. *Δαργίον* idem, quod *μαχθήσις*,
ut v. 663. *Reisk.*

695. *Τῷ ἔμμενι ὑπέρβω*] Verendum,
si quidem sana est lectio: *hymnis* patri-
cibus, *hymnis* jussat. Confer *Heraclid.*
v. 182. et v. 352. Verum et sic quidem
sensu subfrigidus est. An legendum:
εὐς ἔμμενι ὑπέρβω. *Sopos* materiam
præbet *hymnis*. *Musg.*

696. *Λογεῖται εἰς τὴν εὐγενίαν.*

Herman.

εἰς τὴν εὐγενίαν.] Malim, metri causa,
εἰς εὐγενίαν. Legendum etiam *εἰς*, non
εἰς. *Musg.*

Prev. secutus conjecturam critici ejus-
dam reddit: Il a surpassé de loin sa no-
blesse par sa vertu. *Beck.*

697. Recte, puto, *Tyrwhittus* judicat
excidisse *ἀνταῖς*. *Herman.*

Optime *Tyrwhittus*: "Manifestum est,
huic versui tres syllabas in fine deesse. Si
legamus:

εἰς ὑπερβάλλον ἀνταῖς.

sensu, opinor, æque ac metro, non pa-
rum opitulabimur." *Musg.*

Jam *Heath.* observarat, tres syllabas
deesse: verum scilicet esse glyconium
πολυμετρικόν ex epitrito primo penta-
syllabo (cui in strophæ opponitur anti-
pastus hexasyllabus) et choriambus. *Beck.*

698. *Reiskius* *παύσασθαι*, male, ob sen-
sum. Articulus sic intelligendus est, ut
significet hanc vitam, quam nunc degunt
vacuum turbis. Vide quæ dixi ad *He-
cub.* 781. *Herman.*

εἰς ἄκμῳ] Nuspiam legitur *ἄκμῳ*,
unde formari posset accusativus masculini
generis *ἄκμῳ*. Lego:

μαχθήσας τὸν ἄκμῳ

ὅπου βίον βροτῶν.

Laborando hanc vitam tranquillitatem mor-
talibus præstitit. *Musg.*

εἰς ἄκμῳ] Irregulariter fit pro *ἄκ-
μῳ*, si modo vere scribitur in vetustis
libris; de qua re vide quæ nos ad *Hip-
polyt.* v. 1168. *Barnes.*

Heu. ἀνταῖς ὑπέρβω, ubi *Wessel.*
(*Probab.* 5. p. 39.) legit *ἄκμῳ*, et huc
respicit putat. *Beck.*

700. *Πέρσας*] Proprie dicitur de agro-
rum, aut urbium, vastatione. Sed ele-
ganter dicitur pro *perdere*, *percutere*,
ut *Soph.* *Ajac.* v. 1222. *οὐκ ἔστι γὰρ ἱερὸν
ἀδελφόντων*. *Musg.*

Πέρσας δῖματά θηρῶν] *Πέρσας*, proprie
tanto, hoc in loco non de locis, sed de
personis, usurpatur, ut et *Rhes.* v. 239.
Διὸς υἱὸν κτείνωντα Ἀχαιῶν ἄρα, et v. 450.
Πέρσας Ἀχαιῶν. *Barnes.*

701. *Heathio* auctore *εἰς* dedi pro
εἰς. *Herman.*

Deest persona *Lyci* in *Ed. Ald.* sed
recte eam exhibebant *MSS.* *Steph.* et hic,
et per reliquam scenam, ubi male *Aldina*
ἄρα. *Musg.*

Malim *εἰς*. Nominativus enim pro
vocali Attice *εἰς* ponitur. *Heath.*

702. *λαρῶν*] *Λαρίη*, unde *λαρῶν* et *λα-
ρίη*. *Barnes.*

706. Legendum, metri gratia:

εἰς αἰς ἐπὶ τὴν αἰσινάγγιλον δαυῖν

Musg.

ἐπὶ τὴν αἰσινάγγιλον] An *ἐπὶ-
ταῖς αἰσινάγγιλον*. *Barnes.*

Reisk. monuit, in *ed. Brubach.* jam
legi, quod *Barn.* conjecterat, *εἰς αἰς ἐπὶ-
ταῖς αἰσινάγγιλον*. *Beck.*

ARGUMENTUM ACTUS TERTII

LYCEN in scenam progreditur eandem Herculis familie festinantius facturus : dumque intro ad id opus se recipit, ignorans, Herculeum advenisse, incidit inopinato in medio gladio et, quas aliis paraverat, casses. Dum vero ab Hercule trucidatur, insultat interim placiditque Chorus. In Herculis laudes excurrit Chorus, invitatus non modo cives Thebanos, sed ipsas quoque Nymphas et Musas, ad lœtitiâm ac cantus, propter oppressum tyrannum, collaudatque Jovem, quod cum Alcmena concubens operam dederit tam heroico filio seminando. Iris hinc a Junone cum Furiarum maxima in scenam missa ad Herculis rationem disturbandam, domine mentem Furis aperit. Illa vix tandem persuasa Herculeum furem corruptum in saecula armat. Chorus hanc calamitatem lamentis prosequitur, illiusque vires deplorat ; qui cum nuper onulum mortalium gloriosissimus fuerit, jam nunc in suorum perniciem armatus tendat, mente captus, nec sui amplius compos.

ΛΥ. Εἰς καιρὸν οἶκον, Ἀμφιτρύων, ἔξω περᾶς.
 Χρόνος γὰρ ἤδη θαρρός, ἐξ ὅτου πέπλοις
 Κοσμίσθης σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν. 705
 Ἄλλ' εἴα, παῖδας καὶ δάμαρδ' Ἡρακλέους
 705 Ἐξω κέλεις τῶνδε φαίνεσθαι δόμων,
 Ἐφ' οἷς ὑπίστυτ' αὐτεπαγγελτοὶ Δανεῖ.
 ΑΜ. Ἄναξ, διώκεις μ' ἄδλίως πιπραγότα,
 Ὑβρις δ' ὑβρίζεις ἐπὶ Δανιοῦσι τοῖς ἱμοῖς, 710
 Ἄ χερῶν σὲ μετρίως, καὶ κρατῆς, σπουδῇ ἔχειν.
 710 Ἐπεὶ δ' ἀνάγκη προστίθης ἡμῖν Δανεῖ,

Lyc. In tempore extra domum egreditur Amphiryo:
Tempus jam longum est, ex quo vestibus
Et ornatu mortuorum corpus indulmini.
Sed age, liberos et uxorem Herculis

705 Jube extra has solas apparere
Quia promistis vos ultro mortuiros.
Ans. O rex, insectaris me miserum,
Ac insuper præter meorum mortem afficis contumelia,
Quibus oportebat te modico, etiamsi imperium habes, studere.
710 Quoniam vero mortis neccitatem nobis imponis.

709. *Α χαλκή Καὶ ἡ ἐκείνη ἔχουσι αὖ
χαλκή. Scaliger legit ad pro A. *Barnes.*
710. Legestur *αἰσθησις*. Vide *Pors.*
ad *Orest.* 141. *Herman.*
αἰσθησις] Ab antiquo *αἴσθη*. Aliud
exemplum vide *Heracleid.* v. 690. tertium
Ion. v. 1525. male a recentibus editori-

- AM. Μίτοχος ἂν εἴην τοῦ φόου, δράσας τόδε.
 ΛΥ. Ἡμεῖς, ἐπειδὴ σοι τόδ' ἐστ' ἐνθύμιον,
 Οἱ δειμάτων ἔξωθεν, ἱκπορεύομεν 725
 Ἐν μητρὶ παῖδας. διῦρ' ἐπισθε, πρόσπολοι,
 725 Ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν ἄσμενοι πόνην.
 AM. Σὺ δ' οὖν ἴθ'. ἔρχει δ' οἱ χρεῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἴσως
 "Ἄλλω μιλήσει· προσδόκα δέ, δρῶν κακῶς,
 Κακόν τι πράξειν. ὦ γέροντες, εἰς καλὸν 730
 Στείχει· βρόχοισι δ' ἀρκύν γυνήσεται
 730 Ξιφηφόροισι, τοὺς τίλας δοκῶν κτεινεῖν,

Am. Particeps essem cædis, si facerem hæc.

Lyc. Nos, siquidem hoc tibi religioni est,

Qui sumus extra terrores, educemus

Liberos cum matre. Huc sequimini, famuli,

725 Ut otium tandem videamus libentes ex laboribus.

Am. Tu igitur eas. Vadis autem, quo æquum est: alia vero fortassis

Alteri curæ erunt. Expecta autem, cum male feceris,

Te quoque malum aliquod passurum. O senes, ad certamen

It; plagarum vero laqueis stringetur

730 Ensisiferis, qui sperat se proximos interfecturum

λάττωμαι. Non deterius esset λάττωμαι.
 Musg.

726. εἰ χρεῶν] Ita MSS. E. et 2714.
 ut conjectant quoque legendum Reiskius
 et Tyrwhittus. Ed. Ald. εἰ χρεῶν. Musg.

Σὺ γ' οὖν ἴθ'. ἔρχει γ' εἰ χρεῶν] Tu
 itaque abi; Vadis autem, si modo fata non
 obstituerint, etc. Hæc ænigmatice loquitur
 Amphitryon, de morte ejus, ad quam
 certo nunc illum ire pronuntiat. Quare
 non est, ut hic Scaligeri lectio locum me-
 reatur: ἔρχει γ' εἰ χρεῶν, neque etiam
 Duportus ἔρχο quoque legat, et Canter-
 us γ. Quanquam et hanc lectionem Æ-
 milius Porus probet. Ita quidem nobis
 videtur; at nec illorum judicio detrac-
 tum volo, nec lectionem istam incommo-
 dam puto: sed non opus est, ut vetus
 moneatur. Barnes.

Heath. et Valck. cum Cantero scribunt
 ἔρχει γ' εἰ χρεῶν. Reisk. εἰς χρεῶν, aut εἰ
 χρε. Beck.

728. Menda in hoc et sequenti versu
 sic fortasse tolli possunt:

— Ἰ γέροντες, εἰς ἔδαον

Vol. VII.

εἰς χυ, ἀρχεται γ' ἀρκύν ἰδιόττας
 ἰσχυρίζεαι —

Pierseus ad Moridem, v. ἰδιόττας, [p.
 124.] legendum autumat ἰδιόττας, vel
 ἰδιόττας, v. i quod ipsi maxime placet,
 ἰδιόττας, affatim illustrans phrasin ἰς
 βρόχον ἰδιόττας. Mihi ἰδιόττας ad veteris
 lectionis vestigia paullo propius accedere
 videbatur. Musg.

728. εἰς καλὸν Στείχει] Καλῶς, com-
 mode. Xenophon: εἰς καλὸν ἵππ' ἐντυ-
 εύχεται. Sophocl. in Œdipo Tyranno:
 'Ἄλλ' εἰς καλὸν εἰς εἴς' ἵπποι. Scholia: Καί
 πρὸ καλῶς καὶ αὐτὰ εἰς ἀρετὴν καὶ χρεῶν.
 Hoc in loco εἰς καλὸν ἱronicè. Ex Jo-
 hannis Bruderi notis. 'Εἰ καλῶ ἴdem so-
 nat. Barnes.

καλὸν ἀντιφάσιον, male vicinis fortuna
 uti, scribit Reisk. Beck.

729. Scribendum videtur βρόχον γ' ἰς
 ἀρκύν γυνήσεται. Reiskio et Pierseono
 placuit βρόχον γ' ἀρκύν ἰδιόττας vel ἰ-
 διόττας. Barnes.

Silentio præterit Hermannus ἰδιόττας,

- 'Ο παγκάκιστος· εἴμι δ', ὡς ἴδω νεκρὸν
 Πάττοντ'· ἔχει γὰρ ἥδονα δῆσκαν ἀνὴρ
 'Εχθρὸς, τίνας τε τῶν διδραμίνων δίκη. 735
 ΧΟ. ὁ α' καὶ β'. Μεταβολὰ κακῶν· μέγας ὁ πρόσθ'
 735 Πάλιν ὑποστρέφει βίοτον εἰς "Αἶδαν. [ἀναξ στροφή α'.
 ΧΟ. ὁ γ' καὶ δ'. 'Ιὼ ἰὼ
 Δίκα καὶ θῶν παλὶρρους πότμος. 740
 ΧΟ. ὁ ε'. "Ηλθες, χρόνον μὲν, οὐ δίκη δώσεις θα-
 "Υβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν. [γάν, σύστημα α'.

Pessimus. Ibo autem, ut videam mortuum

Cadentem: affert enim voluptates moriens vir

Inimicus, et persolvens poenas factorum.

Cho. Mutatio malorum fit. Qui magnus rex antea erat,

735 Iterum sectit vitam ad Plutonem.

Cho. Io, io,

Justitiam, et Deorum fatum refluens!

Semi. Venisti sero quidem eo, ubi morte poenas lues,

Qui te praestantiores injuriis afflictebas.

quod Wakefieldius emendavit, nec, ut verum fateamur, memoratu sit dignum. Dicit noster Fiken. 575. 'Οδοῦρ δ' εἰ σπένδει, ἐν ζῳῇ ἔχει, γένεσται θάλασσαν, φέρεται δὲ εἰς. In quos versus sequentia adnotavit Porsonus: "Et hunc versum spurium judicat Valckenarius, dissentiens Brunckio. Equidem non inficior, languidulum esse, sed eo resecto, nimis abrupta erit sententia. Vide igitur an legendum sit, καλέσται· θάλασσαν. In Suppl. 923. pro γένεσται veram lectionem servavit Stobaeus, p. 3. καλέσται. In loco sub oculis eandem emendationem recipere animus fert. Veram lectionem esse credimus, βρέχεται γ' ἀρκύν καλέσται. Conf. Androm. 502. 'Αδ' ἰγὼ χρίσας αἵματα [ρεῖ βρέχεται καλέσται] σπένδει κατὰ γένος. (vera scriptura esse videtur καλέσται, ut in Hel. 976. 'Οραὺς καλέσται, ὡς καὶ θῶν, δ' παύσιν.) Conf. et Soph. Aj. 1274. 'Ερεῖας πῶν ἡμῶς εἴπτε ἰρακταίμιναι (ἰρακταίμιναι.) Futurum καλέσται vel καλέσται usurpavit etiam Aristoph. Lys. 1071, ubi vulgo legitur καλέσται. Morris dicit, p. 236. καλέσται μένος Ἀντιόχου. Glossema sibi velit, nostro saltem iudicio, Atticos scriptores

pro futuro aepicus usitato αἰαυθάνειναι ma-

luisse καλέσται. Elmsl.

βρέχεται] Subaudi in Barnes.

Pro γένεσται Valck. ad Herod. p. 442. reponit καλέσται, vel καλέσται.

Reisk. conjicit: ἀρκύν καλέσται, vel καλέσται. Beck.

735. 'Εχθρὸς, τίνας τε] Hic iterum τίνας priorem habet brevem, ut et paulo post v. 751. Καὶ γὰρ καλέσται· ἀντίσταν γ' ἰαυίω. De qua re vide quae nos ad Iphig. Taur. v. 340. et Ion. v. 450. Barnes.

736. De hac scena vide praefationem.

Herman.
736. 'Ιὼ semel tantum legatur. In cod. E. hic versus cum sequente post versum 740. collocati, perperam, ut anastrophe ratio docet. Herman.

736. a. Hi versus in MS. E. alio loco leguntur, sc. post v. 740. Musg.

737. καλέσται] Contractum pro καλέσται. Barnes.

738. Hic et sequens versus Amphitryoni in edd. tribuebantur. Herman.

Optime Tyrwhittus: Manifestum est, Amphitryonis personam huic versui male praefigi. Ille enim post v. 733. abiit, et Chorum solum in Scena reliquit. Eo-

- 740 ΧΟ. ὁ σὶ καὶ ζ'. Χαρμοναὶ δακρύων ἴδουσαν ἐκβο-
λάς. στροφή β'. 745
Πάλιν ἱμολεῖν, ἃ πάρος οὔποτε διὰ φρενὸς ἐπήλπισιν
παθεῖν γὰρ ἀνάξ.
ΧΟ. ὁ ἢ' Ἀλλ', ὦ γεραίη, καὶ τὰ δαμάτα νῆσω ἀντιόνομα α'.
Σκοπῶμεν, εἰ πράσσει τις, ὥς ἐγὼ θύλω. 750
745 ΛΥ. ἰαί. Ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. ὁ θ' καὶ ι'. Τόδε κατάρχεται μέλος ἱμοὶ κλύ-
ειν ἀντίστ. α'.
Φίλιον ἐν δόμοις· θάνατος οὐ πρόσω.

- 740 Ch. Gaudia lacrymarum dederunt mihi rivulus.
Venerunt rursus, quæ prius nunquam animo speravit
Se possurum dominus hujus terræ.
Sen. Sed, O senex, quid intra domum stat
Videamus, si quis rem agit, ut ego cupio.
745 Lyc. Hei mihi, mihi!
Ch. Incipit hoc carmen, mihi auditu
Jucundum in ædibus. Mors non procul abest;

rum igitur, quæ sequuntur, vā μᾶλλον Choro universo tribuenda sunt; iambrī autem (v. 738. 739. — 743, 44. — 751, 52. — 756, 57, 58.) Coryphæo."

Μουσ.
Prev. monet, fingendum esse Amphitryonem hæc dicere, dum palatium intrat, Lyeumque jam in Herculis manibus conspicit. Idem tamen non alienus est a probanda critici conjectura, qui Amphitryonis personæ Coryphæum vel Semichorum substitui maluit. Beck.

Leg. Χρόν μόνον (vel πῶν αὖν) Νῆσιν Νέσων (vel Νέσων). *Reisk.*

739. Lego, "Τῆμεν ἰβριζον. Sic Heracl. 16. "Τῆμεν" ἰς ἡμᾶς ἄλυσεν ἰβριζον. Vide vol. vii. p. 450. libri cui titulus, The Quarterly Review. *Elmsl.*

ἰς ἡμᾶς (v. 739.) Ita MS. 2714. In Ed. Ald. deest ἰς. Vulgo ex emendatione H. Stephani τὸν ἡμῶν. *Musg.*

"Τῆμεν ἰβριζον τὸν ἡμῶν εἰςιν." "Τῆμεν, verbum activum, regit accusativum personæ, et ob singulare omnium verborum privilegium, casum suum; de qua re vide quæ nos ad Iphigen. Aul. v. 1182. Παῖδων εἰ κλέψης, et docet te doctrinam, Ego te hæc rem admonero, et

sexcenta hujusmodi licet in utraque lingua observare. *Barnes.*

Leg. Θαῦν ἔβριον, ἰβριζον τὸν — quod si autem vulgata lectio et distinctio retinetur, putem, εἰς reponendum loco τὸν.

Reisk.
740. Χαρμοναὶ δακρύων Πόντος ἰσχυράς.] Notum est, aliquando lacrymas a gaudiis exprimi; unde Xenophon. Ἑλληνας, Lib. VII. Ὄντων καὶ τὴν ἀπὸ Χαρῆ καὶ λόγου δάκρυα ἔχει. De hac re et ratione ac causâ lacrymarum tam mærentibus, quam gaudenibus, vide Cæsl. Rhodigin. Antiqu. Læction. Lib. XII. c. 4. item Scholia ad Αἰσχύνην, sive Euripidem nostram, v. 1160. ad hæc verba: ἀνὰ δὲ τὴν Ἀρὰν δάκρυα ἔχει ἰβριζον, ὅτι θύειται τὸν χαρῆς, Νέσων ἐν Νέσων καὶ ἰβριζον. Item quæ nos ad Iphigen. Taur. v. 838. *Barnes.*

741. Legebatur εἰςιν. Metri causa dedi ἰβριζον. Vulgatam qui servare vult, legere debet ἔβριον. *Hermann.*

743. Apparet, hæc dici a Semichoro ad alium Semichorum. Beck.

744. εἰ πρόσω τινι.] Πρόσω hoc in loco pro πρόσω: Lycum enim innotuit, quem videre vult Chorus patientem, quæ cupit,

- ΧΟ. ὁ ια' καὶ ιβ'. Βοῶ, βοῶ
 Στενάζων Φροῖμιον ἀναξ φόνου. 755
 750 ΔΥ. ἰθι. Ὡ παῖσα Κάδμω γαί', ἀπόλλυμαι δόλῳ.
 ΧΟ. ὁ ε'. Καὶ γὰρ διώλλυς· ἀντάποινα δ' ἐκτίνων
 Τόλμα, διδούς γε τῶν διδραμῶν δίκην.
 ΧΟ. ὁ ιγ' καὶ ιδ'. Τίς ὁ θεοῦς ἀνομία χραΐνων, διη-
 τὸς ὦν, ἀπιστρ. β.
 Ἄφρονα λόγον οὐρανόθεν μακάρων κατέβηλ', 760
 755 Ὡς ἄρ' οὐ σδέουσι θεοί;
 ΧΟ. ὁ ιε'. Γέροντες, οὐκίτ' ἔστι δυσσεβῆς ἀνὴρ. ἀπιστρ. β.

Cho. Clamat, clamat,

Gemens proemium cordis, rex.

750 Lyc. O tota Cadmi terra, dolo pereo.

Cho. Etenim alius perdidisti: vicissim igitur penas persolvens,

Perfer facinorum penas luens.

Cho. Quis mortalis existens Deos poluens iniustitia

Stultum sermonem contra beatos caelites effudit,

755 Quod dii nihil possint?

Cho. Senes, non est amplius impius vir.

hoc est mortem. *Πάρεω* autem pro
παίρω, et vicissim *παίρω* pro *πέρω*, a
 poetis usurpantur mutuo, de qua re vide
 Scholiasten ad Hecub. v. 612. et Orest.
 v. 531. Item quae nos ad Supplic. v.
 268. et ad Heraclid. v. 241. *Barnes*.
 745. v. ΔΥ. 'ἰώ μοι, μοι. ΧΟ. Τὴν κατὰ
 χεῖρα. Ita hunc versum supplet et dividit
 Heath.

'ἰώ, ἰώ μοι, μοι, } penthemimeres trochaica.
 Τὴν κατὰ χεῖρα, }

Beck.

747. ss. Heath. scribit:

Θάλασσαν εἰ εἶδεν penthemimeris trochaica.

Βοῶ, βοῶ ἐνὶ ὄλῳ hephthemimeris iambica.

Φροῖμιν γ' ἀναξ φόνω. Euripideus.

Beck.

749. Legebatur *φροῖμιν γ'*. *Hermann*.

750. Responsum Chori facit ut lega-
 mus: Ὡ παῖσα Κάδμω γὰρ διώλλυμαι δό-
 λῳ. Composita haec inter se carpius per-
 mutantur. Partem Porsoni notae ad
 Suppl. 495. subiicimus. *Διόλλυμαι* pro
ἀπώλλυμαι metrum postulat in senario apud
 Dion. Cuz. citato a Gaislero *A. M. P. X.*

p. 528. D. *Διόλλυμαι* in hac tragedia de-
 cies occurrit. *Elmsl.*

751. *Διόλλυμαι*. Ita scribendum, non
Διόλλω, ut edidi, quod esset pro *Διόλλω*.
Maug.

751. v. Καὶ γὰρ διώλλυς· ἀντάποινα δ' ἐκτι-
 νων Τόλμα, διδούς γε τῶν διδραμῶν δίκην.]
Διόλλω, mediae vocis ab *ἔλλω*. Com-
 muniter *Διόλλω*. Subaudi *ἔλλω*.

Ἀντάποινα] Homerus diceret *ἀντάποινα* *ἔργα*.
ἰατίως] Media syllaba brevis. Vide
 supra ad v. 733. *Barnes*.

Verba καὶ γὰρ — *δίκην* Prev. conjicit,
 dicta ab Amphitryone in palatio esse, et
 Chori verba a v. 753. incipere. *Beck*.

751. *ἰατίως* leg. et comma delendum;
 aude dare panas, i. e. sustine, tolera.

Reisk.

752. *ἔλλω* γε τῶν διδραμῶν δίκην.] Ita
 supra ad v. 733. *τίσω* τι τῶν διδραμῶν
δίκην. *Barnes*.

753. ss. Τίς ὁ θεοῦς ἀνομία χραΐνων, διη-
 τὸς ὦν, Ἄφρονα λόγον οὐρανόθεν μακάρων κατέ-
 βηλ', Ὡς ἄρ' οὐ σδέουσι θεοί.] Hunc locum,
 a Grotio immerito emissum, non mihi
 temperare possum, quin Latine vertam:
 Quis ille, falsis qui rationibus Sermo

ΧΟ. ὁ ἦ. Σιγαῖ μίλαθρα· πρὸς χοροὺς τραπύμεθα·
Φίλοι γὰρ εὐτυχοῦσιν, οὓς ἐγὼ θίλω.

ΧΟ. Χοροί, χοροὶ καὶ θαλίαι μέλουσι Θήβας ἱερὸν
760 Κατ' ἄστυ. στροφὴ α'. 765

Μεταλλαγαὶ γὰρ δακρύων,

Μεταλλαγαὶ συντυχίας

Ἔτεκον αἰοιδάς.

Βίβρακ' ἄναξ ὁ κλεινός·

770

765 Ὅ δι παλαιότερος

Cho. Tacent atria: ad choros nos vertamus.

Amici enim, quos volo, felices sunt.

Cho. Chorem, choream et convivium agantur Theborum

760 Per sacram urbem.

Mutationes enim lacrymarum,

Mutationes fortunæ

Peperunt cantus.

Ablit inclytus ille rex:

765 Ille vero prior

stultis Numina polleū, Mortalis ipse: nec
Deorum Vim recedit vigilante curas?
Usitatum est melioris notæ auctoribus,
dum res improborum nimium florent, du-
bitare videri de divina providentia, animo
autem rursus confirmari, ubi digna illos
et inopinata affligi poena viderint. De
hoc loco perquam optime tractat Pualtes
Divinus, per totum Pualmum εικην, to-
tumque Pualmum εικην. Claudianus
quoque in Rufinum Lib. I. principio:
Sæpe mihi dubiam traxit sententia mentem,
sic Absoluti hunc tandem Rufini poena
tumultum, obolevitque Deos. Præterea
hoc argumentum tractat Seneca libro,
qui inscribitur: Cur bonis Viri mala oc-
cident. Et Josephus ita Haman's infor-
tunio divinitus illi accidenti occidit:
"Ὅτι ἐλπίσται μοι τί τοῖς θεοῖς θαυμάζω καὶ
τὴν εὐρίαν αὐτοῦ καὶ δικαιοσύνην καταμαρτυροῦ-
μαι, μὴ μόνον τὸν Ἄμεινον καὶ δίκαιον ἀντι-
τίθεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν κατ' ἄλλων μισαρχα-
μίων τυραννέων, καὶ τοῖς ἐκείνων κατέστανται ὡ-
στε. Quod Epiphonema et nos Veterum
more, et ex Christianæ philosophiæ doc-
trina, adjectum Haman's prostrati narra-
tioni in Esther nostra, v. 1235. "Ὅτι
Ἄμεινον βασιλεὺς κακῶν καὶ δικαίων βασιλεὺς
Μελέχης λαὸν ἐν θεῷ ἔδεδωκε λαόν,
Ἐβραίων ἐν ἄλλοις, θάνατον γ' ἄλλοις φρεσί-

σαι: "Ὅ Ἄμεινον ἀγγεῖται, καὶ ἐν φρεσὶ αὐτῶν
καὶ τοῖς θεοῖς ἔδωκεν. Ita Euripides post Pen-
theum, Deorum contemptorem, decerpum
ait, Bacch. v. 1315. Εἰ γὰρ ἱερὸν, ἱερὸν δα-
μναίω δακρυμένῳ, εἰς τοῦτ' ἀβύσσος θάνατον,
ἐγείρω θύοι. Et ante omnes Homerus
senem Lærtem inducit Deos fatenset
cum magna exultatione, quod audivisset,
improbus Ulyssis procos fuisse occisos,
Odys. α'. v. 350. Ζεὺ πάτερ, ἔγωγε ἱερὸν
θεῶν ἀνὰ μακρὸν Ὀδυσσεύς, εἰ ἱερὸν πο-
τὲρ ἀνέσταντο ἔθνη ἱερὰ. *Bornes.*

759. μέλας] Legendum, si fallor,
μέλας, curæ sint, ut sit subjunctivus pro
imperativo. Sic χαίρω, Hecub. v. 427.
Ed. King. quod verum esse ostendunt
Plu, Hippot. v. 868. ἐκείνῳ καὶ τοῖς
v. 528. et multis alia. *Mug.*

μέλας] Vide infra ad v. 768. Prior
syllaba producitur, ut Persico: Pegaseum
melos. *Bornes.*

Syntaxeos ratio, ut opinor, postulat, ut
rescribatur θεῶν casu dat. ut a v. μέλας
ei pendat. *Hecub.*

764. Legebatur βίβρακ. Piersonus pro
κλεινός scribendum cessabat κακός, ele-
ganter: sed non necesse est: vide v. 754.

Hermant.

βίβρακ] Lege ob metrum βίβρακ γ'.

Κρατῖ, λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον.

Δακημάτων δ' ἐκτὸς ἦλθεν ἱλπίς.

Θεοί, θεοὶ τῶν ἀδίκων μίλουσι καὶ

ἀντερ. α'.

τῶν ὁσίων ἐπάειν.

775

770 Ὁ χρυσός, ἃ τ' εὐτυχία

Φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται,

Regnat, Acherontio portu relicto.

Venit autem letitia præter opinionem.

Dii, Dii haud dubie impios et

Pios animadvertunt.

770 Aurum et felicitas

Homines incitat meditari

κλίτῃ] Optime Piersonus κλίτῃ, quod verum esse oppositio vocis καλίστῃσι ostendit. Confer etiam v. 566. Senec. Herc. Fur. v. 347. Nec obstat, quod Lycus, v. 38. et v. 540. ironice κλίτῃ vocetur, quemadmodum alibi Ægisthus Electr. v. 327. 776. Soph. Electr. v. 302. quæ omnia loca indicat V. Clarissimus. Musg.

βίβαν] βίβαν, εἴχεται, ἴδαν. Ita Orest. v. 961. βίβαν γὰρ, βίβαν, εἴχεται τίκαν. Πείσαν γίνα Πίλαν.

Barnes.

Heath, βίβαν γ' εἴχ. Reisk. mox legit κλίτῃ cum Piets. Beck.

765. καλίστῃσι] Ἀπὸ τοῦ καλίστῃσι. Antiquior dicitur dominus Hercules, ob antiquiorem proserpiam, et jus regni, quod antiquitus ad illum pertinebat; ut qui Megaram, regis Creontis filiam, duxisset. Nescio, quid sibi velit Brodæus exponendo hoc in loco καλίστῃσι per cautior ac prudentior Hercules. Certe verus, quem ex Æschilo advocat, nihil tale asserit.

Barnes.

766. Ἀχέρωντιον] Ob metrum dicitur pro Ἀχέρωντι, pro quo et Ἀχέρωντιον. Vide Stephanum τῆς γλῶσσης in Ἀχέρων. Acheron autem est nomen fluvii Tartari, ut Cocytus et Phlegethon. Barnes.

767. Ἀδίδι γ'. Herman.

ἄλιν ἱλπίς.] Legendum, ni fallor, ἄλιν ἱλπίς. Vulgata lectio certe perabsurda est. Musg.

Δακημάτων ἱλπίς] Ἀδιδέων, pro quo ἄλιν alius dixit, si vera lectio est, Troad. v. 785. Barnes.

768. Μίλλω ad vim affirmationis, vel

negationis, augendam aliquando adhibetur, sine ulla futuri significatione. Hom. Odys. κ'. v. 134.

τοῦ γ' ἔδε μίλλωσι κίτῃ τῇσι τ' ὁμοίῃ
τοῖς δὲ ἑτέροις ἴσως —

At omnes cunctos jam dudum comes volueruntque ab oculis detraherunt. Ibid. v. 322. καλίστῃσι καὶ μίλλωσι ἐξήρτηται, multoties certe precatius est. Quare non mutandum μίλλωσι ἱσως, quod omnes MSS. hic retinent, sed interpretandum: procul dubio audientis. Musg.

μίλλωσι] Dicitur: θεὸς μίλλωσι τῶν ἀδίκων, ut hic, et: θεὸς μίλλω τῶν ἀδίκων, et: εἰ ἄλλω μίλλωσι τῶν θεῶν. Vide quæ nos ad Barch. v. 442. et Helen. v. 1423. Aldi editio habet μίλλωσι, ut sit: μίλλωσι τῶν ἀδίκων ἱσως, et per verum stare potest. Barnes.

Etiā Heath. revocari jussit scripturam Aldinam: μίλλωσι ἱσως, quia verbum μίλλω semper nominativo rei, nunquam nominativo personæ, subiungitur. Locum autem vertit: Dii et de flagitiosis cognoscunt, et de pæis. Versum esse monet choriambicum trimetrum hypercatalectum, ex diiambis, choriambis, diiambis et spondeis. Beck.

770. α' Ὁ χρυσός, ἃ τ' εὐτυχία, ἱλπίς.] Ἄ τ' εὐτυχία per transectionem inseritur, ἱλπίς itaque ad ε' χρυσός referendum. Nec novum hoc, epithetum ad remotius substantivum ferri, non autem ad proximum; ut haud raro apud Homer. offendit. Quare non erat, ut Æmil. Fortius ἱλπίς ad Anticlimum reduceret, pro

Δύνασιν ἰφίλκων.

Χρόνου γὰρ οὔτις ἔτλα

Τὸ πάλιν εἰσορᾶν,

780

775 Νόμον παρίμενος, ἀνομία χάριν διδούς.

Ἐδραυσε δ' ὄλβου κελαιῖον ἄεσμα.

Ἰσμήν', ὦ, στιφανοφορίαν,

στροφὴ β'.

Potentiam afferens.

Temporis enim nemo sustinuit

Vicissitudinem respicere,

775 Sed legem negligens, et iniquitati obtemperans,

Fregit insignem opulentiae curram.

Ismene O, setta gero,

ἰφίλκων, quasi necessario ad ἰωνυχίον spectaret. *Barnes.*

771. Φροῦν [ἐλάττω], Verbum ἐλάττω, sequente infinitivo, non significat, *avertere* ad aliquam rem faciendam, sed contrarium, i. e. *impellere ad faciendam*. Plutarchus in Demetrio: *αὐτὸ καὶ τοῖς θίονι μισθίονι ἐλάττωσι παρὰ καὶ ἀλλοῖς*, p. 1671. Ed. Steph. Noster Alkestide, v. 1099. ἀλλ' ἔπειτα μ' ἐλάττω, i. e. *crisis*, quod e veteri precedenti advocandum. Xenophon Hierone: *καλλὲς ἱερμυλαίης ἐλάττωσι ἀνδράων*, ubi ἐλάττωσι est *evocat, prodire facit*. Interpongo igitur hic post δύνασιν:

φροῦν ἀντὶς ἐλάττω

δύνασιν —

*Homines de dominatu cogitare facit. Sequitur δύνασιν, vox metro contraria, pro qua legitur ἀντὶς, amara, ingrata. Trahebat post se amara. Nec nolim δύνασιν, si bonus auctor praeberet. *Musg.**

Φροῦν ἀντὶς ἐλάττωσι,] Ἐκ τοῦ φροῦν, καὶ ἰσμὲν, ἄγχι. *Barnes.*

772. Δολεὶ δύνασιν, quod post δύνασιν legebatur. *Hermann.*

Δύνασιν] Δύνασιν pro δύναμις est dictio Euripidea. Ita Ion. v. 1012. τί τοῦτο χρεῖς; δύνασιν ἰσχυρὸν εἶναι. Hesych. δύνασιν, δύναμις. *Barnes.*

Metrum dochmaicum esse debet, et restitui potest scribendo: Δύνασιν ἀντὶς δύναν, potentiam retrahentem. *Heath.*

773. Scelus est: non audent temporum vicissitudines respicere viri injustus. Ferri posset etiam εἰσέρω, quod in cod. G. supra scriptum. *Hermann.*

Χρίνω] Ita MS. E. ut et hic edidi debuit. MS. G. χρίνω γὰρ ὄντα ἱελα. Legendum cum Reiskio, faventibus etiam MSS. vestigiis:

χρίνω γὰρ εἰ εἴθε
εἰ πάλλο εἰσέρω.

Temporis enim (seu fortunae) vicissitudines non curans respicere. Χρίνω hic pro μαίω, vel εὐχε, usurpatur. Sic Pindarus Olymp. VI. antistroph. 5. μὴ θραύειν χρίνει ἱελα. Leontius in Antholog. H. Steph. p. 238. χρίνει — καλέω θύειν ὅτι αὐτοφύει. Pro εἰσέρω in MS. G. superscribitur εἰσέρω. Pro χρίνω, Ed. Ald. χρίνω. *Musg.*

773. α. Χρίνω γὰρ ἱελα τωδὸν εἰσέρω.] Scaliger legit χρίνω. *Barnes.*

773. α. Integrum h. l. ex suis emendationibus Heath. vertit ita: *Ad tempus enim sustinuit (Lycus scilicet) id, quod iterum vel postea futurum erat, retributionem nempe, contemplari* (i. e. circa initia tyrannidis et ad tempus moderatius se gerens, quippe fortunae mutationem veritus) *legem cum contentasset, et iniquitati animi omnia gratificatus esset, nigrum fecit felicitatis curram.* *Beck.*

775. ἀνομία] Ita MSS. E. G. ut recte Reiskius. Ed. Ald. ἰονμία. Legendum:

ἰονμία ἐκείνου δ', ἀνομία χάριν δίδω.

χάριν δίδω, ut Κίερω χάριν ἀφένω, Ion. v. 894. ἐγγὺ χάριν δίδω, Soph. Oed. Col. v. 901. *Musg.*

ἰονμία] Scaliger et Cantorus legunt ἀνομία, et sane, si de Lyco sententia su-

- Ξισταί δ' ἰπτάπυλοι πόλεως
 Ἀναγορεύσας ἀγναιί, 785
 780 Δίρκα δ' ἅ καλλιρίεθρος,
 Σύν τ' Ἀσωπιάδες κόραι
 Πατρός ὕδωρ βᾶτε λιποῦ-
 σαι . . συναϊδοί,
 Νύμφαι, τὸν Ἡρακλείους 790

Et urbis septem-portas-habentis
 Vici, saltate.

- 780 Et Dirce pulchro-fluens.
 Ex una, Nymphæ Asopiceæ,
 Ite, patris Asopi aqua
 Relictis, ut simul canatis
 Nymphæ Herculis

mitur, ita omnino legendum. Vide Æmil.
 Portum in hunc locum. *Barnes.*

776. Pro Ἰθρακῶσι scripti Ἰθρακῶι Y.
 Κίλακῶι non ausim tentare, quoniam hoc
 epitheton ad scelera spectare possit. Vide
 Æschyl. Suppl. 539. *Herman.*

Ἐθρακῶσι] Imitatur locum Pindari,
 quem ad v. 778. adduximus. Pro κίλα-
 κῶι vel legendum cum Hesithio κίλωνι,
 vel fortasse ἀλακῶι. Talem certe vocem
 in Lesicon. retulit Heyschius. [conf. Pin-
 dar. Pyth. IV. 498. V. 25. IX. 28. lau-
 dante Hesithio.] *Musg.*

Ἐθρακῶσι δὲ κίλωνι δῖμα.] Trans-
 latum ab aurigis, qui nimio impetu ruen-
 tes, currus impingendo frangunt. Nigrum
 autem divitiarum currum vocat, quod
 Plutus, divitiarum deus sit coctus, quod-
 que opes hominum mentes occurent; aut
 quod ex terra eruantur, et sub seris, in ar-
 culis et tenebris, recondi soleant. *Barnes.*
 κίλωνι δῖμα scribit Reisk. *Beck.*

777. Tyrrebitus, Ἰερμῆ δ', εὐφραστήριον.
 Nihil mutandum putavi, præter vulgatum
 Ἰερμῆ. *Herman.*
 εὐφραστήριον.] MS. G. et 2714. εὐφρα-
 στήριον. Legendum, ni fallor, ut olim
 monuit me Tyrrebitus:

Ἰερμῆ δ', εὐφραστήριον.

O Ismeno, coram te redimī te. *Musg.*

Ἰερμῆ, εὐφραστήριον.] Σεντουκὶ τοῦ Θη-
 βαίου, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰερμῆ, ποταμὸς
 καλεῖται, ὅτε εὐφραστήριον ἔσται ἐν χη-
 ρῇ δὲ ἰσχυροῖς τοῖς τοῖς εὐφραστήριον. De

Ismeno, Boeotiae fluvio, vide quæ nos su-
 pra ad v. 571. *Barnes.*

Reiskius reponit: Ἰερμῆ δ' εὐφραστήριον,
 id. *Beck.*

778. Ἰπτάπυλοι] Ita MSS. Steph. Ed.
 Ald. Ἰπτάπυλοι. *Musg.*

778. ἅ καλλιρίεθρος] Ἰπτάπυλοι Ἀσχο-
 ριάδαι ἀγναιί. Ἰπτάπυλοι, ἅ καλλιρίεθροι
 εἰσὶν, καὶ ἡ δὲ Ἰσμενὸς ἡ ποταμὸς καλεῖται
 εἰς, αἱ ἀγναιί πόλεις Ἰπτάπυλοι καὶ Ἰπτά-
 πύλῳ, θάλασσα καλεῖται, ἀσχορῶνται.
 Quare Thebarum urbs dicta sit Ἰπτάπυ-
 λαι, vide supra ad v. 543. *Barnes.*

780. Δίρκα δ' ἅ καλλιρίεθρος.] De Dir-
 ce vide quæ nos supra ad v. 571. item ad
 Bacch. v. 507. *Barnes.*

Versus est glyconius πολυεπεῖος
 ex dispondeo et choriambis. Syllaba enim
 secunda τοῦ καλλιρίεθρος produciuntur. v.
 Dawes. M. Crit. p. 159. *Beck.*

781. Legebatur Ἀσσωπῶσι. *Herman.*

Σύν δ' Ἀσσωπῶσι κίλωνι] Asopus erat
 Oceani et Tethyos filius, vel, ut alii, Pe-
 rus et Neptuni, vel, ut alii, Jovis et Eu-
 rynomæ, qui ex Mercopa, Ladonis fluvii
 filia, duos habuit filios, Ismenum et Pe-
 lagonem, et viginti filias, quarum una,
 Ægina, a Jove compressa; quas omnes
 nunc poeta Ἀσσωπῶσι κίλωνι vocat. Hic
 fluvio Asopo nomen dedit, qui ex Cithæ-
 rone monte profuens, agrumque Theba-
 rum irrigans, a Platæam decidit, ipsas-
 que Thebas præterfluens, Platæas et Ta-
 nagram, inter Oropum oppidum et Cy-
 nosuram promontorium mari exscipitur.

- 785 Καλλίπικον ἀγῶν' ὦ
 Πυθίου δειδραῖτι πίτρα,
 Μουσῶν δ' Ἑλικωνιάδων δάματα,
 "Ἡξίε' ἐγὰθ' αἰλάδῃ
 Ἑμᾶν πόλιν, ἱμᾶ τείχη,
 790 Σπαρτῶν ἵνα γένος ἰφάνη,
 Χαλκαστίδων λόχος, ὅς γ' αἶν

795

- 785 Praeclara victoria decorum certamen. O
 Pythii nemorosa rupes,
 Et domus Musarum Heliconiadum,
 Venite laeto cum strepitu
 In meam urbem, et meos muros,
 790 Ubi satorum hominum genus apparuit,
 Agmen armatorum, quod tetram

Vide de Asopo Apollodor. Biblioth. Lib.
 III. c. 11. sect. 6. *Barnes*.
 Ut metrum antithetico respondeat, ver-
 sum ita supplet Heath.

Σὺν δ' Ἀσπείδῃ γὰ κίρκῃ.

Beck.

782. Constructio est: λισσῶσα παρὲς
 ὅλας βᾶσι συνοῖται εἰσβαί τιν' Ἡρακλῆος
 καλλίπικον ἀγῶνα. Retineri igitur potest
 συνοῖται, sed malim συνοῖται, vel εἰν ἀσπῆ.

Musg.

Παρὲς ὅλας βᾶσι λισσῶσα] βᾶσι, ὡς εἰ-
 ραὶ καὶ κίρκῃ Ἀσπείδῃ, λισσῶσα ὅλας πα-
 ρὲς Ἀσπείδῃ ἢ ἀγῶνα καλλίπικον, etc.

Barnes.

783. Videtur μὴ vel ἢν excidisse.

Herman.

Beisk. scribit συνοῖται, aut vocabulo
 συνοῖται accusativum propterea addi cen-
 set, quia verbum αἰλάω cum acc. con-
 struitur.

Etiam Heath. accusativum καλλίπικον
 ἀγῶνα putat referendum esse ad συνοῖται,
 quod pro συνοῖται positum sit. *Beck*.

Versus phocreatus ex antispasto et
 catalexili isambica. *Heath*.

784. Glyconius πολυεχρημένους ex pa-
 limbachtio et choriamb. *Henth*.

786. Ἰδαῶνι κίρκῃ,] Πίτρα hoc in loco
 pro κίρκῃ, mons, ut saepe apud poetas. Par-
 nassum alloquitur, arboribus consistum et
 lucis, utpote deo Apollini Musisque et
 Baccho sacrum. Parnassus autem erat
 mons Boeotiae altissimus, lócrea, arbori-

bus densus, et lauro praecipue florens,
 unde et Nonno audit Ἰδαῖον. De Parnas-
 so vide quae nos ad Bacch. v. 551.

Barnes.
 787. Ἑλικωνιάδων] *Barnes* pro Ἑλι-
 κονιάδων. *Herman*.

Ἑλικωνιάδων] Legendum metri causa
 Ἑλικωνιάδων, ut scribit Hesiodus Theogon.
 v. 1. Nec aliter *Barnes*. *Musg.*

Μουσῶν δ' Ἑλικωνιάδων δάματα.] Ἑλι-
 κονιάδων lego pro Ἑλικωνιάδων, ita versu
 postulante; ipsum autem montem Heli-
 conem notat per δάματα Μουσῶν Ἑλικων-
 ιάδων. Helicon vero est mons Boeotiae
 haud procul a Parnasso. Hesiodus Theo-
 goniam suam ita incipit: Μουσῶν Ἑλι-
 κονιάδων ἀρχαῖος αἰῶν. *Barnes*.

788. "Ἡξίε"] Futurum indicativi pro
 imperativo. Sic Virgil. Aeneid. II. v.
 547. Referes ergo haec et nuncius ibis.
 Nisi malis ob metrum ἔξω. *Musg.*

"Ἡξίε' ἐγὰθ' αἰλάδῃ] An ἔξω? legem-
 dum, ut responderet τῷ Κρίστω in anti-
 strophe; ἐγὰθ' αἰλάδῃ Dorice pro ἐγὰθ'. Sed
 notandum, ut in hoc versu pes prior est
 trocheus, secundus spondeus; ita vicis-
 sim in antistrophe pes prior est spon-
 deus, secundus trocheus; quare tempora
 sunt utrinque aequalia. *Barnes*.

Versus est glyconius πολυεχρημένους
 ex epitrito secundo, cui in antistrophe
 respondet epitritus quartus, et choriamb.
 Non enim pes pedi opponitur. *Heath*.

789. Cum Heathio ei post ἱμᾶ delevi.
Herman.

Τέκνων τέκνοις μεταμύβει,

Θήβαις ἱερὸν φῶς.

ᾧ λίκτρον δύο συγγενεῖς

ἀντιστροφή β. 800

795 Εὐναί, Σιατογενοῦς τε καὶ

Διός, ὃς ἦλθεν εἰς εὐνάς

Νύμφας τὰς Περσείδος· καὶ

Πιστόν μοι τὸ παλαιὸν ἦ-

δη λείχος, ᾧ Ζεῦ, τὸ σὸν οὐκ

805

800 Ἐπ' ἱλπίδι φάνθη.

Liberorum liberis permutat,

Sacrum lumen Thebis.

O lectorum duo cognata

795 Cubilia, mortalis et

Jovis, qui venit ad cubile

Nymphæ Perseidis, et

Credibilis mihi jam vetus

Concubitus tuus, O Jupiter,

800 Præter spem apparuit.

ἰαδ' εν.] Dele ob metrum εν. [Ex
Heath.] Musg.

790. Legebatur ἱφαι. Herman.
γῆρας ἱφαι.] Metrum non convenit. An
legendum: ἰα γ' ἱφαι ἱφαι. Musg.

791. Καλασπείδος λείχος.] Ita Spartos
vocat, quia ex Draconis dentibus semina-
tis proruperunt armati; de qua re vide
quæ nos supra ad v. 5. Notandum est,
quod horum Spartorum posteris lanceæ
nota erat naturaliter expressa in singulo-
rum corporibus, perque plurimas genera-
tiones durabat, teste Plutarcho de sera
Numinis Vindicta, et quod ex quinque su-
perstitibus Sparti, quorum nomina pro-
tulimus ad Bacch. v. 532. regia apud
Thebanos προπρία τα ἡλάρχῃ, et nobilio-
res familie diutissime continuabantur,
qui est sensus horum verborum: εἰ γὰρ
εἰς αὐτοὺς εἰς αὐτοὺς μεταμύβει, Θάλας ἱερὸν φῶς.

Barnes.

795. Hoc versus sic dividī oportebat:

εἰς αὐτοὺς εἰς αὐτοὺς εν, καὶ

Διός, εἰ ἦλθεν εἰς εὐνάς.

Musg.

Σιατογενοῦς.] Σιατογενοῦς, idem, quod
Σιατί, opponiturque Deo in hoc loco.

Barnes.

Sic metrum horum versuum constituit
Heath. qui monuit, primum esse glyco-
nium, secundum pherecræticum. Ante
illum idem observarat Struchtmeyer.
Anim. Crit. p. 153. Beck.

797. Legebatur Περσείδος. Herman.
Νύμφας εἰς Περσείδος· καὶ σαρτί.] Hic
versus et contra metrum peccat, et sensum
non optimum habet. Lego:

Νύμφας Περσείδος, εἰ σαρτί.

Musg.

Νύμφας εἰς Περσείδος.] Alcmena; quæ
patrem habuit Electryonem, avum Per-
seæ. Thucyd. Περσείας Ἠλεκτρύων, Ἠλεκ-
τρίωνος Ἀλαμείων. Unde Theocritus Idyll.
αἰ. v. 72. Θάρεν, Ἀρυστοκίαν γῆρας, Περ-
σείδος αἶψα. Brodetsius.

797. s. Heath. constituit ita:

Νύμφας εἰς Περσείδος, καὶ

Πιστὸς μοι τὸ παλαιὸν ἦδη.

Versus prior est glyconius σπαισχυράστι-
vus et dispondeo et epirrito secundo, cui
opponitur choriambus, alter idem ex epi-
rito quarto et secundo pentasyllabo, cui
etiā opponitur choriambus.

Et hunc versum metro accommodes
legendo: εἰς μοι τὸ παλαιόν. Musg.

Λαμπρὰν δ' ἴδεις ὁ χρόνος
 Τὰν Ἡρακλῆος ἀλκάν,
 "Ὅς γὰρ ἐξέβη θαλάμῳ,
 Πλούτωνος δῶμα λιπὼν νέρτερον. 810
 805 Κρείσσων μοι τύραννος ἔφυς,
 "Ἡ δυσγένει' ἀνάκτων
 "Α νῦν ἰσορᾷ φαίνει
 Ξιφηφόρων ἐς ἀγῶνας
 "Αμιλλαι, εἰ τὸ δίκαιον 815

Tempus vero ostendit splendidam
 Virtutem Herculis,
 Qui ex penetralibus terræ rediit,
 Relicta domo infernali Plutonis.
 805 Mellor mihi est qui nascitur, rex,
 Quam ignobiles domini.
 Quod nunc intueri copiam dat
 Ensiferum in certaminum
 Contentione; si Justitia

Περὶ ut glossema delet Struchtm.
 Anim. Crit. p. 153. Beck.

800. Lege præcedentium edd. fidem
 secutus: ὅς ἐστι ἡ ἀλκή, nisi quod
 malim ἡ ἀλκή ἡ ἀλκή. Heath.

803. "Ὅς γὰρ] Legendum metri causa
 γὰρ ἔστι. Musg.

Θαλάμῳ,] Ita cum circumflexo scribe,
 quia a θαλάμῳ venit, non a θαλάμῳ, de
 qua re vide quæ nos ad Ion. v. 396.

Barnes.

805. κρείσσων ἔφυς,] Hoc si de Hercule
 dicitur, non multum laudis habet. Ma-
 lim igitur emendare, ut nobilitatis com-
 mendatio sit:

κρείσσων μοι κρείσσων ἔστι.
 ὁ θυρίων ἀνάκτων.

Musg.

806. Canteri emendatio est pro ἄλλῃ γί-
 νει. Hermann.

"Ἡ θυρίων ἀνάκτων"] Ἡ θυρίων ἀνάκτων,
 εἰς τὴν ἀλκήν. Vide Guliel. Canterum
 Novar. Lection. Lib. V. c. 1. Barnes.

θυρίων ἀνάκτων] Prev. reddit: le fils
 dégénéré de nos rois. Tum adnotavit
 hæc: "Hercule étoit étranger. Lyeus
 se vançoit d'être descendant de Thésé.

Je crois que le chœur prévient cette re-
 marque, et qu'il oppose a dessein le droit
 de la vertu à celui de naissance. Il dit
 qu'Hercule est un tyran meilleur qu'un
 chef légitime mais dégénéré." Beck.

Bene se toeri potest vet. ed. lectio:
 ἄλλῃ γίνοι ἀνάκτων, melior tu mihi es (ab
 ipso certu tuo) dominus (quam Lyeus, aut
 alii) gratius et acceptius ob genus decorum,
 ideo quod deos sanguine attingis, Jove sa-
 tus. Id quod (decorum te sanguine cre-
 visse) nunc apparet. Reisk.

807. "Α est pro ἡ. Hermann.

"Α νῦν ἰσορᾷ φαίνει"] Α ἡμῶν, ἔτι κρεί-
 σσων τοῦ Ἀλέων Ἡρακλῆος ἔστι. Barnes.

Ut versus strophico respondeat, legen-
 dum:

"Α εἰς ἀλκήν φαίνε Euripides;

ἀ ponitur pro εἰ, et cum θυρίωνι jungi
 debet. Heath.

809. α] Ita Edd. recent. nescio, quo
 auctore, nec dissentit MS. E. Ed. Ald.
 α] si pro τῷ illustrat Devarius de Parti-
 cullis, cap. 9. Musg.

α] τῷ Ἀλέων] Ita pro corrupto εἰς legi-
 mus α], quod Canterus et alii faciunt.
 Barnes.

- Ἀύσσαν, γέροντες, καὶ μὲ, τὴν θεῶν λάτριν, 825
 820 Ἴριν· πόλει γὰρ οὐδὲν ἤκομεν βλάβος,
 Ἐὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς δάματα στρατεύομεν,
 Ὅν φασιν εἶναι Ἰηνὸς Ἀλκμήνης τ' ἄπο.
 Πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελιυτῆσαι πικρούς,
 Τὸ χρεὶν νῦν ἐξίσωζεν, οὐδ' εἶα πατὴρ 830
 825 Ζεὺς νῦν κακῶς δρᾶν οὗτ' ἐμ', οὐθ' Ἡραν ποτί.
 Ἐπεὶ δὲ μόχθους διεπύρασ' Εὐρυσθέως,
 Ἡρα προσάψαι κοινὸν αἶμ' αὐτῷ θίλει,
 Παιδας κατακτείναντι· συνθέλω δ' ἰγὰ.
 Ἄλλ' εἴ, ἄτιγκτον ξυλλαβοῦσα καρδίαν, 835

Lysan, O senes, et me Deorum ministrum

820 Iridem. Nullum enim urbi venimus damnum,

Sed militamus adversus domum unius viri;

Quem Jovis et Alcmenae filium esse dicunt.

Nam priusquam absolveret dura certamina,

Fatum ipsum servavit, neque permittit pater

825 Jupiter ei maleficere, neque mo, neque Junonem unquam;

Sed postquam confecit labores Eurysthei,

Juno vult communem eadem ei affigere,

Interficiendi liberos; et ego assentior.

Sed age, inexorabile cor assumens,

cennes pueri ad Noctem V. libris lusimus, ita induximus loquentes ad Ividos, Purlarum nomine tectos, lectores hypercriticos: Come, sister-furies, bear to us no spite: we also are the daughters of the night. Vide de hac re Scholiasten Euripidi ad Orest. v. 37. Item quae nos ad Iphig. Taur. v. 964. et Troad. v. 459. Item Eustathium in Homer. fol. 763. lin. 26. usque ad 41. et Coll. Rhodigin. Lib. X. c. 9. *Barnes.*

Hic actus quarti initium Prev. conatuit, et actum quintum incipit a v. 904. ὁ λίσσά μ. v. l. *Beck.*

821. εὔματα] Legendum cum Scaligero λέματα. Non enim ad unum Herculem, sed ad universam ejus domum, pertinebat calamitas. *Musg.*

Ἐὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς εὔματα στρατεύομεν,] Scaliger pro εὔματα legit λέματα, nequaquam, ut mihi videtur, recte: εὔματα enim pro εὔμα ponitur per synecdochen

numeri; nec contra Herculis domum militabant, nisi familiam per λέματα intelligas, quod raro invenias, licet Ἡρας id aliquando significet; (Δῶμα enim ipsum aedificium plerumque sonat) sed illius corpus invadere jam Furor parabat, ut sic animum turbaret. *Barnes.*

Leg. εὔμα συρρατεύομεν, aut audientius Scal. *Reich.*

825. Πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελιυτῆσαι πικροῖς,] Γὰρ, quod ex hoc versu in aliquibus editionibus exciderat, restitimus ex Aldina et aliis, quibus recte aderat. *Barnes.*

824. χρεὶν] Ita MS. G. a prima manu, et in margine γρ. χρεὶν. Ed. Ald. χρεὶν. *Barnes.*

Τὸ χρεὶν] Scaliger hic legit χρεὶν, sed et εἰ χρεὶν ponitur pro χρεὶναι, ut Eustathius fol. 1647. lin. 36. ubi illud Hecuba profert: Πάριον εἰ χρεὶν εἴ' ἐλέγγω; ἀνδρῶν

- 830 Νυκτὸς κελαίῃς ἀνυμέναιε παρθένη,
Μαριάς τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόρους
Φρεσὶν ταραγμούς καὶ ποδῶν σκιρτήματα
Ἑλαυνέ, κίε, φόβοι ἐξίει κάλων,
Ὡς ἂν πορεύσας δι' Ἀχιροῦσιον πόρον 840
835 Τὸν καλλίπαιδα στίφανον αὐθέντη φόβῳ,
Γυνὴ μὲν τὸν Ἥρας οἶός ἐστ' αὐτῷ χόλος,
Μάδῃ τε τὸν ἑμὸν, ἧ θεοὶ μὲν οὐδαμοῦ,
Τὰ θνητὰ δ' ἴσται μεγάλα, μὴ δόντος δίκην.

ΛΥΣΣΑ.

- Ἐξ εὐγενεὺς μὲν πατρός, ἔκ τε μητέρος 845

- 830 Noctis obscure innupta virgo,
Inaniam in virum hunc, et interfectorum-filiorum,
Mentis perturbationem, et pedum saltationem,
Injice, commove, cruentum immitte funem:
Ut transmissa per Acherontium fretum
835 Illa pulchra liberorum corona, propria manu,
Cognoscat, qualis in ipsum sit Junonis ira,
Et discat meam. Alioqui dii nihil,
Res vero mortalium erunt magnae, si poenas iste non dat.

LYSSA.

Ex genere quidem patre, et matre

καρφαλαί. Est et χρῆν pro ἰχρῆν. Χρῆν
autem et χρῆν idem, quod χρῆν. Barnes.
Τὴ χρῆν, ἡ ταύτης μὲν ἴσται τῷ
χρῆν, ἀναλαμβάνεται ἢ in τῷ χρῆν.

Scholium.

827. Sic Wakefieldius pro καὶ. Vide
Sophocl. Antig. 201. Hermann.

829. ἀνυμέναιε] Ita optime Ed. Ald.
Edd. recentes ἀνυμέναιε. Musg.

Ἄλλ' ὦ, ἀνυμέναιε] Εἰ pro ὦ interjectio
hortantis. ἀνυμέναιε ἢ καὶ ὦ, ἀπὸ τοῦ ἀνυ-
μέναιε, ἢ τοῦ ἀνυμέναιε οὐ ἀνυμέναιε. Scal-
liger legit ἀνυμέναιε ἀνυμέναιε, utrique autem
potest referri, vel Furis ipsi, vel etiam
Herculi. Barnes.

In Cod. Reg. A. est ἀνυμέναιε ἐν λα-
βύνῃ (i. e. συλλαβῇ) καρφαί. v. Markl.
ad Iphig. Aul. 407. Beck.

830. Νυκτὶς αὐλαῖς ἀνυμέναιε παρθένη.]
Cur virginis Furias finxerint veteres poëtae,
nempe quod ἀνυμέναιε ἀνυμέναιε, cur
nigrae et Noctis filiae, ceteraque huius-

modi, consule Eustathium in Homerum,
fol. 763. lin. 26. etc. Vide etiam quae
nos supra ad v. 818. et infra ad v. 839. et
v. 874. Barnes.

834. καρφαί] Ita MSS. E. G. ut jam
emendaverat Canterus. Pindarus Pyth.
XI. Stroph. II. οἶον' Ἀχιρῶντος ἀνὰ
παρ' ὄρεσσιν. Ed. Ald. φρεσὶν. Eadem
editio ἢ pro δι, sed a vulgatis non discre-
pant MSS. Musg.

Ὡς δὲ φρεσὶν ἢ Ἀχιρῶντος οἶον]
Canterus legit καρφαί, haud male: pot-
est tamen et φρεσὶν stare, si ἢ Ἀχιρῶ-
ντος οἶον de Herculis ipsius descensu ad
Inferos sumatur, unde diis tanta orta est
indignatio. Nescio, quid Scaligero in
mentem venit, qui scriptum habet φρεσὶν,
nisi forte φρεσὶν voluit. Amilius Por-
tus nihil explicat, nec difficultatem visus
est vidisse: at in rebus minime dublis
explicandis ridicule occupatur. Barnes.

Reiskius emendat: Ὡς δὲ καρφαί ἢ

- 840 Πίφουκα Νυκτός, Οὐρανοῦ τ' ἀφ' αἵματος,
Τιμάς δ' ἔχω τάσδ' οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις,
Οὐδ' ἥδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων φίλους.
Παραίνισσαι δέ, πρὶν σφαλεῖσαν εἰσιδεῖν,
"Ἡρᾶ θύλω, σοί τ', ἥν πίθησθ' ἱμοῖς λόγοις. 850
- 845 "Ἄνῃρ ὁδ' οὐκ ἄσῃμος οὗτ' ἐπὶ χθονί,
Οὗτ' ἐν Διοῖσιν, οὐ γὰρ μ' εἰσπίμπεις δόμους"
"Ἀβατον δὲ χώραν καὶ θάλασσαν ἀγρίαν
Ἐξημερώσας, Διῶν ἀνίστησιν μόνος
Τιμάς, πιτιούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο· 855
- 850 "Ὅστ' οὐ παραινῶ μεγάλα βούλεσθαι κακά.

- 840 Nata sum, ex Nocte, et Coeli sanguine:
Honores vero hos habeo, ut non invidiam amicis;
Neque lator valens adversus homines amicos.
Sed admonere, priusquam errantem se videam,
Junonem, teoque volo; si obtemperaveritis meis verbis.
- 845 Vir hic non est obscurus, neque in terra,
Neque inter Deos, in cujus domum me mittis:
Regiones autem inaccessas, et ferum mare
Cum pacarit, solus in integrum restituit Decorum
Honores ab impiis viris labefactatos:
- 850 Itaque tibi suadeo, ut gravia mala non cupias.

ἀγχιτέρειος σίχον, αὐτὸς ὡς ἂν παρίεσθαι πρὶς
"ἀγχιτέρειος σίχον. Beck.

836. Vide Fork. ad Hecub. 1038.

Herman.

839. α. "Ἐξ ἐγώνου μὲν σπέρμι, ἰα τοι
μενέριε Πίφουκα, Νυκτί, Οὐρανῷ τ' ἀφ'
αἵματος,] De persona hic loquente, quod
non Lycus sit, sed Lyssa, hoc est Furia,
vide infra ad v. 854. De Erinnyum, sive
Eumenidum, Furiarum et Dirarum (tot
enim nominibus vocantur) parentibus su-
pra nonnulli attigimus, ad v. 818. et 830.
Euripidis vero ingenium hic non laudare
nequeo, qui diversa auctorum veterum fig-
menta simul jungit, et hanc Furiam non
modo Nocte satam cum Neotericis, sed et
Coeli sanguine, cum Veteribus, asserit. De
qua re nos supra. Notandum est vero,
nos Latinam versionem paulo tutius in-
flexisse, et pro ex sanguine Noctis et Coeli,
magis ex historiae fide verisimile, ex Nocte et
Coeli sanguine. Barnes.

841. Ald. et prima Hervag. τιμάς τ'.

Reliquae τιμάς τ'. Sensus est: hoc munus,
de quo Iris dixit, habeo, non invidendum
amicis. Herman.

ἀγασθῆναι φίλοις,] Sententiam minime
commodam facit, sive irascendi sensum,
sive contra adjuvandi, verbo tributa. An
legendum ἀγασθῆναι ἐφελῶ, delectari
malis, vel adjuvanti. Hesychius: ἐφελῶ,
καλῶ. Nisi malis ἐφελῶ, i. e. ἐφελῶ,
viris e statu dejectis.

Maxime nunc placet: εἰς ἀγασθῆναι
καλῶ, non invidere rebus pulchris, vel
honoris. Musg.

Heath. vulgatum vertit: ut amicis meis
non succenscam; hac scilicet de causa
illam nocte Herculem libenter infestasse,
quia in decorum apud homines honores et
cultum restituerat. Beck.

845. Legebatur ἀνῃρ. Herman.

846. αὐτὸς μ' ἀντιμαρτυρεῖται. Puto,
ex hoc loco Scaligerum ductum, ut supra
ad v. 821. εἰματα verteret in ἴματα.
Sed dicendum quidem, Furiam inmitti

IP. Μὴ σὺ νοσήτεϊ τά θ' Ἥρας κάμα' μηχανήματα.

ΑΥ. Εἰς τὸ λαῶστον ἱμβιβάζω σ' ἵχνος ἀντὶ τοῦ κακῦ.

IP. Οὐχὶ σωφρονεῖς γ' ἐπιμψι δευρό σ' ἡ Διὸς δάμαρ.

ΑΥ. Ἦλιον μαρτυρομένοισθα δρωῖς, ἃ δρᾶν ἔβόλομαι.

855 Εἰ δὲ δὴ μ' Ἥρα θ' ὑπουργεῖν, σοὶ τ' ἀναγκαίως ἔχει
Τάχος ἐπὶ ῥοίβῳ θ' ὁμαρτεῖν, ὡς κυνηγίῃ κύνας,

Iris. Ne tu Junonis et mea consilia arguas.

Lys. In optimam semitam, pro mala, te duco.

Iris. Conjux Jovis non misit te hac, ut moderate agas.

Lys. Solem testor me facere, quæ non cupio facere.

855 Si igitur me Junoni tibi que inservire necesse est,

Celeriter, et cum impetu te sequi, ut venatorem canes æqui solent,

in Herculis quidem domum, ut illum furorē corripere, non autem contra domum illius militasse, sed contra corpus, i. e. ipsum Herculem, quem insigni clade jam affixis. Figuræ tamen etiam δάμαρ legi potuit, nisi δάμαρ melius hic staret; ita enim infra v. 860. Καὶ καταβήξω μίλαθες, καὶ ἄμας ἐπιβήξω, etc.

Barnes.

849. Τοῖς πεποιμένοις ἀσπίδος ἀνδρῶν ὄντι.
Prior syllaba in πεποιμένοις communis est, de qua te vide quæ nos ad Phœnias, v. 19.

ἀσπίδος ἀνδρῶν] Γυγίσται. De Gigantum impetate in Deos vide quæ nos ad Bacch. v. 335. Quod vero Hercules et Bacchus pro Decorum partibus steterint contra Gigantes, vide supra ad hujus fabule, v. 177.

Barnes.

Per ἀσπίδος ἀνδρῶν non intelliguntur Gigantes, sed viri impli et facinorosi, qui terram et maria latrocinii et cædibus infecta reddiderant, quibusque sublati, restituti diis et eorum legibus honores dici poterant. *Heath.*

850. Recepi Musgravii emendationem δειν' εἰ pro vulgato εἰ ε' εἰ. *Herman.*

Supervacuum et ineptum est εἰ ε', cum antea dixisset δειν' — εἰ ε', v. 844. Lego igitur: δειν' εἰ περὶ τοῦ. *Musg.*

851. κακῶ] Optime Reinkeius ἀρῶ. Confer 836. et v. 844. *Musg.*

κακῶ] Quom olim κακῶ male aderat, nec sine magna verus jactura, Gul. Canterus κακῶ legebat, quem sequor. Scilicet minus attentus ad literarum vestigia, κακῶ. *Barnes.*

Post τοῦτο punctum delendum, et

aut comma ponendum, aut abesse debet omnis distinctio; deinde pro κακῶ legi ἀρῶ, Junonis et mea machinationes. (Sic quoque *Heath.* qui ad μηχανήματα supplēt ἀρῶ, circa machinationes.) Ita debebat refingi e vet. ed. lectione κακῶ. vid. v. 849. ἱμβιβάζω est ἱμβιβάζω, non ἱμβιβίζω, immittens in viam bonam, quæ pravum debet ire. *Reisk.*

852. Hic versus Iridi continuabatur, versus 853. *Lysse* erat, 854 *Iridis*. Emendavit *Musgravius*, cui etiam ἱμβιβάζω ε' pro ἱμβιβίζω ε' debetur. *Herman.*

ἱμβιβίζω] Haud dubie est pro ἱμβιβίζω, non, ut interpres accipit, pro ἱμβιβίζω, tertio persona plurali. *Phœnias* εἰ ἵχνος ἱμβιβίζω est apud *Photarchum*, Op. Mor. p. 911. Ed. H. Steph. Quamquam et ἱμβιβίζω vitiosum esse suspicor, legendum vero, *Lysse* persona præfixa:

ΑΥ. Εἰς τὸ λαῶστον ἱμβιβίζω ε' ἵχνος, ἀντὶ τοῦ κακῦ.

Alioqui dicit *Iris*, meliora esse, quæ *Lysse* monet, quam quæ decreverat *Juno*. Nec nullam vim habet, quod in Aldina protine sequens *Lysse* tribuatur, alter *Iridi*, tertius iterum *Lysse*; quæ nomina si singula uno versu superius appositæ essent, existeret ea, quam probò, personarum distributio. *Musg.*

854. Vide *Porc.* Suppl. Præf. ad Hec. p. clxviii. *Herman.*

Ἦλιον μαρτυρομένοισθα] Quom *Lysus*, in Choro præcedenti, ab Hercule fuerit occisus, unde et ipse clamaverit: "ὦ πόθεν Κάδμος γὰρ", ἀνέλλομαι δὲ, et de eo

Εἴμ' ἔγωγε οὔτε πόντος οὔτω κύμασι στίβων λάβρως,
 Οὔτε γῆς σεισμός, κίραυν' οὔτε οἶστρος, ἄδριας πνίω,
 Οἷ' ἔγω σταδιοδραμοῦμαι στίβον εἰς Ἡρακλείους, 865
 860 Καὶ καταρρήξω μίλαθρα, καὶ δόμους ἐπιμβαλῶ,
 Τίκν' ἀποκτείνασα πρῶτον· ὁ δὲ καὶ νῦν οὐκ εἴσται
 Παῖδας, οὐς ἔτικτ', ἱαίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς λύσσης ὕφῃ.

Vado: neque pontus adeo violenter fluctibus ingemiscens,
 Neque terræ motus, et fulminis impetus dolores spirans,
 Ut ego curram in pectus Herculis,
 860 Et rumpam tecta et domum inficiam,
 Interficiens primum liberos: qui vero occidit, nescit
 Liberos se, quos genuit, occidere, priusquam liberatus fuerit a mea rabie.

Idem Chorus pronuntiaverit: Ἰγέρου, εἰς τὸν ἑστῶτα δόρυ· miror, quid hac in re passus Henricus Stephanus, quæ Lyseo, id est Furio, recte olim tribuebantur, nunc sine ulla ratione, imo contra omnem rationem et veterum codicum fidem, (quicquid ille de his prædicet) hæc tamen Lyco tribuit: ut et alia supra ad v. 839. Ἐξ ἰγέρου πρὸς πατρὶς ἴα τι κατέλθῃ. Ad hunc locum hæc ille: Hæc quoque λόγος in veteribus tribuitur, et in fine paginæ hic versus: Οὐχὶ εὐφροσύνη γ' ἰαμψί, etc. continuatur sub Iridis personæ. At proxime sequens hic: "Ἄλλοι μαρτυροῦνται, etc. a Lyco profertur, una cum sequentibus, ad illum usque locum, unde verba Chori incipiunt. In versu autem, qui incipit: Εἰ δὲ δέ μ', reponendum esse δὲ pro δέ, controversum esse non potest. Ita ille, nimis infeliciter; etiam in hoc quod extra controversiam hæ legendum sit, ut olim: non δὲ: ut is fatebitur, qui verba ἀνταρῶν ἔχῃ in hoc versu viderit; ita enim is locus ordinandus: Εἰ δὲ δέ μ' εἴ τι ἢ ἔγω καὶ εἰ ἀνταρῶν ἔχῃ ἀνταρῶν κατὰ τάχην, καὶ ἰαμψίαν μαρτυροῦνται, etc. ἀνταρῶν εὐφροσύνη, Εἴμ' ἔγω, α. λ. Non hæc ostentationis causa notamus, sed quia vulnera, a tam docto viro impacta, magis remedium poscebant. Barnes.

853. Εἰ δὲ δέ μ' De hoc loco vide in nota ad v. 854. Barnes.

856. Τάχην] Pro κατὰ τάχην, ut Rhen. v. 983. Sic ἀντὶ τάχην βίβας, in Epigr. Incerti Antholog. H. Steph. p. 86. αἰσας,] Ita MSS. tres, et, si scripturæ compendium recte capio, Aldina. Vulgo αἰας.

Μαγ. ἰαμψίαν, μαγνῆν. Scholast.

Vol. VII.

857. Βροῦ. λάβρως. Herman. Lego, Εἴμ' αἰετὶ α. γ. λ. Elmsl. Constructio postulare videtur, ut scribatur λάβρως. Non pontus fluctibus ingemiscens adeo est impetuosus.

Jacobs Spec. Emend. p. 10. conflict: οὔτω κύμασι στίβων λάβρως, quia et in Soph. Ajax. 683. est: στυμμένον ἰαμψίαν στίβων αἰετῶν. Beck.

858. Wakefieldius αἰετῶν. Herman.

859. Sic libri, neque aliter citavit Poesonius ad Med. 675. Quo auctore, quare analogia hoc defendi possit, nescio. Fort. ἐνάλια ἡρακλῆα. Herman.

860. Καὶ καταρρήξω μίλαθρα,] Vide supra ad v. 846. Barnes.

861. ἰ δὲ καὶ εἰς ἀνταρῶν] Brodæus reponendum putat ἀνταρῶν pro καὶ εἰς, in qua emendatione (inquit idem Henricus Stephanus) rationem cum habuisse puto mensuræ versus duntaxat; quum alioqui καὶ εἰς, a quo est καὶ εἰς pro καὶ εἰς accipi satis notum sit. Ita ille. Miror autem, illum dicere, se putare, Brodæum mensuræ duntaxat versus habuisse rationem, quod legeret ἀνταρῶν pro καὶ εἰς, quum aperte καὶ εἰς sit vox versus commodior, ἀνταρῶν autem etiam a' t cuius, cui trochaici versus i. patet.

Barnes. Et καὶ εἰς ἀνταρῶν per. ærum stare potest, iudice Struchtm. An. Crit. p. 154.

862. Legobatur ἰαμψίαν λόγος ἀντ'. Facillimum erat, scribere ἰαμψίαν. At hoc λόγος numero plurali facile invenitur, et ἀντ' rectius furor Herculeum, quam Hercules furorem dicitur. Quare ἰαμψίαν ἀντ' scripsi. Herodot. l. 156.

T

- "Ηι ἰδού, καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο,
 Καὶ διαστρέφους ἰλίσσει σῖγα γαργώπους κόρας, 870
 865 Ἀμπροῶς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὥς ἐς ἱμβολήν,
 Δεινὰ μυκᾶται δέ, Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου.
 Τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ.
 Στείχ' ἐς Οὐλύμπον πεδαίρουσ', Ἴρι, γενναῖον πόδα.
 Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμοισθ' Ἡρακλείους.
 870 ΧΟ. ὁ α'. Ὅτοτοτοί, στίναξον ἀποκρίεται σφυγός.

En, ecce. Et jam quatit caput a carceribus,
 Et disortos truculentos oculos tacite volvit.

- 865 Anhelitum vero moderatur, ut taurus sub impetum:
 Mugit vero dira invocans Furias Tartari.
 Ego te mox magis incitabo, et terrore personabo:
 Vade in Olympum, O Iri, tollem generosos pedes:
 In aedes vero nos inviolabiles penetrabimus Herculis.
 870 Cho. Eheu, eheu, gēme: detondetur

ἐνὶ τοῖς ἐργαῖς. Wakefieldius ἀρῇ.

Herman.

865. ἐς ἱμβολήν] Malim ἐπ' ἱμβολῆν, sub ipsum annulus isopora. Deinde, Cantero praesente, διὰ μυκᾶται H. Musg.
 866. διὰ] Cantero debetur pro διὰ: praecedentibus juncto. Herman.

Tollenda distinctio post διὰ, et legendum διὰ μυκᾶται H (et sicut taurus impetum facturus terribiliter mugit); aliter de metro actum est, quod jam monuit Canter. — Ex Heath. Etiam Reisk. idem observat. Beck.

867. καταυλήσω] MS. G. καταυλήσω. Sed praestat vulgata. Sic καταυλόμενοι ἐπὶ Κίλωνι. Athenaeus, p. 527. F.

Musg.

868. Erfurdio placet σίρασι.

Herman.

σείειν] De voce σείειν vide supra ad v. 815. Legitur autem vel simpliciter pro σείειν αἶμα, vel cum accusativo σείειν, aut σείειν, ut in loco modo laudato et hic.

Barnes.

870. De hoc catmine vide praefationem. Legebatur ἰερομετόρι. Ἀνακρίται: Canterus pro ἀνακρίται. Herman.
 ἀνακρίται] Canteri emendatio est, quam cum Barnesio recepi. Ed. Ald. ἀνακρίται. Musg.

870. καὶ στίναξον ἀποκρίεται τὸν δόμον, αἶμα, ἐς αἶμα ἱερῶν. Μίλις Ἑλλάς, etc.]

Olim cum legebatur: Στίναξον, ἀποκρίεται τὸν δόμον, αἶμα, ἐς αἶμα ἱερῶν μίλις, Scaliger interseruit post ἱερῶν vocem ἀποκρίεται, subaudito ἰερί, et periodum ad αἶμα posuit, ἀποκρίεται τὸν αὐτὸν retinuit. Dupontus, ut sensum impleret, pro ἰ scripsit ἰε. Nostri vero lectio, quam Canterus probavit primus, multo naturae convenientior videtur, certe minus violenta. Vocat autem poeta Herculem florem Thebarum, quemadmodum (inquit Guliel. Canterus Novar. Lection. Lib. V. c. 1.) Aechylus de Persicis ducibus dixit: Τυιδῷ δὲ Περσέως αἶμα σείειναι δόμον. Quae figura Latinis etiam et Gallis est usitata. Ita ille. Barnes.

872. τὸ σείειν] Ita quidem veteres bellatores et herōes, humani generis benefactores vocabantur, Hercules autem praecipue Graeciae dicebatur σείειναι, ob innumera beneficia patriae illata ex bene collatis illius viribus, in tyranninis, bestilis, aliisque terrarum pestibus opprimendis. Sic Ptolemaeus ille, Aegyptiorum rex, qui Philadelpho successit, Euergetes cognominabatur a Graecis, ob maxima ejus in Graecias civitates merita. Sic Arimaupi, populus Scythiar, quod benefici fuerit in Argonautas, tempestate maris ad eorum terram appulos, Euergetes dicebantur. Stephanus ἐπὶ αἶμα in voce σείειναι. Item Coel: Rhodigin. Lib. XVI. c. 22.

Σὸν ἄνδρος, πόλις, ὁ Διὸς ἔκγονος.
 ΧΟ. ὁ β'. Μίλειος Ἑλλάς, αὐτὸν εὐεργέταν
 Ἀποβαλεῖς, ὁλεῖς μανιάσιν Λύσσας 880

Χορευδὲντ' ἐν αὐλοῖς.
 875 ΧΟ. ὁ γ'. Βίβακιν ἐν δίφροισιν αὐτολύστονος,
 Ἀρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον,
 Ὡς ἐπὶ λάβρα,
 Νυκτὸς Γοργῶν ἱκατογχεφάλαις

Tuus flos, O civitas, filius Jovis.
 Infelix es, O Græcia, quæ benefactorem
 Amittes, perdes Lyonæ furoribus
 Agitatum in ædibus.
 875 Discessit in curru recta hæc multorum gemituum autor.
 Equis autem subdit stimulos,
 Velut in perniciem
 Noctis Gorgon, centicipitibus

ubi a Cyro ita vocatus ob frumentum opportune ipsi ab illis suppeditatum ex Alexandri historia probabilius ait. Hic enim mos a Persis ortum habuit, apud quos amici regis benefactores dicebantur; ita Herodotus in Urania: Φύλακας δὲ ἐκτρέφουσιν βασιλεὺς ἀεχμέφω. Vide quæ nos ad Αἰσχυρίαντες, sive Estheram nostram, v. 1577. in Schollis cumulavimus.

Barnes.
 873. Sic emendavi vulgatum μανίαις ἄλυσας χρυσοῖντ' ἰσάλας. Herman.

μανίαις ἄλυσας] ἄλυσας hoc in loco est nomen proprium pro Ἑρμῇ, quia Furiam hujus erat officium insaniam injicere Herculi; dicuntur itaque Furie variis nominibus, nec pro ratione loci, ut nonnulli dicunt, alia iis nomina in caelo, alia in terra, alia denique in orco, sed pro ratione potius officii, ut, quum homines terrefaciunt, ex Deorum ira ob scelera commissa, Diræ vocantur, et Erinnyes, et Furie, et scelerum vindicæ; cum ob severitatem coluntur, ἐσθήρας dicuntur ἑρμῇ θῆαι, Εἰρησίδι, etc. cum ad insaniam impellunt, ἄλυσας, et Furie. Servius ad illud Virg. Æn. Lib. XII. v. 845. Dicuntur geminæ pestes, cognomine Diræ, &c. Diras eandem facit cum Furis, et in caelo quidem Diras ait vocari, in terris Furias et Eumenidas, apud inferos autem Stygias Canes. Vide quæ nos de iis supra

ad v. 839. 830. et 818. item ad Troad. v. 454. item ad Iphigen. Taur. v. 964. Denique Scholiasten ad Orest. v. 37.

Barnes.
 Reisk. scribit: ἰσάλας μανίαις. Beck.
 874. Cur emendationem Tyrwhittii ἀνάλως, præterit Hermannus, quam Wakefieldius, ut nos certiores facit, novissimè assecutus erat? Conf. loca ab illo citata. Elmsl.

ἰσάλας] Frigidum sane epitheton. Quis enim alio, quam interno, furore agitur? Quid quod ἰσάλας internum significare nemo hactenus ostendit? Legendum cum Tyrwhittio ἀνάλως, ἰδιότῳ ἐκτρέφω. Sic Phœn. v. 802. Martis ἄλως dicitur ἀνάλωσας. Musg.

ἰσάλας μανίαις] Ἐσθήρας, internis furoribus, qui in animo inspirantur.

Barnes.
 ἰσάλας] Heath. vertit intus perstreperantibus, et monet, videri veteres existimasse, musicæ maxime viribus homines ad insaniam addigi. Beck.

876. Ἀρμασι] Recte interpretes: Equis currum tractantibus. Sic πεντηκῆρας ἵχθυος in fragmento Phædonis apud Longinum. Musg.

Heath. ita hunc versum dividit:

Ἀρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον trochaicus dimeter.

- 880 Ὀφίον ἰαχῆμασι, Δύσσα μαρμαρωπός. 885
 ΧΟ. ὁ δ'. Ταχὺ τὸν εὐτυχῆ μετίβαλεν δαίμων,
 Ταχὺ δὲ πρὸς πατρός, τέκν', ἱκνεύσιντε.
 ΧΟ. ὁ ε'. Ἰὼ μοι μέλειος, ἰὼ Ζεῦ, τὸ σὸν

Serpentum sibilis Lyssa ardens oculos.

- 880 Cito Deus commutavit felicem.
 Celeriter vero animam exspirabitis a patre, O liberi.
 O me infelicem! O Jupiter, tuum genus statim sine liberis erit.

Ὁς ἐστὶν ἰαχῆ. dactylicus trimeter.

Beck.

878. Ita Reisk. pro ἰαχῆσι κεφαλαῖ.
 Herman.

Assentitur Reiskio legenti:

— ἰαχῆμασι κεφαλαῖ.

*Ὁς ἰαχῆμασι δύσσα μαρμαρωπός.

Musg.

Νικητὴς Γεργῶν, ἰαχῆσι κεφαλαῖ] Νικητὴς
 Γεργῶντος Ἑρμῆος, Γεργῶν τροχονοῖα, ἢ ἐπὶ
 ἰαχῆσι κεφαλαῖς ἱερῶν, περὶ αἵ τοι Παιστὰι
 λαλοῦνται, Ὀφειλάμασι στίχας καλοῦσι.
 Unde Virgilius loco paulo supra citato ad
 v. 878. Quas et Turtareum nos interpretatur
 Megaram Uno eodemque tultu partu; pari-
 busque retinuit Serpentum igitur, venenosus-
 que addidit alia. Valde autem terribiles
 aspectu erant Furiarum personae, seu
 larvæ, in scenam productæ; adeo ut his-
 toria tradatur, Æschylum exinde maxi-
 mum totî senatui populoque Atheniensi
 terrorem incussisse, fœminis autem tan-
 tum, ut nonnullæ præ metu exstingue-
 rentur, multæ abortum sint passæ. Nec
 mirum; cum caputibus serpentibus crini-
 tis, vultibus tetricis et horrendis, cruentis
 et flammantibus, alis coriaceis, cruribus
 longis, macris, et macilentis, mammis
 fœde exsertis spectabantur, facibus san-
 guineis quid rubentibus, et tortis ex
 serpentibus flagellis armatis, palla deni-
 que sanguinea vestitis. De quibus pas-
 sim pœtes tragici. Barnes.

Reisk. scribit: ἰαχῆμασι κεφαλαῖ, aut ἰα-
 χῆμασι κεφαλαῖ. Beck.

879. μαρμαρωπός.] Λύσσα, id est
 λύσσα. Nota est historia de Perseo ex
 Medusæ capitis objectu homines in lapi-
 des vertente. Eadem vis tribuitur Furia-
 rum aspectui, quarum capita serpentibus
 involuta erant, Medusæ in morem. Hinc
 Æschylus illustrandus: μαρμαρωπὸς, λυ-
 σσῶ, lego μαρμαρωπὸς, λυσσωπὸς. Quan-

quam nec omnino inepte Salmasius, qui,
 μαρμαρωπὸς retinens, λυσσωπὸς legit.

Barnes.

Heath. ita disponit:

*Ὁς ἰαχῆμασι phœcrateos.
 δύσσα μαρμαρωπός ichthyphallicus.

et v. 882. ita:

Ἰὼ μοι, μέλειος ἰὼ Ζεῦ glyconius.
 τί εἰς γένος ἄρσεν αἰτίαν ἰδὲν.

Beck.

880. Lagebatur μετίβαλε. Herman.

881. Ita Æm. Porius et Barnesius pro
 ἰαχῆμασι. Herman.

882. Editi. Aldin. et Hervagiani.
 priores legunt ἰαχῆμασι. Putamus ve-
 ram lectionem esse, Ταχὺ δὲ πρὸς πατρός
 εἰς ἱκνεύσιντε. Futurum enim est ἱκνεύ-
 σιντε vel ἱκνεύσιντε. Prima forma utitur
 Euripides Androm. 552. Περὶ τοῦ μὲν εἰς
 πατ' ὄρεα, ὅστις ἱκνεύσιντε, Ἑρμῆος τῶν
 ἑστῶν. Secunda Aristoph. Ran. 1221. Τὸ λα-
 λοῦναι γὰρ τοῦτο κινεῖται καλῶ. ὅτι κυ-
 ρεῖ, ἢ κινεῖται καλῶς κινεῖται, ἢ κινεῖται
 futura sua, eadem ratione, qua εἰς for-
 mant. Exempli gratia, καλῶς seu κινεῖται
 καλῶς seu κινεῖται dat, nunquam κινεῖται
 καλῶς. Formatio activa quidem, secundum Ed.
 Bruck. in loco Sophoclis sequente, ob-
 fert se, Phil. 380. Καὶ τοῦτον ἰαχῆμασι καὶ
 λυγῶν θραυσσασσῶν, ὁ δὲ μὲν εἰς εἰς τοῦ
 ἰαχῆμασι ἰαχῆμασι. Lectionem hanc tam-
 en primus proposuit Heathius, eam
 postea recepit Bruckius, secundum Daw-
 son regulam, quæ edocet subiectivum
 scribi primi activi seu mediū nunquam
 particulis εἰς μὲν subijci. Vulgo legitur ἰα-
 χῆμασι. Elmsl.

ἰαχῆμασι.] Ita optime Barnesius. Ed.
 Ald. cum MSS. G. et 2714. ἰαχῆμασι.

Musg.

ἰαχῆμασι.] Ita logo, cum olim male
 adferat ἰαχῆμασι. Barnes.

Γίγας ἄγοιεν αὐτίκα λυσσάδες ἀμβροῶ-
τες ἀποιόδικοι δίκαι κακοῖσιν ἱκατάσσουσιν. 890

885 ΧΟ. ὁ στί. Ἰὼ στίγαι, τηρεῖ α'.
Κατάρχεται χορεύματ' αἵτις τυπάων,

Genus statim sine liberis erit. Lysæ autem cum crudelis,
Sævæ vindictæ malis affligent.

885 O domus,
Inchoat choream sine tympanis,

885. Sic emendavi vulgatum *λέων* F, *ἀνδρῶν*. Et *ἀνδρῶν* quidem etiam Wakefieldius. Hic quoque versus e duobus dochmiis constat. *Herman.*

884. MSS. Stephani *ἀναιδῆσαν*, quod ille probat. Mira est Schneideri conjectura *ἀναίδησαν* in Lex. Gr. Vulgatam recte tuetur Barnesius. Intelligitur vindicta Junonis. Deinde MSS. Steph. *κακοῖς λυσιδερσύναις*. Ald. Brub. et alii vett. *κακοῖς λυσιδερσύναις*. *Herman.*

ἀναιδῆσαν] MSS. Steph. *ἀναιδῆσαν*, quod ex analogiæ regulis formatum negat Barnesius. Neque tamen temere repudiandum, saltem ob analogiam, *ἀναιδῆσαν*, eodem quippe modo formatum, ac *ψυδιόσαντες*, *ἀκριδιόσαντες*, *ἀκριβοῖσαντες*.

Monendus est lector, particulam *εἰ*, quam post *ἀναιδῆσαν* in Barnesiana occurrit, ipsius additamentum esse. Idem Barnesius male *ἀναιδῆσαν* ut nominativum interpretatur, cum sit genitivus ab *ἀναιδῆς*. confer Troad. v. 438. hujus fab. v. 384. Lego:

Λέων δ' ἑ' ἀνδρῶν ἀναιδῆσαν
Non — —

λυσιδερσύναις.] Ita MSS. Ed. Ald. *λυσιδερσύναις*. *Maug.*

ἀναιδῆσαν δίκαι] *δίκαι* *ἀναιδῆσαν* dicuntur, αἱ δὲ τῶν τυράνων δίκαι *ἀναιδῆσαν*, καὶ δίκαι, καὶ ἀναιδῆς τῶν κακῶν. Quare non est, ut hic cum Henrici Stephani codicibus fidei *ἀναιδῆσαν* legamus; cum vox ista sit Græcæ linguae peregrina, nec regulariter facta. Nec enim regulare est, derivare ab adjectivis pelmæ contractorum, eodem modo, atque ab adjectivis tertie simplici; quasi esset *ἀναιδῆς*: tum enim regulariter formaretur *ἀναιδῆσαν*. Sed ab *ἀναιδῆς* canonice fit *ἀναιδῆσαν* et Ionice *ἀναιδῆσαν*, si recte vox formaretur.

Quare qui *ἀναίδησαν* apud Philonem de Vita Moysi, Lib. III. legunt, vel saluntur, vel Judæum hominem in vocibus Græcis formandis lapsum agnoscent. Nec tamen ignoro, Ἀλεξανδρῆς apud Hesych. legi, et nomina quoque imparisyllabica aliquando parisyllaborum more componi. Hoc tamen assero, etiam si concedamus, istam lectionem esse veram, pauca ejusmodi reperiri, nec ea certe imitanda, quia contra regulam militanti, quam linguae congruitas stabilivit. *Barnes.*

Reisk. scribit: αἱ τ' αἰνῆσαν, et rigide personarum exigendarum justitiam. *Beck.*
885. Extra versum ponenda sunt verba ἰὼ στίγαι, et ἰὼ ἦσαν. *Hesth.*

Reisk. conjicit: *καταλύσαντες*, *εξαγίθουν*. Hesych. *καταλύσαντες* [καταλύσαντες]. *Beck.*

886. Sic scripsi pro vulgato *χίρμα* *τυράων* *ἑστ*. MSS. Steph. *χίρματα*. *Herman.*

χίρματα] MSS. Steph. *χίρματα*, quod melius cum *αἰχαρμήνα* congrueret. Potest tamen vulgatum *χίρμα* retineri, modo *αἰχαρμήνα* adverbialiter accipitur, ut aliud v. 61. *ἀρσενον* v. 894. *Maug.*

Κατάρχεται χίρματα] Ita Aldus, nec Stephanum moror, qui dicit, se male *χίρματα* legere in plurali numero, quam suos Vett. Codices nobis prætendat, quibus tot ingenuos viros cepit. Hic versus est iambicus senarius, et *χίρματα* iusdæ Herculis insaniam sumendum. Et sensus est hic et ordo verborum: *Κατάρχεται χίρματα*, *ἑλάνει κακοῖς ἰαῖναι* *αὐτῶν Ἡρακλῆος*, *ἔστι τυράων*, *οὐχ ὅτι αἱ βέλχεαι ἀκακοῖν φιλοφρονεῖται*, *οὐδὲ βαρύνει αἰχαρμήνα*, *ἔστιν αἰχαρμήνης ὄρεος*, *ἀλλὰ χίρματα αὐτῶν αἰματα*, *καὶ οὐχὶ τὸ αἶμα τῶν λαβῶν τῶν δαιμονῶν* *ἐστὶ βαρύνει χίρματα*, *τυράων* *τὸ αἶμα τῶν ἀντιόων* *ἀλλὰ τῶν καλῶν δαιμονῶν*. *Τυράων* *φυγῆς* *ἡ νίκης*, *ἱερμῶν*. Est autem ἱερ-

Οὐ Βρομίη πεχαιρισμένα Δύρση.

ΧΟ. ὁ ζ'. Ἰὼ δόμοι,

ἀντιστροφή α'.

Πρὸς αἵματ', οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας

890 Σὺν βοτρύων ἐπιχειύμασι λοιπῶς.

ΧΟ. ὁ η'. Φυγῇ, τίκν', ἐξορμαῖτε· δάϊον τόδε, στρ. β. 895

Δάϊον μέλος ἐπαυλιῖται.

ΧΟ. ὁ θ'. . . . . Κυταγετῖ τέκνων διωγμόν. στρ. γ'.

Οὐποτ' ἀκραντα δόμοισι Λύσσα βακχεύσει. 900

895 ΧΟ. ὁ ι'. Αἶ αἶ κακῶν. στροφή δ'.

ΧΟ. ὁ ια'. Αἶ αἶ, σὲ δῆτα τὸν γειραῖον ὡς στήνῃ στρ. ι'.

Πατίερα, τάν τε παιδοτρόφον, ἃ μάταια

Non grata thyro Bacchico.

O domus,

Inter cordes, non ad Bacchicam

890 Libationem, cum racemorum poculis.

Fuga, liberi, abite: hostile hoc,

Hostile carmen accinitur,

Ducitque persecutionem liberorum:

Non sine effectu in aedibus Lyssa bacchabitur.

895 Heu, heu mala!

Heu, heu profecto! quam lugeo te senem

Patrem, et liberorum nutricem! cui frustra

μᾶτα, imperativi, non indicativi modi.

Barnes.

887. *κεχαιρισμένα*] Interpretor: non in honorem Bacchici thyrsi, non thyrsicolendi causa. *Musg.*

889. Ald. *τῆς Διονυσίας βοτρυὸν ἐν χειύμασι λαβῆς*. MSS. Stephani *Διονυσίας*. Τῆς Stephano, *ἐπιχειύμασι λαβῆς* Musgravius debetur, quum Barnesius λαβῆς conjecisset. Ego εἰς addidi.

Hermann.

αἵματ'.] Intelligo αἵματα. Usus praepositionis idem est, qui in *πρὸς λίραν φθιν*, apud Suidam, *πρὸς αἰλῶν* Archiloch. ap. Athen. p. 180.

Διονυσίας] Ita MS. Steph. Ed. Ald. *Διονυσίας*. Constructio est: *πρὸς αἵματι, εἰς τῆς Διονυσίας λαβῆς*. Sic enim lego, Barnesio praeviente, pro λαβῆς. *Musg.*

τῆς Διονυσίας] Ita ex Aldino libro lego, Scaligero etiam probante, et λαβῆς, pro λαβῆς contra Stephanum, et Illius

lavitatum codicum veterum auctoritatem.

Vide hanc lectionem explicatam ad notam precedentem. Barnes.

Dividi hunc versum Heath. vult:

Πρὸς αἵματ' εἰς] penthemimeris iambica.

Τῆς Διονυσίας] eadem dactylica.

et v. 893. Ita:

Κυταγετῖ τε penthemimeres iambicae.

Τίαντα λαγυῖο

Beck.

890. *βοτρυὸν ἐπιχειύμασι*] Sic scribo conjunctum pro *ἐν χειύμασι*. Interpretor autem de ista meri affusione, qualiscunque demum fuerit, quae pedestri oratione *ἐπιχειύμασι* dicitur, de qua loca nonnulla congressi ad Theocritum. Idyll. II. v. 152. *βοτρυὸν* igitur, secundum hanc interpretationem, poetice pro *ἀσπέρων* dicitur.

Musg.

Τίτια γενᾶται. 905

ΧΟ. ὁ ἰ'. Ἰδοῦ, ἰδοῦ. ἀντιστ. δ.

900 ΧΟ. ὁ ἰβ'. Θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στί-
γη. μισθός.

ΧΟ. ὁ ιγ'. Ἡ ἦ, τί θρᾶς, ὦ παῖ Διός; στρ. στ'.

ΧΟ. ὁ θ'. Μιλάθρων τάραγμα ταρτάρειον, ὡς ἐπ' ἀστ. γ'.
'Εγκιλάδην ποτὲ Παλλάς, εἰς δόμους πέμπεις. 910

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἦ λευκὰ γηρᾶ σώματα. ἀντιστ. στ'.

905 ΧΟ. ὁ ιδ'. Ἀνακαλίσ τίνα με, τίνα βοάν; στρ. ζ'.

ΑΓ. Ἀλαστα τὰν δόμοισι.

Liberi gignuntur.

Ecce, ecce,

900 Turbo concutit domum, concidit tectum.

Heu, heu, quid agis, O fili Jovis?

Perturbationem tartaream in atrium, ut

Olim Pallas adversus Enceladum, in domum mittis.

NUNCIUS.

O senio cana corpora.

905 Clio. Quo clamore me, quo vocas?

Nun. Atroxia sunt, quae in aedibus sunt.

893. Lacunæ signum posui, metri in-
dicio, et ei deleui, quod erat post ἀναγ-
στῷ. Herman.

Reisk. conjunctim scribit: Καναγενῶν,
κατακτείνω ἑλευθεροῦ, studet celerī succurrū
liberos eripere. Beck.

894. [Ἀκροῦται] Ἀκροῦται, μέγας, ἀνα-
ρίσκει. Barnet.

Ἦμεν πρὸς Heath. ut verus sit pen-
themimeris dactylicus. Beck.

895. Αἰ, εἰ κακῶν] Subaudi ἔσται.

Barnet.

896. Addidi εἰ, ut verus antistrophico
responderet. Herman.

897. Addidi ῥ, suctore Musgravio.

Herman.

897. α. Lego, vocula adjecta:

εἰς τι καθεστῆται, ῥ
μέγας τίμα γενᾶται.

Mug.

897. καθεστῆται.] Metrice. Barnet.

900. ἐκκαίνου ἐρίην.] Hoc dicit fra-
gorem audiens tecti, quod Hercules vec-
tibus et lignibus molens adjecterat. vid.
v. 994. Mug.

Θύελλα εἰς δῶμα, συμπίπτει ἐρίην.]
Chorus jam illam domum horrendam
concussionem audire videtur, quam Her-
cules ad furoris finem fecit, cum matrem
Megaram persequendo, cum suo unico
filio, fores perfrigerat, de qua re poeta
infra a v. 991. ad v. 993. Legitur au-
tem et ἡ ἐρίην et τὰ ἐρίην, α. ἐρίην.

Barnet.

902. α. 'Ἦς ἐπ' Ἐγκιλάδην ποτὲ Παλ-
λάς.] Ut olim in bello Giganteo Minerva
Enceladum deturbavit, tota in eum con-
jecta Sicilia, ut scribit Q. Calaber. Jo-
hannes Brodovus. Locus autem exstat
libro ultimo: Εἰς τι καθεστῆται κατ'
Ἐγκιλάδην καί τινος Παλλὰς ἀνιέρηται Σ-

- ΧΟ. ὁ ἰδ'. Μάντιν οὐχ ἔτερον ἄξομαι. ἀντιστ. ζ.
 ΑΓ. Τεθναῖσι παῖδες. ΧΟ. ὁ ἰδ'. Αἱ αἱ.
 ΧΟ. ὁ ἦ'. Στενάζειδ', ὡς στενακτά· δαίῳι φόνοι, ἀν. β. 915
 910 Δαίῳι δὲ τοκίων χεῖρες.
 ΑΓ. Οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον, ἢ πετόνθαμαν. ἀντ. γ.
 ΧΟ. ὁ ἰά'. Πῶς παῖσι στενακτὰν ἄταν, ἄταν
 Πατίρος ἀμφαίνεις; 920
 ΧΟ. ὁ ἰε'. Λίγαι, τίνα τρόπον ἔσυτο θίοθεν ἱερδής.
 915 Ἐπὶ μίλαθρα κακὰ τάδε, τλήμο-
 ιάς τε παίδων τύχας.

Cho. Vatem alium non accessam.

Nun. Mortui sunt liberi. Cho. Heu, heu!

Lugete, quia lugubria; dirae caedes,

910 Dirae etiam parentum manus.

Nun. Nemo posset maiora dicere, quam passi sumus,

Cho. Quomodo liberis lamentabilem noxam, noxam

Patris edis?

Dic, quomodo venerint divinitus

915 In domum haec mala, et miser

Casus liberorum.

αἱ δὲ τεθναῖσιν οὐρανὸν· ἢ ᾧ τῶν πατρῶν
 αἱ δὲ τῶν ἀπαρμένων γίγνεται ἀδελφῶν κτείνον-
 ται τῶν χερσίν. Barnes.

902. Leg. μελῶδες ἀεγμον. Ricb.

904. In Ald. Brub. Herv. Brod. nulla est ante 917. nuncii nota. MSS. Stephani nuncio tribuunt, v. 904. 906—911. Non ubique hic recte distinxerant personas Tyrwhitius et Musgravius.

Hervan.

910. Personarum notae ab hoc versu usque ad v. 912. MSS. Suph. debentur; nam in Ed. Ald. omnes desunt. Verum ne sic quidem recte se habet locus, quem hoc modo constituendum puto:

* Ἀγρ. ἢ λικὰ γόγγυ εἰρήνη.

Χο. ἀνιστάμενος μὲν εἰς θεοὺς;

* Ἀγρ. ἀλίστα εἴ δὲ θύμῳ.

Χο. μέγιστος οὐχ ἔτιον ἀφρον;

εὐθύνει σὺ δὲ αἰ, αἰ —

* Ἀγρ. στενάζειδ', ὡς στενακτά —

Χο. δαίῳι φέω.

δαίῳι δὲ τοκίων χεῖρες.

* Ἀγρ. εἰς δὲ τοὺς μᾶλλον, ἢ πετόνθαμαν.

Χο. οὐκ ἄντι —

Continuandum est αἰ, αἰ cum δαίῳι φέω, quod proximam Chori ἔπειτα inchoat, eodemque modo στενακτά cum εἰς δὲ τοὺς μᾶλλον, ὡς στενάζειν, ὡς εἰς δὲ τοὺς μᾶλλον στενακτά, ἢ πετόνθαμαν. Si Nuncius haec omnia loqueretur, Megaræ quoque interfectae mentionem fecisset; Chorus nondum quidquam de morte ejus suspicatur. Distributionem v. 913. et sequentis (ed. Musgr.) emendavit et Tyrwhitius; reliqua non attingit. Musgr.

* ἢ λικὰ γόγγυ εἰρήνη [Γόγγυ, in dativo, γόγγυσι, γόγγυ, γόγγυ. Sic κρίσις, κρίσις, κρίσις et κρίσις, idem quod κρίσις ἢ, et τοὺς κρίσις indeclinabile et κρίσις, et κρίσις, κρίσις, κρίσις, κρίσις. Sic in Phoeniss. v. 1173. Παρολόμενος σπῆρ, λῆπει λαβὰς κρίσις. Sic Med. v. 1368. Οἷον κρίσις, εἰ μὴ, εἰ κρίσις κρίσις. Et Electr. v. 55. Ἐν δὲ κρίσις κρίσις κρίσις κρίσις. Item, v. 108.

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

NOSTRUS Choro exponit miserranda Herculis Parentis parricidia, quæ post Lyci eodem in uxore et tribus filiis commiserat. Nam ne quid tot defuncto laboribus et periculis in hac vita sincerum ac liquidum esset, in conjugem carissimam et dulcissimam pignora servare eum coëgit implacabile Junonis odium. Quod tamen Dares Phrygius, si bene memini, Herculis zelotypiam tribuit; quandoquidem Lycus moritarius, mentitus esset, ac cum Megara concubuisse. Chorus et Amphitryon hejus facieris immanitate attoniti plorant ac gemunt, Hercule interim in somnum gravem prolapsus; quodque summis in malis fieri solet, præ dolore stupescit. Hercules expurgatus, ac priori menti redditus, nec rerum modo gestarum conscius, multa secum miratur, cum et tela sua sparsim jacere et seipsum vinculis implicatum videret. Tandem coram adipiscit et cæcos filios et uxorem, et harum rerum auctorem quoque esse seipsum ex Amphitryone cognoscit. Hinc querelam acerbissimam editur, et gravi penitentia urgetur, ac dolore, pudoreque simul plurimo. Advenientis itaque amici, Thesei, conspectum pro more male consciarum fugit, oculosque velat mæstus et infelix Heros.

ΑΓ. Ἰερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἐσχάρας Διὸς
Καθάρασι οἴκῳ, γῆς ἄνακτ' ἐπὶ κταῶν
Ἐξίθαλε τῶνδε δαμμάτων Ἡρακλῆος.

925

Nun. Sacra quidem erant ante Jovis aram
Ad lustrationem ædium, postquam cæsum hujus terre regem
Ejecit ex his ædibus Hercules.

Παραὶν εἰς τὸν ἱεροσχευὸν ἀέρε. Vide supra ad Medem locum predictum.

Barnes.

904. m. Ita potius constitui hos versus vult Heath.

Ἄγ. Ἰερὰ καὶ γὰρ εἴματα iambicus dimeter.

Κα. Ἀνακαλῶ με εἰς βῆδιν; Euripideus.

Ἄγ. Ἄλιστα εὖς ἱέρων iambicus dimeter.

Μάκρον εὖς ἱέρων ἀέρε. periodus.

Reisk. conflict: εἰς ἀλλῶς με, εἰς βῆδιν; Beck.

905. Sic scripsi pro vulgato ἀνακαλῶ με εἰς βῆδιν; Herman.

907. Μάκρον εὖς ἱέρων ἀέρε. scribit Reisk. Beck.

912. s. Legendum puto: ἄρα παρὶς ἀρφαίου. Quomodo patris calamitas miserandum filiorum casum edit. Musg.

913. ἀρφαίου; ἀρφαίου. Barnes.

914. Legebatur ἱέρων. Hæc epodus e trocheis et Creticis constat. Herman.

ἱέρων βῆδιν] A diis profecta sunt hæc mala, sed vi quadam et subito impetu et inopinato, hoc est ἱέρων. Ἰέρων, vel ἱεροπῶν, est vox HomERICA, idem, quod εἰσέω, sonans, de qua voce vide quæ nos ad Helen. v. 1152. Exstat et εἰρῶν pro eodem, Æschyl. Pers. v. 25. Unde εἰς, vox communis. Barnes.

915. Lego: ἐλθέτω εἰς ταῖς εἴρας, ut constructio sit: εἰς εἴρας ἀλλὰ, ἐλθέτω εἰς ταῖς εἴρας βῆδιν ἱέρων ἐπὶ βῆδιν εὖς. Musg.

917. Spectant hunc locum schol. Ven. ad Illad. s. 418. Etym. M. p. 384, 13. Eustathius, p. 815. 11. Herman.

ἱερὰ] Intellige ἱερὰ, victimæ, quo sensu citatur ex Xenoph. Hellen. Lib. IV. ἱερὰ αἰνῶν ἐὰν ἱερὰ ἔλθῃ. De re confer Æschyl. Agam. v. 1065. Musg. ἱερὰς] Quod λέγεται non solum modo, sed et aram significat, vide ad Herac. v. 128. Barnes.

919. ἐξίθαλε] Factum hoc ex more Veterum. confer Androm. v. 1146.

Musg.

- 920 Χορὸς δὲ καλλίμορφος ἰσότηκει τέκνων,
 Πατὴρ τι, Μεγάρα τ'· ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανοῦν
 Εἴλικτο βωμοῦ, Φθίγμα δ' ὅσιον εἴχομεν.
 Μίλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν, 930
 Εἰς χίρσιβ' ὡς βάψειν, Ἀλκμήνης τόκος,
 925 Ἔσθῃ σιωπῇ καὶ χρονίζοντος πατρός,
 Παιδὶς προσίσχον ὁμῆ· ὁ δ' οὐκ ἔσ' αὐτὸς ἦν,
 Ἄλλ' ἐν στροφαῖσιν ὁμμάτων ἰφθαρμένος,

920 Chorus autem liberorum formosus adstabat,
 Et pater, et Megara; Canistrum vero jam circum
 Aram ferebatur: voce vero favebamus.
 Cum autem torrem manu dextra laturus esset
 Filius Alcmenae, ut intingeret in aquam lustralem,
 925 Constitit tacitus; et cum cunctaretur pater,
 Filii advertabant oculos. Ille vero non jam idem erat,
 Sed oculorum distortionem deformatum.

920. εἴλικτο.] Canterus pro σίελετο.

Hermes.

εἴλικτο.] Emendatio est Canteri, a Barnesio recepta. Ed. Ald. σίελετο. Musg. εἴλικτο.] Ita restitendum pro σίελετο docti iudicaverunt, nec nisi summe indoctos negaturos puto. Barnes.

921. De canistri circumlatione confer Iph. in Aul. v. 1574. et seq. Aristoph. in Pace, v. 957. Musg.

κανοῦν] Κάνειν et κάνω dicitur, a κάνω, κάνω per contractum; si vero circumflectitur, regulariter enim κάνω faceret κάνων. Iphigen. Aulid. v. 1567. Ὁ καὶ ἦ ἦ Πέλλω ἐν κύκλῳ βωμὸν θύει, λαβὼν αὐτοῦ, ἔχει, Χίρσιβ' ὅ' ἰστέ. Aristophanes in Pace, fol. 471. Τὸ κανὼν παρέστη, ἵλας ἔχον, καὶ ενέμα καὶ μέγαλον. Et paulo post: Ἄγχι δὲ ἐν αὐτοῦ λαβὼν εὐ καὶ τὸν Χίρσιβ', σιγῇ δὲ τὸν βωμὸν ταχίως ἐπὶ δέξασθαι. Vide quae nos ad Iphigen. Aul. v. 1564. Brodus.

922. Φθίγμα — ἔσθῃ] Horat. Lib. III. Od. 14. Male ominatis porcite terribis. Haec utique est illa Veterum decantata ἔσθῃς. Musg.

Φθίγμα ἦ ἔστιν εἴχομεν.] In sacris enim bona verba dicenda, linguis favendum, tacendumque, cum vox una omnis sacrificium quaest dirimere. Aristides: Ἐδωρᾶμεν μὴ τὸν κατέκλει τὰς πρῶτας φωνὰς ἔσθῃς τοῦ Παισυλίου κτείνοντες ἰθαρᾶμεν ἢ τὸν ἱεῖον καὶ τὸν καταρχο-

μὸν ἡμῶν, ἱεὺς δὲ θύοιτο. Ἔστι ἦ ὡς αὐτοῦ, τῶντο μάλα ἐπὶ τοῖς εἰχαῖς σπουδαίως. Haec Brodus. Tu vide quae nos supra ad Ion. v. 98. Barnes.

923. λαλῶ.] Torrem hunc, teste Athenaeo, ab ara sumebant, p. 409. A.

Musg.

923. α. Μίλλων ἢ λαλῶν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν, Εἰς χίρσιβ' ὡς βάψει.] Cum χειρὶ dicitur, non sine causa δεξιᾷ addidit; dextra enim Graecis bonum quid portendunt. Aristophanes vero in loco supra laudato (ad v. 921.) Φίρι δὲ ἐπὶ δέξις ἐπὶ ἡμῶν λαβὼν. In quem locum Scholiastes: Τὴν δεξιὰν ἀντιτάττονται τὸν στήθος· καθαρὸν γὰρ πάντως ἐπὶ στήθος. Ὅτι καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλῇ. Rem edisserit Athenaeus Deipnosoph. Lib. IX. circa finem: παρὰ μὲντοι τοῖς Τρωαῖσι καὶ τοῖς Καμαῖσι παρατίθηται ἀντιτάττονται χειρὶς, σπῆρ· Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλῇ. Εἰς χειρὶβ' ὡς βάψει Ἀλκμήνη γίγνηται. — Ἔστι ἢ δεξιᾷ, ἢ ἰ ἀντιτάττονται λαλῶν, ἢ τὸν βωμὸν λαμβάνοντες, ἢ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἱερεύσαντες· καὶ τούτων περιφραίνονται τοῖς παρὸντος ἔργῳ. Quod autem Athenaeus dixerit de accentu τοῦ χειρὶς, id statim corrigit: καὶ μὲντοι παρατίθηται σπῆρ· Εὐριπίδης. Barnes.

924. χρονίζε hic lectum fuisse testatur Athenaeus, p. 409. A. H. et ex eo Eustathius, p. 1401, 11. uterque γίγνη pro εἶναι exhibens. Istam accentum collocationem, improbatam Athenaeo, commemoro.

- ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλὼν, 935
 "Αφροι κατίσταζ' εὐτρίχου γυνιάδος"
 930 "Ἐλεξε δ' ἅμα γίλωτι παραπιπληγμένῳ
 Πάτερ, τί θύω, πρὶν κτανεῖν Εὐρυσθεῖα,
 Καθάρσιοι πῦρ, καὶ πόρους διπλοῦς ἔχω,
 "Ἐξὸν μιᾶς μοι χεὶρὸς εὖ θίσθαι τάδε; 940
 "Οταν δ' ἐνέγκω δαῦρο κρᾶτ' Εὐρυσθεῖας,
 935 Ἐπὶ τοῖσι νῦν θανούσιν ἀγνῶ χέρας"

Radicesque in oculis sanguineas citius vertens,
 Spumam in bene-comatam genam exstillabat.

930 Dixit autem cum risu furioso:

Pater, quid sacra facturus accendo, priusquam interfecerim Eurystheum,
 Ignum lastralem, et duplicem laborem habeo,
 Cum liceat mihi una opera ista rite conficere?

Quam autem hoc attulero caput Eurysthei,

935 Propter presentes mortuos expiabo manus.

rat etiam grammaticus a me editus post
 lib. de Em. Rat. Gr. Gr. p. 321. sect. 14.
 Ceterum ad hunc locum et ad. v. 932.
 respicere videtur Schol. Aristoph. ad Pa-
 ctem 959. *Herman.*

βλέψαι.] Ed. Ald. βλέψαι. Sed Bro-
 dai emendationem confirmat Athenaeus
 p. 409. A. ubi etiam pro γίωσι legit τίωσι.
Musg.

925. κωρύκι.] Ita Edd. recent. ex emen-
 datione H. Steph. nec variant MSS. Pa-
 risiens. Ed. Ald. κῶρυκι. *Musg.*

926. Ex emendatione Valckenarii ad
 Phoen. 927. pro οὐκ εἰς ἀνέρι. *Herman.*

Valcken. ad Phoen. 927. reponit οὐκ εἰς
 ἀνέρι, probante Heathio. *Beck.*

927. ἡ στροφαῖον ἰσχυρῶς] Haec est
 illa oculorum rotatio, quam antea depinx-
 it Lyssa v. 864.

ἰσχυρῶς. πωλντος. Plato Phaedon.
 c. 66. οὐκ ἔστιν, οὐκ ἰσχυρῶς οὐκ εὖ
 χειράται, οὐκ τῶ στροφῶν. *Musg.*

928. Legebatur αἱματῶπας. Emen-
 davit Poronius ad Med. 1563. *Herman.*

ῥίζαι.] Hesyclus: ῥίζαι, αἱ θύου τοῦ
 ἰσχυλῶς, quae Homeri interpretatio est
 Odys. I. v. 390. ἰσχυλῶν, protrudens, i. e.
 ita oculos agitant, ut protrudi quodam-
 modo videntur.

ἡ ἰσχυρ.] An legendum ἡ ἰσχυρ.
 praeter oculos etiam radices oculorum.

Musg.
 931. Ald. εἰ θωρῶ. MSS. Steph. εἰ

θωρῶ, quod hic probat, et recepit Musgr-
 avius. Cum Barnesio scripsi θωρῶ. In
 Iphig. Taur. 1332. ἀπὸ ἡμετέρας φλόγα θωρῶ-
 να. *Herman.*

931. αα. Vera lectio esse videtur, εἰ θωρῶ,
 i. e. εἰ θωρῶ. Lineola impostita recoli, quae in
 fine vocis legitur, plerumque significat Ny.
 Sic dicit Magister clarissimus Palaeogra-
 phum Graecum, Frid. Jac. Bastius, in
 Commentatione Palaeographica editioni
 Schaeferianae Gregorii Corinthii subjecta.
 p. 747. *Elmsl.*

θωρῶ.] Ita MSS. Steph. Sic ἀπὸ ἡμε-
 τέρας φλόγα θωρῶνα, Iph. in Taur. v. 1332.
 Ed. Ald. θωρῶ. *Musg.*

Πάτερ εἰ θωρῶ.] Ita cum Scaligero pro
 θωρῶ et θωρῶ lego; quia θωρῶ priorem ha-
 bet brevem. *Barnes.*

Reisk. scribi voluit θωρῶ constructionem
 esse monet εἰ θωρῶ πῶρ καθάρσιν,
 quoniam accendo ignem lastralem, θωρῶ,
 i. q. θωρῶ. *Beck.*

933. μὲς χειρὶ pro μὲ χειρὶ, quod
 emet una opera. Nicander Theriac. v.
 936. μὲ ὡς χειρὶ κωρύκι. Genitivum
 pro dativo habet Hesiodus Op. et Dies.
 v. 460. χειρὶ μὲ ἰσχυλῶν εἰς δὲ αα κωρύκι
 Ὀρμῶν, Haliect. I. v. 67. Aristidem:
 εὖ χειρὶ λαχρῶν, p. 31. Vol. II. Ed.
 Jebb. Incertum in Antholog. H. Steph.
 p. 66. καὶ τὸ ἀπὸ θύου κωρύκι ἰσχυρῶ
 λακ. Ubi κωρύκι μὲλας est omni mcon-

Ἐκχυῖτε πηγὰς, ῥίπτειτ' ἐκ χειρῶν κανῶν
 Τίς μοι δίδωσι τόξα; τίς δ' ὅπλοι χερσός;
 Πρὸς τὰς Μυκῆνας εἶμι· λάζυσθαι χερσὶν
 Μοχλοῦς, δικέλλας δ', ὥς τὰ Κυκλώπων βάρεα,
 940 Φοῖνικι κανόνι καὶ τύποις ἤρμοσμένα,

Effundite fontes, et abijcite canistra e manibus.

Quis mihi dat arcum? quis arma manus?

Ad Mycenae vado: oportet capere

Vectes, et ligones, ut sedes

940 Rubra regula, et caelis Cycloporum aptatas,

bre: simul manibus pedibusque incessena.

Musg.

Ἐ[4.] Absolute dicitur, de qua re vide

ad Iphig. Taur. 1089. Barnes.

935. ἀγνώ] Attice pro ἀγνῶ. Vide

supra ad v. 628. Barnes.

936. μῆναι] Ita MSS. Steph. Ed.

Ald. jectū. Musg.

937. Barnesius addidit γ. Herman.

τὴν ἔλκω] Barnesius τὴν γ' ἔλκω,

in quo acquiescendum. ἔλκω χερσὶ clavam vocat, quia hanc manu gestabat Hercules, arcum et pharetram in humeris. Musg.

τὴν γ' ἔλκω χερσὶ] Tarentiis ἀγνῶν, clavam. Cum autem olim γ' excidisset, ad verum implendum, restituit docti viri; quanquam et asperatio in ἔλκω potuit et τὴν producere. Barnes.

Reisk. censet, γ' male a Barn. esse insertum; nam, in fine caesura satis producere syllabam. Beck.

938. λάζω9α] Ita Edd. recent., auctore H. Stephano, nec variant MSS. Paris. Ed. Ald. λάζω9α. Musg.

939. Scripsi ὡς τὰ pro ἔναι, et ante me sic Wakefieldius. Herman.

Animadvertendum, Κυκλώπων non a βάρεα regi, sed a κανόνι et τύποι. Musg. Κυκλώπων βάρεα] Argos aut Mycenae, Eurysthei sedes, a Cycloporibus olim manitae. Vide supra ad v. 15. Barnes.

940. Ald. τύχαι. MSS. Stephani ἐναι. Brodici conjecturam ἐναις recepi, quod jam fecerat Barnesius et Musgravius. Copiose de hoc vocabulo disseruit Hemsterhusius ad Pollucem X. 147.

Herman.

Φοῖνικι κανόνι] Interpretandum putavimus: Phoenicia norma, non purpurea, vel rubra. Phanicum utique inventum

fuit architectura. Nonnus Dionysiaca. p. 90. Ed. Falkenb.:

καὶ οὖν Ἀμὶ Τυρὶς καταλάττω τέχνην
 καλλὰ λατῶν

Favet Clemens Alexandr. qui sed Lib. I.: Καὶ μὲν γὰρ ἡ Φοινὴ λαβομένη ἐξ ἑρῆς. Plinius Nat. Hist. Lib. VII. c. 56. Loricatus Cadmus Thebis (invenit.) Sed retinet me Leonide Tarentini Epigramm. apud Reiskium, p. 23. κανόν, regulam, μίλην inquinatam fuisse docens. Ait enim:

— καὶ μίλην σφύριον κανόν.

τύποι] Conjectura est H. Steph. pro τέχνη, quod dant MSS. Tactas ad Lycophron. v. 349. τύποι, ὑδαρῶν ἰσχυαίων νεκρῶν, ἢ τῶν λίθων τελευτῶν καὶ ἀποψύων. Paria fere dat Scholiastes Aristophanis ad Aves, v. 1138.

Aristoph. ἰσχυρῶς εἰ ἀγῶνι τῶν μέγχιτον. Av. 1138. Hinc intelligas, cujusmodi instrumentum fuerit τύποι, et quem usum praestiterit. Musg.

Φοῖνικι κανόνι καὶ τύποις ἤρμοσμένα] Τῇ λὴ τῇ μίλῃ ἐν βάρεα. Rubra enim regula ex mīto utebantur Veteres, ut et hodie aliquando, licet plerumque creta. Φοινὴ, pro φοινίκῃ, substantivum pro adjectivo, Attice et Dorice. vide quae nos ad Rhod. v. 427. et Ion. v. 1372. Τύποι] Eustathius, τύποι ἰσχυαίων νεκρῶν, καὶ οὖν εἰς λίθους. Barnes.

Reisk. mavult: γόλῃ, ὑπερδύς φουδραῖς. Beck.

941. Ald. ἐνταρσύνον. MSS. Stephani. ἐνταρσύνον. Hic Scalliger in ὥλῃς mutatum sequens ubi jungebat. Reiskio, etiam praecedentibusungi posse videbatur. Musgravius quid sibi voluerit,

- Καί τις τόδ' εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακὼν
 Παίξει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἧ μαίνεται;
 'Ο δ' εἶπε' ἄνω τε καὶ κάτω κατὰ στέγας· 955
 Μίσον δ' εἰς ἀνδρῶν εἰσισιῶν, Νίσου πόλιν
 950 Ἦκειν ἔφασκε, δαιμάτων εἶσω βιβῶς·
 Κλειθεὶς δ' εἰς οὔδας, ὡς ἐκεῖ, σκευάζεται
 Θοῖνῃν δειλθὼν δ' εἰς βραχὺν χρόνον μονῆς,

Et quidam hoc dixit, alius in alium intuitus,
 Ludit nobiscum dominus, an furit?
 Ille vero gradiebatur sursum et deorsum in domo.
 Veniens vero in medium conclave virorum, in civitatem Nisi
 950 Venire se dicebat, ingressus intra aggerem.
 Recumbens autem in solo, quasi illic esset, parat
 Epulas: sed breve tempus moræ agens,

C. lectiones offert non contemnendas,
 ἀντοῦ, et αἰστέρε δίδω ὡς ἔχει χηρῇ.

Herman.

945. Διελθὼν] MSS. Steph. δελθῶ.

Musg.

946. Sic Hel. 1388. Καὶ τοι τοῦ ἀντο, ἔλως ἡ κακλογία. Fortasse utroque in loco legere debemus, καὶ τοι τοῦ ἀντο. Conf. Alcest. 329. Elmsl.

ἑκατόν] Διελθόντες. Thema διελθόντες.

Barnes.

948. 'Ο δ' εἶπε' ἄνω τε καὶ κάτω] Ita logo εἶπε' προ ἀντο. Barnes.

949. Διελθὼν, notante Barnesio, conclave erat, in quo convivis celebrari solebant. Vitruvius Lib. VI. c. 10. Græci enim ἀδελῶνας appellant oecos (i. e. αἶσας), ubi convivium virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant.

Nisus πόλιν] Megaram sc., quæ, partitione inter Pandionis filios facta, Niso in imperium cecit. Pausan. p. 37. Ed. Sylb. Apollodor. Lib. III. c. 14. Musg.

Nisus δ' εἰς ἀδελῶν εἰσισιῶν.] 'Αδελῶν et 'Αδελῶν conclave virilli sexui proprium. Describit Herculeum jam furore correptum, qui in virorum conclave intruens, dixit se jam Megarensium urbem devenisse. Recte autem Euripides, ut omnia, Herculeum in Andronæ convivium parantem inducit; ita enim Vitruvius, Lib. VI. c. 10. Græci enim 'Αδελῶνας appellant oecos (i. e. αἶσας) ubi convivium virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant. Nisus πόλιν vocat urbem Megarorum; Strabo Lib. IX. Καὶ τῆς Ἀττικῆς εἰς

εἰσσεύεσθαι μίση δαιμόνιον, ἡ Νίσου εἰς Μεγαρίδα λέγει. Pindarus in Nemeoicis. Od. v. Νίσου εἰς εἰσσεύεσθαι λέγει. Scholiast. εἰσσεύεσθαι εἰς Μεγάραν. Theocrit. Idyll. αἶ. v. 27. Νισαῖος Μεγαρεῖος. Fabulam Nisi, Scyllaque, et de purpureo illius regis capillitis, tractat Ovid. Metamorph. Lib. VIII. Fab. 1. item Apollodor. Biblioth. Lib. III. c. 14. sect. 8. Barnes.

950. Διελθόντες] Malim χυμῶντες, intra aggeres. i. e. intra muros, quibus vulgo agger, ab interiori utique parte, adstruitur. Musg.

953. 'Ισθμῶν κακίας] 'Ισθμῶν, ὡς Γαλαῖος φασί, στυγαὶ σίει γὰρ ἡ ἔσθλη, μεταξὺ τοῦ Ὀλλυανθῶν. Deducitur per figuram hæc vox a parte humani corporis ob similitudinem: 'Ισθμῶν enim proprie est ea pars, quæ μεταξὺ τοῦ στέρνου καὶ τοῦ σπλάγχνου interjacet, teste eodem Galemo, sic dicta, ut Criticis placet, ἵνα δ' ἀντοῦ ἵται τὰ στυγα. Ita enim, quemadmodum cibi per faucium angustias in ventriculum deferuntur; sic per isthmum maris, quasi per collum ex continenti ad insulam peninsulamve itur. Plurimum itaque sunt isthmī, sed omnium fere celeberrimus est Corinthiacus, ubi et Ludī Isthmiaci ab Hercule, vel, ut alii volunt, a Theseo, alii a Sisypho, instituti, de quibus abunde Pindari interpretes in Isthmionicis, aliique lexicographi. Notandum est, ubi Isthmus est, ibi Chersonesus fieri. De Chersonesis autem vide quæ nos breviter ad Hecub. v. 8. Barnes.

954. Male Toupius ad Suid. I. p. 71.

- Ἴσθμου ναπαίας ἔλγει προσβαίνειν πλάκας· 960
 Κανταῦθα γυμνὸν σῶμα θεῖς πορπαμάτων,
 955 Πρὸς οὐδὲν ἤμιλλᾷτο, κάκηνύσσειτο
 Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ καλλίνικος, οὐδενὸς
 Ἀκοὴν ὑπειπὼν· δεινὰ δ' Εὐρυθεῖ βρέμαν,
 Ἦν ἐν Μυκῆναις τῷ λόγῳ πατὴρ δέ νιν 965
 Θιγὼν κραταιᾷς χερσὶς, ἰνίπτει τάδε·

Dicebat se accedere ad rupes nemorosas Isthmi :

Et ibi nudum corpus a chlamyde faciens,

955 Cum nemine certabat, et tamen renunciabatur

Ipsæ a se victor, nullius a se victi

Nomen proferens ; dira vero Eurytheo minans,

Erat Mycenis, ut aiebat ; pater autem illius

Attingens validam manum, sic alloquutus est ;

σχετῶν. Immo in Rheno 439. lege
 σκετῶν. Hermon.

Mendosus est hic locus,

καταῦθα γυμνὸν σῶμα θεῖς σκετῶν

πρὸς αὐτὸν ἡμιλλᾷτο, κάκηνύσσειτο

αὐτὸς πρὸς αὐτὸν καλλίνικος, οὐδενὸς

ἀκοὴν ὑπειπὼν· δεινὰ δ' Εὐρυθεῖ βρέμαν.

Ἦν δ' ἐν Μυκῆναις τῷ λόγῳ —

Recte Tyrwhittus distinctionem posuit
 post αὐτὸν. Hercules se ipse renuntiavit
 victorem, cum hostem superasset nudum.
 Passim enim voc. καλλίνικος secundum
 casum adsciscit. Noster in Medea v.
 763. τὸν καλλίνικον τῶν ἰσθμῶν φίλον,
 γινώσκοντα. In Phœnix. v. 1053. Ἐδι-
 πους καλλίνικος ἀνιγνώσκων. In reliquis
 integritati restituendis a vero aberravit
 vir aliqui longe sagacissimus. Nam dubi-
 tati non debet, quin ulcus lateat in ver-
 bis δεινὰ ὑπειπὼν, quod et Musgravius et
 Heathius procul dubio agnovissent, si
 medicina ipsius in promptu fuisset. Cor-
 rigendum enim

αὐτὸς πρὸς αὐτὸν καλλίνικος αὐτὸς,

δεινὰ ὑπειπὼν.

Δεινὰ ὑπειπὼν. Hesychius. Noster in
 Electra v. 747. δεινὰ ὑπειπὼν· ἢ δεινὰ κατὰ
 θεῶν. ubi nostram verbi formam res-
 tituendam existimat Heathius. Si quis
 tamen hanc formam insolentiorē existi-
 maverit, quam quæ in castigatissimi poë-
 tæ senarii recipiatur, is reponat verbum
 vere Euripideum :

δεινὰ ὑπειπὼν.

In hac ipsa Tragedia senum Chorus de
 infirmitate, qua laboret, conquestus v.
 110. se nihil esse, ait, nisi ἡλικία κατὰ
 γένος ἰσχυρὰ ἰσχυρῶν. quæ comparanda
 sunt cum versibus ex Æscho servatis ap.
 Stobœum. Tit. CXV. p. 588. ed. Gess.

Jacobi.

955. Veram lectionem esse putamus ἀκα-
 κηνύσσειτο. Conf. Soph. Œd. C. 1603.
 Trach. 769. Eurip. Alcest. 185. Ἐμὰ
 ἀκακηνύσσειτο] καὶ ἰακηνύσσειτο. Ita ni-
 mirum legendum pro ἀκακηνύσσειτο, quod
 metrum destruit. Barn. in textu habet
 ἀκακηνύσσειτο, quod augmentum, contra
 leges scenicas, omittit. Sensus loci præ-
 terea hanc emendationem postulat ; et
 renunciabatur victor. Sed ἰακηνύσσειτο
 aliud prorsus denotat. Vid. Steph. The-
 som. II. c. 202. E. Μετῆξ.

ἀκακηνύσσειτο] Piersoni emendatio est.
 Ed. Ald. ἀκακηνύσσειτο. Musg.

ἀκακηνύσσειτο] Ita corrigo pro ἀκακηνύ-
 σσειτο, ob verum. Barnet.

Reisk. scribit : ἀκακηνύσσειτο, i. e. καὶ
 ἰακηνύσσειτο. Beck.

956. Tyrwhittus interpungit post αὐτὸν,
 et versu sequenti legit δ' ἡ χεὶρ ὑπειπὼν,
 quæ dici oportuit, αὐθιγίαν. Mihi δεινὰ
 nomen hic significare videtur. Auctor
 Incertus : ἡρακλῆος τῷ ἰσχυρῶν Εὐρυ-
 κλῆος ἐν δεινῶν, apud Suidam v. ἡρακλῆος.
 In præconiis utique nomen victi addeta-
 tur, ut patet ex Plutarch. Op. Mor. p.
 957. Ed. H. Steph. Musg.

- 960 ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως
 Τῆσθ'; οὐ τί πευ φόρος σ' ἰβάσκειναι νεκρῶν,
 Οὐς ἄρτι καίνεις; ὁ δὲ νιν, Εὐρυσθέως δοκῶν
 Πατέρα προταρβούνθ' ἰκέσιον ψαύειν χερός, 970
 ὦ παῖ, φαίνεται δ' εὐτρεπῆ σκευάζεται,
 965 Καὶ τόξ' αὐτοῦ παῖσι, τοὺς Εὐρυσθέως
 Δοκῶν φοινοῖν· οἱ δὲ, ταρβούντες φόβῳ,
 ὦρουσι ἄλλος ἄλλος, εἰς πέπλους ὁ μὲν
 Μητρὸς ταλαίης, ὁ δ' ὑπὸ κίονος σκίαν· 975
 ἄλλος δὲ βωμόν ὄρεσι ὣς ἔπτηξ' ὕπο·
 970 Βοᾷ δὲ μήτηρ ὦ τέκνόν, τί δρᾷς; τί κίνα
 Κτείνεις; βοᾷ δὲ πρὸς βυς, οἰκτιρῶν τ' ὄχλος.
 Ὅ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ,

- 960 O fili, quid pateris? quis est hic modus peregrinationis
 Hujus? nunquid dementavit te caedes mortuorum,
 Quos modo interfecisti? Ille vero ipsum pro Eurytheo existimans
 Patrem formidantem, supplicem, manum attingere,
 Repellit; apparat autem promptam pharetram,
 965 Et arcum suis liberis, ipsos Eurythei liberos
 Interficere se putans. Illi vero metu consternati
 Ruebant alius alio; sub vestes quidem alius
 Misere matris, alius vero sub unilevam columnæ,
 Alius sub aram, sicut avis, trepide fugit.
 970 Mater autem clamat: O genitor, quid agis? liberos
 Occidis? clamat etiam senex, et turba ministrorum.
 Ipse vero insequens puerum circa columnam,

957. Heath. verba εἰς τὴν ἀσπίδα δευτέρου
 vertit: auscultationem edicens (quasi scilicet)
 ad oculum spectatorum catus, sed revera nemini.

Reisk. corrigit: αἶσαν δευτέρου, non pro-
 fatus nomen, non edito nomine ejus,
 quem et quo certamine vicisset. Beck.

960. ξινῶν non significat, ut volumus,
 novum statum, sed novationem, rerum
 novarum effectiorem. Hermann.

ξενώσεως] i. e. peregrinationis, ἀποδη-
 μίας. Sic ξινῶνται est in ἐξελίσσων ἵνε,
 Hippol. v. 1088. confer etiam Ion. v.
 819. Musg.

961. Τῆσθ' αὖτις πευ φόρος σ' ἰβάσκειναι
 νεκρῶν,] Cum olim * in ἰβάσκειναι excidis-
 set ob sequentem initialem vocis, νεκρῶν,
 Duportus mire se vertebat, ut versum ali-

quo modo sanaret, legebatque tandem:
 Τῆσθ' αὖτις σ' ἰβάσκειναι πευ φόρος νεκρῶν.
 Sed nostra lectio est antiqua, vera et in-
 tegral. Bornec.

972. Heath. explicat hunc versum sic:
 ita, presse puerum insecutus interiori gyro,
 ut amplius columnam circumcurrere non
 posset. Beck.

973. τί κίνα] MSS. Steph. τί κίνα.
 Lego: χέρινα. At ille fili vestigiis in-
 sistens (ἐξελίσσων παῖδα) circa columnam,
 diram solitationem, cursui delinde ejus
 se opponens, vult ἰσχυρῶς ἐναθῆναι. Sic
 Androm. v. 1123.:

ἰσχυρῶς δ' αὖ οἷον ἐπὶ χέρι
 ἰσχυρῶς ἐναθῆναι.

Eodem modo legit Tyrwhittus, sed voces

- Πόρευμα δειρὸν ποδὸς ἱναγτίον σταθείς, 980
 Βάλλει πρὸς ἥπαρ ὕπτιος δὲ λαίλους
 975 Ὁρδοσάτας ἰδυσιν, ἐκπύων βίον
 Ὁ δ' ἡλάλαξε, κάπνικόμπασιν τάδε
 Εἰς μὲν νεοσσὸς ὅδε θανὼν Εὐρυσθείας,
 Ἐχθραν πατρώαν ἐκτίων, πέπτωκέ μοι, 985
 Ἄλλῃ δ' ἐπίχρη τόξ', ὅς ἀμφὶ βωμίαν
 980 Ἐπτηξε κρηπιδ', ὡς λιληθῆναι δοκῶν
 Φθάσει δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπίσων πατρός,
 Καὶ πρὸς γένειον χεῖρα, καὶ διρην βαλάν,
 Ὡ φίλτατ', ἀνδρᾶ, μὴ μ' ἀποκτείνῃς πάτερ· 990
 Σὸς εἰμι, σὸς παῖς· οὐ τὸν Εὐρυσθείας ὀλεῖς.
 985 Ὁ δ' ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνης τρέφων,

Diram protectionem, adversus pedem pueri stans,
 Ferit in hepar: supinus vero lapideas

975 Columnas irrigavit exspirans vitam.

Ille vero jubilavit, et gloriabundus hæc protulit:

Unus quidem hic pallus Eurysthei mortuus,
 Penam persolvens paternæ inimicitie jacet mihi.

Arcum vero in alterum intendit, qui ad altaris

980 Crepidinem trepidans confugerat, sic lustrum se sperans:

Prævenit autem ad genua patris accidens,

Et manu ad mentum et collum extensa,

O charissime, inquit, pater, ne me occidas;

Tuus sum, tuus filius; non perdes Eurysthei filium.

985 Ille vero, truces oculos ceu Gorgonis habens,

in constructione ita ordinat: ἡ δὲ ἱερίῳ
 χεῖρας διὰ τοῦ πάλου καὶ τοῦ
 ἐκπύων ἐκπύων; βάλαντι πρὸς ἥπαρ. Vide, ip-
 so citante, Troad. v. 2. Musg.

Τέτρας διὰ τοῦ] Henricus Stephanus di-
 cit, veteres codices habere τέτρας. Alii
 εἰρημα legunt, ut fere omnes libri, et ex-
 potunt de sagitta tornata; potest et de
 vulnere capi, et de vibratione pueri in
 Herculis manu raptati per pedem, ante-
 quam sagitta feriretur. Barnes.

Reisk. corrigit: εἰρημα, O diram an-
 gustationem, crudele et inusitatum genus
 exercendæ artis sagittariæ. Beck.

975. Ald. ἐρδοσάτας. Mutarunt viri
 docti. Hermon.

Ὁρδοσάτας] Vid. ad Ion. v. 1154. Ed.
 Ald. ἐρδοσάτας. [conf. Arnald. Lect.
 Græc. p. 107. Musg.

Vol. VII.

U

Ὁρδοσάτας] Ita pro Ὁρδοσάτας om-
 nino legendum, ob versum et alias ra-
 tiones: est enim ὁρδοσάτας masculini gen-
 eris: Ὁρδοσάτας autem feminini, et ulti-
 mam habet brevem, et Ὁρδοσάτας placen-
 tas dicuntur, de qua re vide quæ nos ad
 Helen. v. 546. Ὁρδοσάτας autem est
 masculini generis, et ultimam in accusa-
 tivo plurali longam habet, et de columnis
 proprie sumitur, de qua re vide quæ nos
 ad Ion. v. 1154. Barnes.

978. ἐκπύων.] Hic etiam εἰς priorem
 habet brevem, ut nos supra monuimus plus
 semel ad v. 751. et 753. hujus Fab. et
 ad Ion. 450. etc. Barnes.

979. Λεγε ἀμφιδόμιον, vel ἀμφιδόμιον,
 uno verbo. Sic Ion. 1278. ἡμεῖς εἰς
 ἀμφιδόμιον, ἡ εἰχνη εἰχνη ὅλας ἡμεῖς.
 Barnes ἡμεῖς εἰχνη εἰχνη, ἡ εἰχνη εἰχνη

- 'Ὡς ἐντὸς ἔσθῃ παῖς λυγροῦ τοξέυματος,
 Μυδροκτύπον μίμημ', ὑπὲρ κάρα βαλάν,
 Ξύλον καθῆκε παιδὸς εἰς ξανθὸν κάρα, 995
 'Ερρήξει δ' ὅστω· δεύτερον δὲ παῖδ' ἐλόν,
 990 Χωρεῖ, τρίτον δ' ὅμ' ὡς ἐπισφάξαν δυοῖν.
 'Ἀλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἶσω δόμων
 Μήτηρ ὑπικλαβοῦσα, καὶ κλῆει σύλας.
 'Ὁ δ' ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπίοισιν ὤν, 1000
 Σκάπτει, μοχλιεύει δύρεττα, κακβαλὸν σταθμά,

Ut puer stetit intra jactum tristis sagitte,
 Ceu faber ferrarius, supra caput rejiciens,
 Lignum demisit in flavum caput pueri.
 Fregit autem ossa. Cum vero secundum filium interfecisset,
 990 Vadit tanquam tertiam victimam mactaturus supra duos.
 Sed antevertit eum intra domum misera
 Eripiens mater, et claudit portas.
 Ille vero quasi jam ad ipsos Cyclopicos muros esset,
 Fodit, vectibus movet fores, et excussis postibus,

εἰς ἐργασίαν. Loge etiam, ἀμφεκαίνας
 πρὸ ἀμφὶ βωμῶν. Phœn. 1763. Ion. 52.
 Elmsl.

ἐσφάξῃ Vid. ad Bacch. v. 1120.
 Barnes.

984. s. Legimus Σὲ εἶμι, εἰς παῖδ', οὐ
 εἰς Εὐρυπιδίαν, Ἰαλ. Confer Soph. Ant.
 635. Πάτερ, εἰς εἶμι. Elmsl.

985. Ald. Herv. prima, Musgr. ἐρί-
 φων. Cæteræ ἐρίφω. Herman.
 ἐρίφω, i. e. ἔχω. Hæschius: ἐρί-
 φων, ἔχω. Hoc sensu Sophocles Anti-
 gon. v. 1101. ἐρίφω ἐν γλώσσῃ ἔσφα-
 νίται. Musgr.

986. ἰσὶς ἐξίφωται,] i. e. propius,
 quam ut arcu feriri posset.

Synonymus Calvit. Encom. φθάσει εἶσω
 εἰς τοῦ πάλαιον ἔλαν γυλῶσαι. Musgr.

987. Recte Reiskio lectionem Ald.
 Herv. pr. Brub. ἀσφαμένους præferendam
 judicavit. Imitatus est Rhensi scriptor v.
 256. ἐσφάσαν μίμῃ ἔχω. Hæsch. so-
 cunda, vell. μολομένους. Herman.

Μολομένους] Sic jam olim ediderunt.
 Habet tamen Aldina μολομένους, unde
 facias et fortasse melius: μολομένους.
 Est autem μολομένους, faber massam ig-
 nitam tundens. Confer Æschyl. Prometh.

v. 366. Scholiastes Eurip. ad Orest. v.
 972. μολοι καλῶν ἐν κατασκευαῖς ἐί-
 λειν. Porro nota distinctionis post μί-
 μῃ' ponenda est, non, ut nunc, post βα-
 λαν. Musgr.

Μολομένους] Καλῶν. Μολοι, εἰσέρ-
 καταμύειν. Vid. T. Stanleii Comment.
 In Æsch. ad Prometh. v. 366. Barnes.

Reiskio placet lectio μολομένους.

Beek.

990. Χωρεῖ τρίτον δ' ὅμ' ὡς ἐπισφάξαν.]
 Tertiam victimam tum mactaturus ad duos
 vadit. Hæc omnia ex historicæ fide haurita;
 ita enim Apollodorus Biblioth. Lib. II.
 c. 4. sect. 11. Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ
 Κρίστου ἀσπίδιον ἐν περιβόλῳ τοῦ Θουράϊου
 Μίχαρος. Ἐξ ἧς αἰνῶ παῖς ἰγνίονος τρεῖς,
 Θερμύχου, Κρισηάδου, Διολίου. Ita eu-
 ρει ipse poeta v. 472. Τρεῖς γ' ἴσας ὅμῃς
 τρεπτόχαις τετραῖσι Παντὲς ἰσούργει.

Barnes.

992. ἰσφαλίστων,] Optime Piersonus
 ἰσφαλίστων. Pro αἰσῇ, quod habent
 Ed. Ald. et MSS. vulgo αἰσῇ. Musgr.

995. Male Piersonus [Ver. p. 145.]
 ἀντιφώνει. Vulgatum ἀντιφώνει tuetur
 Xenophon Cyropæd. Lib. III. sub

- 995 Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐνὶ κατίστρωσιν βίβει·
 Κάκιδίςδε πρὸς γέροντος ἱππύει φόνον.
 Ἄλλ' ἤλθεν, εἰκὼν ὡς ὄραν, ἱφαινέ τε
 Παλλάας, κραδαίνουσ' ἔγχος, ὑπὸ λόφῳ κάραι, 1005
 Καῖρ' ἔρριψε πέτρῃ στίγνῳ εἰς Ἡρακλείους,
 1000 Ὅς νιν φόνου μαργάντος ἔσχε, κίες ὕπνῳ
 Καθῆκε· πινυῖ δ' εἰς πίδακ, πρὸς κίονα
 Νῶτον πατάξας, ὃς πεισῆμασι στίγης
 Διχορράγης ἐκίετο κρηπίδων ἔπι. 1010

995 Uxorem et filium uno telo prostravit.

Inde properat ad necem senis.

Sed venit, imago ut cernere, et apparuit

Pallas, manu vibrans hastam, caput sub crista,

Et jecit saxum in pectus Herculis,

1000 Quod prohibuit ipsum a furiosa caede, et in somnum

Immitit: cecidit autem in solum, ad columnam

Tergum alfidens, quae in ruina tecti

Disrupta jacebat super crepidinem,

finem, *Ælian. de Animal. Lib. VI. c. 2. Agathias Scholast. p. 45. Musg.*

997. Legebatur in edd. vet. ἄλλ' ἄλ-
 θης εἰδὼν, ὡς ἔγω ἱφαινέ, Παλλὰς κρη-
 δαίνουσ' ἔγχος ἰεὶ λίθῳ κίον. Canteri con-
 jecturam, ἰεὶ λίθῳ χιρῖ, probatam *Æm.*
Porto, recepit *Barnesius*. *Musgravius*,
 servans ἰεὶ λίθῳ, legebat κίον, quod sal-
 tem debebat κίον esse. MSS. H. Steph.
 ἰεὶ λίθῳ κίον, et ὑπὸ λίθῳ κάραι. Hoc
 postremum recepi, correctis, quae in præ-
 cedente versu impedita erant. *Hermann.*

998. ἰεὶ λίθῳ κίον.] Profert ex MSS.
 H. *Stephanus* ἰεὶ λίθῳ κίον, et ὑπὸ λίθῳ
 κάραι. Legendum ἰεὶ λίθῳ κίον.

Παλλὰς κρηδαίνουσ' ἔγχος ἰεὶ λίθῳ κίον.

Παλλὰς κίον, ut *Κίον* ἔγω Παλλὰς,
Troad. v. 362. Κίον Παλλὰς, Pindar.
Olymp. XIII. Epod. 3. Musg.

ἰεὶ λίθῳ χιρῖ,] Legebatur olim, ἰεὶ
 λίθῳ κίον, quod nihil hic omnino signifi-
 cat, quare deleo; et uti *Canterus* recte
 posuit, ἰεὶ λίθῳ χιρῖ substituo: Quod
 verbum nostro poetæ usitatum, ut *Hip-
 polyt. v. 222. ἰεὶ λίθῳ ἔγω* ἰεὶ χιρῖ
 βίβει. In quem locum vid. quæ nos.

vid. etiam *Canter. Nov. Lection. Lib. VI. c. 13. Barnes.*

999. Lapidis hujus, *Σωφρονιστῆρος* dicti,
 meminit *Pausanias*, p. 290. l. 16. Ed.
Sylburg. Musg.

εἰς τὴν] *Σωφρονιστῆρος* vocabant. Vid.
 quæ nos supra ad *Heraclid. v. 920.* item
Pausaniam in *Boeoticis*, fol. 290. lin. 14.
 Θεοῦ ἢ καὶ τὰς ἰεὶ λίθῳ, ὡς Ἡρακλῆς
 ἐπὶ τῆς μανίας καὶ Ἀμφιτρύωνος ἱμαλίου
 ἀνακαταύωντος· ἀπὸ τούτου δὲ ἔγω ὕπνῳ ἰεὶ λίθῳ
 αὐτὸν ὑπὸ τοῦ λίθου τῆς κίονος. Ἀδελφὸς ἢ
 εἰς τὴν κρηπίδα εἰς τὴν λίθον εἰσὶν, ἔγω
Σωφρονιστῆρος ἱμαλίου. Idem *Can. Rhodig.*
Antiq. Lection. Lib. XVII. c. 4.
 Illud porro adjectis nihil obfuerit, *Her-
 culem* insaniam vehementius agitatam,
 quum vel *Amphitryonem* interfectorum
 videretur, lapidē a *Mineræ* impacto esse
 consopitum, ac lapidem *Σωφρονιστῆρος*
 nuncupatum. *Barnes.*

1000. Malimus, Ὅς καὶ φόνου μαργάν-
 τος ἔσχε. Sic *Phoen. 1172. ἄλλ' ἔγω
 μαργάντος* αὐτὸν ἱεὶ λίθῳ. *Παραλόγως*
 καὶ, λίθῳ ἱμαλίου κάραι κ. τ. λ. In hoc
 loco genitivus φόνου per μαργάντος non per
 ἔγω regi videtur. Sic *Soph. Aj. 50. Καὶ
 καὶ ἰεὶ λίθῳ χιρῖ μαργάντος φόνου.* Quem

- Ἡμεῖς δ' ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα,
 1005 Σὺν τῷ γίγνεται δισμὰ σιρραίων βρόχων
 Ἀνήπτομεν πρὸς κίον, ὥς λήξας ὕπνου
 Μηδὲν προσεργάσαιο τοῖς δεδραμένοις.
 Εὐδαίει δ' ὁ τλήμων ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα,
 1015 Παιῖδας φονύσας καὶ δάμαρτ'· ἐγὼ μὲν οὖν
 1010 Οὐκ οἶδα θνητῶν, ὅστις ἀθλιώτερος.

Una cum sene, et vincula ferentes, laqueo

- 1005 Nos vero liberantes a fuga pedem,
 Alligavimus ad columnam, ut finito somno,
 Nihil præter jam patrata faceret.
 Dormit autem ille miser somnum non felicem,
 Occisus liberis, et uxore. Ego quidem
 1010 Haud scio quoniam mortalium aut infelicioe.

versum verterunt tali modo Johnsonus et Brunchius: *At qui* (Qui vero. Br.) *in-*
hibuit manum autem cordis. Elmsl.

1002. *εὐδαίμωνι ενίοντι* Cetus tecti, sc.
 cum Hercules illud foliando et moliendo
 dirueret, de quo supra v. 1002. Musg.

1003. *δυσχερῆς* MSS. Steph. *δυσ-*
χερῆς. Musg.

1004. κα. Ἡμεῖς ἑλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν
 πόδα. Ἀνέπτομεν πρὸς κίον. Ὁ οὖν ἡμεῖς
 ἢ αἰ πρὸς ἐνέργοντι, ἀπεχόμεν οὖν καὶ
 ἐλευθεροῦντες πόδα ἐκ δρασμῶν καὶ φροῦς, ἢ
 ὄψοντες φρόντι τοῦ ποιοῦντος Ἡρακλῆα, τοῖς
 καθύπερθε αἰνέσι βαδίζοντες ἰσχυράμεν, ἀπο-
 ποτινύμεντες ἐκ τοῦ φροῦς βρόχου αὐτοῖς ἀν-
 ἐφόμεν πρὸς τὴν αἰών. Quare Scaligeri
 lectio non hic admittenda ἐκ δρασμῶν, quia
 non, jam somno correpto Hercule, se fuga
 servi liberabant, sed fuga prius elapsi,
 nunc denovo ex fuga pedem liberantur,
 hoc est, redierunt iterum ad Herculeum
 vinculis constringendum. Et in hunc
 sensum Latinam versionem, prius male
 se habentem, correximus. Barnes.

1005. Hic versus ante v. 1004. pos-
 itus erat, et legebatur *εὐδαίμων* (MSS. Ste-
 phani *εὐδαίμων*) βρόχων. Emendavere cer-
 tatim Heathius, Piersonus, Reiskius.

Herman.

Horum veruum sedes recte inter-
 mutat Piersonus, reliqua minus com-
 mode, meo iudicio, emendat. Legi autem
 vult:

— *δισμὰ εὐδαίμων βρόχων*
ἀνέπτομεν πρὸς κίον.

Funes ad columnam alligavimus. Atqui
 non satis erat hoc dicere, cum sermo de
 Hercule ad columnas alligando erat.
 Pro *εὐδαίμων* MSS. Stephan. *εὐδαίμων*.
 Forte:

Ἡμεῖς ἑλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα
 Σὺν τῷ γίγνεται δισμὰ εὐδαίμων βρόχων
 Ἀνέπτομεν πρὸς κίον —

ἀνέπτομεν, ferentes, afferentes. vid. Soph.
Ajac. v. 545. ἰδὲque Scholiasten. Musg.
εὐδαίμων Σιγῆς παθόν, αἶα ἡδαι βρόχων.
 Vox Euripidea. Barnes.

Reisk. quoque transponi versus volue-
 rat ita: *ἀνέπτομεν* ἑ. *Ἡμεῖς ἑλευθεροῦν-*
τες ἐκ δρασμῶν πόδα σὺν τῷ γίγνεται δισμὰ
εὐδαίμων βρόχων ἀνέπτομεν — Heath. autem
 hoc ordine versus scribi jussit:

Ἡμεῖς ἑλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα
 Σὺν τῷ γίγνεται δισμὰ εὐδαίμων βρόχων
 Ἀνέπτομεν πρὸς κίον —

vertitque: *Nos vero a fuga liberantes pe-*
dem, cum sene vincula ex loris jugalibus
columnam alligamus. Reisk.

1011. *ἐκ πόδα,* Imo *ἀπὸ πόδα,*
 ut in Phœn. v. 1153. *Ἀγύων ἀπὸ πόδα.*
 Vide et quæ dedi ad Electr. v. 1. Musg.

Ὁ πόδα ἴα, ἴα Ἀγυῶν ἐκ πόδα. De
 hac Ægypti quinquaginta filiorum ex
 Danaï totidem filiabus facta cæde, deque
 juvenum et puellarum singulis nomini-
 bus cæterisque ad hanc historiam perti-
 nentibus, consule Apollodorum in Biblio-
 thec. Lib. II. c. 1. sect. 4. et 5. Vide

ΧΟ. ὁ α'. Ὁ φόος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει
πάτρα, πρωδὸς.

Τότε μὲν περισσώτατος καὶ ἄπιστος
Ἑλλάδι, τῶν Δαναοῦ παίδων 1020

Τὰ δ' ὑπερίβαλε, παρίδραμι τὰ τότε κακά.

1015 ΧΟ. ὁ β'. Τάλασι Διογενεῖ κόρυ μοιότηκιου Πρῶκνης
Φόνον ἔχω λῖξαι θυόμενον Μούσαις·

Cho. Cædes erat, quam terra Argolica habet,
Tunc quidem celeberrima, et incredibilis
Græciæ, filiarum Danaï.

Hæc vero *κακά* superarunt, et cursu præterierunt mala illa.

1015 Misero æd generoso filio Progneæ unicum filium habentis

Cædem Musis mactatam dicere possem.

etiam Scholiast. Euripidis ad Orest. v. 876. Ἀργεὶς vero dicitur *φόνος* hic περιμύεσθαι, non quod res ista potum probetur, sed ob immunitatem et excellentiam quandam sceleris istius; qui enim optimus est nebulo, pessimus est homo. Scilicet, qui hanc rem minus consideravit, legebat *ἀπίστου*, quæ vox est plane contraria τῷ περιμύεσθαι. Danaus autem erat rex Argivorum, unde lucem habet istud, *φόνος*, ἢ Ἀργολὶς ἔχει πάτρα. *Barnes.*

Hoc Chori soliloquium vidit Prev. ideo a poëta esse compositum, ut somnus Herculis produceretur. *Beck.*

Chori persona huic systemati penfigenda est, quod in edd. vet. factum est.

Heath.

1012. Pro *ἀπείρας* dedi e Musgravii et Reiskii conjectura *ἀπείρας*. *Herman.*

ἀπείρας] Malim: *ἀπίστου*, incredibile. [Sic jam Reisk.] Olim hoc incredibile erat; nunc facio recenti superatur.

Musg.

1013. Legebatur *εἰς τὸν Δαναῶν*. Alterum articulum et dictionis poetice causa, et ob metrum delevi. Versus a dactylo in dochmium transit, ut illi in hoc carmine. Prodi solent metra habere, quæ deinde in anisotrophicis redeant.

Herman.

1014. Legebatur *εἰς τὸν*. *Herman.* Hunc locum olim monuit me Tyrwhittus sic corrigendum esse:

τὸ δ' ὑπερίβαλε, παρίδραμι
τὰ τότε κακὰ τῶν

δορυῖ μὲν μοιότηας Πρῶκνης
φόνος ἔχω λῖξαι —

Facinus Herculis, secundum hanc emendationem, scelus Danaïdum superat, quod hic liberos suos interfecerit, illæ non adeo arcta necessitudine conjunctos: cædem vero Ityos, quod Progne unicum tantum filium trucidaverit, Hercules contra tres. *δορυῖ μὲν*, patria necesse, ut *ἔργα μὲν*, *Rhes.* v. 374. *Musg.*

Τὰ δ' ὑπερίβαλε, παρίδραμι, etc.] Ταῦτα, *δορυῖ* τὰ δὲ Ἡρακλῆος κατὰ τῶν πατρὸς αὐτοῦ διδραμῶν, καὶ ἄλλας φόνος περιμύεσθαι καὶ, ὑπερίβαλε, καὶ παρίδραμι, *δορυῖ* τὸν δὲ *δορυῖ*, ὅστις τὸν φόνον τῶν Ἰτυῶν, ὅτι τὸν μόνον αὐτοῦ Πρῶκνης διδραμῶν, καὶ τὰ τότε κακὰ περιμύεσθαι τῶν τῶν ἄλλ' Ἰτυῶν *δορυῖ* καὶ ἰθὺς αἰψὲς τῇ μοιότητι Πρῶκνης, ὅστις Ἰτυῶν, ταῖς καὶ Πρῶκνης μοιότητι κακῶν. De Progne, Philomela, Torquæ et Ityos historia vide Apollod. Bibl. Lib. III. c. 13. sect. ult. item Ovid. Metam. Lib. VI. Fab. 8. Scaliger pro *εἰς τὸν* legit *εἰς*, Duportus, *εἰς τὸν*, neuter mihi placet. *Barnes.*

Ταῖς casu accus. positus, et Danaïdæ facinus designat, quod ab Ityos cæde facti atrocitate superatum testatur poëta. *Heath.*

1016. Videtur lectio sana esse, modo aliter, quam a Barnesio factum, explicatur. Hoc dicit, opinor: Itye hostiam possum dicere mactatam, ut a Musis celebraretur. Brodeus videtur *λῖξαι μοιότηας* junxisse, quod ut ad constructionem durum est, ita sensum turbat. *Herman.*

- Σὺ δὲ τίνα τρίγονα τεκομένος, ὦ δαΐε, 1025
 Λυσσάδι συγκατεργάσω μοῖρα.
 ΧΟ. ὁ γ'. Ἐς τίνα στιναγμόν,
 1020 Ἦ γόον, ἢ φθιτῶν ᾠδάν, ἢ τὸν Ἀΐ-
 δα χορὸν ἰαχίσω;
 ΧΟ. ὁ δ'. Φεῦ φεῦ,
 Ἰδεσθε, διάνδιχα κληῖδρα
 Κλίσσεται ὑψιπύλων δόμων.

στροφὴ α'.

Tu vero tres filios, quos genuisti, O infelix,
 Rabioso confectis fato.

Ad quem genuisti

- 1020 Aut luctum, aut defunctorum carmen, aut Plutonis
 Chorum resonabo?

Heu, heu,

Videte, bifariam claustra
 Altarum adium panduntur.

Θεῖμας] An legendum εἰμας, cele-
 bratum. Musg.

Φόνος ἔγωγε λίξω Θεῖματος Μούρας] Hanc
 eandem Musis factam dicit poeta, quia
 exinde facta erat canora vox, ut Du-
 port. notat: Procne enim hirundo, philo-
 mela, lusciniā. Tereus factus upupa.
 Philomela autem praecipue est Musis
 sacra avis, ob dulcissimam cantilenam
 ejus; unde et Ἀελὼς quasi ab αἰλῶ, dici
 videtur. Hinc Eurip. Helen. v. 1108.
 Σὶ τὰς ἡστέλας ἐνὶ ἡδυστέρῳ. Μουσὴν
 καὶ Θέανω ἰσχυροῦται, ἀναβέβηται, Σὶ τὰς ἀν-
 λένεται ἰσχυρὰ μολγόντ' Ἀελὼν λακρυόεντα.

Barnes.

Heath. Θεῖματος scribit eodem sensu,
 eandem — a Musis celebratum. Beck.

1017. Prae emendatur, quia ὁ δαίη non
 usurpant tragediae scriptores. Complures
 aliorum conjecturas videre licet in notulis
 Barnesi ad h. l. Veram lectionem esse
 putamus ὁ δαίη. Hae lectio nec sensum
 nec versum laedit. Similitudo quidem
 inter ΔΑΙΗ et ΤΑΔΑΗ minime obvia.
 Sed haec tragodia de rebus minutis fasti-
 dire nos solet. In ed. Ald. αἰῶ pro
 αἰμα invenimus, v. 80. αἰμα pro αἰμα,
 v. 269. αἰμα pro αἰμα, v. 301. αἰμα pro
 αἰμα, 311. αἰμα pro αἰμα, v. 390.
 αἰμα pro αἰμα, v. 482. αἰμα pro
 αἰμα, v. 547. αἰμα pro αἰμα, v.
 725. αἰμα pro αἰμα, v. 834. αἰμα

pro αἰμα, v. 920. αἰμα pro αἰμα, v. 931.
 αἰμα pro αἰμα, v. 1386. Et menda
 ejusmodi haud minus miranda. Edm.
 ὁ δαίη.] Canteri conjectura est, quam
 non dubitavi recipere. Valet autem:
 O miser. Sic ὁ δαίη Τυμολόρα, Soph.
 Ajac. v. 795. ubi Scholiastes: δαίη,
 αἰμα τὸ πάλιν, Ἀρταῦξ δὲ, τὸ δέκατος.
 Ed. Ald. ὁ δαίη, quod varie a variis tem-
 tatum est. Musg.

Σὺ δὲ τίνα τρίγονα τεκομένος, ὦ παῖ
 δαίη.] Παῖ δαίη restituo pro δαίη, quod
 prius obtinebat; Canterus legebat δαίη,
 idem Scaliger et Duportus, sed non us-
 quequoque literarum vestigiis servatis.
 Aemilius Portus aliam lectionem esse,
 videt. ὁ δαίη, et certe ex δαίη et δαίη fit
 παῖ δαίη. Henricus Stephanus ait: Pro
 δαίη sunt qui reponendum putant ὁ δαίη
 παῖ. At Brodæus ὁ δαίη legens, exponit
 ὁ δαίη filiorum carnifer Hercules. Quid si
 vero scribamus, ὁ παῖ, vel ὁ παῖ, ut Cho-
 rus Senum Herculem vocet filium, utens
 compellatione scilicet usitata ad nota
 minora. Barnes.

Heath. praefert H. Stephani emenda-
 tionem ὁ παῖ. Beck.

1019. Ἐς τίνα, in queream, in oc-
 cisione, an in omni qui occidit. Herman.
 Non recte hic procedit sententia. Lego:

αἰ τίνα εὐαγυῖα, ἢ γὰρ,

1025 ΧΟ. ὁ εἶ. "ὦ μοι, ἀντιστ. αἰ.

¹Ἰδεσθε τὰ τέκνα πρὸ πατρὸς

^ν Αθλια κείμενα δυστάνου.

ΧΟ. ὁ στί. Εὐδαιμοντος ὕπνον δαιμόν ἐκποδὸν φόβου. *ιστορίας*.

ΧΟ. ὁ ζ'. Πίρι δὲ δισμὰ καὶ πολὺβροχ' ἀμ-
μάτωι ἔστιν δὲ β'.

1030 'Ερείσμαθ' Ἡράκλειον . . . . .

Ἀμφὶ δέμας τάδε λαῖνοι-

1025 Help me!

Videte miseros istos liberos ante patrem

Miserum iacentes.

Qui dormit gravem somnum seorsim a strage.

Circa autem vincula, et ex multis laqueis compacta nodorum

1030 *Retinacula circa corpus Herculis*

Haec lapidea alligata

7. *Arctostaphylos* Mill.

8. *de'Alla vede l'arcone*

Quibus quædam gemitum, aut lacrimas, aut inferorum irrationem, aut Platonis Chorum, resonabo?

ἀλλ', praebent MSS. G. et 2714. Ed. Aldina ἀλλὰ, pro quo Scaliger ἀλλόθεν. *χαρὶς ἀλλὰ*, ut *χαρὶς τοῖς ἀλλοῖς*; εἰδῶ, Suppl. v. 86. Offendat forte aliquem *χαρὶς ἰα-χῶν*. Sed videntur Graeci *χαρὶς* et *χαρίσας* nonnunquam de carminibus adhibuisse. Anolten. Rhod. Lib. II.

— 145 —

Ubi Scholiastes: οὐ μὲν καὶ ἄλλοι ἀναγοί-
 25. Sic et Philo Judaeus cygnem Mo-
 sis cantionem χαίρας vocat, p. 477. Ed.
 Turneb. Sic et Aristophanes χαίρας ἰ-
 σχυλάριον, Ran. v. 250. et vicissim χαί-
 ρας δὲν, Thesmoph. v. 109.

Plato de Legg. II. *χρυσία γὰρ μὲν ἀγχα-
ρίσ ἐστι καὶ τὴν ἐν ἀνθρώποις λέγει*, p. 788. A.
Idem: *χρυσία δὲ ἐν ἰουδαίοις ἀναθίσκει*,
p. 795. C. Clemens Alexand. *χρυσίαις*
inter poëmatum species recenset, p. 308.
C. Aluze.

1024. *Κλίμενα*] Male MSS. Steph.
κλίμενα. Musg.

κλίσεων] Ita restituo ex Aldina optima
editione, pro κλίεσθαι, quam vocem Hen-

ricus Stephanus ex Veteri Codice, nescio quo, male, ut mihi videtur, rescindit. Idque satis docto lectore apparebit, quod elisio nulla fit, ut fieri certe deberet, si *ἀλίσσεν* legeretur, ante vocem *ἐφύλαξεν*. Recte itaque Brodæus *ἀλίσσεν* retinet, veritatem *prostrate facient*; de foribus loquens, quas cum Megara, unico filio secum abrepto, contra Herculeum clauserat, ille eo furens amplius, suo robore adeo diffregit, ut etiam cum cardinibus ipsius et postibus humi prostravit. Ut supra apparet ad v. 998. 'Αλλὰ γὰρ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ἵσχυς ἀνίστασθαι καὶ ἀλίσσιν ὄφρας.' Οὐ γάρ, ὡς ἐν αἰνῶνι τῶν Κελευσίων ἐν, Ἰσάνειον, περὶ ἡλίου, ὁ Στράβων· ἀνίστασθαι ἐναβῆναι. &c. *Barnes.*

1025. *Legebatur idem. Herman.*

1026. Legebatur vāli, quod ut ferri possit correpta prima sequentis vocabuli syllaba, non puto tamen a poëta scriptum esse. *Herman.*

1026. a. Lige 'lūstā ā rīna rēi va-
raia. *Elmal*.

1028. EFF. — *piens*.) Hinc Prov. red-
ditur ita: il dort d'un sommeil effrayant
hors de l'enceinte souillée de sang; ad-
jectif hanc notam: Ce mot (*ieru*) me
paraît placé là pour indiquer que le lieu
de la scène ne devoit pas être souillé de
sang. Il paraît cependant qu'on devoit

σιν ἀνημμένα τ' ἀμφὶ κίοσιν οἶκων.

1040

ΧΟ. ὁ κ'. Ὁ δ', ὡς τις ὀρείς, ἀπτερον καταπτείνων λαμβάι.

'Ὡδῖνα τίκων, πρῖσβυς, ὑστέρῳ ποδὶ

1035 Πικρὰν δῖάκων ἤλυσιν, πάρισθ' ὁδε.

ΑΜ. Καθμῖοι γίροντες, οὐ σῖγα σῖ-

στερῇ γ.

γα; τὸν ὕπνῳ παρειμένον ἰάσατ' ἐκ-

1045

λαθίσθαι κακῶν.

ΧΟ. ὁ δ'. Καὶ σὶ γε θακρύνεις στίῳ, πρῖσβυ,

καὶ

στερῇ δ.

Circa columnas aedium.

Hic vero, veluti avis, gemens implumem

Partum liberorum, senex tardo pede

1035 Acerbum iter conficiens, adest hic.

Αμ. Senes Thebanī, non tacite, tacite

Somno resolutum vinetis

Oblivisci malorum?

Χο. Et te gemo lacrymis, senex, et

apercevoir les corps dans l'enfoncement;
du moins le chœur les voit. *Beck.*

1029. Legebatur *ἐπὶ δὲ καὶ*.

Herman.

Περὶ δὲ δερμά] Ita MS. E. Ed. Ald.
ἐπὶ δερμά δ. *Musg.*

1030. Lacunæ signa metri indicio po-
suit. *Herman.*

'*Ἐρίσμαθ'*] Duportus legit *ἐρίσμαθ'*,
sed vox *εἰρήμη* vix satis authentica est, et
ἐρίσμα recte vocantur *εὐλόγημα* *ἐρίσμα*-
τα, *ἔρ δ'* *αἰεὶ* 'Ἠρακλῆς αἰεὶ *ἐπὶ αἰε'*
ἐρίσμα, καὶ *ἐρίσμα* *ταῖς* *θεαταῖς* *ἐρδίσ-*
σεται. *Barnes.*

1031. Legebatur *λαῖνοι ἀναμῖνοι ἀμφὶ*
κίοσιν οἶκων, nisi quod Ald. Brub. Herv.
prima *κίοσιν*. *Herman.*

Altero *ἀμφὶ* amisso, proximi versus
metrum idem ac illud vv. 1023. 1029.
Versus antecedeni conferri posset cum
vv. 1024. 1027. Notavit Wakefieldius
εὐ μὲ subaudiri ante 'Ἠρακλῆς, et perti-
nere ad v. 636. Ellipsis ejusdem alium
exemplum vide v. 569. *Elmsl.*

εὐ δὲ, *αἰεὶ* *αὐτε*. Sic scribendum,
non *αἰεὶ*, *hæc*. *Musg.*

1032. *ἀκακῶ*] Ita Edd. recent. memento
H. Steph. nec variat MS. E. Ed. Ald.
ἀκακῶ. *Musg.*

1033. *εὐ δὲ λαῖνοι*] Optime Canterus

ἔλαον, quod hic edi volueram. Sic *ἔλα-*
ον *πρηνεῖς*, *Hecub.* v. 67. *βαῖνος ἔλαον*,
Phœn. v. 859. *ἔλαον*, *urgens*, *occidentem*,
ut *ἔλαον* *ἀφ' ὧν* *εἶδε*, *Æschyl.* *Eu-*
men. v. 406. vid. et *Sept. c. Theb.* v.
377. *Pers.* v. 84. *Musg.*

Πικρὰ *λαῖνος ἔλαον*, *πάρισθ' ὁδε*] Cum
olim scriptum esset *ἔλαον* *τὸν λαόν*, Can-
terus dixit: Puto, Euripidem scripsisse
ἔλαον ἔλαον, quo vocabulo in Phœnissis
etiam de Thesla utitur. Locus exstat
Phœnis. v. 859. *Πικρὰ δὲ βαῖνος ἔλαον*
μύλα *πικρὰ*. Notandum autem est, *Am-*
phitryonem non jam de solvendo Hercule
cogitare; sed tardo gressu Chorum ac-
cedere: quare nihil *εὐ δὲ λαόν*, sed mul-
tum *ἔλαον*, i. e. *βαῖνος*, valet. *Barnes.*

1036. αα. *Καθμῖοι γίροντες*, *εὐ* (*εἰς*, *εἰ* |
γα) *τὸν ὕπνῳ παρειμένον ἰάσατ'* *ἐκ* | *λαθίσθαι*
κακῶν] Hoc modo hi versus adhiberi
debent. Vulgo legitur *ἰάσατ'* *λαθίσθαι*.
ἰάσατ' *Barnesius*, *ἐκλαθίσθαι* *Hermannus*,
emendavit. *Conf. Æsch. Theb.* 256.
εὐ (*εἰς*) *μύλα* *εὐδ'* *ἐπὶ* *κατὰ* *πύλας*;
Elmsl.

1036. αα. Hinc sextum actum inchoat
Prev. Beck.

1037. Nisi, ut Wakefieldius, post *εἰς*
interrogationis signum posuerit, cum Bar-
nesio legendum erit *ἰάσατ'*. 'Ἐκλαθίσθαι

- 1040 Τίτεια, καὶ τὸ καλλίνικον κᾶρα.
 AM. Ἐκαστέρω πρόβατε, μὴ κτυπεῖτε, μὴ στροφή v. 1050
 Βοᾶτε, μὴ τὸν εὖ διαύοντα ὑ-
 πνώδια τ' εὐνᾶς ἐγείρετε.
 XO. ὁ ἰ. Οἶμοι, στροφή στ'.
 1045 Φόινος ὅσος ὄθ' AM. ᾠα ᾤ, διὰ μ' ὀλῆτε. XO. ὁ ἰ.
 Κεχυ-
 μένος ἱππαντέλλει.

- 1040 Liberos, et præclaris-victoris insignem virum.
 Am. Longius abcedite, ne strepitum faciatis, ne
 Clametis, ne tranquille agentem
 Et somniculosum ex somno excitetis.
 Cho. Heu me,
 1045 Quanta hæc est cædes! Am. Ah, ah, discedite. Cho. Iratus
 Vultum attollit;

pro vulgato λαβίεθαι scripsi. In Oreste 319. τὴν Ἀγκυρίωντι γένει ἰδέναι ἱλαβίε-
 θαι λέγουσι. Musg.

ιδέναι] Legendum cum Barnesio ἰ-
 εῖναι, quod et superscriptum habet meum
 Aldine exemplar, puto, ex MS. Musg.
 1039. Addidit γι. Herman.

Legit Hermannus, Καὶ εἰ γι θαρύνει.
 Legimus, Κατὰ εἰ θαρύνει εἶναι, i. e. κα-
 τὰ εἶναι εἰ θαρύνει. καταρύνει ter in hac
 tragedia occurrit, vv. 1033. 1106. 1132.
 Ethal.

1041. Ald. μὴ κτυπεῖτε, κτυπεῖτε, μὴ βοᾶτε.
 Alterum κτυπεῖτε reliqui omittunt. Deinde
 pro ἰδέναι MSS. Stephani ἰθαλύνει.
 Graviter hanc stropham corruptam esse
 etiam metra indicant, quæ non modo longe
 ab antistrophicis recedunt, sed plane sunt
 insolentia. Indiget hic locus, si quis
 alius, codicum auxilio. Si tamen con-
 jecturæ locus est, ita fore scribendum suspi-
 ceris:

ἱππαντικὴ κρύεσθαι, μὴ κτυπεῖτε, μὴ
 βοᾶτε εἰς τὸν διαύοντα ἰ-
 σνῶμα γ' ἢ ἰσνῶμα,

ut μὴ βοᾶτε ἢ ἰσνῶμα sit pro μὴ βοᾶ ἢ ἰσνῶμα
 ἱγνῶμα, et ita ἱγνῶμα ex interpretatione
 ortum putetur. Nisi malis, μὴ βοᾶτε εἰς τὸν
 εὖ διαύοντα ἰσνῶμα ἱγνῶμα. In ἰδέναι
 etiam Scidlerus incidit. Herman.

1042. ἰδέναι] Emendat Scaliger

ἰδέναι, Barnesius, eodem sensu, ἰδ-
 ἑναι. Sed cum Amphitryon proximo
 versu somnolentum dumtaxat dixisset,
 quem hoc versu bene dormientem dixerat.
 Lego: ἰθαλύνει, i. e. ἰσνῶμα εἶναι, ἀρε-
 μέναι. Sic ἰσνῶμα Oppian. Halieut.
 Lib. I. v. 25. et v. 156. MSS. Steph.
 ἰθαλύνει, quod non juvat. Musg.

ἰθαλύνει] Ita pro ἱθαλύνει repono.
 Scaliger legit ἱθαλύνει, sed mihi composita
 vox magis placet, ob hiatum vitandum.
 Am ἰθαλύνει pro ἰδέναι. Barnes.
 Beck. legit ἰσνῶμα ἱθαλύνει, id est, ἰσνῶμα,
 placida, placida.

Heath. probat lectionem codd. Steph.
 ἰθαλύνει, meridianam, sed versus ita con-
 sultit:

Τὸ ἰθαλύνει, ἰσνῶμα ε' periodus.
 Εἰς τὸν ἱγνῶμα iambicus dimeter brachyca-
 talectus.

Beck.

1044. a. Versum ita Heath. disponit:

XO. Οἶμοι, εἴνε ἱεὺς εἰς: iambicus dimeter
 brachycatalectus.

AM. ᾠα, ἰ, ἱππαντικὴ. Idem.

v. 1047. a. idem ita:

ἄλῃς ε' ἱγνῶμα. ithyphallicus.
 Μὴ Νῆρι ἀποκρίσθαι. prosodiacus.

Beck.

- ΑΜ. Οὐκ ἀτρεμαῖα θρήνον αἰάξεν', ὦ γέρον-
τες; 1055
Μὴ δέσμι' ἀνγειρόμενος χαλά-
σας ἀπολεῖ πόλιν, στροφή γ.
1050 Ἄπο δὲ πατέρα, μέλαθρά τε καταρρήξῃ.
ΧΟ. ὁ ἰά'. Ἄ. δυνατά, δυνατά μοι. στροφή η'. 1060
ΑΜ. Σῖγα πτοῶς μάθω φέρε, πρὸς οὓς βάλω. στρ. ζ'.
ΧΟ. ὁ ἰβ'. Εὐδαί; ΑΜ. Ναί, εὐδαί ὕπνον ὀλοόμενον,
ὅς ἔκα- ἀντιστρ. γ.
1055 ἦν ἄλοχον, ἔκανε δὲ τίκεα τοξήρει 1065
Ψαλμῶ τοξεύσας.
ΧΟ. ὁ ἰγ'. Στίναζε νῦν. ΑΜ. Στενάζω. στροφή ι.

Am. Non tacitam lamentationem lamentamini, O senes?

Ne excitatus, vinculis ruptis,
Perdat civitatem,

1050 Perdat patrem, et domum dejiciat.

Cho. Ut possibile, possibile mihi.

Am. Tace, spirationem considerabo; age, aurem admovebo.

Cho. Dormit? Am. Sane quidem dormit somnum execrandum, qui

Uxorem interfecit, qui interfecit etiam liberos, arcus

1055 Stridore conficiens.

Cho. Gemo nunc. Am. Gemo

1045. Legebatur ἦ. Διὰ μ' ἰλαῖνι pro
vulgato ἡρακαῖνι, quod nemini debebat
non in mentem venire, ab solo Wakefield
occupatum video. Verba εἰρημίας
ἡρακαῖνι, quae male ad Amphitryonis
orationem referebantur, Choro dedi.

Herman.

1045. s. Εἰρημίας ἡρακαῖνι. Malim:
εἰρημίας δ' ἡρακαῖνι, iratus vulnus at-
tollit. εἰρημίας a ἡρακαῖνι, irascor, si a
Veteribus non repudiatum esse constaret,
extra dubium esset emendatio. Ita quid-
em legendum videtur in Q. Calabri Lib.
II. ubi Ed. Ald.

ἦν δὲ αἰετὶς γι χερσὶν Ἀρνίχον.

Musg.

1047. In versus initio videtur δ δ exci-
dissc. Ἀνερμαῖα dedi pro ἀνερμαῖα, et
αἰάξεν' pro αἰάξεν'. Herman.

1050. Legebatur κενεαῖος. Vide v.
860. Herman.

Ἄνδ' ἢ πατὴρ, Optime Tyrehistus
ἀνδρὶ πατὴρ. [sed ita jam Heath.]

Musg.

1051. Legebatur sine sensu ἀνδρὶ
ἀνδρὶ μὲν. Compars cum hoc colloquio
Orest. 140. sq. Herman.

1052. Legebatur εἰς, uti supra 1036.

Herman.

1053. In Ald. Brusch. Hervag. Com-
melin. Cant. Musgr. bis est ἦρα. Semel
in ed. Brodici, Paulii Stephani, Barnesii.

Herman.

Ex interrogatione εἴη conjicit Prev.
Chorum suo loco, in orchestra, atque adeo
procul ab Hercule constitisse. Beck.

1054. s. Ita hos versus constituit
Heath.

Ἐκαστὸν ἢ πένθემιστον trochaica, aut
iambica.

Τετάρη φελλμῶν τετράμετρον spondai-
ca.

ΧΟ. ὁ γ', Τέκνων ὅλκιθρον, ΑΜ. Ἰάμοι.

ΧΟ. ὁ γ'. Σίθιεν τε παιδός, ΑΜ. Αἱ, αἱ. στροβή κα'

ΧΟ. ὁ γ'. ὦ πρίσβυ. ΑΜ. Σῖγα, σῖγα.

1060 Παλίντροπος ἔξανειρόμε- ἀντιστροφή ζ.
νος στρίφεται· Φίρε, 1070

Ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μίλαθρον πρύψω.

ΧΟ. ὁ ἰδ'. Θάρσει· νῦν ἔχει βλάβειν παῖδι σῷ. ἀπ. 9.

AM. 'Oṛāṭ', ὀράτης . . ἀναστραφῆς π.

1065 Τὸ φῶς ἐκλιπτεῖν ἐπὶ κακοῖσιν οὐ ἀντιστροφή β.

Φεύγω τάλας· ἀλλ' εἴ με κανεῖ πατέρ' ὄντα,

Πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μῆσται.

Cha. Mortem liberorum. Asa. Hei mihi.

Chs. Ob te et filium. As. Ah, ah.

Chs. 0 serer. Am. Tace, tace.

1060 *Rursus excitatus*

Se volutat : agre.

Corpus occultatum sub atrio tegam.

Chs. Confide: non habet calcebras filii tui.

Asa. Videte, videte.

1065 *Lucern quidem relinquere in malis non*

Euglio miser: verum si me, qui sum pater, interficiat.

Ad mala autem mala addet.

XO. *Tricentrus* n. sp. basis iambica.

et v. 1058, 9. dividit hoc modo:

At, aT, T series pentameris trochaica.

Abh. *stya*, *stya*, *valyevan*. periodus.

Rock.

1055. Ψαλμδ] Vid. ad Ion. v. 172.

Mfang.

Ψαλλεῖς ἐσθέρης] Supra ad loc. v. 179. Ψάλλεις ἢ ἐσθέρης ἐσθέρης, notativum, vocem Ψάλλεις proprie significare, *littera chorodis* aut *nocturni tango*, sive arcus intendendi causa, sive soni musici excitandi, quam rem loco alibi confirmavi ex Bacchis. Hoc in loco ψάλλεις ἐσθέρης significat sagittas sonanti nervo excussas. Quod autem tunc ψάλλεις proprie respiciat sonum quemdam, puta lyrae aut arcus pulsu excitatum, ex auctoribus abunde constat. Lucianus in Parasito, f. 770. Ὅστις γὰρ αἰεὶ τὸν ἄρχοντα αἰεὶ, ὅστις ψάλλει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀρχοῦ.

αὐτοὶ ἰσχυροὶ χωρὶς ἥρωος. Suidas in voce
Βαγζά. Αἱ μεταγραφὴ βάρβαροι εἶπαι γυναι-
κας· ἵσταν αὐτοῦ ἰσχυροὶ Βαγζά. Καὶ
εὐτόνο αἱ μὲν ἀπλάττω, αἱ δὲ φάλαγγες στυ-
γαχίρην, αἱ δὲ Ἰστυαχίρην φιλαντίρη. αἱ αὖ-
τις αἱ στυαλάντες τῷ φάλαγγι. *Barnes.*

1056. Persone sic distincte erant: AM. *εὐαγγέλιον* vltimus *διατίθη*. XO. *ἰσὺς* *καὶ* *ἐκείνους* *ἐν* *ἐκείνῳ*. AM. *εὐαγγέλιον*, etc. 'ἰσὺς *καὶ* *ἐκείνους*, ut corripiatur media in *διατίθη*. Aliter *ἐν* *καὶ* *ἐκείνους* legi poterit. *Herman*.

1058. Heisk. scribit: *waslig w', et fui et fili tui couasa.* Beck.

1060. Sic scripsi pro ἱεραγιστάτος. Ca-
rent verbo ἱεραγιστάτος lexica. *Herman.*

1063. In Ald. Brub. Herv. prima
Chori nomen abest. Herman.

1064. *Excidit* μ vel δ . *Herman.*

1065. Legebatur ei *per* *quosdam*. Herman.

1065. a. σ^6 Φ_{1075}] Ita MSS. Steph.
Ed. Ald. σ^6 Φ_{1075} σ^6 Φ_{1075}

Ed. Ald. a çuizor. Muzg.
1067. Sarmat. B. 1067.

1067. Servant *et*, quod in libro est, ut

Πρὸς Ἑρινύσι θ' αἶμα σύγγοιόν ἔξει.

ΧΟ. ὁ ἴε. Τότε θανέῃς σ' ἵχερην, ὅτε δαμαρτί σα̃ ἀν. ε.

1070 Φόνον ὁμοσπόρων

Ἑμελλας ἱκπράξειν Ταφίων περίκλυτον ἄστυ πέσας.

ΑΜ. Φυγᾶ, φυγᾶ γέροντες, ἀπόπρο δαμάτων ἀν. ε.

Διάκιτε, Φεύγετε μάργρον 1085

Ἄνδρ' ἐπιγειρόμενον.

1075 Τάχα δὲ φόνον ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν ἀντ. δ.

Ὅδ' ἀναβακχεύσει Καδμείων πόλιν.

Et præter Furias habebit eandem cognatam.

Cho. Tunc te mori oportuit, quando conjugii tui

1070 Eandem fratrum

Ulturus eras, eversa insulari urbe Taphiorum.

Am. Fuga, fuga, senes, procul ab aedibus

Currite, fugite furiosum

Virum excitatum.

1075 Mox eandem alteram ad eandem addens,

Bacchabitur per urbem Thebanorum.

omissa putetur apodosis. Aliter apodosis hoc versus incipienda esset, scribendo *πρὸς Ἑρινύσι* *εἰ.* Herman.

1069. καὶ ἐπὶ δαμαρτί ἐπὶ Φόνον ἱκπράξειν ἄστυ πέσας. Οἱ Τάφιόν καὶ αἱ Τελιδίαι ἀναγνώσαντες ἐπὶ τῆς Ἑλικονίης βουί, αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ παῖδας, τῆς Ἀλκμήης ἀδελφεῖ, τὸν Θερμώδων ὀνειργαστοῖσιν. Ὁ δὲ πατὴρ ἀχθισθὺς εἰς Ἀλκμήης γάμον ἱκπράξει γαμήλαιαν, τῇ Σίλῳτι ἐκκληθεῖν τὴν δάμαρτον τοῦ παῖδος αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἀμφιτρίων ἱκπράξει τὴν αὐτὴν αὐτοῦ, καὶ Τάφην τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ, πρὶν τῇ Ἀλκμῳῃ συνελθεῖν. Νῦν δὲ λίγαν Τάφην γὰρ, ἢ ὅχι αἱ Τάφην καὶ Τελιδίαν ἀνιέντας ἀδελφεῖ, ἢ ὅχι αὐτοὺς καλεῖ, ἢ αὐτὴν δὲ, μὴ τὸν Ἑλικονίαν τοῦ πρὶν τῇ Ἀχθισθῇ. Οὗτοί τινες ἐκρήξαντες αὐτοὺς καλεῖ Τάφιον ἀνιέντας ἄστυ, καὶ ἢ νεκροῖς. De hac re ita Hesiodus Scut. Herc. v. 15. de Amphitryone loquens: Ὅδ' ἄγε αἱ εἰς πρὶν λελχίαν ἱκπράξει ἱκπράξει Ἑλικονίης, πρὶν γὰρ φόνον τίσαντο κακιστοῦτον μεγαθύμου ἢς ἀλκχόν, μαλὶς δὲ κακιστὴρ ἐπὶ αἵματι Ἄνδρ' ἱκπράξειν Ταφίων δὲ Τελιδίαν. Vide supra ad v. 60. Item Apollonii Rhodii Scholiasten et Hesiodi Scholiasten ad Herculis Scutum, et Apollodori Biblio-

thec. Lib. II. c. 4. §. 5, 6, 7. Eustathium in Odys. α'. et in Dionysii Periegesin, Stephanum ἐπὶ αἰλίου et lexicographos. Berner.

1070. Φόνον ἱκπράξειν] Fratrum sc. Alcmenæ, qui a Taphis proelio occisi sunt. Apollod. Lib. II. c. 4. sect. 6.

Μουσ. ἱκπράξειν] Hesiod. Scut. Herculis v. 17. Κακιστοῦτον μεγαθύμου. Berner.

1070. α. Φόνον ἱκπράξειν] Ἑμελλας ἱκπράξειν] Ἑμελλας hic secundam corripit. Versus enim est asynartetos ex penthemimeri trochaica, et dochmiaco. Heath.

1071. Ἑμελλας ἱκπράξειν] Cum uicini parares, i. e. antequam Hercules genitus esset, quod factum est, expeditione in Taphis finita. Apollod. Lib. II. c. 4. sect. 6. Hesiod. Scut. Herc. v. 15. et seq.

Μουσ. 1073. Διάκιτε,] Hecychius: δάκναι — μὲν ἱκπράξειν, ὑπὸν δὲ, quæ in notis citantur. Musg.

1075. Addidi ἢ. Herman.

1076. Addidi ἢ. Herman. ἀναβακχεύσειν Καδμείων πόλιν.] Ἀναβακχέω primam hic producit. Versus est asynartetos ex duabus penthemimeribus trochaica. Heath.

ΧΟ. ὦ Ζεῦ, τί καὶδ' ἡχθῆρας ὦδ' ὑπερέκτως
Τὸν σόν, κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόδ' ἡγάγας.

1090

'HP.'E_α.

1080 Ἐμπους μὲν εἰμι, καὶ δίδορχ' ἄπτερ με δεῖ,
Αἰθεῖρα τι καὶ γῆν, τόξα δ' ἡλίου τάδε·
Ὅς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι
Πέπτωκα δεινῷ, καὶ πνοᾷς θερμᾶς πνέω,
Μετάρσι, οὐ βίβαια, πνευμόνων ἄπο.

1095

1085 ἰδοὺ, τί θεσμοῖς, καὶ οὐκ ὅπως, ἁρμισμάτος

Cha. O Jupiter, quare odisti adeo immodice filium
Tuum, et induxisti in mare hoc malorum?

Nov. Home.

1080 Spiro quidem, et video quae me oportet,
Aërem et terram, et radios hosce solis.
Ut in tempestatem, et mensis perturbationem
Incidi gravem, et spiritus ferventes duco,
Sublimiter, non equaliter, ex pulmonibus.

108.5 *Ebena, quid vinculis, ceu navis, devinctus.*

1077. Hunc et sequentem versum, qui in libris Herculi tribuebantur, Scaliger Amphitryoni, Heathius et Tyrwhittus Choro adscribendos censuerunt. *Herman.*

Legit Wakefieldius *Grasshopper*, et laudat Heath. ad *Nesch. Agam.* 476. tacet Hermannus. *Elm.*

Hoc distichon sub persona Amphitryonis continuandum censet Scaliger. Rectius, meo iudicio, Tyrwhittus [et ante eum Heath.] Choro tribuit. Ab Hercule certe non enuciari ostendit v. 1105.

Many.

*Ω Ziē.] Hoc distichum Scaliger sub persona Amphitryonis continuat, Herculemque facit loqui incipere ad *Ea.

Barnes.

1078. εἶς] MSS. Steph. εἰς. *Mug-*
καὶ ὠλεως] Vide *Erosium* in *Ada-*
gio, *Mare malorum*. Ita *Hippolyt.* v.
824. *Καὶ εἶς τὰς ὠλεως αἰσῶν*. Ita
Ion. v. 923. *Ὁ μὲν πῶτος Σαουὺς ἐπύ-*
τοι καὶ εἶς. Βαρύς.

1079. "Ea,] Extra versum ponitur.
Vide ad Ion. v. 1311. Barua.

1081. *τιζα θ' ἀλίου ραίρ*] Τίζα ἀλίου ραίρ, *καλὰ, μεταφρασ.* Ita radii solis Apollinis dicuntur sagittæ; radios enim sol, ut sagittas, in terras iaculatur, atque spar-

git ex inexhausta sua lucis phætrea, ut
orbem collustrat. Hinc Apollo Τάτης
colitur in Siccyona. Ηεσυχίας: Τάτης
ἡμεῖς· εὖ Ἀντίλαος, εὖ ἡ Σανονία. Ideo
et λατρίαι, λατρεῖσθαι, λατρεύειν, λα-
τρεῖν, Apollo a Ποῦς dicitur, ut et Diana
λεξιμας, et εὐρεῖν, et utrisque arcus
et sagitte tribuntur, ob hanc nimirum
radiorum iaculationem. *Bornes.*

1082. ♀ ab Reiskio et Wakefieldio additum. *Herman.*

Reisk. scribit $\frac{1}{2}$ $\bar{F}$ 1 ob precedenti μ is.

1085. *ισ. ἡδ. vi ἱερῶν, πῶς τῶν, ἀερμα-
μας Νινίαν δάμας καὶ βασιλῆα Περσῶν
ἐπὶ τῶν λαῶν τυχεύματα.* "It is not
without cause δάμας δάμας." "Friget,
vehementer friget, nec loci granditatem spirat, humi-
lia locustis, *πῶς τῶν τυχεύματα.* Liquido
mihi constat Euripidem non adeo negli-
genter venustam figuram administrasse,
ac ad hunc quodammodo morem non
scripsisse versus pulcherrimos: ἡδ. vi
ἱερῶν, πῶς τῶν, ἀερμαμας Νινίαν δάμας
καὶ βασιλῆα, ὅσων ἐπὶ τῶν λαῶν
τυχεύματα. Mito aliquis sum vasa-
cia, ut in portu natū. Wakefield. Eleg-
tancia verba magis quam emendationis
accuratio hanc totam notam adscrib-
imus facient. Legimus, *Πῶς τῶν ἀερμα-*

Νισάναν θώρακα καὶ βραχίονα
 Πρόσειμι θραυστῶ λατῶν τειχίσματι;
 Ἡ μὲν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω,
 Πτερωτὰ δ' ἔγχη, τόξα τ' ἑσπαρται πίδα,
 1090 "Α πρὶν παρασπίζοντ' ἱμοῖς βραχίουσιν
 "Εσωζέ πλιυράς, ἐξ ἱμοῦ τ' ἑσώζετο.
 "Η που κατῆλθον αὐθις εἰς "Αδου πάλιν

1100

Juvenilem thoracem, et brachium,
 Adsum ad fractam lapideam columnam?
 Sedeo, vicinas mortuis sedes habens.
 Alataeque sagittae, et arcus sparsi sunt humi,
 1090 Quae antea meis brachiis adjunctae,
 Servabant latera, et a me servabantur.
 Numquam totius iterum ad inferos,

λατῶν τειχίσματι. "Ημοι, νεκροῖσι γείτονας θάκους, ἔχω; quod hic ἐπιθρασύνει τειχίσματι, supra λυχήματι κίον appellatur, v. 1003. In secundo versu, emendationem Musgravii recepinus. Hermannus, quem vim ἢ μὲν rectius habere oportuit, cum Wakefieldio legit: "Ἡ μὲν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω. Qui emendationem nostram versus antecedentis laudant ἐπιθρασύνει lexicis suis addunt. Elmal. [Idem.] Malim, ἰδ. Neminem enim hactenus adesse animadvertit v. 1097.

Musg.

1095. κ. ἰδ. εἰ δὲ μὲν, καὶ ἵνα ἐρωτησέμεν,
 καὶ ἵνα θώρακα καὶ βραχίονα
 ἐρίτω θραυστῶ λατῶν τειχίσματι
 "Ἡ μὲν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω.

Tentavimus olim:

ἐρίτω θραυστῶ λατῶν Γ' ΕΠΕΙΞΜΑΤΙ

in Specimine Emend. p. 110. quod ad columnam alligatus erat Hercules;

ἀνέστημι ἐπὶ κίον.

v. 1006. Certè verbum τειχίσμα de columna usurpatum insolens videri debet. In seq. versu haecimus in "Ἡ μὲν quod Musgravius felicissime correxit in

"Ημοι νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω.

Mihi in mentem venerat;

Καὶ μὲν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω.

v. Hogevreen Doctr. Part. Graec. . 399. ed. Schüz. Jacobo.

1087. Jacobs Spec. Em. p. 109. κ. id quod hic λατῶν τειχίσμα vocatur, supra v. κίον erat. Quare forsitan legere possis:

ἐρίτω θραυστῶ λατῶν γ' ἱερῶματι.

Beck.

1088. Libri 2 μὲν. "Ἡ μὲν jam Wakefieldius. Musgravius ἔμοι — ἔχω.

Herman.

Haud dubie mendosum est "Ἡ μὲν. Legendum forte:

"Ημοι, νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω.

Musg.

"Ἡ μὲν νεκροῖσι γείτονας θάκους] Hunc versum Scaliger extra sedem putat et disponi vult inter versum 1091. "Εσωζέ πλιυράς, etc. atque versum 1092. "Ἡ που κατῆλθον, etc. Sed nulla hujus dispositionis mihi videtur necessitas; non enim hic per νεκροῖσι mones notat, sed occisorum cadavera, nempe uxoris et trium liberorum; quos nondum agnoscat Hercules, sed miratur, juxta mortuos se positum, et sagittas suas hinc inde sparsas, etc. Barna.

Beck. conjicit: εἰ μὲν νεκροῖσι. Beck.

1089. Ald. Brub. Herv. prima πτερωτὰ τ' ἔγχη, τοῖα γ'. Herv. secunda, rell. πτερωτὰ τ' ἔγχη, τοῖα γ'.

Herman.

1092. πάλιν et πάλιν in edd. Commelin. Paulli Steph. et Barn. permutatis

- Εὐρουσθίως δίαυλον εἰς Ἅιδου μολάν; 1105
 Ἄλλ' οὔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον,
 1095 Πλούτωνά τ', οὐδὲ σκῆπτρα Δῆμητρος κόρης.
 Ἐκ τοι πίπληγμαι ποῦ πότ' ὦν ἀμυχανῶ;
 Ὡς, τίς ἐγγύς, ἢ πρόσω φίλων ἱμῶν,
 Δύσγιοιαι ὅστις τὴν ἱμὴν ἰάσεται; 1110
 Σαφῶς γὰρ οὐδὲν οἶδα τῶν εἰωθόταν.

Eurythel reciprocum viam ad inferos profectus?

At neque Sisyphum intueor saxum,

1095 Neque Plutonem, neque sceptrum filiae Cereris.

Obstupui certe. Ubi nam sim ignoro.

Eheu; quis prope, vel procul est, meorum amicorum,

Qui meae ignorantiae medestur?

Nihil enim certo agnosco consuetorum.

sedibus leguntur. Musgravius recte suis locis restituit e MSS. et edd. Ald. Brub. Herv. Brod. Probanda videtur conjectura Piersoni in Verisim. p. 224. ἱεραλῆι pro εἰς Ἅιδου restituentis, quod tamen non, ut illi placet, v. 1095. sed v. 1092. faciendum est. Hermann.

Ἰταν] Ita MSS. Seeph. Ed. Ald. ed. wa. Musg.

1092. α. Sic constituendi, adjuvantibus vet. edd. εἴσω κατέλθω εἰς αἶδου, καλὸν εἰσορῶναι δὲ ἑσταλῆι, μολάν εἴσω est nostrum ich bin doch wohl nicht etwan. Reisk.

1093. Merito Piersonum offendit εἰς αἶδου repetitum. Reponit autem, quod sane magnam speciem habet:

Εἰσορῶναι δὲ κατὰ ἱεραλῆι μολάν.

Εἰσορῶναι ἱεραλῆι, ut infra v. 1099. Male in Edd. recent. εἴσω hunc versum terminat, μολάν vero precedentem, intermutatis sedibus, quas in Aldina et MSS. obtinent. Musg.

1094. Ut vulgo legitur, huiusce loci sensus est, Herculem, non Sisyphum lapidemque ejus, sed Plutonem, videre. Sic Aeschylus Prom. 244. ἐγὼ γὰρ εἴδω δὲ κλειδίον τοῦτο Ἐργασίου, κλειδίον δ' ἐλάττωται ἀπ' αὐτοῦ. Ibid. 260. Ἡρακλεῖ. ὡς δ' ἀμαρτυρεῖ, εἴδω ἱκανὸν καὶ εἰς αἶδου. Euripides Heracl. καὶ μοι κιν-

δύσαι, καθέσω τι μοι τίς. His in locis negativus, εἴδω vel μὴ, ad sequentem sententiam partem non attinet. Hunc locum igitur facile corrigamus. Ἄλλ' εἴδω Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον, Πλούτωνά τ'. Potest etiam legi εἴδω σκῆπτρα, servante εἴδω Σισύφειον. Emendationem priorum malimus. Οὐδ', saepius ponitur post ἀλλὰ. Vid. Vol. XIX. p. 482. libri cui titulus The Edinburgh Review. Fortasse etiam εἴδω σκῆπτρα cum Wakefieldio legere debemus. Elmsl.

σῆπτρα.] Ed. Ald. σκῆπτρα. Musg.

Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον.] Pindari Scholiast. Σίσυφος δὲ σῆπτρον μέγιστον εἰς ἀδύτου εἴσσει καμίζον, καὶ ἐκείνι εἰς ἕρποντα εἰς τοῦ εἴσσει, ἀπολυθεύμενος ἐν αἶδου εἰσορῶν ἀδύτου. Apollodorus Bibliothec. Lib. I. c. 9. §. 3. Καλέζονται δὲ Σίσυφος ἐν αἶδου σῆπτρον καὶ χεῖρ καὶ τὸ ἀσφαλὲς καλῶν, καὶ ταῦτα ἀπορρέλλοντα εἰς αἶδου εἴσσει δὲ ἀπορρέουσιν ἐν αἶδου, εἰς αἶδου καὶ εἰς ταῦτα. Hinc Horat. Opus aethereo collocare Sisyphus in monte saxum. Partim ex Brodmi notis. Burnes.

1096. καὶ ποῦ εἴδω ἀμυχανῶ.] Ubi tantum posuit, locum ignoro? Male interpret: et, ubi sum, ignoro. Musg.

Valck. ad Hippol. 938. hunc versum corrigi ita: Ἐκ τοῦ πίπληγμαι ποῦ ποῦ εἴδω ἀμυχανῶ. Beck.

1097. Male legebatur εἰς ἐγγύς.

Hermann.

- 1100 AM. Γέροντες, ἴλθω τῶν ἱμῶν κακῶν πύλας;
 ΧΟ. Κάγωγε σὺν σοί' μὴ προδῶς τὰς ξυμπορίας.
 'ΗΡ. Πάτερ, τί κλαίεις καὶ ξυναμπόσχει κόρας,
 Τοῦ φιλτάτου σοι τηλόθεν παῖδός βιβῶς; 1115
 AM. ὦ τέκνον, εἴ γὰρ καὶ κακῶς πρᾶσσων ἴμός.
 1105 'ΗΡ. Πρᾶσσω δ' ἔγωγ τί λυπρόν, οὐ δακρυρροεῖς;
 AM. ὦ καὶ θῶν τις εἰ πάθῃ, καταστίναι.
 'ΗΡ. Μέγας γ' ὁ κόμπος' τηνί τυχῇ δ' οὐπω λέγεις.
 AM. Ὅρας γὰρ αὐτός, εἰ φρονῶν ἦδη κυρεῖς. 1120
 'ΗΡ. Εἴπ', εἴ τι καινὸν υπογράφει τῷ μὴ βίῃ.

1100 *Am.* Senes, num ibo prope mea mala?

Cho. Et ego tecum, non prodens calamitates.

Her. Pater, quid ploras, et tegis oculos,

A charissimo filio tuo longe discedema?

Am. O fili; es enim meus, tametsi infelix sis.

1105 *Her.* Quid vero ego mali patior, quamobrem plores?

Am. Quae, si quis vel Deorum pateretur, gemeret.

Her. Magnum sonans vox est: sed casum nondum dicis.

Am. Vides enim ipse, si jam mentis es compos.

Her. Dic, si quid novi criminis vitæ meae intentas.

1100. Hic demum Chorus ex orchestra prodit in scenam ipsam. *Beck.*

1101. *μελὸν*] Ita MSS. Steph. Ald. *μελὸν*. *Musg.*

1102. s. Πάτερ, τί κλαῖεις καὶ συναμπίσχει κόρας

Τὸ φιλτάτου σοι τηλόθεν παῖδός βιβῶς.

Videsis an scribendum sit

καὶ συναμπίσχει κόρας.

ut v. 1226. Heraclid. 540. Ion. 1476. Electra 108. et passim. *Jacobs.*

1106. Emendatio hujus versus Cantero debetur. Ed. Ald. ἀλλοθίων τις εἶπας, εἰ κακέρειν. *Musg.*

[A καὶ θῶν τις εἰ πάθῃ, κακέρειν.] Ita rectissime hunc versum, distinguendo male olim juncta, legit Canterus Novarum Lectionum. Lib. V. c. 1. Henr. Stephanus, cum non valeret mentem loci assequi, falsis codicibus iterum se venditabat, et frivolis conjecturis impeditiorem reddebatur; de quo idem Canterus: Stephanus quidem, hoc de loco misere se tor-

quentis, valde me misere. Scaliger et Emil. Portus hanc lectionem laudant. Duportus *εἶπας* legit, haud adeo felicitur, caetera probat. Vetus lectio ita se habebat: ἀλλοθίων τις εἶπας, εἰ κακέρειν. Qua nihil absurdius. Joh. Brodeus de *ἀλλο* exponendo mire nugatur. In hac re Canterus primus recte vidit. *Barnes.*

1107. μέγας γ'] Ita MS. 2714. In Ed. Ald. deest γ', metro laborante. Ultimam certe corripit μέγας, Soph. Ajac. v. 205. *Musg.*

1109. *ἐννερέφει*] Vox, ut videtur, fortensis. Themistius Orat. XV. ἐν ἐννερέφει ἐπὶ ἀνταρρεῖται, ἢ ἐννερέφεται καὶ ἄλλοι εἰ κακέρει κακέρειν. Verte igitur: Dic, an nosi criminis aliquid vitæ meae intentas.

ἐννερέφει habet Plato Theaet. p. 126. F. *ἐννερέφει* Scholiasta Aristoph. ad Nub. 57. videntur esse tabulae eorum, quae arario debentur. *Musg.*

Fortē, *ἐννερέφει*, succrevit. *Reisk.*

1110. *Musgravius.* Εἰ κακέρει ἄλλοι βλάχῃ εἰ, φρεσέμεν ἔν. Non opus vide-

- 1110 AM. Εἰ μηκίθ' Ἄιδου βάκχος, ἐκφράσαιμεν ἄν.
 ἩΡ. Παπαί, τόδ' ὡς ὕποπτον ἤϊζω πάλιν.
 AM. Καί σ', εἰ βιβαιώς εὖ φρονίς ἦδη, σκοπῶ.
 ἩΡ. Οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας.
 AM. Δύσω, γέροντες, δισμὰ παιδός, ἥ τί δρῶ;
 1115 ἩΡ. Καὶ τόν γε δῆσαντ' εἴπ'· ἀναιμόμισθα γάρ.
 AM. Τοσούτον ἴσθι τῶν κακῶν, τὰ δ' ἄλλ' ἴα.
 ἩΡ. Ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαδιῖν, ὃ βούλομαι; 1129
 AM. ὦ Ζεῦ, παρ' Ἡρας ἄρ' ὀρᾷς δρόνων τάδε;
 ἩΡ. Ἀλλ' ἥ τι κείθεν πολέμιον πέπονθαμεν;

- 1110 *Am.* Si non amplius Ditis famulus es, dicam.
Her. Papae? ut hoc suspectum obscure dixisti iterum.
Am. Et te jam considero, an constanter animi compos sis.
Her. Atqui non memini me mente captum fuisse.
Am. Senes, solvamine vincula filii, aut quid agam?
 1115 *Her.* Dic etiam eum, qui ligavit: moleste enim hoc ferimus.
Am. Tantum scias malorum: cetera vero omitte.
Her. Sufficitne enim silentium, ut dicam quae cupio?
Am. O Jupiter haec (videsne) a sede Junonis profecta sunt.
Her. An aliquid ab illa mali passi sumus?

tur. *Meak* pro μὲ καθ' Canteri emendatio est. *Herman*.
 Docui ad Hippolytum v. 551. legendum esse:

εἰ μὲνθ' ἔδω βάκχος εἴ, φρένας αἴ.

Siquidem non amplius Ditis famulus es, dicam. Viderat Canterus, pro μὲ καθ' scribendum esse *μεκίθ'*, sed alterum non attigit. *Muz.*

Εἰ μὲ καθ' Ἄιδου βάκχος, βάκχος, μέν, λέγει, ἢ ἱκανῶς ἢ ἔδω ἀπὸν δέσσι. Canterus legendum putat: Εἰ μὲνθ' ἔδω. Scaliger legit *κακῶν* pro *κακῶν*, hoc pro *κακῶν*, ab *αἴδω*, cano, nescio, quae mente. Certe Bacchus hic pro furore, qualis Bacchantibus adesse solebat, qualemque modo Hercules ostenderit, sumitur. *Barnes*.

Reisk. mavult: Εἰ μὲ ἑρᾶν ἐν βάκχῃ, nisi te teneret furor, nisi tibi dominaretur. *Beck*.

1111. *ἤϊζω* Ab Ἡράκλει, thema *αἰνέωμαι*, lecte loquor. Hinc enigma, *ἀνγκας*, ab *ἀντι*, parabolica locutio.

VOL. VII.

X

ἀνέγκας vero *λαός*, Homer. *πρὶ γὰρ εἰ βρεῖται αἰνέω ἀνέγκας.* *Barnes*.

1113. Aut *εἰ* leg. cum vet. ed. loco *εἰ*, aut *εἰ* γὰρ βιβλαχτοῦ. *Reisk*.

1115. *ἀκαίμισθα*] Defendat forte aliquis ex Theognid. v. 710. huius fab. v. 1219. Mihi vix dubium est, quin scripserit auctor *ἀναιμόμισθα*, *infames reddimus.* *Muz.*

1117. Recepi Hesthii emendationem. Vulgo *ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαδιῖν εἰ βούλομαι.* *Herman*.

Levi mutatione emendaveris, quod et vidit Hesthiius:

ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαδιῖν, εἰ [vel εἰ] βούλομαι;

Silentiumne ergo sufficit, ut dicam, quae cupio? Idem in Andromeda, quamquam aliis verbis, dixerat: *εἰ γὰρ σιωπὴ ἔσται ἱκανὴς λέγω.* Tyrwhitto placet *σιωπὴ γὰρ μαδιῖν εἰ βούλομαι.* *Muz.*

Ἀρκεῖ] Ταῦτα ἀρκεῖσθαι εἰ, πάντι, ἔτι πάντα κραυγὴν λίγισθαι καὶ βίβω, καὶ εἰ βούλομαι σιωπὴ ταῦτα μαδιῖν. *Barnes*.

Foris, *μαδιῖναι βούλομαι* volo enim silentio praeferere. *Reisk*.

- 1120 AM. Τὴν θεὸν εἰσάσας, τὰ σὰ περιστέλλου κακά.
 'HP. 'Απωλόμισθα· συμφορὰν ἔξεις τινά.
 AM. Ἰδού, δῖασαι τὰδε τέκνων πισήματα.
 'HP. Οἶμοι, τί' ὄψιν τήδε δέχομαι τάλαι; 1135
 AM. 'Απόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἱσπυσας τέκνοισ.
 1125 'HP. Τί πόλεμον εἶπας; τούσδε τίς διώλεσει;
 AM. Σύ, καὶ σὰ τόξα, καὶ θεῶν ὅς αἵτιος.
 'HP. Τί φής; τί δράσας; ὦ κάκ' ἀγγέλλων πάτερ.
 AM. Μανίς· ἐρωτᾷς δ' ἄθλι' ἐρμηνύματα. 1140
 'HP. Ἡ καὶ δαμαρτός εἰμ' ἐγὼ φονεὺς ἐμῆς;

1120 *Am.* Missa Dea, cura tua mala.

Her. Perilum! aliquam calamitatem occultas?

Am. Ecce, aspice liberorum cadavera haec.

Her. Heu me, quale spectaculum video miser?

Am. Infelix, O fili, bellum studiose fecisti liberis.

1125 *Her.* Quid bellum narras? quis perdidit hos?

Am. Tu, et arcus tuus, et deorum quisquis est auctor.

Her. Quid ais? quid feci? O pater mala nuncians.

Am. Insaniens: quavis autem miserabilem narrationem.

Her. An et uxoris meae sum ego interfector?

1118. Musgravius: 'Ω Ζεῦ, καὶ ἡμεῖς
 (ἀεὶ ἔφε) ὁ θεῶν τὰδ. Non opus.

Herman.

Distinguendum:

ὦ Ζεῦ, καὶ ἡμεῖς (ἀεὶ ἔφε) ὁ θεῶν τὰδ.

Musg.

Leg. ἀεὶ ἔφε θεῶν τὰδ, num consiliis
 (cuius, instigatu) Junonis fecisti haec?
 aut καὶ ἔφε: a καὶ ἐγώ, aut καὶ ἐγὼ φέω, pro-
 spiciens. *Reisk.*

1121. Legebatur ἦτοι εἶνα. Primus
 Brodæus λῆτοι pro ἦτοι, inde alii. Sig-
 num interrogationis recte omisit Wake-
 fieldius. Ἐξῆτι non mutandum. Vide
 Orest. 248. Suppl. 1038. Ion. 1354.

Herman.

ἦτοι Certatim emendant viri docti
 λῆτοι. Mihi magis aridet εἰργου. Phan.
 v. 1229. καὶ τοι εἰργου, καὶ εἰργου εἰς
 αἶψα. *Musg.*

ἦτοι Brodæus, Canterus, Scaliger,
 λῆτοι legunt, quæ vera videtur lectio.

Barnes.

λῆτοι, aut λῆτοι, etiam *Reisk.* *Beck.*

1122. πισήματα. Περύματα, cadavera.

quæ et εἶνα dicuntur, a τὸ εἶνα. Phan-
 nius. v. 1715. 'Ω φίλε πισήματ' ἔθλι'
 ἔθλιον πατρίδι. *Barnes.*

'Ανέλεμεν εἶλαμεν illustrat Brunck. ad
 Æschyl. Prom. 912. *Beck.*

1126. καὶ θεῶν εἰς αἶψα. Junonem in-
 vocat, sed cum non audit eam nominationem
 citare, ne ira magis inflammetur, εἰρημα-
 τήμης αἶτ: quiaquis fuit ille Deorum, θεῶν
 εἰς αἶψα. *Barnes.*

1131. εὐνοκράτης γὰρ με περιστέλλει εἰ-
 φαι. Sic Homerus: εἴφαι εἴφαι περὶ
 Sic Euripides Phœnix. v. 257. Ἀμφὶ δὲ
 αἶλα εἴφαι ἀεὶ ὄναι. *Barnes.*

1133. Sic libri. Nihil afferunt critici,
 quod vel commemoratione dignum sit. Si
 quid video, scribendum est, ἡ γὰρ ἐνέματ'
 αἶμα λαβέσχημα' ἰαίν. Non est in lexicis
 λαβέσχημα, sed ejus vocabuli interpreta-
 tio fuit ἡ βάσχιος, cujus vestigia in
 testu habemus. Mox Ald. Herv. pr.
 Brub. ἰερεσχί. Cæt. ἰερεσχί. *Herman.*

ἡ βάσχιος. Legendum cum *Reiskio*
 ἡ βάσχιος, velut Bacchus. Nota sunt vel
 ex Horatio lecta Penthes a Baccho dis-

- 1140 *Η φάσγανον πρὸς ἥπαρ ἱξακοντίσας,
 Τέκνοις δικαστῆς αἵματος γενήσομαι;
 *Η σάρκα τὴν ἱμὴν κατεμπρήσας πυρί,
 Δύσκληιαν, ἣ μένει μ', ἀπώσομαι βίου; 1155
 'Αλλ' ἱμποδῶν μοι θανασίμων βουλευμάτων
 1145 Ὅφσις οὐδ' ἔρπει, ξυγγενὴς, φίλος τ' ἐμός.
 Ὅφθρησόμεσθα, καὶ τεκνοκτόνος μύσος

- 1140 Aut gladio in hepar adacto,
 Vindex flam sanguinis liberorum:
 Aut carnem meam cremans igni,
 Infamiam vitae, quae me manet, repellam?
 Sed impedimento mihi letalium consiliorum,
 1145 Venit Theseus hicce, cognatus et amicus meus.
 Conspiciemur ab eo, et caesorum liberorum piaculum

de. Hel. 550. Οὐχ ὡς ἡγεμῶν πᾶσι, δ
 βάσκη θιπὲρ, τάδε ἐνέψατο κλέει· Med.
 874. Οὐα ἀπαλλοχθόμενος Θρησῶ. Conf.
 JEsch. Suppl. 845. Οὐα εἴη, εἴα εἴη (sur-
 plendum ἵσταναι) σιμῶν, εὐμῶν, καὶ στεγ-
 μῶν, πάλαιον φῖνος | ἀπακτὸν ἀρετῆς;
 Nonne crines evellam. Cujus loci vim
 minus recte interpretes intellexerunt.

Elmsl.

εἰ δὲ γὰρ φίλος μοι ψυχῇ ἴσῃ. Videbi-
 mus postea ad v. 1538. quod Hercules,
 quanquam nunc de morte sibi inferenda
 malis suis distractus deliberat, voluntariam
 mortem, seu ἀνερπῖαν, timiditatis dam-
 net. At quod etiam impium sit, de vita,
 velut ex arce nobis nostraeque fidei tradi-
 ta, duce invito egredi, testatur in Platonis
 Phaedro, sect. 5. Socrates, ita loquens:
 'Ὁ μὲν εἰς ἐν ἀποφύγετον αἰεὶ αὐτῶν (ἀνδρῶ-
 νων) λόγος, ὡς ἐν τῇ φρενὶ ἴσῃσι αἱ ἀνδρῶ-
 νων, καὶ οὐ δι' ἃ ἴσῃσι ἐκ τῶντος λῶν,
 εἴτ' ἀνδρῶν ἐκτείνῃ, μῖσος τε τίς μοι φαίνεται
 καὶ οὐ μῖσος ἡδύτης. Ita quoque post So-
 cratem Cicero de Somno Scipionis:
 "Quare et tibi, Publi, et piis omnibus
 retinendus est animus in custodia corporis,
 nec injussu ejus, a quo ille est nobis datus,
 ex hominum vita migrandum est, ne mo-
 nus humanum a deo assignatum defugisse
 videamini." Idem in primo Tusculan.
 Quaest. Vetat enim dominans ille in no-
 bis deus, injussu hinc nos suo demigrare.
 Idem Ciceronis locus a Macrobio bene
 tractatur in Somnii Scipionis, Lib. I. c.
 15. Barnes.

1139. λυγρόν] Ita bene emendat Bro-
 dacus. vid. Androm. v. 531. Apollon.
 Rhod. Lib. II. Theocrit. Idyll. XXII.
 v. 37. Ed. Ald. λυγρόν. Musg.

Καὶ ἐμὲ σῖτος λυγρὸς πρὶς ἀλμυρῶν,
 Androm. λυγρὸς ὡς σῖτος. Scholiast.
 ἀπὸ λῆγος σῖτος. Apollonius Argon.
 Lib. II. — εἴτ' εἴα σῖτος λυγρὸς ἱπ-
 λυγρὸς ἀλλ' ἔρπει. Theocritus: εἴτ' εἴ-
 σος ἀπὸ λυγρῶν σῖτος. Brodacus.

1142. κατεμπρήσας] Ita MSS. Steph.
 Ed. Ald. λυγρῶν. Musg.

κατεμπρήσας] Duportus legit ἀνερπῆ-
 ρας, sed κατεμπρήσας ex vetustis Codici-
 bus evulsi se Stephanus dicit, et hoc jam
 in Lexico receptum; quare maneat per
 me licet. Aldina editio una syllaba de-
 ficiens λυγρῶν tantum habuit. Barnes.

1145. Θεσίς δ' ἔστι στεγνὴ, φίλος
 τ' ἴσῃ. Quomodo Theseus et Hercules
 consanguinitate erant inter se juncti,
 supra ostendimus ad Heraclid. v. 210. et
 v. 37. Quod autem Theseus amicus erat
 Hercules, atque ac Pirithoi, utpote ab eo
 magna beneficiis constrictus, ut etiam il-
 lius gestorum æmulus, testatur Plutarchus
 in Vita Thesei. Barnes.

1147. Fortior evadet locutio, legendo
 cum Reiskio, φιλάνθρωπος ἴσῃ ἴσῃ. Sic
 Soph. El. 15. Νῦν εἴη, ὅστις, καὶ εἰ φι-
 λάνθρωπος ἴσῃσι Πηλέϊ, εἰ χεὶρ ἔσῃ ἐν τῷ
 σωτηρίῳ. Emendationem hanc plane ne-
 glexit Hermannus. Elmsl.

φιλάνθρωπος] Optime Reiskius φιλάνθρω-
 πος. Nihil certe libentius audituri erant Athe-

- Εἰς ὄμμαθ' ἤξει φιλτάταν ξῖναν ἱμῶν.
 Οἶμοι, τί δρᾶσω; τοῦ κακῶν ἱερμῖαν
 Εὖρω; πτέρωτός, ἢ κατὰ χθονὸς μολῶν;
 1150 Φέρ', ἐν πίπλοισι κρατὶ περιβάλλω σκότος.
 Αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς διδραμῖνοις κακοῖς,
 Καὶ τῷδε προστροπαῖον αἶμα προσβαλὼν,
 Οὐδὲν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θείῃ.
 1165

Veniet in conspectum charissimi meorum hospitum.

Hei mihi, quid faciam? ubi malorum solitudinem

Inveniam! alatusne, an subter terram vadens?

1150 Age, quid si vestibus tenebras effundam capiti?

Pudet enim me scelus, quæ patravi,

Et huic piacularem sanguinem irrogare,

Nullo malo afficere volo innocentes.

nenses, quam Theseum sic reliquis Her-
 culis hospitibus anteferi. *Muz.*

1148. *Legobatur καὶ. Hermann.*

1150. *Edd. vet. φέρ' αὖ, omisso πίν-
 λωι, quod e MSS. Stephani receptum.*

Heathius αὖ in αὖ mutavit. Hermann.

Φέρ' αὖ πίνλωι.] Vox πίνλωι, MSS.

Steph. debetur. Muz.

Φέρ' αὖ πίνλωι κρατὶ περιβάλλω σκότος.]

*Henricus Stephanus primus restituit πίν-
 λωι, sed illi αὖ in hoc loco haud satis*

apta videtur, ut neque Duponto, qui legit

αὖ αὖ, pro φέρ' αὖ et 'Εα: non enim satis

sibi in hac re constans videtur. Quid si

φέρ' αὖ legamus? Nec tamen αὖ omnino

ineptum habeo. Bornes.

Heath. mavult: φέρ' αὖ πίνλωι, quia

αὖ hic nullum locum habet.

Solebant Veteres semper in gravissimo

luctu caput tegere peplo. Beck.

1152. Vulgatum περιβάλλωι Canterus

in περιβάλλωι mutavit. Τῇδε est mihi.

Hermann.

περιβάλλωι.] Recte Canterus περιβάλλωι.

Sed neque sic persanatur ulcus. Legen-

dum:

καὶ οὕτω, προστρέψαι αἶμα περιβάλλωι,

οὕτω κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θείῃ.

Constructio est: καὶ οὕτω κακῶσαι θείῃ

τοὺς οὕτω ἀναιτίους, περιβάλλωι αἶμα περι-

τρέψαι. Quippe inquinari credebant

Veteres, quoscunque adproximaret tantum

homo magno aliquo scelere implicatus.

vid. Hippel. v. 931. Confer etiam Iulj.

Fab. v. 1224. 5. προστρέψαι αἶμα περι-

βάλλωι convenit quidem illud Herculis

conditioni, sed ita convenit, ut hic saltem

otiosum sit. Muz.

περιβάλλωι.] Hactenus περιβάλλωι lego-

batur, sed Canterus recte censit, περιβα-

λλωι legi debere; facili enim error ex

transpositione literarum; ut et facili cor-

rectio. Dicimus itaque ἀναιτίους τοὶ περι-

βάλλωι, non autem περιλαμβάνωι. Περι-

λαμβάνωι γὰρ ἀναιτίους ἔξ ἄλλων το-

ύων. Similiter προστρέψαι αἶμα ἰνίω

περιβάλλωι, alteri cordis reatum irrogo, hic

dicitur: Scalligero hoc quoque visum.

Bornes.

περιβάλλωι.] Vid. Atresch. ad Æschyl.

I. p. 61. Beck.

προστροπαῖον, μεταγίγν. Scholiast.

1153. κακῶσαι.] Contaminare. Præci

sane peccidam impius, quisque id genus

facinoris detestandi commississet, fugie-

bant, ejusdem consortio se pollii existi-

mantes; inquit Joh. Brodeus; quasi et

modernis id cæset inauditum. Certe pli

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

THESEUS, rex Athenarum, comes Hercules et amicus, audito, quod Lycus regem Thebarum invasisset, cum exercitu Thebas venit, Herculi amico opem, si res postalet, laturus. Ille jam recens actum facinus videt, eodem parentum et Megaræ miserandam; Herculem acerbo casu attonitum, obstupidum plane, et fere de manibus sibi inferendis cogitantem, nec in os illi oculos tollere præ conscelerata conscientia sustinentem. Vix itaque Theseus hoc tandem extorquet, ut aperto vultu se adspici coram patiat. Hercules totius vitæ suæ miseras recollit, labores, et æreumnas; hoc demum infandum, indignum, abominandum facinus, ignominia summe, summe turpitudinis plenum: quare nec amplius sibi vivendum videri, ubi hostibus sit derisui, amicis terrori et execrationi, nec Junonis iniquum odium paverit. Theseus jacentem et pæne desperantem heron oratione consolatoria erigit, incitatque ad scelus expiandum, etiam in regni Athenarum consortium. Hercules utcumque animum tandem recipit, ac deosculatus carissima suorum cadavera, patri sepelienda commendat; post longam denique querelam, afflictam et parricidio funestatam domum seni Amphitryoni iterum committit, unaque cum Theseo menses proficiat.

ΘΗΣΕΥΣ.

- Ἦκω ξὺν ἄλλοις, οἱ παρ' Ἀσσωπὺ ῥοὰς
 1155 Μένουσιν ἑνοπλοὶ γῆς Ἀθηναίων κοροί,
 Σὺ παιδί, πρίσθ' υ, σύμμαχον φέρων δόρυ.
 Κληθὼν γὰρ ἦλθεν εἰς Ἐρεχθιδῶν πόλιν,

THESEUS.

- Venio cum aliis, qui ad fluenta Asopi
 1155 Armati juvenes terræ Atheniensium manent,
 Tuo filio, O senex, hastam auxiliatricem ferens.
 Venit enim fama in urbem Erechthidarum,

1154. Vide Pors. ad Phœn. 1644.

Hermann.

Ἀσσωπὺ ῥοὰς] De Asopo, Bæotiæ fluvio, supra diximus ad v. 781. Eius et alius ejusdem nominis fluvius Asiæ, Laodicæ præterfluens. Item Tertius Corinthiacæ provinciæ, de qua ita Pausanias in Corinthiacis, fol. 48. lin. 27. Ὁ δὲ Ἀσσωπὺς οὗτος ἀρχεται πρὸς τὴν Φλοισίαν, πρὸς τὴν δὲ τῆς Σικανίας, καὶ καθίσταται ἐς τὴν ἐκείνης θάλασσαν. Barnes.

Scenam tertiam actus sexti facit Prev. Chorum idem monet non exisse, sed abissi tamen in orchestram, neque se somnolibus immiscere. Beck.

1157. Κληθὼν] Ἦ Κληθὼν, αἰσθῶν, et αἰσθῶν, fatus, vocatus, vocis, unde αἰσθῶν-ζῆμα, σπῆντο, et αἰσθῶν-ῆμα, v. 1279. α

αἰσθῶ, quod et αἰσθῶ, Ion. pro αἰσθῶ, thema αἰσῶ, ἰσῶτο et αἰσῶτο. Ibid. Ἐρεχθιδῶν πόλιν] Athenienses dicti Erechthidæ ab Erechthæo, eorum sexto rege. Vide quæ nos ad Ion. v. 299. Barnes.

1160. ἰσθῶν ἢ κεκλήν,] Ἰσθῶν hoc in loco pro ἰσθῶντι ἰσθῶντι. Sic Rhœn. v. 629. Οὐκ αὖ ἰσθῶντι τοῦτο κεκλήντιον χεῖρ. Sic Androm. v. 273. Ἦ μὲν ἰσθῶντι ἰσθῶντι. In quem locum vide quæ nos Græco inter Scholia inseruimus.

Herculis autem priores beneficia, quibus ille Theseum affecerat, Apollodorus agnoscit, Biblioth. Lib. II. c. 5. sect. ult. Πάντος δὲ τῶν Ἀλφειοῦ καὶ ἰσθῶντι τὸν Περσέως μισσησῶντι γάμοι, καὶ τὰ τῶν διδόνται. Οὐκ αὖ ἰσθῶντι ἢ κεκλήν, τὸν

- Ἦς σκῆπτρα χάρας τῆσδ' ἀναρπάσας Λύκος 1170
 Εἰς πόλεμον ὕμιν καὶ μάχην καθίσταται.
 1160 Τίνων δ' ἀμοιβὰς ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς,
 Σώσας με ἱέρειν, ἤλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον,
 Ἡ χειρὸς ὕμας τῆς ἐμῆς, ἥ ξυμμάχων.
 Ἔα· τί νεκρῶν τῶνδε πληθύει πέδον; 1175
 Οὗτοι λείψιμμαι, καὶ νεωτέρων κακῶν
 1165 Ὅστιρος ἀφῖγμαι; τίς τὰδ' ἐκτείνει τέκνα;
 Τίος γεγῶσαν τῆνδ' ὅρῳ ξυνάερον;
 Οὐ γὰρ δορός γε παῖδες ἴστανται πέλας.
 Ἀλλ' ἄλλο τοί που καινὸν εὗρίσκω κακόν. 1180
 AM. ὦ τὸν ἱλαιοφόρον ὄχθον ἔχων .. .. στρεφῆ α'.

Quod Lycus occupato sceptro hujus regionis,
 Ad bellum et pugnam contra vos processit.

- 1160 Ut enim referrem gratiam pro beneficiis, quae in me contulit ultro Hercules,
 Quod me saluum ex inferis reduxeris, veni si quid opus sit, O senex,
 Vobis, aut manu mea, aut sociis.
 Hem, quare solum repletum est cadaveribus hisce?
 Num frustratus sum, et malis recentibus
 1165 Posterior veni; quis liberos hos occidit?
 Cujus viri conjugem hanc existentem aspicio?
 Non enim in acie steterunt pueri,
 Sed aliquid aliud novum malum invenio.
 AM. O qui tenes collem oliviferum.

χειρὸς ἑμῆς, ὡς ἀναρπάσας τὰς τῆς ἑμῆς
 χεῖρας. Ὁ δὲ θεὸς μὲν λαβόμενος τῆς
 χειρὸς ἑμῆς. Barnes.

1161. α. εἴ τι δεῖ, γέρον. Ἡ χειρὸς ἐμῆς
 τῆς ἐμῆς,] Διὶ εἰ τοῦς δicitur, διὸ εἰ τοῦς,
 et διὸ εἰ τοῦ, ut ἰδὲ μόνον μαι. Quae va-
 riae constructiones notandae. Barnes.

1162. Reisk. scribit ἑμῆ. Beck.

1164. Libei οἶον εἰ λείψιμμαι. Male
 Musgravius Barnesii conjecturam ὅτιον
 probat. Istud εἰ nihil aliud est quam tu
 pro correctione ad tu adscriptum.

Hermann.

οἶον εἰ λείψιμμαι,] Ita Ed. Ald. Sed
 legendum cum Barnesio: ὅτιον λείψιμμαι.
 Musg.

Reisk. conjicit: ὅτ' ἀναλίσσονται, vel
 ὅτ' ἀναλίσσονται. ὅτιον vero acro centio?
 Beck.

1165. ἀφῖγμαι.] Ita MSS. Ed. Ald.
 ἀφῖγμαι. Musg.

1169. Excidit fortasse ὅτιον in fine ver-
 sus. Ita Creusa in Ione v. 1480. ὁ κα-
 σίλων τοῦ καὶ τὸν ἱλαιοφῶν πάλιν ὁδόν.

Hermann.

1169—1205. Dialogus haec inter Am-
 phitryonem et Thesen, quae ex triginta sex
 tantum versibus constat, a Hermannio in
 decem strophas, decem antistrophas, et με-
 τὰς duas, divisa est. Ordinem diversum
 et, si fieri possit, vitiosorem Hermannii
 sequitur Seidlerus, pp. 358. 361. Seidleri
 lectiones quaedam laudari sunt dignae, praesertim
 ἱλαιοφῶν pro ἱλαιοφῶν, v. 1188. et ἱλαιοφῶν
 pro ἱλαιοφῶν, v. 1200.

Elmsl.

1169. ὦ τὸν ἱλαιοφόρον ὄχθον ἔχων] Collem
 oleis consitum, i. e. Arceem Athenarum,
 in qua primum oliva visa est. Aelianus:

- 1170 ΘΗ. Τί χρεῖμά μ' οἰκτροῖς ἐκάλεσας προοιμίαις; *σπρ. β.*
 ΑΜ. Ἐπάδομαι πάδια μίλια πρὸς Διῶν. *ἀντ. α'.*
 ΘΗ. Οἱ παῖδες οἶδε τίς, ἐφ' οἷς δακρυρροῖς; *ἀντ. β.*
 ΑΜ. Ἔτικεν, ἔτικεν οὐμὸς ἰνὶς τάλας, *σπρ. γ'.* 1185
 Τικόμενος δ' ἔκτανε φοῖνιον αἷμα τλάς.
 1175 ΘΗ. Εὖφημα φώνει. *σπρσφ. δ.*
 ΑΜ. Βουλομένοισιν ἱπαγγέλλει. *σπρσφ. ε'.*

- 1170 *The.* Quamobrem me vocas miserabili isto proœmio?
Am. Passi sumus gravia mala a diis.
The. Quinam sunt hi pueri, propter quos ploras?
Am. Meus quidem miser filius genuit genuit eos,
 Sed postquam genuit, interfecit, funestam eadem facere ausus.
 1175 *The.* Bona verba quæso.
Am. Volentes jubes.

In Ἀθήναις ἐκείνηται λίγαντι πρῶτον ἐν
 ἱαίαις. Herodotus in Terpsichore: λί-
 γαντι ἢ καὶ, ὡς ἱαίαις ἴσται ἀλλὰ θὶ γὰρ εὐ-
 ζαντὸν αὐτ' ἱεῖται ἐν χρεῖται, ἢ Ἀθήναις.
 Joh. Brodæus. Poeta itaque moniter ita
 cecinit, Ion. v. 1432. Στίχοντο ἱαίαις
 ἀμφὶ θανάτου τίνος, ἢ πρὸς Ἀθήναις ἐκεί-
 ναις ἐκείνηται, in quem locum vide
 que nos. *Barnes.*

Hunc versum Heath. ita dividit:

*ὦ εἰς ἱαίαις penthemimeris trochaica.
 γὰρ ἐκείνηται eadem iambica.

et v. 1171. sic:

Ἐκείνηται τούτοις penthemimeres trochaica.
 Μίλια σπρὶς Διῶν.

Beck.

1170. Τί χρεῖμα] Δὲ subaudi. *Barnes.*
 Causam hujus interrogationis bene Prev.
 explicat sic: "Depuis le premier mot,
 que vient de dire Amphitryon, jusqu'au
 moment, où Thésée s'adresse à Hercule,
 le poëte emploie le mètre lyrique, il est
 donc probable qu'Amphitryon, en s'adres-
 sant à Thésée, chante avec un accent très-
 douloureux. C'est là sans doute ce qui
 motive la question de Thésée." *Beck.*

1175. Scripsi ἴσται ἴσται pro vulgato
 ἴσται μιν. *Hermann.*

*ἴσται μιν οἰκρὸς ἴσται τάλας, [νταίμενος δ'
 ἴσται φοῖνιον αἷμα τλάς.] ἴσται μιν
 legit Hermannus: ἴσται, ἴσται. Nos

suggerimus, *ἴσται μιν ut οἰκρὸς ἴσται τάλας,
 | νταίμενος δ' ἴσται, φοῖνιον αἷμα τλάς.

Elmsl.

[α] De hac voce vide supra ad v. 354.

Barnes.

ἴσται, οἰκρὸς. *Schömann.*

1175—1180. Ita constituit Heath.

Θη. Εὖφημα φώνει penthemimeris iambica.

Αμ. Βουλομένοισιν ἱπαγγέλλει hepthemimeris
 dactylica.

Θη. ὦ δὲ καὶ λίγαι penthemimeris iambica.

Αμ. Οὐχίμεθ', εἰχίμεθα τταῖσι hepthemimeris
 dactylica.

Θη. Τί φέ; εἰ λήρασι penthemimeris iam-
 bica.

Αμ. Μαντομένην σπρσφ. eadem dactylica.

Beck.

1175. Βουλομένοισιν ἱπαγγέλλει.] Τὸ μιν
 ἱπαγγέλλει εὖφημα φώνει ὅτις τοῖς μάστι-
 γαι βουλομένοισιν, ἀλλὰ μὴ δυναμένοισιν εὐ γὰρ
 εὖφημα πλάττειται. Bene autem eminan-
 tia verba nos sane valde optaremus pro-
 ferre, si res patereatur; at nullo nunc mo-
 do possumus. *Barnes.*

1178. Ald. Brub. Herr. Brod. Barn.
 εἰχίμεθ', εἰχίμεθα. Cant. P. Stroph.

εἰχίμεθα, εἰχίμεθα. Commelin. Musgr.

εἰχίμεθα, εἰχίμεθα. Correx. Henh-

ius. *Hermann.*

Οὐχίμεθα σπρσφ.] Legendum forte
 εἰχίμεθ' ἀρσενόμηναι. Sic Androm. v.

- ΘΗ. ὦ δεινὰ λέξας. μοιροῖς.
 ΑΜ. Οἰχόμεθ', οἰχόμεθα πτανοί. ἀποστροφή ε'.
 ΘΗ. Τί φής; τί δράσας; ἀποστροφή δ'.
 1180 ΑΜ. Μαινομένη πιτύλῃ πλαγχθεῖς στροφή στ'. 1190
 Ἐκατοκιφάλου βα-
 φαῖς . . . . ὕδρας.
 ΘΗ. Ἦρας ὅδ' ἀγών. τίς δ' ὅδ' οὖν νεκροῖς, γί-
 ρον; στροφή ζ'.

- The.* O quam indigna dixisti.
Am. Perilum perilum sublatis in aërem.
The. Quid ais? quid faciens?
 1180 *Am.* Furioso certamine in furorem actus
Veneris Hydre
Habentis-centum-capita. [scenex?]
The. Hoc est quoddam maleficium Junonis; quis autem hic mortuus, O

1208. ἀρσενάκιον πάντα φροῦδ' ἀνέκω.

Mug.
 οἰχόμεθα πτανοί. Ita Supplic. v. 1152.
 Πτανοί ὦ ἔσται τὸν ἀπὸ πτανοῖς, et πτανοῖς, pro πτανοῖς et πτανοῖς, volucris, ἀνι-
 ταχίον, ἢ τὸ ταχὶ τῶν ἰσχυροτέρων εἰ-
 σὶν. *Barnes.*

Vet. ed. a πτανοῖς versum incipit; un-
 de conjicio, non Chori, sed Theseli, hanc
 vocem, et leg. esse ἰσχυροῖς, cheu. *Reisk.*

1180. πιτύλῃ] Ut in hoc loco *μαινο-
 μένῃ* πιτύλῃ dixit, sic ad *Iphig.* Taur. v.
 308. *μαῖας* πύλας habet, in quem locum
 vide quæ nos. Monendus autem
 est lector, in eo loco ad notæ finem male
 verba locata esse, in hunc igitur ordinem
 redigi debere; *Figurate* autem hic posita
μαῖας πύλας vocat furiosum illum, quo
 Orestes stimulabatur, motum. Ita Al-
 cest. v. 814. *πύλας* ἐαίφω vocat liberam
 computationem: *Scholasticus* autem in lo-
 cum *πύλας* ἔνιχα φέρῃ τὸν *πτανο-
 ρίον*. Quod tamen alii ad *Κένναβον* refe-
 runt. Metaphora sumpta ab agitatione
 et impulsu remorum.

πλαγχθεῖς] *Παραφροῦς*. Ex Homero
 autem hanc phrasin sumit, qui dixit,
Odys. ε'. v. 346. *παραπλαγχθὲς* ἢ ἰσχυρῶς.
 In eundem sensum dixit idem *Olym.* ε'.
 v. 326. *Μῆτις* ἐάλας, εὐ γὰρ οἱ φρίκας ἰσ-
 χυροτέρων ἰσχυρῶν. Et *Theocr.* *Idyll.* β'.
 v. 19. *Πῶς* τὰς φρίκας ἰσχυροτέρων; *Ib.*
 Ἐκατοκιφάλου] Vel est numerus certus
 pro incerto, ut sit pro *καλοκιφάλου*, vel

quod in eum numerum tandem per exclu-
 sionem multiplicabantur: novem enim
 tantum capita primo habuit Hydra; vel
 quod ex Typhoee genita erat, qui et ipse
 ἰσχυροκιφάλος dicitur Aristophani alibi-
 que. *Barnes.*

1182. Metri indicio lacunæ signa pos-
 suit. *Herman.*

1183. Sic *Reiskius*. *Litteri* veti. εἰς
 ἦλας νεκροῖς. *Herman.*

Corruptissimum hunc versum sic non
 male emendat *Reiskius*:

Ἦρας εἴδ' ἀγών· τίς δ' εἴδ' αἰ' νεκροῖς, γίρῃ.

εἰ' ὧς νεκροῖς pro εἰς νεκροῖς. Sed multe
 concinnius est, quod reponit *Tyrwhittus*:

Ἦρας εἴδ' ἀγών· τίς δ' εἴδ' αἰ' νεκροῖς, γίρῃ.

Quæ sic illustrat *Vir* elegantissimus:
 "Manifestum est," inquit, "in verbis
 posterioribus contineri interrogationem,
 cui respondet *Amphitryon*, v. 1184.

Iam, *iam* ἴδε γίρῃ —

Thebes scilicet ingrediens puerorum ca-
 davera primum videt v. 1163. et de illo-
 rum morte sciscitatur, v. 1165. et v. 1172.
 Mox hominem capite involuto projectum,
 sed plane vivum, conspicens, *Amphitry-*
 onem interrogat:

Quis autem hic non mortuus, O Senex?"

Ἦρας εἴδ' ἀγών· τίς νεκροῖς, γίρῃ.]
 Pro *καλοκιφάλου* olim legebatur ἦλας π-

- AM. Ἐμός, ἐμός ἔδε γόνος ὁ πολύπονος, στροφή η'.
 1185 "Ὅς ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόρον ἦλθε σὺν θε- 1195
 οῖσι Φλεγραιῶσι εἰς πεδῖον ἀσπιστάς.
 ΘΗ. Φεῦ φεῦ, τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσθαίμων ἔφην; ἀπιστορὴ ζ.
 AM. Οὐκ ἂν γ' εἰδείης μετ' ὅδ'·
 "Ἐτερον πολυμοχλῶτερον
 1190 Πολυπλαγκτότερόν τε θιατῶν. 1200
 ΘΗ. Τί γὰρ πέπλοισιν ἄβηλον κρύπτει κάρα; στροφή θ'.

Am. Meus, meus hic filius ærummosus,

- 1185 Qui ad bellum, quod Gigantes delevit, venit cum diis
 Phlegreum in campum scutatus.

Thē. Heu, heu! quis vir adeo est infelix?

Am. Non facile cognosces

Alium miseriorem hominem,

- 1190 Et magis errabundum.

Thē. Cur vero tegit miserum caput veste?

καὶ, nullo sensu: nec enim δῖλας hic tantum videbatur, quantum χεῖλας Junonis, et penitentes κακῶς male aderat. Gul. Canterus Novar. Lection. Lib. III. c. 11. ita totum versum legebat: "Ἦρας δ' ἄγαν" καὶ χαλῶς κακῶς, γίγν'· Sed longe magis placuit Scaligeri lectio, χαλαραῖσι, quam neque dubitavi in textum admittēre. Quod autem prior syllaba τοῦ ἄγαν aliquando producatur, vidē quam non ad Phœniss. v. 597. Barnes.

Hesth. reponit: "Ἦρας δ' ἄγαν· εἰς δ' δ' το κακῶς γίγν'·

Hæc verba ("Ἦρας α. v. λ.) Tyrwhittii conjecturam secutus ita reddidit Prev.: "C'est Junon qui à frappé ce coup cruel. . . Mais ô vieillard, quel est cet homme que la mort a épargné? Scilicet The-seum, dum intrabat, spectaculo plurium corporum, quæ extensa jacebant, percussus, non attendisse ad Herculem, qui immotus veloque involutus erat. Ad extremum ipsum adesse sentit et ex motu ipsius conijcit, eum adhuc vivere. Beck.

"Ἦρας δ' ἄγαν τοι χαλμαῖσι, γίγν'.

Olim legebatur δῖλας κακῶς, quod paulo audacius ita mutatum est. Forte hæc ferenda:

"Ἦρας δ' ἄγαν τοι δῖλας κακῶς, γίγν'.

Facile.

1184. ut. Ἐμὲ δὲ γόνος ἰ καλόνεσσ, τοῖ

δῖλας γιγαντοφόρον ἔλθ'· εἰς θεοῖσι Φλεγραιῶσι εἰς πεδῖον ἀσπιστάς. Quod Hercules in campo Phlegreæ diis contra Gigantes suppetias tulit, vidē supra ad v. 177. et 849. Nullam autem ego necessitatem hic video cum Cantero supplendi δὲ ante τοῖ, nec, ut puto, ille ita putasset, nisi per oscitantiam δὲ pro θεοῖσι scriptum putasset. Quid enim magis naturale, quam hæc lectio, τοῖσι θεοῖσι (h. e. εἰς τοῖσι) γόνος ἰ καλόνεσσ, τοῖ δῖλας γιγαντοφόρον ἔλθ'·, &c. Barnes.

Hesth. cum Cantero scribit "Ὅς καλόνεσσ, structuræ verborum causa. Beck.

1185. "Ὅς in libris omnibus addidit Canterus, non, ut Hesthius, et ex hoc, sive e Lipsiensi editione Euripidis refert Wakefieldius, ante καλόνεσσ, sed post hoc vocabulum. Herman.

Legēbatur θυῖς. Herman.

1186. ἀνωρεῖς, εἰδὼς. Scholiast.

1192. Legēbatur ἀβήματα. Herman.

1193. Καὶ φίλος ἐμὸς φίλος. Οὐ γὰρ μόνον δὲ φίλος ἐμὸς φίλος ἔ, τοῖ Ἠρακλῆ καὶ ἰ Θεοῖσι, ἀλλὰ καὶ δὲ τοῖς εὐργήτοις. Vide supra ad v. 1145. et Herclid. v. 37. et 210. Barnes.

1194. Αἰμά τοι καλόνεσσ. Μισανθρωπῶς hoc dictum, ἀνὲρ τοῖ αἶμα in τοῖ φῖνον τοῖ καλόνεσσ εὖν φησὶν ὅτιον ἔιν. At supra v. 1185. Δῖλας γιγαντοφόρον, active, τοῖ τοῖς γίγαντας φησὶν. Arn. Portus.

1195. Wakefieldius conijcit, ἀλλ' ὅς

ΑΜ. Αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα καὶ ἀντιστροφή σ'.
Φιλίαν ὁμόφυλον,

Αἶμα τε παιδοφόρον.

1195 ΘΗ. Ἄλλ' εἰς ξυναλγούντ' ἤλθεν' ἐκκάλυπτέ
νιν, ἀντιστροφή θ'. 1205

ΑΜ. ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὁμμάτων ἀντιστροφή θ'.
Πίπλον, ἀπόδικε· ῥίθος ἀελίῳ δειξόν· βά-
ρος δ' ἀντίπαλον δακρύοισιν ἀμιλλαῖται.
Ἰκετεύομεν γὰρ ἀμφὶ σὰν . . . . . στροφή ι'.

Am. Quia reveretur tuum conspectum, et
Amicitiam cognatam,
Cedemque filiorum.

1195 *The.* Atqui una doliturum nactus est: detege eum.

Am. O fili, dimitte ab oculis
Vestem, rejice, ostende faciem toll.
Altitudinem animi lacrymas cohibentem revoca.
Supplico ad

ευναλγόν γ' ἔλθιν. Mibi satis videbatur ἔλθιν in ἔλθιν mutare. *Herman.*
ἔλθιν εἰς συναλγούντα pro ἴσχυιν ευναλγούνται, nactus sunt, qui simul dolent.

Musg.
1197. s. Legebatur βάρει ἀντίπαλον δακρύοις ἀμιλλαῖται. Sensus est: certat cum lacrimis tuis pondus non minus grave: i. e. si dolor facit, ut nolis conpici, at amicitia in te Theseli postulat, ut retegas faciem. *Herman.*

Versus corruptissimus, qui sic fortasse emendari potest:

βάρει ἀντίπαλον δακρύοις ἀμιλλαῖται.

Iterum comparata meditando tranquillātem illam animi lacrymis cōtrōendis paratam. Erat enim inter Herculis laudes non infima, mala quaecunque sine gemitu tolerasse: vid. *Soph. Trachin.* v. 1089. βάρει sive βαδύνει, altitudo, i. e. serenitas animi. *Plutarch. Parallel.* p. 83. *Ed. H. Steph.* εἰς ἀντίπαλον καὶ εἰς βάρει αἰνῶ εἰς ψυχῆς: iterumque p. 559. φέρματα καὶ βάρει ψυχῆς.

Plato: βάρει εἰ ἴχθυ, p. 134. *D. Ed. Ficin. Musg.*

ἀντίπαλον ἢ ἀντίπαλον et ἴσιν, pro ἀντίπαλον et βάρει, vox Euripides; de qua videbis supra ad v. 496.

ῥίθος ἀελίῳ δειξόν. Quod ῥίθος communiter εἰς μέλας, quodvis membrum sonat, Ἑλλήες autem εἰς ἀντίπαλον, vultum, ut hoc in loco, *Eustathius* nos docet, fol. 1090. lin. 27. et fol. 1257. lin. 21. *Apollonius Argon.* Lib. II. Ἀντίπαλον ἀντίπαλον ῥίθος ἀντίπαλον. Sic *Moschus Megar.* v. 2. — Τὸ πρὶν ἢ ἐν εἰς τὸ ῥίθος εἰς τὸ ῥίθος. Item *Sophocli. Antigone.* Νεφέλα δ' ἔρπον ὄψεσιν αἰμαίνετο ῥίθος αἰσχύον. Ubi pro vultu et genis εἰς ῥίθος usurpatur. *Barnes.*

βάρει ἀντίπαλον δακρύοις ἀμιλλαῖται. Auctoritas mea tantum apud te ponderis habere debet, quantum si cum lacrymis obloquerer. *Broderus.*

Vulgatam, donec meliora afferantur, ita vertendam censet *Heath*: *Senectutis mea gravitas, quae lacrymas averiat, nunc tamen cum tuis simul hoc a te contendit.* *Beck.*

1199. Addidi γὰρ et lacunae signa posui. Videtur calceas excidisse.

Herman.
Ἰκετεύομεν γὰρ ἀμφὶ. *Barnesius*, auctore *Scaligero*, ἰκετεύομεν. Sed potest esse enallage numeri, ut supra v. 854. *Musg.*

Ἰκετεύομεν γὰρ ἀμφὶ. Olim ἰκετεύομεν, quod ob sequens *πρὸς τὸν* *Scaliger* emendavit in ἰκετεύομεν, licet mutato numeri

- 1200 Γενειάδα καὶ γόνυ καὶ χεῖρα προσπιτῶν, 1210
 Πολιόν τε δάκρυον ἐκβαλὼν, ἰὼ παῖ, ἀντιστροφή ἰ.
 Κάτασχε λίοντος ὅπως ἀγρίου θυμόν.
 Βρόμον ἐπὶ φόνον ἀνόσιον ἐξάγει, ἀντιστροφή γ'. 1215
 Κακὰ θίλων κακοῖς ξυνάψαι, τέκνον.
 1205 ΘΗ. Εἶεν, σὲ τὸν θάσσοιτα δυστήνους ἔδρας
 Αὐδῶ, φίλοισιν ὄμμα δεικνύναι τὸ σόν.
 Οὐδεὶς σκότος γὰρ ᾗδ' ἔχει μέλαις τέφος,
 "Ὅστις κακῶν σὼν συμφορὰν κρύψειεν ἄν. 1220
 Τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον;

1200 Mentum tuum, et genua, et manum advolutus,
 Et canas lacrymas emittens. O fili,
 Cohibe animum saevi leonis, ne
 Cursum ad letiferum impium instigeris,
 Mala volens malis addere, O fili.

1205 The. Age! Te, qui sedes miseram sessionem,
 Jubeo amicis vultum tuum ostendere.
 Nulla caligo enim adeo nigram nubem habet,
 Quae malorum tuorum calamitatem possit occultare.
 Cur mihi protendens manum ostendis necem,

non sit prorsus nova apud poetas. Vido quae nos ad Ion. v. 1115. Barnes.

1201. αα. 'ἰὼ παῖ, | κάτασχε λίοντος ἀγρίου θυμόν γ', ἔστω | βρόμον ἐπὶ φόνον, ἀνόσιον ἱερόν, | κακὰ θίλων κακοῖς ἐντάψαι, τέκνον.] Sic in edd. vulg. versiculi hi scribuntur et dividuntur. Scripsit Hermannus: Κάτασχε λίοντος ἔστω ἀγρίου θυμόν, cum sequente nota, "Non ausus sum mutare ἀέτωσχε, quod Porsonus, probatum ad Hecubam v. 836. tamen ad Orest. 1330. dubitat, an sit in αατίσχε mutandum. Ordinem verborum mutavi. Vulgo enim λίοντος ἀγρίου θυμόν γ', ἔστω, ita ut ἔστω sequentibus jungatur. Illud γ', nisi metris debetur, ex eo videtur ortum esse, quod librarius, quum scripsisset ἀγρίου θυμόν ἔστω, appositis numeris β' γ' α' errorem corrigere voluit." Non dubitandum est, nobis saltem iudicibus, quin litera γ' causa efficiendi iambicum trimetrum illata est. Conf. v. 753. Ambigi nequit, imperativum αατίσχε, semper esse αατάσχε. Elmsleius (ad Oed. T. 663.) hoc modo legit et dividit: 'ἰὼ παῖ, κατὰ | σχήθι λίοντος ἀγρίου θυμόν,

αἰ | λείμων ἐπὶ φόνον, ἀνόσιον, ἐξάγει, | κακὰ θίλων κακοῖς ἐντάψαι, τέκνον. Δείκναι est Reiskii emendatio. Elmsl. [αατάσχε,] Ita MS. G. ut jam Scaliger. Ed. Ald. ἰατάσχε. Musg.

1202. Non ausus sum mutare ἀέτωσχε, quod Porsonus, probatum ad Hecubam, v. 836. tamen ad Orest. 1330. dubitat, an sit in αατίσχε mutandum. Ordinem verborum mutavi. Vulgo enim λίοντος ἀγρίου θυμόν γ', ἔστω, ita ut ἔστω sequentibus jungatur. Illud γ', nisi metris debetur ex eo videtur ortum esse, quod librarius, quum scripsisset ἀγρίου θυμόν ἔστω, appositis numeris β' γ' α' errorem corrigere voluit. Hermann.

ἔστω [αα]. Quod uncinis hic inclusi, αα, Scaligero debetur. Musg.

Pro ἀέτωσχε vitandi anaspasti causa Heath. reponit αατίσχε. Beck.

1203. βείμων] Bene Reiskius λείμων. Eadem allusio est in βαλβύλων ἀντ. v. 863. Musg.

Versum, ut sit senarius iambicus, ita constituit Heath: βείμων ἰσὶ φόνον ἀνόσιον καὶ ε' ἱερόν. Beck.

- 1210 Ὡς μὴ μύσος με σὼν βάλλῃ προσφθιγμάτων;
 Οὐδὲν μίλει μοι ξύν γε σοὶ πράσσειν κακῶς.
 Καὶ γάρ ποτ' εὐτύχῃσ' ἐκίσθ' ἀνοιστίον,
 Ὅτ' ἐξίσωσάς μ' εἰς Φάος νεκρῶν πάρα. 1225
 Χάριν δὲ γηράσκουσιν ἐχθαίρων φίλων,
 1215 Καὶ τῶν καλῶν μὲν ὅστις ἀπολαύειν θίλει,
 Ξυμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοις δυστυχούσιν οὐ.
 Ἀίστας, ἐκκάλυψον ἄθλιον κέρα,
 Βλίψον πρὸς ἡμᾶς ὅστις ἐν γενῆς βροτῶν,
 1230 Φέριε τὰ θιῶν γε πτώματ', οὐδ' ἀνάινεται.

1210 Ne me piaculum tuorum alloquiorum feriat?

Nihil recuso tecum infelix esse.

Etenim fui aliquando felix: illuc mens est referenda,

Quum me saluum ex inferis in lucem eduxisti.

Odi enim gratiam amicorum senescentem;

1215 Et eum, qui bonis quidem rebus frui vult,

Sed non una navigare cum amicis calamitosâ.

Surge, detege miserum caput,

Instuere nos. Quicumque mortalium generosus est,

Causas deorum fert, nec recusat.

1207. οὐδὲν ἐκίσθ' Conjectura est Canteri. Ed. Ald. ἢ ἢ ἐκίσθ'. Musg.

οὐδὲν Olim "if" si, nullo sensu; quare Canterus et Scaliger οὐδὲν legebant, Duportus "if" οὐ ἐκίσθ'. Est autem hic ἐκίσθ' masculini generis, quod Euripides etiam facit primo Hecubæ versu. Barnes.

1208. Forte, ἵε ἡμᾶς εἰς σφαγῶν, qui ab oculis arceat, occultet tuam calamitatem. Reisk.

1209. Reiskius ingeniose, sed imperite φῦγόν vel φῦγόν scribendum putabat. Mihi satius visum est comma in signum interrogationis mutare. Herman.

φῦγόν] A φῦγ et εἰς. Barnes.

φῦγόν] Optime Reiskius φῦγόν.

Musg.

Reisk. scribit: ἐκταίνε φῦγόν, aut φῦγόν, fides me signo dato fugere.

Prev. admittit Reiskii conjecturam φῦγόν pro φῦγόν, sed vulg. tamen explicari posse monet de ipsis corporibus cruentis.

Beck.

1210. Sic Scaliger. Vulgo βαλῇ.

Herman.

βαλῇ] Scaliger βαλῇ, quod dubium est.

tem reddunt, quam congescit Dawesius Miscell. Crit. p. 229. Musg.

1212. ἀνέχεσθ' Reponit Heath.

Beck.

1215. Καὶ τῶν καλῶν μὲν] Olim in aliquibus exemplaribus erat καλῶν μ', versu et sensu sic pariter laborantibus; aut illud erat erratum præli. Aldina enim editio recte habuit καλῶν μὲν, et ita legendum vidit Scaliger, Portus et Duportus.

Musg.

1216. Σπρωγῶν] i. e. συμπτῶν, συμδυστυχῶν, καὶ συμκαταστροφῶν. Ita Cicero in Epistolis Familiaribus, in eadem esse potest, pro in communi esse periculo, usurpavit. Brodæus.

1219. Edd. vett. τὰ τῶν θιῶν γε. Non Barnesius, ut Musgraveius refert, τῶν delendum censuit, sed omissum jam in ed. Brod. Cant. Commelin. P. Steph.

Herman.

Ed. Ald. φέριε τὰ τῶν θιῶν γε πτώματ', ubi recte Barnesius delet τῶν potius, quam γε. Musg.

Reisk. γε potius deleri vult. Beck.

- 1220 ἮΡ. Θησεῦ, δίδωσκάς τόνδ' ἀγῶν' ἱμῶν τέκνον;
 ΘΗ. Ἦκουσα, καὶ βλέποντι σημαίνεις κακά.
 ἮΡ. Τί θητά μου πρῶτ' ἀνεκάλυψας ἥλιω;
 ΘΗ. Τί δ'; οὐ μαινέεις Σητὸς ὦν τὰ τῶν θιῶν. 1235
 ἮΡ. Φεύγ', ὦ ταλαίπωρ, ἀνόσιον μίασμ' ἱμόν.
 1225 ΘΗ. Οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων.
 ἮΡ. Ἐπήμισ'· εὖ δρᾶσαι δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι.
 ΘΗ. Ἐγὼ δὲ πάσχων εὖ τότ', οἰκτεῖρω σε νῦν.
 ἮΡ. Οἰκτρὸς γὰρ εἰμι, τᾶμ' ἀποκτείνας τέκνα.

1220 *Hec.* O Theseu, vidistine hanc stragem meorum liberorum?

The. Audivi, et videnti mala indicas.

Hec. Cur igitur meum caput detestati soli?

The. Quid ni? polluisne Deos, cum sis homo?

Hec. Fuge, O miser, impiam contagionem meam.

1225 *The.* Nullum contagium amicis ab amicis.

Hec. Laudo; quod autem tibi benefecerim, non inficio.

The. Ego vero cum beneficio sim a te tum affectus, misereor nunc tui.

Hec. Misereandus enim sum, qui occiderim meos liberos.

1220. εἰδῶ.] Ita MSS. E. et 2714. Ed. Ald. εἰδῶ. *Musg.*

Reisk. emendat: εἰδῶ ἄλως, hunc occursum, meorum liberorum, hanc velut aream stratum meorum liberorum.

Herculem a Theseo coactum esse se retigere monet *Prev. Beck.*

1223. Aut signum interrogationis in fine versus delendum erat, aut cum Barno et Musgravio interpungendum τι γὰρ; μοῖσις θιτὲς ἄν τὰ τῶν θιῶν;

Herman.

τί γὰρ; μοῖσις θιτὲς ἄν τὰ τῶν θιῶν.] Ita interpungendum statuo, non, ut olim, εἰ γὰρ; οὐ μοῖσις θιτὲς ἄν τὰ τῶν θιῶν; Vidit et hoc *Duportus*. Τὰ τῶν θιῶν, quia dixit Hercules, non se audere soli vultum ostendere, pudore suffusus ob scelera commissa, reponit Theseus: Quid non, hoc est, ostenderes vultum? Num putas, te, mortalem existentem, deos contagio tuo attingere posse? aut solem polluere? *Barnes.*

1226. ἡδέως.] MSS. Steph. ἡδέως.

Musg.

Ἐπείμ'· εὖ δρᾶσαι δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι.] Hic *Henr. Stephanus*, suo more falsa nobis obtrudens, dicit: "Pro ἡδέως

scriptum est ἡδέως in Veteribus." At bona illius magni viri cum venia, recte dicitur *Γένεθ ἡδέως εἰς ἀναίνομαι*, atque ac ἡδέως εἰς ἀναίνομαι, imo longe elegantius et Ἀναίνομαι. Quare valeant hac in parte illius veteres libri. *Barnes.*

Distinctionem ante εἰς tollendam monet *Abresch.* ad *Esch.* I. p. 318. *Beck.*

1227. Hunc et sequentem versum inverso ordine exhibent *Ald.* *Herv.* prima, *Brub.* Jam antequam *H. Steph.* e MSS. verum ordinem restitui jusserrat, factum id erat in *Hervag.* secunda. *Herman.*

1227. α. In editione Aldina præcedit versus οἰκτεῖς, qui nunc est v. 1228. sequitur versus γὰρ ἡ, qui nunc est 1227. personis interea verum ordinem obtinentibus. Sed hunc errorem sustulit ex MSS. *H. Stephanus.* *Musg.*

1228. γὰρ τίς pro γάρτις *Pierseus* in *Veris.* p. 245. et *Reiskius.* *Herman.*

Contrarii viii exempla duo subjicimus. *Soph. Aj.* 634. *Κεῖσεν γὰρ Ἄλκ' αἰδῶν, ὃ καὶς μέγας.* *Phil.* 1337. Ἄλκ' γὰρ ἄνθρωπος ἐν Τριῶν ἀλῶν, Ἐλῖος ἀντίπαλον. *Lego κατ' Ἄλκ' et κατ' ἄνθρωπον.* *Elmsl.* Recte *Reiskius* [et *Pierseus*] γὰρ τίς. *Musg.*

- ΘΗ. Κλαίω χάριν σὴν ἐφ' ἐτίραισι συμφοραῖς.
 1230 ἩΡ. Εὖρις δὲ γ' ἄλλους ἐν κακοῖσι μείζουσιν;
 ΘΗ. Ἄπει κάταθι ἐὺρανοῦ δυσπραξία.
 ἩΡ. Τοιγὰρ παρσκιυάσμεθ' ὥστε κατθανεῖν.
 ΘΗ. Δοκίς ἀπειλῶν σὼν μέλειν τι δαίμοσιν; 1245
 ἩΡ. Αὐθαδὲς ὁ θεός· πρὸς δὲ τοὺς θεοὺς ἐγώ.
 1235 ΘΗ. Ἴσχυι στόμ', ὡς μὴ μέγα λίσσων, μείζον πάθος.
 ἩΡ. Γέμω κακῶν δὴ, κούκίτ' ἐσθ' ὅπη τιθῇ.
 ΘΗ. Δράσεις δὲ δὴ τί; ποῖ φέρι θυμούμενος;

The. Lamentor tua causa ob alias calamitates.

1230 Her. Inventistine alios in majoribus positos malis?

The. Mera infra caelum infelicitas est.

Her. Ergo parati sumus mori.

The. Putasne tuas minas Diis aliquo modo curae fore?

Her. Deus est arrogans, et ego erga Deos.

1235 The. Comprime os; ne superba loquens, majora patiaris.

Her. Plenus sum jam malorum, neque est amplius locus ulli malo.

The. Quid igitur facies? quo iratus ferris?

1229. Non intellexerunt hunc versum interpretes. Ἐτίραις ἐμφανῆς sunt, quod alibi ἴτεται δαίμων. Vide Valckem. Diatr. p. 112. Lennep. ad Phalar. p. 112.

Herman.

Distinguit Heath. post Κλαίω, ut verba vertantur sic: *Te lamentor et gratias tuae in aliis tuis calamitatibus, i. e. gratia erga me tua in aliis calamitatibus (quando scil. apud inferos detinebar) cooptam mihi fecit, te nunc vicinam lamentandi.*

Beck.

1231. [Ἀντῆ] Mira in hunc locum commentati sunt viri docti. Legendum:

ἀντὶ κάταθι ἐὺρανοῦ δυσπραξία.

Mera infra caelum infelicitas est. Musg.

[Ἀντὶ κάταθι ἐὺρανοῦ δυσπραξία.] Guilielm. Canterus legit, ἀντὶ κάταθι ἐὺρανοῦ, δυσπραξία, quem videsis Novar. Lection. Lib. VII. c. 13. quasi esset: Σὺ δ' ἀνπραξία, ἀντὶ τοῦ ἐὺρανοῦ κάταθις ἢ τοῦ γῆς περιθρόνως. Sin ad Herculeum dicta sint verba, ut ego quidem puto, ita sunt exponenda: Σὺ δ' ἠράαλις, ἀντὶ θελοῦντι διαί τοι καὶ θύεργον δυσπραξίας, ἐπὶ κάταθις ἢ τὸν ἐὺρανοῦ περιθρόνως, ἐπὶ δὲ τοῦ ἠέρος ἐν ἠὲλθεῖσιν. Quare non erat, quod Canterus adeo fastuose rejiceret

priorem interpretationem; *Laderis inrecta caelitus calamitate; quam minus forte insolens videatur ea, qua sit is usus, quamquam nec ejus interpretationem procerus respuo. Barnes.*

Heath. vulgatam ita explicat: voluisse poetam hoc: Herculis infortunia adeo esse magna, ut a terra ad caelum usque pertingere dici possent.

Nullam emendationem horum verborum sibi satisfacere docet Prev. Itaque sensum utcumque expressit sic: "On ne voit sous les cieux que des infortunés."

Beck.

1233. ἀνταλῶν εὖν] Ita MSS. Parisiens, ut jam Canterus. In Ed. Ald. deest εὖν. Musg.

ἀνταλῶν ἀνταλῶν εὖν μέλις ἐν δαίμονι.] Recte εὖν a Cantero intermisit suo loco. Simile illud Virgil. Aeneid. Lib. IV. v. 34. *Id cinerem aut manes credis curare sepultos?* Barnes.

1234. ἀνταλῶν ἐν θεῖς.] Ὁ θεὸς ἀνταλῶν ἐν εἰς τοῦ θεοῦ ἐπὶ δὲ ἀνταλῶν πρὸς τοῦ θεοῦ, θελοῦντι ἀνταλῶν εἰς. Barnes.

1235. ἴσχυι ἐρίμ'.] Ita MSS. E. et 2714. Ed. Ald. ἴσχυι ἐν ἐρίμ'. Musg.

ἴσχυι ἐν ἐρίμ'.] Scaliger melius legit

- 'HP. Θανάιν, ὅθεν περ ἦλθον, εἶμι γῆς ὕπο. 1250
 ΘH. Εἴρηκας ἱπτιυχότος ἀνδρώπου λόγους.
 1240 'HP. Σὺ δ' ἐκτὸς ὧν γε συμφορᾶς, με ιουθετεῖς.
 ΘH. 'Ο πολλὰ δὴ τλᾶς Ἡρακλῆς λείγει τάδε;
 'HP. Οὐκουν τοσαῦτά γ'· ἐν μέτρῳ μοχθητίον.
 ΘH. Εὐεργίτης βροτοῖσι καὶ μίγας φίλος; 1255
 'HP. Οἶδ' οὐδὲν ἀφιλοῦσί μ', ἀλλ' Ἡρα κρατεῖ.
 1245 ΘH. Οὐκ αἶν σ' ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαδίᾳ θανέειν.

Her. Mortuus sub terram vadam, unde veni.

The. Dixisti verba hominis vulgaris.

1240 *Her.* Tu vero cum extra calamitatem sis, me moneas.

The. Hercules quæso ista dicit, qui tam multa jam passus est?

Her. Nequaquam tanta, si metienda sunt mala.

The. Benefactor hominum, et magnus amicus?

Her. Illi vero nihil juvat me, sed vincit Juno.

1245 *The.* Non patietur Græcia te per impericiam mori.

Σχῆμα εἰς ἐνέρι', sed et vetus lectio stabilis, si modo dactylum status in primo loco.
 καὶ μὴν λίγαν, μὴζεν καὶ θῆναι. Vide Erasmus in Adagio, Ne grandis loquaris, item in Adagio, Adrautes Nemeis. Denique quæ nos ad Rhæ. ver. 338.

Barnes.

1236. Apud Plutarchum de Repugn. Stoic. p. 1048. F. legitur καὶ εἰς τοῦ Ἰσσυ τοῖθ', et apud eundem de Comm. Not. p. 1063. D. καὶ εἰς τοῦ Ἰσσυ τοῖθ'. Apud Longin. s. 40. editur ut in edd. Euripidis: sed ex codd. lectione a Weiskio indicata Ἰσσυ τοῖθ', colligas fuisse qui legerent, Ἰσσυ τοῖθ', in qua lectione certe Ἰσσυ scholasticum contineret, ut in Sophocli. (Ed. Col. 23. vulgata lectio, Ἰσσυ ἀλλὰ καὶ δὲ μ', Ἰσσυ καὶ θῆναι, ad quam defendendam non adhibendus erat a Bruncio Baccharum versus 180. Mireris, etiam Porsonum ad Hec. 1070. in horum adverbiorum usu explicando falli. Neque enim recte constituit differentiam Scholiastes Aristophanis, καὶ quietem notare, καὶ motum; καὶ in utramque partem sumi dicenda. Nam καὶ, nihil nisi motum notans, est ad quem locum versus; καὶ autem, motum simul succedentemque ei quietem indicans, est de quem locum. Hinc dijudicari potest, quid καὶ μὴν ab his differat, καὶ καὶ; καὶ βῶ καὶ ἀέφω; quidque sit, quare Euripides utrumque jungere po-

tuerit in his: καὶ, καὶ φέρομαι. Illud vero recte animadvertit Porsonus, καὶ et Ἰσσυ interdum pro ἰσθμῷ εἰς dici: sed quod addit, καὶ cum verbo ἰσθμῷ se non tolerandum arbitrari, illud Aristophanis Av. 9. respiciens, ἀλλ' εἰς Ἰσσυ καὶ ἰσθμῷ εἰς Ἰσσυ Ἰσσυ, in hoc certe et similibus locis et Ἰσσυ et Ἰσσυ jure defendi poterit. Vide supra v. 74. et Androm. 54. *Hermann.*

τίμω κακῶν καὶ, καὶ καὶ τοῦ Ἰσσυ τοῖθ'.] Longin. 40. ubi ed. Rob. MS. Par. Ἰσσυ. Vide Plutarch. II. p. 1063. D. Ἰσσυ p. 1048. F. Ovid. de Pont. IV. 16, 51.

Por.

Laudat Toupius ad Longin. p. 225.

Beck.

1238. Θανάιν, ὅθεν περ ἦλθον, εἶμι γῆς ὕπο. Similis locus Genes. c. iii. v. 19. 'Εκ ἰσθμῶν καὶ περὶ τῶν θῆναι καὶ τῶν ἀνισθῆναι καὶ εἰς τὴν γῆν, ἢ εἰς τὴν γῆν καὶ τῶν ἀνισθῆναι. Vide quæ nos ad Suppl. v. 543. et v. 1150. Item Heraclid. v. 529. et Helen. v. 1015. *Barnes.*

1239. Εἴρηκας ἱπτιυχότος ἀνδρώπου λόγους.] Εἰπτοχῶν hoc in loco pro ταχῶν, ἰπτιυχῶν, Ἰσσυ ἱπτιυχῶν, i. e. quicquid, quilibet, plebicius; ἰπτιυχῶν ἀνδρῶν, aliquis ex plebe, nulla philosophia instructus, nulla animi magnanimitate supra vulgarem sortem erectus. Hic posita desperationem vulgaribus animis dignam docet, magna viris

- Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεὺς, πολίμιόν μ' ἐγένεατο
 1255 "Ἡρα· σὺ μέντοι μηδὲν ἀχθισθῆς, γέρον·
 Πατὴρα γὰρ ἀντὶ Ζηνὸς ηγοῦμαι σ' ἐγώ.
 "Ἐτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι, γοργυποὺς ὄφεις
 "Ἐπείσφρησι σπαργάνοισι τοῖς ἰμοῖς 1270
 "Ἡ τοῦ Διὸς ξύλλεπτος, ὡς ὀλοίμηνθα.
 1260 "Ἐπὶ δὲ σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην
 "Ἡβῶντα, μόχθους, οὓς ἔτλην, τί δέϊ λέγειν;
 Ποίους ποτ' ἢ λίσσας, ἢ τρισωμάτων
 Τυφῶνας, ἢ Γίγαντας, ἢ τετρασκελιῖς, 1275

Jupiter vero, quicumque ille sit Jupiter, genuit me inimicum

1255 Junon. Tu tamen ne quid moleste feras, O senex:

Nam te judico patrem ego pro Jove.

Et cum adhuc lactarem, truculentos serpentes

Clam immisi in cubula mea

Conjux Jovis, ut periremus.

1260 Postquam vero carnis amictum adeptus sum

Pubescentem, labores, quos pertuli, quorsum attinet me referre?

Quales nam aut leones, aut tri-corpores

Typhones, aut Gigantes, aut quadrupedes feras,

runt Plutarchus de Puer. Educ. p. 1. B. et Stobæus tit. 90. *Herman.*

1252. a. Apud Stob. *Grot.* LXXXV. p. 397. et X.C. p. 363. *Burn.*

1259. "ὄνας ἢ ἀρσενίς.] Hanc sententiam Plutarchus usurpat in libello, Περὶ παιδῶν ἀγωγῆς. Est autem metaphora, ἀρσενίς, basis, fundamentum, pro origo, initium.

Brodæus.

1254. Vide For. ad Orest. 412.

Herman.

1257. a. "Ἐτ' ἐν γάλακτι τ' ὄντι, γοργυποὺς ὄφεις "Ἐπείσφρησι, etc.] Huc refer illud *Idylliam Theocriti* elegantissimum, quod "Ἡρακλῆος inscribitur, ubi omnis hæc fabula graphice describitur; ex ejus autem initio hic locus lucem mutuatur: "Ἡρακλῆς διδάσκοντι λίαν παῖς ἂν Μελίτῃς Ἀλαμῆος, καὶ κατὰ πᾶντορος ἱερὰ λῆα, Ἀμφοτέρους λείποντα καὶ ἀνελόντα γάλακτος, Καλαίαν καὶ Ἰωνίαν τ' ἀνέβη, etc. *Barnes.*

1258. "Ἐπείσφρησι] Φρίξ, φρίξ, unde λαφύ, εἰσφύ et ἐπείσφρη per transpositionem ἀπὸ τοῦ φρίξ natum videtur, vel potius per syncopea a φρίξ. Certe φρίξ vox Attica est, et ubi occurrit, semper significationem habet τοῦ φρίξ, φρίξ et φρίξ-

μῦ. Alii autem dicunt φρίξ et φρίξ pro φρίξ et φρίξ. Hinc φρίξ, ἴδιος φρίξ-φρίξ καὶ φρίξ κατὰ συνηθῆ, καὶ φρίξ τοῦ τ' εἰς τὸ φρίξ, ἴδιος φρίξ καὶ φρίξ, καὶ εἰσφρίξ, ut φρίξ, etc. De qua re videtur Gul. Budæi Comment. *Græcæ Linguæ*, p. 350. *Aristophanis Vesp.* "ὦ ἴδιος εἰς λήγοντα, εἰς εἰσφρίξ. *Demosthenes in Leptin.* Εἰσφρίξεν τὴν ἐνέσφρησιν. *Euripidi* frequens est, ut *Alcest.* v. 1075. Καὶ οὗτος ἐπείσφρησιν εἰσφρίξεν αἰνὴς λίχου. Item *Electr.* v. 1033. Αἰσφρίξεν ἐπείσφρησιν. *Barnes.*

1261. μόχθους, οὓς ἔτλην, τί δέϊ λέγειν.] De *Herculis* laboribus vide quæ nos supra ad v. 555. *Barnes.*

1261. "Ἀσπείδους τῶν "Ἡρακλῆος ἀσπείδους. *Scholiast.*

1263. Non invenit *Reiskius* εἰσφρίξ-αλλῶ. Et hoc et vulgata defendi potest c. v. 180. *Herman.*

Anterponimus εἰσφρίξ-αλλῶ. Pro Τυφῶντι, *Elmsleius* (ad *Aristoph. Ach.* 1082.) *Γερφίος* legere vult. His vero nominibus nil fere commune; sed ingenium nostrum superat idoneam causam proferre qua de causa *Typhonis* mentio facta sit inter *Herculis* labores, aut centiceps mon-

- Κεῖται αὐροπληθὴ πόλιμον, οὐκ ἐξήνυσα ;
 1265 Τῆν τ' ἀμφίκερανον καὶ παλιμβλαστήν κύναν,
 "Υδραν φονεύσας, μυρίων τ' ἄλλων πόων
 Διὶ λυδοὶ ἀγελᾶς, κείς νεκροὺς ἀφικόμην,
 "Αἰδοῦ πυλωρὸν κύνα τρέκερανον εἰς Φαός 1280
 "Ὅπως πορεύσαιμ', ἱστολαῖς Εὐρυσθέως.
 1270 Τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ' ἐτλην τάλας φόον
 Παιδοκτονήσας, δῶμα θρηγκῶσαι κακοῖς.
 "Ἦκω δ' ἀνάγκης εἰς τόδ'· οὐτ' ἑμαῖς φίλαις
 Θήβαις ἐνοικεῖν ὄσιον· ἦν δὲ καὶ μῖναι, 1285

Prælium Centauris refertum non confeci:

- 1265 Et utrinque habentem capita, et repullulantem canem
 Hydram interfeci? et infinitorum aliorum laborum
 Greges percurri, et ad inferos perveni,
 Plutonis janitorem canem tricipitem in lucem
 Ut educerem, Eurysthei jussu.
 1270 Postremam vero eandem hanc miser sustinui *patrore*,
 Liberis cæsis, domum ut coronarem malis.
 Venio autem in eam necessitatem, ut neque in meis charis
 Thebis habitare fas sit: si vero maneam,

strum appellatum sit *τετράκερανον*. Idem est Geryonis appositum seu epitheton, v. 423. *Τὴν τετράκερανον κύνα* Iota βραχὺ Ἡρ-
 κλῆς. Sic etiam Æschyl. Agamem.
 873. *Τετράκερανον τὴν Γερῶνι δ' ἐνέταρξαι κα-
 τὰ δ'.* Necnon Cerbero et Chimææ *τετρά-
 κερανοι*. *Elmsl.*

Leg. *εὐρυκεράνη*, scil. πάλιν, δέδιμ
 cum monastrii quadrupedibus. *Reisk.*

1264. Ad *Κεῖται αὐροπληθὴ πόλιμον* Heath.
 repetit *αὐρο*. *Beck.*

1265. *ἀμφίκερανον*] Novem habentem
 capita, quatuor ex utroque parte mortalia,
 unum in medio immortale. *Παλιμβλαστή-
 νη κύνα* [Τῆν]. Quare Hydra dicta sit
 canis, diximus supra ad v. 419. Dicitur
 autem *καλιμβλαστήν*, ob capita: ubi enim
 aliquid eorum excidebatur, duo conti-
 nuo succrescebant. De qua fabula vide
 Erasmus in Adagio, *Hydram secas*. et
 Apollod. Biblioth. Lib. II. c. 5. sect. 2.
Barnes.

1266. Tollenda interrogationis nota
 post *φόνεας*, et minus plene ibi distin-
 guendum. Participium enim illud cum
 verbis seqq. *ἐλπίδων, ἀφικόμην*, per copula-

tivas *et* et *καὶ* junctis, connecti debet.

Heath.

1270. Hermannus præterivit silentio
 Reiskii ceterorumque emendationem: *εἰς
 λοίσθιον—σύναι, ultimum laborem*, quod,
 ut nobis videtur, locum dubitandi non
 relinquit. Confer v. 22. *Καὶ εἰς τοὺς ἄλ-
 λους ἐφύλαττον σύναι, Τὴ (l. εἰς) λοίσθιον
 δ', ταύτην δὲ σύναι δίκεα* ἢ *Ἄδων*. *Τὰ
 σύναι σύναι* (scil. *μύχθων*) locutio est amplos
 usitata. Est hujus fabule locus, qui lec-
 tionem h. v. vulgatam firmat, v. 836.
 "Ἐνὶ δὲ μύχθων δεικνῶν" *Εὐρυσθέως*, "Ἦν
 κρεῖσθαι καὶ εἰς αὐτὸν αὐτὸν δὲ σύναι, Παιῖδας
 κατακτείνων. Hic, tamen, Hermannus
 cum Wakefieldio legit *καὶ εἰς αὐτὸν*. *Elmsl.*

σύναι] *Ultimum laborem*, scribit Reisk.

Pro *σύναι* Lennep. ad Phalar. Epp.
 Ep. 102. p. 295, l. legi vult *σύναι*, quod
 frequenter dicitur *εὐλαῖα* vel *ἀσπλάγῃ
 σύναι*. *Beck.*

1271. *Θρηγκῶσαι κακοῖς*.] Ut domum
 meam malis circumvallarem et undique
 sepirem. Plautus Euripides in Oreste:
Κόλπῳ γὰρ ἐκλῆθ' αὐτὸν ἀσπίδος κακοῖς *ὁ*

- Εἰς ποῖον ἱερόν, ἢ πανήγυριν φίλων
 1275 Εἰμ', οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω.
 Ἄλλ' Ἄργος ἔλθω; πῶς, ἵππ' φεύγω πάτρας,
 Φίρ', ἀλλ' εἰς ἄλλην δὴ τιν' ὀρμήσω πόλιν;
 Κάπτιδ' ὑποβλεπόμεδ', ὡς ἐγνωσμένοι, 1290
 Γλώσσης πικροῖς κίντροισι κληδουχούμενοι.
 1280 Οὐχ οὗτος ὁ Διός, ὃς τέκν' ἔκτεινεν ποτε,
 Δάμαρτά δ'; οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρέσεται;
 Κεκλημένω δὲ Φωτὶ μακαρίω ποτὶ
 Αἰ μεταβολαὶ λυπηρόν ᾧ δ' αἰεὶ κακῶς 1295

Ad quod templum, aut cœtum amicorum

1275 Ibo? nec enim Atas affabiles habeo.

Sed Argos proficiscar? quomodo, siquidem fugio patriam?

Age, an in aliam aliquam civitatem me conferam?

At postea limis oculis aspiciemur, utpote nosci,

Linguis amaris stimulis exagitati:

1290 Nonne hic est filius ille Jovis, qui filios olim interfecit,

Et uxorem? an non ex hac terra in malam rem abiit?

At viro, qui aliquando dicebatur beatus,

Acerba est mutatio: et cui semper male

σώων' εἴην μᾶλλον ἄλλαν ἱερίαν. Hæc Brodæus. Aliud autem quid elegantius hæc vox notat: significat enim consummatum quid facere, ut sit ex hoc ultimo facinore omnium Herculis malorum consummatio. Sic supra dixit ad Troades, v. 491. Τὶ λαίδηρ ἢ θρυγὰς ἀθλίαν ἀσάω, in quem locum vide quæ nos. *Barnes.*

1274. α. Εἰς ποῖον ἱερόν, ἢ πανήγυριν φίλων Εἰμ'.] E templis enim arcebantur patri- cidæ, athei, sacrilegi, quique se immani- bus sceleribus adstrinxissent; etiam ami- corum proditores, iuxta illud oraculi, quo talis vir e templo exire jubebatur, apud Simplicium in Epicetum, c. 39. Ἄσπερ φί- λω θύομενοι παρὸν φίλος εἰς ἱερῶνα, ἢ καὶ εἰς καθάρειν σπινθάλιν ἱερὸν εὐαῖ. Æschylus Eumen. Πῶναι βουαὶ χερσίν- τες τοῖς θεοῖσι; οὐκ ἢ χερσὶ φαρμάκων σπινθέρων. Theon Sophista: Δὲ τούτω χερσίν τερψίφω, (ἐκδερφίνας δολοῦσι) πτω- δόν, ἀσπέρων, ἀσπῆς, ἱερῶν. Abunde hæc res patet ex Eurip. Oreste et Æschyli Eumenid. Partim ex Joh. Brodæi no- tis. *Barnes.*

1275. Constructio est: ἔχω γὰρ ἄτας εἰς εὐπροσηγόρους, calamitates enim susti-

nes, in quibus nullum compellere me licet. Contagio utique sceleris contrahi etiam colloquio cõdebatur. vid. supra v. 1210. Orest. 75. Nec aliter Brodæus. *Musg.*

εἰ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω.] Tales enim calamitates sustineo facinorosas, in quibus nulli me compellere licet. Sicut enim neque diis accepti erant hujusmodi homines, ita ab hominibus quoque velut pollutj vitabantur, neque alloquiis hono- rati. Euripid. Orest. Πρὸς θῆρας γὰρ εὐ μολίμας εἶδεν. Brodæus.

1278. Reisk. corrigit: ἴσως δ' ἴσως δὲ τλάμαθα, quomodo patiar me a maledicis linguis lacerari. *Beck.*

1279. Injuria verbum κληδουχὸν sus- pectum est Marklando ad Iph. Tour. 1464. Sed hic quidem quomodo illud defendi possit non video. Reiskii λαθε- ρήματα, quod etiam Musgravius in mentem venit, nimis vulgare est, quam ut ita cor- rumpi poterit. Alteram Musgraviū con- jecturam, κληρονομία, interpretans κληροχρί- σις, non intelligo. Scribendum videtur κλη- δήματα, quo verbo paullo post usus est, v. 1309. Et ut Græci poetæ aspiuissime

- Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύστηνος ὢν.
 1285 Εἰς τοῦτο δ' ἦξιν ξυμφορᾶς οἶμαί ποτι·
 Φανῆν γὰρ ἦσει χθάν, ἀπενίπουσά με
 Μὴ θιγγάνειν γῆς, καὶ θάλασσα, μὴ περᾶν,
 Πηγαί τε ποταμῶν καὶ τὸν ἀρματήλατον 1300
 Ἰξίον' ἐν δισμοῖσιν ἐκμιμήσομαι.
 1290 Καὶ ταῦτ' ἀρίστα, μηδὲν Ἑλλήνων μ' ὄραν,
 Ἐς οἷσιν εὐτυχοῦντες ἦμεν ὀλβιοι.
 Τί δῆτά με ζῆν δεῖ; τί κέρδος ἔχομεν,
 Βίον γ' ἀχρεῖον ἀνόσιον κακῆμασιν; 1305

Est, nihil dolet, qui miseras habet cognatas.

1285 Ad hanc etiam calamitatem venturum me aliquando puto.

Etenim tellus mittet vocem, interdicens mihi

Ne attingam terram, et mare, ne trajiciam,

Et fontes fluminum, et eum, qui rotatur,

Ixionem, in vinculis, imitabor.

1290 Et hoc est optimum; ut nemo Graecorum me videat,

Inter quos bona fortuna utentes eramus beati.

Quid igitur opus est me vivere? quod lucrum habebimus,

Si vitam inutilem et pollutam habemus?

verba in eodem loco iterant, ita nonnumquam etiam rariora vocabula intra breve spatium repetunt: cujus rei multa possent exempla congeri. Quare conjectura nostra tantum abest, ut ob v. 1309. excusatione indigat, ut inde aliquid etiam confirmationis nanciscatur. *Hermann.*

[ἀλγεὺς οἶμαί·] Vox non intellecta, pro qua Scaliger ἀλγεῖμαι, vocem aequo ignoratam, reponit. Non spernerem, quod etiam a vestigiis literarum non longe abit, [et Reisk. conficit] λαδερῶμαι. Sed maxime placet ἀλγεὺς οἶμαί, obnoxii calumnias, iniquum calumnias. *Musg.*

[ἀρματήλατον·] Ita Scalig. rectissime pro corruptissimo illo, quod *Emil.* Pectum aliquo tantopere fecellit, ἀρματήλατον. ἀρματήλατον, ἀρματήλατον. *Hesychius.* Fit autem a ἀρμα, feno, rutor, et est vox media, ac in utramque partem sumitur; de qua voce nos supra ad v. 1157. *Bornet.*

1282. Vide Porz. ad Orest. 228.

Hermann.

1292—1. Apud Stob. Grot. CIV. p. 427. *Burn.*

1285. § F Stob. Grot. I. I. *Burn.*

1284. Ald. Brub. Hery. Brod. συγγενῶς. Camerius et reliqui συγγενῶς, quod Musgravius non dixisset nullo auctore receptum esse, si Brodium consulisset, qui sic apud Stobaeum tit. 104. περὶ κατεσκευασίας legi adnotavit. Accipit hanc lucem redditique Sophocles in *Oed. R.* 1082. *Hermann.*

[συγγενῶς·] Ita Ed. Ald. pro quo συγγενῶς dant, nullo auctore, recentiores, qui non temere sequebunt. Potest enim ἀλγεὺς transitive accipi pro cura vel dolore officit. Sic α' εὖ με σκέψ, Pind. Pyth. IV. Anaxagoras. 7. περιελαῖ τὸν ἰπὸν ψυχῆς, Schol. in Medeam, v. 895. Quo posito, εἰς, i. e. εἰς, legendum erit, εἰς ἀλγεὺς ἀλγεὺς, neminem cognoscitur dolore officit. *Musg.*

1288. Recte Musgravius ἀρματήλατον pro vulgato ἀρματήλατον. *Hermann.*

[ἀρματήλατον·] Omnino legendum ἀρματήλατον. Rotae perpetuo circumactae alligatum tradunt, αἰετ' ἀντορα δερμάτιν, ut verba Sophocles utat Phylloctet. v. 696. ubi vulgo male ἀρμα. *Musg.*

Quia ἀρματήλατον sit etiam curru vel, Hecath. cuncti, ἀρματήλατον demotato

* Ἡ τῆς Διὸς δάμαρτος· εὖ τόδ' αἰσθάνει. 1315

- Παραίνισαίμ' αἶν μᾶλλον ἢ πάσχειν κακῶς.
 1305 Οὐδέϊς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκέρατος,
 Οὐ θεῶν, αἰοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι.
 Οὐ λίκτρα τ' ἀλλήλοισιν, αἶν οὐδέϊς νόμος,
 Ξυνῆψαν· οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας 1320
 Πατέρας ἐκκληίδωσαν· ἀλλ' οἰκοῦσ' ὁμῶς
 1310 Ὀλυμπον, ἥϊεσχοντό δ' ἡμαρτηκότις.

Quam uxoris Jovis. Hoc recte sentis.

[Facilius te monere, quam ipse mala pati.]

- 1305 Nullus autem mortalium est illaesus a fortuna,
 Neque deorum, si modo non sunt falsa poetarum carmina.
 An non matrimoniis inter se, quae nulla lege permittuntur,
 Contraxerunt? nonne propter tyrannidem vinculis
 Patres ignominiose affecerunt? et tamen habitant
 1310 Coelum, et sua peccata tulerunt aequo animo.

sum forte sic restitui posse: Κρίσαν' Ὀλίμῳ ἐμὸν ἀρβύλην πῖλον. nam vulgate perperam est metrum.

Reisk. scribit: Ὀλίμῳ, et quum in vet. ed. pro πῖλον sit πῖλα, conjici quoque posse: κρίσαν' Ὀλίμῳ Ζεὺς ἀρβύλην πῖλον. Beck.

1296. βούλευσι,] βούλεμα 'et βούλευσι, idem, quod voluntas, βίλημα, a βούλεμα, βίλα, volo. βούλῃ, consilium. Barnes.

1298. ἄνω ἄνω] Vide Erasmus in Adagio, sursum ac deorsum. Barnes.

1299. γυναικὲς αἰετα] Quod Jupiter matrem meam Alcmenam amasset.

Barnes.

1300. τοὺς Εὐαγγέτας] De hac re vide quae nos supra ad v. 872. et 1243. Barnes.

1302. Wakefieldius ἄγῳν pro ἄγῳν.

Hermann.

1304. Legebatur παραίνεσι μ' ante Commelin. Aliquid ante hunc versum excidisse, primus vidit Scaliger. Hermann.

Vero statuit Scaliger, ante hunc versum aliquid deesse; nec audienda, quae opponit Barnesius. (Sic et Heath. atque Reisk. censent.) Musgr.

Παραίνεσι μ' αἶν μᾶλλον, ἢ πάσχειν κακῶς.] Scaliger huc notat λῖον, defectum potius hic esse aliquem. Sed nullus

mihi videtur, si modo sic capias: Εἰ τῷ αἰσθάνει. Παραίνεσι μ' αἶν μᾶλλον, ἢ πάσχειν κακῶς. Et occurrit illi dicto Herculi, v. 1240. Σὲ γ' ἰστέε δὲ γὰρ συμβαίνει με νοθιστεύς. Sin id τῷ αἰσθάνει referatur ad superiorem sententiam, οὐκ ἔστιν ἄλλοις διακρίναι ἄγῳν πῖλον. Ἡ τῆς Διὸς δάμαρτος, tum vel Ἐλίζας subauditur, si παραίνεσι legamus, vel si παραίνεσιν legatur uno verbo, tum ad πάσχειν subauditur ἰνέσμεμα, neque enim haec ellipsis est inusitata. Utroris modo locus explicatur.

Barnes.

Præ. cum Scal. et Musgr. judicat, aliquem hic esse defectum. Itaque ipse supplet: Je sçais. Beck.

1306. εἴτε αἶν, ut nobis videtur, est solacismus, Soph. (Ed. C. 626. κρίσαν' Ὀλίμῳ ἱπὺν Ἀχρεῖν αἰσθάνειν ἔλκεθαι σῖμα τῶν ἰοθαῖ, εἴτε μὴ θναὶ ψύχεται μί. Lego igitur, εἴτε ἀψυχὴν λέγειν. Similia varietas apud Æsch. Prometh. v. 185. occurrit, ubi ed. Turneb. et MSS. habent αὐτὸν παραμένειν, loco ἀπαρμένειν. Scite Butlerius notat παραμένειν non esse adjectivum. Elmsl.

1307. Reiskius scribit: Οἱ λίστρα γ' ἄλλ'. Beck.

1310. Reisk. legit: ἡμαρτηκότας. Beck.

- Καίτοι τί φήσεις, εἰ σὺ μὲν Διητὸς γεγώς,
 Φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, Δεοὶ δὲ μή;
 Θήβας μὲν οὖν ἐκλείπει τοῦ νόμου χάριν, 1325
 "Ἐπου δ' αἶμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.
 1315 Ἐκτὶ χέρας σὰς ἀγνίστας μιάσματος,
 Δόμους τε δώσω, χρημάτων τ' ἐμῶν μέρος.
 "Α δ' ἐκ πολιτῶν δῶρ' ἔχω, σώσας κόρους
 Δις ἱπτά, ταῦρον Κνώσσιον κατακτανῶν, 1330
 Σοὶ ταῦτα δώσω πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς
 1320 Τεμνίη δίδασται· ταῦτ' ἐπινομασμένα
 Σίδειν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται,
 Ζῶντος· θανόντος δ', εὐτ' αἶν εἰς Ἄιδον μόλης,

Sed quid dices? si tu quidem cum sis mortalis,
 Nimium immoderate feras uite curas, Dii vero non.
 Thebas igitur relinque propter legem,
 Sequere vero nos ad urbem Palladis:

- 1315 Ibi purgatis tuis manibus a piaculo,
 Dabo tibi domum, et partem opum mearum.
 Munera vero quae habeo a civibus, servatis adolescentibus
 Bis septem, interfecto tauro Gnosio,
 Haec tibi dabo: ubique vero regionis mihi
 1320 Agri sunt consecrati. Hi denominati
 A te deinceps ab hominibus vocabuntur
 Vivo: cum vero mortuus ad inferos veneris,

1312. Φέρει ὑπερφυῶ] Legendum sem-
 per contrariū ὑπέρφει. Lexicon
 Phrynichi Collutianum: μέλις ὑπερφυῶ-
 Κρατῶς, ἐκ τοῦ μέλις ὄντος. Hinc certo
 stabilis vis vocis addibitur, Phoen. v. 560.
 Aeschyl. Pers. v. 822. Aeschyl.
 ὑπερφυῶ] De hoc verbo vide Phoenia.
 v. 560. Barnes.

1314. "Ἐσω γ' αἶμ' ἡμῖν πρὸς πόλιν
 Παλλάδος.] Athenae praecipue ob laudem
 pietatis et clementiae nobilitate erant: de
 earum pietate et humanitate vid. quae
 nos ad Supplices, v. 536. De earum erga
 deos pietate vide quae nos ad Heraclid. v.
 902. De earum clementia, ne dicam
 totas fabulas, Supplices et Heraclidas,
 ejus magna esse argumenta, ita Callima-
 chus in Aetia, de Athenis: οὐδὲν ἀλα-
 τέρειν αὐτὴ μὲν πόλιν. Barnes.

1317. α. εἰς αἶνιν αἶνιν αἶνιν αἶνιν αἶνιν

Κνώσιον κατακτανῶν.] Ταῦρον, ἀπὸ Μινώταυ-
 ρου, Κνώσει, ἀπὸ Κνωσίων· Κνωσὶς γὰρ
 ἡ Γνωσὶς, πάλιν Κρήνη, ἐκ τοῦ Μίνωος βα-
 ρύλου, ἴδιον Κνωσίων Μινώϊον καλεῖται Ὀμηροῦ.
 Κνώσιον, Κνωσίων. De Minotauro et
 Androgeo ciso ab Atheniensibus, deque
 septem pueris, totidemque puellis quotan-
 nis ab Atheniensibus Minotauro in cibum
 missis, donec a Theseo ille cederetur
 Ariadnæ ope, Plutarchus in Theseo:
 item Isocrates in Helena; item Apollo-
 dorus Bibliothec. Lib. III. c. 14. §. 8.
 Item Natalis Comes Mytholog. Lib. VI.
 c. 5. et Lib. VII. c. 9. Catullus Ariadnæ
 Historiam complexus est, Ovidius attingit
 Metamorph. Lib. VII. Fab. 23. Vir-
 gilius quoque et Propertius, etc. Praeci-
 pue Joh. Meursius de Regn. Athen.
 Lib. III. qui et librum singularem scrip-
 sit Thesei nomine dictum. Barnes.

- Θυσίαισι λαΐνοισί τ' ἔξογκάμασιν 1335
 Τίμιον ἀνάξει πᾶς Ἀθηναίων πόλις.
 1325 Καλὸς γὰρ ἀστοῖς στίφανος Ἑλλήνων ὕπο,
 "Αἰδρ' ἰσθλὸν ὠφελούνας, εὐκλείας τυχεῖν
 Καὶ γὰρ χάριν σοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Τῇδ' ἀντιδώσω νῦν γὰρ εἰ χρεῖος φίλων. 1340
 Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδεὶς δεῖ φίλον
 1330 "Αλλίς γὰρ ὁ Διὸς ὠφίλων, ὅταν θείῃ.
 ἭΡ. Οἶμοι, πάρεργά τοι τάδ' ἔστ' ἐμῶν κακῶν.
 Ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς οὔτε λίκτρ', ἃ μὴ θίμις,
 Στίργειν νομίζω, δισμὰ τ' ἑξάπτειν χερσὶν 1345
 Οὐτ' ἡξίωσα πάποτ', οὔτε πείσομαι,

Sacrificia, et lapideis tumulis,

Tota Atheniensium civitas te celebrabit.

1325 Pulchrum enim civibus est ornamentum, a Graecis

Gloriam consequi, virum bonum dum adjuvant.

Et ego tibi gratiam pro mea salute

Hanc referam: nunc enim es indigus amicorum.

Quando autem aliquem dii honorant, non opus est amicis:

1330 Deus enim satis est ad juvandum, cum vult.

Her. Hei mihi, aliena enim sunt haec a meis malis.

Ego vero Deos neque connubia illegitima

Amare puto, et vincula manibus injicere,

Neque existimavi unquam, neque credam,

1325. Reiskius *Δαίμων* *cu*. Minime opus. *Herman*.

1328. *χεῖρε*] Vid. supra ad v. 51.

Musgr.
 πῶ γὰρ ἢ χερσὶ φίλων.] *Χερσὶ* hoc in loco est adjectivum idem significans, quod *αἰχμηταί*, et *χεῖρες*, ut *ἀχρεῖς* contrarium sonat. Sic *Pseudo de Vita Mosis*, Lib. I. *παρεσκευάσθησαν ἱερὴ χεῖρ* i. *ben34*. Sic *Euseb.* in *Homer.* fol. 218. lin. 7. ex quodam citat: *Ἀπὸ τῆς αὐτῆς χερσὶ*. Est enim *utroque*, neque ac *egenus*; ponitur quoque substantive pro *χεῖρε*. Quare non est, quod hoc in loco Scaliger legeret: *Νῦν γὰρ ἢ χερσὶ φίλων*.
Barnes.

Reisk. emendat: *Νῦν γὰρ ἢ χερσὶ* (i. e. *χεῖρε*) *αὐτῆς* (vel *αὐτῶν*) φίλων, nunc enim *ea in penuria amicorum*. *Beck*.

1329. *Jacobus* in *Additam. Animadv.*

ad *Athen.* p. 60. legendum conjicit *Δαίμων* *ἢ δὲ αὐτῶν*. Vulgatum servavit *Porsonus* in *Suppl. Praef.* ad *Hecub.* p. xxxiv. et ad *Orat.* 659. et recte, sensu loci postulante. *Herman*.

1331. Recte *MSS.* *Paris.* *cu* addunt, in eod. vers. omissum. *Πάρεργα* dicit incrementa. *Herman*.

*πάρεργά *cu**] Ita *MSS.* *Parisiensis*. In *Ed. Ald.* deest *cu*. *Musgr.*

Οἶ μοι, πάρεργα γὰρ εἰδ' ἔστ' ἐμῶν κακῶν.] Cum olim claudicaret versus una syllaba deficiens; ego γὰρ suo loco inserui. Scaliger *enall.* legebat. *Barnes*.

1333. Tollenda distinctio post *χεῖρ*, ut haec cum seqq. connectantur. *Heub.*

1334. Hunc versum post sequentem collocandum putat assentiente *Musgravo* *Piemonus* in *Veris.* p. 151. Non negaverim, facile fieri potuisse, ut versuum

- 1335 Οὐδ' ἄλλον ἄλλου διστότην πιφυκίαι.
 Δεῖται γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεός,
 Οὐδένος· ἀοιδῶν οἶδε δύστηνοι λόγοι.
 Ἐσκειψάμην δέ, καί περ ἐν κακοῖσιν ἄν, 1350
 Μὴ δειλίαν ὄφλω τίν', ἐκλιπὼν φάος.
- 1340 Τὰς ξυμφορὰς γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
 Θιητὸς πιφυκάς, ὃν τρόπον χρεῶν, φέρειν,
 Οὐδ' ἀνδρὸς αἶν δύναιδ' ὑποστῆναι βίβλος.
 Ἐγκαρτερήσω θάνατον· εἴμι δ' εἰς πόλιν 1355
 Τῇ σῇ, χάριν τε μυρίαν δάσων ἔχω.

1335 Alterum alterius dominum fuisse.

Nam Deus, qui quidem revera Deus sit, indiget
 Nullius: poetarum vero sunt hæc misere fabulae.
 Et quanquam in calamitate sum, tamen cogitavi
 Ne timiditatis alicujus accuser, si relinquam lucem.

1340 Quisquis enim non sustinet adversos casus,

Mortalis existens, ut docet sustinere,
 Is ne viri quidem telum poterit sustinere:
 Fortiter-expectabo mortem. Ibo autem in civitatem
 Tuam, et gratiam habeo pro donis infinitam.

ordo permutaretur. Vulgatam etiam
 versu 1334. sequentibus juncto defendas.
 Vide Erfardtii Addenda ad secund. ed.
 Sophocl. Antig. 5. *Herman*.

Ὁδ' ἄλλου] Hunc versum post
 sequentem, αἶψ' ἄλλω, collocandum censet
 Piersonus, cui facile assentientur, qui
 elegantiae gustum habent. *Musg.*

1336. Hunc et sequentem versum af-
 fert Plutarchus de Repugn. Stoic. p.
 1052. E. omittens ἔ post ἀδῶν, quod
 sola Aldina habet. *Herman*.

Δεῖται γὰρ ὁ θεός,] Hoc maxime facit
 ad proverbium, Nullius indiget Deo. *Joh.*
Brodaeus. Ita Hugo Grotius hanc sen-
 tentiam vertit: Deus aut eget nullius, and
 non est Deus; Quare ista Vatum misera
 sunt mendacia. *Barnes*.

Spanhem. ad Callim. p. 26. emendat
 ἔστω θεός, verum deus; cui repugnat
 Heath. *Beck*.

1337. ἰστένας] Non assentiendum
 Ruhnkenio meo legenti ἰστένας. [Ep.
 Crit. II. p. 21.] ἰστένας, si Polluci ἵδες,
 Lib. V. sect. 163. hominem nihil, i. e.
 odio et contentu dignissimum, sonat.

Pariterque Sophocles Electr. v. 120.
 Clytemnestram ἰστένας δέκεν, quod
 recte Schollastes per ἰστένας exponit.
 Euripidi Suppl. v. 372. ἰστένας dicitur,
 qui se parentibus non morigerum prestat,
 i. e. *ιερὴς*, *εὖλα*, *admirandus*, non, ut
 male Interpret. *infelix*. Hinc ἰστένας
 λέγει, detestandi sermonis. ἰστένας *ιερὰς*
 (apud Lucianum Symposio, et Socratem
 Histor. Ecclesiast. f. 171. p. 2. Ed.
 Rob. Steph.) *detestandi verba*. *Musg.*
 Pro ἀδῶν Plutarch. T. II. p. 1052.
 E. male ἀδῶν Valck. ad Hippol. p. 184.

Beck.

1338. α' Ἐσκειψάμην δέ, καί περ ἐν κακοῖσιν
 ἄν, Μὴ δειλίαν ὄφλω τιν' ἰκλιπὼν φάος.] Hæc
 Euripidis sententia ex Herculi ore pro-
 lata Stoicis anam dedit asserendi, *με-
 μνη* τοῦ βίου ἡγεμονία *εὖλα*. Quin
 Aristoteles Lib. III. Nicomacheorum ad
 Eud. hæc scribit philosophico nostro po-
 ÷te commentatus: Τὸ δὲ ἀκαθάρτου φέρου-
 σα πάλιν, ἡ ἰστένας, ἢ τοιούτῃ, οὐκ ἐν-
 ἔργον, ἀλλὰ μάλλον βουλὴ. Μακάριος γὰρ
 τὸ φέρειν τὰ ἰστένας. Vid. et hæc et
 plura in hanc rem in M. Anton. Muret.

- 1345 Ἀτὰρ πότῳ δὴ μυρίαν ἰγυσάμην,
Ὦν οὐτ' ἀπείπον οὐδὲν, οὐτ' ἀπ' ὀμμάτων
Ἔσταξα πηγὰς, οὐδ' ἂν ὀμόην ποτὶ
Εἰς τοῦδ' ἰκίσθαι, δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων βαλεῖν.
Νῦν δ', ὥς ἴοικε, τῇ τύχῃ δουλευτίον. 1360
- 1350 Εἶπ' ἱεραιί, τὰς ἐμὰς φυγὰς ὄρᾳς,
Ὅρᾳς δὲ παίδων ὅτα μ' αὐθιγνὴν ἐμῶν
Δὸς τούσδε τύμβῳ καὶ περιστείλον νεκρούς,
Δακρύοισι τιμῶν, (ἐμὲ γὰρ οὐκ εἴα νόμος)
Πρὸς στήρ' ἐρίσας μητρί, δούς τ' εἰς ἀγκάλας 1365

- 1345 At gustavi jam labores innumeros,
Quorum nihil recusavi, neque ab oculis
Sillavi lacrymarum fontes, neque putavi me unquam
Eo perventurum, ut emitterem ex oculis lacrymas.
Nunc vero, ut apparet, fortunæ serviendum est.
- 1350 Esto! O senex, vides meum exilium,
Vides etiam me proprium-interfectorem meorum liberorum.
Hos manda tumulo, et orna cadavera,
Lacrymīs honorans (lex enim me non sinit.)
Admovent ad pectus matris, et dans in ulnas

Var. Lection. Lib. IV. c. 2. Vide etiam Joh. Guillardardi de Champdenier in Duello inter Hominem et Mortem, Argum. 18. Object. 3. Hunc locum supra attingimus, v. 1128. Et certe, quod ad v. 1350. leviter attingimus, in hac parte, longe felicior Euripides Philosophia viris videbitur, qui hæc tam digna sua prudentia et Herculis magnanimitate illi attribuit; cum Seneca ipsum Herculem inconsolabiliter desperationis morbo succumbentem, non prius ab impio necem sibi consciscendi consilio abstinere facit, quam idem patri quoque Amphitryoni ea lego fixum videret. *Barnes.*

1340. Edd. καὶ συμφορῆς γὰρ ἔστιν εἰς ἐρίσας, omisso sequente versu. MSS. Stephani εὐς συμφορῆς, ut Stobæus tit. 103. ex quo etiam ἐρίσας et sequentem versum recepi, quod faciendum monuerat Marklandus ad Suppl. 200. Miror secus visum esse Musgravio, qui hos versus, ut apud Stobæum scripti sint, afferens, male posuit ἢ ἑτέρω. Edd. Stobæi, uti dedi, ἐς ἐρίσας, et deinde εἰς ἀγκάλας δὲ δούλῳ ἑταίρῳ βίβας, nisi Trin-

cav. εἰς ἀγκάλας δούλῳ ἑταίρῳ βίβας. *Herman.*

Ταῖς συμφορῆς] MSS. Steph. εὐς συμφορῆς. Utraque constructio proba. Stobæus quidem Tit. CVIII. locum uno versu auctiorem exhibet:

εὐς συμφορῆς γὰρ ἔστιν εἰς ἐρίσας
δοῦναι νεκρούς, ἢ ἑτέρω χρεῖον εἶναι,
εἰς ἀγκάλας δὲ δούλῳ —

Sed præstat meo iudicio vulgata. *Musg.*

Ταῖς συμφορῆς γὰρ ἔστιν εἰς ἐρίσας,] Non erat, quod Henricus Stephanus εὐς συμφορῆς legendum hæc putaret, vel in proximo versu pro βίβας dativum quoque βίβας, cum et ipse ibidem utrumque casum huius verbo assignandum fateatur, et dativum quoque ex Thucydide probet. Hanc sententiam Grotius et Stephanus in Excerptis Latinam fecere. *Barnes.*

1344. Wakefieldii conjectura παρὰς αὐτῷ cui blandiatur, monendus est, ut recte hunc locum consideret. *Herman.*

1354. δούλῳ r] Recte δούλῳ legitur et copulatur cum ἑταίρῳ et refertur ad ἐρίσας. Miltonus igitur frustra corrigit δούλῳ. *Barnes.*

- 1355 Κοινωνίαν δύστηρον, ἣν ἐγὼ τάλας
Διώλισ' ἄκων· γῆ δ' ἐπὴν κρύψῃς κερούς,
Οἶκει πόλιν τήνδ', ἀθλίως μὲν, ἀλλ' ὅμως
Ψυχὴν βιάζου τὰ μὰ συμφέρειν κακά.
᾿Ω τίκιν', ὁ φύσας χά' τεκὼν ὑμᾶς πατὴρ 1370
1360 ᾿Απώλισ', οὐδ' ὤνασθε τῶν ἱμῶν καλῶν,
᾿Αγὼ παρῖσκειύαζοι, ἐκμοχθῶν βία
Εὐκλείαν ὑμῖν, πατρὸς ἀπολαυσιν καλήν.
Σί τ' οὐχ' ὁμοίως, ὦ τάλαιν', ἀπώλισα,
᾿Ωσπερ σὺ τὰ μὰ λίκτρ' ἔσωζες ἀσφαλῶς, 1375
1365 Μακρὰς διατγλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας.

- 1355 Conjunctionem miseram, quam ego miser
Inivus perdidit. Postquam vero terra mortuos occultaveris,
Habita hanc urbem, misere quidem, sed tamen
Coge animum ad ferendum mecum una mea mala.
O liberi, qui procreavit et tuebatur vos, pater
1360 Perdidit, neque fructum percipitis ex meis honestis,
Quae ego comparavi ex laboribus per vim,
Gloriam vobis, honestum ex patre fructum.
Teque non similiter, O misera, perdidit,
Ut tu fideliter servasti meum thalamum,
1365 Longam domus custodiam in aedibus tolerans.

1355. Vide Porc. ad Phœn. 16.

Herman.

1356. Legebatur ἰσὰ. Herman.

1359. χ' ὦ τιᾶν.] Supervacuum est
post ἰφίτας. An legendum χ' ὦ ἐτίγων,
et πρότερον. Modestius certe hoc, quam
Reiskii, οὐχ' ἰσὰ. Musg.

Vulgatam defendit Brunck. ad Orest.
544. ubi similia redundantie Tragicorum
exempla congressit.

ἰ φίτας χά' τεκὼν.] Talem pleonasmum
Tragicis fuisse in deliciis, neque adeo a
Musgr. sollicitandum, observat Br. ad
Or. 544. Beck.

1361. Henth. pro τα μίχθωτ scribit
ταμυχῶν. Sed eodem modo jam Reisk.
Beck.

1362. ἀπώλισαι.] Conjectura est Can-
teri, quam non dubitavi recipere. παρῖσι
ἀπώλισαι est, quicquid commodi a patre,
vel patriis opera, percipiunt liberi. Ed.
Ald. ἀπώλλωναι. Patrem fere errorem ad
Helen. v. 76. errarunt librarii. Musg.

ἀπώλλωναι καλέω.] Ita recte pro corrupto
ἀπώλλωναι legebat Canterus, ejus lectio-
nem probavit Scaliger, nos indubitatam
ducimus. Barnes.

1367. Commelin. P. Steph. Barnes.
σπαραγμαί. Lectionem Ald. Brub. Herv.
Brod. Cant. σπαραγμα, revocavit Musgra-
vius. Herman.

σπαραγμαί.] Ita Ed. Ald. Edd. recent.
errore typographico, σπαραγμαί. Musg.

1369. Legebatur λυγραί τι. Herman.

1371. Arma dicit ingredientis succosum
latus pulsantia. Unde ne προσπεινέοντα
requiras, observandum, licuisse προσπεινέ-
οντα, non licuisse προσπεινέοντα dicere. Græci
non temere, ut putare videtur Butt-
mannus in Gr. Gr. p. 171. 194. ed. quint.
gravare et prolongare formas presentium
amabant, sed ista formarum varietate tenues
quasdam significationum diversitates
verbis adjungebant: quod ut in plurimis
verbis manifestissimum est, ut in φέρω, φέ-
ρω, in τέλλω, εἴρω, in πείρω, σπείρω, ita

- Οὐ λειπτόιον τάδ', ἀθλίως δὲ σωστίος.
 "Εν μοί τι, Θησιῦ, ξύγκαμ' ἀθλίω· κυτὸς
 Κόμιστ' ἐς Ἄργος ξυγκατάστησον μολῶν, 1390
 1380 Λύπη τι παίδων μὴ πάθω μοιούμινος.
 "Ω γαῖα Κάδμου, πᾶς τε Θηβαῖος λεώς,
 Κείρασθε, συμπιδήσατ', ἔλθιτ' εἰς τάφοι
 Παίδων· ἅπαντας δ' ἐνὶ λόγῳ πιδήσατε,
 Νεκροὺς τε, καὶ μὲν πάντες ἐξολώλαμεν, 1395
 1385 "Ηρας μὲν πληγέντες ἀθλίῳ τύχῃ.
 ΘΗ. Ἀνίστασ', ὦ δύστηνε· δακρύων δ' ἄλις.
 "ΗΡ. Οὐκ αἶν δυαίμην· ἄρ' ἔρα γὰρ πίπηγέ μου.
 ΘΗ. Καὶ τοὺς σθιμένοιτας γὰρ καθαιρεῦσιν τύχαι.
 "ΗΡ. Φεῦ, 1400

Non relinquenda hæc sunt : sed misere licet servanda.

In una quidam te me adjuves, Theseu : immortalis canis
 Adducti-premia ad Argos cuns mecum comastue,

- 1380 Ne quid ob liberorum dolorem mihi soli accidat.

O terra Cadmi, et universus populus Thebanus,
 Tondemini, simul-lugete, ite ad sepulturam
 Liberorum, omnes vero uno ore lugete
 Mortuos, et me : omnes perilius,

- 1385 Junonis una percussit misera calamitate.

The. Surge, O miser : satis enim est lacrymarum.

Her. Non possum : nam artus mei obriguerunt.

The. Etenim et robustos dejiciunt calamitates.

Her. Heu !

1378. Pieroni emendationem in Veria. p. 228. recepi. Vulgo ἀθλίως κνίς. Wakefieldius ἀγρίω. Hermann.

Non immerito Pieronem displicet ἀθλίως κνίς. Verum quod reponit ἀθλίω, mutata distinctione, ut a σύγκαμ' regatur, otiosum hoc in loco et frigidum est. Legendum, ni fallor, ἀφθίως κνίς, canis immortalis. Musg.

1378. v. ἀθλίως κνίς Κίμωτ' ἐς Ἄργον, c de Cerbero omnino sunt sumenda, quem nuper ex Orco ductum, necesse erat Herculi Argos portare et Eurystheo in manus dare. Vide supra ad v. 23. Quare Brodici me miseret, qui hæc ad hunc locum dicit : Canem ac vocat Hercules, quasi indignus erat hominis appellatione. Bornet.

1379. Κίμωτ'] Proemia adducendi, eadem analogia, qua θείματα, εὐνομα, μένομα, a θειότητι, ευνοίᾳ, μενοίᾳ. nec aliter Pollux Lib. VII. sect. 133. et Lib. IX. sect. 159. Intelligo autem patrimonium Herculis, quod ei promissum erat, hoc ultimo labore exantlato. vide supra v. 19. ad v. 22. Musg.

1382. Leg. ταφῆς, ad ἐπιτάφια. Bial.

1383. Scripsi θανόντα. Legebatur θανόντα. Hermann.

ἐνὶ λόγῳ] Ut uno verbo dicam. Amphias apud Athenarum : θανόντα ἀπορρίπον γὰρ εἶναι ἐνὶ λόγῳ. Demosthen. in Olynth. 3. ἴσθαι εἰς τ' αὐτὸ καὶ δ', ὅσα βούλονται τοῖς ἀφθίμασι ἐνὶ λόγῳ. Sic enim scribendum est, non ἐν ἰλίγῳ. Brodicius.

- 1390 Αὐτοῦ γεινόμεν' ἑταῖρος ἀμείψαν κακῶν.
 ΘΗ. Παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ' ὑπέρβη φίλῳ.
 'ΗΡ. 'Αλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόζωμαι πέτλοις.
 ΘΗ. 'Εκμασσι, φέιδου μηδὲν οὐκ ἀναίνομαι.
 'ΗΡ. Παῖδαν στερεθδεῖς, παῖδ' ὅπως ἔχω σ' ἰμόν. 1405
 1395 ΘΗ. Δίδου δέρη σὴν χεῖρ' ὁδηγήσω δ' ἐγώ.
 'ΗΡ. Ζεῦγός γε φίλιον· ἄτερος δὲ, δυστυχής.
 Ὡς πρὶς τοιοῦτ' ἄνδρα χρὴ κτᾶσθαι φίλον.
 ΑΜ. Ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρίς, εὐτεκεός.
 'ΗΡ. Θεσὺ, πάλιν με στρέψον, ὥς ἴδω τέκνα. 1410
 1400 ΘΗ. Ὡς δὴ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ῥάων ἴσαι;
 'ΗΡ. Ποθῶ· πατὴρ τε στέργει προσθίσθαι θείλῳ.
 ΑΜ. Ἰδεύ, τάδ', ὦ παῖ· τὰμὰ γὰρ σπεύδεις φίλα.

1390 Utinam hanc hic lapis immemor malorum.

The. Cessa; da vero manum amico ministro.

Her. Verum casso, ne sanguinem abstergam vestibus tuis.

The. Absterge, ne parcas: non recuso.

Her. Orbatus liberis, habeo te nihilominus loco filii.

1395 The. Da collo tuam manum: ego enim te ducam.

Her. Par sane hoc est amicorum: sed alter infelix est.

O senex, talem virum amicum oportet comparare.

Am. Patria enim, quæ procreavit hunc, est prole-felix.

Her. Theseu, convertas me retro, ut videam liberos.

1400 The. Tanquam hoc quoddam solatium habens, levior futurus sis.

Her. Cupio; volo applicari ad pectus patris.

Am. Ecce hæc, O fili: quæ enim mihi grata sunt studeo.

1396. Sic Reiskius. Vulgo ζῆλος δὲ.

Hermann.

Reisk. scribit: ζῆλος γε, aut ζῆλος
 εἶναι, φίλος. Puallo post Heath. ὡς ἴσαι.

Miratur Br. ad Arist. Vesp. 841.

Hentlium scribi voluisse, ὡς ἴσαι, ostenditque multis exemplis, ἄλλοις Atticis usurpatum esse pro ἴσαι. Reisk.

1398. Ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατὴρ ἰδεύει.
 [Hæc brevissima vox, quod poetas nostri singulare est artificium, quo pietatem in patriam monstraret, magnas Athenarum urbis laudes complectitur; naturam enim ostendit Atheniensium ad res optimas proclivem. Et certe in bellica gloria, in palastra, in poetica, rhetorica, in morali virtute, in philosophia, The-

seum habuit, Alcibiadem, Themistoclem, Miltiadem, Sophoclem, Euripidem, Aristophanem, Socratem, Phocionem, Aristidem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem. Burnes.

1399. α. 'ΗΡ. Θεσὺ, πάλιν με στρέψον, ὥς ἴδω τέκνα. ΘΗ. Ὡς δὲ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ῥάων ἴσαι. Ita exemplaria vulgata. Hermannus, causa illata nulla, post Musgravium legit, 'Ὡς δὲ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ῥάων ἴσαι. Legimus, 'Ὡς δὲ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥάων ἴσαι. Quamvis tibi prodeceat hoc gratificari. Hanc vim acutissime ὥς δὲ habent. Sic Androm. 233. τί σπουδαῖόν, καὶ ἀγῶν' ἔχων λέγων, ὥς δὲ εὐσφραῖν, τὰμὰ δ' εὐχὴν εὐφραῖν. Legimus quoque, 'Ὡς δὲ τί φίλτρον ε. τ. λ. Edm.

ΘΗ. Οὕτω πόων σῶν οὐκέτι μνήμην ἔχεις;

ἹΡ. "Απαντ' ἰλάσσω κείνα τῶνδ' ἔτλην κακὰ. 1415

1405 ΘΗ. Εἴ σ' ὀψεται τις Δῆλυν ὄντ', οὐκ αἰνέσει.

Thc. Itane malorum tuorum non amplius memor es?

Her. Omnia illa minora his mala perpesus sum.

1405 *Thc.* Si viderit aliquis te effeminatum, non laudabit.

1400. "Οὐ δέ τι φίλερον ταῦτ' ἔχων μένω [εἶπ.] Fortasse: μένω ἔχει, ut πάλιν ἀγνοῦντος ἔχῃ. in *Hecuba*. 27. Καὶ μὲν Δῆλυν ἔχων in *Orest.* 289. v. Bruck. V. CL. ad Bacchas, v. 805. *Jacobs.*

1401. παρὲς γι ενίση] Malim: παρὲς τι ενίση. *Musg.*

1403. Legebatur *ἔσται*. *Herman.*

Fortasse lectio vera est, *ἔσται*, *hæc tu*. Sic *Alc.* 769. ὄντων, τί σπῶν καὶ σφῆνταις Σάτυροι; *Med.* 918. ἄστω, τί χλωροὶ θαλάσσης κύρρον κίοντες; *Aristoph.* *Eq.* 821. ἰσὺ ἐν φιλῶ; καὶ ταῦτ' ἔσται, * καὶ μὴ σαρξάλλῃ σαρξῶ. ὄντων compellationis formula est paulo inurbanior, propterea quod haud raro usurpatur, quum quidvis incivilius est dicendum. In hoc versu Herculi ait Theseus a fortitudine quas labores confecit hanc animi dejectionem maxime abhorrevit. Huiusce loci sensum Fortus et Barnesius non tenuerunt, qui hoc modo vertunt: *Hæc malorum tuorum non amplius memor es? Hinc laborum, non malorum sonat.*

Elmsl.

Personarum distributio vulgata, quam et hic sequimur, ex MSS. Steph. deprumta est. In editione Aldina Amphitryoni tribuitur hic versus, cum tribus proximis, eorum sc. quibus Thesei nomen præfigitur. *Musg.*

ἔστω, h. l. non mala, sed labores Herculis. *Heath.*

1405. Legebatur *εἰσέφεται* ἐν Σῶλῳ *ἔστω*, καὶ δὲ αἰσέτω. Barnesio *εἴ σ' ὀψεται*, Musgravio, *εἰς αἰσέτω* debetur.

Herman.

Editio Aldina: *εἴ σ' ὀψεται* ἐν Σῶλῳ *ἔστω*, καὶ δὲ αἰσέτω, quod retinent etiam MSS. Lego:

εἴ σ' ὀψεται ἐν Σῶλῳ *ἔστω*, αἰς αἰσέτω. *Musg.*

Εἴ σ' ὀψεται ἐν Σῶλῳ, αἰς αἰσέτω] Ita lego, certissimis fretus rationibus, pro veteri mala lectione, *εἰσέφεται* ἐν Σῶλῳ *ἔστω*, καὶ δὲ αἰσέτω, cum *ἔστω* ex margine irrepserit et secum ex necessitate quadam *αἴ* induxit; prior autem versus vocula ex tribus male juncta erat, quam itaque iterum resolve. Miror, hoc nemini antehac visum, cum verissimum esse quovis pignore vellem asserere. *Barnes.*

Reisk. legit: *καὶ δὲ αἰσέτω*, et non dedignaberis, fastidies, hæc, ut tua fama infertus, te sistentem conspici. *Beck.*

1405. ss. ΘΗ. Εἴ σ' ὀψεται ἐν Σῶλῳ, αἰς αἰσέτω.

ἹΡ. Σὺ οὐκ ἐστὶς ἀλλὰ σαρξάλλῃ σαρξ.

ΘΗ. Ἄγαν γ' ἰ αἰσέτω Ἡρακλῆς, ταῦτα ποῶς ἐσ;

ἹΡ. Σὺ οὐκ ἐσ δὲ, εἴθε το κακῶν ἐσ.

ΘΗ. "Οὐ ἐν τῷ λίαν παρὲς ἐσ ἔστω δότῃ.

In his versibus quot verba tot fore librariarum aberrationes. Primus statim versus ante Barnesium sic legebatur: *Εἴ σ' ὀψεται* ἐν Σῶλῳ *ἔστω* αἰς αἰσέτω. Neminem fore arbitror, qui post Barnesii emendationem meliorem aliquam circumspectat. *ὄντω* a grammatica linea superscriptum facile in textum irrepere potuit. Proximus versus sensu omnino casus. Latinus

* Pro καὶ καὶ ἔσται, MSS. et edd. vett. legunt καὶ ἔσται. Bruckius legit καὶ καὶ γ' ἔσται. Καὶ καὶ formatum est a καὶ καὶ illa pronunciandi rapiditate, quam vix ἀναδῆ in νεκράδῃ contineat. Photius: καὶ, τί σπῶν λίγρον μεταλλάσσῃ. Eodem modo, καὶ καὶ videtur fuisse contractum in καὶ καὶ. *Aristoph.* *Pac.* 1119. καὶ καὶ, καὶ τὸ βαρὺ μαρτυρῶν. Prima huius versus syllaba, quæ exemplaribus vulgatis deest, Davisio, qui eam prius introduxit, pro vocativo καὶ proposita. Vertit Bruckius: *Percede, percede utinus Heras*. MS. *Bavenn.* legit "ὦ καὶ, καὶ τὸ βαρὺ. Ex conjectura fortasse hæc emendatio. Respectu καὶ, καὶ, *Græcorum elegantiarum saporem metallitus percipienti solivum aut scio morebit emendatio nostra facilissima pariter et speciosa*; quæ nihil verius e tripode, &c. Hæc verba, sublimi nectore, citamus.

'HP. Ζῷ σοι ταπεινός· ἀλλὰ προσδεῖναι δοκῶ.
ΘΗ. Ἄγαν γ'· ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς τοῦ, κείνους ᾤν;
'HP. Σὺ ποῖος ἦσθις, εἰςδεῖν ἐν κακοῖσιν ᾤν;

Her. Vivens humilis, an videor tibi laborum præmia prodere?
Thc. Sanequam; inclytus ille Hercules dolore ægrotans.
Her. Qualis tu eras, cum in malis apud inferos eras?

interpres: *Πῶς σοι ὀφείλεις, ἀλλὰ προσδεῖναι δοκῶ*
tue promotum iri. Quæ neque per se
sensum habent, neque Græcis veritatis
respondent. Musgravius emendare cona-
tus est:

ζῷ εὐ ταπεινὸς ἔστιν προσδεῖναι δοκῶ;

Quod ipse sic interpretatur: *Obscure vi-
vens numquid videor tibi præmia laborum
vendere, h. e. prodere.* Hac emendatio
quamvis solitam doctissimi viri sagacita-
tem minime dedecet, a veritate tamen
abesse videtur. Primum enim voculam
εὐ importuno loco positam Euripidis ele-
gantia respicit. Deinde hæc Herculi tri-
buita verba neque præcedentibus Thesei
verbis neque omnino rei respondere vi-
dentur. Non enim nunc agitur de ob-
scura humilique conditione vitæ, quam
Hercules amplexurus erat, quæque ne
anteactorum gloriam splendoremque of-
fuscet ferendum erat, sed potius de nimia
luctus contentione, quæ tanto viro parum
digna videbatur. Theseus dixerat: *Σὺ
quis te tam objectum et luctui tanquam
māliorem indulgentem conspiceret, certe te
non laudaret.* Fac Herculem respon-
disse;

Ὅτις ἴσως ἔστιν προσδεῖναι δοκῶ.

*Laudent vituperentque parum interest!
Quis percont laudes, quæ me ad novos
semper labores suscipiendos impulserunt;
nihil puto ad verborum conexum desi-
deraretur.* Ipsa sententia autem nihil
verius. Qui enim laboribus consequuti
sunt ut laudarentur, non facile in media
via consistunt, sed, ne parva gloria pereat,
strenue pergunt et ad novos semper la-
bores properant. *Jacobs.*

1406. Scribendum puto: ζῷ εὐ ταπει-
νός; ἀλλὰ προσδεῖναι δοκῶ. Eandem
viām, sed non sine piculo, ingressum
esse Jacobum in Additam. Animadv. ad
Athen. p. 90. postea vidit. *Herman.*

Vol. VII.

Nihil hoc versu mendosius. An le-
gendum:

ζῷ εὐ ταπεινὸς ἔστιν προσδεῖναι δοκῶ;

*Obscure vivens, numquid videor tibi præmia
laborum vendere, i. e. prodere.* Hesy-
chius: *προσδεῖναι, εἰ παραδεῖναι εἰς ἰσχυ-
ρίην ἐνὶ κείνῳ.* Eamque vim vocis illu-
stravimus ad Androm. v. 1007. Deinde,
sequenti versu:

Ἄγαν γ' ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς, ἔχῃ τοῦτο.

*Maxime celeberrimus ille Hercules agri-
tudine contabescens.* Hoc saltem melius,
quam quod dant vulgate. *Murg.*

Heath. corrigit: ζῷ εὐ ταπεινός ἀλλὰ
πρὸς δ' αἰσῶν δοκῶ. *Vino equidem tibi, i. e.
quoniam tu ita vis, ut humilis proventus et
objectus hinc progredi tibi videor.* *Reck.*
Forte, ζῷ εὐ ταπεινός, λαμπρὸς αἰσῶν πρὸς
δοκῶ. *Reich.*

1407. Nulla erat distinctio post Ἄγαν
γ', et male ante αὐτὸ distinguebatur. Ἄγαν
γὰρ spectat ad verba ζῷ εὐ ταπεινός.

Herman.
αὐτὸ αἰσῶν. f. ταπεινός, et construatur
cum Ἄγαν γὰρ. *Reich.*

Hunc versum sic emendaveram:

Ἄγαν γ' ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς τοῦ τοῦτο.

Quod a vero proximo abesse nullus dubi-
tavit, cum Musgravius quoque emendaverit:

Ἄγαν γ' ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ἔχῃ τοῦτο.

Judicent alii. — Insigne hoc distractorum
verborum exemplum invitat, ut uni et al-
teri loco, quem simili vitio laborare suspi-
cor, modicam manum admoveam. In
Orphæi Argonaut. v. 1192. legitur:

Αἰὶς δὲ τοῦδ', ὡς μιν Παντοῖος κοινέειρας ἴσ-
ταν

Ζεφύρονται, αἰεῖται ἘΠΕΣΗΙΑΤΟ ΔΑΙΜΟΝΟΣ
αἰετῶ

Ἄεραζας δ' ἴκοντο διὰ αἰθέρας ἀετογενεῖας.

AM. Πῶς; ἮΡ. Εἰς Ἀθήνας τίμψομαι Θηβῶν
ἀπο. 1425

1415 Ἀλλ' εἰσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστα γῇ.
Ἡμεῖς δ' ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον,
Θησαῖ πανώλεις ἐψόμασθ' ἐφοκίδες.

An. Quomodo? Her. Athenas usque a Thebis audiam.

1415 Verum liberos, vix toleranda piacula, intus fer.

Nos vero, qui perdidimus domum dedecore,

Sequitur, et perditæ scaphulæ, Thesum.

1408. Sic scripsi pro vulgato εἰς ἀν-
θρα. Hermann.

1411. περιέχειν scribūt Reisk. Beck.

1412. Θάπθ', ὡς αἰεὶ ἵσται, καίλας.] Interpres: Sepelito, ut dixi, liberos. Annon melius foret: Liberos sepeli, eo, quo dixi, modo. Vid. supra ad v. 1354. Musg.

Θάπθ' ex edd. vett. pro θάπθ' restituit Heath. Beck.

1414. τίμψομαι] Si interpreteris: Athenasque deducar, Amphitryonis questionem non quadrat. Si accipias pro: Ipe te Athenas deportari curabo, contra historiam peccat. Thebis sepulchrum fuisse Amphitryonem tradit Pausanias, p. 39. Ed. Sylburg. Idē saltem usque ad diem fatalem commoratum esse innuit Euripides supra v. 1357. Ut has salebras expeditamus, legendum suadeo τίμψομαι, audiam, i. e. nuncius mortis tuæ Athenas ad me a Thebis perveniet. Sic τειθέμε γὰρ Κίονος, Hom. Iliad. x'. 21. Musg.

τίμψομαι Heath. et Reisk. reddunt accensum, et hic addit: " Oblitus sui poëta contradicit illi, quæ v. 1365. dixerat." Beck.

Εἰς Ἀθ. v. Θ. ἀνα.] Hæc verba Prev. significare censet: Nunciabitur tua mors Thebis Athenas. Itaque reddidit: " Je sçurai, quoiqu'absent, quel est en ces lieux le sort de ceux qui me sont chers.

Beck.

Hercules hoc versu non sepeliri jubet liberorum cadavera, quod antea plus semel inculcaverat, sed intus deferri. Panse enim portæ fuerant, v. 1025. ut cum ipso spectaculum forent. Ἰουάνιστον γῇ non male interpreteris terras saltem pollutis. vid. CEd. Tyr. v. 1426. Musg.

1415. Pro γῇ Prev. mavult δι vel διὰ legi, et reddit verba sic: " Mais portes

dans l'intérieur du palais ces corps, dont on ne peut soutenir la vue. Nimirum antea palatii portas fuisse apertas, nunc eas forte claudi, aut si corpora sublata non fuerint, machinam, cuius ope spectantium oculis sunt exposita, conversam esse.

Beck.

1417. Θεοῖς παύλαις ἱφίμασθ' ἱφαιδίαι.] Πανώλαι, καυκάδρει, ἱφάλοι, ἀπώλλομαι. Sic Eurip. Electr. v. 60. Hesychius. Sic Sophocles in CEdip. Colon. v. 1259. Ἀ γὰρ παύλαις ἐν' ἀγνῆ ἱφαιδίαι. Vide de voce ἱφαιδίας et de hac metaphora supra ad v. 631. Τὸν γ' ἱφαιδίας χιρῶν, Νὰδ' εἰ, ἱφίλξω. Barnes.

1418. Ὅστις δι' ἐλπίται, ἢ εἰσὶν, μάλ' ἐν φίλῳ Ἀγαμέμν., etc.] Hanc optimam sententiam, pondus et medullam, et εἰ εἰς αἰεὶ totius Fabulæ, ita Hugo Grotius vertit: Quicumque ponit ante amicorum fidem Pecunias, aut regna, non recte sapit. Quorum tamen posterior versus magis ex fide ita legeretur: Pecunias, aut robur, hæc recte sapit. Et huius quidem sententiæ veritas patet ex eo, quod Herodotus in Terpsichore dicit, ἵνα ἀποφύγῃς πόντον ἢ τὴν ἐμὴν ἀνὴρ φίλοι, συνείης τε καὶ ἰδῇς. Quod ad me sane attinet, licet semper ego amicitie sanctissimus fuerim cultor, nullum usquam fere reperi, (uno aut altero excepto, præsertim mox excipiendo) qui vel mihi non falsus, vel qui de me non falsa tandem aliquando facile crediderit. Illud certe ante alios jure optimo usurpare possum, Herc. Fur. v. 55. Φίλοι δὲ τὸν μὲν εὖ ἐσθλὸν ἔγω φίλον, Οἱ γ' ἔστιν ἐθῶς, ἀλόγιστα πρηνεφελῶν. Heu! quos amicos habeo, pars certa fide Non sunt amici, pars opem ferre domus valent. Ex Grotii versione, Socrates in Phædro dixit, εἰς εἰς ἱφαιδίας

Ὅστις δὲ πλοῦτος, ἢ σθίνος μᾶλλον φίλων
 Ἀγαθὸν τιτᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ. 1430
 1420 ΧΟ. Στείχομεν οἰκτροὶ καὶ πολύκλαυτοι,
 Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες.

Quicumque vero divitias, aut potentiam, magis quam amicos
 Bonos habere cupit, male sentit.

1420 Cho. Imus miserabiles, et valde-lugentes
 Amicis maximis amicis.

κακῶς φίλους οἶμαι, εἰς Ἀγαθὸν Ἀγαθὸν
 μὲν φίλος. De eligendis amicis consule
 Hieroclem in Pythagorica Carmina. p.
 56. Isocratem ad Demonium, et ad
 Nicoclem. Penes me jam habeo MS.
 vetus Anglicum, quod de amicitia colenda
 et de amicis eligendis copiose et docte
 tractat; quod et aliquando in lucem edere
 meditatur aliqua parte auctum et niti-
 dius paulo expurgatum. Quatuor autem
 capita complectitur; c. 1. De Amicitia.
 c. 2. Præcepta continet de discernendis,
 eligendis et colendis amicis. c. 3. De
 calumniis tractat. Caput 4. Imaginem
 calumnie, quam Apelles sîxerat, descri-
 bit. Quem ego libellum siquando edide-
 ro, accuratius adornabo in gratiam amici
 mei optimi, Caroli Cox de Battlebridge
 apud London. in Southwark, cujus insig-
 nem fidem et benevolentiam quotidie re-
 colo. De colenda amicitia vide Hierocl.
 ad χρεῖα ἱερ., fol. 60. Marci Tullii Of-
 ficia; Isocratem ad Demonium, item Ci-
 ceronem de Amicitia; Luciani Toxarin,
 sive de Amicitia. Sed ut in viam redeam;
 Sallustius in Catilinæ Oratione: *Non idem
 velle, atque idem nolle, eò demum firma
 amicitia est.* Cicero pro Plancio: *Vetus
 enim est lex illa justæ veræque amicitia, ut
 idem amici semper velint; neque est
 ullum certius amicitia vinculum, quam
 consensus et societas consiliorum et volun-
 tatum.* Q. Curtius, Lib. VII. *Firmis-
 sima inter pares amicitia.* Lucianus in
 Toxari decem habet exempla optimorum
 amicorum parium optima. Amicitia re-
 gum et magnorum virorum qua arte sit
 obtinenda, docet Horat. Epist. Lib. I.
 Epist. 17. et 18. de qua re idem: Prin-

cipibus placuisse viris non ultima laus est.
 Sed hæc res, quanquam æque rara est,
 vix recte amicitia dicitur, ob personarum
 discrimen. *Bornes.*

1419. Πανῶτα] Possedisse. Thema πᾶσα,
 πᾶ, et πᾶσαι id est, testante Eustathio,
 αὐτῶν, in perfecto passivo, εἶναι καὶ
 εἶναι καὶ, unde πανῶτα in infinitum; de
 hac voce nos aliquid ad Ion. v. 677. Eu-
 ripides in Orest. 1319 πανῶτα. Scho-
 liaστ. ἀπὸ τοῦ ἀπαιδίου. *Bornes.*

1420. Στείχομαι] MSS. Steph. στεῖχο-
 μαι, quod leges metricæ non admittunt.

Μουσ. Στείχομαι] Henricus Stephanus στε-
 χομαι potius legi putat, ideoque ite-
 rum vetera exemplaria proferit, et simili
 loco confirmat ex Supplicum conclusione,
 idque versu anapestico; sed nihil mihi
 probat. Fateor ego, recte στεῖχομαι ibi
 legi, et scio, στεῖχομαι non minus recte
 hæc legi debere: Quare nihil muta.

Bornes.
 1421. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες.] Hæc
 Chorus Thebanorum senum, de Hercule,
 amicissimo principe, et duce calamitatibus
 jam oppresso, et modo abeunte, scenam
 claudens loquitur. Τὰ μέγιστα φίλων pro
 μέγιστον τῶν φίλων dicitur, ut Hecub. v.
 782. Polynestor ab Hecuba primus
 amicorum dicitur: πρῶτος τ' ἀρδμὴ πρῶ-
 τος τῶν ἡμῶν φίλων; ubi πρῶτος pro πρῶτος.
 Sic Lucretius, Lib. I. *Ductores Donum
 defecti prima circum, pro primi.* De qua
 re videbis Turnebii Adversar. Lib. XXV.
 c. 29. Ita Euripides εἰς Ὀρέστην pro εἰ
 ὀλέσαντες dixit. Iphigen. Taur. v. 328.
 In quem locum vide quæ nos. *Bornes.*

TO THE BINDER.

The Binder is requested to notice that signature Z is only one half sheet, because it completes the Play.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΤ ΗΛΕΚΤΡΑ.

Vol. VII.

A 2

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ

ΤΠΟ ΗΗΣΟΤ ΤΟΥ ΕΑΡΝΕΣΙΟΥ.

Ο ΑΓΓΙΣΘΟΣ, συμπραξάσης αὐτῷ τῆς Κλυταιμῆστρας, ἰδολοφύκης τὴν Ἀγαμέμνωνα, καὶ τῇ αὐτοῦ βασιλείαν ἐπιλαβών, τὸ γένος αὐτοῦ στυγερῶς ἀναμελὲς ἐξέτη. Ὁ δὲ Ὀρίστης, πατὴρ ὡς ὡσεὶ ἰσχυροῦς, ἐκ τοῦ πυρὸς σωθὺς ἐστ' Ἠλέκτρας ἀδελφῆς αἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρέφον, Πολάδην πατέρα, ὑποσώμνεται. Τὰς μὲν δύο θυγατέρας Ἀγαμέμνωνα, Χρυσόθεμιν ἀγαπᾷ καὶ Ἠλέκτραν, ἣ Κλυταιμῆστρα αὐτῇ Ἰσάτου ὑφίσταται, πείσασα τὸν Αἰγίσθου. Καὶ τῇ Ἠλέκτρῃ ἀγχαίνουσαι καὶ ἐπὶ φόνῳ πατρὸς ἀγκυλοῦσαν ὁ Αἰγίσθος ἀνδρὶ πίνκτι αἰς γάμους ἰδύσκει, αὐτοεργῶ, ἑμῶς δὲ γυναῖκα τὴν φόνον, ὡς ἀσθενιστὴν αἰς τῇ τιμωρίᾳ ἰσομύν. Οὗτοι δὲ αὐτὴν, ὡς βασιλικὴν παρθεῖον εἶδον, ἀδικτεῖν ἔχον, ἢ σωφρονεῖν, ἢ ἑαυτὴν ἀπαξῆναι, ἢ διδῶν τὸν Ὀρίστην. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ Δράματι προπαρασκευαστικά· ἃ καὶ προλογίζων ὁ αὐτοεργὸς δηλαδὴ. Ὁ δὲ Ὀρίστης ἦδη ἠθροῖται, καὶ δὲ Ἀπόλλωνος χρηστηρίῳ αἰς τῇ τοῦ πατρὸς ἐκδίκησιν ἐμβιβάζει, αἰς τὸ Ἀργεὺς ἐπανέρχεται λαβίσει. Τῇ δὲ ἀδελφῇ Ἠλέκτρῃ συντυχῶν, πάντα τὰ περὶ τὸν Αἰγίσθον μακάριον ἐν αὐτοῖς βωδυντοῦντα διαχυρίζει, ἐκδοκασμῶς τὸν φόνον τοῦ πατρὸς, καὶ ὕστερον τῇ μητρὶ Κλυταιμῆστρῃ, τῆς

ÆGISTHUS, consentiente *Clytemnestra*, *Agamemnone* per dolum caso, regnoque *Argivorum* occupato, stirpem ejus radicibus evellere voluit. *Orestes*, puerulus quasi undecennis, a sorore *Electra* ex igne ereptus, in *Phocidem* ad *Strophium*, *Pyladæ* patrem, summittitur. Duas *Agamemnonis* filias, *Chrysothemis* nempe et *Electram*, ipsa quidem *Clytemnestra* morti surripuit, persuaso *Ægistho*. Et *Electram* ferocientem et ob patris cædem indignantem *Ægisthus* viro pauperi nuptum dedit, colono, verumtamen indolis generosæ, ut ad vindictam impotentiori futuro. Hic vero illam, utpote regiam virginem, intactam habuit, vel modeste agens, vel indignum se ratus, vel *Orestem* veritus. Et hæc quidem *Fabulæ* preparatoria; quæ et prologum agens *Colonus* declarat. *Orestes* vero, jam adultus, et *Apollinis* Oraculo ad patris ultionem stimulatus, ad *Argos* clam redit. *Electram* itaque sororem conveniens, de rebus *Ægisti* et statu illius fit certior. Quem statim sacrificantem opprimit, necem patris ultus, et postea

Ἡλέκτρας συμβουλευέσθης αὐτῷ. Μητρικτονῆσαι δὲ τολμήσαντις παραχρῆμα μετανοήσασαν σφύρα, σμαρταζόντις αὐτῇ. Ἐπιφαιήσιν δὲ εἰ Διόσκουροι ἀπὸ μηχανῆς παραμυθίῃσιν αὐτούς, καὶ τί πρακτέον αὐτοῖς, ὑποτιθίμενοι, τῇ ἀδελφείᾳ αὐτῶν ἀφαιροῦσιν.

Ἡ Σκηνὴ τοῦ Δράματος ὑπόκειται ἐν ὁρίois τῆς Ἀργείας γῆς. Ὁ μὲν Χορὸς συνίστηται ἐκ ἐπιχωρίων, τευτίσται, ἀγγεῖλαι, γυναῖκων. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς δὲ, ὡς περιέφηται, ὁ Ἀδουργεύς.

Clytæmnestram, Electra illi simul consulente. Ausos vero matrem interficere, statim ipsos pœnituit vehementer, ejus misertos. Apparentes autem Castor et Pollux ex improvise, consolantur eos, et, quid factu opus sit, docentes, eorum mœstitiam tollunt.

Scena hujus Fabulæ in finibus Argivæ terræ fingitur. Et Chorus quidem ex mulieribus indigenis, hoc est rusticis, constat. Colonus vero, ut supra dictum est, prologum agit.

PETRUS VICTORIUS

NICOLAO ARDINGHELLO CARDINALI

S.

VIGET adhuc in me, Ardinghelle amplissimo, studium illud, quo superioribus annis valde flagravi, bonos auctores adjuvandi: nec cesso, quum per occupationes licet, aliquid operæ, diligentique huic etiam parti literarum dicare. Qui mei labores aliquando foras prodibunt, et aliquid utilitatis, ut spero, studiosis bonarum artium adportabunt. Nunc quum in manus meas venerit Euripidis Electra, quæ adhuc in tenebris latuit, ac situ pene, carieque confecta erat, visum mihi est illam ad te mittere: quem, quamvis multis magnisque negotiis distentum esse sciam, tamen toto animo literarum studia, et ingenuas artes amare cognovi. Arbitror enim hoc munusculum tibi, et ob poematis excellentiam, et ob auctoris nobilitatem non parum gratum fore. Tu vero quum ipse diligenter legeris, si tibi videbitur, aliis etiam legendam, ac formis quoque excudendam dabis. Quod, quia te cunctis in rebus publicorum commodorum studiosum cognovi, omnino puto esse facturum.

E tenebris autem illam primum eruerunt ingeniosi, eruditique adolescentes, cives nostri, Bartholomæus Barbadorus, ac Hieronymus meus, quum vetera hujus poetæ exemplaria, ut jam editas Tragedias multis mendis scattentes cum illis conferrent, undique conquirerent, ac sedulo illa pertractarent, statimque ad me attulerunt, quo duce illi in studiis literarum usi sunt. Ipse postea accurate lectam, et non paucis locis purgatam, (præcipue autem personæ perturbatæ erant) quæ a te quoque legeretur, dignam esse existimavi. Quin autem illa Euripidis sit, dubitari non posse arbitror. Præterquam enim quod inter medias ejus poetæ fabulas in vetustissimo codice interjecta est, testimonio antiquorum scriptorum id liquido confirmatur, qui inde exempla sæpe sumunt. Stilus quoque id et elegantia sermonis manifesto declarant. Unde autem hoc boni, quicquid est, manaverit, significare etiam tibi, aliisque non inutile existimavi: ne et illis sui laboris merces eriperetur, et ut quotidie magis magisque ad laudem ea degustata excitarentur.

Nam quod tibi eam mittendam statui, non dici potest quantopere illi gavisi sint. Sunt enim mirum in modum amplitudinis, dignitatisque tue amantes, et incredibiles animi tui dotes (ut debent) admirantur. Quod quum sua sponte faciant: cui enim cognita non est eruditio, probitas, humanitas, admirabilis quaedam naturæ tue comitas, qua omnium animos, eorum etiam, qui te semel viderunt, tibi concilias? faciant etiam hortatu meo, ac crebra tuarum illarum præclarissimarum virtutum prædicatione. Ipse sane, quum semper te dilexerim, nunc vero tantis honorum gradibus merito auctum colam, ac nonnulla, quæ non omnino vacua consilio mihi fuisse videntur, aliquando fecerim: nihil unquam mihi sapientius fecisse videor, et in quo mihi magis placeam, quam quod mature ingenii tui divinitatem perspexi, et exorientes laudes tuas, quantum potui, celebravi, demumque te mihi unum præcipue semper observandum esse duxi. Sed nimis provectus sum, quum tamen parvam partem tuarum virtutum attigerim: amor autem idem ille, et ingens admiratio tui, me ultra quam nunc oportebat abripuit, atque asportavit. Vale et me ama. Florentiæ pridie Calend. Martii MDXLV.

VICTORII ARGUMENTUM ELECTRÆ.

Cæso per dolum Agamemnone, regnoque Argivorum occupato, Ægisthus filios quoque ipsius interimere voluit. Orestes infans e media cæde a sorore Electra ereptus, servo in aliam terram asportandus traditur: feminis vitam socia facinoris Clytæmnestra ab adultero impetravit. Quarum alteram ferociorem quum jam nubilem Ægisthus videret, periculum sibi inde creari existimans, nobili alicui dare nuptum recusavit, nec domi grandem jam tenere, metuens furtivas nuptias, tutum esse credens, colono cuidam conciliavit, qui se indignum eo matrimonio intelligens, integram eam servavit. Orestes adultus, et patriæ ulciscendi, et regni recuperandi cupidus, clam in agrum Argivum se contulit, sororemque, quam extra urbem vivere audierat, invenit: a qua quid fieri oporteret admonitus, ususque opera veteris sui conservatoris, manuque fidelis amici comitisque Pyladis, Ægisthum primum in agro immolantem necavit: deinde Clytæmnestram, tractam in insidias ab Electra, interfecit. Quo parricidio perpetrato, statim ipsos vehementer pernituit, quod toto pectore expetiverant, fecisse, Confectos

filios aegritudine, ac se sceleris damnantes, affines ipsis sanguine Castor ac Pollux adventu suo consolantur; et quid e re nata facere illos opus sit docent, cunctaque plena maximarum perturbationum componunt.

Exitus igitur fabulae ἀπὸ μηχανῆς, ac similis admodum dissolutioni Orestis. Quod enim hic faciunt DioscURI, illic Apollo praestitit. Utriusque autem finis, quum minime tristis sit, (non male enim actum est cum superstitibus, ac voti pene compotes omnes facti sunt) magis proprius esse commediae, quam tragediae, videtur: nam quod in argumento hic fingit poeta, colonum illum a virgine, quam domi diu habuerit, se abstinuisse, non verisimile est: quod tamen vitium ipse purgare summo studio conatur, quum eum, quamvis pauperem hominem, nobili stirpe natum dicit, ut generositas animi iniquitate fortunae extingui non potuerit. Praeterea cum reformidasse eum Orestem narrat, si quando revertisset, ne penas illi daret violatae sororis, sed etiam secum quoque illum cogitasse demonstrat, non habuisse jus in alienam filiam Aegisthum, ut ratae nuptiae illae ullo pacto esse potuerint. Si quid aliud huiusmodi est in conspectatione rerum, quod ratione careat, nec satis belle cohaereat, id eruditi ac ingeniosi viri videbunt. Neque enim nunc nobis propositum est id accurate ostendere. Utinam ut haec fabula partes quasdam habet elegantissimas, summoque artificio confectas, necnon optimarum verissimarumque sententiarum tota plena est, ita reprehensione hac, culpaque vacaret, ac rectam *αιωνίαν* haberet.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ ἀράματος ὑστάτως ἐν ἐρίῳ τῆς Ἀργείας γῆς. Ὁ δὲ Χίριος ἐνίσταται ἐξ ἐπιχειρίων γυναικῶν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΥΤΟΥΤΡΟΣ ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ, *καθ' ὅσον Πρίσωπον.*

ΧΟΡΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.*

ΠΡΕΣΒΥΤ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΔΙΟΣΚΟΤΡΟΙ.

Προλογίζου ἢ ὁ Διουσκύριος.

COLONUS MYCENÆUS.

ELECTRA.

ORESTES.

PYLADES, *muta Persona.*

CHORUS.

CLYTÆMNESTRA.

SENEX.

NUNCIUS.

GEMINI, *id est, Castor et Pollux.*

Prologum autem agit Colonus.

* Omitit hanc personam Victor. Addendam esse monuit Æm. Portus. Sciblinus, qui quo ordine in Brubachiana personæ legendæ essent, non perspiceret, non modo confudit personas, sed etiam *καθ' ὅσον Πρίσωπον* et *Πολάδες* tanquam diversas personas diversis locis posuit. Scidler.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ ΗΛΕΚΤΡΑ.*

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

COLONUS Mycenæus, prologum agens, Agamemnonis lamentabilem eandem narrat, et Clytemnestræ ac Ægisthi impiam crudelitatem, quomodo Orestes sit neci surreptus, Electra autem sibi, viro ignobili, in matrimonium data; quam tamen ille sanctam et inviolatam habuerit; et hinc occasio et ratio omnis præsentis Argumenti pendet. Electra, sub crepusculum aquam haustura, sidera testatur, se indignissime a matre regia domo ejectam, simulque Colonom, cui tradita erat, revocantem illam a sordido illo labore, et pium hominem et verum in adversis unicum commendat. Interea Orestes cum fidissimo laborum et ærumnarum socio Argos clam redit, quæsiturus sororem et patris necem ulturus. Chorus Electram ad decorum festa et lætitiâ hortatur; illa negat, se solennibus gaudiis aptam; patris itaque eandem deplorat, frutisque Orestæ, qui solus in tantis malis solatio esse possit, præsentiam optat, ut postea desideratio et expectatio ejusdem adventus videntur.

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ.

Ω ΓΗΣ παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαί,

COLONUS.

O TERRÆ antiquum Argos, Inachii fluenta,

Multi Critici, ut Voltæius (in libello, qui inscribitur: Dissertation sur les principales tragédies qui ont paru sur le sujet d'Oreste, par M. du Molard, sub quo nomine Voltæius latet) monet, dubitarunt, utrum Electra Euripidea esset fabula nec ne, idemque conjicit, forte eam ab aliquo Alexandrino poeta e fragmentis deperditæ fabulæ Euripideæ esse compositam. Prev. contra observat, non ea reperiri, que in talibus consuecinnatis opusculis de-

prehenduntur. On y remarque, inquit, bien des défauts, mais non ceux que devoit entraîner une telle réunion: il y a de la suite dans le plan, on n'y voit pas ces inégalités, ces disparates, ces fausses liaisons, ces transitions forcées que n'auroient vraisemblablement pas eû éviter ceux qui se seroient chargés d'une entreprise aussi délicate. Enfin il me paroît qu'on ne peut nier que cette pièce ne soit d'Euripide, quelqu'inférieure

* Electra citatur Stob. Grot. Floe. III. p. 23 v. 296. juncit. ad Fragm. VI. Antiop. Tit. XCVII. p. 389. v. 37. ubi Incertus in marg. — Tit. XLIX. duo versas ex Electr. qui in illo dramate non legatur Musgravius falso citat II. Ptoarch. Vol. II. 296. Borna.

Idem Argumentum tractat Sophocles in Electra, licet œconomia nonnihil diversa. Ad hanc materiam pertinet et alia fabulæ, Æschyli nempe Agamemnon, Choëphori et Ænemides, Senecæ quoque Agamemnon, Euripidis Orestes. Diversa autem fabulæ ejusdem dispositio, et œconomia alia, non modo diversis poetis frequens est; sed etiam idem aliquis poeta idem aliquando argumentum diversis modis tractat, ut variatione voluptas augeatur.

‘Οδὲν ποτ’ ἄρας ναυσὶ χιλιάσις Ἀρηί,
 Εἰς γῆν ἱπλευσε Τρωάδ’ Ἀγαμέμνων ἀναξ.
 Κτείνας δὲ τὸν κρατοῦντ’ ἐν Ἰλιάδι χθονί
 5 Πρίαμοι, ἰλὸν τε Δαρδάνου κλεινὴν πάλιν,

Unde quondam, ducens navibus mille Martem,
 In agrum Trojanum navigavit Agamemnon rex.

Interfecto autem, qui regnabat in Iliaco solo,

5 Priamo, captaque Dardani inclita urbe,

qu'elle soit à l'Electre de Sophocle, et à la plupart des autres pièces d'Euripide lui-même. "Idem correxit aliquot locis comparationem inter Sophocleam et Euripideam a Voltaire institutam et iudicium inde ductum. Ipse potius ita censet: "Le style, inquit, d'Euripide (in hac fabula nempe) a beaucoup des charmes, il a souvent de l'élevation et de la magnificence, il est toujours pur et harmonieux et il est peut-être fort difficile de ne point commettre injustice en comparant la manière d'écrire de deux poètes qui ont joui d'une égale célébrité, et dont la langue n'est plus parlée. C'est moins le style, à ce qu'il me semble, qui distingue pour nous l'Electre de Sophocle de celle de ses deux rivaux, que l'art admirable avec lequel la pièce est conduite la sagesse de l'ordonnance, et la régularité du dessin, la grandeur, la simplicité de l'action, la force et la constance des caractères. On ne voit dans ce chef-d'œuvre nitrains informes et grossièrement touchés, comme dans les Choéphores d'Eschyle, ni ornemens frivoles et ambitieux comme dans l'Electre d'Euripide. Tout y porte l'empreinte du génie, et tout y annonce la perfection de l'art." Addidit idem Prev. iudicium femine cujusdam doctæ, quæ singulas quasdam scenas fabulæ Eurip. satis movere animum, sed totam fabulam non satis magnam habere vim, ostendit. Eadem conficit, Euripidem post duo illos poetas Electram scripsisse, et, ut hoc superaret, novam quandam ingressum esse viam, sed minus feliciter. Assentitur Prev. et sub finem hæc adjicit: "Euripide est inférieur à Sophocle dans la manière dont il a traité ce sujet. Il en a négligé les parties principales. Mais il a su l'embellir par d'intéressans épisodes, et animer la scène par un spectacle nouveau. C'est loin de palais et au milieu des champs

qu'il nous transporte pour nous offrir le tableau des mœurs simples et pures de leurs paisibles habitans. Le cultivateur, le vieux gouverneur d'Agamemnon, Electre même, au milieu de leurs occupations rustiques, plaisant par leur simplicité et par les souvenirs que réveille toujours l'image de la vie champêtre. Le caractère de Clytemnestre à une teinte de douceur qui rend sa mort plus touchante. On trouve enfin dans quelques scènes de cette pièce des traits d'une sensibilité profonde, de beaux monumens, des sentimens nobles et heureusement exprimés; et, malgré de nombreux défauts, on y reconnoît encore l'auteur d'Hippolyte et d'Iphigénie.

Cæterum ex eodem Voltarii libro Prev. excerpit indicem præcipuarum tragœdiarum veterum et recentiorum, quarum argumentum Electra est. Addidit Electram Rochefortii, a. 1782. editam. Beck.

1. Ἀρηί,] Legendum ἰχθυί, gloriatio. Sic ἰχθυί ἰών, Antholog. p. 277. Hesy chius: ἰχθυί, αἰσχρῶς. Alibi autem ab Euripide commemoratur Argivorum de historiis antiquis gloriatio: vid. Phœn. v. 1153. Herc. Fur. v. 1011. Neque id temere et nullo consilio fecisse eum crediderim, sed potius, ut Argivorum causam deprimeret, qui soli inter Græcos cum Atheniensibus de antiquitate urbis et donis deorum contendebant. Pausan. p. 13. l. 16. Ed. Sylb. Μάγ.

Ἡ γὰρ παλαιὰ Ἀρηί,] Ita Sophocle. Elect. v. 4. Τὴ γὰρ παλαιὰ Ἀρηί, ἰστέ- θιν, εἰδῶ. Scholiast. "Ὅμοιος χαραῖς τὴ Ἀρηί καὶ τὴν Μυκόναν ἢ τὴν Πάριον τὴν αὐτὴν Μυκόναν καὶ Ἀρηί φασίν. Ἄλλως Ἀρηί ἰσχυρῶς τῇ Χάρι, ὡς Ὅμοιος Ἀρηί τὴν Σαφῆτα τὴν παλαιὰν δὲ, ἢ τὴν Ἀρηί, ἢ ἀρετὴν αὐτῶν, γὰρ τὴν δὲ, ἢ τὴν καὶ αὐτὰ πρὸς τὴν αὐτὴν αὐτῶν αὐτῶν, etc.

Barnes.

Ἀφίκετ' εἰς τὸδ' Ἄργος· ὑψηλῶν δ' ἐπὶ
Ναῶν τίθεικε σκύλα πλείστα βαρβάρων.
Κάκει μὲν, εὐτύχῃσεν· ἐν δὲ δώμασι,
Θήσκει γυναικὸς πρὸς Κλυταιμῆστρας δόλῳ,

In hanc urbem Argos rediit: excelsis autem in

Templis posuit spolia plurima barbarorum.

Ex illic quidem, rem feliciter gessit: in aedibus vero,

Moritur uxoris Clytæmnestræ dolo,

Reisk. emendat: ὁ προστάλαια, O ter antiquum urbs, i. e. valde antiqua. Beck.

Ἡ γὰρ πάλαιος Ἄργος, Idem fere significare videtur, ac si dicas ὁ Ἄργος, πάλαι τῶνδε τῆς γῆς πόλις, sive ὁ ἀρχαῖος τῶνδε τῆς γῆς, πάλαιος Ἄργος. Ex parte similia sunt Phœnia, 1073. ἰονάεσσαν ἀλῶ-
θεν γῆς, et Soph. Œd. Col. 297. κα-
τ' ἔφει δ' αὖτε γῆς Ἰχθυ. Musgravius pro
Ἄργος conjicit ἰχθυ, Reiskius προστά-
λαια pro γῆς πάλαιος. Notandum autem
est hoc genus compellationis per vocati-
vum, ad quam in sequentibus non amplius
respicitur. Exclamationem verius dixeris
quam compellationem. Pari modo noster
in Andromachæ initio:

Ἀνδράδε γὰρ σχῆμα, θεοῦ δὲ σῆμα,

Ὅσον σοῦ δῶμα εἰς πάλαιον χυλῆ

Πρίσμως εἰσέσσης ἱερῆς ἀπορίσσης.

ubi fallitur Bruncquius, qui σχῆμα et σῆμα
nominativos putat, omisso ἱερῆ. Nam Al-
cestidis quoque initium non multum dif-
fert:

Ὁ δώματ' Ἀλκείου, ἰσθὲ ἱερῆς ἱπῶ

Σῆμας τρέφεται αἰείας, δαίς ἐν αὐτῷ.

Τῆς γὰρ, etc.

Cf. etiam nostræ fabulæ v. 55. sqq. et
432. sqq. Scidl.

2. Ὅσον περ' ἔφει καὶ χυλῆς Ἄγος.]
Agamemnon mille naves bello instructas
contra Trojam duxit, unde Græci in illa
expeditione dicuntur χυλῆσσαι ἐργασίαι.
De qua re lege Homerum in Bæotia,
sive Nævium Catalogo, Iliad. Lib. 11.
Et Euripidis Iphigen. Aul. Chorom totum
actus primi. Barnes.

Ἄγος, editur vulgo Ἄγος. Illud dedi
Porcum secutus ad Phœnia. v. 194.
193. 1020. Scidl.

Ἄγος, ed. Vict.

6. α. ὑψηλῶν Ἐπὶ Ναῶν τίθεικε σκύλα
πλείστα βαρβάρων.] Ita infra v. 1000.
Ἰκέλει αἰε γὰρ θύῃσι καίεσθαι θύκα-
μος erat apud Vctes, ut victores hos-
tium spolia templorum tholis suspende-
rent, gratitudinis in Deos, victoriæ auc-
tores, signum et memoriæ causa. Hinc
Valerius Maximus Lib. VII. c. 6. Opera
M. Janii Dictatoris, Republicæ admini-
strationis, spolis affixa templis, Deorum
numini consecrata. Pulchre hunc ritum
describit Silius Italicus Lib. 1. In forti-
bus sacris, primoque in limine templi,
Captivi currus, belli æcus, armaque rayis
Bellantum ducibus, atque in Morie se-
cures, Perfossi clypei, et serventis tela cru-
orem, Cloustraque portarum pendunt.
Quin et Horatius hujus moris meminit,
Carmin. Lib. IV. Od. 15. Et signa nos-
tro restituit Jovi Directa Parthorum super-
bis rotibus. Idem Christianis mos nunc
placuit; et frequenter apud historicos
legimus, insignia fusorum hostium tem-
plis Christianorum suspensa, cum victo-
res laudes suas Deo publice agendas
duxerint. Nobis hic non est diutius im-
morandum. Barnes.

Ἀρίστω.] Verbo ἀριστῶσθαι similiter
de recondendis utitur Noster Hec. v.
954. Æschyl. Pers. v. 15. Agam. 515.
Idem usus est verbo καλῶ, ut infra. v. 48.
aliorumque verborum ejusdem signifi-
cationis. Vid. Heindorf. ad Platon. Pro-
tag. 4. p. 462. Scidl.

7. Ναῶν.] Intellige cum Barnesio tem-
plorum, non αἰελίον. vid. infra v. 1000.
Æschyl. Agam. v. 588. Mfg.

Contra Heathius αἰῶν accipit de navi-
bus. Defuisse enim Agamemnoni op-
portunitatem Trojanorum spolia templis
decorum Argivis consecrandi, cum statim
sub ipso appulsu ab Ægisto fuerit inter-
fectus. Beck.

- 10 Καὶ τοῦ Θυίστου παιδὸς Αἰγίσθου χερί.
 Χῶ μὲν παλαιὰ σκῆπτρα Ταντάλου λιπῶν,
 "Οἷωλεν" Αἰγίσθου δὲ βασιλεύει χθονὸς,
 "Αλοχον ἐκείνου Τυνδαρίδα πόρην ἔχων.
 Οὐς δ' ἐν δόμοις ἔλιπεν, ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει,
 15 "Αρσενά τ' Ὀρίστην, θῆλύν τ' Ἠλέκτρας θάλαρος,
 Τὸν μὲν πατὴρ γειραίος ἐκκλῆπτει τροφεὺς,
 Μίλλοντ' Ὀρίστην χερὸς ὑπ' Αἰγίσθου θανῆν,
 Στροφίῳ τ' ἴδωκε Φωκίαν εἰς γῆν τρέφειν·
 Ἢ δ' ἐν δόμοις ἔμεινεν Ἠλέκτρα πατρός.

- 10 Et Ægisthi, filii Thyestis, manu.
 Et ille quidem antiquis sceptris Tantali relictis
 Periit. Ægisthus vero terræ regnum obtinet,
 Uxorem illius, Tyndari filiam, habens.
 Quos vero domi reliquit, quum ad Troiam navigavit,
 15 Maremque Orestem, fameumque Electræ germen,
 Hunc quidem patris senex nutritor surripit,
 Orestem, cum Ægisthi manibus jam prope esset ut moreretur,
 Strophioque dedit in Phocensium agro alendum:
 Hæc vero Electra in patris ædibus remansit.

ἡδὴ] Recte de templis, non de navi-
 bus, intelligit Barnesius, coll. infr. v.
 1000.

καίτοι μὲν γὰρ θῶν κατέρχεται ἥμαρ

Nimis arguitur Henthius. Scidl.

9. Θύεται γυναῖκες ἐπὶ Κλυταιμάνεσσι
 ἡλφ.] Lego γυναῖκες ἡλφ. For.

Θύεται γυναῖκες ἐπὶ Κλυταιμάνεσσι ἡ-
 λφ.] Quomodo Agamemnon, Troja re-
 versus, domi fuerit casus uxoris et Ægis-
 thi insidiis, vide Homer. Odys. 2'. v.
 408. Ἀλλὰ μὴ Ἀγυρθεὶς τοῖσιν θάνατον τι
 μέλει τι, Ἐκτα εἰν εὐλασίῃ ἀλέχῃ εἰσὶν
 ἀλλήλων, etc. Et Scholiastæ Eschylī ar-
 gumentum ad fabulam Agamemnon dic-
 tam. Barnes.

11. καὶ] Male scribunt καὶ εἰνε καὶ ὦ.
 Vid. Excurs. ad Troad. v. 399. p. 147.
 Scidl.

12. "Οἷωλεν Αἰγίσθου ἢ βασιλεὺς χθονὸς,
 etc.] Ita Seneca, Agam. v. 915. *Patre
 peremptus scelere materno joco: Comice
 paternæ quæritur Natus neci. Ægisthus
 atrox Fenece quæritus tenet.* Emil. Portus.

14. Vulgo: εἰς τ' ἐν ἡμέρῃ ἔλπει, τ'

εἰς Τροίαν ἔλπει. Elegantiores numeros
 restitui ad exemplum Orest. v. 63.

ἐν γὰρ καὶ εἴπω ἰδοί, τ' εἰς Τροίαν ἔλπει.
 Scidl.

18. De hoc versu vid. ad Rhœs. v. 925.
 Murg.

19. "Ἢ τ' Vulgo legunt εἰ τ' et punctum
 ponunt post παρτί. Sed conf. Orest. v.
 63. seq. quem modo citavimus. Neque
 enim illud potissimum narraturus est, do-
 mi eam remansisse, sed qualem illi sortem
 habuerit. Scidl.

22. Ita hunc et sequentem versum
 edidit Schæferus ex emendatione Por-
 soni ad Med. v. 5. Vulgo:

θῶναι δὲ, καὶ ἐν ταῖς Αἰγίσθου εἴσω,
 Ἀγαμέμνονος σκάνδαλον, ὅστις ἐν ἡμέρῃ

Disputat Porsonus ita: "Corrupta vox
 Ἀγίσθου sensui repugnat, et cum ταῖς
 prioris versus metro necessariam fecisset,
 anapæstum in quartam sequentis sedem
 iniecit, σκάνδαλον." Scidl.

23. Piersonus Verisim. p. 67. ne ana-

- 20 Ταύτην, ἵπειδὴ θαλερὸς εἶχ' ἥβης χρόνος,
Μνηστῆρες ἦτον' Ἑλλάδος πρῶτοι χθονός.
Δείσας δὲ, μή τῃ παῖδας Ἀργείων τέκοι,
Ἀγαμέμνωνος ποινάτορας, εἶχεν ἐν δόμοις
Αἴγιστος, οὐδ' ἤρμεζε νυμφίῳ τινί·
- 25 Ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦτ' ἦν φόβου πολλοῦ πλείων,
Μή τῃ λαθραίως τέκνα γυναικῶν τέκοι,
Κταεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' ἡ δ' ὄμωας
Μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίστου χερός.
Εἰς μὲν γὰρ ἄνδρα σκῆψιν εἶχ' ὀλωλότα,

20 Hanc, postquam florens pubertatis tempus ipsam habuit,

Proci petebant Graecae principes terrae.

Metuens vero, ne cui Argivorum liberos pareret,

Agamemnonis ultores, cum continebat domi

Aegisthus, nec ulli sponso despondebat.

25 Cum vero hoc etiam magni metus plenum esset,

Ne cui generoso viro liberos clam pareret,

Interficere ipsam statuit crudelis. Quantumvis autem mala

Mater ipsam servavit ex Aegisthi manu.

Quoad enim maritum occisum habebat speciosam causam;

paestas in quarto loco sit, scribendum statuit:

Ἀγαμέμνωνος ποινάτορας, σφ' ἔχ' ἐν δόμοις.

Ego vero anapestos in paribus locis nec libenter a tragicis positos, nec penitus repudiatos, censeo. Exemplum vide Troad. v. 352. *Musg.*

Heath. emendat: ποινατόρας γ' εἶχ' ἐν δόμοις. *Beck.*

27. Κραεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' ἡ δ' ὄμωας.] Ita Ed. Victor. MS. a. κραεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' ὅμωας ὅμωας ὅμωας ὅμωας ὅμωας, consentientibus MSS. β, γ, nisi quod σφ' pro σ' exhibent. *Æmilii* Portus sic emendat:

κραεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' ἡ δ' ὄμωας.

Sed minus a MSSorum vestigiis recedit:

κραεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' ὅμωας ὅμωας.

Musg.

Κραεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' Κραεῖν ὅμωας.] Ita pro corrupto illo, quod prius, Κραεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' ἡ δ' ὄμωας, legitur; *Canterburg*que, *Portum*, et *Mil-tunum* laudatores habeo. *Scalliger* legit

Κραεῖν ἱθαλέων' ὁμόφρων' σφ' ἡ δ' ὄμωας, quod minus laudo; quia longius a veteris lectionis vestigiis recedit. Duportus nihil omnino ad hanc fabulam notat.

Barnes.

Reiskius conjicit: κραεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' ἡ δ' ὄμωας. *Beck.*

Κραεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' ὅμωας.] Ita emendavimus hunc veterum librorum vestigia secuti. Ed. *Victorii*:

κραεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὁμόφρων' ἡ δ' ὄμωας.

Virorum doctorum conjecturas, quae ad unam omnes a librorum lectione magno-pere recedunt, nihil attinet referre. Vox *βουλεύσαντες* in libris MSS. sic fere ex-

azari solet, *βουλεύσαντες*. cf. *Ind.* ad *Greg.* *Corinth.* *Schæf.* litteris σ. Atque hoc superscriptum o saepe cum littera, cui superscribitur, connectitur, (vid. ad eundem *Gregor.* *Tab. Aen.* IV. Num. 18. v. *σὺνδραμῶν*) ut facillime pro apostropho haberi poterit. Particulam autem F post ὁμόφρων inserere debuerunt, qui male legissent antecedentia. Ceterum cf. *An-*

Λαμπροὶ γὰρ εἰς γένος γε· χρημάτων δὲ δὴ
Πείνητες· εἶδεν ἡνίγινε' ἀπόλλυται·

᾽Ως, ἀσθενεῖ δοῦς, ἀσθενῇ λάβοι φόρον.

40 Εἰ γὰρ νῦν ἔσχειν ἀξίωμ' ἔχων ἀνὴρ,
Εὐδοκ' αἶν' ἐξίγεις τὸν Ἀγαμέμνονος
Φόρον, δίκη τ' αἶν' ἦλθεν Αἰγίσθω τότε.

Ἢν οὐποδ' ἀνὴρ ὅδε, σύνοιδέ μοι Κύπρις,

Clari enim genere quidem sumus: pecuniis vero jam

Pauperes sumus; hic nobilitas perit:

Ut tenui dans, tenuem haberet metum.

40 Si enim ipsam habuisset dignitate praeditus vir,

Sopitam excitasset Agamemnonis

Caedem, poenasque Aegisthus tunc dedisset.

Quam Electram nunquam vir hiece (conscia est mihi Venus)

Et Il. γ'. v. 121.

Ταῦτ' ἔ' ἐκείνῳι συμβαλὸν δὲξ' ἀπαρτίον.

Hoc sensu et τὸ ἀπαρτίον dicitur in Illade
γ'. v. 511.

Εἰ μὴ γὰρ μὴ δῶκε φίλῳ, τὰ δ' ἔπειθ' ἀπαρτίον
ἔειπε.

Et Il. x'. v. 449.

καὶ σπύλλ' ἀπαρτίον δὲξ' ἀπαρτίον.

Ubi vides ἀπαρτίον δῶκε hic esse, pro-
mittere dona." Hactenus egregie; sed
nollem addidisset: "eaque cum empha-
si recensere" et quae sequuntur. Nam
in hoc talium verborum usu nihil est em-
phaticū. Suidas T. III. p. 427. Τάλας
— ἡ ἀπαρτίον τοῖς φίλοις. Hesychius
composito verbo usus T. II. c. 1342.
Τάλας. ἡ ἀπαρτίον τοῖς φίλοις, καὶ ἀπαρτίον
τοῖς φίλοις. quod interpretes miris mo-
dis vexarunt. Ejusdem familie est αἰ-
νὸς cum compositis, ἰσχυρὸς et ἀσχυρὸς:
quod verbum cum primaria vi significa-
veris generaliter dicere, causa apparet, cur
usu haud ita raro valeat specialiter pro-
mittere, polliceri. Sophocles Philoct. v.
1398. sq. Brunck.

ἂν δ' ἴσθης μοι δῶκε φίλῳ φίλῳ,
εἰς τὸν σπῆν αἶμα, ταῦτά μοι πᾶσι, φίλοις,

Euripides Alcest. v. 12. sqq.

ἴσθης δέ μοι δῶκε,
Ἄλκωνος φίλον τὸν παρτίον ἰσχυρὸν.

ἄλλος ἀπαρτίον τοῖς φίλοις παρτίον.

Schaefer. Ceterum ad ἴσθ' intellige ἰσχυρὸν.
et ad παρτίον αἶμα, scilicet. ἡ γὰρ ἀπαρτίον
9a. Musgraveius parvult αἶμα. Male.
᾽Ος δὲ παρτίον valet ἰσὺς τοῖς φίλοις, si quis
illam occidisset. Scidf.

37. s. Citat Stob. Grot. xcvi. p. 389.
ubi xx. γὰρ μόν. Burn.

Intellige ἰσχυρὸν. Rarior est haec el-
lipsis primae personae. Sophocl. Antig.
634.

ἂν δὲ μὴ ἐμὸν παρτίον ἴσθης φίλῳ.

Vid. Schaefer. Melet. Crit. p. 114. Nostri
Cycl. 500. ἄλλος μὴ δῶκε, γὰρ τοῖς ἡ δῶκε
τοῖς φίλοις. Soph. (Ed. Col. 207. ἡ δῶκε,
ἀπαρτίον. Nostri Hercul. Fur. 627. αἰ
γὰρ ἀπαρτίον. Differunt ab his exem-
plis illa, in quibus ad ἰσχυρὸν αἶμα παρτίον
intelligitur αἶμα. Vid. Schaefer. ad
Laemb. Bos. Ellips. p. 696. Scidf.

38. ἡ ἰσχυρὸν] Stob. Grot. xcvi. p. 389.
Burn.

39. ἴσθ' ἀσχυρὸν, etc.] Spectat ad v. 34.
ἐμὸν ἴσθης δῶκε. Sensus est, ut, ἐμ-
μὸν αἶμα cum collocans, metum tibi impon-
eret. De hoc optativo λέγει, vid. Matth.
Gramm. Graec. sect. 518. p. 734. Scidf.

41. ἰσχυρὸν] Sic recte editiones anti-
quae. Barnesius ἰσχυρὸν. Scidf.

Recte vet. ed. ἰσχυρὸν. Scidf.

42. Pro φίλῳ malim εἶναι. Scidf.

43. ἄλλος δὲ. Ego, ut recte Barnesius,
citans Soph. (Ed. Col. v. 1323. et 1467.
Trachin. v. 308. Musg.

Τὸ σῶφρον ἴστω, καὺτὸς αὖ τοιοῦτος ὤν.

ΗΔΕΚΤΡΑ.

᾽Ω νύξ μέλαινα, χρυσίαν ἄστρον τροφί,
 55 Ἐν ἧ τὸδ' ἄγγος τῷδ' ἰφιδριῦνόν κάρη
 Φέρουσα, πηγὰς ποταμίας μετέχχομαι,
 (Οὐδ' ἄν τι χρείας εἰς τοσόνδ' ἀφιγμένη,
 Ἀλλ' ὥς ὕβρει δείκωμεν Αἰγίσθου θεοῖς,)
 Γόους τ' ἀφιημ' αἰδέε' εἰς μέγαν πατρί.

Continentiam sciat, seque talem esse.

ELECTRA.

O nox atra, aureorum astrorum mater,

55 In qua hoc vas huic incumbens capiti

Ferens, fontes flumineos peto,

(Non quidem quod ad tantam inopiam sum redacta:

Sed ut Ægisthi contumeliam ostendamus diis,)

Et lamentationes in amplam ætherem emitto patri.

frigiditytis, vel improbabilitytis, vel incoherencytis; quanquam nec ipse Petrus Victorius illum etiam volens ausus sit defendere. Dionis enim sententia, quam protulimus ad Troad. v. 688. ad ejus defensionem in hac parte sufficit. Vid. infra ad v. 259. *Barnes*.

μὲ θύγατρί] Terent. Nocte illa prima virginem non attigit, MS. Not. ed. Victor. *Scidl.*

52. γυνῆκεν ποταμὸν καίοντα] Legendum, ni fallor, γυνῆκεν ποταμὸν. *Mug.*

γυνῆκεν ποταμὸν καίοντα] Ποταμὸν in ποταμὸν mutavit Musgravius, quem sequitur Porsonus ad Hec. 606. (ubi memorie lapsus citat ἴστω εἰς εὐφροσύνην.) Sed non assequor, cur damnanda sit librorum lectio, quæ mihi quidem etiam magis poetica videtur. Sensus est: is sciat, se prava mentis (statuendi, judicandi) regula moti sive æstimare continentiam, i. e. se perperam judicare de continentie laude. καίοντα καίοντα dixit Noster Fragm. Belleroph. VI. 5. *Scidl.*

γυνῆκεν ποταμὸν καίοντα ed. Victor.

53. Reisk. conjicit: καίοντα εἰς τοιοῦτον, et se ipsum talem non esse, sc. εὐφροσύνην, modicam, bonis moribus præditam. Beck. καίοντα εἰς] Reiskius proponit εἰ pro εἰς. Sed sana vulgata. Verte: ipsamque contra talem esse, scil. qualem me dicat, μῆκος. Mægæ etiam supplet Hesathius. *Scidl.*

Vol. VII.

B b

Comma post εὐφροσύνην posuit Victor.

54. ἄστρον τροφί,] Tibullus Lib. II. Eleg. I. v. 87.

Laetæ, jam Nox jungit equos, currumque sequuntur

Mætris lætæ sidera fulva choro.

Mug.

Prev. pro τροφί, posuit matrem, secutus auctoritatem Tibulli El. 2, 1. *Beck.*

55. ἀέρος ed. Victor.

57. s. Hi duo versus uncinis includendi sunt: ut μετέχχομαι et ἀφίγω per appositionem cohaereant. *Mug.*

Fortæ, εἰ ἔρε, aut cum vet. ed. εἰ ἔε. Confer v. 268. ubi ἔε pro ἔερε, quod neque hinc alienum est. Possit etiam εἰ ἔε γε reponi. *Beck.*

Ὁδ' ἔε] Ita recte Victorius. In Barnesiana legitur εἰ ἔε ex, fortasse typothetæ vitio. *Scidl.*

58. καίοντα θεοῖς,] Docet Grævius ad Hesiod. Op. et D. v. 730. Antiquorum sententiam fuisse, noctu deos versari in terra et hoc orbe nostro inter homines, interdiu sedes superas colere. Stat. Lib. I. Sylv. 1.

Hæc sub nocte silenti,
 Cum superis terræ placeat, tua turba relicto
 Latetur caelo.

Quintilian. Declamat. X. omnis religio

- 60 Ἡ γὰρ πανάλης Τυνδαρίς, μήτηρ ἐμὴ,
 Ἐξίβαλέ μ' οἶκον, χάριτα τιθεμένη πόσει.
 Τεκούσα δ' ἄλλους παῖδας Αἰγίσθω πάρα,
 Πάρεργ' Ὀρέστην καὶ ποιεῖται δόμων.
 Αἴ. Τί γὰρ τάδ', ὦ δύστην', ἐμὴν μοχθεῖς χάριν,
 65 Πόιους ἔχουσα, πρόσθεν εὔ τετραμμένη,
 Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ λίγοντος, οὐκ ἀφίστασαι;
 ΗΛ. Ἐγὼ σ' ἴσον θεοῖσιν ἡγοῦμαι φίλον
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς.

- 60 Illa enim pernicio Tyndaris, mater mea,
 Ejecit me ex aedibus, gratificans marito suo.
 Quia enim alios liberos apud Aegisthum peperit,
 Orestem et me, alienos a domo ducit.
 Col. Cur vero, O infelix, haec in meam gratiam laboras,
 65 Labores sustinens, prius delicato nutrita,
 Et haec me iubente non desistis?
 Ele. Ego te diis aequalem amicum duco:
 In meis enim malis non insultasti contumeliose.

templorum, omnis religio lucorum, cum tacere mortalium et profani procul, errare solibus totis, solitudinis frui, et de suis dicitur exire simulacra. Hinc intelligendus Euripides. Musg.

59. ἀρίων] Ita optime Reiskius, pro ἀρίων. Musg.

ἀρίων] Imperfecti temporis, licet alii ἀρίων in optativo legant. Barnes.

ἀρίων] Reliquilibrorum lectionem quamvis vitiosam. Reiskium corrigentem ἀρίων secutus est Musgravius, qui duos antedecentes versus uncinis inclusit. Sed vereor, ut aptus hic sit parentheses locus. Idem sensisse videtur Heathius, qui corrigi ἀρίων γ', et Schaeferus, qui ἀρίων edidit. Sed nimis tamen Schaeferi lectio a libris recedit. Quid si scripserit Euripides, quod Portus voluit, ἀρίων, ad Homerii exemplum conjunctivum cum optativo copulans. Sensus tamen utriusque paululum erit diversus. Verte: ut Aegisthi injurias diis ostendam, et ut querelas fundere possim (non fundam) in magnum aethera. Vid. Matth. Graemm. Græc. sect. 519. p. 735. ubi non assentior viro doctissimo, in Soph. Electr. v. 760. praefertenti ἰαλέχρ. Ὅπως ἰαλέχρ. est ut nunciari possit, non ut nunciatur. Ver-

naeque: damit et erhalten können. Aegisthum erit: damit et erhalten soll; sive, damit et erhalte. Afferunt Orestis cineres, non ut in patrio solo sepeliatur, (hoc enim pendebat ab Aegisthi et Clytemnestrae arbitrio) sed, ut his, si velint cum sepelire, ejus rei potestatem faciant. Pari modo omnes hujus generis loci, quos Matth. l. l. affert, etiam Homericis, videntur explicandi esse, neque in eadem Sophoclis Electra v. 57. mutari debet librorum lectio ἴσων — φίλων. Scidl.

ἀρίων ed. Victor.

60. Ἡ γὰρ πανάλης] De voce πανάλης vide Hercul. Fur. v. 1417. Barnes.

62. Αἰγίσθω πάρα.] Ita libri. Schaeferus edidit Αἰγίσθω πάρα. Sed nihil magnopere differt, utrum dicas, genuit liberos ex Aegistho an apud Aegisthum, in Aegisthi domo, i. e. conjuncta cum illo. Plane sic Plutarch. Pericl. p. 165. c. 17. καὶ κατὰ τὴν Περικλέους παύσαντων καὶ Πάραθεν. Scidl.

63. Πάρεργα — ἴσων] i. e. εἰσων. Vid. Hesych. v. πάρεργα. Scidl.

66. Καὶ ταῦτ' — ἀφίστασαι.] Construe καὶ εἰς ἀφίστασαι ἐμὸν λίγοντος ταῦτα, sive καί τις ἰσὺ λίγῳ ταῦτα, scil. διὸ εἰς ἀφίστασαι. Scidl.

- Μεγάλη δὲ θνητοῖς μοῖρα συμφορᾶς κακῆς
 70 Ἰατρὸν εὖρεῖν, ὡς ἐγὼ σε λαμβάνω.
 Δεῖ δὲ με κακίλευστον, εἰς ὅσον σδίνω,
 Μόχθου 'τικουφίζουσα, ὡς ῥᾶν φέρης,
 Ξυνηκομίζειν σοι πόνουσ· ἄλλος δ' ἔχεις
 Τάξωθεν ἔργα· τὰν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεῶν
 75 Ἐξευτρετίζειν· εἰσιόντι δ' ἐργάτῃ
 Θύραθεν, ἥδ' αὖ τᾶνδον εὐρίσκειν καλῶς.
 Αἴ. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, στείχε· καὶ γὰρ οὐ πρόσω

Magna vero mortalibus est felicitas, adversæ fortunæ

- 70 Medicum invenisse, ut ego te accipio.
 Oportet igitur me vel injussam pro viribus
 Labore te levantem, ut facilius feras,
 Una tecum tolerare negotia; satis enim habes
 Operum foris. Domesticas vero res nos oportet
 75 Parare: intranti enim operario
 Ab extra, jucundum est res domesticas invenire recte se habentes.
 Chl. Si igitur ita tibi placet, vade: etenim non procul sunt

69. Μεγάλη μοῖρα, i. e. magna felicitas. Μεῖρα vocabulum est μέρα; loci igitur nex-
 us significationem regit. Nam μεγάλη
 μοῖρα eodem jure de magno infortunio di-
 ci possit, ut εὐαῖς μέρας, Orest. 779. pro
 εὐαῖς ἀκαῖς, et Iph. Aul. 453. τὰς μεγί-
 στας συμφορὰς pro τὰς ἀκαίστους. Schidl.

71. α. Δεῖ με κακίλευστον, εἰς ὅσον σδίνω,
 Μόχθου 'τικουφίζουσα, ὡς ῥᾶν φέρης. Ξυ-
 νηκομίζειν σοι πόνουσ. Vide hunc locum
 explicatum in nota ad v. 74.

Barnes.

73. Ξυνηκομίζειν πόνουσ. Confer Hip-
 pol. v. 467. Μυσερ.

Ξυνηκομίζειν i. e. συμπροῖν, συμβασιλέ-
 ζειν, ut explicat Scholiastæ ad Orest.
 678. et Hippol. 467. Videtur hoc ver-
 bum nostro proprium esse. Idem Euripi-
 didi significant συμπροῖν et συμβασιλέειν.

Schidl.

74. α. εὐὰ ἡ ἡμῶς χρεῶν Ἐξευτρετίζου-
 ζου etc.] Cum eleganter copioseque lau-
 des agricolarum vitæ persequeretur Ho-
 ratius (Epod. 2.) et quot quantaque illic
 bona forent, ostenderet; in iis etiam po-
 suit voluptatem, quam capiunt, cum ab
 opere redeunt, laboreque ac fame enecti
 inveniunt domi a diligente uxore parata
 omnia, quibus et reficere vires et desideria

natura satiare queant. Inquit igitur:
Et domus dulci viua promens Datis dapas
inventas apparet. Addit etiam, majorem
 illis suavitatem asferre viles eas escas,
 quam inertibus ac delicatis exquisitis epu-
 lis faciant. Euripides quoque in Electra
 hoc tetigit, qui de voluptate hac, potius
 animo comprehensa, quam usu cognita,
 ita induxit summo loco natam, magnique
 animi virginem cum viro suo loquentem:
*Τὰς ἡμῶς ἡμῶς χρεῶν Ἐξευτρετίζου· εἰσι-
 οντι δ' ἐργάτῃ Θύραθεν, ἥδ' αὖ τᾶνδον εὐρίσκειν*
καλῶς. Nam quod Latinus poeta supra
 dixerat: Quod si pudica mulier in portem
 iunct domum atque dulces liberos, Genus
 quoque ante hæc verba eidem personæ
 affinxit; illa nam, quid sui officii sit, os-
 tendens, inquit: Δεῖ δὲ με κακίλευστον, εἰς
 ὅσον σδίνω, Μόχθου 'τικουφίζουσα, ὡς ῥᾶν
 φέρης, Ξυνηκομίζειν σοι πόνουσ. Quibus in
 verbis animadvertendum est, Ξυνηκομίζειν
 idem valere, quod in portem iurare: sig-
 nificat enim manifesto una cum aliquo
 ferre, ac partem aliquam laboris illius in
 se suscipere. Hæc Petrus Victorius
 Varior. Lection. Lib. XI. c. 6. Vide
 plura ad Hippolyt. v. 467. Quod autem
 εὐὰ ἡ ἡμῶς; mulieri affinxit Euripides, hoc
 est, mulieris officia tractare, id explica-

Πηγαὶ μελάρθρον τῶνδ'· ἰγὼ δ' αἶμ' ἡμίρα
 Βοῦς εἰς ἀρούρας εἰσβαλὼν, σπερῶ γύας.
 80 Ἀργὸς γὰρ οὐδείς, θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα,
 Βίον δύναιτ' ἀν' ξυλλέγειν ἀνευ πόρου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πυλάδῃ, σὲ γὰρ δὴ πρῶτον ἀνδρώπων ἰγὼ
 Πιστὸν νομίζω καὶ φίλον, ξῖνον τ' ἰμοί·
 Μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἰθαύμαζες φίλων,

Fontes ab ædibus hæce. Ego vero prima luce
 Boves in arva agens, seminabo jugera.

80 Nullus enim ignavus, deos habens in ore,
 Victum poterit colligere sine labore.

ORESTES.

Pylades, te namque jam pre cunctis mortalibus ego
 Fidum judico et amicum, et hospitem mihi:
 Solus enim ex amicis Orestem hunc colebas,

tur a Xenophonte in Œconom. Παρι-
 κούσι : θεοί, αἱ ἰμοὶ θεοί, τὰ μὲν οὖν γυ-
 ναῖς ἐπὶ τὰ ἴδια ἔργα καὶ ἰσχυρότατα·
 ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ θάλασσαν καὶ ἀνταρτίαν, καὶ
 στρατίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ οὐρανῷ καὶ τὸν ψυχῇ
 πολλοὺς δύνανται κατεργάζεσθαι κατεργάζονται,
 ὅτε τὰ ἴδια ἐκτελεῖν αὐτοῦ ἔργα.

Gaspar Stöblius.

τὰ.] Ita Victor. Alias τὰ ἴδια. Scidl.

79. ἀρούρας] Barnesius in margine ἄρου-
 ρας. Musg.

εἰσβάλλων, nostro hic aut introire aut
 agere in locum, ut hic et Iph. Taur. 262.

Scidl.

80. α. Ἀργὸς γὰρ οὐδείς, θεοὺς ἔχων ἀνὰ
 στόμα, εἰς δύναιτ' ἀν' ἰθαύμαζεν ἀνὴρ τόνδ'.]
 Petrus Victorius Lib. XII. c. 14. Ve-
 rissimam quandam vitæque nostræ maxi-
 me utilem sententiam in ore gravissimi
 viri, M. Catonis, posuit Sallustius; cum
 enim variis de causis in maximo periculo
 civitatis cunctantem senatum excitaret ad
 pacem capiendam de nefariis civibus, ita
 increpuit illos, quod diis immortalibus con-
 fidit, humana præsidia non adhibebant:
 Non votis, neque suppliciiis muliebribus,
 auxilium decorem parantur: τῆς ἡμετέρας, ἀγε-
 ῶν, bene consulendo, prospera omnia ce-
 dunt. Idem etiam longe minori in re
 pronuntiar fecit a Colono illo Euripides,

quem induxit in fabula Electra: cum
 enim nobilissimam virginem ab illiberali
 indignoque ipsa labore revocare non po-
 tuisset, potestatemque tandem ei fecisset,
 ut pergeret, quo carperet, cum ferri posse
 illum etiam a delicato corpore in umbra-
 que nutrito laborem vidisset, quo magis
 eam consolaretur, addidit: ego enim, cum
 dies illuxerit, huius in arvum compulsis,
 semen spargam: Ἀργὸς γὰρ οὐδείς, θεοὺς
 ἔχων ἀνὰ στόμα, εἰς δύναιτ' ἀν' ἰθαύμαζεν
 ἀνὴρ τόνδ'. Hoc enim verba poetæ ex-
 ponere placuit, cum id sit, quod a Latino
 scriptore pæne expressum esse significare
 voluit. Idem etiam brevius his verbis
 præcipiebatur; quæ jubebant, implorato
 auxilio Minervæ, oportere etiam manum
 movere, negotioque, quod confici quis vel-
 let, adplicare. Hæc ille. Quo tamen in
 loco puto magnum virum, leviter memo-
 ria lapsus, respicere ad apologum illum
 Œsopicum, quo rusticus Hercules epem
 imploraverat ad plastrum ceno hærrens
 submovendum, quem deus ille vocis suis
 conatus adjungere jubet, et manus atque
 humeros plastro fortiter admovere, tum
 denum illius opem imploraret, nec suc-
 cessu cariturum. Memorabilis autem hic
 locus, inquit Gaspar Stöblius, contra o-
 tiosos. Nam: nō sine magno tunc labore

- 85 Πράσσοιθ' ἃ πρᾶσσω, δειν' ὑπ' Αἰγίσθου παῖδαν,
 "Ὅς μου κατέκτα πατέρα, χῆ πανώλεθρος
 Μήτηρ· ἀφῖγμαι δ' ἐκ Διὸς χρηστηρίων
 Ἀργείοι οὐδας, οὐδενὸς ξυνιδότος,
 Φόνοι φοιεῦσι πατρὸς ἀλλάξων ἑμοῦ.
 90 Νυκτὸς δὲ τῆσδε πρὸς τάφον μολῶν πατρὸς,
 Δάκρυά τ' ἴδωκα, καὶ κόμης ἀπρηξάμην,
 Πυρὰ τ' ἐπίσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου,
 Λαδῶν τυράννους, οἱ κρατοῦσι τῆσδε γῆς.

- 85 Utentem ea fortuna, qua utor, atrocia ab Aegistho passus,
 Qui meum interfecit patrem et perdidit una
 Mater. Venio nunc ex Dei oraculis
 In Argivum solum, nemine conscio,
 Cadem interfectioribus patris mei redditurus.
 90 Et hac nocte profectus ad tumulum patris,
 Lacrymasque dedi, et primitias comae ei obtuli,
 Pyramque sanguine ovīs jugulatae imbuli,
 Clam tyrannis, qui tenent imperium hujus agri.

dedit mortuū, etc. ut ait poeta. Gravissima sententia adversus otiosos exstat Hesiod. Ἔργων καὶ Ἠαιμάτων, Lib. I. v. 306. etc. *Barnes.*

Στοιχὸν ἔχον ἀπὸ πέντε, i. e. quantumvis deus habeat in ore. Proxime *βίος* intellige sictum. *Scidl.*

Ἀργίῳ γὰρ εἰδὼς ἀπὸ πέρας τῆ τοῦ ἰω-καλίουθι· βίος. πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὸ εἶναι Ἀργίῳ καὶ χρεὶν αἰετοῦ. *Scholium.*

82. Πυλάδα,] Hinc patet, Pyladem adesse, ut mutam personam; nihil enim hic vicinism loquitur. *Barnes.*

84. Ὀρίεντι εἶδη] Addidisse εἶδη videtur poeta, ne auditor forte nomen loquentis ignoraret. *Musg.*

Ὀρίεντι εἶδη] De se loquitur Orestes, *Ζηνεῖα* ponitur εἶδη, de qua re vide supra ad v. 43. *Barnes.*

Recte *Musgravius* demonstrativum εἶδη, poetam putat addidisse, ne auditores forte nomen loquentis ignorarent. — *ἰδούμαζε*. *Σαυρῆ* h. l. est colore, amare, ut saepe. Conf. *Musgravius* infra ad v. 519. et quem ille citat *Markland*. ad *Hippol.* 105. Addit *Beckius* *Valckenarium* ad eundem *Hippol.* locum. *Scidl.*

85. Comma post *βιὸν* poni jubet *Reisk.*
Beck.

87. *μυστήριον*] *Barnesius* *χρηστηρίον*, quod procul dubio verum. *Musg.*
χρηστηρίον] Ita pro *μυστήριον* lego, quod prius male aderat. *Barnes.*

In *βιὸν μυστήριον*] Videntur haec referenda ad sequentia εἰδὼς *Ζηνεῖα*, nemine sciente secundum arcanum dei praescriptum, quare comma post εἶδη deleri. Etymol. M. p. 593. 48. *μυστήριον*, *μυστήριον* γὰρ ἰλέγει. *Clemens Alex.* Cohort. ad g. p. 12. l. 12. Pott. *ἀνέστη* δὲ καὶ ἄλλως *μυστήριον* ἐν τοῖς ἀνέστηταις τὰς τοῦ γραμματικῶν, τὰ μυστήρια, ubi, ut ex Etym. patet, recte fictam vocem *μυστήριον* *Syllburgius* defendit. Confer. etiam *Zonaras*, p. 1378. *Scidl.*

89. ἀλλάξων, i. e. ἀντιφών, ut respondens. *Scidl.*

91. αἶμα ἀνελκόμεν.] Sectionem intelligit capillorum. Nam solenne fuit, sectos crines mortuis inferri a proximis. *Ovid. Metamorph. Lib. III. Fabul. 6.* — plantare sorores *Nisides*, et sectos fratri imposuere capillos. Hujus rei creta non mentio apud *Aeschylum*, *Sophoclem* et *Euripidem*. Vide *Joh. Kirchman. de Funerib. Romanorum Lib. II. c. 15.* et *Hadriani Junii Commentar. de Coma, c. 5. Barnes.*

- Καὶ τειχίαν μὲν ἱντὸς οὐ βαίνω πόδα,
 95 Δυεῖν δ' ἀμίλλαιν ξυντιθεῖς, ἀφικόμην
 Πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδ', ἵν' ἐκβάλω ποδὶ
 "Ἄλλην ἐπ' αἶαν, εἴ μὲ τις γιοίῃ σκοπῶν
 Ζητοῦντ' ἀδελφὴν, φασὶ γάρ ην ἐν γάμοις
 Ζευχθεῖσαν οἰκίῃν, οὐδὲ παρθένοι μείνιν,
 100 'Ὡς ξυγγίνομαι, καὶ φόρου ξυεργάτιν
 Λαβὼν, τά γ' εἶσω τειχίαν σαφῶς μάθω.

Et intra quidem muros non infero pedem,
 95 Geminum vero molimen conjungens, veni
 Ad fines terræ hujus, ut me recipiam pede
 Aliam in regionem, si quis speculatorum me cognoverit.
 Et quaerens sororem (aiunt enim ipsam connubio
 Junctam hic habitare, nec permanere virginem)
 100 Ut colloquar cum ipsa, et cædis sociam
 Assumens, quæ intra moenia geritur cognoscam liquido.

92. *μολίον φῖνον*,] Tentabam *μολίον*
γόνου, l. e. argui. Sed non memini, agnum
 inferis postatum, malingue adeo *μολίον*
βουῖ, l. e. οἷν.

Mortuus sacra esse fieri mos erat. vid.
 Apollon. Rhod. II. 842. *Musg.*

φῖνον, aut *γόνου*, conjectit Reisk. *Beck.*

ἰστέφα,] *αἶμα μολίον φῖνον*,] l. e. *ἰθυστα*.

Infra v. 281. *μετρίῃ αἶμα ἰστέφας* ἱππῶν.

Pro *φῖνον* Musgravius conjicit *γόνου* sive
βουῖ. Male. Vulgata genuina. *Αἶμα*

μολίον φῖνον est *αἶμα* la *μολίον φῖνον*.

Τεῖμονας φῖνον apud Euripidem legitur
 Hei. 1590. coll. v. 1581. et Æschyl.

Sept. ad Theb. 44. *Scidl.*

94. *βαίω*] Sic *ἰστέφας*, *Heraclid.* v.
 802. *ἀρβύλας περιβάτε*, *Orest.* v. 1476.

Musg.

βαίω *πῖθε*,] Sic infra v. 1173. *βαίνουσιν*
 ἐξ αἵαν *πῖθε*. Sic in *Alexandra*: *Πρί-*

βανι πῖθε. Locutio haud adeo frequens;

βαίω enim hic est *μεταβαίνει*, et idem
 sonat, quod *ἰστέφας*, vel *βαίνω* *καὶ*. Qui

mos Hebræus frequens. Vid. ad *Herc.*
Fur. v. 335. Vel certe *πῖθε* utrobique le-

gendum. *Barnes.*

βαίνω *πῖθε*,] Citat Musgravius *Orest.*
 1478. ad quem locum vid. Porsonum,

qui ex ipsa nostra fabula addit v. 1173.
βαίνουσιν ἐξ αἵαν *πῖθε*. Confer. etiam *Lo-*

beck. ad *Ajac.* p. 225. seq. *Scidl.*

95. *MS.* a. *δοῦν* ὃ *ἀμίλλαι*, *MS.* β.

δοῦν ὃ *ἀμίλλαι*, superscripto *δοῦν*. Le-

gendum cum *Piercono*, *Verisim.* p. 238.

δοῦν ὃ *ἀμίλλαι*. [Sic et *Reisk.* atque
Heath.] *Musg.*

δοῦν] *Antice* pro *δοῦν*, ut infra v. 536.

δοῦν ἀνιφῶν,] quare non erat, ut *Scal-*
ger *δοῦν* scriberet. *Barnes.*

δοῦν ὃ *ἀμίλλαι*] *Victorius* *ἀμίλλαι*.

Plerique interpretes legendum esse vide-

rent *δοῦν* sive *δοῦν* ὃ *ἀμίλλαι* *ξυντιθεῖς*,

duorum rerum certamen, i. e. studium
 componens. Atticum *δοῦν* haud dubie

præstat, frequentissimum illud in Græca
 Tragedia, et fortasse ubique reponendum.

Ad emendationem *ἀμίλλαι* ducunt etiam
Musgravi libri. Nam *α* et *ε* facile con-

fundi posse et confusa etiam esse docet
Bastius ad *Gregor. Corinth.* p. 726. coll.

p. 429. *Scidl.*

96. *ἰστέφας*] *MS.* a. in margine *ἰστέ-*
φας. *Musg.*

ἰστέφας] Etiam *Victorius* variam lec-

tionem adscripsit ὃ *ἰστέφας*. *Scidl.*

97. *ἰστέφας*] Bene *Pierconus* *ἰστέφας*,
 ubi supra.

καὶ,] *speculatorum*, ut recte *Piercon-*
us genitivo plurali a *καὶ*. *Musg.*

"Ἄλλαι ἰστέφας,] Sine causa *Pierconus*
 corrigi vult *ἰστέφας*. Vulgatam tuebun-

tur *Hipp.* 902. 1125. *Iph. T.* 436. *Scidl.*
γῆρ ed. *Victor.*

98. *Ζευχθεῖσαν*] Optime *Pierconus* *Ζευχ-*

- Nūn οὖν, "Εως γὰρ λευκὸν ὄμμι' ἀναίρεται,
 "Εξω τρίβου τοῦδ' ἵχλος ἀλλαξάμεδα.
 "Ἡ γὰρ τις ἀροτῆρ, ἥ τις οἰκίτις γυνή,
 105 Φανήσεται κῆρ, ἥτιν ἱστορήσομεν,
 Εἰ τοῦσδε ναίει ξύγγονος τόπους ἐμή.
 'Αλλ', εἰσορῶ γὰρ τῆνδε προστόλυν τινά,
 Πηγαῖον ἄχθος ἐγκακαρμένον κάρη
 Φέρουσας, ἐζάμεσθα, κάκτυδάμεδα

Nunc igitur (aurora enim candidum vultum extollit)

Extra semitam vestigium amoveamus.

Aut enim aliquis arator, aut aliqua mulier ancilla

- 105 Apparebit nobis, quam interrogabimus,

An hæc loca soror incolat mea.

Sed (video enim hanc quandam ex ancillis

Aque fontane onus raso capite

Ferentem) sedeamus, et interrogemus

et. Et ut facile evadere alio possim — Et sororem quaeramus. Musg.

Etiā Heath. ζῆτις ε', sed Reisk. ζῆτις ε' ἀπὸ ζῆτις, ut sit: ζῆτις, ἢ εὐχρηστικῶς ἀπὸ ζῆτις. Beck.

«Ζῆτις»] Piersonus emendabat ζῆτις ε', vertens: "ob has autem binas precipuas causas veni ad terminos hujus terræ, et ut facile evadere possim, si quis speculatorum me cognoverit, et sororem quaerens, quam dicunt nuptam hic habitare."

Callide vertit hic habitare: nam illud hic, quod ejus emendatio necessarium facit, in Græcis non inest. Approbarit tamen hanc emendationem plerique. Quod si tali correctione locus indigeret, legerim potius ζῆτις ε', i. e. τῶν ζῆτις, mutata constructione, ut sæpe, vel ἢ εὐχρηστικῶς pro ἢ εὐχρηστικῶς. Sed ne litterula quidam mutanda est. Fraudis fuerunt viris doctis (etiām Lobeckio de Usu Apost. p. 21.) verba illa τοῦδ' ἵχλος, quæ perperam interpretati sunt. Illud τοῦδ' spectat non magis ad sequentia quam ad præcedentia. Nam quo potissimum studio in patriam redierit, paulo ante Orestes dixit, v. 89. φῶνεν φωνῇσι πατρὸς ἀλλὰ ζῶν. Jam pergit sic: Necesse autem ad fines hujus terræ, duorum rerum studium componens, (i. e. studium meum ex simpliciter faciens duplex, sive, primario meo studio aliud studium adjungens, hoc sci-

licet,) ut facile in aliam terram elabi possim, si quis speculatorum me cognoverit quaerentem sororem (dicunt enim eam cum viro habitare neque virginem adhuc esse) ut conveniam, etc. Ita optime coherent omnia. Investigare autem sororis sedem etiam in finibus regni poterat, quod regis filie sors etiam hic vix ignorari poterat; sed petere fines reguli ad eam investigandam non poterat, nisi ante comperisset, eam hic habitare. Ceterum ἄλλας dicit, (periculum vertit Reiskius,) quod in utraque re reluctantes habebat inimicos. Similiter Sophocles Electr. 493. γάμον ἀλλήλας. Seidl.

98. α. ἢ γάμον Ζεῦσιδος εἰσὶν. Ita v. 211. μάτηρ γ' ἢ λίστερι φωνῇ ἄλλῃ εὐχρηστικῶς εἰσὶν. Hel. 298. μὲν ἄλλῃ εἰσὶν βαρβάρων. Seidl.

107. σπινθῆρας] Malim σπινθῆρας. Seidl.

108. ἐγκακαρμένον κάρη] Κάρη, pro κάρησι, α. κάρησι τῇ, idem, quod κάρησι, κάρησι, de qua voce vide, quæ nos ad Herc. Fur. v. 904. Barnes.

ἐγκακαρμ. κάρη] Electra raso capite incedebat in tristitiae signum, sed Orestes putavit servitutis esse indicium. Beck.

Schæferus Meletem. p. 78. "cave corrigas verbi ἀπὸ λυγρίνου ἱκρίνου insolentia forte offensus, ἢ κικαρίνου κάρη: ne cavillator feminam te hydropicam fa-

110 Δούλης γυναικός, ἥν τι διξώμισθ' ἔπος,
'Εφ' οἷσι, Πυλάδῃ, τήνδ' ἀφίγγμεθα χθόνα.

ΗΛ. Ξύττειν', ὦρα, ποδὸς ὀρμάν.

στροφή.

᾽Ω ἔμβα, ἔμβα κατακλαίονσα.

Ἰὼ μοι, μοι.

115 Ἐγενόμαν' Ἀγαμέμνονος
Κούρα, καὶ μ' ἔτεκε Κλυταιμνήστρα,

110 A serva muliere si quod forte verbum accipere possimus de rebus,
Ob quas, O Pylades, in hanc venimus terram.

Elc. Intende, tempus est, pedis impetum:

Ingredere, ingredere, O, lamentans.

Hei mihi, mihi!

115 Sum Agamemnonis

Filia, et me peperit Clytemnestra,

cere criminetur. Etenim *παγαῖος ἄρχος* *ἀδελφὸς φέρονται* dicitur, ut in Sophoclis cognomine fabula, v. 326. *ἢ ἰσάμενα χρεῖν φέρονται*: in ejusdem Philoct. v. 655. *ἢ ἰσάμενα χρεῖν*. *Ælian. de Nat. Anim.* 7. 12. *τῇ μὲν αἰσχυρῇ φέρονται ὡς ἰσάμενα φέρονται*. Sed quam ibidem conjecturam proponit *ἄρχος* pro *ἄρχος*, eam vir doctissimus dudum ipse improbavit. Nam *παγαῖος ἄρχος* recte vertuntur *agnos fionianæ opus*. *Scidl.*

ἀδελφὸς ed. Victor.

110. Tollenda distinctio post *ἴσῃ*.

Heath.

112. *Σύττειν', ὦρα, ποδὸς ὀρμάν*.] Monodia Electræ gravissima, quæ continet perpetuam querelam, ac cum vehementissimam, ab ingenti spiritu profectam, quo Electra prædita, ubique sui similis est. Similis ejusdem monodia apud Sophoclem v. 85. *᾽Ω πόδες ἄγναι, καὶ γῆτ' ἰσάμενος ἄδῃ, ὡς μοι Παλλὰς μοι ὀρέσκει φῶς*, etc. *Gæpær Ståhlman.*

Ad scenicam rationem hujus soliloquii Prev. adnotavit hæc: *Oreste et Pylade sont cachés et à portée d'entendre*. *Beck.*

Tractavi hoc carmen de Versu. Dochm. p. 258. sup. Primus versus videtur anapesticus ex genere spondiaci. Alter quem numerum habest, non audeo definire, nisi fortasse glyconeus est, addito in fine trocheo, ut infra v. 174. (ed. *Scidl.*) De hiatu *᾽* (male vulgo *᾽*) *ἰσάμενα* vide de Versu. Dochm. p. 91. Post *᾽* *ἴσῃ* deest *ἴσῃ*, ut sæpe. Vid. Lamb. Bos. p. 607. Schæf. Alloquitur autem in hoc carmine Electra semet ipsam.

χαίρουσιν ἄρα post v. 111. exhibet

MS. Nos. Vict. [editio princeps stropharum et antistropharum notas nusquam addit.]

Scidl.

ἴσῃ, σύνττειν' ὦρα ποδὸς ὀρμάν, et sic quoque deinceps v. 128. aut saltem *᾽* *ἴσῃ*, i. e. *᾽* *ἴσῃ*. *Reisk.*

113. *ἴσῃ. ingredere*. Vox est incitantis aliquem ad viam vel choream auspicandam. Confer Aristoph. *Ran.* v. 380. *Ecclesiæ* v. 476. *Musg.*

κατακλαίονσα scribi jubet Heath. quod cum *μοι* conjunctum ad Electram refertur. *Beck.*

115. *᾽* *Ἐγενόμαν' Ἀγαμέμνονος Κούρα*] Vocem *ἀδελφὸς*, ut ab explicatore profectam, metri causa delendam puto, quæ etiam hinc aliquid offensionis habet, quod proximo versu recurrit *ἀδελφὸς*. Noster *Hec.* 420. *παγαῖος ᾽* *ἴσῃ* *ἴσῃ*, coll. *Androm.* 764. *Aristoph.* *Av.* 574.

ἴσῃ *᾽* *ἴσῃ* *ἴσῃ* *ἴσῃ*,
καλλῶ *ἴσῃ*.

Tum pro vulgato *καὶ μοι εἶπες* legerim *καὶ μοι εἶπες*, vel *καὶ εἶπες μοι*. Postquam hæc scripseram, Hermannus aliam emendandi viam mihi indicavit, ut hic nihil mutetur, quam *εἶπες* in *εἶπες*, in antistrophico vero geminetur vox *εἶπες*. Qui inde numeri existunt, de his dictum est de Versu. Dochm. p. 348. *Scidl.*

116. *καὶ μοι εἶπες*, ed. Victor.

119. *καλλῶ*.] Epica forma uti poetæ eo magis poterat, quod numeri sunt ex genere dactylico. Etiam in *Æschyl.* *Pers.* v. 554. hanc formam legitimus in eodem versu eodemque versus loco. *Scidl.*

120. *ὡς χρεῖν ἴσῃ*, Ita MS. *α.*

- Στυγνὰ Τυνδαρίου κόρα.
Κικλήσκουσι δὲ μ' ἄθλια
'Ηλέκτραν πολιῆται.
120 Φεῦ, φεῦ, τῶν σχιτλίων πόων,
Καὶ στυγερᾶς ζωᾶς, ᾧ πάτερ.
Σὺ δ' ἐν ἄδᾳ δὴ
Κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγῆς,

- Invisa Tyndari filia:
Vocantque me miseram
Electram cives.
120 Heu, heu propter duros labores,
Et vitam tristem, O pater.
Tu vero nunc in Plutonis domo
Jaces, a tua conjuge jugulatus,

MS. γ. τῆς σχιτλίων. In Ed. Vict. deest εἴς, quod metro minus convenit. Musgr.
Ut metrum antistrophico respondent,
Heath. legit:

φεῦ, φεῦ τῶν σχιτλίων πόων glyconius.
Beck.

121. α. Ut metra strophes et antistrophas conveniant, Heath. emendat:

Καὶ στυγερᾶς ζωᾶς penthemimeris dactylicæ.
ᾧ πάτερ, εὐὶ ἴε φῆρ δὲ glyconius εὐλο-
σχημέτοισι ex ditrocho et antispasía.

et in antistropha:

Τῆ πατὴρ λοντὲ,
ᾧ Σὺ, Σὺ, πατὴρ δ' αἰδέσθαι glyconius αν-
λωχων. ex epitritio quarto et dimetro.

Beck.
καὶ στυγερᾶς ζωᾶς,
Σ πάτερ, εὐὶ ἴε φῆρ δὲ

Male post ᾧ πάτερ ponunt punctum. De particula δὲ sic posita multa disputant Porsonus ad Orest. 615. Pro φῆρ Musgravius mavult αἶδῃ, quod olim pro vero habebam. Jam tamen ipsa hæc dativi forma scrupulum mihi injicit. Æschyli Sept. ad Theb. 307. ob Homerice imitationem huic non pertinet. Ac reperitur haud raro glyconei in molossum ex-euntes, qui quamvis plerumque eundem in antistropha servant, nonnunquam tamen puram glyconem oppositum sibi habent. Soph. Ed. Reg. 1187.

αἱ ἱμέραι ὅσας καὶ ἐγὼ μὲν
ὅσοι ἔστες ἰσχυρότατοι

antistr.

καὶ πάτερ ἰσχυρότατοι εὐὶ
πάτερ' αἰδέσθαι δὲσθαι.

Ejusd. Philoct. 1128.

Σ εἴς, φεῦ, Σ εἴς, φεῦ.

antistr.

εὐὶ πατὴρ λοντὲ ἀλκόν.

Ed. Col. 678.

χρυσότατος δ' ἰσχυρότατος — τας.

antistr.

στυγερᾶς ζωᾶς εὐὶ Μαν — τας.

Nostr. Ion. 469.

ὅσοι Σὺ, ὅσοι πατὴρ λοντὲ.

antistr.

πατὴρ λοντὲ εὐὶ Μαν — τας.

Iphig. Taur. 1098.

πατὴρ λοντὲ εὐὶ Μαν — τας.

antistr.

ὅσοι πατὴρ λοντὲ εὐὶ Μαν — τας.

Hippol. 738.

εὐὶ ἰσχυρότατοι αἰδέσθαι.

antistr.

χρυσότατος δ' ἰσχυρότατος εὐὶ Μαν — τας.

Scio equidem, plerosque horum exemplorum facili mutatione ad usitatum respon-sionem revocari posse, veluti Ed. Col. 678. legendo χρυσότατος, Ion. 489. transponendo εὐὶ ἰσχυρότατος, Iphig. Taur. 1115. scribendo αἰδέσθαι, et Hippol. 748. εὐὶ Μαν. Sed multo magis emendatori diffi-ciles sunt duo illi loci, quos primo loco posui, cum hoc, quem tractamus. Quare

125 Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον.
 Ἴδὲ τὸν αὐτὸν ἔγχευε γόον,
 Ἀναγέ πολὺδακρυον ἄδονάν.
 * * * * *

Ἐύνταιν', ὦρα, ποδὸς ὀρμάν' ἀπιοτρῆ.
 ὦ ἔμβα, ἔμβα κατακλαίουσα.
 Ἰώ μοι, μοι.

125 Et ab Agistho, Agamemnon.
 Age eundem excita luctum,
 Repete lacrymosam naniam.

Intende, tempus est, pedis impetum:
 Ingredere, ingredere O, lamentans.
 Io, cheu,

tutissimum puto, ut omnes intactos relin-
 quamus, donec glyconeorum versuum ratio
 accuratius explicata fuerit. Confer
 infr. ad v. 740. *Schidl.*

122. ἀδ] Metrum postulat ἀδῆ.

125. Κίον, εὖς ἄλιχον σφραγίς.] *Legu*
σφραγίς. Sed conf. *Orest.* 491. *Iph. Aul.*
131B. Per.

εὖς ἄλιχον σφραγίς.] Subaudi ἰνῆ.

Barnes.

εὖς ἄλιχον σφραγίς.] Citat hunc locum
Pononius ad Orest. 491.

σφραγίς ἰνῆσσι εὖς ἰνῆσσι ἔμβα.

Hermannus tamen de Ellipsi. et Pico-
 nasmi. p. 143. qui praepositionem tali mo-
 do omitti posse negat, in *Oreste* corrigit
ἰνῆ pro *ἰνῆσσι* et nostro loco *σφραγίς* pro
σφραγίς. Sed vide, ne in his genitīvus
 eodem modo ponatur, quo ponitur in *εὖ-
 σσι ἰνῆσσι* et similibus, quae non semper
 articulum adjunctum habent. *Schidl.*

125. α. Male hic uterque versus vulgo
 ad stropham trahitur. Aperte mesodum
 faciunt, ipsa etiam sententia significante.
 Ceterum videtur uterque esse glyconaeus,
 prior syllaba finali soluta, alter soluta arsi
 dactylica. Confer de Vers. Doehm. p.
 260. et 44. not. Possit quidem secundus
 haberi pro iambico, sed altera mesodus,
 quam paulo post habebimus, etiam tota
 glyconaeae est usque ad finem. *Schidl.*

125. α. Ἴδὲ εἰς αὐτὸν ἔγχευε γόν.

ἔγχευε κατακλαίουσα ἄδονάν.

Vocula εἰς αὐτὸν non habent quo referan-
 tur. Aut indolem orationis lyrica igno-
 ro, aut epitheton aliquod desideratur, cum
 γόν jungendum, quo concinnitas efficiat-
 ur et inter utrumque orationis membrum
 similitudo. Ejusmodi verbum mihi repe-
 risse video acrisens

Ἴδὲ ἔμβα ἔμβα ἔγχευε γόν.

Iustum excita tibiarem consensu carentem.
i. e. tristem et fletilem. Hujus generis
 haud pauca apud tragicos reperiuntur.
 In *Phoeniss.* v. 807. Chorus Martem αἰ-
 μαν, αἶτ, ἀκαλῶντας παραχρῆμα. unde in
Hercule Fur. v. 873. Musgravius eleganter
 emendavit: ἀλλ' αἰμῶντες λόντες χρο-
 σίον' ἀκαλῶν. Triste Thebanis auditu
Sphingis carmen ἔλκευε μύθη vocatur in
Phoeniss. v. 1012. ἀμυνόμενος idem v.
 820. Utrumque junctum in *Iphigen.* in
Taur. v. 145. εὖς εἰς ἰνῆσσι μάλιστ' ἔμ-
 βα Ἀλκίον ἰλίου. *Jacobi.*

126. ἀδῆσ.] *Sopinius* ad *Hezychium*
 v. ἀδῆσ, legendum statuit ἀδῆσ, et re-
 mittit ad lectiones suas, quae summo lite-
 rarum damno interciderunt. Virum doc-
 tissimum idoneis exemplis hanc emenda-
 tionem, ut alia omnia, muniturum fuisse,
 non est, quod dubitemus. Favet certe
Callimachus Epigr. 11.

αἰ δὲ τὰς ἑσπερίων ἀδῆσ —

Incertus Antholog. p. 92. Ed. H. Steph.

- 130 Τίνα πόλιν, τίνα δ' οἶκον, ὦ
Τλαῖμοι ξύγγονε, λατρεύεις,
Οἰκτρὰν ἐν θαλάμοις λιπῶν
Πατρῷοις, ἐπὶ συμφοραῖς
'Αλγίσταισιν, ἀδελφείᾳ;
135 "Ελθοῖς τῶνδε πόων ἐμοὶ
Τᾷ μελῖα λυτῆρ, ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,
130 Quae in urbe, aut qua in domo, O
Miser frater, servis,
Calamitosam in thalamis relinquens
Paternis, inter acummas
Acerbissimas, sororem?
135 Venies horum malorum mihi
Miserne liberator, O Jupiter, Jupiter,

Θαλαμῶν δ' Ἀλαμῶν ἀδελφῶν —

Utrouque loco ἀδελφῶν pro ξύγων vel λαγῶν positum videtur. Nec aliter ἰσχυρῶς avis, in philtris usitata, pro illecebris et gratia venere.

Versum hunc citat Galenus de Hippocr. et Platon. placitis, Lib. IV. ubi Edint. quidem ἀδελφῶν exhibent, sed Galenum ἀδελφῶν legisse ex contextu liquet. Musg.

Soplingius, quod Musgravius monet, ad Hesych. glossam ἀδελφῶν nostro loco pro ἀδελφῶν vult ἀδελφῶν, sed male. Noster Troad. 610.

ἀντὶ τῆς λέξεως τοῦ ἀσπῶν παρατίθεται.

Ceterum quod in Schaeferi editione legitur ἄλγος pro ἀσπῶν, typothetae vitium est. Scidl.

127. Γαῖᾳς θρηῖς Κόρην ἀλγος] Hunc versum, ob defectum, quem Canterus etiam observavit, ex nostris addidimus, ratione sensus et metri habita. Ex more autem cancellis inclusimus; ne quid mala fide agere videamur. Vide ad Ion. v. 709. Ὁ μὲν τῷ γαῖᾳς θρηῖς ἀσπῶν καὶ Κόρην, ἢ χάσμα μέντοι ἐστὶ τὸ ἀλγος.

Barnes.

130. α. ἀσπῶν — λατρεύεις.] Vid. ad Iph. in Taur. v. 1116. Musg.

131. Metro hianti subveniendum forte legendo: εὐγγεῖ ἐν ἄρᾳ λατρεύεις. Musg. λατρεύεις.] Cum accusativo hoc verbum iudem junxit Noster Iphig. Taur. 1116. Citat idē ille Suidae glossam: λατρεύω, τι

εὐμῶν αἰνεῖται, et Vit. Gregor. Nazianz. ὁμοῖα λατρεύω ἀσπῶν Ἡρακλίῳ. Sed videtur Suidas nonnisi scriptores ecclesiasticos suspexit. Tota enim glossa haec est: λατρεύω τι εὐμῶν αἰνεῖται, ὡς τὴν αὐτὴν ἰλάτρευον τὴν αὐτὴν αἰ εὐθροῖς παρὰ τοῖς αἰσῶν. Ἰσχυρῶς δὲ, ἐπὶ τῷ δῖῳ, ὡς τὴν λατρεύω ξύγγονε Σοφ. Verum nostro loco nihil mutandum esse persuasit mihi unus ille Iphigeniae locus. Ac videtur quidem constructio verbi ejusdem significationis διχαρῶν hunc usum invenisse. De metro hujus versus vid. ad strophicum.

Scidl.

Versus anapesticus dimeter esse debet, ut antithetico respondeat; legendum igitur puto ποτὶ λατρεύεις, vel οὐκ λατρεύεις.

Heath.

133. Πατρῷοις, ἐπὶ] Victorius annotavit πατρῷοις ἐπὶ. Quam lectionem qui probabit, conjunget αἰετῶν ἐπὶ πατρῷοις συμφοραῖς. Sed major vis in vulgata. Tu me reliquisti in paternam domo ad acerbissimam fortunam. i. e. in qua acerbissimam fortunam eram passura. Confirmant hanc explicationem proxima τῶνδε πόων. Scidl.

134. ἀδελφῶν probat Porsonus.

Por. Advers.

ἀδελφῶν.] Eadem forma utitur Sophocles (Ed. Reg. v. 160. Ed. Col. 335. Aeschyl. Sept. adv. Theb. 578. ἀδελφῶν, coll. v. 976. Neque in Ed. Col. 1056. lectionem plurimorum librorum ἀδελφῶν metri causa rejicere debebat Bruckius. Duae enim ultimae syllabae in unum con-

- Πατρὶ θ' αἰμάτων
 Ἐχθίστων ἐπικούρος, Ἄρ-
 γει κέλσας πόδ' ἀλάταν.
 140 Θῆς τόδε τιῦχος ἐμῆς ἀπὸ κρα-
 τὸς ἰλοῦσ', ἵνα πατρὶ γόους
 Νυχίους ἱπορροῦσάσω.
 Ἰαχὰν αἰοῖδαν, μέλος αἶδα, πάτερ, ἱερὸν
 Σοὶ κατὰ γᾶς ἰνίπῃ γόους,

- Patrique cedis
 Odiosissimae vindex, Argos
 Appellens pedem vagum.
 140 Depone hoc vas meo a capite
 Tollens, ut patri luctus
 Nocturnos edam clara voce.
 Vociferationem, carmen Plutonia, O pater,
 Luctus tibi sub terra jacenti cano,

trahuntur, ut in eodem carmine, v. 1073. *ῥίαι* monosyllabon est, in qua contractione majori etiam jure hurrere poterat, ut nominis proprii. Neque illud offendere debet, si, ut nostro loco, haec contractio sit in thesi. Eodem loco Soph. (Ed. R. v. 178. in unam syllabam coalescit *Θαῖ*, (Ed. Col. 683. *Θαῖ*, si tamen ibi versus recte disponuntur, nec potius in strophæ scribendum f.3' 'A, ut prior vox ad præcedentem versum pertineat. *Schell.*

Aut leg. *ἄλκῃ*, aut duarum ultimarum syllabarum in *ἄλκῃ* synizesin fieri statuendum est. *Heath.*

140. *ἰαχῇ* — *κρανί*] Sic in epigrammate apud Athenæum Lib. I. c. 16. *κρανί* *ἰαχῇ* *ἐφίρην*. *Maug.*

Hic versus cum utroque proximo male vulgo progressæ antistrophæ adiungitur, et quæ sequuntur omnia habentur pro epodo. Alloquitur suten Electra semet ipsam, ut paulo post v. 150. *ἔρπον αἶψα*. Adscripsit Victorius hanc glossam: *αἶψα* *λαρῆς* (sic) *ταῦτα φερεῖ ἡ Ἠλιάστρα ἀφ' ἑλπί*. *Schell.*

141. *πατρὶ γίαι*] Hoc *ἀπορροῦσας*, ut a Sopinio emendatum est, neutiquam respondet. Legendum forte *γίαι* *πατρὶ*. *Maug.*

Heath. scribit: *αἶψ' ἰαχῇ* *ἵνα* *πατρὶ* *γίαι*, periphras. *Beck.*

142. *ἱαχῇ* *αἰοῖδαν*] Emendat Reiskius *ἱαχῇ* *αἰοῖδαν*, ut et ante cum Tan. Faber.

Non absurde quidem illi, cum propter v. 102. tum quia lamenta Veteres per diluculum libentius edidisse videntur. vid. Eurip. Suppl. v. 987. Troad. v. 183. Soph. Electr. v. 91. Confer etiam hujus fab. v. 909. Sed verbi *ἱαχῇ* nullius auctor citatur, nec citari, credo, potest. Lego: *ἱαχῇ* *βόαν*. Foris enim hæc faciliari mos erat, ut patet ex eodem Electræ Sophoclem loco. Sic Iamus apud Pindarum Neptuno et Apollini preces fundit *νοστή* *ἱαχῇ*, Olymp. IV. Epod. 3.

ἱαχῇ noctis partem significat. Confer Platon. p. 995. A. cum 996. B. Ed. Ficin. Theocrit. XXIV. 63. De more Deos hoc tempore invocandi vid. Pind. Schol. ad Olymp. VI. Epod. 3. ubi Scholiastes alter: *ἱαχῇ*, *ἵνα* *ταῖς* *ἐν* *τῇ* *αἰσθῇ* *καλόμεται*. *ὅθεν* *γὰρ* *ἡ* *Ἥρα* *ὠχρῶ*. *Maug.*

Reisk. etiam conjicit, si prior emendatio minus placuerit, *ἱαχῇ* *βόαν*. *Beck.*

ἱαχῇ *αἰοῖδαν*] Non ausus sum hanc lectionem mutare. *ἱαχῇ* *αἰοῖδαν* idem significare videtur, quod *ἱαχῇ* *βόαν*. confer Aeschyl. Pers. 684. 1043. Agam. 29. 1128. Emendatio (*ἱαχῇ* *αἰοῖδαν*) certe est facilis. Sic *ἱαχῇ* *αἰοῖδαν* jam antiquitus confusa sunt cum *ἱαχῇ* *αἰοῖδαν*, ut ambigunt nonnulli, quomodo voces illæ scribendæ sint. Vid. Interp. ad Hesych. v. *ἱαχῇ* *αἰοῖδαν* et Etym. M.

145

Οἷς ἀεὶ τὸ κατ' ἥμαρ
Δίπομαι· κατὰ μὲν φίλαν
"Ουχι, τεμνομένα δίραν,
Χίρα τε κρεῖτ' ἀποκουρμένοι τιθεμένα
Θανάτῳ σὺ.

150

*Ε, ἰ· δρύττε κέρα.
Οἷα δὲ τις κύκνος ἀχίτας
Ποταμίους παρὰ χυμῶσι

145

Quibus semper quotidie
Indulgeo, charam
Ungulbus lanians cervicem,
Manumque in caput rasum injiciens,
Ob mortem tuam.

150

Ah, ah, lacera caput.
Ut autem quidam odor canorus
Fluminea ad undas

p. 631. 4. coll. Schæf. ad Apoll. Rhod. Schol. p. 327. Etiam in Nostri Suppl. 987. libel fluctuant inter ἰεθιστοῖνα et ἰεθιστοῖνα, et Æschyl. Agam. v. 29. inter ἰεθιστοῖνα et ἰεθιστοῖνα. Scidl.

145. [ἰαχὰς ἀνδρῶν.] Legi non inepte potest ἰαχὰς Ἀνδρῶν: vid. Iphig. in Taur. v. 179. et quæ attuli ad Orest. v. 1395. Vel, si malis, ἰαχὰς ἀνδρῶν: vid. not. præcedentem. Beck.

Reisk. emendat: ἰαχὰς Ἀἴδα, vociferationem Ditis. Musg.

ἰαχὰς ἀνδρῶν, μίαν ἀἴδα,
πᾶσι, καὶ ἀνδρῶν γὰρ ἰαχὰς γίγναι.

Hic et sequens dochmiaci sunt, ut supra v. 121. et 136. Pro ἰαχὰς scripsi ἰαχὰς, et verum sequenti ἀνδρῶν et ἰαχὰς pro κατὰ et ἰαχὰς. Ad ἰαχὰς ἀνδρῶν confer Nostri Cyclop. 69. ἰαχὰς, ἰαχὰς φῶς μίαν. Scidl.

148. Non de cernæ tonsura intelligo, sed de manibus inter lugendum capiti impositis. Lego igitur, quæ melior Barnesii emendationum est:

Χίρα τε κρεῖτ' ἰεθιστοῖνα τεθιστοῖνα.

Et capiti raso manuum impositionem. Sic Helen. v. 371. ἰεθιστοῖνα χίρας ἰεθιστοῖνα. vid. et Hecub. v. 648. Musg.

Χίρα τε κρεῖτ' ἀποκουρμένοι τεθιστοῖνα] Ita Helen. v. 371. 'Εὐεθιστοῖνα χίρας ἰεθιστοῖνα. Ad quem locum vide quæ nos de more, quo lugentes manus capitibus imponebant.

Mallet vero ita legere: Χίρα τε κρεῖτ' ἰεθιστοῖνα, καὶ ἰεθιστοῖνα τεθιστοῖνα. Est enim κρεῖτ' ἰεθιστοῖνα et ἰεθιστοῖνα. Vide infra v. 241. Hadrianus Junius Commentar. de Coma, c. 5. Κίρας hic legi vult, exponens de cincinnullis, nempe Homeri exemplo, qui Paridem vocabat κίρας ἀγλαῖα, quod delicatulos crines habuit; κίρας enim ἰαχιστοῖνα ἰεθιστοῖνα, quod Attice ἀγλαῖα, de qua re videtur Eustathium ad Hæd. x'. fol. 851. lin. 39. ad l. 51. Sed ista Junii lectio nequaquam hoc in loco mihi placet, quia copula erat necessaria, et κίρας in duali vix hic bene diceretur, neque ἰεθιστοῖνα duplicem accusativum potest habere, neque ἀποκουρμένοι vox est satis authentica: quare vellem, ut supra. Nihil tamen muto. Barnes.

148. n. Versus hos sic constituit Heath.

Χίρα τε κρεῖτ' ἀποκουρμένοι periodus.
Τεθιστοῖνα τεθιστοῖνα φθ pherocæteus.

Pro χίρα idem mavult χίρα.

Reisk. mavult: χίρα τε, manibus efficiens caput capillis orbem et detinens. Beck.

148. Legitur vulgo χίρα τε κρεῖτ' ἀποκουρμένοι. Heathius legit χίρα. Sed jam de cernæ capite Electra erat, vid. supra v. 108. Prior ratio κρεῖτ' ἰεθιστοῖνα, quam Musgrævus probat, admitti non potest propter abjectum dativum. Sed vera est altera. Noster Hec. 643. καλῶς ἰεθιστοῖνα

- Πατέρα φίλτατον καλεῖ,
 'Ολόμμενον δολίοις βρόχων
 155 "Ερκισιν' ὧς σὲ τὸν ἄθλιον
 Πατέρ' ἐγὼ κατακλαίωμαι,
 Λουτρὰ πανύσταδ' ὑδρανάμενοι χροῖ,
 Κοίτα ἐν οἰκτροτάτῃ θανάτου.
 'Ιὼ μοι, μοι'
 160 Πικρᾶς μὲν πιλικίῃς τομαῖς σᾶς, πάτερ,
 Πικρᾶς δ' ἐκ Τροίας ὁδοῦ βουλαῖς.

- Patrem charissimum vocat,
 Nocatum dolosis laqueorum
 155 Sepcis; sic te miserum
 Patrem ego deploro,
 Qui lavacris ultimis abluisti corpus,
 In funestissimo lecto mortis.
 Hei mihi, mihi,
 160 Tristem propter tuum ictum securis, pater;
 Et propter tristem post Troicum iter cessationem.

τα — εἶθιται χρίσ. coll. Troad. 279.
 ἀρακται ἀρῆτα κείρουται. De confusione
 praepositionum ἀρῆ et ἐρῆ vid. Schaeff.
 Melet. Crit. p. 93. Scidl.

149. Θασίον τῇ] Similiter Aeschyl.
 Choëph. 51. λευκὸν θασίον. Scidl.

151. ὦς ἢ ἐν Κίονι ἀχίονι] 'Αχίονι
 Dorice, pro ἔχονι. Huc refer locum
 Erasmus in Adagio, Cygnus cantio. De
 qua re et nos ad Helen. v. 1108. et ad
 Hercul. Fur. v. 692. Burnes.

ἀχίονι] Disputat de hac voce Abrech.
 Miscell. Observ. v. 111. ap. Scidl.

152. Legitur χρίσται. Scidl.
 153. De hiatu inter καλῶ et ἐλῆμμεν
 conf. Soph. Oed. Col. 1215.

ἰὼ πολλὰ μοι αἰ μακαρῶ
 ἀμείων κακίστων δέ.

Oed. Tyr. 1190.

τῷ εἰλαμμένῳ εἶναι.
 ἢ κακίστων ὅντων κακῶ.

Ribb. 1201.

ἢ αἰ καὶ βασιλὸς καλῶ
 κακῶ, etc.

Quamquam hoc postremo loco legi possit
 ἰμῶς καλῶ. Scidl.

155. ὧς εἰ τοῖς ἄθλοις] *Ὡς in hoc loco

accentu donandum est, quia sic sonat.
 Vido ad Bacch. v. 1057. Burnes.

Ut hic ὦς — ὧς, sic ὄντι — ὄντι Bacch.
 1057. sup. citante Burnesio. Adde So-
 phocl. (Ed. Col. 1240. ὧς τοῖς ἀνὰ — ἀλ-
 ούτοις, ὧς καὶ εἰδὲ — ἔναι ἀλυσίον. Scidl.

156. Ut constructio fiat clarior, Heath.
 scribit πάτερ in vocativo. Beck.

157. Λουτρὰ] Agamemnonem, quo
 tempore balneum egrediebatur, occisum
 esse docet Aeschyl. Eumen. v. 636.

Μουσ.
 Λουτρὰ πανύσταδ' ὑδρανάμενοι χροῖ.] Ho-
 merus novit, Agamemnonem in convivio
 securi cassum, ut narrat Odys. λ'. v. 408.
 etc. Sed Neoterici post balneum, indusio
 doceptum inutili, ab Aegistho securi per-
 cussum tradunt. Burnes.

159. Pro ἰὼ μοι μοι dedi ἰὼ μοι, ἰὼ μοι.
 Scidl.

160. Πικρᾶς μοι πηλικίῃς τομαῖς] Sub-
 audiτομα. Quod autem securi percussus
 perit Agamemnon, vide supra ad v. 157.

Burnes.
 Post πικρᾶς vulgo inseritur μοι, quod
 metri causa delevi. Similiter omissum
 est Hel. 660. πικρᾶς ἐς ἀρχὰς βαίτης, πικ-
 ρᾶς δ' ἰερωφῆ φάτης. Metrum etiam resti-
 tueret transpositio πικρᾶς μοι πηλικίῃς

Οὐ μίτρας σὲ γυνή
 Δείξαι, οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις,
 Ξίφεισι δ' ἀμφιτόμοις λυγρὰν
 165 Αἰγίσθου λώβαν δεμένα,
 Δόλιον ἔσχεν ἀποιτάν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀγαμέμνωνος ὦ κόρα, ἤλυθον, ἦ-
 165 λέκτρα, ποτὶ σὰν ἀγροτέραι αὐλάν. στρεφὶ α'.

Non mitris te conjux
 Excepit, neque coronis,
 Sed ensibus ancipitibus tristem
 165 Ægistho contumeliam præbens,
 Dolosum habuit maritum.

CHORUS.

O Agamemnonis filia Electra,
 Veni ad tuam agrestem caulam.

καίλας, ut καίλας trisyllabum sit.

Scidl.
 161. Πικρὰς ὦ ἐν Τρώϊας ἰδοὺ βουλῆς.]
 Nihil hic ad sensum facit βουλῆς. Lego:

πικρὰς ὦ ἐν Τρώϊας ἰδοὺ καίλας.

καίλας, requies ad itinere: Soph. Œd.
 Col. v. 88. quali scilicet Agamemnon
 fruebatur tum, cum a Clytemnestra in-
 teremptus est. Musg.

Pro βουλῆς legendum puto ἀβουλῆς,
 nefandi consilii, ut verba ἐν Τρώϊας ἰδοὺ ex-
 plicentur post Trojanam expeditionem.
 Sic ἑρως ἰδοὺ, Phœnix 856. πικρὰς γὰρ
 ἰόντες, Iphig. Tour. 1067. Scidl.

162. α. μίτρας — στεφάνοις.] Qualis in
 victores confici a consanguineis solebant
 vid. Pindar. Pyth. IX. in fine huj. fab. v.
 887. Musg.

Vulgo αὖ μίτρας εἰ γυνή, deficiente syl-
 laba. Addi etiam possit εἰ in fine. He-
 sychius, Photius et Suidas: μίτρα — ἡλῶ-
 μα. Scidl.

164. Ξίφεισι ὦ ἀμφιτόμοις] Synecdoche
 numeri pro ξίφι, ξίφος autem ἀμφιτόμος
 late sumitur pro καίλας ἡρῆμα, hoc est
 bipennis. Vel hæc ξίφος de ensibus su-
 muntur, quibus Agamemnonis comites
 cæsi perierat. Generatio autem bipennis,
 quali forma Veteres utebantur, sit ex
 concursu duorum circularum in centro tertii

equalis concurrentium; ubi, rejectis duo-
 bus istorum duorum circularum hemi-
 sphaeriis, quod medium est tertii nempe
 circuli, hujus bipennis formam exprimit;
 per cuius centri oculum illius manubrium
 intromittendum. Barnes.

μίτρας ὦ ἀμφιτόμοις, repetendum ἴξαινα,
 et distinguendum post ἀμφιτόμοις, non post
 στεφάνοις. Heath.

Versum hunc diversimode interpretan-
 tur Heath. atque Reisk. ille sic: *Existi-
 tem Ægisthi injuriam approbans, vel ro-
 tam habens;* hic ita: *sed luctuosa calamita-
 te per Ægisthum perfecta.* Beck.

Ad λώβαν ex antecedentibus intelligo
 αἰ. Sic Orest. 1036.

εἰ εἴς μ', ἀλολὲ, μὲν γὰρ Ἀργείων ἀντίον,
 ἑρῆμα δέμοις εἰς Ἀγαμέμνωνος γένος.

Postquam te bipenni Ægisthi contumeliam
 fecerat, duxit illum, quem furtivum
 maritum habuerat. Interpretes locum
 non intellexerunt. Sensus est: sed post-
 quam te occisum Ægisthi contumeliam ob-
 tulit, nacta est illum, quem clam mariti
 loco habuerat. Scidl.

168. ἀγροτέραι] Plutarchus in Lysan-
 dro, hunc locum citans, ἀγροτέραις legit
 p. 807. Ed. H. Steph. metrum postulat
 ἀγροτέραις. Musg.

- 170 Ἐμολί τις, ἔμολε γαλακτοπότας ἀνὴρ
 Μυκηναῖος, οὐρεϊβάτας·
 Ἀγγίλλαι δ', ὅτι νῦν τριταίας
 Καρύσσουσιν Δυσίας
 Ἀργεῖοι· πᾶσαι δὲ παρ' Ἡραν
 Μέλλουσι παρδενικαὶ στείχειν.
 175 ΗΛ. Οὐκ ἐπ' ἀγλαίας, Φίλαι,
 Θυμὸν, οὐδ' ἐπὶ χρευσίοις

στροφὴ β.

- Venit enim quidam, venit lactis-potator vir
 170 Mycenaus, montivagus;
 Nunciatque quod nunc in diem tertiam
 Promolgent sacrificium
 Argivi, omnesque ad Junonem
 Virgines sinit conventurae.
 175 Ele. Nec vestitus nitore, O amice,
 Animum, nec ob aurea

Immo et numeris aptior est lectio Plutarchi, et exquisitior, quam ut mutari debeat. Masculinum ἀργεῖος infra habebimus, v. 463. De metro vide ad antistrophicum. Quam autem hic dicit ἀργεῖος, εἰς αἶλᾱ, infra v. 342. vocat ἀργεῖος αἶλᾱς. Ac si quis putet, feminina in iura decedentia non nisi de personis, aut qui personarum loco haberi possint, usurpant, ei in mentem revocare licet vocem αἶλᾱς. Conferri etiam potest Hippol. 68. εἰσπείρουσιν αἶλᾱς, quae lectio tentari non debet. Scidl.

169. γαλακτοπότας] Ἀγγεῖος, ὁ Νίκαιος, καὶ ἀσπός, κατὰ τὴν μῦθον, Ὁμήρου ἱελαῖος, Γλακτοπότας, ἀβίος εἰς ἱλασμένον ἀσπείρων. Barnes.

Metro consulturus Heath. reponit:

Ἐμολί τις, ἔμολε γαλακτόπότης ἀνὴρ

Qui versus sit asynartetus ex duobus doctinalicis, utroque ex epirrito tertio vel quarto hexasyllabo et syllaba constans. Γαλακτοπότας secundam corripit. Beck.

In hoc versu aut diambus antecedit glyconeum, aut totus compositus est ex dochmiis et glycones, ita ut dochmii syllaba finalis simul initialis sit glyconici. Hoc modo bene respondet antistrophico, in quo, ut saepius fit cum alibi tum in hoc ipso carmine, dactylus extremam glyco-

nei sedem occupat. Pro altero ἔμολε scripsi ἔμολε. Scidl.

170. ἀρεϊβάτας.] Ita bene Victorius in margine. Vulgo οὐρεϊβάτας. Scidl.

174. De hoc versu cf. de Versa. Dochn. p. 348. — Παρ' Ἡραν, i. e. παρ' Ἡρακλῆος. — παρδενικαί, i. e. παρδενικαί. Ita Theocritus Idyll. XVIII. 2. Hom. Il. ε'. 567. Od. x'. 39. Hymn. XXX. 14. Herm. Scidl.

Lego μέλλουσι, ut antistrophico respondeat metrum. Heath.

175. ἀγλαίας ex vet. ed. reponunt Heath. atque Reisk. Beck.

ἀγλαίας.] Sic Edit. Victor. et antiquae omnes. Male quaedam recentiores ἀγλαίας. Scidl.

177. λασιόταται.] Ἐκείνηται Phavorinus. Ita Theocrit. Idyll. β'. v. 19. Πᾶς εὖς φείας λασιόταται. Scholiast. Πᾶς ἔχουσιν εὖς λασιόταται. Barnes.

λασιόταται.] Hesych. λασιόταται — λασιόταται, quam glossam huc refert Alesch. Miscell. Observ. VI. 272. Sed Hesychii explicatio non satis videtur huic loco convenire. Namque λασιόταται de timore potius accipias, ut Noster Suppl. 100. φείας μ' ἀσπείρουσι, quam de gaudio, ut nostro loco, cui confertur potest Aeschyl. Choeph. 224.

ἔχουσιν εὖς i. e. σπείρουσι τὰς ἡμέρας

"Ορμοὶς ἐκπετόταμαι
Τάλαιν', οὐδὲ στάσα χοροῦς
Ἀργείαις ἅμα νύμφαις,
Ἐλκίτῶν κρούσω πόλεμον.

180

Δάκρυσι χεῖνα,
Δακρύων δέ μοι μέλει
Δειλαία τὸ κατ' ἡμᾶρ.
Σκίψαι μου πινάρων κόμαν,

Monilia elevar
Miseræ, nec choro statuens
Argivis cum nymphis,
Flexuosum pulsabo bellum.
Lachrymis suo,
Lachrymaeque mihi curæ sunt
Misere quotidie.
Aspice meam squalidam comam,

ἀντιγράφου, ἀλλήλων ἑξῆς ἑαί.

et Soph. Aj. 693.

ἰστέ' ἔστιν, στεφανίς δ' ἀντιγράμ.

Victorius tamen in margine ἱστέμιν στεφάνῃ, superscripta littera M, ex quo conicias, Euripidem scripsisse ἱστέμιν στεφάνῃ. Verbum enim simplex eodem modo ponitur, ut Aristoph. Nub. 318. ἡ ψυχὴ μου στεφάνῃ, ad quem locum Schol. et Suidas ἀντίστη, ἀντιστήντες, et An. 1445. ἀντιστήντες καὶ στεφάνῃ, εἰς ἑξῆς. Scidl.

178. στεφάνῃ χεῖνι] Iph. in Aul. v. 676. ἀντίστην χεῖνι, participium ἀντίσ transitivè accipitur, ut ἰστέμιν, Heraclid. v. 802. στεφάνῃ, Orest. v. 1476. MSS. α, β. χεῖνις στεφάνῃ. Emendat Reiskius εἰς ἰστέμιν χεῖνι. Musg.

εἰς ἰστέμιν χεῖνι] Ita dedimus pro εἰς στεφάνῃ χεῖνι, quam lectionem si quis defendere conetur, aptioribus id faciat exemplis, quam fecit Musgravius. Nostre lectioni favet Iphig. Taur. v. 1144. χεῖνι δὲ στεφάνῃ. Scidl.

179. Ἀργείαις] Ita Edit. princeps et antiquæ omnes. Recentiores Ἀργίαις.

Scidl.

180. σίλμιν.] Offendit hæc vox pleorocque Interpretes, quorum Canterus emendat εἰς ἰστέμιν. Sed neque desunt, ex qui-

Voz. VII.

C c

bus σίλμιν probabilius defendi possit. Chorus enim, in duo agmina distributus, (Pollux Lib. IV. c. 15.) bellicæ παρατάξεως speciem quadammodo præbuit; motusque ejus, priscis saltem temporibus, bellantium motus exprimebant. Athenæus, p. 698. E. ἡ γὰρ τὴν εἰς ἑξῆς γένει εἰς τὴν χεῖνις ἰστέμιν τὴν καὶ μεταλλομένην, καὶ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἑξῆς ἀπὸ τῆς ἀντιστήντος. et μοχ: ἐχθρὸν γὰρ δευτερογενῆς τὴν εἰς χεῖνις. Musg. εἰς ἰστέμιν.] Ita Canterus et Scaliger et Æmiliius Portus pro σίλμιν, quod prius aderat. Barnes.

χεῖνι, l. c. ἀντίστην ἀπὸ τῆς εἰς. v. Markl. ad Suppl. 1215. Beck.

εἰς ἰστέμιν.] Librorum lectionem σίλμιν emendavit Canterus, quam pessimam lectionem admodum miror Musgravius revoctivise. Aliena sunt, quibus cum conatur vindicare. Scidl.

181. Δάκρυσι χεῖνι.] Lego χεῖνις.

Por.

χεῖνι,] Hesychius: χεῖνις μὲν. Metrum porro postulat: Δάκρυσι, Πη, χεῖνι. Musg. 181. s. Metra Heath. sic constituit:

Δάκρυσι χεῖνι, Δα- penthemimeris iambica.
κρυσι δὲ μου μέλει. iambicus dimeter brachy-

catalectus.

Beck.

185

Καὶ τρύχη τὰδ' ἱμῶν πίπλαν,
 Εἵτιρ ποτ' Ἀγαμέμνονος
 Κούρας, τὰ, βασιλεία
 Τὰ Τροία δ' ἄ μου πατήρος
 Μίμναται ποθ' ἀλούσα.

185

Et has scissuras meorum vestium,
 Quod unquam Agamemnonis
 Consenescat regnum,
 Et res gestae ad Trojam, quae mei patris
 Memor est, ab eo quondam capta.

Δάκρυον ἢ χρίον.] Inserui particulam. Nam nexus desideratur cum antecedentibus. Perperam de hoc loco iudicavi de Versu. Dochn. p. 44. Metrum videtur choriambicum.

Scidl.

184. s. Hi versus hāc μέτρον, ut veteres grammatici loquuntur, i. e. per parenthesis, capiendi sunt. Legendum porro ob metrum εαίφαι ἄρου μοι νύκτα.

Musg.

Versus sunt glyconii τελευχεράτιστα ex epirrhio quarto et diambio; anasthetici dispondeio et choriambio constant. Heath.
 185. τρύχη τὰδ' ἱμῶν πίπλαν.] Τρύχη τὰ ἴμας τραχέας. Infra v. 501. Ἐγὼ δὲ τρύχην τῶν ἱμῶν πίπλαν, &c. Et Atisiorh. in Achaeis de Eurip. jocans: Τὰ σῶτα τρύχη, videlicet ἴμας, λακίλας, καὶ ἰουστὰς συνάμματα. Barnes.

186. Εἵτις] Idem hic valet, quod ἔτι: Achill. Tat. p. 473. ἐπιδέχεται, εἴ ποτε τὸ κατὰ Διολέσθους ἱεργίον ἔρῃμα. Connec-tendum autem in constructione cum Ἰκα-ρίου μοι μίλας. Locrorum autem opusculum de, quod jam Agamemnonis regnum tu-monia excidit. Metrum porro postulare videtur εἵτις ἔτι. Musg.

Reisk. emendat: εἰ κρίνον' Ἀγαμέμ-νον (αὐτ' εἰ κρίνῃ Ἀγαμέμνονι) αἵφαι, τῇ βασιλείᾳ, τῇ Τροία δ' ἀπὸ πατρός μοι-νεται ποθ' ἀλούσα. nota deesse puellam, Agamemnonia, cui pristinae patris regis aetate in memoria adhuc sunt, quae adhuc meminit Troja a patre aliquando captae.

Beck.

Metri causa nihil mutandum. vid. ad

v. 169. coll. de Versu. Dochn. p. 353. seq. Scidl.

186. α. εἰ κρίνον' Ἀγαμέμνονι
 αἵφαι τῇ βασιλείᾳ,
 τῇ Τροία δ', ἀ μου πατρός
 μίμναται ποθ' ἀλούσα.

Εἰ κρίνον'] Ita optime Reiskius. Vulgo εἵτις ποτ'. Scidl.

186. Ἀγαμέμνονι] Αἵφαι αἵφαι. MS. not. ed. Vict. Falsa descriptione ductus Victorius de lacuna cogitavit. Scidl.

187. Κρίρας τὰ βασιλείᾳ] Hæc sensu omnino cassa sunt. Lego:

εἵτις ποτ' Ἀγαμέμνονι
 γράσσει βασιλείᾳ,
 τὰ Τροία δ'.

Quod jam senescent, i. e. memoria exci-deri incipiunt, Agamemnonis imperium, et quæ illæ ad Trojam gestæ. Sic Ilerc. Fur. v. 1214.

χάρις ἢ γράσσειν ἐχθροῖς φίλοι.

Athenaus, p. 633. B. καταγχερόντων τῶν κριμάτων. Cantero placet τὰς βασι-λείας, quod probat Barnesius, insuperque versu sequenti emendat à Τροία δ'. Musg.

Κρίρας τὰς βασιλείας] Ita pro τὰ βασι-λείᾳ legit Canterus; nec de ejus lectione dubitandum. Barnes.

Metri causa Heath. legit:

Καίφαι τῇ τῇ βασιλείᾳ anapesticus dimeter
 catalectus.

Beck.

187. s. Editio Victorii:

αἵφαι, τὰ βασιλείᾳ,
 τὰ Τροία δ' ἀπὸ μοι, col.

Κρίρας jam Reiskius voluit, qui tamen

190 ΧΟ. Μεγάλα θεός· ἀλλ' ἴθι, καὶ παρ' ἱμοῦ ἀπιστ. α'.

Χρῆσαι πολύπνηα φάρσα δύναι,

Χρυσία τέ χάρισαι, προσθήματ' ἀγλαίας.

Δοκίς τοῖς σοῖσι δακρύοις,

Μὴ τιμῶσα θεοὺς, κρατήσῃν

190 Cho. Potens est deus: sed veni, et a me

Preciosas vestes induendas mutuare,

Aureaque gratis additamenta nitoris.

Putasne tuis lacrymis,

Non colentem Deos, te superiorem fore

proxima male et legit et explicat. Τῷ utrobique in margine adscriptum est a Victorio. Ad formam βασιλίσ, cf. supra v. 118. καλῶσα, et v. 134. ἀλαρία. Hippol. 1276. βασιλίσ τιμῶσα. Ultima idem valent, ac si dixisset τῷ Τρίαις ἀλάσι, ἢ πατρί ἰσὺς ἔλεον. Scidl.

188. 'Α Τρίαις δ' ἀμὲν παρίσαι' Ita lego pro τῷ Τρίαις δ' ἄμω, nec magis de hac lectione haerendum: Scal. v. ἀμὲν, cum tamen ἀμὲν neque legatur, ac ἀμὲν, et δ' proinde retineri possit. Sic infra v. 555. Οὕτω τὸν ἀμὲν παρίσαι ἰδρύσαι, ἢ ἴσιν. Sic Iphig. Aul. v. 1454. Παρίσαι γὰρ τὸν ἀμὲν μὴ σέσωκε, σέσωκε γὰρ εἶναι. Ubi Scallig. legit: παρίσαι τὸν ἀμὲν, vel ἀμὲν, ut ad marginem notavi. Et sic sane Sophocl. Electr. v. 589. Παρίσαι τὸν ἀμὲν σέσωκεν ἱκανώτερον. Barnes.

189. Αἰτίω καλῶσα. MS. not. ed. Victor.

Scidl.

190. Μεγάλα θεός.] Intelligo Junonem, non, ut Barnesius, Fortunam. Quasi diceret: *magnus est Deus, quam non tutum fuerit negligere.*

Mutuo sumere vestes ad festa celebranda non inusitatum erat. Aristides: ὁμοῦ τῇ τε τὰς σωματικὰς τὰ χεῖματα ἔχοντες βαλίζομεν· ἀλλ' εἰ καὶ μῦθον εἰς εἶναι, οὐ τοιοῦτον, τὸ ὅτι ἀλλήλων ἔχοντες ἱμάτια, τὰ καὶ αὐτοὶ ἴσασιν, πᾶν, ἢ, τι περ εἰς ἡ σωματικὰ ἵματα, p. 693. Tom. III. Vide et Theocr. II. 74. Μουσ.

Μεγάλα θεός.] Recte Musgravius intelligit Junonem, (cf. supra v. 173.) non, ut Barnesius, Fortunam. Scidl.

191. Χρῆσαι.] Pro χρῆσαι, a χρῆσαι, volo, est autem acclisi α'. Vocis mediæ, imperandi modus. Ibidem, καλῶσα, idem, quod εἶπαι, pulchro stamine et pretioso contexta, vel elaborata, ob multaamina, facta. Πλέν enim et παρίσαι, ἢ μίμνει,

stamen, de qua voce vide Eustathium.

Barnes.

Χρῆσαι.] Recte Reiskius accipe mutuo. In eundem modum vertitur in edit. Silblini: *mutuo utenda accipe, quæ indolentia.* Χρῆσαι est ἀπ' αὐτοῦ, χρῆσαι, mutuo accipe. Aristoph. Theophr. 250.

ἀλλ' ἱμάτια γὰρ χρῆσαι ἱμὲν τούτῳ καὶ ἐνρίπον εἰ γὰρ ταῦτά γ' ἔσονται ἱμάτια. AT. λαμβάνει, καὶ χρῆσαι. αὐτὸ φησὶ.

cf. ejusd. fabule, v. 219. Male quædam χρῆσαι, quod Barnesius derivat a χρῆσαι. Antiquæ editiones omnes cum Victoriana χρῆσαι. Quod metrum attinet, strophicò respondebit, si legamus:

καὶ παρ' ἱμοῦ χρῆσαι, ταῦτά τε τὰ φάρσα δύναι.

Notandum autem est simplex δύναι de teate, pro ἰδύναι. Hom. II. ψ'. 739. δύναιτε χρῆσαι. Errat igitur Schneiderus, qui simplex δύναι et δύναι, Homerum de vestibus dixisse negat. Scidl.

192. χρῆσαι.] Lego χρῆσαι: et χρῆσαι προσθήματ' interpretor gratiorum additamenta. Musgr.

χρῆσαι.] Si lectio genuina est, nihil aliud significare potest, quam educere nobis. Qua ratione hoc veritum inter-punctione a ceteris disjungendum erit. Musgravius tamen eleganter conjicit χρῆσαι, quod metri causa mutatum velim in χρῆσαι. Scidl.

Leg. χρῆσαι, accipe mutuo. f. quoque προσθήματα. Reisk.

193. τοῖς σοῖσι.] Metrum postulat τοῖς σοῖς. Musgr.

Δοκίς τοῖς σοῖσι δακρύοις, &c.] Ita Virgil. *It cineres aut manes credis curare sepultos?* Locus huic affinis est ille supra v. 101. Ἀγλαί γὰρ εἶδός, &c. Ita vero huic locum verto: *Lacrymis credis*

195 Ἐχθρῶν; οὔτοι στοναχαῖς,
Ἄλλ' εὐχαῖς τοὺς θεοὺς γὰρ σεβίζου-
σ', ἔξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ.

ΗΛ. Οὐδὲις θεῶν ἰνοπὰς κλύει

ἀντίστρ. β.

Τᾶς δυσδαίμονας, οὐ παλαι-

200 ὦν πατρὸς σφαγιασμῶν.

Οἶμοι τοῦ καταφθιμένου,

Τοῦ τε ζῶντος ἀλάτα,

Ὅς που γὰρ ἄλλαν κατέχει

195 Hostibus? non gemitu,

Sed votis deos venerans,

Habebis felicitatem, O filia.

Ele. Nullus deorum clamores audit

Infelices, neque veteres

200 Patris jugulationes.

Hei mihi o cum, qui perit,

Tum etiam propter viventem errorem,

Qui alicubi terram aliam tenet

*Inclutque tuo hostes spectis superare Di-
vis, Possit aliquando? Non lamentis,
prece sed sancta numen adorans poteris
superare quietem. Barnes.*

εὐεῖ εὐεῖ] Legitur εὐεῖ εὐεῖ. Hea-
thius proposuit, εὐεῖ εὐεῖ, quod fortasse
etiam praestat. Metrum tamen ille non
intellexit. Relinquit enim in strophæ ἐ-
ρεῖερεῖ. Vid. ad v. 185. Scidl.

196. εὐεῖ θεοὺς γὰρ σεβίζουσ',] Ita MS.
a. In Ed. Vict. deest εὐεῖ et γὰρ. Musg.
Metri causa Heath.

Ἄλλ' εὐχαῖς θεοὺς γὰρ σεβίζουσ' tetrameter dact-
ylicus.

Beck,
εὐχαῖς θεοὺς σεβίζουσ',] Ed. Vict. εὐ-
χαῖς. Musgravi MS. a. εὐεῖ θεοὺς γὰρ
εὐεῖ, quod ille recepit. Sed profectum hoc
arbitror ab interpolatore metrico, qui syl-
labas strophicis aquare voluerit. Scidl.

197. εὐαμερίαν,] Hesych. εὐαμερία, δι-
αμείν, quam glossam hac refert Adresch.
Miscell. Observ. VII. 303. Pro διαμεί-
νις Albertus conjicit εὐαμείν, vero, ut
mihi videtur. Scidl.

199. οὐ, i. e. οὐδέν. Vid. ad Troad. v.
926. Παλαιὸν περὶ σφαγιασμῶν bene
Heathius explicat *infrigidiorum olim a
patre oblatorum. Scidl.*

199. a. παλαιὸν περὶ σφαγιασμῶν,] Sa-

crificiorum olim a patre oblatorum. Heath.

204. a. Uno versu exhibet Victor.

Μῆλα, ἀλάτοι καὶ θύνας ἰερίαν.

205. Περὶ θύνας ἰερίαν,] Ὁ 94, et 95-
τι. Θῆναι δὲ, εἰ ἔστιν ἱεροδύμι μασθεῖ
ὑπαργαῖον, ut Eustathius ex Apollonio
Grammatico. A 94, autem θύνας dici-
tur, ut a Κρήν, Κρήνα. Ita dixit θύνας
εὐεῖσεζας, Alcest. v. 2. de mensa Admeti,
ad quam Apollo serviebat. Hinc θεῖον, a
servio. Alcest. v. 6. Barnes.

207. Αὐτὰ γ' ἔ] Lego ob metrum αὐτὰ
δὲ, et in proximo versu ταπεινὰ ψυχῆν.

Musg.

Αὐτὰ γ' ἔ χίρην θῆναι] Χίρην θῆναι
hic dicitur, ut supra v. 205. Θῆναι ἰερίαν.
Χιρῆται δίδρωται, ἡ χιρῆτιχτι καὶ ἀπὸ
τῶν χιρῶν ζῶν. Καὶ χιρῆτιχτι γὰρ, ἡ δὲ
χιρῶν ἐθδωται, testante eodem Eustathio.
θῆναι itaque, ἡ γ' αὖτις χιρῆται δίδρωται,
ἡ χιρῆτιχτι γὰρ, et ipso per figuram χιρῆ-
ται dicitur. Barnes.

χίρην] Ambiguum est, rectius scriba-
tur χιρῆται an χιρῆται. Usitior est alte-
ra ratio, quam praefert Henr. Steph. Thes.
T. IV. p. 438. E. comparans γαμῆται.
Sed, quoniam in Hesychio quoque scrip-
tum reperimus χίρην, malui retinere,
quod libri offerunt. Ceterum Piersonius
Veria. p. 239. pro θῆναι conjicit γάμην et

Μίλειος, ἀλαίῳ
 205 Ποτὶ θῆσαν ἰστίαν,
 Τοῦ κλεινοῦ πατρὸς ἐκφύς.
 Αὐτὰ δ' ἐν χίρῃσι δόμοις
 Ναίω ψυχὰν τακομίνα,
 210 Δαμάτων πατρῶν φυγὰς,
 Οὐρείας ἀν' ἱρίπτας.
 Μάτῃ δ' ἐν λίκτροις φόνιος
 * Ἄλλω ξύγγαμος οἰκεῖ.

Afflictus, errore delatus
 205 Ad servilem larem,
 Ex inclyto patre natus.
 Ipsa vero in pauperibus aedibus
 Habito tabescens animo,
 Ab aedibus paternis exul,
 210 Montanas inter rupes.
 Mater vero in lectis sava
 Cum alio nuptiis conjuncta habitat

ἀλαίῳ pro ναίῳ, utrumque sine idonea causa. Vid. ad Troad. 285. Scidl.

208. Ναίω] Piersonus Verisim. p. 239. reponendum censet ἀλαίῳ, nulla alia ratione, quam quod mox in vicinia occurrit ναίω', v. 210. In alterutro haud dubie vitium est. Sed mihi, versus ἀνεκτακτικῶς comparanti, manifestum inde sit, mendum ibi in ναίω' esse, non hic in ναίῳ. Legendum utique, mi fallor:

οὐρείας ἀν' ἱρίπτας.

Μναξ.

209. Offendi potest brevis syllaba in versus sine, quae evitari possit transponendo

δαμάτων φυγὰς τακομίνα.

Sed noli lectionem mutare. Eadem enim conditio est horum locorum: Soph. Œd. Col. 132.

οὐρείας στήνα φρονέας
 ἵστα. τὰ δὲ οὐ καὶ ἕσσον.

καὶ

antistr.

λλ' αὖτις ἐκείνη.
 αὖτις, δ' αὖτις ἐκείνη.

Philoct. 184.

στρεπὺν δ' ἀσπίδα μετὰ
 θανάτῳ τοῦ δόμου ἱμαῖ.
 σὺν μὲν σὺν ἀσπίδι,
 ἀλλὰ δ' ἐν σὺν τῷ.

stroph.

Ibid. 1103.

ἰς ἑ-
 δε μετ' αὖτις ἕσπον
 ἀσπίδα σὺν σὺν σὺν.
 σὺν ἱμαῖ δὲ, δ' αὖτις,
 αὖτις σὺν σὺν, ἀλλ' ἱμαῖ

stroph.

Adde Eur. Suppl. 1017. Herm. et Cyclop. 67. — Minus tamen huc retulerim Philoct. 1127. Antig. 102. Rhes. 93. ubi alloquium est, nec Philoct. 1129. Œd. Col. 688. ubi numeri mutantur, De Philoct. 1111. vide de Versa. Doehm. p. 26. Scidl.

210. Οὐρείας ναίω' ἱρίπτας, ed. Victor. 211. φόνιος] Barnesius in margine φόνιος, quod non spernendum. Μναξ.

Libri φόνιος. Sed verum est quod Barnesius in margine habet φόνιος. Scidl.

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

Scarro Oreste et Pylada supervenientibus, primo terretur Electra, mox confirmata, de rerum stata confabulator, putans, Orestem et Pyladem nuntios a fratre. Inter hos exag-geratur crudelis impietas Ægisthi et Clytemnestræ; Electræ autem et Orestis indigna sors; et vindictæ cupidinæ se invicem accendant; quando maritus Colonus supervenit, qui singulari fide et simplici pietate hospites Orestæ et Electræ causa domo excipit. Quem tamen Electra ad Senem amicam pastorem mittit pro ferculis potioribus. Chorus interim expeditionem Trojanam memorat, inde in Achilles laudes habetur, cujus et arma Homeri exemplo describit. Unde Clytemnestræ impietas augetur, quæ tantorum, qualis Achilles fuit, heroum dominum ac imperatorem Agamemnonem per dolum adulteri causa occidere sustinuit.

- ΧΟ. Πολλῶν κακῶν Ἑλλῆσιν αἰτίαν ἔχει
Σῆς μητρὸς Ἑλένης ξύγγονος, δόμοις τε σοῖς.
215 ΗΛ. Οἶμοι, γυναῖκες, ἐξέβην θρηνημάτων.
Εἶροι τινὲς παρ' οἴκοι οἷδ', ἐφιστίους
Εὐνὰς ἔχοντες, ἐξανίστανται λόχου·
Φυγῇ, σὺ μὲν κατ' οἶμον, εἰς δόμους δ' ἐγὼ,
Φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμι ποδὶ.
220 ΟΡ. Μέν', ὦ τάλαινα· μὴ τρέσῃς ἱμὴν χίρα.

Chor. Multorum malorum Græcis causa fuit
Helena tuæ matris soror, domuique tuæ.

- 215 Ele. Hei mihi, mulieres, omitto jam lamenta:
Nam peregrini quidam isti, ædibus carentia
Cubilla habentes, surgunt ex insidiis:
Fuga, tu quidem per viam, ego vero in aedes,
Viros maleficos vitemus pede.

220 Ore. Mane, O misera, ne formides meam manum.

213. Utilitur hoc loco Porsonus ad de-
fendendum Phœnias. v. 1598. Scidl.

214. Conjici potest, Chorum plura di-
cere voluisse, quæ ad præsentem Electræ
statum pertinerent, dum interruptum.
Forte vero etiam de industria mulieres il-
læ accusationem Clytemnestræ in Hele-
nam converterant, quia ipsæ suberant Cly-
temnestræ imperio. Beck.

215. [Ἐβην θρηνημάτων.] Ἐκ τοῦ θρήνου
εἰς τοὺς οἶκον ἀφ' ὧν αἱ γυναῖκες ἐβήσαν.
Barnes.

216. a. Ἰσχυρίαις Εἰνὰς ἔχοντες.] Le-
gendum, nī fallor, ἀσχυρίαις, cubilla extra
tectum, l. e. sub diis, habentes. Alfau.

Ἰσχυρίαις] Πύλας εἰς ἑστῆς, ἔχοντες ἀσχυ-
ρίαις. Barnes.

Ἰσχυρίαις] Bene Æmil. Porson. ὡς εἰς
ἐκτὸς ἑστῆς εἰνὰς ἔχοντες. Scidl.

217. Εἰνὰς.] Ἐκτὸς, ἢ εἰς ἀπὸ ἑστῆς
ταρτα. Barnes.

218. a. Φυγῇ — καὶ.] Reiskius conjici-
cit καὶ, pro καὶ. Sed Noster Orest.
1473. φυγῇ ἢ καὶ εἰς χρευστάδαλον ἔχ-
ουσι ἔργα, ubi Facii conjectura φυγῇ, κα-
ὶ, quæ non displicuit Porsono, carere
possumus. Scidl.

219. Pro καὶ Reisk. scribit καὶ, et
verba struit sic: ἐξαλύξωμι φυγῇ. σὺ μὲν
κατ' οἶμον, ἐγὼ δὲ καὶ. Beck.

- ΗΛ. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλον, προσπιτιῶ σὲ μὴ θανεῖν.
 ΟΡ. Ἄλλους πᾶνοιμ' ἂν μᾶλλον ἐχθρίου σέβειν.
 ΗΛ. Ἀπειθε· μὴ ψαῦ, ὧν σὲ μὴ ψεύειν χρεῖον.
 ΟΡ. Οὐκ ἔσθ' ὅτου δίγοιμ' ἂν ἰνδικώτερον.
 225 ΗΛ. Καὶ πῶς ξιφήρης πρὸς δόμοις λοχᾶς ἑμοῖς;
 ΟΡ. Μείνας ἀκουσον, καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἔρεῖς.
 ΗΛ. Ἔστηκα· πάντως ὃ εἰμὶ σή· κρείσσων γὰρ εἶ.
 ΟΡ. Ἦκω φέρων σοι σοῦ κασιγνήτου λόγους.
 ΗΛ. ὦ φίλτατ', ἄρα ζῶντος, ἢ τεθνηκότος;
 230 ΟΡ. Ζῇ· πρῶτα γὰρ σοι τὰ γὰρδ' ἀγγέλλειν θέλω.
 ΗΛ. Εὐδαιμονοίης, μισθὸν ἡδίστων λόγων.
 ΟΡ. Κοινῇ δίδωμι τοῦτο νῶν ἀμφοῖν ἔχειν.
 ΗΛ. Ποῦ γῆς ὃ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων;
 ΟΡ. Οὐχ ἓνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον.

Ele. O Phœbe Apollo, supplex te oro, ne moriar.

Ore. Alios potius occiderem tibi magis invidios, quam te.

Ele. Abi: ne tanguas quæ te tangere non oportet.

Ore. Non est, quem possim contractare justius.

225 *Ele.* Quomodo igitur ensem gestans ad ades meas in insidiis latitas?

Ore. Manens audi, et mox non aliter dices.

Ele. Maneo: omnino enim tua sum: es enim me potentior.

Ore. Venio ferens tibi fratris mandata.

Ele. O charissime, utrum vivendi, an mortui?

230 *Ore.* Vivit; primum enim tibi læta nunciare volo.

Ele. Felix sis; mercede jucundissimorum verborum.

Ore. Communiter largior hoc nobis ambobus habendum.

Ele. Ubi terrarum ille miser miserum exilium tolerat?

Ore. Non unam urbem unius legem observans conficitur.

222. *Σὲ ἀνέμοι*, ed. Victor.

226. καὶ τάχ' εἰς ἄλλας ἰεῦς.] Scil. ἃ ἱεῖς, et statim mecum consociates. Respicit ad ea, quæ modo dixerat, εἰς ἑσθ' ἔνεο δίγοιμ' εἰς ἰνδικώτερον. Scidl.

231. Εὐδαιμονίης, μεθ' ἐν] Subaudi λαβόν. Vel εὐδαιμονίην suppleto, ad quod μεθ' ἐν per appositionem referatur. Barnes.

Εὐδαιμονίης μεθ' ἐν, &c.] Explica εὐδαιμονίης εἶναι potius ἔχειν εὐδαιμονίην, μεθ' ἐν εἰς ἱερῆς εἶναι λόγον. Similiter Noster Hel. 775. *ἔλας ἱερῆς εὐδαιμονίης*. Scidl.

232. τῶντε, ἔχων εἰς εὐδαιμονίην. Scholiast.

233. ἔχων. 234. εἶναι. 235. Ἦ καὶ

εὐδαιμονίην. 236. Ἐχων μὲν, δεχὼ δ' ἔστι φ.] Dio Chrys. XIII. p. 220. For.

ἔχων.] Referri potest participium ad verbum [ἔσθ', v. 230. nisi præstat ad νοῦ γῆς suppletur ἱεῖς. Scidl.

234. νομίζων — εἶναι. i. e. usurpans non unam unius urbis legem, sed plurimum.

Henr. Steph. in Lexic. Tom. II. p. 1030. G. ex Luciano affert καὶ νόμος νομίζω τοῖς ἱερεῖς. Cf. Nouiri Fragm. Alc-

maeon. XIII. 2. ubi νομίζων εἶχων est artem usurpare seu profiteri. Φθίμενος autem est conficiatur, de qua verbi po-

- 235 ΗΛ. Ἡ που σπανίζων τοῦ παῖδ' ἡμέραν βίου;
 ΟΡ. Ἐχει μὲν ἀσθενῆς δὲ δὴ φεύγων ἀνὴρ.
 ΗΛ. Λόγον δὲ δὴ τίς ἤλθεις ἐκ κείνου φέρων;
 ΟΡ. Εἰ ζῆς, ὅπου τε ζῶσα συμφορὰς ἔχεις.
 ΗΛ. Οὐκ οὖν ὄρεας μου πρῶτον ὡς ξηρὸν δέμας.
 240 ΟΡ. Λύπαις τε συντέτηκας, ὥστε με στίνειν.
 ΗΛ. Καὶ κρῶτα, πλόκαμόν τ' ἐσκυδισμένον ξυρῶ.
 ΟΡ. Δάκνει δ' ἀδελφός, ὃ, τε θανάτῳ ἴσως πατήρ;
 ΗΛ. Οἶμοι! τί γὰρ μοι τῶνδ' ἔστι φίλτερον;

235 *Ele.* Num quotidiani victus inopia laborat?

Ore. Habet quidem victum: inops tamen est vir exul.

Ele. Quod vero mandatum ab illo ferens hac venisti.

Ore. Num vivas, et ubi vivens calamitates feras.

Ele. Ergo primum vides, quam aridum sit meum corpus.

240 *Ore.* Doloribus etiam contabuiisti, ita ut ego gemam.

Ele. Et caput, et cincinnos abrasas novacula.

Ore. Cruciat te frater, et fortasse mortuus pater?

Ele. Eheu; quid mihi enim huius charius est!

testate disputat vir doctus in *Miscell.*
Obs. IV. 451. sq. *Scidf.*

235. [Ἡ ποὺ σπανίζων τοῦ παῖδ' ἡμέραν βίου.]

Quotidiani victus. *Idem*, quod in
 literis nostris, oratione nempe Dominica,
λαϊσμός dicitur. *Barnes.*

236. [ἀσθενῆς δὲ δὴ φεύγων ἀνὴρ.] Ita in-
 fra v. 352. [Ἀσθενῆς φεύγων ἀνὴρ.] *Barnes.*

237. [ἐκ κείνου] Ita MS. γ. ut iam
Canterus. Ed. Victor. *laionon.* *Marg.*

[Λίγος δὲ δὴ τίς ἤλθεις ἐκ κείνου φέρων.]
 Cum olim *laionon* magno cum versus de-
 trimento scriberetur, *Canterus* in *laionon*
 legendum monebat, *Novar. Lection. Lib.*
 IV. c. 29. Ita quoque legit *Scaliger.*
 Vide quoque *Æmilium Porcum.* Ita
Rhes. v. 972. *Ὁσων θανάτῳ γὰρ καὶ εἰς ἐκ
 αἰὲς χρεῖα.* *Barnes.*

239. *Reisk.* et *Heath.* συμφορὰς pro
συμφέρει, *Idem* συμφορὰς ἔχει, quibus in
 calamitatibus terrere. *Beck.*

Idem — συμφορὰς] Ita Ed. Princ.
Hervag. Stüb. Est hac loquendi ratio
 apud Tragicos frequentissima. Vulgo
συμφέρει, quod iam reperio in *Brubach.*

Scidf.

240. *συντέττει*] Optime *Reiskius*
συντεταίς. *Marg.*

Vulgo: *λίσσας τε συντέττει.* Sed
Reiskius eleganter *συντεταίς*, et *Heath-*
ius γὰρ pro τῷ. Utrumque conjunxit *Schæ-*
ferus. *Noster* Med. 687.

τί γὰρ εἰς ἡμᾶς χρεῖς τε συντέττει] *Idem.*

Scidf.

241. *ἐσκυδισμένον*] *Heyschius:* *ἐσκυδισ-*
μένον, *ἐσκυδισμένον*. ubi vide *Interpres*, et
Kusterum ad *Suidam* v. *ἐσκυδισμένον*.

Marg.

Καὶ κρῶτα πλόκαμόν τ' ἐσκυδισμένον ξυρῶ.]
 Ὁ κρῶς, ut hic, et τὸ κρῶς aliquando:
 vide supra ad v. 148.

πλόκαμόν τ' ἐσκυδισμένον ξυρῶ] *Ξυρῶ* ξυρῶμαι, tondeor, *Scytharum* more, in luctibus
 utelicet: nam alias *Scythæ* promisso ca-
 pillitio utebantur. Vel, ut nonnulli, a
Ξυθρα, quod aliquando pro ferro ponit-
 tur, ut *Theogn.* 'Αλλ' ἄγε νῦν, *Ξυθρα*,
 αἰεὶ αἶμα, ἀνίσταται δὲ αἶμα: inde autem
 dicitur, quod in *Scythia* optimum ferrum
 gigneretur. Hinc *Æschylus* *Prometh.*
 v. 301. *Scythiam* vocat *εὐθερμότεραν*, et
 'Εκτὰ τοῖς Θάδεσσι, v. 823. *Ξυθρῶς εὐθερῶς*
 dicitur, et *Stephanus* *Ξυθρῶς* interpretatur
εὐθερῶς. De tonsura autem in luctu vide
 ad *Alcest.* v. 439. *Barnes.*

- OP. Φεῦ, φεῦ· τί δαὶ σὺ σὴ κασιγνήτῳ δοκεῖς;
 245 ΗΛ. Ἀπὸν ἐκείνος, οὐ παρὼν ἡμῖν φίλος.
 OP. Ἐκ τοῦ δὲ ναίεις ἐνθάδ' ἄστυς ἰκός;
 ΗΛ. Ἐγὼ μάλιστα, ὃ ξεῖνε, Δανάσιμον γάμον,
 OP. Ὀμιῶξ' ἀδελφὸν σόν. Μυκηναίων τινά;
 ΗΛ. Οὐχ ὡς πατὴρ μ' ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτὶ.
 250 OP. Εἴφ', ὡς ἀκούσας σὺ κασιγνήτῳ λίσσῃ.
 ΗΛ. Ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τηλορὸς ναῖω δόμοις.
 OP. Σκαφιδύς τις, ἣ βουφορβὸς αἷσιος δόμων;

Orc. Heu, heu! quid vero tu tuo fratri putas?

245 Ele. Absens ille, non praesens, nobis est charus.

Orc. Unde vero hic habitas procul ab urbe?

Ele. Nuptae sumus, O hospes, fumesto connubio.

Orc. Deploro fratrem tuum. Num Mycenae alicui?

Ele. Non, ut patet olim speraverat fore ut me elocaret.

250 Orc. Dic, ut hoc auditum tuo fratri referamus.

Ele. In his aedibus habito procul ab illo.

Orc. Fossor aliquis aut bubulcus dignus est haec domo?

Conf. Troad. v. 1019. Scidl.

244. εἰ λαί] Vide Helen. v. 1245.

Burnes.

λαῖος:] Subaudi et ὄνομα. Beck.

εἰ λαί εὐ εὖ κασιγνήτῳ λαῖος:] Si genuina lectio est, intellige sic: εἰ λαί εὐ λαῖος ὄνομα εὖ ἀλλήλῳ, ὃ εὖ φίλος. Fortasse tamen poeta scripsit εὖ pro εἰ: quid vero te fratri putas esse carius? Quod ad particulam λαί attinet, ea ex Brunckii quidem sententia, quam Personus sequitur ad Med. 1008. e Tragicis est eliminanda. Cui opinioni etsi neutiquam accedam, nostro tamen loco malim legere γ αἷ. Est enim manifesta sententiarum oppositio. Scidl.

246. Ἐκ τοῦ ὄνομα ἐκ τίνος σπέρματος observat Markl. ad Suppl. 142. Beck.

Ἐκ τοῦ, quare. Scidl.

τοῦτο ed. Victor.

247. ὃ ξεῖνε, ed. Victor.

248. τοῖς:] Vulgo τοῖς. Sed Victorius in margine γγ. καὶ τοῖς, ἵνα γ' ἰσούσι, Neutrocas (sic) τοῖς ἰσούσιν. In Nostri Medea, v. 262.

ἐν μαι σέρε τις μεχρὸς ε' ἰσούσιν,
 αἶμα λαγ τοῦδ' ἀποτίσασθαι κακῶν,
 εἰς θάνατον αὐτῶν διαγασίξ', ἐν ε' ἰσούσιν.

ubi Personus legi vult aut δ ε' ἰσούσιν aut δ ε' ἰσούσιν, fortasse nihil mutandum est. Possuisse videtur accusativum ob accusativos praecedentes αἶμα et θάνατον. Valebit igitur illud εἰ, αἶμα δ. Scidl.

249. Οὐχ ὡς πατὴρ μ' ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτὶ.] Læge cum 2 MSS. οὐχ εἰ. Por. Οὐχ ὡς] MSS. α. β. οὐχ εἰ. Musg. Οὐχ ὡς] Musgravii libri α. β. οὐχ εἰ, quod ducit ad οὐχ εἰ. Sed vulgata eodem redit, cuius paulo exquisitior. Scidl.

251. ναλαίος:] Ita Ed. Victor. et MSS. omnes. Si pro ναλαίος accipias, optime loco convenit. Orest. v. 1319.

ναλαίος ὄνομα λαρόντιον —

Androm. v. 881.

— ναλαίος γὰρ

ναλαίος ὄνομα λαρόντιον, ἵνα ἵστωσιν φίλοι.

Interpungendum duntaxat sic:

ἐν μαι σέρε τις μεχρὸς ε' ἰσούσιν.

In hanc aedibus habito, procul ab ipso, i. e. ab Oreste. Personus tamen negat Verisim. p. 239. Analogiam recte se habere, quippe a ναλαί et ἵστω formari non ναλαίος, sed ναλαίος. Verum non est novum, in voce composita suppressio, vel elidit, voca-

- ΗΛ. Πίνης ἀνὴρ γυναιὸς, εἷς τ' ἔμ' εὐσεβής.
 ΟΡ. Ἐδ' εὐσεβεία τίς πρόσσεστι σὺ πόσει;
 255 ΗΛ. Οὐ πάποτ' εὐνῆς τῆς ἑμῆς ἔτλη θιγεῖν.
 ΟΡ. Ἄγνυμ' ἔχων τί θιῖον, ἢ σ' ἀναξίων;
 ΗΛ. Γονίας ὑβρίζεις τοὺς ἱμοὺς οὐκ ἤξιον.
 ΟΡ. Καὶ πῶς γάμον τοιοῦτον οὐχ ἥσθην λαβών;
 ΗΛ. Οὐ κύριον τὸν δόντα μ' ἡγίται, ξένη.
 260 ΟΡ. Ξυνῆκ' Ὀρέστη μὴ ποτ' ἐκτίσῃ δίκην.
 ΗΛ. Τοῦτ' αὐτὸ ταρβῶν, πρὸς δὲ καὶ σάφρων ἔφυ.
 ΟΡ. Φεῦ. γυναιὸν αἰδρὲ ἔλεξας, εὖ τι δραστίον.

Ele. Vir pauper, generosus, et in me pius.

Ore. Haec vero pietas quamnam inest tuo marito?

- 255 *Ele.* Nunquam lectum meum tangere sustinuit?

Ore. Castitatem aliquam divinam habens, an te iudicans indignam?

Ele. Parentes meos contumelia afficere non voluit.

Ore. At quomodo, tales nuptias nactus, non est iactatus?

Ele. Non dominum ducit eum, qui me dedit, O hospes.

- 260 *Ore.* Intellige: Oresti ne quando expendat potas.

Ele. Hoc ipsum metuens: praeterea vero etiam modestus est.

Ore. Papae. Generosum virum narra, et liberaliter tractandum.

lem, quae in vocibus elementaribus erat. Sic v. g. ex *ἀρείας* et *εὐνῆς* formatur *ἀρετί-ωνος*, vel *ἀρετίωνος*. Sic ex *αἰδίου* et *αἰδῆς*, *αἰδέωμαι*, quod Aristophani Acarn. v. 849. est *αἰδέωμαι*. Sic *ερείας* nonnulli scribunt pro *ερίωνος*. Nonnunquam, ut scias, minime rigidas esse analogiae leges, vocalem superfluum adjiciunt, ut in *λαοκρίωνος* pro *λαοκρίωνος* Antholog. p. 25. Ed. H. Steph.

Pierono ipsi placet:

Is τοῦδ' ἱαίου ἐστ' ἔστι καὶ δῖμος.

Sed hoc pro solita Euripidis perspicuitate minime clarum est. Pierumque enim *ἱαίου* ad nomen, quod proxime praecesserat, refertur, quod hic, sine summo sententiae detrimento, fieri non posset.

Musg. Pro *καλαρίε*, quod metro repugnabat, Heath. conjecterat *καρίωνος*. Beck.

'Εν τοῦδ' Ed. Princ. Is τοῦδ' ἡ. — Eadem Ed. et MSS. omnes *καλαρίε*, quam vocem distraxi in duas *καλ' ἔστι*. Ad *καλ' ἔστι* intellige, si placet, *ἀρείας*, collat.

supra v. 246. Is τοῦδ' ἡ καίος ἡδὲ *ἀρείας* ἱαίου. Arist. Nub. 138. *καλὸν γὰρ αἰὲν εἶναι ἀρεῖαν*. 'Ορεῖ καίος, ut supra v. 210. *ερείας καίος* ἱερίωνος. Pieronius Veris. p. 258. legi vult *ἐστ' ἔστι*, quod infirmo argumento Musgravius impugnat. Scidl.

252. *ἔστι δῖμος*] Ineptum est, Orestem quaerere, utrum *fovor*, an *dubulcus*, sit, qui talem domum habitare dignus sit. Hunc enim nothum ipse sibi expedire poterat. An legendum:

καλαρίε καὶ δὲ βασιλείε ἱερίε δῖμος]

Fosborne, an *dubulcus*, est harum arduum dominus? Suidas: *ἱερίε*, ἡ *καλαρίε*, ἡ *φύλαξ*.

Fortē verum fuerit *ἔστι δῖμος*, honorat domum, i. e. incolit. Sic *ἀνέχοντα καρίε*, Soph. (Ed. Col. 705. Latinsorum *colo* et *honorandi* et *habitandi* sensum habet. De verbo *ἔστι*, vid. notata ad Heraclid. 918. *Musg.*

ἔστι δῖμος] Post *δῖμος* bene Schaeferus interrogandi signum delevit, ut jam

- ΗΛ. Εἰ δὴ ποῦ ἤξει γ' εἰς δόμους, ὁ νῦν ἀπών.
 ΟΡ. Μήτηρ δέ σ' ἡ τεκοῦσα ταῦτ' ἠρίσχετο; 265
 265 ΗΛ. Γυναῖκες ἀνδρῶν, ᾧ ξέν', οὐ παίδων φίλαι.
 ΟΡ. Τίτος δέ σ' οὐνεχ' ὕβρις' Αἴγιστος τάδε;
 ΗΛ. Τεκνὶν με βούλειτ' ἀσθενῇ, τοιῷδε δούς.
 ΟΡ. Ὡς δὴδε παῖδας μὴ τέκους ποινάτορας;
 ΗΛ. Τοιαῦτ' ἐβούλευσ', ᾧ ἐμοὶ δοίῃ δίκη. 270
 270 ΟΡ. Οἶδεν δέ σ' οὔσαν παρδένον μητρὸς πόσις;
 ΗΛ. Οὐκ οἶδε· σιγῇ τοῦδ' ὑφαίρουμέσθ' ἀν.
 ΟΡ. Αἶδ' οὖν φίλαί σοι τούσδ' ἀκούουσιν λόγους;

Ele. Si modo tandem domum redeat, qui nunc abest.

Ore. Mater vero, quæ te peperit, hæc sustinuit?

265 *Ele.* Mulieres viris, O hospes, haud liberis amicæ sunt.

Ore. Cujus rei causa Ægisthus te hac affecit contumelia?

Ele. Parere me voluit infirmos liberos, huic viro dana.

Ore. Ne scilicet pareres filios ultores?

Ele. Talia cepit consilia, quorum utinam mihi pœnas luat.

270 *Ore.* Novitne vir matris te esse virginem?

Ele. Haud novit: clam enim ipso rem istam premimus silentio.

Ore. Istæ vero amicæne tibi hos sermones audiunt?

voluit Reiskius, qui bene explicat: quantum conjicere licet ex ædium specie, necesse est, ut eas incolat agri fossor aut bubulcus. *Scidl.*

253. Sententia flagitat *στρες μὲ ἀνδρ, γυναῖκας* ἦ, sed metrum non patitur, quapropter poeta particulas oppositas omisit.

Reisk.

Im' ed. Victor.

256. Lectionem ἀναβῶν Schæferus mutavit in ἀναβῶν, cujus mutationis in Præfatione ad Anacreontem, p. viii. hanc reddit rationem: "Hinc, inquit, verbum ἀναβῶν ceteris Lexicographis omissum Schneiderus ascrivit. Sed ego hoc verbum Græcum esse nego. Itaque dedi ἀναβῶν. Sic confusa in Diogene Laërtio, VII. 105. ἀναβῶν et ἀναβῶν. V. Addenda ad Gregor. Corinth. p. 922."

Scidl.

Διγγραμ' ed. Victor.

259. Οὐκ ἔγνω ἐνὶ δόμῳ μ' ἡγήσασθαι, ξέν'. Non putat Ægisthum, qui me illi dedit uxorem, legitimam hujus terræ principem, nec legitimam mei habuisse potestatem; cum frater meus, cujus in potestate, et jure, et ego, et sceptrum hujus regni

sint, adhuc in vivis sit; quamquam jure suo vi exclusus. Ille iterum prudentissimus poeta economiæ suæ Fabulæ consultit, et rationes accumulavit, quare probabile videatur, cur Colonus reginæ virginis castitatem non eriperit; quod nempe Ægisthi jus nullum agnoscit, quod Orestem amet pariter ac metuat, quod sit bonus et modestus vir. Vide quæ nos supra ad v. 50. *Barnes.*

Οὐκ ἔγνω, &c.] i. e. Non putat ei, qui me dedit, jus fuisse hoc faciendi. *Iph. g. Aut. 703. Ζεὺς ἡγήσασθαι καὶ δῖμος ἡ ἀνδρ.* *Scidl.*

262. εἰς ἐκαστὴν.] Subaudi ἀνδρ.

Barnes.

264. ἀνέχεσθαι.] Attice pro ἀνέχεσθαι.

Barnes.

οὐκ ἔγνω] Nota pronominis collocationem minus usitatam. Plane sic *Soph. (Ed. Col. 994. παρὲς οὐκ ἔγνω.* *Scidl.*

265. Γυναῖκες ἀνδρῶν, ᾧ ξέν', ἡ παῖδων, φίλαι.] Hanc sententiam, quæ contra secundas nuptias parentum militat, ita *Grocius* vertit: mulier maritum plus amat, quam liberos. Ejus veritatem quotidiana confirmat experientia. *Barnes.*

- ΗΛ. Ὡστε στίγαι γε τὰμὰ καὶ σ' ἔπη καλῶς.
 ΟΡ. Τί δῃδ' Ὀρέστης, πρὸς τόδ' Ἄργος ἦν μόλῃ;
 275 ΗΛ. Ἦρου τόδ'; αἰσχρόν γ' εἶπας· οὐ γὰρ νῦν ἀκμή.
 ΟΡ. Ἐλθὼν δὲ δὴ πῶς φονίας ἂν κτάνοι πατρός;
 ΗΛ. Τολμῶν, ὑπ' ἐχθρῶν οἷ' ἐτολμήθη πατὴρ.
 ΟΡ. Ἢ καὶ μετ' αὐτοῦ μητίρ' ἂν τλαίης κτανεῖν;
 ΗΛ. Ταυτῷ γε πελίκει, τῷ πατὴρ ἀπώλειτο. 280
 280 ΟΡ. Λέγω τὰδ' αὐτῷ, καὶ βίβαια τὰπό σου;
 ΗΛ. Θάνοιμι, μητρὸς αἵμ' ἐπισφάξας' ἱμῆς.
 ΟΡ. Φεῦ. εἴδ' ἦν Ὀρέστης πλησίον κλύων τάδε.
 ΗΛ. Ἄλλ', ὦ ξέν', οὐ γιγίσῃ ἂν, εἰσιδοῦσά ην. 285

Ele. Ut mea, et tua verba tegant fideliter.

Ore. Quid igitur faceret Orestes, si ad hoc Argos rediret?

275 *Ele.* Rogas hoc? absurdum dixisti: non enim nunc tempus commodum.

Ore. Veniens autem quomodo interfectores occidat patris?

Ele. Audens eo, quae pater meus ab inimicorum audacia passus est.

Ore. An et cum ipso matrem auderes occidere?

Ele. Hac ipsa securi, qua pater perit.

280 *Ore.* Dicamne hac ei, et firma quae abs te pendunt?

Ele. Utinam moriar, ubi matris meae sanguinem effudero.

Ore. Papae: Utinam Orestes prope nos adesset, haec audiens.

Ele. At, O hospes, non cognoscerem, ipsum intuens.

266. ἔπει' Ἀργεῖον εἶμι:] Ταῦτα, pro
 εἶμαι. *Barnes.*

267. Τίσις μὲ βούλει:] Lego μ' ἱσθ-
 λιν'. *Por.*

Male vulgo τισὶς μὲ βούλει'. *Seidl.*

268. Ὡς δὲ καὶ μὴ εἶπας ἀνέστη-
 ραι:] Sic supra v. 22. Δίσεις δὲ, μὴ τῇ
 καὶ δὲ Ἀργεῖον εἶπας Ἀγαμέμνονι ἀνέ-
 σται, ὅχον ἐς ἑλπίας. Δὲν autem pro
 δὲν. *Barnes.*

272. Αἶψ' αὖ φίλοι εἰσι] Orestes, de re-
 bus arduis verba facturum, de Choro Elec-
 tram rogat, an fide sint et amici illi.

Barnes.

Ad φίλοι εἰσι intellige ἄντα. *Seidl.*

αὖτις ἢ ed. *Victor.*

273. Ὡστε στίγαι γε τὰμὰ καὶ σ' ἔπη
 καλῶς.] Electra de Chori fide et amicitia
 nil dubitandum respondit. Hic vero σ'
 pro εἰ ponitur, ut sit: εἰ ἡμὰ καὶ εἰ ἔπη.
Barnes.

274. Τί δὲδ' Ὀρέστης,] Lego εἰ δὲδ'.
 ut Hec. 247. 313. 802. 977. 991. Orest.

269. Phœnis. 746. 752. *Mod.* 672. 676.

925. Hippol. 806. 1063. Alcest. 39. 546.

705. Androm. 84. 397. 643. *Por.*

Τί δὲδ' Ὀρέστης,] Vel δὲδ' legendum,
 vel δὲδ' pro δὲδ', quod pro δὲδ', ut supra
 v. 268. Non enim pro δὲδ' poni potest,
 quia sequens litera non aspiratur. Mallem
 equidem δὲδ' legere. *Barnes.*

Τί δὲδ' Ita Schaeferus. Ceteræ edi-
 tiones εἰ δὲδ'. Posui comma post εἰ δὲδ',
 quod ponitur vulgo post Ὀρέστης. Sensus
 est: quid vero facies, quomodo se gerere
 debetis, si Orestes huc ad Argos redierit?
 Male quidam comma ponunt post στίγαι
 εἰδ'. *Seidl.*

275. ἀεχμὴς γ' εἶμαι:] Hoc quid sibi
 velit, minime intelligo. Legendum, ni
 fallor: ἀεχμὴ γ' εἶμαι. et proximo versu
 εἰδ' pro εἰδ' ponitur, hoc sensu: At si aliquo
 modo delitesceret, omne sic Patri sui in-
 terfectores ulcisci posset? *Musg.*

Interrogationis notam post εἰδ' ponenda
 censeo, et ita hæc vertenda: Hoccine

- 295 Σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν· οὐ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον,
Γνώμῃ ἐνέηται τοῖς σοφοῖς λίσσ' σοφῆν.
ΧΟ. Κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω·
Πρόσω γὰρ ἄστυος οὔσα, τὰν πόλιν κακὰ 300
Οὐκ οἶδα, νῦν δὲ βούλομαι κἀγὼ μαθεῖν.
300 ΗΛ. Δίγοιμ' ἄν, εἰ χρεή· χρεὴ δὲ πρὸς φίλον λέγειν
Τύχας βαρείας τὰς ἐμὰς, κάμου πατρός.
'Επεὶ δὲ κινεῖς μῦθον, ἱκετεύω, ξένε,

- 295 Sed sapientibus viris: nequaquam enim hoc est expertis damni,
Mentem inesse sapientibus nimis sagacem.
Chs. Et ego eodem, quo iste, animi desiderio teneor:
Cum enim sum procul ab urbe, quæ sunt in urbe, mala
Non novi, nunc vero cupio et ego cognoscere.
300 Eic. Dicam, si fas sit: fas autem est apud amicum exponere
Meos graves casus, et patria mei.
Quoniam autem sermonem provocas, hospes, supplex oro te,

281. Vid. supra ad v. 92. Scidl.
287. ἀρχαῖος γένος.] Eodem modo infra 853. ἀρχαῖος γένος. Scidl.
291. καὶ τὸν θεοῖον.] Humanum enim est, humanis casibus compati. Sepe etiam mala Externa mentem vellicat sensu sui: ut verit Grotius. Barnes.
294—296. Hoc versus emendate, ut edidi, scriptos exhibet Stobæus, Florileg. Cap. III. Ed. Victor. ἀμαθία habet in nominativo, deinde ἐφαίνετο καὶ μὴ εἶναι.

Musgr.

*Eueri ὁ δὲτος, etc.] Insignis locus, ut Gaspar Stüblinus observat adversus Stoicorum ἀμαθία. Hunc autem locum ita vertit Grotius: *Feritate sapiens procul abest: miseresce Non usquequaque credit alienum: solet Non obæque damno sapere, qui nimium sapit.* Tertio post versu pro μὴ εἶναι Canterus scribendum putat εἶναι, ut in margine notamus: non enim in textum necessario admittendum duxi.

Barnes.

Apud Stobæum hæc, tanquam ex Antiopa petita, ita leguntur:

*Eueri ὁ δὲτος, ἀμαθία μὴ εἶναι,
Ἐφαίνετο δὲτος καὶ γὰρ αὐτὸ ἀξίωμα
Γένος ἰσίου τοῦ ἐφαίνετο λίαν ἐφίον.

Reisk. scribit: ἀμαθία μὴ (i. e. μὴ-εἶναι) εἶναι, et ἀμαθία dicit esse importunam aviditatem res alienas sciendi.—

deinde probat Canteri emendationem.

Beck.

Oreste dit ceci pour excuser les larmes qui lui échappent malgré lui. Et Euripide profite de cette occasion, pour attaquer les philosophes qui professoient déjà l'apathie, que Zénon érigea en principe, un siècle après Euripide. Prev.

294. ex. Vulgo leguntur sic:

ἔστιν ὁ δὲτος, ἀμαθία μὴ εἶναι
ἐφαίνετο δὲτος· αἰ γὰρ αὐτὸ ἀξίωμα
γένος μὴ εἶναι τοῦ ἐφαίνετο λίαν ἐφίον.

Emendavit Musgravius ex Stobæo Floril. Tit. III. p. 22. ubi tanquam ex Antiopa petiti leguntur. Nec tamen omnia ille tetigit. Nam proximo versu in Stobæo pro αἰ γὰρ αὐτὸ legitur καὶ γὰρ αὐτὸ, et v. 296. ἐφίον pro ἐφίον. Non esse hoc verus Antiopæ, statim vidissent viri docti, si Trincavelli editionem insperasset, in qua hæc versus a præcedente fragmento separantur. Immo illud etiam incertum hæc editio reddidit, an ipsum, quod antecedit, fragmentum, ἢ μὴ μὴ cet. ad Antiopam pertinet. Apud Trincavellum enim non ad hoc fragmentum, sed ad aliud, quod huic præmissum est, ἐφίον γένος ἀμαθία, αἰ γὰρ αὐτὸ (lege αἰ ἔχον αὐτὸ) ἀμαθία, εἶναι, (ita enim bene hic legitur, non αἰ εἶναι, ut vulgo) etc. ad hoc, inquam, fragmentum adscriptum est Ἐφίον δὲτος. Sed

- * Ἀγγελλ' Ὀρέστη τὰ μὰ καὶ κείνου κακά. 305
 Πρῶτον μὲν οἷσις ἐν πίπλοις αὐλίζομαι,
 305 Πῖν' δ' ὅσῃ βίβριδ', ὑπὸ στίγαισί τε
 Οἴαισι ναῖν, βασιλικῶν ἐκ θαμάτων.
 Αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πίπλους,
 * Ἡ γυμνὸν ἔξω σῶμα, καὶ στερήσομαι. 310
 Αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίους φορουμένη,
 310 Ἀέροτος ἱερῶν, καὶ χορῶν τητωμένη

Nuncia Orestī mea, et ipsius mala.
 Primum, quibus in vestibus pernoctem,
 305 Quantisque scedibus graver, et sub tectis
 Qualibus habitem, ex regio sanguine procreata:
 Ipsa quidem radiis elaborans peplos,
 Vel nudum corpus habebo, et tectibus carebo.
 Ipsa etiam flumineos fontes furens,
 310 Expers festorum sacrorum, et choris privata

proximum fragmentum ἰγὼ μὲν αὖν cet.
 adscriptum tantum habet τῷ αὐτῷ, quod
 etiam pertinet ad eos versus, qui ex nostra
 fabula depromti sunt. Ceterum Trincavellus
 edidit ἀναδῖα sine nota subscripto.
 Vertit Grotius ad Stobaeum:

Non vilia animi motus est, miserescere,
 Sed mentis altius provida. noxa innisnet,
 Cum sapere aese qui putant, cupiant nimis.

Postrema melius in Excerptis. p. 356. sq.

Non abque damno sapere qui stultum sapit.
 Scilicet.

295. Σοφῶν ἀνδρῶν omissio F ed. Victor.

296. Γνώμῃ μὲν αὖν τοῖς σοφῶν λίαν ἐσθλὴ. Sic ed. Victor.

297. Leg. aut τῶν ἰσθμῶν ψυχῆ (h. e. ἡ
 τῇ ψυχῇ) πρῶτον, aut τῶν (i. e. πρὸς τῶν)
 μὲν ψυχῇ ἰσθμῶν, tenens hanc ἀπὸ τοῦ cursus,
 propensionem, animi. Beck.

298. ἄετος] Fortasse melius scribitur
 ἄετος, sed vid. Fors. ad Orest. 393. coll.
 de Vers. Doctrin. p. 392. Paulo post
 scripti vāi cum edit. Victor. Princ. Vulgo
 τῶν. Scidl.

304. αὐλίζομαι] Mutavit hanc lectio-
 nem Schaefferus meus in αὐλίζομαι, citans
 (in Praef. ad Anacreont. p. viii.) Ana-
 creont. XXVII. v. 29.

αὐλίζομαι τὸ λαλεῖν αὐτῷ
 ἀποκαταρτίζομαι στίχων.

ipsumque Euripidem voce αὐλίζομαι de σί-
 πλοις aliquoties usum esse admonens.
 Sed Hesychius αὐλίζομαι explicat per μί-
 νω, ἰθακρῖσιν, et ἰθακρῖσαι eodem modo
 vertit ἰθακρῖσαι. Idem αὐλῶ interpreta-
 tur μίνοι. Vide igitur, ne ποῖτα h. l. ver-
 bo αὐλίζομαι eodem significatu usus sit,
 quo alias occurrit αὐλῶν et ναῖν, ut deno-
 tet simpliciter agere, citius agere, cessare.
 Conf. Schol. ad Soph. (Ed. Col. 118. et
 Trach. 99. coll. supra ad nostras fabulas,
 v. 99. Scidl.

Non insecuta est lectio ἡ σίπλοις αὐλίζο-
 μαι. Mallem tamen αὐλίζομαι, qualibus
 in vestibus memet jactem et delicias faciam.

Reich.

308. Pro δ legendum suspiceris μὲ.
 Sed post δ, ut post Latinorum quom, in-
 terdum constructio mutatur. Ad ἐνέ-
 ρμας intellige αὐτῶν, scil. σίπλων, utque
 carebo. Scidl.

310. Ἀέροτος] MS. δ. ἀέροτος. vide
 infra ad v. 625. Muz.

310. Ἀέροτος ἱερῶν καὶ χορῶν τητωμένη
 Ἀναίσταται γυναικας.] De pleonasmō τοῦ
 ἀέροτος ἱερῶν vide ad Helen. v. 523. ad
 ἄφελος φίλων. Punctum autem post τη-
 τωμένη tollo, quia si inter ἀναίσταται et γυ-
 ναίκας male olim adierat. Barnet.

Ἀναιίωμαι γυναῖκας, οὖσα παρθένοι·
 Ἀναιίωμαι δὲ Κάστορ', ᾧ, πρὶν εἰς θεοὺς
 ἔλθειν, ἐμ' ἐμνήστευον, οὖσαι ἐγγενῇ.
 Μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασιν
 315 Θρόνῳ κάθηται, πρὸς δ' ἰδρας Ἀσιήτιδς
 Δμωαὶ στατίζουσ', αἳ ἔπερσ' ἔμους πατὴρ,

315

Mulieres aversor, cum virgo sim :

Aversor quoque Castorem, cui, priusquam ad deos

Translatus esset, me parentes despondebant, junctam sanguine

Mater vero mea inter spolia Phrygia

315 Throno insidet : ad sellas vero Asiaticas

Famulae consistunt, quas captas abduxit meus pater,

Ἀναιίωμα ἱερῶν.] Dictum est ut ἀχάλας
 ἀναιίωμα, ἀκαταστατον, et sexcenta similia
 apud Tragicos. Sciff.

ἱερῶν non cum ἀναιίωμα, sed cum κατα-
 μιν, cohaeret. Reisk.

311. ss. Locum hunc partim ex Scal-
 partim ex suis emendationibus, Henth.
 his refingit:

Ἀναιίωμα ἢ γυναῖκας, οὖσα παρθένοι·

Ἀναιίωμα ἢ Κάστορ', ᾧ πρὶν εἰς θεοὺς

ἔλθειν, ἐμ' ἐμνήστευον, οὖσαι ἱερῶν.

Præcluditur autem mihi mulierum consor-
 tium, cum virgo sim; nec ulla amplius
 spes de nuptiis Castorum, qui, priusquam
 ad deos translatus esset, me ambabant san-
 guine his junctum. Beck.

Recte Barnesius eiecit ἢ, quod libri in-
 serunt post ἀναιίωμα. Locus tamen est
 difficilioribus. Sensum opinor esse hunc:
 In tantam iniquitatem et contemptum de-
 jectæ nihil mihi consortii est cum mulie-
 ribus, quamquam sum virgo, nihil (simi-
 litudinis) cum Castore, cui quondam des-
 ponsata fui, i. e. nemo, qui me intuetur,
 conjicere poterit, me quondam tali viro,
 qualis Castor est jam inter deos relatus,
 fuisse desponsatam. Difficultatem facit
 hoc, quod ἀναιίωμα secundo loco paululum
 diversâ significatione accipi debet. Alteri
 sententia ἀναιίωμα ἢ Κάστορ', etc. simile
 est illud, quod supra legitimus v. 186. εἰ
 στείναται — τῇ Τροίᾳ, ἀμὺν παρὶς ἐμὴν
 εὐαὶ πρὸς ἄλυσιν. Male autem Scaliger,
 qui Κάστορ' pro Κάστορ, i. e. Δυσκοίρῳ,
 accipit, legi vult ᾧ, quod μνηστῆρας non
 desponsare significet, sed nuptias aliquid
 ambire. Verum eodem modo apud Nos-

trum Iphig. Aul. 847. Clytemnestra de
 se filie nuptias conciliante dicit μνηστῆρας
 γάμον εἶναι ἔσται, et Apollon. Rhod. II.
 511.

τῷ καὶ ἀναιίωμα ἢ Κάστορ' ᾧ πρὶν εἰς θεοὺς

Μαίω.

Sciff.

312. α. Ἀναιίωμα ἢ Κάστορ', ᾧ, πρὶν εἰς
 θεοὺς ἔλθειν, ἐμ' ἐμνήστευον.] Ἀναιίωμα hoc
 in loco: ἢ ὑπερὶν ἱερῶν, σπέρμα, pro non
 operto: sic μυστῶ in sacris literis pro εἰς
 ἀγνοῖαν. De qua re vide Danielis Hein-
 si Exercitationes Sacras, c. 13. Ἀναιίωμα
 autem, si recte a criticis de recusatione
 circa nuptias aut concubitum sumi dicitur,
 rectissime hoc in loco ab Euripide
 usurpatur: sed nos eorum minutias nil
 moramur. Miror autem, Scaligerum pro
 ᾧ substituere velle ᾧ, quasi hic Κάστορ' es-
 set dualis numerus, et poneretur Κάστορ
 pro Δυσκοίρῳ, Castores (nam et Latine
 ita loquuntur) pro Castorem et Pollu-
 cem; cum aperte poitæ sensus sit sic:
 Ἐγὼ πρὶν ἢ μετακλῆσθαι παρθένοι εἰς βασιλικὴν
 καὶνὴν κάδον, εἰδὼ τὸν Κάστορα, ᾧ πάλαι ἐμ-
 νηστῆσθαι, ἢ στείναται εἰς μὴ ἀδελφὴν γένεσθαι
 λατῶν, ἢ ἀναιίωμα γαμῶν. Barnes.

313. ἢ μνηστῆρας.] Lego ἢ ἱμνηστῆρας.

Por.

Ed. Victor. ἢ μνηστῆρας. Emendavit
 Scaliger. Sciff.

314. Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασιν] Phryges
 erant optimi textores, unde tapetes Phry-
 gii et Phrygie texture notabiles pre-
 reliquis: quamquam autem et alia innumera
 omne genus spolia Agamemnon ex Troja
 reportasse putatur, hoc in loco Φρυγίαν
 σκυλεύματα pro tapetibus ponitur. Pbs y-

Ἰδαία φάρε' χρυσίαις ἐζευγμέναι
 Πόρπαισιν· αἷμα δ' ἔτι πατὴρ κατὰ στήγας 320
 Μίλαν σίσσῃεν· ὃς δ' ἐκίνοι ἐκτανει,
 320 Εἰς ταυτὰ βαίνων ἄρματ' ἐκφοιτᾷ πατρί·
 Καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἰστρατῆλάται,
 Μισιφόροισι χερσὶ γαυροῦται λαβών.

Idea pallia aureis religata

Fibula. Sanguis vero patris adhuc in tectis

Aster putrescit; qui vero illum occidit,

320 *In eodem, quos pater, conascendens currus prodit;*

Sceptraque, quibus imperabat Græcis,

Cæde-pollutis manibus exultat tenens.

gia denique indumenta, quæ et infra v. 317. Ἰδαία φάρε' dicuntur, erant polymita, multa arte elaborata, et variis formis bectiarumque et avium, aliorumque animalium figuris variegata et picta. Quales Anaxyrides sive feminalia regum Persarum et Kamby, et μυαίλας χρυαί, de quibus Brissonius multa, et nos in Ἀλλο-αποκρίσσει, sive Estheræ nostræ, v. 778. Περιβύτιον δὲ χρυαί, αἷμα γ' ἐκίνοι ἐκτανει. Ἔτι γὰρ βασιλεὺς μέγα ἦεν ἐν-δύσθαι, ἄρβι τι χρυαί, ἐν τῷ ἰσθμῷ ἔκειτο. Ἀλλὰ ἐν τῷ αἵματι Ἰδαίᾳ βασιλίσσῃ, ἔτι χρυαί, ἐν τῷ ἰσθμῷ ἔκειτο. Καὶ κάλει ἀνδρῶν δ' ἀντρίσσει, ἀγλαὴν εἰμα. Barnes.

Anapestos, quos in hoc et in sequenti versu faciunt nomina propria, defendit Porsonus Præf. ad Hec. p. cixvi. improbatos quondam ab Hermanno Præf. ad Hec. p. lxiij. Seidl.

315. Περσ' Scalliger non male Περσ.

Muz.

Περσ' A. Herman. Præf. in Hecub. 63. ubi omnia mutat. Burn.

πρὸς γ' Ἰδαίᾳ Ἀσπίδι] De voce Ἀσπίδι vide ad Ion. v. 1355. Scalliger legit Περσ, haud incommode, sed nulla necessitate; πρὸς Περσ' enim πρὸς Περσ', est a sel-lis esse, hoc est, eo munere fungi, quo reginis suis Asiaticæ virginis et ancillæ solebant circa thronum illarum stationes suas habere. Recte itaque Hesychius ille grammaticorum optimus: Σπασίσι, ὅθεν ἔχουσιν. Ita regibus et eorum thronis circum adstant satellites; Vide quæ nos in Schollis ad Estheræ

pædictæ, v. 695. Καὶ γὰρ θείων ἀμφὶ τί-ταται Ἀσπίδι ἀπὸ σφραγῆς καλίας ἐν χερσὶ ἔχουσιν. Barnes.

πρὸς γ' Ἰδαίᾳ] Etiam mihi placet Scalligeri Περσ, prope eam in sellis stationem habent, si quidem huc pertinet Hesychii glossa σπασίσι, ὅθεν ἔχουσιν, quam ad h. l. refert Heinsius. Sed fortasse hæc glossa alio spectat. Bonus certe erit sensus, si πρὸς Περσ' active accipiamus, prope eam stant sive collocant sellas suas, i. e. prope eam capiunt sedes. Seidl.

316. πρὸς Περσ',] Hesychius: πρὸς Περσ', ὅθεν ἔχουσιν. Muz.

ἀμφὶ πρὸς Περσ',] De voce πρὸς Περσ' vide superiori nota.

ἀπὸ σφραγῆς] Hic iterum σφραγῆς de personis dicitur, et vinco, vel in servitutem redigo, sonat. Sic Rhæ. v. 450. Πίρρος Ἀχαιοί. Vide quæ nos ad Herc. Fur. v. 700. Barnes.

πρὸς Περσ' et πρὸς Περσ' interdum significant σπασίσι, ut explicat Schol. ad Phœniam. 579. Vid. Barnesium ad nostrum locum. Seidl.

317. Ἰδαία φάρε' Ἰδαίᾳ, ὅθεν θείων. Ida enim mons Phrygiæ notissimus. De Phrygiis autem vestimentis nos supra ad v. 514. Et Callis Rhodiginus Antiqu. Lection. Lib. XVI. c. 10. Phrygiis indumenta mulieribus propria memorat.

Barnes.

318. Περσ' πρὸς] Vox πρὸς a πρὸς deducitur, sicut et πρὸς, et σπασίσι sonat, unde πρὸς πρὸς, et πρὸς πρὸς, argum. fibulatum, Euripid. Rhes. v. 439. πρὸς πρὸς ἀπὸ σφραγῆς ἀπὸ σφραγῆς. Hinc

- ΑΥ. Ἐὰν τίνας τούσδ' ἐν πύλαις ὄρω ξείνους;
 Τίος δ' ἵκατι τάσδ' ἐπ' ἀγραύλους πύλας
 Προσῆλθον; ἢ μου διόμενοι; γυναικί τοι 345
 Αἰσχρὸν μετ' ἀνδρῶν ἰστάσθαι νεανῶν.
 345 ΗΛ. ὦ φίλτατ', εἰς ὑποπτα μὴ μόλης ἐμοί.
 Τὸν ὄντα δ' εἴσει μῦθον· οἶδε γὰρ ξένοι
 "Ἡκουσ' Ὀρίστου πρὸς με κήρυκες λόγων.
 'Ἄλλ', ὦ ξένοι, ξύγνατε τοῖς ἐζημένοις. 350
 ΑΥ. Τί φασιν; ἀγὼρ ἴσθι, καὶ λεύσσει φάος;
 350 ΗΛ. Ἔστιν λόγῳ γοῦν· φασὶ δ' οὐκ ἄπιστ' ἐμοί.

Col. Hem. Quosnam hos in foribus conspicio hospites?

Cujus vero rei causa ad has agrestes fores

Accesserunt? an mea opera indigentes? Mulieri enim

Turpe est, stare cum juvenibus.

345 Ele. O charissime, in suspensionem ne mihi venias,

Verum autem sermonem scies. Hi enim hospites

Veniunt ad me Orestis nunciū mandatorum.

Sed, O hospites, date veniam verbis ab isto dictis.

Col. Quid aiunt? illene est, et lucem aspicit?

350 Ele. Vivit ex horum quidem sermone: dicunt enim non incredibilia mihi.

335. *Κἄρα ε' ἰαίον τεσσέ.* De more caput in luctibus radendi vide supra ad v. 241.

ἰ. ε' ἰαίον τεσσέ. Καὶ ἡ παρὰ Ὀρίστου. Observandum hoc loco, inquit Æmilios Portus, εἰ τεσσέ participium cum genitivo positum, pro τεσσέ, vel παρὰ, eodem modo, quo Homero dicitur: εἴλας εἰς ἰθάκη, pro εἰς ἰθάκη. Barnes.

Markl. ad Suppl. 1099. mavult ἰαίον τεσσέ. Beck.

ἰαίον, i. e. Ὀρίστου. Sciff.

It' ed. Victor.

345. *μῦθος.* Ita MSS. a. β. Vulgo *μῦθος*. [Sic ed. Victor.] Musg.

346. Legitur *ἴσθι*. [Sic ed. Vict.] Sciff.

349. *Τί φασιν; ἀγὼρ ἴσθι, καὶ λεύσσει φάος.* It' ad hunc locum Petrus Victorius Var. Lect. Lib. II. c. 19. Virgilius his verbis induxit Andromachen interrogantem Æneam, repente visum, querentemque, quam et ipsa scire cupiebat, magni animi mulier, nec dum tot adversis rebus fracta, et grata esse sciebat illi; unde quærebat, Æn. Lib. III. v. 339. Quid Puer Æscanius? speratne et ceci-

tur aura? Eodem autem modo induxit Euripides Colonom interrogantem Electram uxorem in Fabula, cui ipsa nomen dedit, ut videatur Epicus Latinus poeta e Tragico Græco hunc locum transtulisse. Cum enim ab opere rediens ille invenisset domi cum uxore loquentes adolescentes duos, ac percunctatus esset, quinam illi forent, accepissetque ab Oreste missos, statim inquit: *τί φασιν; ἀγὼρ ἴσθι, καὶ λεύσσει φάος*. Valet autem apud Latinum poetam *sperat*, quod apud Græcum *ἴσθι* id enim primum interrogari debuit; neque enim mirum fuisset, utrumque tantis malis oppressum vitam finire. Quod vero additur ab utroque, est tanquam declaratio ejus, quod uno tantum verbo, ac nimis concise dixerat. A consequentibus igitur ambo vitam significarunt: nam qui vivunt, luce fruantur, et quasi vecuntur. Præterea quod Virgilius adjunxit: *Et quoniam Puerus est omisse cum parentis?* Ecquid in antiquum Virgilem animosque virides, *Et pater Æneus et Æscanius excitat Hector?* Posterioris interrogationis Agricole illius imitatio

- ΑΥ. Ἡ καὶ τι πατρός, σὺν τι μέμνηται κακῶν;
 ΗΛ. Ἐν ἐλπίσιν ταυτ'· ἀσθενὲς φεύγων ἀπὴρ.
 ΑΥ. Ἥλθον δ' Ὁρέστου τίν' ἀγορεύοιτες λόγον; 355
 ΗΛ. Σκοποῦς ἐπεμφε τούσδε τῶν ἐμῶν κακῶν.
 355 ΑΥ. Οὐκοῦν τὰ μὲν λεύσσουσι, τὰ δὲ σύ που λέγεις.
 ΗΛ. Ἴσασιν οὐδὲν τῶνδ' ἔχουσιν ἐσθιέας.
 ΑΥ. Οὐκοῦν πάλαι χρεῖς τοῖσδ' ἀνιπτόχθαι τύλας.
 Χωρεῖτ' ἐς οἴκου· ἀπὶ γὰρ χρηστῶν λόγων 360
 Ξανίαν κυρήσειδ', οἷ' ἐμὸς κεύθει δόμος.
 360 Αἶρεσθ', ὁπαδοί, τῶνδ' ἔσω τεύχη δόμων·

Col. Numquid etiam patris, et tuorum malorum meministi?

Ele. In spe versantur ista; sed infirmus est vir exulans.

Col. Quem autem sermonem Orestis hac nuntiaturi venerunt?

Ele. Exploratores hos misit meorum malorum.

355 Col. Ergo partim quidem aspiciunt, partim vero tu ipsa narras.

Ele. Noverunt, nihil hac quidem in parte deciderant.

Col. Ergo jampridem ipsis portas apertas esse oportuit.

Ita in aedes: pro laetis enim nunciis

Munera hospitalia accipietis, qualia mea occultat domus.

360 Ferte, O ministri, intra horum vasa:

esse videtur, cum ait: Ἡ καὶ τι πατρός, σὺν τι μέμνηται κακῶν; Ut falsa prorsus explodendaque videntur sententia eorum, qui in Latino carmine parentis valere putarunt patriam. Nam similes etiam hi loci valde inter se sunt; quod ambo has personas, quae interrogant, commotae animo sunt, re nova atque inexpectata perturbatae: Quare convenit ipsis mirifice vehementes hac acrisque interrogatio. Ita ille.

Barnes.

Ἄσθες. Ita Scheferus. Vulgo ἀσθες hic et v. 364. Ἄσθες accentus notavi, quod hic valet ζῆ. Seidl.

350. Ἐπεμψέμεν γὰρ. Hic ἔπεμψε pro ζῆ iterum ponitur. Vide quae nos ad Hippol. v. 357. et ad notam superiorem.

Barnes.

351. Ἡ καὶ τι πατρός, σὺν τι μέμνηται κακῶν. Hunc locum a Petro Victorio observatum habes ad v. 349. Barnes.

352. Ἐν ἐλπίσιν ταυτ'. Hae sunt, quae de illo speramus; inter spes meas reputantur, Orestem et patris sui et meorum infortuniorum memorem, et suarum in-

juriarum, quibus mox remedium quoddam, aut solatium, adhibiturus est.

Barnes.

ἀσθενὲς φεύγων ἀπὴρ.] Vide similem locum supra ad v. 236. Barnes.

353. Leg. εἰς ταμίαν, quoniam tam ducentis, velut per canalem huc derivantes sermonem, vel etiam εἰς ταμίαν, i. e. τῶνδε λαβέζοντες, perperis clarisque enunciantes. Reisk.

358. εἰς εἰσόν. ed. Victor.

359. αὐτὸν αὐτὸν λέγου. Similia Theocriti locus, Idyll. xxii. v. 222. Ὁ γὰρ λέγει δαυὶ δαυὶ, τὸν φέρον. In hoc autem Cobino poeta noster graphicè describit sinceritatem et hospitalitatem animum eorum, quibus res augusta domi, sed mens vere aurea. Quem ideo postea v. 364. et doinceps Orestes egregie laudibus mactat, cum animum illius letiori fortuna dignum deprehendit. Barnes.

360. Αἶρεσθ', ὁπαδοί, τῶνδ' ἔσω τεύχη ἡμῶν. Ὁ γὰρ λέγει, αἶρεσθ' ἐκ τῶνδ' ἔσω τὰ τεύχη, καὶ εἰς τὸν εἰς ἡμῶν καὶ ἔσω, εἰς τὸν, καὶ εἰς τὸν ἀντίστοιχον ἀντίστοιχον φιλοφρονέων ἐπὶ φίλων ἀσθες. Τεύχη

- Καὶ μηδὲν ἀντίσπῃτε, παρὰ φίλου φίλοι
Μολόντες ἀνδρός· καὶ γὰρ εἰ πάσης ἔφυγ,
Οὐ τοι τό γ' ἦθος δυσγενὲς παρὶζομαι. 365
ΟΡ. Πρὸς θεῶν ὃδ' ἀγῆρ, ὃς ξυσεκκλῆπτε γάμους
365 Τὸς σους, Ὀρέστην οὐ καταισχύνειν δέλων;
ΗΛ. Οὗτος κέκληται πόσις ἑμὸς τῆς ἀθλίας.
ΟΡ. Φίῦ. οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς εὐδὲν εἰς εὐαδρίαν· 370
Ἐχουσι γὰρ ταραγμὸν αἱ φύσεις βροτῶν.

Et vos nihil contradicite, quia a charo chari

Venistis viro. Quamvis enim pauper sim,

Non tamen animum degenerem vobis exhibebo.

Ore. Per deos quasso, hincne vir est, qui una nuptias celat

365 Tuus, Orestem probro afficere non volens?

Ele. Hic vocatur maritus meus miseræ.

[noctandam:]

Ore. Papæ. Nullum est certum argumentum ad virorum generositatem dig-

Mortalium enim ingenia magnam confusionem habent.

itaque modernis εἰλλῆ sonat, i. e. Tul-
dum; de qua voce Cuiac. Meursius et
Rigaltius in Glossariis. Anglice: a port-
monteu. Barnes.

ἰστέλλῃ] Pertinet ad servos, qui Ores-
tem atque Pyladem sequuntur. Beck.
εὐδ' scil. ἀδελφῶν. Scidl.

361. ἀντίσπῃτε, scil. ὡς ἴσῃ. Scidl.

363. ἰσχυρίῃ] Ita Barnesius ex Cante-
ri conjectura. Ed. Victor. ἰσχυρίῃ. Musg.

ἰσχυρίῃ] Olim ἰσχυρίῃ, quod Canterus
et Scaliger ἰσχυρίῃ, legendum monuerunt,
et sane longe hac lectio antithesi com-
modior videtur; quare in textum admi-
sius, aliam lectionem in marginem reji-
cientes. Barnes.

ἰσχυρίῃ] Ed. Victor. ἰσχυρίῃ. Illud
restituit Canterus. Confusio est frequen-
tissima. Scidl.

364. α. ἐνισκλήνῃ γάμους τοῖς εἰνέῃ.]
Scil. quales sunt. Nondum enim virgi-
nem tetigerat. Conf. v. 270. et 271.

Scidl.

366. τίσις ἰστέ τῷ ἀθλίῳ.] Possessiva
genitivos post se recipiunt, cuiusvis ad-
jectivi, qui ad genitivum primitivi in
possessivo inclusi referuntur, ut: Nostros
vidisti fletis oculis, et Horat. — scripsit
cum nota verbo legat vulgo recitare timen-
tis. Sic in hoc loco: τίσις ἰστέ τῷ ἀθ-
λίῳ, subaudi ἰστέ, pronominis primitivi.

Barnes.

367. Φῦ. εἰς τὴν ἀκρίβειαν] De φῦ ex-
tra versum numerando plus semel monui-
mus. Vid. ad Herc. Fur. v. 1079. et
Hecub. v. 1098. etc. Hunc locum, a
versu nempe hoc ipso ad v. 309. inclu-
sive, egregie vertit Hugo Grotius in Ex-
cerptis. Barnes.

Hugo Grotius, qui in Excerptis. p. 358.
totum hunc locum usque ad v. 392. ver-
tit, hunc et sequentem versum sic reddit:

Indicia cuiusquam certa virtutis patet,

Sed animus hominum discrepat promiscue.

Scidl.

370. Τὴ μετὰ ἰστέ.] De hac phrasi vide
ad Ion. 396. Barnes.

χρησά γ'] Ita Brubach. Vulgo χρη-
σά γ', ut etiam habet Grotius. Etiam v.
370. malim χρησά γ'. Scidl.

371. Λαμῆ] Menander eadem metapho-
ρα ψυχῆς ἔχειν τὸ πλουσιῶς apud Sto-
bæum c. 93. Male igitur Scaliger λαμῆν
Musg.

Λαμῆ γ' ἰστέ ἀθλίῳ πλουσιῶς φησὶν αὐτῷ.]
Grotius vertit: Alioquin ditēs mētis in
penuria. Nec infacete poëta homini re-
bus huius seculi abundantis mentis indi-
gentiam objicit. At Josephus Scaliger,
acutius penetrans, putat, Λαμῆν hic legi
debere. Certe Λαμῆ, quæ vox alioqui
pestem sonat, etiam improbum hominem
denotat: ita nostre literæ Psalm. i. v. 1.

- 'Αλλ' εἰς ὅπλ' ἔλθω; τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων 380
 Μάρτυς γίνοιτ' ἂν, ὅστις ἐστὶν ἀγαθός;
 Κράτιστον εἰκὴ ταυτ' εἶναι ἀφειμένα.
 380 Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, οὗτ' ἐν Ἀργείοις μέγας,
 Οὗτ' αὖ δοκῆσαι δαμάτων ἀγκυμένους,
 Ἐν τοῖς τε πολλοῖς ἂν, ἄριστος εὐρέσθῃ. 385
 Οὐ μὲ φρονήσειδ', οἱ κινῶν δοξασμάτων
 Πληρεῖς πλατῦσθαι; τῇδ' ὁμιλίᾳ βροτοῦς

An ad arma veniam? quis vero lanceam aspiciens,

Testis esse queat, quisnam sit strenuus?

Optimum est hæc temere neglecta relinquere.

380 Hic enim vir, neque inter Argivos magnus,

Noque etiam gloria domus inflatus,

Unusque ex plebe, optimus est inventus.

An non aspictis, qui variarum opinionum

Pleni erratis? Et ex consuetudine mortales

leviter mutata litera pro γ', scripti Γ inter λέσσαι et ἔλθω. Hic enim sensus et ordo verborum: 'Αλλ' ἔγωγε εἶναι Πρίαυ λέσσαι ἢ εἰς ἔλθω, ἔγωγε λείψεται, εἰς φαλόνερα, καὶ εἰ ἀπὸ τῆ χειρὸς ἀπογασσείνα. Barnes.

377. Heath. emendat: ἀλλ' εἰς τῶλ' ἰλ-ῶν, scil. κρίσις. Beck.

Male Heathius conjicit ἰλῶν. Scidl.

378. *Itens levis ἀγαθίης*] Ita pro ἀγαθῇ, quod prius obtulit, scribo, ob verum, et quia emphasis quædam ita postulat: præterea Scaliger necum stat.

Barnes.

ἀγαθίης] Veteres editiones ἀγαθίης. Victorii tamen Ed. Princ. ἀγαθίης.

Scidl.

379. Heathius: "Ex Diogene Laërtio Lib. II. §. 33. discimus Socratem, cum hæc fabula publice recitabatur, in theatro adfuisse, et hoc v. audito surrexisse et e theatro fuisse egressum, dicentem, ridiculum esse, mancipium, si non inveniat, dignum inquisitione iudicare, virtutem autem ita subtrahi permittere. In hodiernis quidem Laërtii exemplaribus hæc versus ex Euripidis Auge citatur; sed hanc ipsam fabulam designari manifestum, opinor, erit versus proxime præcedentes expendenti."

Pro ἰλῶν Touplius ad Long. p. 242. mavult εἰς, quod deterius est. Pertinet ἰλῶν

non ad ἰλῶν sed ad ἀφειμένα. Bene Grotius;

Hæc melius ergo alioce sic ferri, ut cadunt.

Scidl.

381. ἀγκυμένους] MS. β. ἡγκυμένους. Verum puto ἡγκυμένους. Musgr.

382. *Itens*, i. e. ἔλθω, ut Androm. 694. Herc. Fur. 288. Fragma. Ixion. I.

ἀγκυμένους] "MS. β. ἡγκυμένους. Verum puto ἡγκυμένους." Musgravius. Minime omnium. Hoc esset, non *experire se ge-*

rens propter gentis suæ gloriam, quasi vere ex generosa stirpe esset oriundus. Sensus est, non *gentis nobilitate clarus factus*. Eodem modo hoc participio noster utitur Fragma. Phryx. XIV. et Fragma. Inc. XVII. Scidl.

382. Ἐν τοῖς τε πολλοῖς δὲ,] Ἐν τῇ λέ-
 μῳ, εἰ πολλὰ, vulgus. Barnes.

ἰλῶν.] Heathius mavult εἰλῶν. Sed in hoc verbo augmentum non ponitur. In Iphig. Taur. 778. jam Marklandus et Musgravius correxerunt εἰλῶν. Scidl.

383. α. Οὐ μὲ φρονήσειδ', εἰ κινῶν δοξασμάτων Πλάτῳ πλατῶνθαι.] Οὐ μὲ φρονήσειδ', καλῶς καὶ ἐλθῶν δολοῦν, μὲν εἰ νο-
 νοσώμεθα γινώσκονθαι; Ita locum vertit Grotius: *Opinionum credulorum vana genus, Numquamne posito errore dicetis viros ita ass-
 timare, nobilisque ex moribus? &c.*

Barnes.

- 385 Κρεῖνται, καὶ τοῖς ἤδεσιν τοὺς εὐγενεῖς ;
Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τὰς πόλεις οἰκοῦσιν εὖ,
Καὶ δαίμαθ'· αἱ δὲ σάρκες αἱ κινεαὶ φρενῶν, 390
Ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσὶν· οὐδὲ γὰρ δερὶ
Μᾶλλον βραχίον σθιναρὸς ἀσθενούς μένει·
390 Ἐν τῇ φύσει δὲ τοῦτο, καὶ εὐφυχία.
Ἄλλ', ἄξιος γὰρ ὁ, τε παρὼν, ὁ, τ' οὐ παρὼν
Ἀγαμέμνωνος παῖς, οὔτερ οὐνεχ' ἤκομιν, 395

385 Judicabit, et ex moribus nobiles?

Tales enim viri civitates administrant bene,

Et domos: at carnes vacuae mentis,

Ornamenta fori sunt. Neque enim in praelio

Robustum brachium fortius quam imbecillum ferit:

390 Hoc enim in natura positum est, et in animi praesentia.

Quare, dignus enim est et praesens, et absens

Agamemnonis filius, cujus gratia venimus,

οἱ κινεὶ δαῖμαρται κλ. κλινεῖται; i. e.
Quia, majoris scilicet, quam par est, divi-
tias et generis nobilitatem aestimantes, fal-
sarium opinionum pleni a vera via aberran-
tis. Similiter Isocrates Epist. ad liberos
Jasonis, p. 1006. Βαλ. ἐμὰς καὶ ἑταίρας
κλινεῖται καὶ πολλὰν ἡμαρτανότα πρὸς
μᾶλλον. Totum autem hunc locum usque
ad v. 390. in Excerpta sua retulit Sto-
bæus Serm. LXXXIV. p. 490. (Floril.
p. 353.) ubi varias quasdam lectiones de-
prehendere licet. Pro φρενῶν? Trinca-
vellus et Gesnerus legunt φρενῶν. V.
385. apud Trincavellum legitur κρεῖνται
pro κρεῖνται. V. 386. omnes Stobæi edi-
tiones habent τινεὶ pro τινεῖται, et v. 387.
βρενῶν pro βρεῖν, (quod posterius jam
correxat Gatacker. Op. Cris. p. 511.)
versu denique 388. ἴσος pro ἴσος. Scidl.
384. τῇ τῇ φύσει, &c.] i. e. et potius
ex vita et moribus de mortalium nobilitate
judicabit? Scidl.

386. Οἱ τινεῖται, scil. ἀγνοοῦν τοῦ ἔθους.

neque vite moderatione, vel sibi vel aliis
utiles esse possint. Hos recte dixeris
carnes mente et ratione vacuas, ac fori stu-
tius; cum bene oculis et adspectui blan-
diuntur, at nihil præterea valent. Ex
Gasparis Stüblii notis. Burnet.

388. Leg. ἴσος, pugnant, prædium. μέν
est i. q. ὑπερίτω. Beck.

Ἀγάλματ' ἀγορᾶς] Comparat Gatacke-
rus, Lib. I. Nostri Fragm. Autolyc.
III. 10. ex Athen. Deipnos. X. 2. καὶ
εὐχόμενος ἀγάλματα φρενῶν.
ἴσος] Ita, ut dictum est, Stobæus.
Idem optime conjecerat Reiskius. Sic
Noster Heracl. 744. κακὸς μέντος ἴσος.
Verit Græcius:

Nec securus

Robusta teneris brachia hastam acceperat.

Vulgo legitur ἴσος. Scidl.

389. μέν.] Optime Tyrwhittus: "Cor-
rigendum opinor μέντος. Sic Cyclop. v. 7.

Ἐπαυδαὶς ἴσος ἐν μέντος μέντος ἴσος."

Marg.

Immo, qui robusto est corpore, is ma-
jori vi poterit μέντος, sed non ideo etiam
μέντος, i. e. hostes fortiter excipere, neque
cedere loco. Similiter Sophocl. Antig.
671.

ἴσος τ' ἐν τῇ χυμῶν χρεωσταζομένη

387. α. αὐτὸν δὲ σάρκας αὐτὸν κινεαὶ φρενῶν
ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσὶν.] Pulcherrime dic-
tum in eos, qui externam quandam digni-
tatis speciem præ se ferentes, animos habent
stupidos, ac humilibus curis occupa-
tos, quique sunt, ut poetæ verbis utar,
ἰσώτοις ἀρχῆς ἀρκεῖται, et tamen honores
in republica gerunt; cum neque consilio,

- Δεξιόμεθ' οἶκον καταλύσεις· χωρεῖν χρεῖν,
 Δμῶις, δόμων τῶνδ' ἐντός· ὡς ἐμοὶ πίτης
 395 Εἶη πρόθυμος πλουσίου μᾶλλον ξένος.
 Αἰτῶ μὲν οὖν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων·
 Ἐβουλόμην δ' αἶν, εἰ κασίγνητός με σὺς 400
 Εἰς εὐτυχούντας ἦγεν εὐτυχῶν δόμους.
 Ἴσως δ' αἶν ἔλθοι· Λοξίου γὰρ ἔμπειδοι
 400 Χρησμοὶ, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐῷ.
 ΧΟ. Νῦν, ἣ πάροιθεν μᾶλλον, Ἠλίκτρα, χαρᾷ
 Θερμαινόμεσθα καρδίαν· ἴσως γὰρ αἶν 405
 Μόλις προβαίνουσ' ἡ τύχη σταίη καλῶς.

Accipiamus adium diversoria: ire oportet,
 Famuli, intra has domos. Quia mihi pauper

- 395 Alacer hospes fuerit potius, quam dives,
 Laudo igitur hujus viri oblatum hospitium:
 Mallem tamen, si frater me tuus
 In aedes felices ipse felix duxisset:
 Fortasse autem venerit. Apollinis enim rata sunt
 400 Oracula, mortalium vero divinationem valere sino.
 Cha. Nunc quam ante magia, O Electra, gaudio
 Incalescimus cor; fortasse enim
 Ægre progrediens fortuna, consistet præclare.

πίστις τίςποτε ἀγαθὴν παρεστένοι.

Schell.

391. 'Αλλ', ἔπος γὰρ ἔ, τι παρὰ, ἔ, ε' εὐ
 παρὰ] Ænigmatice loquitur Orestes, de
 seipso, qui cum revera præsens esset, absens
 putabatur, utpote qui Nuntius Orestæ ha-
 bitus est, ipse Orestes existens. Barnes.

394. α. ὡς ἐμὸν — ξένος.] Videtur hoc
 dicere: Diviti hospiti præfero pauperem,
 qui propenso sit animo. Lobeckius de
 usu Apostroph. p. 20. conficit πρὸς τὸν
 loco πρὸς τὸν. Schell.

397. Ἐβουλόμην γὰρ, i. e. μᾶλλον
 ἐβουλόμην γὰρ. Vid. ad Lamb. Bos. El-
 lip. p. 769. sq. Schell. Schell.

399. α. Λοξίου μὲν ἔμπειδοι Χρησμοὶ. βρο-
 τῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐῷ.] Certa sunt
 Phœbi patriæ Oracula; Homineum nil mor-
 tui præstigii. Ex Hugonis Grotii Ver-
 sione. Et hic locus cum mille aliis Eu-
 ripidii characterem et genium sapit. Ita
 ille solet predicationes cujuscuque generis,
 sive ex astrologia, sive ex auguriis, sive

oraculis petitas, propinare nobis deriden-
 das; Consule quæ nos ad Helen. v. 333.
 item v. 743. item Herc. Fur. v. 596. Ut
 et Phœniss. v. 784. item 879, &c.

Barnes.

401. α. χαρᾷ Θερμαινόμεσθα καρδίαν.]
 Imitatio Homerici Ἰλλίου Σοῦς ἐλπίδα, et
 illius Odys. ζ. v. 155. — μάλα πρὸς ὅροι
 Σοῦς Αἰὼς ἐξερκεύμενος λαίττω. Ἡ χαρὰ
 γὰρ θερμαίνεται, εὖ δὲ λουφάει καὶ φέλλει,
 ἐργάζεται καὶ κενεῖται. Hinc nos Franciados
 nostræ Lib. III. v. 777. Sancto omine
 pugnam Te vidi ingreßum; et letabor
 pectore toto, Persuadeat genus ad tuium
 fervore calcandi. Barnes.

406. Τί γάρ.] In Ed. Victor. Prime. sig-
 num interrogationis deest. Schell.

407. Ἐ τοι μαντεῖ, &c.] "Εὖ τοι μὲν, sub-
 audi δὲ δέχου, et verte: nomen et vic-
 tum teneum et deficientem etiam offen-
 dentes, in eo tamen acquiescent?" Hea-
 thius. Male. Negligentius locutus est
 poëta, qui hoc vult: ἐπίβλητος ἐν μαντεῖ
 εἰς ἄνθρωπον, ὃ ἐν μὲν μαντεῖ. Ceterum Edit.

- ΗΛ. ὦ τλῆμον, εἰδὼς δαμάτων χρεῖαν σῖθεν,
 405 Τί τούσδ' ἰδίξω μίζοντας σαυτοῦ ξένους;
 ΑΥ. Τί δ'; εἴπερ εἰσὶν, ὡς δοκοῦσιν, εὐγενεῖς,
 Οὐκ ἔν τε μικροῖς, ἔν τε μὴ, στέρξουσ' ὅμως; 410
 ΗΛ. Ἐπεὶ νῦν ἐξήμαρτες, ἐν σμικροῖσιν ἄν,
 Ἐλθ' ὡς παλαιὸν τροφὸν ἱμοῦ φίλου πατρός·
 410 Ὅς ἀμφὶ ποταμὸν Ταναὸν Ἀργείας ὄρους
 Τίμοντα γαίης, Σπαρτιάτιδος τε γῆς,
 Ποίμναις ὁμαρτεῖ, πόλιος ἐκβεβλημένος· 415
 Κίλσει δ' αὐτὸν, εἰς δόμους ἀφιγμένον,
 Ἐλθῖν, ξένων τ' εἰς δαῖτα πορσύναι τινά.

Ele. O miser, cum nôris tuarum ædium penuriam,

405 *Cur istos excepisti majores te hospites?*

Col. Quid, etiam si sunt, ut videntur, nobiles?

Annon inter tenues, et inter non *tenues* acquiescent æque?

Ele. Quando nunc peccasti, homo tenui fortuna,

Atque ad veterem meæ chari patris altorem,

410 *Qui ad amnem Tanæum, Argivæ fines*

Secantem terræ et Spartani soli,

Ejectus civitate, greges sequitur;

Jube autem ipsum, cum in ejus domum veneris,

Venire, hospitumque ad convivium aliqua præbere,

princeps et antiquissimæ omnes pro *ερίξουσ'* habent *ερίξουσ'*. Sed *ερίξουσ'* Victorius manu in margine adscripsit, ut con-
 jecerat Hartungus apud Stöblinum. *Schidl.*

404. Ἐπεὶ νῦν ἐξήμαρτες, &c.] Continuat Electra suam orationem non attendens ad mariti objectionem. Sensus est: Quandoquidem in eo peccasti, quod hospites hosce recepisti, quum sis in re tenui, &c. *Schidl.*

409. ἱμοῦ φίλου πατρός.] MS. β. ἱμὸν φίλου πατρός. *Mug.*

Ἐλθ' ὡς παλαιός, &c.] Hic iterum ὡς pro si, de qua re nos plus semel. Vide ad Bacch. v. 1278. *Barnes.*

ἱμοῦ φίλου] Musgravii MS. β. ἱμὸν φίλου, quem lectio intelligi possit, si hæc verba interpretatione a ceteris disjungantur et construantur *ἱμὸν ὡς παλαιὸν τριῖς πατρός, ἱμὸν φίλου.* Cf. supra v. 285. ubi de eodem viro Electra ὡς τὸν ἱμὸν φίλου. Sed est tamen hæc ratio paulo durior. *Schidl.*

410. Ταναὸν] Emendat Barnesius Τανῶν ex Pausania, p. 81. *Mug.*

410. α. Ὅς ἀπὶ ποταμοῦ Τανῶν, Ἀργείας ἔχον Τίμοντα γαίης, Σπαρτιάτιδος τε γῆς.] Cum olim Ταναὸν legebatur, Τανῶν correximus ex Pausania, qui in fine Corinthiacorum hæc habet fol. 81. lin. 3. Ἐπει δὲ ἄρ' αὐτῶν ποταμὸς ἀπαιδύμενος Τανῶν· οὗ γὰρ δὲ αὐτοὶ ἐκ τοῦ Πάριοντος ἀπαιδύμενοι δὲ τῆς Ἀργείας, καὶ λαβόμενοι ἐς τὴν Θουρίαν αἰλύνται. Gaspar Stöblinus hunc locum notavit. *Barnes.*

Heathius Ταναὸν metri causa præfert.

Ταναὸν] Ita Libri. Barnesius ex Pausania, Lib. II. fin. quem Stöblinus citat, emendavit Τανῶν. Heathius tamen Pausaniam potius ex Euripide emendandum judicat. Hermannus Ταναὸν etiam ideo præfert, quod hæc sit Græca vox. *Schidl.*

412. φίλου metri gratia scribunt Heath.

et Reisk. *Beck.*
 φίλου] Ita Schæferus. Vulgo φίλου

- 415 Ἦσθήσεταιί τοι, καὶ προσεύξεται Διοῖς,
 Ζῶντ' εἰσακούσας παῖδ', ὃν ἐκώλ'ξει ποτὶ.
 Οὐ γὰρ πατρώων ἐκ δόμων μητρος πάρα 420
 Λάβοιμεν ἂν τι· πικρὰ δ' ἀγγίλλαιμεν ἂν,
 Εἰ ζῶντ' Ὀρέστην ἢ τάλαι· αἰσδοῖτ' ἔτι.
 420 ΑΥ. Ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, τούσδ' ἀπαγγιλῶ λόγους
 Γέροντι· χώρει δ' εἰς δόμους ὅσον τάχος,

415 Gaudēbit sane, et supplicabit diis,
 Ubi vivum audierit juvenem, quem olim servavit.
 Non enim ex paternis aedibus a matre
 Accipiemus quidquam: Imo vero nunciaremus tristia,
 Si vivere Orestem adhuc misera illa intelligeret.
 420 Cf. Ergo, quoniam hoc placet tibi, haec nunciabo verba
 Seni: tu vero ito in aedes quam celerrime,

[ita ed. Victor.] contra metrum. Quod
 Heathius et Reiskius malunt εἰλεω, ca-
 forma in senariis tragicis non utuntur. Scidl.

413. Ed. Victor. αὐτὸς εἰδ' εἰς ἕλμας.
 Sed εἰδ' recte omittit Barnesius. Lego
 praeterea ἀφ' ἡμέρας pro ἀφ' ἡμέρας. Mung.
 413. α. Κίλει δ' αἰνῶν, εἰς ἕλμας ἀφ' ἡ-
 μέρας, [ἑλῶν.] Cum εἰδ' olim inter αἰνῶν
 et εἰ male interserebatur, illud cum Scal-
 ligero fortiter rejecimus. Canterus hac
 in parte minus feliciter legebat: Κίλει δ'
 αἰνῶν εἰδ' εἰς ἕλμας ἀφ' ἡμέρας, nulla versus,
 nec, ut puto, sensus, cura habita. Emi-
 lius Portus negatur. Barnes.

εἰς ἕλμας ἀφ' ἡμέρας, i. e. domum suam
 revertens e paucis. Cf. ad v. 6.
 Respiciunt ad verba αἰνῶντος ἡμερῶν, v.
 antecedente. Bene enim Heathius mon-
 net, domum suam ipsi proficiscendum
 fuisse, ut inde dapes hospitibus peteret.
 Ceterum in editione principe ante εἰς in-
 seritur εἰδ', quod cum Scaligero et Bar-
 nesio omisimus. Possit tamen aliquis
 conjicere:

αἰνῶν δ', αἰς εἰδ' εἰς ἕλμας ἀφ' ἡμέρας.
 αἰνῶν,

ut conjungantur αὖ ἀφ' ἡμέρας. Sed illud
 αἰς non videtur satis opportuno loco pos-
 tum. Scidl.

416. λαλῶ[ν] Praesens pro praeterito,
 ut saepe apud tragicos. Similiter post
 relativum Soph. Trach. 20. Philoct. 261.

Scidl.

419. αἰσδοται, i. e. παρ' ἑμὸν αἰσδοται.

Scidl.

421. MSS. α. β. καταῖτι γ' ἐς ἕλμας.
 MS. γ. καταῖτι γ' ἐς ἕλμας. Mung.

423. καταῖτι μιν.] Schneiderus in
 Lexico explicat per καταῖτι, eo signifi-
 catu, quo καταῖτι dicitur de dapibus.

Scidl.

424. καταῖτι γ' ἐς ἕλμας] Victorius et
 Editiones καταῖτι εἰς ἕλμας, quod minus
 placet. Scidl.

425. His a Colono dictis Electra do-
 mum redire videtur et, quae sequuntur,
 ille aut secundum aut ad Chorum dicit.

Beck.

426—432. Apud Stob. Grot. XCI.
 p. 367. Burn.

426. εἰς' ἀν' ἑλ' γούρας εἰλεω,] Stobaeus, c.
 91. Ed. Grot. εἰς' ἀν' ἑλ' γούρας εἰλεω.

Mung.

'Εν εἰς' εἰλεω] Syllaba prima in εἰ-
 λεω est communis; de qua re vide quae
 nos cumulavimus ad Hecub. v. 1090.

Barnes.

Si lectionem Stobaeam (vid. not.
 Mung.) admittamus (cui tamen vulgatam
 longe preferendam ducō), dicendum est,
 γούρας regi a τανύταις, quando in talis co-
 gitationes incidit. Beck.

Legitur vulgo ἐν εἰς' εἰλεω δ' ἑλ' γούρας
 εἰλεω. Schaeferus εἰλεω mutavit in
 εἰλεω. Sed Stobaeus Floril. XCI. p. 367.
 pro γούρας εἰλεω habet γούρας εἰλεω, quam
 lectionem Heathius mire construit et ex-
 plicat. Legendum, ut edidimus, γούρας

Καὶ πάντες ἰξάρτυε· πολλά τοι γυνή

425

Χρήζουσ' ἂν εὑροι δαιτὶ προσφορήματα.

*Ἔστιν δὲ δὴ τοσαῦτα τῶν δόμοις ἔτι.

425 "Ωσθ' ἔν γ' ἐπ' ἡμᾶρ τοῦσδε πληρῶσαι βροῦς.

Ἐν τοῖς τοιούτοις δ' ἥνυχ' ἂν γνώμη πίσσι.

Σκοπῶ τὸ γρήγορ', ὥς ἔγινε μέγα σθένος.

490

Πέποις τε δοῦναι, σώμα' τ' εἰς νόσον πέσον

Resque domesticas para: multa enim mulier.

Sī velit, inveniet ad convivium fercula.

Tantum autem adhuc nobis est domi.

425 Ut unum saltem in diem bosce replere possim cibo.

Cum autem in huiusmodi res cogitatio inciderit,

Considero pecunias, quam magnam habeant potentiam.

Ut et hospitibus dare posuimus, corpusque in morbum incidens

visus, qua ratione variae istae lectiones conciliantur. De subscripto: a libralibus passim in: mutato vid. Schaef. Melet. Crit. p. 112. sq. *Nirvus visus* idem est quod *visus in visus*, incidere in cogitationem. Sic Orest. 88. *ἰπνισιν visus* Th. Sensus est: Quando, tui talis quae accidit, in meditationem incidere, intellige, &c. Eterum in Soph. Trach. 705. legitur *visus visus*, unde si quis putet Stobaei lectioni auctoritatis aliquid accedere, ei demonstrandum est, non modo dici posse *visus visus* pro *visu visus*, sed etiam, quomodo talem explicationem loci nexus ferat. Schell.

427. Στοιχὰ καὶ χροιάς, ἐν ἱσυχίᾳ
 ὄντων, Locus communis valde insignis
 et memorabilis de usu pecuniae. Demosthe-
 nis, Lib. I. Olynth. Ὁ δὲ καὶ χροιάς,
 καὶ αὐτὸς αἰσθῆσις ἡβῆς, γυνὴ δὲ αὐτὸν
 ἔκρινεν. Nec enim opes sunt tantum, ut
 Ovidius vocat, *instrumenta malorum*, sed
 et virtutum instrumenta; si quibus liis recte
 utatur, in Dei, ecclesiae et literarum ho-
 norem et incrementum, in publicum do-
 nique commodum et pauperum beneque
 merentium emolumentum. Nec enim aliud
 et ipse sunt, quam Dei dona, de
 quibus Homerus: ὄντων ἀνθρώπων ἑστὶ
 θεῶν ἱσυχία δόξα. Vide Phœnus, v. 449.
 Τα καὶ χροιάς ἐξ ὁρίωνται ἐμπίστων, et
 illustri in locum. Hunc igitur locum
 Hugo Grotius ita vertit, Joham. Stobæi
 Florileg. c. 91. cui titulus: Ἐπὶ τῶν
 καὶ χροιάς. Hæc cuncta cum ratione ad normam

puto, Tum quanto eis sit cogito pecuniæ;
Ut des amicitia; corpus ut morbo grave
sumus reficiat. Nam quod ad victum at-
tinet, Nil penæ refert: quippe satiatu cibo
dutræque pauperumque insatandum ferunt.
Notandum vero obiter, apud Stoicorum
legi in versu præcedenti pro γυναικας αἰσας,
quod ad marginem notavimus, γυναικας
αἰσας. Nostra tamen lectio melior, quæ
in altera oportet esse, vel aliud simile
subaudiri, certe γυναικας αἰσας regi hic
non potest. Sensus enim et ordo verborum hic:
"Hic in de Eryxæ puer aἰσας in τοῖς
συνεῖναι, δεκαετηρίῃ ἰσοδυναμῶν, ἢ πένταχρο-
νισ, ἢ ἑξαετηρίῃ, καὶ ἑξαδύναμι, τρεῖς ἑκα-
πὺς αὖ γυναικας πῶς ἀναπαύει." Et de τὰ
ἀνὰ αὐτὰ ἀπὸ λαοῦ λαοῦ. Barnes.

428. Φίλας et Λέων,] Plutarch. II. p.
33. C. ubi MS. frustra obtulit Δωρόδοτον
ἐπεὶ οὐκ ἔστι Δωρόδοτος Λέων. Ber.

Plutarchus de Aud. Poët. p. 33. ed.
Franc. hunc verum, quem sic citat:

qilay vi laṭmai, sūmā v' tū sūmā parā
laṭmai laṭmai.

a *Cleandro mutatum* case report in :

είναι το δέντρο, εἰμὲν ἂν εἰς αὐτὸν ποιεῖ
ἀσέβειαν ἰσχυρότατην.

Lectionem *ἁγίας ἱεῖρας* dudum correxerunt. Sed *φίλος* pro *φίλος* etiam Stobaeus habet, idemque paulo post *ἱερὰς* pro *ἱεῖρας*. Sed supra v. 235. *καὶ κατ' ἁγίας* *ἱεῖρας*. coll. Alcest. 804. Cycl.

Τοῖς ἀμετρήτοις ἱερταῖς,
Πίμπουσαι χοροὺς μετὰ Νηρηΐδων·
435 "Ι' ὁ φίλαυλος ἐπαλλε δελφίς
Πρωῶραις κυανεμβόλοι-

Innumeris remis,
Ducentes choros cum Nerei puellis,
435 Ubī tibiā-amans delphinus exultabat
Pruis caeruleis

posse hos numeros censet, ut e quatuor
ordinibus compositi putentur hoc modo :

— | — | — | — | — | —

De quarta ab initio syllaba ancepiti comparat similem aliorum versuum rationem, ut de quibus diximus de Versu. Dochm. p. 261. seq. Scidl.

435. ἀμετρήτοις] Metro satisfaceret εἰς μετρήτους, bene coniectura. Vide Interpretes Virgilii ad Æncid. IV. 418. Musag.

Τοῖς ἀμετρήτοις ἱερταῖς.] 'Αμετρήτοις, ἔργον ἀμετρήτου· χρίτων γὰρ εἰς αὐτοὺς τῶν, καὶ πλείον ἱερτὰ εἶναι ἔχον. Τῶν γὰρ αἱ μὲν εἰσαριθμεῖται, αἱ δὲ τετρακτῆται, ἵτι δὲ καὶ πεντακτῆται εἰς δελφίαν ἔσαν. Ὅθεν ἀναφῆς ἡ ἀριθμὸς τῶν ἱερτῶν, εἴτις τῶν τῶν ἐαρίστανται. 'Αμείτρητοι εἰς καὶ ἀμετρήτου εἰς δελφί, εἴτις ἡ παντοῖς ἀριθμῶ ἱερτῶν, ἀλλ' εἰς ἀριθμὸς εἰς ἱερτῶν. Barnes.

Versus glyconius est τελευταχρόνιος ex epitrilo secundo, cui opponitur di-
aprosodus, et choriambo. Nam ἀμείων in
antistropha primam corripit, et sic quoque
ἱερτῶς secundam. Beck.

435. π. Τοῖς ἀμετρήτοις ἱερταῖς, Πίμπουσαι χοροὶ μετὰ Νηρηΐδων] Ita distinguo et lego, novos ἱερτῶν τοῖς ἱερταῖς, cum
choro Nereidum. Reisk.

436. Πίμπουσαι χοροὶ μετὰ Νηρηΐδων] Πίμπουσαι χοροὶ, ἔστιν ὑποτακτικὸς ἄλλοις τῶν καὶ χοροῖς αὐτοῖς κατὰ εἴρη-
κα αἱ τῶν ἱερτῶν δι, μετὰ Νηρηΐδων, δι
αὐτῶν ἡ Πίμπου. Barnes.

Πίμπουσαι χοροὶ, i. e. ducentes cho-
ros. Ita dicitur αμείων πῖμπου. vid.
Hesr. Steph. Thes. III. p. 197. A.
Quid velit poeta, ipse optime explicat
Hel. 1450. Φοῖβος Σιδωνίς δ' οὐχὺν
ἀδωκα — χοροὶ τῶν ἀλλήλων δελφίαν.
Cf. etiam Soph. Œd. Col. 717.

εἰδέναι
δελφίαν, τῶν ἱερταῖς
Νηρηΐδων ἀμείωνται,
et Nostri Iphig. Taur. 429. Ceterum
vulgo legitur Νηρηΐδων. Vid. ad antistro-
phicum. Scidl.

435. φίλαυλος] Plinius Hist. Nat. Lib.
IX. c. 8. Delphinus — multetur symphonie
canti, et præcipue hydraulici soni.

ἱεαλλε] De choris Delphinum vide
Oppian. Halieut. Lib. I. v. 670.

"Ι' ὁ φίλαυλος ἱεαλλε δελφίς] Delphis
dicitur φίλαυλος, ob amorem musicæ, quo
hic piscis ardere præ cæteris putatur.
Quod Aul. Gellius, Lib. XVI. c. 19.
Arionis exemplo ostendit. Quæ sive
historia, sive fabula, sustissime Græco
carmine luditur, in libro Lipsiæ impres-
so anno 1588. de quo nos ad Medeam
principium. Lucianus in Dialogis ad
illam respicit, et Æsopus in quadam fa-
bula. Historiam nobis primus tradidit
Herodotus in Clío, sive Lib. I. c. 24.
Præterea quod Delphines sint φιλάου-
σαι, et proinde navigantibus comites se
facere soleant, et, ut vocat Euripides, φι-
λάουσαι, tradit Oppianus in Halieuticis et
Plinius Natural. Histor. Lib. IX. c. 8.
Gellius Lib. VII. c. 8. Barnes.

"Ι'.] Cave de tempore intelligas. In
progressa sententia latet in mari. Nos-
ter Iph. Taur. v. 427.

ι' ὁ ἀμετρήτως ἱερτῶν ἀμείωνται
ἔστιν ὑποτακτικὸς αὐτοῖς
τῶν Νηρηΐδων χοροῖς.

ἱεαλλε, i. e. ἑτάλλων. vid. Person. ad
Oren. 316. qui tamen ibi male corrigit
ἀμείωνται, metro non intellecto. Eodem
modo paulo post v. 476. habebimus ἱεαλ-
λοι pro ἑτάλλων. Scidl.

436. χοροὶ non videtur ab εἰσαριθμεῖται
regi posse. Legendum;

σιν εἰλισσόμενος,
Πορεύων τὸν τᾶς Θέτιδος
Κοῦφον ἄλμα ποδῶν Ἀχιλλῆϊ,
Ἐὺν Ἀγαμέμνονι, Τροίᾳς

440

Circumvolutus,
Deducens Thetidis filium
Levem saltu pedum Achillem,
Cum Agamemnone, Trojam

440

γράφει περιεβαλὼν
ἐκδιδύμενον.

Musg.

κοιταμβάλλων] Hunc et antec. v. legimus in Aristoph. Ran. v. 1317. Vid. antistropham. Scidl.

437. Recte se habet. cf. Orest. 891.

Por.

438. Παύων] Soph. Œd. Col. 1475.

ἀλλ' ὅς τ' ἐχάρη μοι μέλας
ἔκαστα χάρει εὐδὲ τις ἐκροσέτω.

Pro quo, quod diligenter notes, paulo ante v. 1457.

οὐδ' ἄν, ὃς τ' ἐκροσέτω,

τίς εἴη; ἄρ' οὐκ ἔστι θεοῖα σέβη.

Scidl.

439. Ἀχιλλῆϊ.] Metrum postulat Ἀχιλλῆϊ. [Hec.] Musg.

Κοῦφον ἄλμα ποδῶν Ἀχιλλῆϊ.] De velocitate Achillis nos alias ad Iphigen. Aul. v. 206. Et Homero saepe εἶλες ἄνεις et σάδοντες, σάδοντες et ταχέως et εἶλες ταχέως dicitur. Aliud autem hic intelligi videtur; Quum enim oraculo praediceretur, illum, qui primus in terram Trojanam descenderet, eamque pedibus primus tangeret, primum moriturum, dubitantibus ceteris Graecis, Achilles, monitu Ulyssis clypeo in terram projecto, in illum saltu se jecit, quem Protesilaus deceptus est secutus, et sic terram Trojanam primus pedibus tetigit, (Achilles enim in clypeum stetit) primusque ab Hectore cecus perijt. Barnes.

Ἀχιλλῆϊ] Ita Hesychius. Vulgo Ἀχιλλῆϊ. Ceterum vid. ad v. 451. Scidl.

Versus scilicet glyconius est πέντασχημα ὁμοῦ ex epitrito secundo pentasyllabo et choriambis. Heath.

440. Τροίᾳς] Vulgo Τροίᾳς, quod metro repugnat. Possis etiam legere Τροῖ.

αἶε, sed etiam Τροῖδης. Nonster dixit Hec. 94. Scidl.

442. Ναῖδης ἦ Εἰριόνης ἀπὸς Λαοῖων Ἠφαίστου χροῖον ἀμείων, &c.] Subaudi ἀπὸς. Locus hic ex Homero sumitur, Iliad. Lib. XVIII. et XIX. ubi Παντοκλῆς Achilles a Vulcano facta a Thetide Nereide illi portata in manus traditur. Clypeus autem forma paulo aliter ab Homero describitur; nec tamen Euripidis descriptio cum illa pugnat. Is enim, et quae Homerus habet, tangit, et alia nonnulla pro poetarum auctoritate addigit.

Barnes.

Εἰριόνης] Malim Εἰριόνης et Heraclid.

85. Εἰριόνης. Scidl.

Achilles cum ad bellum Trojanum profecturus esset, Nereides ei arma Vulcani fabricata manu attulisse narrantur. Carmen autem, quo haec a Choro expennuntur, corruptissimum est:

Ναῖδης δ' Εἰριόνης ἀπὸς Λαοῖων

Ἠφαίστου χροῖον ἀμείων

Μίχθον· Αἰσιότατος ἐκείπον τεύχεον

Ἀπὸ τοῦ Πέλοος, ἀπὸ τοῦ κρημῶος

Ὅρρας ἰσὺς εἶρας,

Ναυραῖος ἐκείων

ΚΟΡΑΙ ΜΑΤΙΤΟΥΤ' ἑῷα παρὶς

Ἰστιάων ἐλπίς Ἑλλάδος οὔτις.

Primum in verbis ἀμείωνος Ἰφίγονος εὐχάων haeremus; unde enim genitivum εὐχάων pendere dicamus? et quam quaesitum hoc, μίχθον ἀμείωνος scutulis labores pro scuto elaboratis accipere. Deinde in κρημῶος εἶρας ulcus haerere acute animadvertit Musgravius, cujus verba adponimus: κρημῶος εἶρας cypreum videri potest ex Homeri κρημῶος, 12. XIV. v. 307. Verum si de radicibus montium loquatur, quomodo eas mox κρημῶος εἶρας, i. e. Nymphorum speculas vocat, quod non ni-

Ἐπὶ Σιμουντίδας ἀπτάς.

Νηρῆϊδες δ' Εὐβοΐδας ἀπτάς λιποῦσαι, ἀπιστ. α'. 445

Ἥφαιστου χρυσίῳ ἀκμόων

Μόχθους ἀπιστὰς ἔφειρον τινύχισ,

Ad Simoëntias oras.

Nereides vero, Euboicis oris relictis,

Vulcani aureis ad incudibus,

Labores armorum scutatos ferebant

si verticibus convenire possent. *Lego* : ἀπὶ
τ' ἱερμαῖς, &c.—Tandem pro αἰεσι παρὶ-
στον editio Vict. legit : μᾶλλον. For-
tasse totus hic locus ita refingi potest :

Νηρῆϊδες δ' Εὐβοΐδας ἀπτάς λιποῦσαι

Ἥφαιστου χρυσίῳ ἀκμόων

μύχθους, ἌΣΠΙΔ' ἙΠΕΦΕΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ

ἀπὶ τι Πάλλης, ἀπὶ τι ΚΡΗΜΝΟΥΣ

Ὀσσα ἱγῆς νόστος

Νυμφάδας ποσειδῆ

ΚΟΡΑΙ ΒΑΤΕΤΥΣ' ἔδνα ποσειδῆ α. τ. λ.

Sic omnia intellectu facillima. Afferunt
Nereides scutum pulchre elaboratum,
καλλὴν, ut apud Homerum Il. XVIII.
590. Vulcanus Achilli scutum fabricans
illud καλλίαν dicitur :

Ἰσὶ δὲ χερσὶ καλλίῃσι σπυλατόν' Ἀμφιπόλει

id quod Æschylus σχηματίζων vocat in
VII. c. Thebas. 467. Ἐ σχηματίζων δ'
ἀπὸς τὸ σχηματὶ γένεσθαι. Deinde vero
verba ἱγῆς νόστος pro genitivis habeo et
cum ἡρημῶν jungo. Puellas Nereides
Pellum ascendunt et præcipitia nemorum
ὄσσα περὶεναι. Memini hac occasione
Epigrammatis Addæ in Anal. V. P.
Tom. II. p. 241. quod corrupte vulgatur :

Ταῖς τε σπυλαῖς νόστος ἱερμαῖσιν ἀπτάς

Ποσειδῆος ἱερῶν ἀκρόας ἀπτάς

ἀπὶ δὲ μὲν ἡμῶν δὲ ΠΕΡΙΕΝ' ΑΤΕ' τοῦ δ' ἀπ-
τάς

Ποσειδῆος λόγους ἔσθ' ἡμῶν ἀπτάς

Pro σπυλαῖς quæ vox nihil est corrigend-
um fortasse

ἀπὶ δὲ μὲν ἡμῶν δὲ ΚΡΗΜΝΟΝ' ΑΠΟ.

Ille autem taurus demper ab illa rupe
Vox. VII.

τυλῇ, quod loco, ubi hæc res agitur, opime
convenit.—Mutatio τοῦ μᾶλλον in βέλτερον
fero nulla est, cum, quod sæpius jam mo-
nuimus, literæ β et μ parvo tantum apice
in Codicibus differant. V. Κίρην autem
mihi quidem minime movendum videtur,
quippe cum subjectum, quod vocant, to-
tius periodi, eleganter repetat, tenetque
pronomini locum. *Jacobs.*

443. Ad χρυσίῳ ἀκμόων Barthelemy
intelligi vult ἀπὸς, referens hæc verba ad
Ἥφαιστον. Sed fallitur. Bene Reiskius :
"Nereides ferebant labores aurearum
Vulcani incudum, h. e. instrumenta, pa-
rata super incude Vulcani." In geniti-
vorum concursu noli offendere. Ceterum
hæc Achillis arma audacter poëta dixit
μύχθους ἀπὸς ποσειδῆος τινύχισ, labores arma-
rum scutatos, partem potiore, scutum,
commemorans. Vox ἀπὸς metro neu-
tquam officit. *Scidl.*

444. ἀπὸς ποσειδῆος] An ἀπὸς ποσειδῆος, quod
metro certe melius convenit. *Musg.*

Nereides ferebant labores aurearum
Vulcani incudum, h. e. instrumenta pa-
rata super incude Vulcani. Significat
scuta ἀπὸς ποσειδῆος, ita leg. et νοστος ἀπὸς
Πάλλης, in' Pellio pinorum ferace, ἀπὸς τι
ἡρημῶν ὄσσα, ἱγῆς νόστος, ita lego et
dist. per præcipitia ὄσσα, ἱγῆς νόστος, spe-
culas Nympharum, quærentes, exierunt,
evocantes, αἰεσι. Nymphas. Ita enim cum
ven. ed. leg. *Reisk.*

Versus asynartatus est ex duobus doch-
maicis, ideoque ἀπὸς ποσειδῆος penultimam cor-
ripere statuendum. V. Clark. ad Hom.
Il. β'. 537. Ad finem versus plenius dis-
tinguendum. *Heath.*

τινύχισ,] *Lego* et distyllabum. Est
enim hoc numerorum genus satis frequens
in glycomeli carminibus. Vid. de Versu.
Dochm. p. 348. Locis, quos ibi propo-
sui, adde nostri Hippol. 146. quem ver-

E c

445

Ἀνά τε Πήλιον, ἀνά τε πρυμνιάς
 Ὀσσαις ἱερὰς ἰάπας,
 Νυμφαίαις σκοπιάς,
 Κόρας μάτευσ'· ἔνθα πατὴρ
 Ἰκπότας τρέφειν Ἑλλάδι φῶς,

450

445

Per Pelium, perque excelsos
 Ossae sacros saltus,
 Nympharum speculas,
 Oculos circumferunt, ubi pater
 Equos educavit Graeciae lumen,

sum de Vers. Doehm. p. 227. male anapaesticum putavi. Legendum in antistrophico ejus cum Henthio, Valckenario et Brunckio *ἐν* pro *ἐν*, sed in strophā *ἀνίστες* tentari nequaquam debet. Illud *ἀνίστες ἀνίσταν* (i. e. *ἀνίστες ἀνίστανται* sive, ut Scholiastes explicat, *μη ἀνίστασθαι λαυτὸν δὲ τὸν θεομάχον*) pertinet ad illas dicendi formulas, in quibus adjectivum apponitur, quo constringitur id, quod ejus, de quo sermo est, vel causa vel consequens est. Sic Sophocl. *Ed. Col.* 1200.

τὸν εὖν ἀνίσταντο ἱερὰς τεύχεσσι.

Huc etiam refero difficillimum illum locum Soph. *Electr.* 241. *γῆρας ἰατρίαν* *τεχνητὰ πείρατα ἱερῶν γῆρας*, quem sic explico: non inhibens lamenta, ita (si inhiberentur,) parentes honore privatura, sive, quae si inhiberent, parentes debita honore privarent. Sophocl. *Ed. Reg.* 57.

*ἀν εἰς ἱερὰ εὖν εἰς τεύχεα εὖν τοῖς,
 ἱερὰς ἀνίσταν καὶ θεομάχους ἱερ.*

Ad quem locum vid. Schaefer. *Add. Herm.* ad Eur. *Suppl.* 1030. et, quem hic laudat, Lebeck. ad *Ajac.* 515. p. 299.

Scidl.
 445. *ν. πρύμνιαις ἰάπας.*] Expressum videri potest ex Homeri *πρυμνιαις*, II. XIV. v. 307. Verum si de radicibus montium loquitur, quomodo eas mox *νυμφαίαις σκοπιάς*, i. e. *Nympharum speculas*, vocat, quod non nisi verticibus convenire potest. Lego:

*ἀνά τε Πήλιον, ἀνά τ' ἱερὰς
 Ὀσσαις ἱερὰς ἰάπας.*

Heyschius et Etymologus *ἱερὰς* per *ἰάπας*.

ἀν explicant. Apollon. *Rhod.* II. v. 516.

ἀνίσταντο φθίον ἀνίσταντο, ἀνίσταντο ἱερὰς Ὀσσαις.

Nicander *Theriac.* v. 217.

ἱερὰ τ' ἱερὰς

Ἀργαίης ἱερὰς, καὶ Κίρκης ἱερὰς ἱερὰς.

Musg.

πρυμνιάς] *Barnesiensis* *Λιπιδιαις πρυμνιάς*. *Mugravinus*, de radicibus montis intelligit. Sed explicandum puto de *ἱερὰς τὸν ἱερὰς*. *Heysch.* *πρυμνιάς, τὸ ἱερὰς, τὸ ἱερὰς* (coll. *Suida* sub eadem voce) et *πρυμνιάς, αὐτὰ ἱερὰς*. Vid. etiam *Etym. M.* p. 693. 36. *Scidl.*

447. *Νυμφαίαις σκοπιάς.*] *Nympharum speculas*. Sic *ἱερὰς νυμφαίαις σκοπιάς*, *Helen.* v. 1323. *ἱερὰς σκοπιάς* *ἱερὰς*, *Phoen.* v. 239. *Musg.*

Νυμφαίαις σκοπιάς.] Retinui hic atque in strophā lectionem vulgatam, quamquam, ut *Hel.* 1323. legitur *Νυμφαίαις σκοπιάς* et *Phoenia.* 239. *ἱερὰς σκοπιάς* *ἱερὰς*, ita et hoc loco fortasse scribendum est *Νυμφαίαις σκοπιάς*, et in strophā *σκοπιάς* *σκοπιάς*, quod ipsum offert *Aristophanes* loco laudato. Videndum est enim, an metra, quae vulgo feruntur, recte sibi respondeant. Nam etsi eosdem numeros intra glycones legimus *Eur. Suppl.* 970. et 978. coll. *1ph. Taur.* 434. ibi tamen antecedens glyconus in strophā pariter atque in antistrophā una cum verbo finitur, ut, utrum continuandi numeri sint, iudicari nequeat. Monometer autem anapaesticus haud raro glyconicis interponitur. Accedit, quod ex vulgata lectione septem deinceps vocabula in *αὶ* terminantur. *Scidl.*

450

Θείδος ἐνάλιον γόνον,
 Ταχύπορον πόδ' Ἀτρείδαις.
 Ἰλιόθεν δ' ἔκλυον τινὸς ἐν
 Διμίσιν Ναυπλίοις βελῶτος,
 Τᾶς σᾶς, ᾧ Θείδος παῖ,

στροφή β. 455

450

Thetidis marinam sobolem,
 Velocem pedibus, auxiliatorem Atreidis.
 Ex quodam autem audivi, qui ab Illo in
 Portus Nauplios venerat,
 Tuī, O Thetidis fili,

448. *Κίρας μόνον*'] Ita Ed. Victor. Lenissima emendatio est *κίρας Ἰανυῖ*, *πυρρὰς oculos dicitur*, i. e. hoc illuc in diversas partes ferunt. *Ἰανυῖ* ex Homero notum est; *Ἰανῶ* in activa non invenit, nisi apud Etymologum. Phrasis idem sonat, quod *ἑκπύκνους κίρας* et *ἑκπύκνους κίρας* de quibus vide ad Orest. v. 1259. Phoen. v. 1380. Metrum ad amussim conveniet, si in strophe legamus:

κίρας μόνον
κίρας μόνον
κίρας μόνον

Quibus hoc displicet, legere possunt *κίρας Ἰανυῖ*, oculis quatuor. Musgr.

Κίρας μόνον'] Ita legendum puto, et putat mecum Joh. Miltonus; neque enim *κίρας μόνον*, Proserpinae investigatio, locum hic habet, quicquid Portus delirat. Vetus lectio *κίρας μόνον* nihil omnino significat; quare in marginem rejicio.

Barnes.

Κίρας μόνον'] Ita legi in ed. Victor. affirmat Musgravius, idemque habent Beubach. Hervag. Söhl. — Thierschius tamen ex editione Princ. enotavit *κίρας μόνον*. Barnesius edidit *κίρας μόνον*, quod metro non minus adversum est, atque alterum, quod proponit, *κίρας μόνον*, oculis quatuor. Idem valet de Musgravi conjectura *κίρας Ἰανυῖ*, quam alias etiam offensiones habet. Nec melior est altera Musgravi emendatio *κίρας Ἰανυῖ*, quo Dorimi genere tragici abstinuerunt. Melius de hoc loco meruissent interpretes, si, quid vellet poeta, explicitum, qui in eo videntur consentire, Nereidas in Pelio et Ossa quævisisse Achillem. Sed, quæso, cur? Nimirum ut arma Vulcani ei traderent. At tum temporis Achilles erat

ad Trojam. An intellexerunt illa arma, quæ prius habuit Achilles, quibus Patroclum Hector eruit? Sed etiam de his diversa tradit Homerus II. 7. 82. 83. Nihil superest, quam ut dicas, divitiarum ab Homericis Euripidem secutum esse fabulam, id quod hoc in re mihi quidem parum probabile sit. Nam quod Nereidas, non Thetin, quemadmodum Homerus narrat et ipse noster Iphig. Aul. v. 1073. arma Achilli attulisse tradit, id nihil momenti facit, quum Nereides perpetuum sint Thetidis comites. Minus etiam probat illud, quod in armorum descriptione non singula quæque ex Homero transtulit, ut potius, si hoc fecisset, mirandum ducerem. Hinc adducor, ut longe aliud quid, quam quod interpretes opinantur, in corrupta ista lectione *κίρας μόνον* latere putem, quod tamen quale sit, equidem non potui reperire. Versum primitus fuisse glyconeum, ex strophe intelligitur. Söhl.

449. *Ἰανυῖ* aperte de Pelio, Achillis pater, dicitur, qui et Homero dicitur *Ἰανυῖ* Πηλῶς, Iliad. v. 125. Quare valeat Stiblinus, qui de Chirone intelligi vult: is enim non *Ἰανυῖ*, sed *Ἰανῶ* potius dicendus, certe dimidia parte equus erat, utpote Centaurus. Barnes.

450. *Ἰανυῖ* Vulgo *Ἰανῶ*. Illa forma Euripidi reddenda etiam est Iphig. Taur. 1241. Söhl.

451. *Ταχύπορον ποῖ*'] i. e. *ταχύπορον ποῖ*, ut supra v. 439. dicitur *ποῖ* ἄλλοι, Iphig. Aul. 206. *Ἰανυῖ* ποῖ, Androm. 1225. *ταχύς ποῖ*. Commemoro hæc, ne quis nimis audaci metaphora *ταχύπορον* tanquam epitheton referat ad ποῖ. Söhl.

- 455 Κλεινᾶς ἀσπίδος ἐν κύκλῳ
Τοιάδε σήματα,
Δείματα Φεύγια, τετύχθαι· 460
Περὶ δρόμῳ μιν ἵπτος ἴδρα,
Περσὶα λαιμοτόμοι ὑπὲρ ἀλὸς
460 Ποτανοῖσι πιδίλοι-
σι φῶα Γοργόνης ἴσχειν·
- 455 Nobilis scuti in orbe
Hujusmodi signa,
Terroris Phrygias, sculpta esse:
In clypei quidem ambitu
Perseum decollatam supra mare
460 Alatis talaribus
Speciem Gorgonis tenere,

Leg. *εὐνομασίδα* una voce, aut, si metuas, metrum eo violari, *εὐνομασίδα* (ut *ἡνίοχος* pro *ἡνίοχης*), *celeripede*.

Reich.

453. *Ναυκλίων*] Intelligendus Argis vicinus λιμὲν *Ναυκλίου*, de quo Orest. v. 54. Strabo: ἡ *Ναυκλία* ἐν τῷ Ἀργεῖον *ναύκλιον*, p. 368. *Musg.*

Λιμὴν *Ναυκλίου* βιβάζει,] Λιμὴν *Ναυκλίου* λίγιστος, ἀπὸ τοῦ *Εὐβοῖας*, πρὸς *Ναυκλίαν* τοῦ *Παλαμῆδος* καὶ τοῦ *Οἴακος* ποταμοῦ, βασιλεὺς τοῦ *Εὐβοῖας* ἀπὸ τοῦ καὶ *Ναυκλίας* λιμὲν. Vid. ad *Helen*. v. 1585.

Barnes.

Sic quoque *Heath.* (ut *Musg.*) nam portus *Euboicos* non posse intelligi monet, quia non credibile sit, mulieres *Argivas* ruti degentes in *Euboea* versatas, ibique cum homine ab *Illo* reverso collocatas. *Beck.*

Ναυκλίων] Recte *Heathius* et *Musgravius* intelligunt λιμὴν *Ναυκλίου*.

Scidl.

458. Περὶ δρόμῳ μιν ἵπτος Περσ.] Lego μιν ἰν. *For.*

For.] Metrum poscit *ἵπτος γ'.* *Musg.*

459. λαιμοτόμος] Lego λαιμώματος, quod verbum anapesticum, qualis et antitrophicus est, efficit. *Musg.*

Περσὶα λαιμοτόμοι, etc.] Ita nos regum *Perseorum* sigillum describitur, cum celsata *Persei* herois progenitoris imagine, et *Solis*, *Divi patris*, *Estherae* v. 1319. "ἢ καὶ *Μαρίχου* σημεῖον ἔλαβεν χρεὶ *Χρυσοῦ* ἀλλήν *αὐχαραγρίον* ἀλλ' ἰστέοντες *Γοργόνος* ἀφ' ἧς ἀπὸ τοῦ *Περσέως*, *Οἴακος*

ἀνοσπόμενοι, καὶ *ἰστέοντες γυναικας* *τορῆς*. Ita cum *Persei* imagine uolem quoque jungit *Euripides*, infra v. 463. "Ἐν δὲ μίσην *αὐτοῦ* *Περσέως* *ἐκείνου* *Φαίδρου* *κύβελος* *ἀλλήν*. Quod *Persea* progenitorem regum *Perisicorum* dixi, notandum est, ex *Perseo* et *Andromeda*, antequam in *Graeciam* venissent, natum esse *Persem*, unde illi originem trahunt, testante *Apollod.* *Lib. II.* c. 4. sect. 5. *Barnes.*

Heath. scribit λαιμοτόμος, ut ad *Gorgonem* referatur. Versus ipse est antispasticus dimeter hypercatalectus ex epitritho quarto pentasyllabo, antispasto iidem pentasyllabo et syllaba. *Beck.*

Dedi λαιμοτόμος pro λαιμώματος, versus causa, ut ad φῶα pertineat. *Heathii* λαιμοτόμος propter hiatum ferri nequit. De terminatione feminina vid. *Lobeck.* ad *Ajac.* v. 175. p. 243. Ad ἐντὶς ἀλλήν intellige ἀνέδρα, vel simile quid, et conf. ad *Troad.* v. 1312. *Scidl.*

460. Ποτανοῖσι πιδίλοις] Alatis pedibus erat *Perseus*, ut et capite. Talaria enim et *Potamum* *Mercurii* habuit. Historiam *Persei* tradit *Hyginus Astron. Poët.* in tit. *Perseus*, item *Ovid.* *Metam.* *Lib. IV.* *Fab. 16, 17, 18, 19. I. lib. V. Fab. 1, 2, 3. Apoll. Bibl. Lib. II. c. 4. N. Comae Mythol. Lib. VII. c. 11. et 18.*

Barnes.

461. ἴσχειν] Pendet infinitivus ab ἵπτος, v. 452. Ceterum erunt fortasse, qui hos tres versus in duos contrahere malint hoc modo:

ἀλλ' ἰστέοντες ἐκείνου φῶα

Διὸς ἀγγέλου ξὺν Ἑρμῇ, 465
 Τῷ Μαΐας ἀγροτῆρι κούρω.
 Ἐν δὲ μίσῳ κατέλαμπε σάκει ἀντιστροφὴ β.
 Φαίδων κύκλος ἀελίοιο,
 Ἴπποις αἰ πτεροίσσαις·
 Ἀστρων τ' αἰθέριοι χοροί, 470
 Πλειάδες, Ἰάδες,

Cum Mercurio Jovis nuncio
 Maiae venatore filio,
 In medio autem fulgebat clypeo
 465 Coruscus orbis solis,
 Equis cum volucibus.
 Astrorumque aetherei chori,
 Pleiades, et Hyades,

Ἐρμῆος ἵχθυος διὸς ἀγγέλου εἰς Ἑρμῆ.

similiterque in antistropha. Verum, Her-
 manno iudice, catalexis lata usitator est
 in Ionicis numeris. *Scidl.*

φῶς. forte, φίλας, ἵχθυον, l. e. caput
 crinitum. *Reich.*

462. διὸς ἀγγέλου εἰς Ἑρμῆ. Recte
 Mercurium, Jovis et Maiae filium, Per-
 seo comitem facit, utpote ex quo falcem
 et talaria mutatus est Perseus. Ita
 enim Hyginus de eo: *Misus a Polydecte,
 Magnetis filius, ad Gorgonas, a Mercurio,
 qui cum dilectis existimatur, talaria et Pe-
 tazum accepit; praeterea Goleam, qua in-
 dutus ex adverso non poterat videri. Barnes.*

463. ἀγροτῆρα Mercurium dici censet
 Prev. ob artem furandi et detegendi res
 pretiosas. *Beck.*

ἀγροτῆρα] Heathius: " Ideo, ut puto,
 agrestis dictus Mercurius, quia in Arcadia
 natus et educatus, et ejus regionis prae-
 pue patronus.

Καλὴν μὲντοι καὶ Ἀρκαδίαν ποιεῖται.

Hom. Hymn. ad Mercur. v. 2. " Com-
 memorat Pausanias IX. 34. 3. aram
 Mercurii Ἐρεμνίου. Conferre operae pre-
 tium est Epigramm. Adesp. CCXXXVI.
 Brunck. Anal. III. p. 198. ubi pene
 contrarium de Mercurio praedicatur:

οὐ γὰρ ἱμυχαρὶς ἄρκαε, οἷδ' ἀρκατοῖρας.

Scidl.

Φαίδων ἀέλας δαλίαν.] Hic φαίδων est

E e 3

nomen appellativum. Vide quae nos de
 hoc loco supra ad v. 459. *Barnes.*
 466. αἰ.] Vide ad Iphig. in Aul. v.
 734.

πτεροίσσαις.] Emendat Barnesius *πτε-
 ροίςσαις*. Sed bene vulgata defenditur ex
 Ovid. Metam. L. II. v. 48. Sic *πτε-
 ροίςσαις ἱχθυόσσαις* in fragmentis Phasithon-
 tia. (Conf. Observ. Misc. T. II. p. 98.)
Musg.

Ἰσχυὶς αἰ πτεροίσσαις.] Mallem equidem
πτεροίςσαις, potius, quam *πτεροίσσαις*, quia
 flammis omnes Solis equis facile conce-
 dant, alas nullis unquam Veterum con-
 cessit. Hinc Ovidius eorum nomina om-
 nia, excepto uno, ab ignibus derivat, qua-
 lia sunt: Παρῖος, Ἰπῆρις, Λιβῶν et Φιλόων.
 Hinc nos in Esther nostra v. 738.
Λιβῶν δὲ ἑλπίος φῶς ἔριτος ἡγοῖται ἕως
Εἰς φλογὸς Ἰσχυὸς πυρκαϊσίου ἀταρτί.
 Non tamen ausim *πτεροίςσαις* rejicere,
 quia figurate dici potest, et ipsa vox Ἰσχυὸς
 videtur dici *παρὰ τὴν Ἰσχυοῦ* καὶ *πτεροί-
 σαις* grammaticis ἔδωκε. Quod autem Ἰσχυὸς
 etiam in feminino indifferenter usurpo-
 tur de equis masculis, praesertim apud
 poetas, observavimus supra ad Rhem v.
 356. *Barnes.*

αἰ, l. e. αἰ. Sic Aeschyl. Suppl. 362.
ἀντίτροπος ἀλβότατος, ad quod exemplum
 nostro loco scribendum foret *ἀντιπτεροί-
 σαις*. De vi autem hujus praepositionis
 cum dativo junctae conf. Matthiae Graec.
 Gramm. sect. 579. 1. *Scidl.*

467. α. Ἀστρων τ' αἰθέριον χοροί, Πλειάδες,

470 Ἑκτορος ὄμμασι τροπαῖοι.
Ἐπὶ δὲ χρυσοτύτῳ κρέανι
Σφίγγις, ὄνυσιν αἰοῖμεν ἄγχαν
Φέρουσαι περιπλευρῶ

475

470 Hec toris oculis terribiles aspectu.
In galea vero auris figuris decora
Sphinges, unguibus cantu-paratam praedam
Portantes: ceterum in latera ambiante

[Τάδε] Ad Homerum respicit, qui de eodem clypeo loquens, *Iliad.* ε'. v. 486. Ἐπὶ δὲ τῷ κρέανι, εἰς τὴν αἰοῖμεν ἰσχυρίζονται, Πλάτωνα δ', Τάδε τοι, εἰ, τοι εἰδόμεναι. Vide Eustathium in locum, et A. Gellii Noct. Att. Lib. XIII. c. 9.

Leg. αἰ, super equis alatis; quod si displicent, legi potest αἰο, ἰσχυρῶς αἰο αἰ.

468. [Τάδε] Euripides hujus vocis primam produxit hoc loco et *Ion.* 1156.

Μοῦσε δὲ λέγει Τάδε τοι κερταῖα.

Vid. ibi Barnesio adnotata. Scidl.

469. κρέανι] Ita optime Barnesius ex conjectura. Ed. Victor. κερταῖα. Musg. [Ἐκτορος ὄμμασι τροπαῖοι] Ita legendum pro κερταῖα. Non enim est credibile, nec poeticae fidei consentaneum, Hectoris adhuc vivi caput in Achillis clypeo signatum; sed haec est poetæ mens, has omnes imagines in Achillis clypeo depictas, Hectoris oculis ad aspectu formidabiles; hoc est: κερταῖα, αἰ αἰο δὲ κλαῖα ἀέριον αἶον. Quod Homerus etiam de Myrmidonibus, Achilles amica, ait, *Iliad.* ε'. v. 14. Μυρμιδόνες γ' ἄρα πάντας ἴλι κέρταται, αἰὶ τοι ἴδω' ἄσπερον ἰδέναι, ἀλλ' ἰγέρων. Euripides diceret: Τὰ δὲ κερταῖα Μυρμιδόνες ἔμμενοι ἔσσι κερταῖα.

Barnes. κερταῖα recte se habet. ἔμμενοι κερταῖα sunt oculi, qui prae stupore, metu, horrore, aliquid fixi intueri nequeunt, sed se avertunt, κέρταται ἰσχυρῶς, aut etiam terribiles, qui alios avertunt, ἀσπερίσται.

470. χρυσοτύτῳ] Malui sic scribere, quam servata lectione χρυσοτύτῳ vocales in unam brevem contrahere, ut fieri videtur in αἰο, Soph. *Œd.* Col. 702.

αἰ μὲν τοι αἰο αἰο αἰο γέρον.

antistr. 715.

κέρταται αἰὶ αἰο αἰο αἰο αἰο.

Sed in hoc tamen versus illud αἰο etiam longam syllabam valere potest. Hephæstion p. 9. commemorat Praxilla hexametrum:

ἀλλὰ τὸν αἰο αἰο αἰο αἰο αἰο αἰο αἰο.

quem versum, momento Hermannus, etiam citat Eustath. ad *Il.* ε'. p. 1372. 8. p. 12. 28. p. 805. 21. Conf. etiam ad *Troad.* v. 850. Scidl.

471. αἰοῖμεν] Interpretandum fortasse praedam cantu comparatum: quemadmodum ipsa Sphinx αἰοῖς dicitur Soph. *Œd.* Tyr. v. 36. Vel legendum αἰοῖμεν, celebrat. Musg.

Quidni simpliciter cum Barnesio celebrat praedam, i. e. de qua poetæ canunt? Scidl.

[Σφίγγι, ὅπως αἰοῖμεν ἄγχαν φέρουσαι] De Sphinge, quæ Thebanos juvenes praedabatur, vide Hyginum, Apollodorum. *Biblioth.* Lib. III. c. 5. sect. 8. et Pausaniam *apud* ἀντίων, c. 8. titulo: *αἰοῖ τῆς Σφίγγος*. et quæ non ad Phœnissas ἄγχαν vero αἰοῖμεν vocat, quod hæc fabula sit poetis decantatissima. Barnes.

472. περιπλευρῶ αἰο.] Indicatur lorica. Heath. Pergit Chorus in descriptione armorum Achillis, in cujus lorica Pegasus et Chimæra æsculpti conspiciantur:

— περιπλευρῶ δὲ αἰο
αἰοῖται ἰσχυρῶς
δὲ ἰσχυρῶς αἰο, χαλεπῶ
Παρθένος ΘΟΡΑΞΑ τῶν αἰο.

Hærent interpretes in v. *Θαῖσεν* quam cum *Θαῖσεν* nonnulli permutandam censent. Sed hoc quoque durum et contra usum Euripideum esse videtur. Mihi in mentem venit, quod a vulgatis literis proxime abest:

Δὲ κύτει, πύρπρος ἔσπευ-
δε δρόμῳ λείαινα, χαλαῖς
Παιρηναῖον θορᾶσα πῶλον.
Ἐν δὲ θορῇ φονίῳ, τετραβᾶμονες

ἱερῆς.

Spacio, ignem efflans festinalat
Cursu laena, unguibus
Pirenæum pullum ablatura.
In ense vero letifero quadrijugi

χαλαῖς
Παιρηναῖον θορᾶσα πῶλον.

Chimæra unguibus Pegæum perterrefa-
ciens. ut Rhesus, 37.

Παῖς ἑταίρῳ μάχῃσι φονίῳ.

Jacobi.

473. κ. πύρπρος ἔσπευδε λείαινα] Hæc dici
puto de Chimæra, quæ certo ignem spi-
rabat: Λείαινα autem hic dicitur, quia
specie leonina, serpentina et caprina
constabat, ut Homerus, *Iliad.* ζ. v. 181.
Πύρπρος λείαι, ἔσπευδε δὲ δρόμῳ, μάχῃσι
χάλαρα, διὰ δὲ ἀποκρίματα πύρπρος αἰ-
θρίαται. De qua re Apollodorus *Bibi-*
liothec. Lib. II. c. 3. sect. 1. *Barnes.*
λείαινα,] Recte interpretantur de Chi-
mæra, de qua Homerus *Il.* ζ. v. 181.;
recte etiam paulo post Παιρηναῖον πῶλον
de Pegæo. *Scidl.*

475. θορᾶσα] Valde placeret Miltoni
θορᾶσα, si per metrum recipi posset.
Non inepte tamen Canterus ἀγῶνα, ἀβλα-
tura, ab ἀγῶ. Equus Παιρηναῖος est Pe-
gæus, sic dictus, quod ad Pirenem bibens
a Bellerophonte caperetur: Strab. p.
379. C. λέωνες recte interpretatur Barnes
Chimæram, quæ Πύρπρος λείαι. *Musg.*
Παιρηναῖον θορᾶσα πῶλον.] Ἦντος Πύρπρος
ἐν Χωαίῳ. Pegæus vero postea Musa-
rum factus est equus, Musæ autem Pire-
nem fontem sibi sacrum habuere; inde
et illorum equus Pirenæus dicitur. Alii
volunt, Pirenem ex ungula Pegæi fluxis-
se; sed hoc ad Hippocremem potius re-
fertur, fontem Bæotiae ad radices montis
Heliconis fluentem; cum Pirene sit fons
Acrocorinthi. Uterque autem quod Mu-
sis sit sacer, vel ex Persii prologo patet.
Notandum vero, ut hic equus Bello-
phontis nomen a fonte trahit, ex quo cum

biberet, subitio captus est a Bellerophon-
te; sic et alias ab ipso duce titulos sumit,
ut Propertius Lib. III. Eleg. 2. *Bel-*
lerophon tunc quæ fuit humor equi. Mil-
totonus θορᾶσα legit, haud inepte, si
metrum pateretur. Canteri autem con-
jectura hoc in loco ferri non potest, qui
ἀγῶνα legendum putat pro θορᾶσα; cum
ἀγῶνα nihil sit, θορᾶσα autem Attice pro
θορᾶσα ponatur, quod optime Chimærae
vin in Pegæum ruentis denotat; subau-
di tantum λεί, ut sit hæc loci dispositio:
πύρπρος Χίμαιρα μάχῃσι ἀποκρίματα καὶ ἑ-
ταίρῳ λείῳ ἀποκρίματα, χαλαῖς καὶ ἑ-
ταίρῳ θορᾶσα ἐν τῷ Πύρπρος καὶ Παιρη-
ναῖον. Quod πῶλον frequenter ponitur
pro ἵππῳ vide infra ad v. 482. *Barnes.*

Heath. legit θορᾶσα. Versum esse
censet antispasticum καὶ ἀποκρίματα di-
metrum hypercatalecticum eis dispondeo,
diantho, et syllaba. *Beck.*

θορᾶσα] Pro corrupta hac voce reponi
vult Canterus ἀγῶνα, Heathius θορᾶσα.
Multo melius Miltonus θορᾶσα, quæ lec-
tio metro neutiquam obest. Neque ta-
men ab omni parte mihi satisfacit. Bo-
thius proponit ἀγῶνα. *Scidl.*

476. Ἐν δὲ λείῳ] Hastas, quæ in hostem
conjiuntur, celatis figuris exornatas
fuisse parum credibile est. Lego igitur:
Ἐν δὲ λείῳ, in ense, i. e. in capulo ensis, ubi
gemmae et quæcumque ornamenti loco
sunt. *Musg.*

Conjecturam Musg. λείῳ emendantis
probat assensus Frer. Idem monet, pos-
tam sequi Homerum in clypei descrip-
tione, ita ut nonnulla de suis addiderit.

Beck.

λείῳ] Vulgo λείῳ. Vid. Herm. ad
Soph. Ajac. ed. Erfurd. maj. v. 1109.
p. 628. — Ad vocem ἑταίρῳ cf. paulo
ante v. 435. *Scidl.*

- "Ἴπποι ἵπταλλον" 480
 Κελαινὰ δ' ἀμφὶ νῶδ' ἴετο κόπης.
 Τοῖωδ' ἀνακτα δοριτόνων
 Ἔκτανεν ἀνδρῶν
 Τυνδαρεὺς ἀλίχρεα
 Κακόφρων κόουρα. 485
 Τοίγαρ σὶ ποτ' οὐρανόδαι
 Πέμψουσιν θανάτοισι, καὶ
 Ἔτι, ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν
 Ὅφορ' αἷμα χυθὲν σιδάρεσσι.

- Equi currebant,
 Aster vero circa tergum ibat pulvis.
 Talium regem bellantium
 Occidit virorum
 Ducum Tyndaris,
 Malitiosa puella.
 Quamobrem aliquando *Dii* caelestes te
 Demittent ad mortem: et
 Adhuc cruentam sub cervicem
 Videro forte sanguinem effusum ferro.

479. κα. Τοῖωδ' ἀνακτα δοριτόνων Ἔκτανεν ἀνδρῶν Τυνδαρεὺς] Jam poëta, qui hactenus evagari visus est extra propositum, ad se redit; cum enim diu in Achille et ejus armatura hæserit, dicit: Talium magnanimatorum ducum confederatorum summum imperatorem et tot regum regem improba mulier, Clytemnestra, occidit, Agamemnonem, qui ideo Homero præcipue vocatur Ἰσῆϊ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. Vide *Ip̄sig.* *Aul.* v. 15. At vero *δοριτόνων* idem, quod *δοριτῶν*, unde confederatorum vestimus. *Barnes.*

479. *δοριτῶν*, armis exercitorum. Non enim idem denotant *δοριτῶν* et *δοριτῶν*, quod affirmat Barnesius, nec *δοριτῶν* significat *confederatos*, sed generaliter *hostes*. *Heath.*

480. Ἔκτανεν] Vulgo *ἐκτανεν*. Illud dedi, quod in proximis allocuto est, et quod similiter in fine carminis sit infra v. 745. *ὁ δὲ μενεχθῆρα πῖνον κελύει*. — Paulo post pro Τυνδαρεὺς ἀλίχρεα scripsi Τυνδαρεὺς ἀλίσχεα, i. e. tuum parvulum. *Æschyl.* *Agam.* 1115. *εἰς ἱερὰς αἰὲς λουτρῶσι φονεύσασα*. Nostræ fabulæ infra v. 1156. *ὁ πῖνον κελύει ἀντίχρεα*. Pluralem au-

tem *λίχρεα* de persona posuit Noster etiam *Hel.* 783. 973. et *λίχρεα*, *Androm.* v. 920. Hinc malui scribere *ἐὰν λίχρεα* quam cum Schæfero meo *ἀλίχρεα*, i. e. *κακὴ λίχρεα*, de qua emendatione vid. de *Versa.* *Dochm.* p. 24. not. coll. Schol. ad *Soph. Electr.* v. 429. Etiam *Portus* voluerat *ἀλίχρεα*, sed male explicat. De numeris hujus epodi disputavi de *Versa.* *Dochm.* l. c. Neque tamen hanc numerorum dispositionem pro unice vera haberi volo. Illud enim incommodi epodi habent, ut sæpe de numerorum dispositione ambigas. Ita exempli causa nostro loco non male aliquis sic possit numeros concinnare:

αἰσῶν δ' ἀμφὶ νῶν πῖνον ἴετα,
 τοῖωδ' ἀνακτα δοριτόνων
 ἀνδρῶν, Τυνδαρεὺς, ἐὰν λίχρεα,
 κακὴν αἰετα.
 τοῖωδ' εἰ ποτ' οὐρανόδαι
 πέμψουσιν θανάτοισι
 ἀδ' ἐν ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν.

Hermann placet sic:

τοῖωδ' ἀνακτα δοριτόνων

ARGUMENTUM ACTUS TERTII.

SEXUS Agamemnonis olim nutritus, ex Electræ præsignatione, adfert quondam munera pastoralia ad hospites melius excipiendo; atque cum his simul flavas comae cirros ad Agamemnonis sepulcrum, cui obiter inferias tolerat, inventos. Unde ille quidem conjecturam fecit, Orestem claus parentis Manibus jasta fecisse, ex hujus cum Electræ capillo similitudine. Idem paulo post, hospitibus visis, agnoscit, unum eorum Orestem esse, ex cicatrice juxta palpebras, quam illi olim puero, ex vulnere, dum cum sorore hirsulum persequeretur, accepto, coaluerat. Unde mutui amplexus Electræ et Orestæ. Orestes tandem cum sese consilia communicat de vindicanda patris cæde. His recte ordinatis, Orestes, Jove, Junone, Tellure Matre et patris occisi Manibus in auxilium evocatis, ad facinus accingitur. Chorus narrationem instituit de celebri illo auri velleris agno Atrei et incesto Thyestæ adulterio, unde tot calamitates Pelopidarum domui ortæ. Narrationem claudit insigni epiphonema: Nempe hæc horribilia exempla ideo nobis proposui, ut Diis obtemperantes, discamus pie et sancte vitam instituere; ne in similes clades et nos incidamus.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

Ποῦ, ποῦ νεᾶνις πότνι' ἰμῇ, δίσποινά τε,

490

SEXEX.

Ubi, ubinam est puella mea veneranda, et hera,

Ἰαῶνι, Ἰαῶνι, δαίτῳ, Τυδαῖρ. εὐ λήξια
κακίῳεν καίρεα.

et postrema, ut modo proposuimus. Unum adjicio, si quis retineri malit Ἰαῶνι, is pro ἀλγία poterit legere ἄ λγία, suum moriturum, ut Soph. Trach. 525. *τίς ἰς σπέρματος ἄλγιστον*. Scidl.

481. Τυδαῖρ, ἀλγία] Pro ἀλγία, quod monstrum vocis est, emendat Barnesius ἄ λγία. Mihi epitheton hoc in tali re perfrigidum videtur: Lego autem:

Τυδαῖρ ἄ λγία.

Tyndaris lapidea, i. e. crudelis, dura instar lapidis. Sic λῆϊς καὶ Theocrit. Idyll. XXIII. v. 20. *Musg.*

Τυδαῖρ ἄ καλῖα] Olim erat ἀλγία, de quo monstro vocabuli misere se torquet Æmil. Porro, alii nihil dicunt. Facilis autem erat literarum transpositio et erroris origo; neque difficilis sanatio. Barnes.

Heath. mavult: Τυδαῖρ ἄλγιοι. Beck.

482. Κακίῳεν καίρεα.] Καίρεα, pro γυνή, ut Latinis, puella et virgo pro mulier. Ita enim ipse Virgilius utitur alicubi, et Gellius Lib. XII. c. 1. *puellam* pro puerperam dixit, sicut et Ovid. 2. *Fastor. Furce, precor, gravidis facilius Lucina*

puella; et Horat. Lib. III. Od. 22. *Quæ laborantes utero puellas*. Pfechonium videntis, in Libello de Lingua Græcæ N. T. Puritate, p. 81. ubi ita Græcis dictum probat, *μείχας* pro *βείη*, et *πῶλες* pro *ἰῶνι*, ut et vitula pro bove, Virgil. Eclog. III. v. 29. Sic supra v. 475. *Πιργαῖον πῶλεν*, pro equo Pegasus.

Barnes.

484. *Θανάτῳ*] Pluralem *Θάνατοι* sapientius nosse usurpat, ubi de violenta, sive, quod fere eodem redit, de præmatura morte, sermo est. Eodem modo *Ἐλχὺλος* et Sophocles, ut *Ἐλχὺλ*. Choëph. 51. Soph. Electr. 306.

484. κα καὶ — Ὀφθαλμοῖ] Conf. Mathiæ Grammat. Græc. sect. 598. d.

Scidl.

485. Heath. revocari jubet veterem lectionem: *Ἐν, ἰν, φόνος*. *Musg.*

Ἐν, ἰν] Antiquæ editiones cum Victorio *ἰν, ἰν*; recentiores alterum *ἰν* omittunt. Scidl.

486. Ὀφθαλμοῖ pro *ἐφθαλμοῖ*. Connectitur enim *ἐν* cum futuro indicativ. vid. ad Androm. v. 464. Vel, si hoc displicet, legi potest καὶ pro *ἐν*. *Musg.*

Ὀφθαλμοῖ] Ita lego pro *ἐφθαλμοῖ*, quod prius aderat, versus causa, et quod *ἐν* præces-

Διπλῆν ἀκαθάν, καὶ παλλίρροτον γόνυ. 495
 ὦ Ζύγατις, ἄγχι γάρ σε πρὸς δόμοις ὄρω,
 ἥκω φίρων σοι τῶν ἱμῶν βοσκημάτων
 495 Ποίμνης νεογνὸν θρίμμι' ὑποσπᾶσας τόδε,

Incurva spina, et relaxans genu.
 O filia, jam enim te conspicio,
 Venio ferens tibi mearum ovium ex

495 Grege teneram hunc foetum subductum,

παρ. Plutarch. Camillo: ἀδωννισθαι τὰ
 χὲ καὶ ἀνελθεῖναι εἰς μαχαίρας, p. 274.

Μουσγ. Διπλῆν ἀκαθάν,] Recte explicant cur-
 vatam (senio) dorsū irinam. Musgravius
 confert Virgil. Æneid. XII. 927. et Plu-
 tarch. Camill. p. 274. Addo Virgil.
 Æneid. XI. 645. duplicatque virum
 (hasta) transfixa dolere. Valer. Maxim.
 V. 1. extern. 1. duplicatus frigore cor-
 pus. Scidl.

494. Senex, sedisimus familie Aga-
 memnonis amicus, quæcunque ad cenam
 comparandam opus sunt, Electræ affert.

ἥκω φίρων σοι τῶν ἱμῶν βοσκημάτων
 Παίμνης νεογνὸν θρίμμι' ὑποσπᾶσας τόδε.
 ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΕ, τοῦτος εἰ ἱσθὲν τοῦ
 ῥήματος,
 ΠΑΛΑΙΟΥ τοῦ θανατοῦντος ἀνθρώπου τοῦτο,
 Ὅτι καὶ κατέβη, μνηστὴρ, ἀλλ' ἵστασθαι
 ὅτι καὶ τοῦτο εἰσὶν ἀεὶ ἀνθρώπων τοῦτο.

Haud ignovans quam frequens corona-
 rum usus in convivis fuerit, vix tamen
 puto Euripidem eorum hoc loco mentio-
 nem fecisse, ubi ea tantum commemora-
 rantur, sine quibus cœna fieri nequit,
 minime vero quæ ad lautitiam pertinent.
 Conjectura igitur locus est. Scriben-
 dum fortasse

ΠΑΛΑΙΟΥΤΙ εἰ, τοῦτος εἰ ἱσθὲν τοῦ
 ῥήματος.

Sequentem versum optime emendavit
 Scaliger scribens:

ΕΘΙΩΝ τοῦ θανατοῦντος ἀνθρώπου τοῦτο

quod in mentem mihi revocat Fragmentum
 Alexidis ab Athenæo servatum, Lib.
 X. p. 441.

Εἰσὶν δ' ἄρα καὶ αὐτοὶ ἱσθὲν τοῦ
 ῥήματος ἀνθρώπων, ἀλλὰ μὴν, εἰ τὸ τοῦ
 ἱσθὲν εἰς τὸν τοῦ θανατοῦντος, ἱσθὲν καὶ μὴν

ἥκω φίρων σοι τῶν ἱμῶν βοσκημάτων
 ΑΙΓΩΝ φίρων σοι τῶν ἱμῶν βοσκημάτων.

Cum vocem λίγων in mendo cubare sta-
 tium apparet, nemo tamen facile suspici-
 bitur, ulcus quoque in illis latere. At-
 tamen excitato Eustathii loco ad Od. ε'.
 p. 100. 47. nemo amplius cum corruptam
 esse dubitabit. Verba Eustathii hæc
 sunt: Γίγναι. Θάνατος εἰς καὶ μὴν ΠΟ-
 ΛΥΤΙ γὰρ ἔστιν εἰς ἱσθὲν εἰς τῶν ΓΕ-
 ΡΩΝ ἁμαρτίας. Quod manu ad veram
 lectionem ducit

ἱσθὲν καὶ μὴν
 ΠΟΛΥΤΙ γὰρ ἔστιν εἰς ἱσθὲν.

Quid autem fiet verbo λίγων, quod Eu-
 stathius vel prudenter omisit, vel non
 legi in epitoma Athenæi, qua utebatur.
 Valde suspicor comicum scripsisse

εἰς τῶν
 ΑΙΓΩΝ ΓΕΡΩΝ ΤΕ ἁμαρτίας.

Eustathius l. c. p. 100. 33. Ἐστὶν καὶ
 ἥκω φίρων σοι τῶν ἱμῶν βοσκημάτων. Quod igitur
 verbis λαγῶν interpretamentum eique
 forsitan a grammatico superscriptum
 fuit, id pro genuina lectione in præce-
 dentem versum irrepsit. Hesychius quo-
 que λαγῶν interpretatur per αἰς γλαῦν.
 αἰδὼν λαγῶν ex Apollonio Rhod. Lib. I.
 v. 456. 473. 659. excitat T. Hemsterh.
 ad Schollast. Luciani. T. I. p. 121. —
 Quid vetat hac opportunitate oblata frag-
 mentum Archilochi a glossmate liberare,
 quod jamdiu veræ lectionis locum obti-
 net. Legitur apud Ammonium V. p. 121.

Ἐκαστος δὲ καὶ μνηστὴρ ἱσθὲν
 τοῦτο καὶ ἱσθὲν.

In quibus verbis nihil sane est quod offen-
 dere possit. Moschopolus tamen et

- Στεφάνους τε, τευχίαν τ' ἐξελὼν τυρεύματα,
 Παλαίον τι θησαυρίσμα Διονύσου τόδε, 500
 Ὅσμη κατῆρες, μικρὸν, ἀλλ' ἐπισβαλεῖν
 Ἦδὺ σκύφον τόδ' ἀσθενιστέρῳ ποτῶ.
 500 Ἴτω φέρων τις τοῖς ξίνοις τὰδ' εἰς δόμους.
 Ἐγὼ δὲ τρύχει τῶδ' ἐμῶν πίπλων, κόρας
 Δακρύοισι τίγξας, ἐχομόρξασθαι θίλω. 505

Et sarta, ac e fuscillis hos exemptos cascos;
 Huncque Bacchi thesaurum veterem,
 Odore gratum, parvum quidem, sed misceri
 Scyphum hoc tenuiori potui jucundum.
 500 Est aliquis laturus hac hospitibus in aedes:
 Ego vero pannis his mearum vestium oculos
 Lacrymis madefactos abstergere volo.

Phavorinus V. φίλον et ἱρίεσσα, exhibent
 ἀφύσιν, quam lectionem merito damnat
 eruditissimus Valckener. In Animadvers.
 III. XL. p. 204. Verum vestigia verae
 lectionis continere videtur. Archilochus
 scripsit forsitān

Ἐκαστα θάλλει μελέην ἱρίεσσα

cujus verbi interpretamentum est ἱρίεσσα.

Jacobi.

496. Στεφάνους τε, τευχίαν τ' ἐξελὼν
 τυρεύματα,] Quod ad ἐπιφάνους attinet,
 Sublinus dicit: *Fortasse legi debet ἐπι-
 φάνος, i. e. e cribro.* Et ita, ni fallor,
 Aristophanes in *Ευαλυσταῖς*, hac voce
 utitur. Sed vetus lectio defendi potest:
 vel enim ἐπιφάνους ad hospites coronandos
 senex putatur tullios; ἐπιφάνος γὰρ αἱ
 παλαιὴ ἱερῆται ἐν τοῖς εὐκαταῖς, αἱ φησὶ
 Ἀρσενίαι, ἰσπερὶαι καὶ ἀφύσιν αἰου-
 ρίμην ἐφεῶν. Quod memorat Theoc.
 Scholiae, Idyll. γ'. v. 21. De qua re
 vide Paschaliū de Coronis. Denique
 ob Electrae creditum puerperium potuit
 has coronas providus et amicus senex do-
 minae adferre, ita enim Heuscha. *Σείραται
 ἱερῆται*] 19. εἰ, ἰσπερὶ παλιν ἀφύσιν
 παρὰ Ἀρσενίαι, ἐπιφάνος ἱερῆται εὐκαταῖς
 παρὰ θεῶν, ἰσπερὶ παλιν, ἱερῆται, καὶ τὰς
 παλαιάς. Vide Meursii *Astic. Lect.* p.
 186. Paschaliū de Coronis, p. 334.
 τυρεύματα,] Ἦντων τυρέων, ut ἐν τευχέματι
 pro τείλει. Barnes.

Heath. ἐπιφάνους accipit de coronis,
 quibus hospites convivantes caput cinge-
 bant. v. Alcest. 775. Beck.

Forte, ἐπιφάνους τε τευχίαν ἐξελὼν τυ-
 ρεύματα, et cascos deimulos e vasis condi-
 toriis, non congruit pastorci sarta inter
 dona adferre. Reind.

497. Παλαίον] Corripit potest penultima,
 ut α in ζῶς, Hecub. v. 1090. α in
 γαλαῖον, Herc. Fur. v. 444. β in θρώας,
 Heraclid. v. 995. Veruntamen cum
 eleganter dicatur αἰνὴς παλαιός, non possum
 non Scaligero assentiri emendanti hanc πα-
 λαιά. Exempla dedit Piersonus ad Moer-
 tid. v. εὐκρίει, quibus adde Nicandrum
 Theriac. v. 582:

εἴρηται ἐν αἰθέρῃ μελέων παλαιὴ ἀναιμία.

Musgr.

Παλαίον τι θησαυρίσμα Διονύσου τόδε,]
 Scaliger, quia putabat, versum hunc de-
 fectu aliquo laborare, παλαιόν τι legebat;
 quod nescio an de vino dici possit, nisi
 forte de vasculis diu obignatis, quibus
 canities quaedam insidere solet. Sed et
 παλαιόν anapæstice legi potest, ut παλαιά
 apud Homerum et γαλαῖαι apud Tyrtæ-
 um, de qua re vide quæ notæ ad Hecub. v.
 1090. Barnes.

Pierson. ad Moer. p. 353. præfert Πα-
 λαῖον τι θ.

Παλαίον] Reliqui hanc lectionem, quam-
 vis ita poetam scripsisse persuadere mihi
 non possim. Nam quod quidam putant,
 anapæstum efficere hanc vocem, id ut in
 senario ferri possit, magis opere vereor.
 Exempla a Musgravio comparata aut
 corrupta sunt, aut aliena. Neque perili-
 cent huc correptiones diphthongi in αἰν,

ΗΛ. Τί δ', ὦ γεραιῇ, διάβροχοι τὸδ' ὄμμ' ἔχεις;
 Μῶν τὰμὰ διὰ χρόνου σ' ἀνέμνησαν κακά;
 505 Ἡ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στίσεις,
 Καὶ πατέρα τὸν ἱμὸν, ὃν ποτ' ἐν χερσὶν ἔχων,
 Ἀνίστη' ἔδρεψας σοί τε, καὶ τοῖς σοῖς φίλοις; 510
 ΠΡ. Ἀνίστηδ' ὅμως γοῦν τοῦτό γ' οὐκ ἤνεσχόμην.
 Ἥλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, πάρεργ' ὁδοῦ,

Ele. Cur vero, O senex, hos oculos madefactos habes?

Num mea mala longo post intervallo memoriam tibi renovarunt?

505 *An* Orestis miserum exilium gemis,

Et patrem meum, quem quondam in manibus habens

Educasti insulenter tibi, et amicis tuis?

Sen. Insulenter quidem, non tamen hoc pungebar.

Veni enim ad ipsius sepulchrum obiter,

εὐνῶν, καὶ, cct. Scaliger conjecit *καλῶν*, probante Piersono ad *Marin*, p. 353. qui tamen male praefert *καλῶν* ti. Vera fortasse Scalligeri conjectura est. Sed potuit etiam aliud vocabulum ejusdem significationis, v. c. *χρῶν*, olim adfuisse, in cuius locum glossa *καλῶν* successerit. Thierschius conjicit *γαλῶν*.

Scidl.
 498. Ὀσμὴ καυῶν,] *Καυῶν* hic pro *καυῶν*, *ταῖς ἰερῶν καυῶν* εὐνῶν τὰ γὰρ ἄλλα *ἀρεῖ* *αὐτῶν* τῶ *Θεῶν*, καὶ *ἔρως*, ἢ *ἐκείνη* *ἐκείνη*. *Barnes*.

Heath. putat, adjec. *καυῶν* derivatum esse a praepos. *κατὰ*, ut *ἑμὴ καυῶν* sit i. q. *κατὰ τὸν ἑμὸν, odor gratum*. Sic *Adrastus* in *Suppl.* v. 121. vocatur *καυῶν* *χλωκῶν*, quia humi jacebat caput vestibis obvolutus. Sic *Iph.* in *Taur.* 1347. *καυῶν* *καυῶν* est remorum ordine dependens, i. e. remis aquae immisisis; et eodem sensu *Hezychius* vocem hanc exponit per *καυῶν*. Juxta eandem analogiam *ἀρῶν* derivatur a praep. *ἀπὸ*, unde *ἀρῶν* *ἐκείνη*, *Ion.* 1128. tentoria, quae spatium quoddam utrinque, i. e. undique, includunt. Sic ab adverbio *ἐξ* derivatur *ἐξῶν*, habilis, qui facile manibus tractari ac versari potest; *ἀνῶν* ab *ἀντι*, *Troad.* 223. *ἐξῶν* a *ἐξ*, *Phoen.* v. 88. ubi *ἐξῶν* *ἐξῶν* est cognatio ultima, i. e. quae transmittit, aut transitum praebet sursum adscendentibus. Ex *Heath.* *Beck*.

Ὀσμὴ καυῶν,] Recte videtur explicari

re *Masklandus* ad *Suppl.* 121. *odore instructum*. *Hezychii* glossam *καυῶν*, *καυῶν* *ἐκείνη* *ἐκείνη*, bene *Schaeferus* emendat *καυῶν* *ἐκείνη* *ἐκείνη*, nisi verius fortasse est *καυῶν* *ἐκείνη*, *ἐκείνη*. Ceterum de vino *ἐκείνη*, vid. *Athen.* *Deipn.* p. 32. a. ibique *Schweigh.* In *Brub.* legitur *καυῶν*. *Scidl.*

καυῶν est *deorum dependens*, ideoque hinc alienum. *Leg.* *καυῶν*. *Reisk.*

499. *καυῶν*] Legendum *καυῶν*, quod secum ferebat, non tenuior potus erat, sed vinum. *Mug.*

καυῶν scribit *Heath.* et ante illum *Reisk.* *Beck*.

καυῶν] Ita *Heath.* et *Schaeferus* (cf. *Cycl.* 256.) praecunte *Reiskio*, qui explicat: *dulce est huius vetustis vini acrum potui debiliori admiscere*. Vulgo legitur *καυῶν*. *Mug.* *Mug.* proponit *καυῶν*, quasi *καυῶν* neutrius generis exact. Dicitur quidem *καυῶν* et *καυῶν*, vid. *Athenaeum* XI. p. 496. d. sed non *καυῶν*. *Scidl.*

501. Ἐγὼ δ' ἐξῶν] De hac voce vide supra ad v. 185. *Barnes*.

505. *ἐκείνη*] Noli corrigere *ἐκείνη*. Vid. *Pers.* ad *Phoenissas* 389. et 1794. *Scidl.*

508. *ἐκείνη* *ἐκείνη*] Legendum *ἐκείνη*, non *ἐκείνη* *ἐκείνη*. *ἐκείνη* de stimulo vel dolore, vel voluptatis, dici ostendit *Doerillius* ad *Chariton* 559. Optime igitur convenit affectui ex utroque mixto, qualis hic depingitur. *Mug.*

- 510 Καὶ προσπίσων ἑκλαυσ', ἱερμίας τυχάν'
 Σποιδάς τε, λύσας ἀσπὸν ὃν φέρω ξίνοις,
 "Εσπείσα· τύμβω δ' ἀμφίδηκα μυρσίνας. 515
 Πυρᾶς δ' ἐπ' αὐτῆς οἷν μιλάγχχιμον πόκα
 Σφάγιον ἐσιδὼν, αἷμά τ' οὐ πάλαι χυδῖεν,
 515 Ξανθῆς τε χαίτης βοστρύχους κικαρμένους.
 Κἀθαύμασ', ὦ παῖ, τίς ποτ' ἀνδρώπων ἔτλη
 Πρὸς τύμβων ἐλθεῖν· οὐ γὰρ Ἀργείων γέ τις. 520

510 Ac procidens humi luxi, nactus solitudinem :

Litaminaque soluto utre, quem hospitibus fero,

Fudi, ramosque myrteos circa tumulum posui :

Ad ipsum verò rogam ovem nigro vellere

Victimam vidi, recensque fusum sanguinem,

515 Flavæque comæ cincinnos abrasos.

Miratusque sum, O filia, quænam hominum ausus fuerit

Ad tumulum venire : non enim Argivorum ullus :

Reisk. emendat : τοῦτ' γ' εἰς ἀγαρά-
 μω. hoc non graviter tuū.

Hunc verum ex Musgr. conjectura
 ita transtulit Prev. : " Ils sont perdus !
 . . . Toute fois ce n'est pas ce souve-
 nir, qui m'émeut en cet instant." Beck.
 "Αἰὶα3." Ita Barnesius. Vulgo ἀ-
 ἰα3. [Sic Victor.]

τοῦτ' γ' εἰς ἀγαράμω. i. e. certum ab hoc
 mihi non potui temperare, scil. ne sepul-
 crum Agamemnonis adirem et honora-
 rem. Spectat enim ad proxime sequentia.

Scidl.

509. "Ἡ3α3 γὰρ, etc.] Vid. supra ad v.
 324.

σάρεγγ' ἡ3α3. Sic supra v. 63. Πάρεγγ'
 ὀρίσσει ἀφ' αὐτοῦ ἡ3α3. Id est :
 ὀρίσσει καὶ ἡ3α3 σάρεγγ' τοῦ χρέματος
 τοῦ ἡ3α3 καὶ εἰς ἀγαράμω τοῦτο, ἀλλ'
 εἰς ἀλλοτρίου ἡ3α3. Barnes.

σάρεγγ' ἡ3α3. i. e. quum huc me con-
 ferrem, in via simul illic deflexi. Scidl.

512. τύμβω δ' ἀμφίδηκα μυρσίνας.] Vide
 supra ad v. 324. Barnes.

513. ὦ. Ita Schæferus. Vulgo ὦ.
 Vid. Por. Praef. ad Hec. p. civii. ed.
 Léps. coll. ad Med. 634. Scidl.

514. ἡ3α3 ε' Barnesius errore typo-
 graphico αἰσά γ'. Musgr.

Σφάγιον ἱερὸν.] Tale quid Sophocl.
 Electr. v. 885, etc. Æschyl. Choëph. v.
 477, etc. Barnes.

519. Ἱ3α3μω3.] Canterus ἱ3α3μω3. Sed
 Σαμω3μω3 colendi sensu a Veteribus adhi-
 bitum recte monet Marklandus ad Hip-
 pol. 105. (et ibid. Valck.) vid. et Dion.
 Chrysostom. p. 323, 4.

Σαμω3μω3, colere, venerari. Strepia-
 des apud Ἀ ἱστορ. Nub. 1116. farinæ
 saccum præceptorī afferens hanc ratio-
 nem addit :

Κεῖ γὰρ ἐπὶ Σαμω3μω3 τὸ εἶν ἡ3α3μω3.

Aristides : εἶν γὰρ τῷ ἡ3α3 εἶν ἡ3α3-
 ραί τοῦ ἡ3α3 Σαμω3μω3, Tom. II. 227.
 Idem : τῷ ἡ3α3 ταῦτα τοῦ ἡ3α3 καὶ
 τοῦ ἡ3α3, οἱ παρ' ἡ3α3 (Thebanis)
 φόντι, παρ' ἡ3α3 ἡ3α3 ἡ3α3μω3.
 Tom. II. 270. In ultimo certe exemplo
 Σαμω3μω3 est divinis honoribus colere.
 Confer Med. 1141. Androm. 564. Schol.
 Pindari in Nem. V. Stroph. 2. et Epod.
 3. denique in Nem. IX. Divis. I. Musgr.

519. Με3α3 ε' ἱ3α3μω3.] Ita cum Can-
 tero lego, rejecto, quod prius obtinuerat,
 Ἱ3α3μω3, in marginem. Barnes.

Ἱ3α3μω3, i. e. coluit. Vid. Musgraviū
 ad h. l. et supra ad v. 84. Canterus con-
 jecerat ἱ3α3μω3, quod Barnesius non debe-
 bat recipere. Æschylus de eadem re ad-
 hibuit ἡ3α3μω3, Choëph. 485. Scidl.

520. Recte monuerunt interpretes, Eu-
 ripidem h. l. irridere Æschylum Choëph.
 a v. 164 — 230. Nec tamen jure hoc

- 'Αλλ' ἤλθ' ἴσως που σὸς κασίγνητος λάθρα,
 Μολὼν δ', ἰθαύμας' ἄθλιον τύμβον πατρὸς.
 520 Σκέψαι δὲ χαίτην, προστιθεῖσα σῇ κόμῃ,
 Εἰ χρῶμα ταῦτ' οὐκ ἐστὶν ἴσται τριχὸς.
 Φιλίῃ γὰρ, αἷμα ταυτὸν οἷς ἂν ᾗ πατρὸς, 525
 Τὰ πόλλ' ὅμοια σώματος πεφυκίται.
 ΗΛ. Οὐκ ἄξι' ἀνδρὸς, ὃ γίγρον, σοφοῦ λίγεις,
 525 Εἰ κρυπτὸν εἰς γῆν τήνδ' ἂν Αἰγίσθου φέβῃ

Sed fortasse clam frater tuus venit.

Profectus autem, honoravit miserum sepulchrum patris.

520 Aspice verò comam, tuæ apponens comæ,

Num color idem sit raris comæ.

Solent enim iis, quibus idem fuerit patris sanguis,

Multa esse similia in corpore.

ΕΙΣ. Haud digna viro, O senex, sapiente loqueris,

525 Si latentem in hanc terram, Ægisthi metu,

fecit Euripides. Bèze enim senserat Æschylus, animum anxium curiosque depressum etiam ex vanis rebus sæpe spem captare. *Schidl.*

521. Εἰ χρῶμα τ' αἰεὶ] Ita Barnesius conjectura certissima. Ed. Victor. εἰ χρώματ' αἰεὶ. Mox pro ἴσται malim ἴσθαι. Ceterum per viginti quinque versus proxime hunc sequentes unicus poëtæ scopus est Æschylum irridere. vid. Choëphor. a v. 164. ad v. 230. *Musgr.*

Idem observarunt Brumœus et Heath, qui poetam propterea reprehendunt.

Reisk. scribit: εἰ χρῶμα τ' αἰεὶ, num color huic comæ tuæ erit color abscissæ comæ. *Beck.*

Εἰ χρῶμα τ' αἰεὶ ἀσπίς ἴσται ἐκχέει] Cum olim male scriptum erat εἰ χρώματ' αἰεὶ, Canterus levisima distinctione legebat: εἰ χρῶμα τ' αἰεὶ. Et Sophocles τ' αἰεὶ pro τ' αἰεὶ dixit, Philoctet. v. 848. Εἰ τ' αἰεὶ τ' αἰεὶ γ' ἴσται ἴσται. Scholiastes: εἰ τ' αἰεὶ τ' αἰεὶ γ' ἴσται ἴσται. *Emilius* Portus duobus locis ex Aristotele citatis hujus vocis usum confirmat. Sed de hac re nihil dubitandum, cum τ' αἰεὶ occurrat infra v. 531. pro τ' αἰεὶ, et tamen Scaligerum potius sequor, qui χρῶμα τ' αἰεὶ scribit; quæ vox versui convenientior et sensui, et magis trita est.

Barnes.

χρῶμα τ' αἰεὶ] Victorius χρώματ' αἰεὶ.

Canterus χρῶμα τ' αἰεὶ, pro τ' αἰεὶ αἰεὶ, quod, ut dici possit, hoc loco tamen minus aptum est. Scaliger εἰ χρῶμα τ' αἰεὶ, quem secuti sunt Barnesius, Musgravius, Schæferus. Facilius Reiskius χρῶμα τ' αἰεὶ, nam color huic comæ tuæ sit abscissæ comæ scil. color. Prætulisse tamen χρώματ' αἰεὶ, nisi pluralis χρώματα pro singulari χρῶμα visus esset insolentior.

Idem. Schæferus ἴσθαι, quod maluerat Musgravius, sed cf. v. 533. *Schidl.*

522. Φιλί γὰρ.] Elegans est et Atticis frequens usus verbi φίλι et φίλου, pro ἡδέα, amo, vel gaudeo, pro soleo. Sic Herodot. Edit. Hem. Stephani, fol. 440. Αἰεὶ γὰρ φίλι, ἀλλ' αἰεὶ φίλις ἡδύτατος φίλι γαίῃ. Idem fol. 442. Φίλι εἰς τοὺς τὰ ὑπερίχθους ὄρεα καλεῖται. Euripidis Scholiast. ad Phœnissas observat αἰεὶ, φίλι etiam poni pro ὑπερίχθους. Sic Aristoph. Nubibus: φίλι γὰρ πᾶσι τὰ καὶ τ' ἰσται ὑπερίχθους. Scholiast. ἴσθαι ἴσθαι γὰρ ἄλλος ἀσπίς, ἢ ἀσπίς. Sic Horat. Epod. VIII. Quid? Quod fidei socii inter servicos jacerre pulchillos amant. Ubi amant pro solent. *Barnes.*

524. Hic incipere Prev. monet parodiam scenæ Choëphorum Æschyli, ubi Electra fratrem ex iisdem iudiciis agnoscit, quibus hic fidem adhibere non vult.

Δοκίῃς ἀδελφοῖν τὸν ἐμὸν εὐδαρσῇ μολεῖν.

Ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίεται πλόκος; 530

Ὁ μὲν παλαιστραῖς ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφεῖς,

Ὁ δὲ κτεινισμοῖς θῆλυς· ἀλλ' ἀμήχανον.

530 Πολλοῖς δ' αἶν εὖροις βοστρέχους ὁμοπτέρους

Καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταυτοῦ, γίρον.

ΠΡ. Σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶς, ἀρεβύλης σκίψαι βάσιν, 535

Εἰ ξύμμετρος σὺ ποδὶ γενήσεται, τίκνον.

ΗΛ. Πῶς δ' αἶν γίνοιτ' αἶν ἐν κραταιαίῳ πίδαρ

Profectum fratrem meum animosum putas.

Deinde quomodo citius ejus comae congruit?

Alter quidem viri nobilis in palaestris nutritus,

Alter vero crebra perzatione mollis; quamobrem hoc est impossibile,

530 Multis autem invenies cincinnos similes,

Nec tamen eodem sanguine prognatis, O senex.

Sen. Tu saltem, in ejus vestigium ingressa, solem specta gressum,

Num eadem-mensura tuo pedi respondeat, O filia.

Ele. Quomodo vero fieri posset in lapideo solo

Ubi locum Æschyli examinavit Prev. sub finem addit: "Il est vrai que le fondement de cette reconnaissance frivole: mais si la critique d'Euripide est juste, elle n'en est pas moins déplacée. Stanley, d'après le scholiaste d'Eschyle, explique le mot Grec par lequel ce poète désigne l'ouvrage tissu par Electre, de manière à sauver le ridicule qu'y jette Euripide: c'étoit, suivant ce commentateur, une pièce détachée, qu'Oreste portoit séparée de ses vêtements. Mais il paroît difficile, suivant la remarque de M. Pauw, d'admettre cet adoucissement. Et ce qu'on peut dire de plus favorable au poète, c'est que la robe dont il parle, quoique faite dans l'enfance d'Oreste, pouvoit faire partie de son habillement dans l'âge d'homme. Beck.

525. ἀρεβύλη, imbellem, reponit Reisk. respicere enim ad ἀρεβύλην. Beck.

Sensus est: si putas, fratrem meum, qui forti animo est, Egisthi metu clam in hanc terram reditum esse. Scidl.

525. α. Δ. — μολεῖν, proficisci velle.

Heath.

528. ἐγγίνομαι] Ed. Schæfer. ἐγγίνομαι vitio typographico. Construe: ἰ μὲν ἀδελφεὶ ἐγγίνομαι, τραφεῖς παλαιστραῖς. Interpret

Latinus: Ille quidem, utpote viri nobilis, in palaestris nutritus. Vocem ἀνεμῆς desidero in Lexicis. Scidl.

530. ἰμμετρίους] Beckius monet, respicere huc Pollucem Onom. VI. 156. ἰμμετρίους ἢ τοῖς ἰμμετρίους ἰσότητος Εὐκλείδου. Cf. Hesych. v. ἰμμετρίους. Scidl.

531. νεοτῶν.] Vide supra ad v. 521.

Barnes.

534. κραταιαίῳ] Hesychius: κραταιαίῳ Πάρις, ἡ καλεῖται γυνὴς. Μυτ.

κραταιαίῳ] A κραταίῳ et αἰῶν. lapis, idem, quod κραταιαῖος ὄβρις Homero: est autem κραταιαῖος Attice, ut Μοῖλαιος. Barnes.

Reisk. scribit: πῶς γ' αἶ. Beck.

Πῶς γ' αἶ. Conf. v. 538. Scidl.

535. ἰμμετρίους] Ita Victor. Prince. per compendium. Brubachius et Herwig. ἰμμετρίους, quod Sibilicus accepit pro ἰμμετρίους. Sed jam Canterus restituit ἰμμετρίους. Cf. Abresch. in Miscell. Observ. VI. p. 272. Scidl.

536. ἀδελφεῖ] Orestis et Electra. Sic infra v. 746. Aluq.

ἀδελφῶν] Δελφῶν Attice pro Δελφῶν, de qua re vide supra ad v. 95. Ἀδελφεῖ autem hic non de fratre modo, sed et sorore, dicitur, quod patet ex sequentibus: ἀδελφεῖ

- 535 Γαίᾳς ποδῶν ἱκμακτρον; εἰ δ' ἔστιν τόδε,
 Δρυὶν ἀδελφοῖν ποῦς ἄν οὐ γένοιτ' ἴσος,
 Ἄνδρός τε καὶ γυναικὸς, ἀλλ' ἄρσιν κρατεῖ. 540
 ΠΡ. Οὐκ ἔστιν, εἰ καὶ γῆν κασίγνητος μολῶν,
 Κερκίδος ὅτῃ γνοίης ἄν ἐξύφασμα σῆς,
 540 Ἐν ᾗ ποτ' αὐτὸν ἐξέκλειψα μὴ θανεῖν;
 ΗΛ. Οὐκ οἶσθ', Ὀρέστῃς ἥνικ' ἐκπίπτει χθονός,
 Νέαν μ' ἐτ' οὔσας; εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους, 545
 Πῶς ἄν, τότ' ὦν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἄν φάρῃ,

535 Terra pedum vestigium expressum? quamvis autem hoc fieri posset, Tamen duorum ex eodem utero natorum pes nunquam fuerit aequalis, Viri et feminae, nam mas superat.

Son. Annon est, si frater tuus hanc terram veniret,

Undenam cognosceres radii tui telam,

540 In qua ipsum olim furtim morti surripui?

Ele. Nescis, Orestes cum vertit solum,

Me juvenculam adhuc fulmo? quamvis vero etiam texuissim ei peplos,

Quomodo, cum tunc esset puer, nunc eandem haberet vestes,

τε καὶ γυναικός. Collectivè autem hic dicitur, cum alias ἀδελφεῖς semper soror vocatur. Vox autem propriè usurpatur de fratribus et sororibus uterinis. Sic et infra v. 746. Orestes, Electra et Chrysothemis ἀδελφαὶ vocantur. In hac autem voce τί α non privationem, sed congregationem et συντόνισιν, significat, ἀδελφεῖς vero ἑ μέτρα. Vide Eustathium, fol. 1752. lin. 17. Ex Æmili Porti notis.

Barnes.

Δρυὶν ἀδελφῶν] Male Musgravius: "Orestis et Electrae." In universum dicitur fratris et sororis. Non: σωγερ Geschwister.

Παῖς] Ita Victor. Princ. Nonnulli ποῦς. Seidl.

Ἰού. legit Victor.

538. εἰ καὶ γῆν κασίγνητος μολῶν] Ita Ed. Victor. Canterus non male εἰ ποῦς κασίγνητος μολῶν. Lenius aliquanto foret εἰ καὶ γῆν κασίγνητος μολῶν. Musg.

Οἷα ἱερῶ, εἰ ποῦς κασίγνητος μολῶν.] Cum olim legebatur εἰ καὶ γῆν, &c. Canterus legebat εἰ ποῦς, quæ lectio placet; Scaliger legit εἰ καὶ οἷα, et pro μολῶν scribit μάλῃ, longius recedens ab exemplari.

Barnes.

Heath. legit εἰ καὶ γῆν — μάλῃ. Beck.

Vol. VII.

F f

μολῶν.] Ita Victorius, quam lectionem mutare non sum ausus, quamvis exemplum non habeam, ubi simili modo εἰ cum participio ponatur, omisso ἱερῶ. Sed nihil in tali constructione absoni video. Cf. infra ad v. 863. [Plat. Phædr. p. 260. d. ἰσὺ γὰρ οὐδὲν ἀγνοῦντα γάλαθις ἀσφαλῆς κατεβάλλει λίγην, ἀλλ' ὅτις ἱσὺ ἐρριπύλλῃ καταβάλλει ἱστίον, οὕτως καὶ λαμβάνει. Schæf.] Musgravius conjicit μέλῃ, quod edidit Schæferus. Canterus emendabat εἰ ποῦς pro εἰ καὶ γῆν, Scalliger εἰ καὶ οἷα — μάλῃ. Melius etiam probat Heathius, quod ab usitato loquendi more recedit. De potestate particularum εἰ καὶ disputat Herm. ad Vig. p. 792.

Seidl.

543. ἔχω] Ita MS. β. Ed. Victor. ἔχω. MS. α. ἔχω, superscripto tamen ἔχω. Ceterum Ed. Vict. et MSS. ταῦτ' εἰ ante ἔχω (vel ἔχω) habent. Sed recte ordinem mutavit Barnesius. Musg.

Πῶς δὲ, τίς δὲ παῖς, εἰ ἔχω ταῦτ' εἰ φάρε.] Cum olim legebatur εἰν ταῦτ' εἰ ἔχω φάρε, miro et manifesto versus detrimento, miror, neminem hactenus id deprehendisse; certe nemo in ordinem redegit, ut nunc nos fecimus, ipsisimis litteris earumque apicibus fideliter omnibus

- Εἰ μὴ ξυναύξουσιν οἱ πίπλοι τῇ σώματι;
 545 Ἄλλ' ἢ τις αὐτοῦ τάφον ἐποικτεῖρας ξῖνος
 Ἐκείρατ', ἢ τῆσδε σκοποῦς λαδῶν χθονός.
 ΠΡ. Οἱ δὲ ξῖνοι ποῦ; βούλομαι γὰρ εἰσιδῶν 550
 Αὐτοὺς, ἔρυσθαι σοῦ κασιγνήτου πύρι.
 ΗΛ. Οἷδ' ἐκ δόμων βαίνουσι λαίψηρῳ ποδί.
 550 ΠΡ. Ἄλλ' εὐγενεῖς μὲν' ἐν δὲ κισθόλῃ τόδε·
 Πολλοὶ γὰρ ὄντες εὐγενεῖς, εἰσὶν κακοί·
 Ὅμως δὲ χαίρειν τοὺς ξῖνους προσενήπω. 555

Nisi cum ipso corpore simul crescant vestes?

- 545 Sed vel aliquis peregrinus sepulchrum ipsius miseratus,
 Se rasis, vel aliquis ex hac terra, qui speculatores fecerit.
 Sen. Isti vero hospites ubinam sunt? Volo enim intuitus
 Ipsos, de fratre tuo percontari.
 Hec. Hi ex aedibus egrediuntur veloci pede.
 550 Sen. At nobiles quidem videntur. Hoc tamen est in incerto:
 Multi enim, qui sunt nobiles, sunt improbi.
 Sed tamen hospites salvere jubeo.

servatis; excepto quod cum Porto lego
 ταῦτ', i. e. ταῦτά, pro ταῦτ', i. e. ταῦτα.
 De voce φέρει, quod priorem habet com-
 mune, nos satis ad Supplic. v. 296.
 Hercul. Fur. v. 414. et Phœmiss. v. 1097.

Barnes.
 οὐ ἔχον ταῦτ' ἂν φέρει.] Victorius οὐ
 ταῦτ' ἂν ἔχον φέρει. Voces transposuit
 Barnesius. Præter verborum ordinem
 etiam Musgraviū MSS. referunt. Pro
 ταῦτ' Portus legi vult ταῦτ'. Non opus.

Scidl.
 544. ξυναύξουσιν] MS. γ. ξυναύξουσιν.

Musg.
 546. οὐδὲ — χθονός.] Emendat Pier-
 sonus ἢ οὐδὲ — χθονός. Verisim. p. 240.
 Sed non semper adjicitur præpositio in
 hujusmodi locutionibus: vid. ad Troad.
 v. 847.

εὐγενεῖς λαδῶν] MS. β. εὐγενεῖς λαδῶν,
 consentientibus in ultima voce MSS. α, γ.

Musg.
 Ἐκείρατ', ἢ οὐδὲ εὐγενεῖς λαδῶν χθονός.]
 Subaudi εἰς ἑγχέρις, ut sit sensus: Ἄλλ'
 ἢ τοὺς ξῖνας αὐτοῦ τάφον ἐποικτεῖρας, εὐγενεῖς
 ἐκείρατα, ἢ τοὺς ἑγχέρις, λαδῶν εὐγενεῖς
 αὐτοῦ χθονός. Hoc omnes ante me vi-
 derunt, etiam Latini interpretes. Barnes
 Reink. scribit: εὐγενεῖς. Beck.

ἢ οὐδὲ, εὐγενεῖς λαδῶν, χθονός.] Ad τῶν-
 δὲ χθονός intellige τοὺς ex vera. præc. Im-
 pressi omnes εὐγενεῖς λαδῶν, quæ lectio
 defendi quidem potest, sed nostra et ex-
 quisitior est, et constructionem minus fa-
 cit impeditam. Concinnavi illam ex dis-
 crepantia Musgraviū librorum. MS. enim
 β. habet εὐγενεῖς λαδῶν, et in λαδῶν con-
 sentiunt etiam MSS. α. et γ. Emenda-
 tionem nostram tuebitur Iphig. Taur.
 1025.

ὡς δὲ εὐγενεῖς λαδῶν ἐποικτεῖρας ἔστι

Conf. supra v. 515. ἑρμῆος τυχόν, et
 Orest. v. 57. πολέμους εὐγενεῖς. In Orestis
 tamen v. 461. εἰς εὐγενεῖς λαδῶν ἑρμῆος
 miror etiam nuperimos editores non cor-
 rexisse βάλω ἑρμῆος. Scholiastes οὕτως
 εἶπεν περιβόλαιαι. Phœmiss. 1550. εὐγενεῖς
 ἑρμῆος εὐγενεῖς βάλω. 1467. ἔστι μὲν περιβό-
 λαι εὐγενεῖς. Hercul. Fur. 1120. εὐγενεῖς
 ἑρμῆος περιβόλαιαι εὐγενεῖς. — In nostro loco
 Pieroni emendationem Veris. p. 240. ἢ
 ἢ οὐδὲ — χθονός, jure ut parum neces-
 sariam rejicit Musgravius. Scidl.

Constructio est: ἢ οὐδὲ χθονός εἰς λα-
 δῶν εὐγενεῖς. Hosth.
 550. α. Apud Stob. Grot. LXXXVII.
 Burn.

OP. Χαῖρ', ὦ γεραίέ· τοῦ ποτ', Ἥλεκτρα, τόδε
Παλαιὸν ἀνδρὸς λείψανον φίλων κυρεῖ;

555 HA. Οὗτος τὸν ἄμυν πατέρ' ἔθρεψεν, ὦ ξίε.

OP. Τί φῆς; ὁδ' ὅς σὸν ἐξεθρέψε σύγγονον;

HA. 'Οδ' ἴσθ' ὁ σώσας κείνον, εἴπερ ἴστ' ἔτι. 560

OP. Ἐὰ τί μ' εἰσθίδορκεν ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν
Λαμπρὸν χαρακτῆρ', ἢ προσεικάζει μέ τῳ;

560 HA. Ἴσως Ὀρέστου σ' ἤλιχ' ᾗδεται βλίσπων.

OP. Φίλου γε φῶτός· τί δὲ κυκλεῖ πείριξ πόδα; 565

Ore. Salve, O senex, cujusnam viri, Electra,

Hæ antiquæ veterum amicorum reliquæ sunt?

555 Ele. Hic meum patrem educavit, O hospes.

Ore. Quid ais? hic est ille, qui tuum fratrem educavit?

Ele. Hic est ille, qui servavit illum, si modo superest adhuc.

Ore. Ehem. Quid me intuetur, tanquam argenti contempnans

Splendidum signum? num assimilat me cuiquam?

560 Ele. Fortasse Orestæ te æqualem aspiciens letatur.

Ore. Chari certe viri: quid vero circumrotat pedem?

551. *ειδ'* ed. Victor.

553. Reisk. emendat: *παῦ παρ', quæ in classe collocandæ sunt hæ senis reliquæ?* ad quod genus amicorum pertinet senex?

Beck.

553. s. *τῷ παρ' — κατ' i.]* Heath. "Verte ad quem amicorum tuorum, Electra, pertinent veteres hæ hominis reliquæ; id est, quisnam est hic e tuis antiquis amicis." Locum facilius intelliges, si φίλων explices per φίλων. Seidl.

555. *Οὗτος τὸν ἄμυν πατέρ' ἔθρεψεν, ὦ ξίε.]* Quod ἄμυν et ἄμυν prior longa positur pro ἀμύνει, abunde constat. Vide supra ad v. 188. Hic autem senex, sive pædagogus, putatur Agamemnonis primo nutritius, mox et Orestæ ipsius. Tales sane veteribus heroibus fere assignabantur omnibus, vel ex ortu, vel certo priusquam ad res gerendas se accingerent. Et hi Mnemonæ dicebantur, i. e. monitores. Eustathius fol. 1697. lin. 55. Mnemonas dicit nomen officii, multosque variis heroibus *Μνέμονες* et submonitores, ut et genios, attributos refert. Hujus nominis unum affuisse Achilli, qui eum sustinueret, ne quem ex Apollinis filiis interiret, tum enim moriturum, meminit cum Plutarcho Scholiastes Lycophronis,

fol. 48. nomine tamen suppresso, quod ex sequentibus patebit melius. Varios itaque veterum heroum mnemonas post Eustathium recenset Ptolemaeus Hephæstion sine libri præmi, videl. Ulyssæi Myiæcum, Achillæi Νοῦµονα, i. e. Phœnicem, Patroclæi Εὐδωρον, Πρωτεσίλαϊ Dardanum, Ἀντιλόχῃ Chalconem, Hectoris Daretæm Phrygium. Vide alios apud Clement. Alexand. Pædagog. Lib. I. c. 7. item Turneb. Lib. VII. c. 3. Hinc et nos in Franciade nostra Mœnim Nigri Principis moderatorem assigno, senem prudentissimum et judicii subacti; quia etiam in junioribus heroum animis æuallis quædam sagacitas et temperantia requiritur, ut veri sint virtutis amatores. *Barnes.*

ἀμύν.] Ita editt. vet. Schæfer. ἀμύν. Seidl.

556. *ἔθρεψεν.]* Optime Piersonus *ἔθρεψεν*, conferens, præter Electræ responsum, v. 16. v. 286. 7. v. 416. denique v. 540. *Musg.*

ἔθρεψεν.] Sophocl. Electr. 11 — 14. *Æschyl. Chœphr.* 747. Vulgo *ἔθρεψεν*, quam lectionem non tam propter locos istos damnamam puto, quam propter Electræ responsum, et quod senex ille Orestæ potuit quidem *τρέφειν*, sed non *τρέφειν*.

ΗΛ. Καὶ τὴ τόδ' εἰσσεύσασα, θαυμάζω, ξῖνε.

ΠΡ. ὦ πρόνι, εὐχου, θύγατερ Ἠλέκτρα, θεοῖς.

ΗΛ. Τί τῶν ἀπόντων, ἢ τί τῶν ὄντων πέρι;

565 ΠΡ. Λαβῆν φίλον θησαυρὸν, ὃν φαίνει θεός.

ΗΛ. Ἴδου, καλῶ θεοῦς· ἢ τί δὴ λέγεις, γέρον; 570

ΠΡ. Βλέψον νυν εἰς τόνδ', ὃ τέκνον, τὸν φίλτατον.

ΗΛ. Πάσαι δίδοικα, μὴ σύγ' οὐκ ἔτ' εὐφρονῆς.

ΠΡ. Οὐκ εὐφρονῶ γὰρ σὸν κασίγητον βλέπων;

570 ΗΛ. Πῶς εἶπας, ὃ γεραι', ἀνέλπιστον λόγον;

ΠΡ. Ὅρῶν Ὀρέστην τοῖδε τὸν Ἀγαμέμνονος. 755

ΗΛ. Ποῖον χαρακτῆρ' εἰσιδὼν, ὃ πείσομαι;

ΠΡ. Οὐλὴν παρ' ὀφρῦν, ἣν ποτ' ἐν πατρὸς δόμοις

Ele. Et ego miror, O hospes, hoc aspiciens.

Sen. O veneranda filia Electra, supplica diis.

Ele. Pro quamquam presente, aut absente re?

565 *Sen.* Ut prospere accipias thesaurum, quem ostendit Deus.

Ele. En voco deos; aut quid jam dicis, senex?

Sen. Intuere in hunc, O filia, charissimum.

Ele. Jamdudum metuo, ne tu non sana mente sis.

Sen. Non sana mente sum ego, qui fratrem tuum video?

570 *Ele.* Quomodo dixisti, O senex, insperatum sermonem?

Sen. Me videre Orestem hunc Agamemnonis filium.

Ele. Quam notam conspicatus cui fidem habeam?

Sen. Cicatriceam juxta supercillum, qua olim in adibus patris

φιν. — In versus initio cum Ed. Victorii
i'rine, scripsi φῖνε. Vulgo φῖνε. Sciff.

564. Π τῶν δει. Vulgo bis ei interro-
gativum. Sed vid. Herm. de Emend.
Gramm. p. 95. Musgravius ita scripsit et
interpunxit; εἰ, τῶν δει, ἢ τι τῶν ὄ-
ντων πέρι; Ceterum conf. Sophoclis Elec-
tra, v. 305. εἰς δει εἰς ἡμῶν καὶ εἰς δει-
εἰς ἡμῶν λέγει. Sciff.

565. Λαβῆν] Electra cur accipere ora-
ret, quem jam acceperat, thesaurum, nihil
causae erat. Videat ergo lector, an hic
locum habeat verbum antiquum λαῖον, a
quo ἀναλαῖον, hoc sensu: ὦρα θεός, Elec-
tra, ut fruaris thesauro. Non dissimilem
potestatem verbo λαῖον apud Homerum
Odys. γ'. 229. tribuit Aristarchus, vid.
Scholia et Hesychium.

Satis placeret: Ἐλαῖον φίλον θησαυρὸν,
ut possidens et retinens carum thesaurum.
ελαῖον cum accusativo vide Aristoph. Av.
1759. Musg.

λαῖον] Offendit hac vox Musgraviū,
qui nihil causae esse sit, cur Electra acci-
pere oraret, quem jam acceperat, thesau-
rum. Conjicit igitur λαῖον et, hoc jure
postea repudiato, aliquanto melius ελαῖον,
conferens Aristoph. Av. 1759. (1752.
Brunck.) Sed vera vulgata. Senex,
quod satis demonstrat verbum φαῖνε, ini-
tuo incertus animi est, utrum verum Ores-
tem videat, an vana ejus imagine ludatur.
Jubet igitur Electram preces mittere ad
deos, ut vere sibi dent eum, cujus imagi-
nem ipsi conspiciant. Ac, si vel displice-
at hac explicatio, recte tamen se habet
λαῖον. Nondum enim acceperat, quippe
quæ fratrem nondum agnovisset. Sciff.

570. γεραι' ἀνέλπιστον scribit Heath.

γεραι',] Vett. Edd. plene γεραι. Sciff.
γεραι ed. Victor.

571. Ὅρῶν] Malim ἰρῶν, ut est in MS.
fr. Musg.

Νεβρὸν δαίμων σου μίδ', ἡμάχῃ πιπνάν.

575 ΗΛ. Πῶς φῆς; ὅρῳ μὲν πνύματος τεκμήριοι.

ΠΡ. Ἐπειτα μάλλεις προσπιτνῆν τοῖς Φιλτάτοις; 580

ΗΛ. Ἄλλ' οὐκ ἔτ', ὦ γεραί· συμβόλοισι γὰρ

τοῖς σοῖς πίπτεσμαι θυμὸν ὦ χρόνῳ φανείς,

Ἔχω σ' αἰλπῶς. ΟΡ. Κἄξ ἱμοῦ γ' ἔχει χρόνῳ.

580 ΗΛ. Οὐδέ ποτ' ἰδόξασ'. ΟΡ. Οὐδ' ἰγὼ γὰρ ἤλπισα.

ΗΛ. Ἐκείνος εἴ σύ; ΟΡ. Σύμμαχός γέ σοι μόνος,

Ἡ ἐκπάσσωμαί γ', ὃν μετέχομαι, βόλοι. 586

Πίποιδά δ', ἣ χρεὶ μηκίδ' ἡγῆσθαι Διούς,

Εἰ τὰδικ' ἴσται τῆς δίκης ὑπέριερα.

585 ΧΟ. Ἐμολες, ἱμολες, ὦ χρόνιος ἀμέρα·

Tecum hinnulum insectans, prolapsus cruentatus est.

575 Ele. Quid ais? video quidem casus indicium.

Sen. Et adhuc cunctaris charissimos amplecti?

Ele. At non amplius, O senex: signis enim

Tuis animo sum persuasa: O qui tandem apparuisti mihi,

Teneo te praeter spem. Ore. Et a me sero teneris.

580 Ele. Nunquam ego putavi. Ore. Neque ego etiam speravi.

Ele. Ille tu es? Ore. Socius tibi solus:

Si modo jactum retia, quem meditor, extraxero.

Confido quidem: aut non amplius putandum est esse deos,

Si injusta facinora sint superiora iustitia.

585 Cho. Venisti, venisti, O sera dies

Ὀρῶ] Ita MS. s. ut jam Brubach. et Hervag. qui infinitivus pendet a suppresso ἴσται. Vulgo ἰγὼ, quod etiam defendi potest. Seidl.

Ὀρῶ ed. Victor.

575. οὐλάν] Confert Barnesius Hom. Odys. T. v. 392. Musg.

Οὐλάν παρ' ἱερῶν] Talem Ulyssis ἀναγνώσκον ex claustris factam Homerus describit Odys. ε'. v. 392. Νῆξ γ' ἔξ ἑσπερ ἴσται ἑσπερ' ἴσται αὐτίκα γ' ἴσται Οὐλάν, τὸ σπεί με εὖς ἑσπερ λίσσας ἴσται, etc. Alio modo Sophocles in Electra Orestem notum facit; alio denique Aeschylus in Choëphorais. Talia enim ex poetis arbitrio solent pendere; ut quid cuique verisimile videbitur. Ex Aemilii Porti notis.

580. οὐλάν' ἰδῆσθ'.] Elegantius foret, meo iudicio, οὐλάν' ἰδῆσθ'. Musg.

Οὐλάν' ἰδῆσθ'.] Ita Schaeferus ex Musgravii conjectura. Libri οὐλάν' ἰδῆσθ'. Vulgatam fortasse praeferat aliquis ob proximum ἑσπερ in Orestis responsione. Seidl.

581. Ἐκείνος εἴ σύ;] Soph. Electr. 1222. εἴ γὰρ εὖ αἶστος; In universum moneo, hanc utramque fabulam in singulis locis haud parum inter se similitudinis habere. Seidl.

582. Ἡ ἐκπάσσωμαί γ'.] Delendum F, ne doesse videatur apodosis. Musg.

Ἡ ἐκπάσσωμαί γ'.] Legebatur Ἡ γ' ἑσπερ. (Sic ed. Vict.) Sed vere Musgravius par. ticulum F' delendam esse monet. Seidl.

583. Lubenter hic Electra personam deleverim. Ipse enim, gaudio jam et admiratione aestuanti, manus convenit mittere. Musg.

575. φέξ; Sine iota subscript. ed. Vict.

579. ἰγὼ ed. Victor.

Κατίλαμψας, ἴδειξας ἱμφανῇ 590
Πόλει πυρρόν' ὅς παλαιᾷ Φυγᾷ

Πατρῶν ἀπὸ δαμάτων
Τάλας ἀλαίνων ἱβασι.

590 Θεὸς αὖ θεὸς ἀμείραν τις ἄγει
Νίκαν, ὃ φίλα. 595

"Ανιχε χέρας, ἀνιχε λόγον, ἴει
Λιτάς εἰς θεοὺς,
Τύχα σοὶ τύχα

Illuxisti, ostendisti manifestam

Urbi lucem: quæ diutino exilio

Paternis ab ædibus,

Misera oberrans, advenit.

590 Deus, deus aliquis nostram adducit

Victoriam, O amica:

Attolle manus, intende sermonem, funde

Proces ad Deos,

Ut fauste fauste

Mibi hæc unice Oresti videntur
convénire. Nam si Orestis tribuuntur,
fortem ejus animum apte depingunt: si a
progressa oratione separantur, timidus
magis et a pro alienus apparet.

[ἐγὼ θεὸς θεοίς.] Vid. Parson. ad Hec.
794. Scidl.

μυαί' ed. Victor.

584. Ἀνακταστικὰ MSS. Not. ed.
Vict. seq. ib. Scidl.

585. Quod sequitur carmen, vulgo in-
scribitur εὐεργεῖα auctore Cantero. In
antiquis editionibus inscriptio ejus nulla
est. Numeros habet majorem partem
dochmiacos. Utuntur enim Tragici in-
terdum versus dochmiaco etiam in re laeta,
ubi insperato quodam gaudio animus sub-
ito concitatur. Ita Æschylus Choëph.
932 seqq. Soph. Elec. 1292 seqq. Trach.
205. Nostri Iph. Taur. 828. seqq. Scidl.

586. Κατίλαμψας,] Eadem neutrali sig-
nificatione hoc verbum supra habuimus, v.
464. Scidl.

587. κρηεὶς h. l. dixit noster, quod ali-
bi dicit φῶς.

ἴ, i. e. Orestes, qui latet in voce κρηεῖς.
Liberius etiam Sophocles (Ed. Col. 729.
ἐλαφύρας φῶς κρηεὶς εἰς ἡμῶν ἰσχυρίων, ἴ
μην ἰσχυρίων, ubi ἴ pertinet ad ἡμῶν, quod
latet in εἰς ἡμῶν. Scidl.

588. Πατρῶν] Hic versus pariter atque
sequens ex iambo constat et dochmio.

Scidl.

589. ἱβασι.] MSS. omnes ἱβασι. Musg.
Reisk. conjicit: ἱβασι εἰς θεὸς αὖ.

Beck.

[ἱβασι. ἱβ.] Vulgo una voce ἱβασι. Se-
parandas esse vidit Reiskius, qui tamen
male explicat. Refert enim et εἰ et proxi-
mum ἱβασι ad progressum ἀμείραν. Equi-
dem εἰ intelligo de Oreste, et puncto po-
sito post ἱβασι a vocibus ἱβασι orationem
ad Electram dirigi arbitror. Illud εἰ de
Oreste accipiendum esse suadet etiam vox
αὖ. Nam αὖ εἰ est reducit. — Confer
Soph. Electr. 1267. ἱβασι εἰς θεὸς ἱβασι
ἀμείραν πρὶς μίλαθ' αὖ, cet. Ceterum pro
ἱβασι Musgravii libri omnes ἱβασι, ex
quo nihil elicio. Scidl.

590. α. Leg. θεὸς ἀμείραν τις ἄγει
γῆν, ἱβασι, deorum aliquis te, O amica
dixit, terras in nostram ducit. Reisk.

ἀμείραν τις ἄγει] Eosdem nume-
ros dochmiis inseruit Æschylus Suppl.
350. ἱβασι εἰς θεὸς. Nisi tamen deletio
eis dochmiis continuari malis. Scidl.

593. Vulgo post θεὸς plene interpun-
gitur, legiturque εὐχὰς εἰς τύχα nominati-
vo. [Sic ed. Vict.] Secuti sumus emen-

- 595 Κασίγητον ἰμβατεῦσαι πόλιν.
 OP. Εἶν' φίλας μὲν ἡδονὰς ἀσπασμάτων 600
 Ἐχῶ χρόνῳ δὲ καυδὶς αὐτὰ δάσομεν.
 Σὺ δ', ὦ γεραιὲ, καίριος γὰρ ἤλυθες,
 Λίξον, τί δρῶν ἂν φοιῶτα τισαίμην πατρός,
 600 Μητέρα τε τὴν κοιρανὸν ἀνοσίῳ γάμων.
 Ἔστιν τί μοι κατ' Ἄργος εὐμενὲς φίλων;
 Ἦ πάντ' ἀνισκευάσμεθ', ὥσπερ αἱ τυχαί;
 Τῷ ξυγγίναμαι; νύχιος, ἢ καδ' ἡμέραν;

- 595 Frater ingreditur urbem.
 Ore. Esto. Gratas quidem voluptates amplexuum
 Habeo: post tempus vero et iterum hæc dabimus.
 At tu, O senex, opportune enim venisti,
 Dic, qua ratione patris interfectorem ulcisci possim,
 600 Et matrem sociam Implarum nuptiarum.
 Estne Argis aliquis amicorum mihi benevolus?
 An penitus subversus sumus, ut sunt fortune?
 Cui me adjungam? nocturne, an interdiu?

dationem Tyrwhitti, ut ante nos Schaeferus. Τέχῃ de prospera fortuna non raturum est apud Tragicos, maxime in formula illa εἰς τύχῃ τοῖ. Scidl.

594. Legendum, ut olim admonuit me Tyrwhittus, τύχῃ *εὐ* τύχῃ, deleta interpolationis nota post θυῶν. Sensus est: *Deus* precare, ut bonis ausibus frater tibi terram patriam ingreditur. Musg.

Reisk. scribit: λισσῇ *εὐ* τύχῃ, candida tibi cum fortuna. Beck.

595. ἰμβατεῦσαι] Scaliger legit ἰμβατεύσαι, optat. modis, aorist. α'. ut sit hic sensus: ἢ τύχῃ *εὐ* τὴν ἀλλοτρίαν εἰς πόλιν ἰμβατεύσω; sin infinit. modis sit: τύχῃ *εὐ* ἵστα τὴν ἀλλοτρίαν πόλιν ἰμβατεύσω.

Barnes. ἰμβατεύσω πόλιν.] Infra v. 1249. ἰμβατεύσω πόλιν. Scidl.

596. ss. Cf. Soph. Electr. a v. 1288. Scidl.

598. λισσῇ.] Hac forma Noster in iambico trimetro usitur etiam Troad. 376. et auctor Rhesi v. 656. Scidl.

599. φεία.] De corrupta vocis ultima vid. Porson. ad Hec. 876. Addo Soph. Oed. Col. 1055.

cui respondet v. 1070.

ἰμβατεῦσαι εἰς πόλιν

Scidl.

600. Μητέρα τε τὴν κοιρανὸν, &c.] Τὴν, quod prius male exciderat, nunc ex Canteri Scaligerique auctoritate loco suo inseruimus, ut sibi versus constet. Barnes. τὴν κοιρανὸν] Articulum τὴν, qui in editionibus Victorii et Musgravii libris desideratur, inserendum vidit Canterus, allig. Hercul. Fur. 583. τὴν τε κοιρανὸν γάμων. Scidl.

601. εἰς, quod, Cantero auctore, addidit Barnesius, in Ed. Victor. et MSS. non legitur. Musg.

εἰ φίλων, amicorum aliquis; plures enim intelliguntur. Heest.

602. ἀνισκευάσμεθ',] *Destruamur, evetimur.* In hoc enim composito prepositio ἀνὰ eandem vim habet, quam in ἀνοσίων et ἀνέστηται. Confer Suidam in voce.

Musg. ἀνισκευάσμεθ',] Ἀνισκευάζεσθαι h. l. est ἀνέσταται γίγνισθαι, ut explicat Suidas, a Musgraviio citatus, in loco Demosthenis, voce ἀνισκευάζεσθαι, ubi vid. Kusterus. Scidl.

Οὐδὲ καὶ τὴν ἑρτίαν.

Ποίαν ὁδὸν τραπάμεθ' εἰς ἰχθυοὺς ἑμούς;
 605 ΠΡ. ὦ τέκνοι, οὐδεὶς δυστυχοῦντί σοι φίλος.
 Εὐρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε,
 Κοιτῇ μετασχεῖν τὰ γαδοῦ καὶ τοῦ πακοῦ.
 Σὺ δ', ἐκ βάρυνος γὰρ πᾶς ἀνῆρσαι φίλοις,
 Οὐδ' ἰλλίλοιπας ἰλπίδ', ἴσθι μου κλύων·

610

Qua via tendemus in hostes meos?

605 Sen. O fili, nemo tibi infelici amicus est.

Lucrum enim infortunatum haec res est,

Ex aequo et boni et mali esse participem aliquem.

Tu vero, funditus enim totus amicis excidisti,

Nec spem ullam reliquam habes, scias me audiens;

603. Τῇ συγγήμοις.] Lego Πᾶς.

Soph. Electr. v. 1294. εἰμὶν ἴσου φαίνομαι, ἢ συμπεριμένει γυλῶντας ἰχθυοὺς καί-
 σμαί τῇ πᾶσι ἰσθί. Sciff.

606. α. Εὐρημα — τοῦ πακοῦ.] Sensus est: Illud rarissimum est, ut aliquis et laetiae et adversae fortunae socium habeat. Ceterum pro εὐ reponendum puto τῇ ex noto illo particulae usu in sententiis uni-
 versis. Sciff.

Εὐρημα, ἱερῶν. Scholiast.

608. Σὺ δ', ἐκ βάρυνος. Heathius: "Ista, ἐκ βάρυνος — ἰσθί, parenthesi includi debent. Ita igitur verte: Tu vero, (nam funditus peristi totus amicis nec spem ullam reliquam fecisti) haec a me audiens accipe." Sciff.

609. Οὐδ' ἰλλίλωσας.] Οὐδ' ἰσθί.

Barnes.

610. Ἐν χειρὶ εἴ εἴ πάντ' ἔχουσ, καὶ εἴ εὖχος.] In tua solius manu et in fortuna, cujus ab arbitrio pendet successus rerum, omnia jam habes. Nullum enim alium adiutorem habes praeter teipsum et fortunantem Deum. Audacius paulo in historia nostra Edwardi Tertii, regis Angliae, Lib. III. c. 1. §. 9. Dominus Johannes Chandoisius Nigrum Principem alloquitur, dicens: "Nunc, Domine Princeps, equum tuum adscendas, et in Gallos praeuropas; Hic dies tuus est; Deus jam in tua situs est manu," &c.

Barnes.

611. λαβόν.] De hoc infinitivi usu conf. ad v. 490. Sciff.

612. τοῦ δ' ἐκπεριμένει.] Commodum citat Barnesius Xenophon. Hellen. Lib. VII. τῶν δ' ἐκπεριμένει ἀλλήλων. Musg.

τοῦ δ' ἐκπεριμένει.] Ἐκπεριμένει, accipi quid; ita Xen. Hellenic. Lib. VII. τῶν δ' ἐκπεριμένει ἀλλήλων. Legitur hoc verbum etiam cum accusativo post praepositiones, ἐν, ἐντὶ καὶ ἐν, de qua re consule Lexica. Barnes.

613. Θυέστης παῖς, ἰ. ε. Aegisthus. Aeschyl. Agam. v. 1593. Musg.

Κρατὶς θυέστης παῖς.] Hoc est Aegisthus. Et haec genealogia Aegisthi et Agamemnonis: Jovis et Plutis filius erat Tantalus, quem nonnulli Phrygem, alii Lydum vocant; Tantalus et Thyetis Pelops; Pelops et Hippodamia Atreus et Thyestes; Atrei Agamemnon; Thyestes et filius Pelopis Aegisthus. Vide Eustathium et alios Homerici Interpretes ad Iliad. β'. v. 105. Αἰνὰς ἰ αὖτις Πίλαος ἴσθ' Ἀργεῖ, σαρμὶν λαῶν, &c. Barnes.

614. Ἦεν ἂν εἰ εὖτις ἐσθίοντες.] Τοῦτον ἀγῶνα. Εὐρήμας ἔχοντες, εἰς οὐκ ἀποκρίνεται ἀγῶνι ἐπιφανέσθαι ἱερῶν. Οἱ γὰρ παλαιὸν ἀγῶνας ποικίλους ἐπιφανέσθαι ἐκδιδασκόντες, εἰς Ὀλυμπιακούς, καὶ παύοντες. Barnes.

614. α. OP. Ἦεν ἂν εἰ εὖτις ἐσθίοντες ἀλλὰ πῶς λαβόν.]

ΠΡ. Τυχόν μιν ἰσθί ἰσθί ΟΥΔ' ἈΝ ΕΙ ΕΣΘΙΟΙΣ.

Posterior versus in mendis cubat. Unde enim pendeat infinitivus ἰσθί, nemo facile dixerit; Sententia autem ineptissima. Certe enim Orestes muros intrare vellet, si modo posset; quare absolum est dicere: Μένειν εἰσθίοντες, ne si velis quidem. — Junctis quae librarii errore distracta sunt, et una alterae litera paululum immutata lego:

- OP. Φρουραῖς κέκασται, δεξιαῖς τε δορυφόρων; 620
 ΠΡ. Ἐγὼς· φοβεῖται γάρ σε, κούχ' εὐδαι σαφῶς.
 OP. Εἶεν· σὺ δὲ τούτῳ δίνδεις βούλευσον, γέρον.
 ΠΡ. Κάμου γ' ἄκουσον, ἄρτι γάρ μ' εἰσηλθὲ τι.
 620 OP. Ἐσθλὸν τι μηνύσειας, αἰσδοίμην δ' ἐγώ.
 ΠΡ. Αἴγισθον εἶδον, ἥνυχ' εἶπον ἐσθλάδε. 625
 OP. Προσηκάμην τὸ ρήδιν, ἐν ποίοις τόποις;
 ΠΡ. Ἀγρῶν πύλας τῶνδ' ἵπποφορεῖαν ἔπι.
 OP. Τί δρῶνθ'; ὁρῶ γὰρ ἐλπίδ' ἐξ ἀμνηχάνων.
 625 ΠΡ. Νύμφαις ἐπόρυσεν ἔροτιν, ὡς ἔδοξέ μοι.

Orc. Praesidiis munita sunt, dextrisque satellitum?

Sen. Tenes: metuit enim te, neque dormit tranquille.

Orc. Ago, tu ergo deinceps consule, O senex.

Sen. Me quoque audi: modo enim aliquid mihi subit.

620 Orc. Bonum aliquod utinam indices, et ego percipiam.

Sen. Aegisthum vidi, quando huc veni.

Orc. Animadverto quod dixisti, quibus in locis?

Sen. Juxta agros hosce, in equorum pascuis.

Orc. Quid agentem? video enim spem ex rebus perditis affulgentem.

625 Sen. Nymphis parabat festum, ut mihi vinus est.

619. κάρου γ' ἄκουσον, i. e. quod nos dicimus: ja mich eben höre. Scidl.
 ἐσθλόν ed. Victor.

621. 'Ἡνυχ' εἶπον ἐσθλάδε] 'Ἡνυχ' ἡ
 γῆρας ἔσται καὶ μέλι βαλίζον ἔσται ἐσθλάδε.
 Barnes.

622. Προσηκάμην] Προσηκακάμην, ἱερ-
 οῖον, καὶ τὸν τὸν προσηκακάμην. Acrist. a'.
 Med. Thema προσηκα. Barnes.

Προσηκακάμην, i. q. ἱερήκαμην. Abresch.
 ad Aeschyl. I. p. 402. Beck.

Προσηκακάμην v. f.] Suidas: προσηκακάμην,
 αἰτιατικὴ καὶ ὀρθήκαμην. Hesych. προσηκακάμην,
 ἀρτιάκαμην, προδίζκαμην, ἄλλως λαμβάνει.
 Scidl.

624. Ed. Victor. ἱερήκαμην, quod tacite
 correxit Barnesius. Scidl.

625. ἱερήκαμην ἔροτιν.] Ita MSS. a. γ.
 MS. β. ἱερήκαμην ἔροτιν. Margo MS. a.
 ἱερήκαμην, ἱερήκαμην. Tragicos non penitus
 voces Aelias repudiare patet ex Rhen.
 v. 438. Herc. Fur. v. 868. Soph. Anti-
 gonem. v. 640. ἱερήκαμην agnoscit, nec ut Aeo-
 licum notat, Etymologus. Vetus Oracu-
 lum apud Philegontem Trallianum de O.
 lympia, p. 140. Ed. Meura.

— Σὺς ἔστιν ἱερὸν καὶ ἐσθλὸν θεῖον
 Ὀδυσσεύς· ἱερήκαμην ἔστιν τὸν καὶ Ἀργεῖον
 ἱερήκαμην ἱερήκαμην ἱερήκαμην καὶ ἔροτιν —

Ed. Victor. ἱερήκαμην ἱερήκαμην. Margo.

Νύμφαις ἱερήκαμην ἔροτιν, ὡς ἔδοξέ μοι.] Ita
 Scalliger legit, cum olim scriberetur:
 Νύμφαις ἱερήκαμην ἱερήκαμην, manifesto errore;
 ita enim spondeus erat in quarto loco.
 Sed et sic v. e contra veterum usum sit
 breve, ut alias de aliis vocibus notavimus.
 Agnoscendum tamen est, apud Homerum
 semel v in ἱερήκαμην corripit, hoc est in futu-
 ro, videl. Ilad. γ'. v. 411. Κίονος ἱερήκαμην
 λίχην. Sed haec ratio ad acristum
 a'. haud usquequaque extenditur, imo ex-
 presse excipitur. Quare vel acristi β'.
 esto, vel ista syllaba pro communi habeat.
 Περὶ αὐτὴν αὐτὴν, vel ἱερήκαμην, utro-
 que enim modo dicitur, ἱερήκαμην, ἱερήκαμην.
 Metri causa pro ἱερήκαμην ὡς Hexth. cor-
 rigit ἱερήκαμην in fut. sed jam ante cum
 Piers. Ver. p. 62. scripsit: Νύμφαις ἱερήκαμην
 ἱερήκαμην (vel ἱερήκαμην) ἔροτιν. Beck.

Interpres ad Hesych. glossam ἱερήκαμην,
 ἱερήκαμην, ἱερήκαμην.

- OP. Τροφεία παίδων, ἣ πρό μέλλοντος τόκου; 630
 PR. Οὐκ οἶδα πλὴν ἐν, βουσφαγεῖν ἀπλίζιτο.
 OP. Πόσων μετ' ἀνδρῶν; ἣ μόνος δμῶων μέτα;
 PR. Οὐδείς παρῆν' Ἀργεῖος, οἰκεία δὲ χεῖρ.
 630 OP. Ἦπου τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον;
 PR. Δμῶες μὲν εἰσιν, οἱ σὲ γ' οὐκ εἶδόν ποτέ. 635
 OP. Ἡμῖν δ' ἂν εἴεν, εἰ κρατοῖμεν εὐμενεῖς.
 PR. Δούλων γὰρ ἴδιοι τοῦτο, σοὶ δὲ σύμφορον.
 OP. Πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλεχσασθείην ποτέ;
 635 PR. Στείχων, ὅθεν σε βουδυτῶν ἐσόψεται.

Ore. Præmium educationis liberorum, an pro futura prole?

Sen. Nihil scio præter unum, ad boves-mactandos se præparabat.

Ore. Quot cum viris? an solus cum famulis?

Sen. Nullus aderat Argivus; sed domestica tantum manus.

630 Ore. Anne aliquis, qui me conspicatus prodat, senex?

Sen. Famuli quidem sunt, qui te nunquam viderunt.

Ore. Nobis igitur, si vincamus, benevoli erunt.

Sen. Servorum enim propitium hoc, ubique utile.

Ore. Quomodo igitur ad ipsum accedere potero?

635 Sen. Si illuc eas, qua te boves-immolans aspiciat.

ἱερὸν, Κόρυς, præter hunc Phlegontis locum citant Eustath. Od. B'. p. 74. (1490. 34. Ed. R.) et Od. Φ'. p. 759. (1908. 57.) Ceterum in Hesychio, Etymol. M. aliisque locis ad imitationem cognati ἱερὸν vocem istam scribunt ut oxytonon, male, ut patet ex Eustathio. Lectio Edd. Victor. ἱερίων ἱερῶν ante Musgraviarum magnopere vexavit eruditos.

Schell.

ἱερον, ἱερεῖον, Ἀλκιμῶν. Schell.

629. εἰκία ἢ χυρία] Χυρία pro φάλμαξ. Sic Virg. Æn. Lib. VI. v. 660. Ille tuus, ob patriam pugnando vulnere passus.

Barnes.

630. γνωρί] Attice pro γνωρίον. Vid. Herc. Fur. v. 627. Barnes.

631. εἰ εἰ γ' εἰς αἶαν] Ita optime et felicissime Pierseus Verisim. p. 244. Ed. Victor. εἰς ἱγ' εἰς αἶαν. Musg.

εἰς ἱγ' εἰς αἶαν] Potius scribendum erat ἱγ' αἶ, pro ἱγ' εἰς, eliso tantum a parvo. Barnes.

Henth. legit: εἰς ἱγ' αἶαν] αἶαν, quos ego olim novebam. Si enim senex se eos nunquam vidisse dixisset, quomodo Ores-

tes interrogare pergeret, an benevoli futuri essent, Ἀγίσθο a se superato?

Reisk. scribit: ἀγίσθες εἰς αἶαν (adsunt ipsi servi,) εἰ εἰ γ' εἰς αἶαν] Beck.

εἰ εἰ γ' εἰς αἶαν] Edd. Victor. εἰς ἱγ' εἰς αἶαν] Veris. p. 244. Brubach. typothetæ errore μὲν pro αἶαν. Schell.

633. Δούλων γὰρ Παν.] Ita legendum suadent MSS. varietates, quorum MS. a. Δούλων γὰρ Παν. MS. β. Δούλων γὰρ Παν. Ed. Victor. αἶαν γὰρ Παν. Musg.

Reisk. corrigit: ἀλάψου γὰρ αἶαν] Beck.

Δούλων] Ita probabiliter correxit Musgravius. Mire in hac voce variant libri. Edd. Victor. αἶαν γὰρ Παν. MS. a. Δούλων γὰρ Παν. MS. β. Δούλων γὰρ Παν. ex quo facere possis Δούλων γὰρ. Sed Musgravius emendatio præstat. Schell.

634. Πῶς εἰς αἶαν] Ita MSS. tres, ut jam Barnesius, Cantero auctore. In Ed. Victor. deest αἶαν. Musg.

Πῶς εἰς αἶαν] Cantero αἶαν] Canterus, Scaliger, alique viderunt, εἰς αἶαν]

- OP. Ὅδ' ὃν γὰρ αὐτὴν, ὡς εἶπ', ἀγρούς ἔχει. 640
 PP. Ὅθεν ἰδὼν σε θαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ.
 OP. Πικρόν γε συνθινατόρ', ἣν θεὸς θέλη.
 PP. Τοῦνθίειδε πρὸς τὸ πίπτειν αὐτὸς ἐνόει.
 640 OP. Καλῶς ἔλεξας· ἡ τεκούσα δ' ἐστὶ ποῦ;
 PP. Ἀργεῖ· παρίσται δ' ἐν πόσει θοίνῃ ἔπι. 645
 OP. Τί δ' οὐχ ἅμ' ἐξορμαῖ' ἐμὴ μήτηρ πόσει;

Ore. Juxta viam, ut videtur, agros habet.

Sen. Unde conspicatus te convivii socium vocet.

Ore. Amarum profecto convivium, si Deus velit.

Sen. Deinde vero, prout res tibi ceciderit, perpende.

640 Ore. Pulchre dixisti, mater vero ubi est?

Sen. Argis: aderit autem marito ad convivium.

Ore. Cur vero mater mea cum marito simul non venit?

post αὐτὸ inserendum; quod et nos fecimus;

necesse enim omnino videmus. *Barnes.*

635. βαθεῖν] βίης θίαν. *Barnes.*

731] Ποῖα in animo habuit ἐνέχων

λαῶν, 732. ἐρθέρη ἐπ' ἐλπίσιν. *Scidl.*

636. Ὅθεν γὰρ αὐτὴν,] Legendum cum

Piercono [et Heuth.] θέν παρ' αὐτὴν.

Verisim. p. 244. [ubi sic sepe αὐτὴν

emphasin nomini addere docet.] *Musg.*

Ὅθεν γὰρ αὐτὴν, ὡς ἐπ', ἀγροῦς ἔχει.]

Scalliger legit: θέν γὰρ, ὡς ἐπ', ἐν ἀγ-

ροῦς ἔχει. Quae lectio non erat necessaria,

cum Nostra ita se habeat: ἔχει γὰρ ὡς

ἐπ', ἀγροῦς κατ' αὐτὴν ἐν ἐπ'. *Barnes.*

Ὅθεν παρ' αὐτὴν,] Vulgo θέν γὰρ αὐτὴν.

Primus correxit Pierconus Veris. p. 244.

coll. Alcest. 851. *Scidl.*

637. Ὅθεν θέν,] Legendum cum Pier-

sono 731 γ' θέν. Verisim. p. 245. Mo-

ris porro erat, ad sacrificia obvium quem-

que adhibere: vid. Hom. Odyss. γ'.

sub initium. Hinc Trygaeus in Aristo-

phanis Pace, v. 1115. etiam spectatores

συνελεγχόμενοι jubet. *Musg.*

Ὅθεν θέν θέν,] Cum olim hiatus esset importunus inter

Ὅθεν et θέν, et καλῶς legebatur, putabam

primo, γ' post 732 interserendum; cum

vero coherentiam hujus versus cum pra-

ecedentibus adverti, melius hic γ' εἰ

credidi locum habere, et καλῶς omnino legen-

dum statui. Atque ita tribrachius in pri-

mo loco erit, qui etiam in paribus optime

stabit: est enim iambus ἰσχυροῦς. *Barnes.*

Pro καλῶς Heuth. mavult καλῶ. *Beck.*

Ὅθεν γ' θέν] Etiam hoc γ', quod in

Edd. Vict. deest, inserendum vidit Pier-

sonus, p. 245. Barnesio idem venerat in

mentem, sed multo deteriore coniectura

in textu reposuit 731 θ' καλῶ. *Scidl.*

638. θ' θίης θίης.] Veteres semper

Deorum veniam praefabantur, aliquod

magnum opus aggressuri. Sic Virg. Aen.

Lili. XI. v. 301. Praefatus Divos solus

rex ingit ad alto. Quem morem laudat D.

Jacobus, dum alium damnat, Epist. c. IV.

v. 13. et 14. Demum v. 15. Ἀπὸ τοῦ

λίγης ἑμῶν· ἵνα ἡ Κέρειε Στάδης, ζήρεται,

καὶ σπένταται τοῦτον, θ' ἐπ'. *Barnes.*

κατὰ γ' scribit Reisk. *Beck.*

639. Τοῦνθίειδε πρὸς τὸ πίπτειν αὐτὸς ἐ-

νόει.] Τί πίπτειν, εἰ συμβιβασίς, εἰ τι αἰσίου.

Barnes.

640. a. OF. Καλῶς εἶπας· ἡ τεκούσα δ' ἐστὶ ποῦ;

PP. Ἀργεῖ· παρίσται δ' ἐν πόσει θοίνῃ.

E plurimis conjecturis, quibus hunc lo-

cum tentarunt Critici, nulla mihi satis

placet. Levi fortasse negotio corrigen-

dum

Ἀργεῖ· παρίσται δ' OT· εἰν θοίνῃ ἔπι.

Argis est; neque cum marito sacra facit.

Quod egregie firmatur Orestis responsio:

Τί δ' εἰς ἑμ' ἔλασθ' ἱμὲρ μήτηρ εἰν;

Jacobus.

641. ἐν πόσει] Emendat Scaliger εὖ

εἰν. Sed elegantius est meo iudicio εὖ

- 650 ΠΡ. Ἔσται τὰδ' εὐρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον;
 ΗΛ. Αἰγ', ὦ γεραιὲ, τὰδε Κλυταιμνήστρα, μολών' 655
 Λιχὼ μὲ ἀπάγγελ' οὔσαι ἄρσενος τόκῳ.

650 Sen. Fient hæc : quomodo vero matri cædem instruis ?

Eic. Commentum, O senex, hoc est ; Clytæmnestræ profectus
 Puerperam me esse nuncia prole mascula.

ligi quidem de fortuna possit, sed illud
 multo melius convenit sequentibus. Scidf.
 τὰδ, ἔσται τὸ εὖς εὐχαι.

650. m. ΠΡ. Ἔσται τὰδ' εὐρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς
 φόνον;

ἩΛ. Αἰγ' ὦ ΓΕΡΑΙΕ, ΤΑΔΕ Κλυταιμνήστρα μολών'

Λιχὼ μὲ ἀπάγγελ' οὔσαι ἄρσενος τόκῳ.

In hoc loco ulcus sub pelle decora latens
 primus detexit Musgravius, qui optime
 animadvertit, neque λίγαι neque τὰδ cum
 sequentibus consistere posse. Præterea
 responsum Electræ ad senis interrogatio-
 nem, frustra queris. Corrigo itaque

Αἰγῶ, ΓΕΡΑΙΕ, ΠΑΝΤΑ· Κλυταιμνήστρα
 μολών

λιχὼ μὲ ἀπάγγελ' οὔσαι ἄρσενος τόκῳ.

Jam omnia (h. omnem consilii mei viam
 atque rationem) ostendis. Accorde Clytæ-
 mnestram cique nuncia me filium paritū edi-
 disse. Sic Sophocl. Electra, 680.

ἀρεταίοντι σὺν ταῖσι καὶ τὸ εὖς φόνον.
 Jacobæ.

651. Αἰγ', ὦ γεραιὲ, τὰδε] Lego. Αἰγῶ,
 γεραιὲ, τὰδε. Confer Iph. Aut. 1416.

Por.

Αἰγ', ὦ γεραιὲ, τὰδε] Nec λίγ', nec
 τὰδε, cum sequentibus consistere possunt.
 Repono:

αἰγῶ, ὦ γεραιὲ, τὰδε

Dotus, O senex, hic est. Plutarch. Op.
 Mor. p. 110. Ed. Steph. Ἀγαυὴ δὲ τὸ
 αἰγῶ. Id. p. 571. εὐχαι αἰγῶν αὖ
 εἰσιν. Musg.

Αἰγ', ὦ γ.] Nescio, quid in hoc versu
 hæret Musgravius. In Barnesiana ty-
 pographico errore legitur τὰδε. Scidf.

652. Λιχὼ μὲ ἀπάγγελ' οὔσαι ἄρσενος
 τόκῳ.] Ἡ λιχὼ, ἢ λιχὺ καμία, καὶ ταῖς

μολῶντα δὲ εὖ εἰσιν. Αἰγῶν καὶ λιχῶν
 καὶ λιχῶν σὺν αὐτῷ. Oppian. Nonnus,
 Antholog. &c. Eadem vox occurrit infra
 v. 654. Barnes.

654. Αἰγ' ἔλθου, ἢ αὖτε ἄρσενος λιχῶ.]
 De voce λιχῶ supra diximus ad v. 652.
 De diebus autem purificationis vide quid
 Moses in Levit. c. xii. et Interpretes in lo-
 cum. Item Caroli du Fresne Glossarium,
 aliosque in voce purificationes. Vid. Ly-
 cophronis Scholiast. in hunc versum: Πρὶν
 ἢ λιχῶν γαίῃ χρῶσθαι λείπῃ. Vide
 etiam de hac re, ubi et hic ipse locus ex-
 penditur, Francisci Rosconi Archæolog.
 Attic. Lib. V. c. 6. De Puerperarum
 Lustrationibus. Et quæ nos Iphigen.
 Taur. v. 383. Barnes.

655. Interpungo:

καὶ δέ· εἰ ταῖς μητρὶ προσβάλλω φόνον;

Fac me ita nunciare; quomodo hoc matri
 cædem conficiet. Musg.

καὶ δέ· εἰ v.] Male Musgravius Inter-
 punxi vult καὶ δέ· εἰ ταῖς. Scidf.

655. s. ΠΡ. Καὶ δέ· εἰ ταῖς μητρὶ προσβάλλω
 φόνον;

ΗΛ. Ἦν αἰώμον ΑΟΧΙΩΤ' ἘΜΟΤ
 τὰδε φόνον.

τὰ λιχῶν αἶμα τὰ λίχῳ est vel locus natalis
 vel secundus partus. Neutra significatio
 huic loco convenit. Quare nihil efficitur
 interpretatione Barnesii, qui verba ita jun-
 gi voluit, ut λιχῶν ab ἔξῃ pendeat, ἔξῃ
 αἶμα τὰ λιχῶν μόν. Ipsa enim obstetrica-
 tio — (ὡς τὸ τοιαῦτον ἰσχυρίζεται. Pollux. IV.
 p. 474.) est ἡ λιχῶν, Reiskii conjectura
 nullius assis est. Fortasse corrigendum:

Ἦν αἰώμον ΑΟΧΙΩΤ' ΝΟΣΗΜΑΤΟΣ.

λίχῳ τὸ σπέρμα exquisitè pro ipso puerperio.
 Sic λίχῳ in Bacchis. v. 94. et v. 98. ἢ
 αἰώμον λιχῶν ἀνάγκη. — Versu 666. op.

ΠΡ. Πότερα πάλαι τεκοῦσαν, ἢ νῦν στί θῆ;

ΗΛ. Λέγ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἀγνεύει λεχώ.

655 ΠΡ. Καὶ δὴ τί τοῦτο μητρὶ προσβάλλει φόρον;

Sen. Utrum jampridem te peperisse, an nunc demum?

Elc. Dic soles, quibus pura sit poerpera.

655 Sen. Et quid tandem hoc ad matris cadem valet?

tūte Pierson ex vestigiis editionis Victor. correxit:

"Ἐστ' ἀπαιτῶν μητρὶ εἴ' ἀπ' ἡμῶν ἡμέτε.

Deinde occurrens matri res tuas indica. Vulgo legitur: Ἰσμεν σότων. Hæc verba permixta videntur in eleganti Pindari fragmento, quod Plutarchus servavit in Consol. ad Apollon. T. II. p. 120. Collectio Fragm. Pindari ed. Schneidew. p. 23.

Ἰσμεν δ' ἈΠΑΝΤΕΣ αἰσφ
λαίεσσιν εὐλαϊάσιν καὶ
εἴμην μὲν σότων Ἰσμεν
δυνατὴ σαρκοῦ, εἴμην
δὲ λένεσσιν αἰσφίᾳ ὀλοῖαν.

Verbum initio excidisse apparet. Reiskius tentabat:

Ἰσμεν δ' ἀπαιτῶν αἰσφ
λαίεσσιν ΕΥΤΟΝΤΟ εὐλαϊάσιν.

Sed hoc hauriari est. Equidem Lyricum haud dedecere arbitror quod ipsi conjeci:

Ἰσμεν δ' ἈΠΑΝΤΕΣ αἰσφ
λαίεσσιν εὐλαϊάσιν ΜΕΤΑ.

Bonorum mentes felici post obitum gaudent sorte. ἀπαιτῶν proprie obitum ire dolinde nunciari, expectari audit. Charondas apud Stobæum. Serm. XLII. p. 289. εἰς ἀπαιτῶν ἡμετέρων σαρὰ λαίεσσιν. Unde ἀπαιτῶν impersonaliter contingit significat. Dio Chrysost. Orat. LXIII. p. 324. ed. Reisk. λόγον ἴσμεν καὶ ἀπαιτῶν ἀπαιτῶν — Versus Euripideus, qui huc digressioni locum dedit

Ἰστ' ἀπαιτῶν μητρὶ εἴ' ἀπ' ἡμῶν ἡμέτε.

in mentem revocat Æschyli locum, in

quem verbum φέρεσς reducendum videtur. Est hic locus in Agamemnone, v. 558. quem totum adscribimus ut corruptela statim manifesta fiat:

ΚΗΡ. Παῖδ' αὖθις ἐνδὲ γῆς σαρκοῖς λήγει
ΧΟΡ. Ὡς καὶ ἀμαρτῆς ἐν σαρκοῖς ἀπαιτῶν.
ΚΗΡ. Πῶς εἰς λένεσσιν εὐλαϊάσιν ἸΣΤΥΤΟΙΣ
ΣΤΡΑΤΩ.

Proterus absconum est, præconem a Choro querere, unde ei exercitus odium causatum, postquam hic suam erga eundem exercitum amorem ejusque deciderium peripiculis verbis manifestaverat. Nemo igitur interpretum vitium latens non odoratus est, variaeque eorum conjecturae prostant. Inter eas longe ingeniosissima est emendatio Schülli Viri III.

αἰσφ εἰς λένεσσιν εὐλαϊάσιν ἀπαιτῶν σαρκοῖς.

ubi σαρκοῖς agnitionem et morositatem animi significat. Lenieri tamen forsitan, nullaque transpositione adhibita, legendum:

αἰσφ εἰς λένεσσιν εὐλαϊάσιν ἸΣΤΥΤΟΙΣ ΦΡΑΙΩΝ.

Unde hæc tibi orta sit agnitione effare. Sic verbum φέρεσς verum sapientissime terminat. Vide, præter laudatum ex Electra locum, Nostrum in Iphig. in Aul. 1014.

εἰ δὲ καὶ με λήγῃ ΦΡΑΙΩΝ.

Heraclid. 92.

ἀλλὰ νῦν στί' ἐν

καὶ εἰς καμῖσιν σαρκοῖς αἰσφ, ΦΡΑΙΩΝ.

Sophocles Electra, 1346.

Τίς σαρκοῖς Ἰστ', ἀπαιτῶν, σαρκοῖς εὐλαϊάσιν, ΦΡΑΙΩΝ.

λαίεσσιν.

660 ΗΛ. Ἐλθοῦσα μέντοι δῆλον ὡς ἀπόλλυται.

ΠΡ. Καὶ μὴν ἐπ' αὐτάς γ' εἰσὶν δόμων πύλας. 665

ΗΛ. Οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς ἄθου τοῦδε.

ΠΡ. Εἰ γὰρ θάνομι τοῦτ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.

660 *Ele.* Si autem venerit, perspicuum est actum esse de ea.

Sen. Atqui in ipsas adium portas ingredior.

Ele. Ergo hoc est convertere se parum, et propemodum ire in Plutonis aedem.

Sen. Utinam vero moriar ego tandem hoc conspicatus.

Ἡ, ἀπὶ τοῦ ἀφικέσθαι μέντοι ἐπὶ καμπύρῃ·
καμπεῖ δὲ ἐπὶ τοῖς ἰσθμοῖς. *Barncs.*

σάλοιοι — ἄγχι.] Vulgo ἄγω pro ἄγχι.
Heathius: "Verte: Foran; iterum tibi
sermonem ad metam duco; i. e. hoc re-
sponso nondum mihi satisfacisti; iterum
ergo sermo tuus ad metam quam propo-
ni, docendus est. Κάμπεω scil. meta est;
in certaminibus autem vehiculari circa me-
tam flectebantur currus. Vid. *infra* v.
956." Musgravius cum Jortino mavult
εἰς καμπὴν ἄγχι, quod recepinus. *Schell.*

661. εἰς τὴν δόμον πύλας.] De Clytem-
nestra agitur, cui insidiae in aedibus Elec-
tram struebantur. Ad earum vero succes-
sum non admodum intererat Senem do-
mum ingredi, Clytemnestram ipsam quam
maxime. Legendum:

Καὶ μὴν ἐπ' αὐτάς γ' εἰσὶν δόμων πύλας.

Imo sane: modo ipsas adium portas in-
greditur. Πύλας an rusticis Coloni aedi-
bus convenirent, dubitari posset, nisi Eu-
ripides scrupulum hunc jam sustulisset,
v. 341. et seq. *Musgr.*

ἐπ' αὐτάς γ' εἰσὶν.] Vulgo εἰς τὴν. nihil
nisi accentum mutavi. Εἰσὶν conjuncti-
vus est verbi εἰσεῖναι. Atqui (quidem non
deero, sed) in ipsas adium portas (illam)
insimulam, introducā. Est rarus qui-
dem illius verbi usus, dixit tamen Xeno-
phon *Hell.* I. 3. 12. εἰσεῖσθαι pro εἰσεγα-
γεῖν. Addit Schaeferus *Thom. M.* p.
279. *Aeschyl.* *Eum.* 763. ubi Aldi et
Turnebi lectio εἰσεῖναι videatur exquisitor.
Ceterum simili modo paulo post senex
respondet v. 670. καὶ μὴν ἐγὼ σέρεσθαι δὲ
εἰς ἀσπίδα. Habet autem prima sin-
gularis conjunctivi eandem vim, quam
habet prima pluralis, veluti *Aristoph.*
Ran. 991. φέρε', ἐπ' αὐτὴν ἴω. *Schell.*

Hic versus interrogative accipiendus,
ut et sequens. *Heath.*

Depravatus est versus hic cum sequen-
te:

Vox. VII.

ΠΡ. Καὶ μὴν ἐπ' αὐτάς εἰσὶν δόμων πύλας.

ΗΛ. Οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς ἄθου τοῦδε.

In priore optime correxit Musgravius
εἰσὶν. De Clytemnestra enim agitur.
Præterea tamen correxerim

καμπὴν πύλας.

propter ea quae præcesserunt: ἰδούσθαι μὴ-
την δόμον ὡς ἀπόλλυται. Posterior versus
etiam gravius laborat et manifestus in
eo ulcus, quod Musgravius sine successu
tentavit. Videant alii, an recte et proba-
biliter emendaverim:

ἐπ' αὐτάς εἰσεῖσθαι σμικρὸν εἰς τὴν πύλιν.

Cui lectioni prorsus accommodatus est,
quod sequitur:

ὁ γὰρ θάνομι τοῦτ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.

Voculæ ἐπ' αὐτάς primam sedem in sena-
riis occupare solent. *Conf.* *Iphig.* in
Taur. v. 783. *Suppl.* v. 195. et quæ pro-
tulimus c. VII. p. 45. *Em. Crit.* *Jacobs.*
662. εἰσὶν] Erunt fortasse, qui hoc ex
Orest. v. 1601. defendi posse putent.
Sed et sic Clytemnestram per εἰσὶν intel-
ligi invenustum est. Lego:

εἰσεῖναι τραπέσθαι σμικρὸν εἰς τὴν πύλιν.

εἰς τὴν elliptice pro εἰς ἐπὶ τὴν πύλιν, in tiam,
quam oportet. *Med.* v. 764. α' εἰς τὴν βε-
βήκαμεν. *Terent. Andr. Act.* I. *Scen.* 2.
v. 19. *te oro, Daur.* ut redeat jam in tiam.
Plene *Plutarchus* in *Nicia*: εἰς τὴν τὰ
πράγματα καταστάσας συνθήκην, p. 965.
Ed. H. Steph. Musgr.

Nemo hæc intellexit. Recte Musgra-
vius monet, per εἰσὶν Clytemnestram in-
telligi non posse. Mea sententia ludit in
verbis dictique hoc: εἰσεῖναι σμικρὸν (εἰσὶν)
τραπέσθαι πύλιν (ἐκαστὸν τὸ ἀγχι) Εἰς ἀο-
μῶν πύλας, ἔπειτα εἰσὶν Εἰς Ἀδούτ.
Facile igitur est, parva mutatio est, si

G g

- ΗΛ. Πρώτιστα μὲν νῦν τῷδ' ὑφήγησαι, γέρον.
 665 ΠΡ. Αἰγισθοῦς ἔνθα νῦν θυηπολεῖ θεοῖς;
 ΗΛ. Ἔπειτ' ἀπαντῶν μητρὶ τὰ π' ἑμοῦ φράσον. 670
 ΠΡ. Ὡς ταυτὰ γ' ἐκ σοῦ στόματος εἰρησθαι δοκεῖν.
 ΗΛ. Σὺν ἔργον ἤδη· πρόσθεν εἰληχας φοίρου.
 ΟΡ. Στείχοιμ' ἄν, εἴ τις ἡγεμὼν γίγνοιτ' ὁδοῦ.
 670 ΠΡ. Καὶ μὴν ἐγὼ πέμποιμ' ἄν οὐκ ἀκουσίως.

Ele. Primum quidem nunc huic, senex, sis dux-vias.

665 *Sen.* Illuc, ubi nunc Ægisthus sacrificium facit Diis?

Ele. Deinde matri occurrens, quæ ex me audisti, dicito.

Sen. Ut ex tuo ore hæc illi dicta existimo.

Ele. Tuum opus nunc est. Tua sors est cædem facere, prius me.

Ore. Item sane, si quis esset mihi dux viae.

670 *Sen.* Atqui ego haud invitus te deduxero.

quod dicit εἰς ἕλμας πόδας, mutamus, ut sonet εἰς ἔλμα scil. πόδας. Similis lusus est in Soph. Antig. 567. ἀλλ' εἴς μιντα μὴ λιντ. *Scidl.*

Fortè, εἰς εὖν, πάτερ, ἔσθι σμαρὶς σὶ σφέλλῃ σὶδῃ, memento igitur, non parum subtile periculum, hæc in re si sinistra versoria. Aut hoc modo: εἰς ἑστρωσίαν σὶ σμαρὶς σὶ' (l. c. l.) ἔλμα σιλάς, non de nihilo est, animo non conturbati, quando ad mortem appropinquas. Hoc fingenda est Electra ad Orestem dicere. *Rosk.*

665. Post 670 editiones recentiores ponunt interrogandi signum, quod non necessarium est. Plena oratio esset: Intelligo, tu dicis, ubi Ægisthus jam sacra facit diis. *Scidl.*

666. Ἔπειτ' ἀπαντῶν. Ita optime Piersonus Verisim. p. 246. Ed. Victor. Ἰστῶν αἰσῶν, unde Barnesius Ἰστῶν αἰσῶν.

Musg.

Ἰστῶν αἰσῶν μητρὶ εἴδῃ ἡμῶν φράσον.] Πάντα cum Emilio Porto pro αἰσῶν lego, et μητρὶ εἴδῃ, pro μητρὶ ε' εἴδῃ, cum eodem, et Scaligero; versus enim ita postulat. Ex gemino autem a brevi in unum longum facta contractio. *Barnes.*

668. Σὺν ἔργον εἴς τῃς ἐλμας εἰληχας φοῖμα.] Σὺν εἴδῃ, ὡς ἔλμα, ἔργον· Σὺ γὰρ στείχοις ἡμῶν εἰληχας τοῦ φοῖμα· Σὺ στείχοις Ἀλγεῖας φοινίκας, Ἰστῶν ἡ μόνος ἡμῶν.

Barnes.

Hæc ad Orestem dici, recte monuit Barnesius. *Scidl.*

669. Vulgo γίνασθ' [et sic ed. Victor.]

Scidl.

671. Σὺ πάτερ καὶ στείχαι.] De Jove εἰρησῶν vide Heraclid. v. 867. et v. 937. De πάτερ Scholliasten Aristoph. ad Nub. v. 1470. et Interpretes Hesychii ad Παστέρας Ζεύς. *Musg.*

Ἦ Ζεὺς πάτερ καὶ εἰρησῶν.] Ἐξ ἑμῶν ἡμῶν.] Ζεὺς πάτερ Athenis colebatur; de qua re vides Pausaniam, fol. 66. lin. 32. et Corlium Rhodiginum. Lib. XIII. c. 7. Ζεὺς εἰρησῶν, vel στείχαι, cur sit dictus, nos supra ad Heraclid. v. 867. et v. 937. Jovem autem Orestes et Electra invocant, ut supremum mundi iudicem, et injuriarum vindicem, secundum illud Homeri Odys. l. v. 270. Ζεὺς Ἰεριστῶν ἱεριστῶν εἰς εἴμας τοῖς. Junonem præterea vocant ut patriam deam, ideo et dicitur ἡμῶν Μυκηνῶν κρησὶν, et quod sit nuptiarum dea, cujus fidem Clytemnestra violaverat. Tellus quoque invocatur, ob sepultum in ea Agamemnonem, et quod sub ea sunt Demones et Furæ, malorum hominum poenæ. Agamemnon denique, cujus laesos Manes ulturi sunt.

Barnes.

Ἦ Ζεὺς πάτερ καὶ στείχαι.] Vide Piersonium ad Med. 1314. *Scidl.*

672. Οἰστέρι 13' ἡμῶν.] Iisdem literis Ed. Victor. Οἰστέρι 3' ἡμῶν. *Musg.*

Οἰστέρι 3' ἡμῶν.] Musgravius Οἰστέρι 13' ἡμῶν. Sed nihil mutandum. Illud 3' spectat ad proximum Ἠμῶν εἰς, v. 674. et εἰς εἰ, v. 677. Interruptit enim Orestes orationem Electra. Diserit aliquis, particulam illam alieno loco positam videri, quam expectasses post 3' Ζεὺς. Immo

- Καὶ Γῆ τ' ἄνασσα, χεῖρας ἢ διδωμ' ἱμάς,
 "Ἀμυν', ἄμυνε τοῖσδε Φιλτάτοις τέκνοις.
 680 Νυν πάντα νεκρὸν ἰλθὶ σύμμαχον λαβὼν,
 Οἵ περ γέ σὺν σοὶ Φεύγας ἀηλώσαν δορί.
 "Ἡκουσας, ὡς δειν' ἐξ ἑμῆς μητρὸς παλῶν,
 Χῶσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας.

Et Tellus regina, cui tendo manus meas,
 Opem fer, opem fer his charissimis liberis:
 680 Nunc veni socios assumens omnes mortuos,
 Qui tecum Phrygas deleverunt armis,
 Audivistis, O qui atrocis a matre passus es,
 Et quotcumque impios oderint sicarios.

Δίος τ' ἄνασσα —

satis quidem ingeniose, sed propter sequentia: χεῖρας ἢ διδωμ' ἱμάς vix verum. Qui ad Terram, Proserpinam, Plutonem omnesque adeo Inferos Deos preces fundebant, terram manibus verberasse constat vel ex Homeri Il. IX. 564.

καὶ δὲ καὶ γὰρ οὐκ ἐπὶ χεῖρσιν ἀλλὰ καὶ ἰμάσιν· Ἄλφω καὶ ἰσχυρὸς Περσεύς.

et hunc morem procul dubio Euripides verbis χεῖρας ἢ διδωμ' exprimere voluit; quod post Reiskium animadverit Musgravius. Corrigendum fortasse:

"ΕΚΑΘ' ἢ ἄνασσα, χεῖρας ἢ διδωμ' ἱμάς
 ἄμυν' ἄμυνε τοῖσδε φιλότοις τέκνοις.

Litera initiali forte deleta ex reliquis syllabis *κατα* facillime καὶ γὰρ fieri potuit. Hecate autem nonnunquam nihil differt a Proserpina. Schol. in Theocrit. Eid. II. 12. Τὴν Ἑκάτην χερσαίαν φασὶ θύειν καὶ περιεῖναι πρίστου. et mox: Τὴν Ἑκάτην φασὶ τοὺς αὐτοὺς ἱμάς γὰρ περιεῖναι. Divergentia de hac Dea apud Veteres tradebantur, sed Cereris eam et Jovis filiam fuisse vulgo narrabant. cf. Nostr. Ion. 1048. Εὐκλείης θύγατρ' ἀλάστορας. Jacobs.

678. Καὶ Γῆ τ' ἄνασσα,] Emendat Tyrwhittus Δίος τ' ἄνασσα, cum quo non male convenirent sequentia χεῖρας ἢ διδωμ' ἱμάς. Praestat tamen hoc ex consuetudine quadam Veterum interpretari, qua terram manibus pulsabant, umbras mortuorum invocantes, vid. ad Troad. v. 1297. et Interpretes ad Plauti Mosteller.

Act. 2. Scen. 2. v. 37. Legendum tamen sic:

καὶ Γῆ τ' ἄνασσα —

Μουσ.

Καὶ Γῆ τ' ἄνασσα, cetera.] Vulgo hoc ordinem: οὐ τ' ἢ καὶ καὶ γὰρ ἀνοσίους μιάστορας, καὶ γὰρ τ' ἄνασσα, χεῖρας ἢ διδωμ' ἱμάς.

Servata antiqua lectione totum hunc versum ante precedentem collocavimus. Proxima enim ad solos Agamemnonis manes spectant. Cf. Æschyl. Choeph. v. 536.

ἀλλ' οὐχ οὐρα γὰρ σὺν καὶ παρὶ τῶν
 τοῖσδε ἱμάς τὴν ἰσχυρὸν Περσεύς.

et v. 486. Veram hanc transpositionem esse, eo minus dubitandum, quod etiam in proximis versuum confusio est. Scidl. χεῖρας γὰρ γὰρ διδωμ' significat, precantem, ad nomen terræ, manus ambas versus eam protendisse; aut prociuisse in genus, et terram manibus tetigisse, et sic osculum ipsi impressisse. Cf. Polyb. p. 1287, 18.

Reisk.

682. Hic versus *καὶ μύσας* contrari debet, hoc modo:

ὡς γὰρ εἶναι τοὺς Φερίγας ἀνέλασαν διό,
 (ἡκούσας, ὡς δειν' ἐξ ἱμῶν μητρὸς παλῶν)
 Χ' ἔσται στυγοῦσα ἀνοσίους μιάστορας.

Tyrwhittus et ante eam Reiskius versus transponere maluit:

ὡς γὰρ εἶναι τοὺς Φερίγας ἀνέλασαν διό
 χ' ἔσται στυγοῦσα ἀνοσίους μιάστορας.
 ἡκούσας, ὡς δειν' ἐξ ἱμῶν μητρὸς παλῶν.

ΗΛ. Πάντ' οἶδ', ἀπύει τάδε πατήρ· στείχειν δ' ἀκμή.
 685 Καὶ σοὶ προφώνῳ πρὸς τὰδ' Αἴγισθον θανεῖν.
 Ὡς εἰ παλαισθεὶς πτώμα θανάσιμον πιστεῖ,
 690 Τέθνηκα κἀγὼ, μηδὲ με ζῶσαν λίγει.
 Παίσω κἀρα γὰρ τοῦμόν' ἀμφήκει ξίφει.
 Δόμων δ' ἴσω βᾶσ', εὐτρεπὶς ποιήσομαι.

Ele. Omnia, scio, audit hæc pater : sed tempus est evadendi.

685 Et tibi præterea prædico, ut audacissime Ægisthum ferias,
 Quia si mollior factus letifero casu cecideris,
 Mortua sum et ego, neque me vivam dicas.
 Feriam enim meum caput ancipiti gladio;
 Domum autem ingressa, expeditum faciam.

Uterque etiam vidit, pro *ἔς θιν'* legendum esse *ἔς θιν'*. Musg.

Plenius post *ἔσπεος* distinguit Heath. et reddit: *Audistis!* (nostras scil. procer. O pater! quippe atrocis a matre mea passus; et omnes illi etiam (dñi scil.) audierunt, quæquæ abominantur impiis sicarius.

Beck.

685. Male hic versus vulgo collocatur post sequentem. *ἔσπεος*—*παθόν*. Transponendum esse viderunt Reiskius et Tyrwhittus. Musgravius et Heathius vulgatum versuum ordinem servavi, quorum ille verum:

ἔσπεος, ἔθιν' ἔξ ἡμῶν μετρί: παθόν,

Id *ἔσπεος* construendum esse putat, alter ad *ἔσπεος* e progressu *ἔσπεος* supplet *ἔσπεος*. Prius parum placet; alterum si voluisset poetæ, scripsisset *εὐρυγύνῃ*, non *εὐρυγύνῃ*. Scidl.

Translocandus hic versus post sequentem *χ' ἔσπεος*, et præterea leg. *ἔθιν'*, ἔξ—*O tu, qui dira passus es, audistine?* Reisk.

684. Πάντ', οἶδ', ἀπύει τάδε πατήρ. Ita bene Reiskius. Vulgo comma deest post *πατήρ*. οἶδ' valet *ἴδω*. Scidl.

Aut *πατήρ* (οἶδ') ἀπύει τάδε, aut καὶ πᾶσι ἀπύει τάδε. Reisk.

685. ss. *εὐρυγύνῃ δ' ἀπύει*

καὶ εὐρυγύνῃ πρὸς τὰδ' Αἴγισθον θανεῖν
 ὡς, εἰ παλαισθεὶς πτώμα θανάσιμον πιστεῖ,
 τέθνηκα κἀγὼ.

Latinus interpres hæc verba sic reddidit, ut nullus facile reperiat in antiquis scriptoribus locus tam difficilis atque im-

peditus, quin eadem ratione expediti possit: Tibi præterea prædico, te præmonito, ut Ægisthus a te corpus moriatur. Vehementer enim dubito, an Græce dicatur *εὐρυγύνῃ* θανεῖν *τοιαῦτα*. ubi verbum transitive potestatis necessario requiritur. Hanc ob causam Musgravius — *θραύρατ' Αἴγισθον θίνω* proposuit. Mihi minori mutatione et una tantum littera appicta scribendum videbatur:

καὶ εὐρυγύνῃ πρὸς τὰδ' Αἴγισθον θίνω.

Ægisthum imprimis antevertere conare, ne tu ad ea superatus me quoque in ineluctabile malum conjicias. Jacobo.

685. *πρὸς τὰδ' Αἴγισθον θανεῖν*] Nihil hoc versu ineptius. Legendum:

καὶ εὐρυγύνῃ θραύρατ' Αἴγισθον θίνω

Ὡς εἰ παλαισθεὶς πτώμα —

Musg

εὐρυγύνῃ, ed. Victor.

Kai eni, etc.] Sana sunt omnia. Verte, Ac tibi jam edico, ut Ægisthus moriatur, i. e. ut Ægisthum occidas. Conjecit Musgravius: *θραύρατ' Αἴγισθον θίνω*. θίνω quidem non male. Possis etiam *θραύρατ'*. Sed neutro opus. Scidl.

πρὸς τὰδε, ad hanc legem, ea conditione.

Reisk.

686. *παλαισθεὶς*] Etiam hic non perspicio, cur offendant eruditi. Sensus est, nam, si in pugna cecideris, quam quoque peris. Παλαισθεὶς est nostrum beklimpf. Pro *πιστεῖ* legitur *πιστῇ*. (Sic ed. Victor.)

Scidl.

Forte, *παλαισθεὶς*. nescio enim, num *παλαισθεὶς* idem significare possit, atque

- 690 Ὡς ἤν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὲς σίδει,
 Ὀλοῦξεται πᾶν δῶμα· θνήσκοντος δὲ σοῦ, 695
 Ταναῖτί ἔσται τῶνδε ταῦτά σοι λέγω. [χεῖρ.]
 OP. Πάντ' οἶδα. ΗΛ. Πρὸς τὰδ' ἄνδρα γίγνισθαί σε
 Ὑμῖς δέ μοι γυναῖκες εὖ πυρσιεύετε
 695 Κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε· φρουρήσω δ' ἐγώ,
 Πρόχειρον ἐγχος χειρὶ βασταζουσ' ἐμῇ· 700

690 Nam, siquidem laeta de te fama venerit,
 Tota domus jubilabit; sed te cuncto,
 Contraria his fient: haec tibi jam dico.
 Ore. Omnia teneo. *El.* Ad haec virum te esse oportet.
 Vos vero, mulieres, rite tanquam faces accensas edite
 695 Clamorem hujus certaminis. Ego vero excubias agam,
 Promptum ensen mea gestans manu:

κατακλαιοῖτε. patrocinator tamen vulgare additum πῶμα, quod ad palæstram respicit. *Reisk.*

687. μὴ ἢ με ed. Victor.

688. *Reisk.* legit: πᾶσι κίε γὰρ τοῖς μιν. *Beck.*

689. ἰσχυρὸν πᾶσιμα. [Τὴ ἔφη δαλόντι. *Barnes.*

ἰσχυρὸν πᾶσιμα.] Recte *Barnesius*: εἰ ἔφη δαλόντι. *Scidl.*

690. πύστις δῶμα, παρὰ τὴ πύστιμα. *Barnes.*

691. Ὀλοῦξεται πᾶν δῶμα. Hinc omnino patet, quod Ὀλοῦξ sit vox de luctu ululatus usurpata, ut interpretes notarunt ad illud Homeri *Odyss.* χ'. v. 411. Ἐο θυμῷ γρηῖ, χεῖρ, καὶ ἔχνη, μὴ Ὀλοῦξ. Quare ego per vocem júbilo expono in Latina versione. *Barnes.*

Ὀλοῦξεται] Eodem modo de clamore laeto *Aeschylus* usurpat Ὀλοῦξ, *Sept.* ad *Theb.* 827. *Choëph.* 939. Ὀλοῦξ, *Sept.* ad *Theb.* 270. et *Nonst.* *Orest.* 1136. ubi vid. *Scholiast.* Etiam Ὀλοῦξ sic legimus *Heracl.* 782. — In fine versus recte *Ed. Princ.* ἢ εἰ. *Barnesius* ἢ εἰ. *Scidl.*

693. γίνεσθαι ed. Victor.

694. α. πυρσιεύει Κραυγῇ. L. c. Clamorem edite, qui certaminis exitum, instar facis accensas, significat. Et sic fere *Reiskius.*

Musg.

ἰσχυρὸν Κραυγῇ ἀγῶνι τοῦδε. Hunc locum obscurum valde mihi videri fatendum est; quid enim est ἰσχυρὸν Κραυγῇ

γῇ; aut quid hic loci Κραυγῇ, ubi silere potius debuerant, quam clamorem tollere? Nisi forsan Fabula puerperae amplius erat ad vivum agenda; ut Clytemnestra mox ventura plenis deciperetur. Quare clamorem tollere Chorum jubet Electra et domum facibus illustrare, ad pellendos lemures, quasi infans jamjam circa focum gestaretur; praeterea infirmitas quaedam, infantibus formidabilis, Κραυγῇ erat dicta, quod paucis, ut puto, animadversum, haec aussem illuminationibus pelli putabatur; hinc *Hevych.* Κραυγῇ, βῆθ, ἢ ὀσμήν τι πᾶσιμα ἰσχυρῶν, ἢ καταβάσθαι τοῦ πᾶσιμα· καὶ γὰρ ἢ Κραυγῇ ἰσχυρῇ ἢ λαγυρῇ βασιλίστα. Haec habui, quae ad hunc locum dicerem, sed, ut fateor, vix mihi ipsi satis probata. *Barnes.*

Heath. reddidit: Fos vero, O mulieres, bene ac tempestive mihi edite, quasi facibus sublati, clamorem nuncius creatus hujus certaminis. Excubiores in specula collocati, si quid novi viderent, face accensa sublata indicare debebant, quod πυρσιεύει dicitur proprie. *Beck.*

ἢ πυρσιεύει Κραυγῇ ἀγ. σ.] Explica *Reiskius* secutus: tumultum, qui a luctantibus (*Oreste* et *Aegistho*) orietur, mihi indicat. Bene ille citat, v. 749. De voce πυρσιεύει confer *Suidae* glossam, cujus initium hoc est: πυρσιεύει εἰς τὸ πυρσιεύει, ἀπὸ τοῦ ἱερῆος. *Scidl.*

696. ἰγχνῇ idem est quod paulo ante v. 688. ἔφη. coll. *Brunck.* ad *Soph.* *Ajac.* 685. *Scidl.*

Οὐ γὰρ ποτ' ἐχθροῖς τοῖς ἰμοῖς, νικωμένη,
Δίκην ὑφίξω σὺν' ἰμὸν καθυβρίσσαι.

ΧΟ. Ἀταλᾶς ὑπὸ ματίερος Ἀργείων στροφή α'.

700 Ὅρῳ ποτὶ κληδᾶν

Ἐν πολιαῖσι μένει φήμαις,

705

Εὐαγρόστοις ἐν καλάμοις

Πᾶσα μούσαν ἠδύδρου

Nunquam enim meis hostibus victa,
Penas dabo, ut meum corpus contumeliose tractent.

Chor. Tenere sub matre, ad Argivorum

700 Montium pedem, fama

Inter priscos manet rumores,

Bene-compactis arundinibus

Pana, carmen dulcisonum

Ex h. l. patet, ἰγχεῖ etiam de gladio
ūci; quas de re magna olim inter Gallos
Academicos lis fuit. *Heath.*

698. Ad rem scenicam Prev. notavit
haec: "Elle rentre dans sa maison, pour
préparer le glaive." *Beck.*

χρηστικῇ καὶ διασκευαστικῇ. *στροφ. MS.*
Not. Victor. *Scidl.*

699. Ἀταλᾶς ὑπὸ ματίερος] *Æmilius*
Portus alte dormit, cum de proprio hic
nomine et de Atalanta, Arcadiæ venatrix,
somnia; nihil enim hic aliud poëta
vult, quam Chorū mulierum dicere, se
ex matribus suis audivisse historiam aurci
agni et adulteri Thyestæ, quam rem plenius
exsequitur. Huc refer Chorū
Orest. in fine actus secundi ad v. 798.

Ὁ μέγας Δίας, etc. Sensus autem loci:
Ἐγὼ, ὁ μέγας, ἀταλᾶς ἰμὸς ὑπὸ ματίερος ἔ-
κειται. ὁ δὲ ματίερος ἰμὸς ἀταλᾶς ἀλφειῶν
ἐν Ἀργίῳ ἔστιν ποτὶ διερχομένη, ποτὶ Ἀρ-
χάου μούσαν μετακινουμένη, καὶ ποτὶ ἰμὸν
ἐν τῇ Πάτρῃ, ἡ ὑπερμαρτυρία καλλέως νύκτα
καὶ μέγας, ὅταν εἴδῃ αὐτὸν, Πᾶσα λίγος,
ἐν ἀργεῖ ταμία, ὁ ἀργεῖος Δίας, καὶ ἀρ-
γὸν ἱερὸν, περιττοῦ ποτὶ τῷ τῷ ταμία τῷ
Ἀργίῳ χροῖται ἄρα, etc. *Barnes.*

ἄρα, ὡς nostro iude, scribit *Reisk.* *Beck.*
Fabula, quæ in hoc carmine narratur,
pluribus exponitur a Scholiastis ad Orest.
v. 803. et 995. seqq. Construe: ἀλφειῶν
i. e. φ. μέγας, Πᾶσα, ἀργεῖος ταμία, ἰμὸς. ἡ
καλὴ μούσα εἰς νύκτα περιττοῦ ποτὶ χρο-
ῖται ἄρα καλλ. ἰμὸς ἀταλᾶς ματίερος Ἀρ-
γίῳ ἔστιν. Ad ὑπὸ ἀταλᾶς ματίερος (i. e.

ἀργεῖ) intellige ἄρα. Similiter noster de
ave matre *Tracad.* v. 147.

μέγας δ' ὡς οἱ ἀνακτοῦ ἀνακτοῦ
ἔστιν ἰμὸς ἰμὸς ἰμὸς ἰμὸς
ματίερος.

Hæc autem agna mater dicitur fuisse Ἀρ-
γίῳ ἔστιν, i. e. ὡς ἀνακτοῦ ἰμὸς Ἀργίῳ ἔστιν.
Ita nihil video difficultatum, quas viri
docti jactant. *Scidl.*

700. Ὅρῳ a quo in constructione pen-
dest, nihil est. Legendum forte:

— Ἀργίῳ

Ὅρῳ πᾶσα ἀλφειῶν

Fama adhuc sonnet, Πᾶσα — περιττοῦ —
χροῖται — (i.) πᾶσα Ἀργίῳ ἔστιν, i. e. ad
Mycenas, quas ad pedem horum montium
sitæ esse, Pausanias attente lectus doce-
bit. Panl autem a poëta hoc officium
demandatur, ut filio Mercurii, qui ob
Myrtili cædem totam Pelopis domum ex-
silio decesserat. vid. Orest. 992. ibique
Scholiasten.

Montes Argivi a Pseudo-Plutarcho de
fluxu (cap. Inachus) sic recensentur:
Mycenæ, Apesantium, Coccygius, Athe-
neus.

αργεῖος, περιττοῦ ἀργεῖος fabula,
Reiskii conjectura. *Beck.*

701. πᾶσα ἰμὸς φήμαις. Apollonides in
Anthol. H. Steph. p. 11.

Ἀργίῳ ἔστιν καλὴ λίγος ὡς ἰμὸς ἰμὸς
ἰμὸς

Μουσ.

- Πρίοντ', ἀγρῶν ταμίαν,
 705 Χρυσίαν ἄγνα καλλιπλόκαμον
 Πορεύσαι· πετρίνοις τ' ἐπιστάς
 710 Κᾶρυξ ἰάχει βάθροισι,
 Ἀγοράν, ἀγοράν, Μυκηναῖοι,
 Στείχετε, μακαρίων
 710 Ὀψόμενοι τυράννων φάσματ' ἄ-
 διήματα· χοροὶ δ' Ἀτρεΐδαν 715

- Spirantem, ruris dominum,
 705 Agnam aureo pulchroque vellere conspicuam
 Misisse. Et saxeis instans
 Gradibus praeco exclamavit,
 Ad concionem, ad concionem, O Mycenaei,
 Ite, beatorum
 710 Visuri tyrannorum portenta
 Terroris expertia: Chori autem Atridarum

705. *Χρυσίαν ἄγνα καλλιπλόκαμον*] De aureo Atrici agno, a quo regni fatum pendebat, quem quod Thyestes adulteratae Aëtopæ, Atrici, fratris, uxoris, ore surripuerat, exilio primo mulctatus, mox filiorum carnibus convivio exceptus; unde Pelopidarum domui tot mala; Vide Euripidis Scholiasten ad Orest. v. 803. et ad v. 993. item quæ nos ad Iphigen. Taur. v. 196. Eustathium denique etc.

Barnes.

Ut metri, quod periodicum est, constet ratio, legendum καλλίσταται, pulchro vellere. *Hent.*

707. *βάθροις*.] Ita MSS. tres, ut legendum viderat Scaliger. Ed. Victor. *βάθροις*. *Musag.*

Κᾶρυξ ἰάχει πετρίνοις ἐπιστάς· Κᾶρυξ γὰρ ἐπὶ πετρίνοις βάθροις ἐσάσκει τὰ θεῖα καὶ ἰαχίζαν. Καὶ ἴσας ἀγορεύει ἰαχίζαν, Πρίον· Ἀγοράν, ἀγοράν ἐπείχεται, Μυκηναῖοι, ἢ Ἀθηναῖοι. Ἐν βουλῇ δὲ τῆς ἀγορᾶς ἀπείκασται. Τὴν ἀγορᾶν βούλεται. Vid. ad Suppl. v. 448. Olim vero βάθροις male legebatur; Scaliger βάθροις emendavit. Barnes.

Κᾶρυξ ed. Victor.

708. *αἱ Ἀγοράν, ἀγοράν Μυκηναῖοι*] *αἱ ἐπείχεται μακαρίων* [Ὀψόμενοι τυράννων] *φάσματα, διήματα* *χοροὶ δ' Ἀτρεΐδαν*, ed. Victor.

710. *Ὀψόμενοι τυράννων φάσματα, διήματα.*

Agitur de agna aureo vellere instructa, unde rixa et omnis generis calamitates in Pelopis familiam invaserant. Verba quæ adscripsimus præconis sunt, Mycenarum incolæ ad agnam nunc primum a Pane adductam, conspiciendam invitantis. Unde apparet verbum διήματα huic loco parum convenire: cum ista agna neque per se esset terribilis neque tum quisquam suspicari posset, quot calamitatum, quot rixarum et cædium auctor esset futura. Quare legam:

Ὀψόμενοι τυράννων
φάσματα, διήματα.

Jacobs.

φάσματα, διήματα] Appositio aliquando epitheti locum supplet, ut hic: *φάσματα, διήματα*, pro *θυμάνοντα φάσματα*.

Barnes.

φάσματα, διήματα] Musgravius edidit *φάσματ' ἀδιήματα*. Equidem a vulgata lectione recedere dubitavi. Tale enim portentum, ut a diis missum, sine horrore esse non poterat. Hermannus satis probabiliter διήματα. Quod metrum attingit, in fine versus videtur aliquid deesse. De Vers. Doctum. p. 18. inserui καὶ, omnia in proximo versu particula δ'. Erfurdius conjiciebat αἶψα pro χοροὶ et in antistrophico legebat *χρυσίμαλλον*. Si verba φάσματα διήματα pro dochmo accipias, in antistrophico legere possis τὰς αἰ-

Ἐγείραιον οἶκος.
 Θυμέλαι δ' ἐπίτταντο χρυσήλατοι. ἀντιστροφή α'.
 Σιλαγιῆτο δ' ἀν' ἄστῳ
 715 Πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων.
 Λατὸς δὲ φθόγγον κελεύει 720
 Κάλλιστον, Μουσᾶν θεράπων.
 Μολπαὶ δ' ἠϋζοιτ' ἱεραταί,
 Χρυσίας ἀετὸς ὡς ἐπίλογοι

Exornabant domos.
 Templi autem pandebantur aurata,
 Splendebatque per urbem
 715 Ignis Argivorum aris impositus.
 Tibia vero sonum resonans edebat
 Suavem, Musarum famula.
 Cantusque amabiles geminabantur
 De aureo agno, in contemptum

ρίσσαν ἐχθρῶν, i. e. accepisse. Sed fateor, nullam harum emendationum verum mihi videri. Quare antiquam lectionem utrobique retinui. Ultimam quidem strophæ versum facile antistrophico facias respondere, particula δ' post Ἀργίῳ collocata, sed quæ de vitii ratione et sede non satis constet, ne hoc quidem novare volui.

Schöll.

712. Ἀργίῳ, i. e. Atrei et gentis ejus. Sic Soph. (Ed. Col. 1066. Θεοῦ δ'αι de Thæso cum militibus suis. Schöll.

713. Θυμέλαι] Quid proprie significaret Θυμία, non videtur Polluci satis certo constituisse. Sic enim ille Lib. IV. sect. 123. ἐρχόμενος, i. ἢ καὶ ἡ Θυμία, ἵπτι βῆμα τι εἶναι, ἵπτι θυμία. Collatis tamen locis tragicorum, in quibus ea vox occurrit, videor mihi statuere posse, Θυμία=primario sensu esse, atrium amplum, et magnificentius, sive id in regum divitumque ædibus, sive in Deorum templis, esset. De postremo hoc genere adhibetur Euripid. Suppl. v. 73. Ion. v. 46. v. 116. et v. 128. Præterea apud Athenæum, p. 617. Altera notio unice convenit Æschyl. Suppl. v. 677. Eurip. Iph. in Aul. v. 132. Locum, quem tractatus, alterutram quidem admittit, sed priorem commodius. Solenne enim in magna publica quoque lætitia erat templi Deorum sacrificandi causa aperire. Plutarchus Parallel. p. 422. σῶν

ἰδίῳ ἱερῷ διότιον στεφανοποιεῖσθαι. Idem p. 496. πῶς ἡ καὶ ἀνέκτα καὶ στεφάνῳ καὶ θυμωμένῳ ἢ πλεον. χρυσήλατοι θυμέλαι, ut χρυσίας λέγειν, Ion. v. 135. χρυσίῳ θυμωμένοι, Iph. in Taur. v. 120. Musag.

ἰεῖσσαν Heath. vertit: addūctur: sed Reisk. corrigit ἰεῖσσαν, i. e. ἰερόσσαν.

Beck.

ἰεῖσσαν] Si vera hæc lectio est, recte Musgravius explicuit ἀπερίσσαν. Sed quod emendavimus de Versa. Doehm. p. 18. ἰεῖσσαν, id etiamnum verum puto, aliter tamen explicio: ut sit ἀπερίσσαν scil. sacrificiis. Simillimus est locus Æschyl. Suppl. 681.

καὶ γαρῶνι στεφανοποιεῖσθαι γαρῶνι
 Θυμέλαι, φερίσσαν
 δ', ἢ καὶ πῶς ἡ εἰσσαν

In quo attende etiam ad illud φερίσσαν, quod nostro σιλαγιῆτο σῶς respondet. Ἐπειτα et ἱερόσσαν confusa sunt Hesiod. Scut. Herc. 291. Schöll.

716. ἢ καὶ πῶς ἡ φερίσσαν καὶ πῶς ἀλλοτριῶν Μουσῶν θεράπων] Ὁ δὲ λῶντος ἀλλοτρίῳ Μουσῶν θεράπων, ἔχον Μουσῶν λαοῦ ἀλλοτριῶν φερίσσαν ἰεῖσσαν. Ὅτι ἡ Ἀθήνη ἔχοντα ἢ λῶντος ἔχοντα ἱερόσσαν, ἀπὸ τοῦ ἡμῶν ἰερόσσαν. Vide ad Truand. v. 546. Barnes.

- 720 Θυέστου κρυφαίαις γὰρ εἰναῖς
Πείσας ἄλοχον φίλαν 725
Ἀτρείως, τίρας ἱκκομίζει πρὸς
Δάματα νεόμειος
725 Δ' εἰς ἀγέρας, αὐτεὶ τὰν κερό-
ισσαν ἔχειν χρυσόμαλλοι
Κατὰ δάμα ποιμένα. 730
Τότε δὴ τότε φαεινὰς στροφή β.
- 790 Thyestis; clandestino concubitu
Cum seduxisset uxorem Atrei
Charam, prodigium extulit ac suas
Ædes. Reversus autem
In concionem, proclamavit ac cornigerum
725 Habere aureo vellere spectabilem
In ædibus gregem.
Tunc vero, tunc lucidas

717. Κάλλιπαι,] Ἀν κάλλιπαι ob me-
trum. Musg.

719. Ἀρεῖς ἐκλογῆν] MSS. tres Ἀρεῖς ὡς
ἐκλογῆν, quod recipi fortasse debuit cum
minima distinctione post Ἀρεῖς, ut ἐκλο-
γῆν, valeat *cormina*, vel *formulae* *incon-
cinatorie*. Certe ἐκλογῆν potentatem ver-
bi ἐκλῆν pluribus in locis habere mihi
videtur. Aristophan. Equit. 416.:

Ἐξεδότω γὰρ τοῖς μακρίαις, ἐκλογῆν ταιναί.

Lucianus Necoem. *ῥῆσις τοῦ μακρῆς ἐκ-
λογῆν* et paulo post: *μετὰ γὰρ τοῦ ἐκλῆν*.
Idem Dialogo Mellissæ et Bacchidis: *ὁμο-
θροῦν τῷ Θύρ*—ἐκλογῆν δι' ἀμφὶν τὰ ἐκ-
μένα. Sic et verba Latinis nonnunquam
sunt *inconcinatoria*. Ovid. Metam. XIV.
301.:

Verbaque dicuntur dicta contraria verba.

De Historia videndus præ omnibus Scho-
liastes ad Orest. v. 803.

ἐκλογῆν. Sic Latini pecus de uno ove
nonnunquam adhibent

Athenæus: ἐκλογῆντος ῥῆσις *μεστιαῖς*,
p. 496. B. Musg.

ἐκλογῆν Heath. reddit: *electionem de-
clarantem Thyestem*. Atreus cum in gre-
gibus haberet agnum aureo vellere insignem,
Thyestes eum surreptum populo
ostendit, sique regum nactus est. Conf.
Schol. Orest. 803. Beck.

Ἀρεῖς, ὡς] Illud ὡς omisium in editio-
nibus offerunt Musgravii libei tres. Re-
cepi, quod alias metra sibi non respon-
dent. Proxime pro ἐκλῆν λέγεται legitur
vulgo ἐκλογῆν. Quæ lectio si quam ex-
plicationem admittit, explicanda est ὡς
ἐκλογῆναι scil. τῶν σιγῶν, ut additur
fabula. Sed paucis, opinor, hæc expli-
catio placebit. Musgravius vocem ἐκλο-
γῆν interpretatur *cormina*, vel *formulae* *in-
concinatorie*, quem significatum nec pro-
bavit, nec, si probasset, huic loco conve-
niret. Minus etiam ferri potest Heathii
ratio, qui *electionem* verit de regni suc-
cessionem Thyestæ intelligens. Ceterum,
nisi strophicum versum mutare dubitas-
sem, locum ita potius correxissem:

χρῆσις Ἀρεῖ, ἐκλῆν λέγει, *Θυέστου*.

et in strophæ:

χρῆσις ἄρα κάλλιπαι *εὐρέων*.

quæ numeri paulo inferius recurrunt, v.
731. Vocem ἐκλογῆν commemorat Pol-
lux VII. 35. Scidl.

720. α. κρυφαίαις γὰρ εἰναῖς Πείσας ἄλοχον]
Ἀρεῖσιν, τὸν Ἀτρείω γυναικα. Hinc Ovid.
Trist. Lib. II. ad August. Si non *Agro-
pen* *Frater sceleratus amansque So-
lis non legeremus equos*. Berneri.

722. α. ἱκκομίζω πρὸς Δάματα. i. e. ἔξ
Ἀτρείω δουλεύω κκομίζω πρὸς τὸ λαοτὸν δά-
ματα. Scidl.

- 790 Ἄστρον μεταβάλλει ὁδοὺς
Ζεὺς, καὶ φήγῃος αἰλίου,
Λευκὸν τε πρόσωπον αὐτοῦ.
Τὰ δ' ἔσπινε νῶτ' ἱλαύνει
Θερμὰ φλογὶ Διοπύρῳ.
795 Νεφίλαι δ' ἔνυδροι πρὸς ἄρκτον,
Ξηραὶ τ' Ἀμμανίδες ἔδραι
735 Φθίνουσ' ἄπειροι δρόσου, καλλί-

- Astrorum mutavit vias
Jupiter, et lumen solis,
730 Candidumque vultum Auroraem.
Per occiduas autem impellit plagas,
Calentes igne caelitus rutilante.
Nubes porro aquosam ad Arcum ibant
Siccæque Ammonides sedes
735 Exarescunt rocis expertes, pulcherrimis

724. Δ' εἰς ἀγέμει.] Ἀγέμει, vox notissima, Ἀγέμει etiam Homero usurpata, ut notavimus ad Iphig. Aut. v. 753. Ἀγέμει denique, quæ hic occurrit, Hesychio et Phavorino probatur, et exponitur ἀγέμει, στεγασί, ἡ καὶ δαμαγίμει. Barnes.

724. s. Ita disponit Heath.

Δ' εἰς ἀγέμει ἀπὸ ἀντισπαστικῆς hemiolica. Τὰς κερύωνας ἴξιν χρεοβάλλου ασπαστικῆς ex dimetro dactylico et penthemimeri iambica.

Beck.

725. χρεοβάλλου.] Metrum poscit χρεοβάλλου. Musg.

726. σείμεν.] Infrequens hic usus vocabuli et audax. σείμεν pro singulari εἶ, ἀγέμει, ἀγέμει. Grex pro ovīs, agnus, quod raro alias inveniris. Ovis autem pro grege laud adeo infrequens aut ignota est figura. Notum est autem, hic non nisi singularem ovem intelligi. De auro vero hoc agno vide supra ad v. 705.

Barnes.

ἄμα.] Vulgo ἄμαρτα (sic ed. Victor.) quod dudum alii emendarunt. Scidl. Versus est penthemimeris iambica; ut strophico respondeat, leg. κατὰ ἄμα.

Heath.

727. s. Τίς δὲ τίς φασὶς Ἄστρον μεταβάλλει.] Seneca Thyest. v. 790.

Quo terrarum Superumque parens, Cujus ad artus noctis opaco Decus omne fugit, quo tertis iter, Medioque diem perdis Olympo? Chor. Phæbe, tuos rapis adspicias, etc. Totus fere Chorus ad finem actus quartii. Vide supra ad v. 720.

Barnes.

728. μεταβάλλει.] MSS. tres μεταβίβει. Legendum metri gratia μεταβίβει, vel μεταβάλλει. Musg.

μεταβάλλει metri gratia emendat Heath.

Beck.

μεταβίβει.] Vulgo μεταβάλλει, quod lectionis nostræ explicatio est. Scidl.

730. Minus plene distinguendum post ἀπὸς; nam accusativi φήγῃος et σείμεν reguntur a τ. ἱλαύνει. Heath.

732. θερμὰ, i. e. θερμὰ γαίματα, θερμαίνοντα, sive ἄνευ θερμὰ γαίματα. Scidl.

733. νεφίλαι ὧ ἱερῶ. π. ἀρκτ. scil. sive.

Scidl.

734. Ξηραὶ.] Recte notat Barnesius, hoc loco, ubi situm est Hammonis templum, non convenire, sed regioni tantum, per quam illuc ibatur. vide Q. Curt. Lib. IV. Musg.

Ξηραὶ τ' Ἀμμανίδες Περ.] Ammonis, sive Hammonis Jovis, templum et oraculum erant in Libyæ desertis, de qua re copiose Quintus Curtius Histor. Alexandri M. Lib. IV. ubi sterilitatem loci are-

- στῶν ὄμβρων Διόθεν στερεῖσαι. 740
 Λίγεται, τὰν δὲ πίστιν
 Σμικρὰν παρ' ἐμοί γ' ἔχει,
 Στρέψαι θερμὰν ἀελίου
 740 Χρυσωπὸν ἔδραν ἀλλάξαν-
 τα δυστυχία βροταίῳ, 745
 Θνατᾶς ἔνεκεν δίκας.
 Φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦθοι
 Κέρδος πρὸς θεῶν θραπείαις·
 745 ὦν οὐ μνασθεῖσα πόσιν κτείνεις
 Κλεινῶν ξυγγενίται' ἀδελφῶν. 750

Imbribus a Jove privata.

Fertur, sed fidem

Parvam apud me saltem hoc obtinet,

Vertisse calidam Sol

740 Auream sedem, mutantem

Hominum malo,

Ob mortalium injustitiam.

Formidabiles vero mortalibus hi sermones,

Lucrum sunt ad Deorum cultus.

745 Quorum non memor maritum occidisti,

Inclitorum mater germanorum.

nosd notat, et oraculum ejusque sedem
 optime describit. Vide etiam lexicogra-
 phos. Quod autem fontibus et aquis ca-
 reant hæ sedes, testatur Euripides in Al-
 cest. v. 115. *Εἴς τῃ τῆς Διὸς ἁγνῇ Ἀρ-
 κτὸς Πηλεῖ*, etc. Quod tamen de locis
 intelligendum, per quos ad hoc oraculum
 eundem; ipse enim locus, ubi templum
 erat, mirifice fontibus et arboribus et
 fructibus beatur; ut idem docet Curtius
 ibidem. *Barnes*.

Ἀμυλὴς Πηλεῖ, l. c. Libya. *Seidl*.

735. ἀπειρήσεια. Ita bene Bothius
 idemque conjecerat Hermannus. Lega-
 batur ἀπειρεῖα *Seidl*.

Accuratius respondebit metrum anti-
 thetico, si pro φθίνου legas φθίνουσι —
 Distingue autem post *θεῖα*. *Heath*.
 φθίνου ed. *Victor*.

736. ὄμβρων Διόθεν στερεῖται. Ὁμβρὸν τοῦ
 εἰρησίου στερεῖται. In Ægypto enim nun-
 quam pluit, Nilus illis sufficit, unde et
 dicitur *Ζεὺς Αἰγύπτου*, *ἵτι Διὸς ἕνεκεν τοῦ
 γὰρ ὄμβρου*. Vid. ad *Helen*. v. 2. Libya.

ca autem desertus raro pluvialis irrigatur,
 et tum quidem nihil plus fecundatur.
 Διόθεν autem pro *ἐκ Διὸς*, dicitur et *ἐκ
 Διὸς*, pleonasmō, et *ἐκ Διὸς* junctum.
 Στερεῖται autem pro *στερεῖται* Attice di-
 citur; de qua re vide ad *Iphigen*. *Aul*.
 v. 357. *Barnes*.

737. α. Λίγεται· εἰς δὲ τὴν Σμικρὰν
 παρ' ἐμοῦ ἔχει. *Loze* ed. H. *Por*.

739. ἀλλῶν. Optime *Canterus* ἄλλων.
 Pro *θερμῶν* *Barnesius*, errore typogra-
 phico, *θερμῶν*. Metrum postulat *θερμῶν*.

739. α. Στρέψαι θερμὰν ἀλλῶν χρυσωπὸν ἔ-
 δραν ἀλλάξαντα. Vel *Διῶν*, aut *Ζῆν*, intelligi
 debet et continuari ex precedentibus, vel
 certe cum *Cantero* et *Scaligero* ἄλλων le-
 gendum. Sed quia v. 729. *Ζεὺς* occur-
 rit, et potest hic apte et sine ulla violentia
 intelligi, nihil muto. De Solis autem
 regressu ad *Thyestæ* convivii conspectum
 nos supra ad v. 727. et ad *Iphigen*.
Taur. v. 817. *Barnes*.

ἀλλῶν. Etiam mihi magis placet *Can-*

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

Deum ad strepitum et incoeditum quandam clamorem starent Electra et Chorus, accedit Nautias, qui proluxa narratione sublatum per insidias Ægisthum memorat. Sequitur gratulatio et tripadium Chori et Electra. Mox coronas fratri Orestæ et Pyladæ parat Electra, utpote qui de pessimo tyranno victoriam feliciter reportarint. Hinc ad mortuum Ægisthum invecivam dirigit per effusionem; ubi violatæ semel pudicitie consequentem enormes, opum per scelera partarum instabilitas et debita parricidio vindicta memorantur Orestes et Electra de matre quoque perimenda deliberant. Qua in re implacabilem virgineis animum videre licet, quæ etiam fratrem ad matricidium excitat. Clytemnestra tandem supervenit, ad spectatorem usque invidiam felix et numero barbarorum mancipiorum satellitum stipata. Sequuntur duæ orationes judiciales, Clytemnestræ eandem Agamemnonis a se perpetratam defendentis, et Electræ defensionem istam refutantis. Chorus deplorat Pelopidarum calamitates. Clytemnestra ab Orestæ filio in vindictam patris ab illa cæsi occiditur.

ΧΟ. Ἐα, εἰς φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἥ δοκὲ κενὴ
ῥ' Ἰπὴλθε μ', ὥστε νερτίερα βροντῇ Διός;

Cho. Eia, eia, amice, vocemne audivistis, an vana opinio
Subiit me, ut infernum Jovis inferni tonitruum?

teri et Scalligeri ἀλλοι, quam ad ἀλλὰ-
ἔατε intelligere dicit. Scdl.

740. ἀλλὰ-ἔατε primam corripere non potest, ut Heathius opinatur, sed videtur eo loco versus longam admittere. Glyconeis hanc libertatem vindicavimus supra ad v. 122. nec differt hic versus a glyconeis, nisi quod una syllaba ab initio est brevior. Quidam igitur eandem libertatem habuerit? Scdl.

ἀλλὰ-ἔατε primam hic corripit. Versus enim Ionicus est a majore ex Ionico ditrochæo. Heath.

742. ἴσατε ἴσατε.] Et metrum et sententia postulare videntur ἴσατε ἀλλοι.

Muzg.
ἴσατε ἴσατε.] Non male Musgravius conjicit ἴσατε ἀλλοι, neque tamen hoc metrum postulat. Vulgatum Latinus interpretis vertit: mortalis pœne causas. Immo vertendum: mortalis iudicii causas, i. e. propter vindictam, quam illi fratres inter se exercebant. Scdl.

744. Κίθης ἦ] Deleri ἦ, auctore MS. β. Muzg.

Κίθης ἦ, ed. Victor.

745. Metri causa Heath. corrigit: ὦ σὺ μάκαρ σὺ σὺν ἱερῷ. Ita versus erit antiquissimus πολυκαμάκροντες dimer hypercatalectus, ex dispondeo, qui in

strophæ pentasyllabus, epitrilo secundo et syllaba.

κρίσις ap. Barn. est vitium typogr. pro κρίσις. Beck.

746. νεγγυίερα] Vox rarissima, et vix alibi, credo, occurrent. Vis ejus cognoscitur ex voce γυίερα, matrem significante, unde sequitur, νεγγυίερας esse, quæ simul procreavit, i. e. simul cum marito. [Idem observat Heath.] Muzg.

Κλειῶν νεγγυίερα ἀλλοι.] Si νεγγυίερα pro νεγγυίεσσι aut νεγγυίεσσι capias, per Κλειῶν ἀλλοι intelligi Castorem et Pollucem, fratres Helenæ et Clytemnestræ. Hæc tamen significatio fere Euripidi singularis; quanquam hæc omnino rationis experta. Et eam videtur ipse poeta defendere, v. 990. ubi de eadem Clytemnestra dicit: Παῖ Τυδάρου, αὐτὸς ἀγαθὸν νεγγυίεσσι κείρας. Vide etiam v. 1063. et 1238. etc. Sin νεγγυίερα pro γυίερα, aut μέτρα sumitur, addito εὖ, ob Agamemnonis conjunctionem, tum per Κλειῶν ἀλλοι intelligi Orestem, Electram et Chrysothemiam. Hi enim erant Agamemnonis et Clytemnestræ liberi. Quamquam Æmilius Porius pro Chrysothemiam habeat Antigonen, quæ certe Cædipi erat filia. Barnes.

Actus tertii initium hic constituit

- Ἴδου τάδ' οὐκ ἄσσημα πνεύματ' αἶρεται·
 750 Δίσποιν', ἄμειψον δάματ', Ἡλίπτρα, τάδε. 755
 ΗΛ. Φίλαι, τί χρεῖμα; πῶς ἀγῶνος ἤκομεν;
 ΧΟ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν, φόνοι οἰμωγὴν κλύω.
 ΗΛ. Ἦκουσα καὶ γὰρ τηλόθεν μὲν, ἀλλ' ὅμως.
 ΧΟ. Μακρὰν γὰρ ἔσπει γῆρας, ἐμφανὲς γε μήν.
 755 ΗΛ. Ἀργεῖος ὁ στεναγμός, ἢ φίλων ἱμῶν; 760
 ΧΟ. Οὐκ οἶδα· πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς.
 ΗΛ. Σφαγὴν αὐτοῖς τῆδε μοι· τί μίλλομεν;
 ΧΟ. Ἐπισχέ, τρανῶς ὡς μάδης τύχας σίδει.
 ΗΛ. Οὐκ ἔστι· νικῶμεσθ'· τοῦ γὰρ ἀγγελοῖ;
 760 ΧΟ. Ἦξουσιν· οὗτοι βασιλεία φαῦλον κτανεῖν. 765

En isti non obscuri spiritus attolluntur.

750 Electra domina, domos has egredere.

Ele. O amice, quid rei est? quomodo in certamine procedimus?

Cho. Haud scio, præter hoc unum funestum clamorem audio.

Ele. Audivi et ego procul quidem, sed tamen audiet.

Cho. Procul enim serpit vox, clara nihilominus.

755 Ele. Argivusne, an meorum amicorum est iste gemitus?

Cho. Ignoro: nam confusus est totus clamoris sonus.

Ele. Cædem mihi hanc loqueris; quid moramur?

Cho. Mane; donec cognoscas liquido fortunas tuas.

Ele. Non licet, victæ sumus: ubi enim nuncii?

760 Cho. Venient: haud enim res levis est regem occidere.

Prev., et supra v. 457. actum secundum inchoari jussit. Beck.

εγγυαίεμα] Bene Heathius: εὐν πένει γυαίεμα. Κλησὶ ἀδελφὰ sunt Orestes et Electra. Scidl.

747. κ. Ἦε, ἴα· φίλαι, βῆτε ἐκείσθ'· ἢ δὲ αὐτὴ τ' ἐπὶ δὲ ρ.] Ἦε, ἴα, vox admirantis Chori, et extra versum eminet; de qua re nos plus semel monuimus. Vid. ad Herc. Fur. v. 1079.

φίλαι, βῆτε ἐκείσθ'·] E longe strepitum videtur Chorus audire; qui ex Ægisthi cæde sit excitatus.

Ἰαῶ] ἢ Ἰαῶ, ut Ἀνατ., est vox Euripidi fere propria, idem valens, ac Ἰακχα, Troad. v. 413. aut Ἰακχοῖ, Oppian. Cyneget. lib. 11. v. 505. aut Ἰάγμα, Ἰάχμα, Electr. v. 383. aut denique commune illud Ἰῆα. A Ἰαῶ autem fit Ἰῆασι, Troad. 793. not. ut a Ἰακχοῖ et Ἰακχα, Ἀλκίνοῦ. Burnes.

Ἰαῶ] Heathius: "ἢ Ἰαῶ vox Euripidi fere propria est juxta Barnesium, qui addidisse etiam debuit, apud illum non nisi hoc tantum in loco legi. Corruptam igitur puto, et Ἰακχ legendum. Ἰακχα, Hesych." Non audeo mutare. Etiam Ἰακχα valet Ἰακχοῖ, vid. Hesych. v. Ἰακχα et ejus interpp. coll. Etym. M. p. 534. l. 46. Immo Albertius ad Hesych. v. Ἰακχα: "Arcadius Grammaticus ineditus: Ἰῆα, Ἰῆα, ἢ ὑπέλα." Corrigendum puto Ἰαῶ, Ἰῆα, ἢ ὑπέλα. Conferri potest ἄχθ, ἔχθ, ἔχει, ἔχρη, ἔχρησι, ita Ἰακχα, Ἰακχα, Ἰακχα, Ἰακχοῖ, Scidl.

750. Δίσποιν', ἀμειψον δάματ'.] Electra jam ante Chori principium e scena exierat, et intra domum se receperat, ad aptandum sibi gladium; si forte frater suo proposito excideret. Quare illam Chorus, subito clamore audito, hortatur, domum exeat

ΑΙΤΕΛΟΣ.

- ᾽Ω καλλίνικοι παρθένοι Μυκηνίδες,
 Νικῶντ' Ὀρίστην πᾶσιν ἀγγέλλω φίλοις,
 Ἀγαμέμνωνος δὲ φονία κείμενον πίδαρ
 Αἴγισθον· ἀλλὰ θειοῖσιν εὐχισθᾶι χρεῖαν.
 765 ΗΛ. Τίς δ' εἴ σύ; πῶς μοι πιστὰ σημαίνεις τάδε; 770
 ΑΓ. Οὐκ οἶσθ' ἀδελφοῦ μ' εἰσορῶσα πρόσπολον;
 ΗΛ. ᾽Ω φίλτατ', ἔκ τοι δείματος δυσγνωσίαν
 Εἶχον προσώπου· νῦν δὲ γιγνώσκω σὲ δῆ.
 Τί φῆς; τίθνηκε πατρός ἐμοῦ στυγνὸς φονεὺς;
 770 ΑΓ. Τίθνηκε· δῖς σοι ταῦθ', ἃ γοῦν βούλει, λέγω. 775

NUNCIUS.

O præclaram victoriam adeptæ virgines Mycenides,
 Vicine Orestem amicis annuncio omnibus,
 Agamemnonisque interfectorem prostratum humi,
 Ægisthum : quare Deos precari oportet.

765 *Ele.* Tu vero quis es? quomodo hæc mihi certa nuncias?

Nun. Nescis, quod fratris me ministrum vides?

Ele. O charissime, præ timore non facile agnoscere

Faciem potui: nunc vero plane agnosco te.

Quid ais? oblitne patris mei odiosus interfector?

770 *Nun.* Oblit. Bis tibi hæc, quæ certe cupis, dico.

ut de hoc inopinato tumultu inter se deliberent. Ἀριστὸς λέγει· itaque pro λέγειντες ἔχουσιν. Ἀριστὸς enim, cum quamvis mutationem indicet, etiam mutationem loci significat. *Barnes.*

757. *εφαγὼν ἀντὶ τ. μω'* Heathius: "Verte: hanc mihi cædem peragendam esse clamore tuo (immo voce tua) mones; quid moramur? De sua enim ipsius cæde loquitur Electra. Vid. supra v. 700—703." Bene ille, quod cetera attinet, sed vocem *εἶδη* non intellexit, quæ, si sensum spectas, non pertinet ad *εφαγὼν*, sed ad illa, quæ dixerat Chorus, perinde ac si dixisset *εἶδη ἀντὶ τῶν ἰσθ' εφαγὼν*, cum hæc mihi nuntias, nuntias (hortaris), ut me occidam.

Scidl.
760. Pro *ὦ τω* Valck. legit: *ὦ τω*.

Beck.
763. *φονία* Vid. supra ad v. 599. *Scidl.*
φονία ultimam producit. Hinc, ne

spondeus quartam sedem habeat, legendum:

Ἀγαμέμνωνος φονία δὲ κείμενον πίδαρ,

sut tantum *φονία* legendum; sed in poëta Attico minus placet accus. Ionicus.

Heath.
769. *Τί φῆς; τίθνηκε πατρός ἐμοῦ στυγνὸς φονεὺς*.] Ita ut clarius sonaret versus et expeditius curreret, rejeci γ', quod male irreperat inter *πατρός* et *ἐμοῦ*.

Barnes.
πατρός ἐμοῦ] Quod has voces distinebat γ', recte sustulit Barnesius. In initio versus vulgo legitur *φῆς*. Sed Ed. Vict. Princ. *φῆς*. *Scidl.*

πατρός γ' ἐμοῦ ed. Victor.

770. *ε' αὐθ'*, eodem, non *εαὐθ'*, *Asp.*

Musgr.
τίθνηκε *δῖς* *σω* *εαὐθ'*, *δ' γοῦν* βούλει, *λί-*

ΧΟ. ὦ θεοί, Δίκη τε πάνθ' ὀρώσ', ἤλθεις ποτε.
 ΗΛ. Ποίω τρόπῳ δέ, καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου
 Κτείνει Θύιστου παῖδα, βούλομαι μαθεῖν.
 ΑΓ. Ἐπεὶ μελάθρων τῶνδ' ἀπήγαμιν πόδα,
 775 Εἰσβάντες ἤμεν δίκροτον εἰς ἀμαξιτόν, 780
 Ἐνδ' ἦν ὁ κλεινὸς τῶν Μυκηναίων ἄναξ.
 Κυρεῖ δὲ κήποις ἐν καταρρύτοις βεβῶς,
 Δρέπων τριείης μυρσίης κάρα πλόκους·

Chor. O dii, et Iustitia omnia intuens, venisti tandem.

Hel. Quo modo vero, et quo ordine caedis

Occideris Thyestæ filium, cupio discere.

Agr. Postquam ab aedibus hisce discessimus, pedem

775 Geminum immittentes in viam plaustrariam ivimus

Ubi clarus Mycenæorum princeps erat:

Fortè autem hortis in irriguis ambulabat,

Carpens teneræ myrti coronas capiti.

770] Cum supra dixerat Nuntius, Ægist-
 thum solo prostratum jacere mortuum;
 nunc idem repetens, dicit: Τὶς οὐκ ἔστι
 λίγῳ. Qui enim læta audiebant, etiamsi
 aperte rem narratam audirent, hæc aut tæ-
 illud repeti expectabant. Vide quæ nos ad
 Rhæ. v. 281. Barnes.

771] Ollim legebatur *δύο*, quod
 bene in duas voces distraxit Canterus.

772] Æmilii Portus corrigit *ταῖς*,
 probantibus plerisque interpretibus. Mi-
 hi mutatione non opus videtur. Ταῖς
 intelligo τῶν εἰς ἡμᾶς. Ad proxima cf.
 Tron. 74. *ἱερὰ*, ἢ βούλει, τὰτ' ἱερὰ.

Scidl.

772. *τὴν ῥυθμῷ*] De productione bre-
 vis vocalis ante litteram ε cf. Brunck. ad
 Comici Plot. 51. et Soph. Antig. 318.

Scidl.

774. *οὐκ* regitur ab *εἰσβάσθαι*, non ab
ἀπὸ γαμῶν. Sic *ἰσθᾶς οὐκ*, Heraclid. 802.
ἀπὸ γαμῶν, Orest. 1476. *οὐκ* *δίκροτον*,
 geminum pedem. Sic *δύο* *ἐξ* *ἱερὰ*, Iph.
 Taur. 324. *ἐξ* *ἱερὰ*, Rhæ. 370.

Denique *ἀναίτω* sine accusativo legitur,
 Iph. Taur. 968. Rhæ. 143. Musg.
 Musgravius *οὐκ* jungit cum *εἰσβάσθαι*
 et *δίκροτον* refert ad *οὐκ*. Multo simpli-
 cior est vulgaris interpunctio, quam retin-
 uimus. Negari quidem non potest,
εἰσβαίνον οὐκ recte dici, sed quidni etiam

ἀναίτω οὐκ *εἰσβαίνον*, sive, quod idem est,
ἀναίτω οὐκ *εἰσβαίνον*? *Αἰετὸς οὐκ*. Noster
 dicit Hec. 951. *οὐκ* *ἦν* *λαμάνων* *αἰετῶν*.
 Hel. 1626. *οὐκ* *εἰς* *οὐκ* *αἰετῶν*. Tron. 343.
οὐκ *εἰς* *αἰετῶν*. Scidl.

775. *δίκροτον εἰς ἀμαξιτόν*] Scaliger le-
 git *εἰς* *δίκροτον* *ἀμαξιτόν*: *δίκροτος* sane de *δύο*
 recte dici potest, sed nec minus eleganter
δίκροτος de curuli *εἰς*, ubi *ἵππων* *αἰετῶν*,
 quare, cum *ἀμαξιτός* dicitur hæc *via*,
 maneat omnino per me *δίκροτος*. Ita qui-
 dem *via* strata lapidibus et equis apta di-
 citur *ἱππικῶν*.

ἀμαξιτός ed. Victor.

776. *ἰ* *αἰετῶν* *τῶν Μυκηνῶν* *ἀναξ*] De
 Ægistho hæc Ironice dicuntur. Barnes.
 778. *ἀναξ*] Ita jam voluerat Portus.
 Ed. Victor. *ἀναξ*. Scidl.

780. *πᾶσι* *παριέσθαι* *εἰς* *τὴν* *οὐκ* *χθονί*] *εἰς*
 Ita Ed. Victor. Emendat Canterus *εἰς* *τὴν*
οὐκ *χθονί* *εἰς* *τὴν* *οὐκ* *χθονί*: Sed lenius
 multo est.

εἰς *τὴν* *οὐκ* *χθονί*, *εἰς* *τὴν* *οὐκ* *χθονί*:

Musg.

πᾶσι *παριέσθαι* *εἰς* *τὴν* *οὐκ* *χθονί*] *εἰς*
 Cum olim misero hic locus errore fuda-
 batur: ita enim legebatur: *πᾶσι* *παριέσθαι*
εἰς *τὴν* *οὐκ* *χθονί*: Canterus emenda-
 bat, ut nos jam scripsimus, quam lectio-
 nem veram pronuntiarem, nisi Scaliger
 aliam lectionem æque verisimilem profer-

- Ἰδὼν τ' αὐτεῖ χαίρει, ὃ ξένοι τίνες;
 780 Πόθεν πορεύεσθ', ἵσται τ' ἐκ ποίας χθονός;
 Ὁ δ' εἶπ' Ὀρέστης, Θεσσαλοί· πρὸς δ' Ἀλφειὸν
 Θύσσοντες ἐρχόμεσθ' Ὀλυμπίῳ Διῖ.
 Κλύων δὲ ταῦτ' Αἰγισθοῦς, ἐννέπει τάδε·
 Νῦν μὲν παρ' ἡμῖν χρεὶ ξυνοστίους ἔμοι
 785 Θοίης γενέσθαι, τυγχάνω δὲ βουδυτῶν
 Νύμφαις· ἔφωι δ' ἐξαναστάντες λέχους,

Conspicatusque nos, clamat: O hospites, quoniam cuius?

780 Unde venitis et estis? qua ex terra?

Orestes vero respondit: Thessali sumus, caeterum ad Alpheum

Imus sacrificaturi Olympio Iovi.

Audiens autem haec Aegisthus, haec dicit,

Nunc quidem apud nos oportet convivias simul

785 Exhilarari convivio: nam boves immolo

Nymphis: mane vero excitati e lecto

ret: Πόθεν πορεύεσθ' ἵσται ἐκ ποίας χθονός.
 Locum autem Homericum illi annulus,
 Odys. α'. v. 170. Τίς; Πόθεν εἴς Ἀργεῖον;
 εἰς; ἐκ πόλεως, εἴη τεσσάρων. *Barnes.*

Reisk. conjicit: εἰς Πόθεν πορεύεσθ' ἐς τὴν
 πόλιν ποίας χθονός, vel εἰς Πόθεν πορεύεσθ', ἐς τὴν
 Ἰ. Ἀργεῖον χθονός. *Beck.*

Musgravius valde probabiliter:

εἰς Πόθεν πορεύεσθ', ἵσται ἐκ ποίας χθονός:

Parum quidem elegans videri potest illud
 ἐκ ποίας χθονός post εἰς Πόθεν. Similiter ta-
 men Aeschylus Choeph. 653. παλαῖς ἐ γί-
 ναι; εἰς Πόθεν. Nam recte Eustathius ad
 Hom. II. φ. p. 1337. l. 43. Bas. illud
 παλαῖς explicat per ποίαν ἱστίαν ἔκ τε χθ-
 ονός, γῆς. Quaerit igitur Aegisthus, qui-
 nam sint, unde veniant, et quoniam eorum
 patria sit. Monendum tamen est etiam,
 ex Orestis responsione quantum quoque
 videri, cur inveniat, aut saltem quo invenie-
 rent, unde tale quid potuit scripsisse sus-
 piceris:

εἰς Πόθεν πορεύεσθ' ἵσται ἐκ ποίας χθονός:

Verum potius tamen Orestes peius
 respondere, ut respondet Copreus in No-
 uti Herac. 135 seqq. *Seidl.*

781. Ἀλφειῶν, ed. Victor.

785. Θοίης γενέσθαι,] Barnesius θοίης
 γενέσθαι, quod, ut alia mittam, in convi-

via invitandis minime urbanum esset.
 Melius igitur Dawenius, Miscell. Crit. p.
 345. Θοίης γενέσθαι. Malim tamen ἡμεῖς
 Θοίης γενέσθαι. vid. ad Iph. Taur. v.
 953. *Musgr.*

Θοίης γενέσθαι,] Ita quidem nos, solita-
 ril et nullo fiduciario nisi, nec tamen
 fiducia excludimus; cum enim ante haec
 Θοίης γενέσθαι scriptum erat, cum accusa-
 tivo personam, id quidem nullo modo fer-
 endum vidit Josephus Scaliger, et pro
 θοίης substituit εἰς εἶν, acuto satis ac tute,
 nisi εἶν in versu superiori praecederet.
 Nos itaque, quibus Euripides semper vide-
 tur Ὀμαρτίμους, legitimus εἰσεσθαι pro γε-
 νέσθαι, quam lectionem si semel admiseris,
 omnis illico difficultas abit. Homerus
 Iliad. α'. v. 124. Ἐκτορὶ μὲν ἰστίαν καὶ
 ἰστίαν ἀνέστη. Et θοίης εἰσεσθαι legi-
 tur, Odys. γ'. v. 428. γ'. v. 531. ζ'. v.
 251. χ'. v. 199. Quare hic loci sensus et
 ordo: Νῦν μὲν παρ' ἡμῖν χρεὶ ξυνοστίους
 ἔμοι, καὶ ἡμεῖς θοίης εἰσεσθαι, εἰσεσθαι
 εἰσεσθαι ἡμεῖς ἐκ ποίας χθονός. Με-
 μορτίμους δὲ, ἐκ ποίας χθονός. ἡμεῖς καὶ θοί-
 λης ἔκ τε ἀνέστησαν ἐκ ποίας χθονός καὶ
 θοίης, καὶ ἄλλοι ἀνέστησαν. Consule
 de hac re Colium Rhodigin. lib. XVIII.
 c. 36. *Barnes.*

Reisk. θοίης γενέσθαι. *Beck.*

Θοίης γενέσθαι,] Legatur θοίης γενέ-
 σθαι, Dawenius Miscell. Crit. p. 337.

VOL. VII.

H h

- Εἰς ταυτὸν ἤξει· ἀλλ' ἴωμεν εἰς δόμους.
 Καὶ ταῦθ' ἄμ' ἡγόρευε, καὶ χερὸς λαβὼν
 Παρῆγεν ἡμᾶς, οὐδ' ἀπαρνεῖσθαι χρεών.
 790 Ἐπὶ δ' ἐν οἴκοις ἤμιν, ἐνέπει τάδε· 795
 Λούτρ' ὡς τάχιστα τοῖς ξείνοις τίς αἰρίτω,
 Ὡς ἄμφι βωμὸν στῶσι χερσίβαν πίλας.
 Ἄλλ' εἴπ' Ὀρέστης, ἀρτίως ἡγνίσμεθα
 Λουτροῖσι καθαροῖς ποταμίων ρείθρον ἄπο.
 795 Εἰ δὲ ξείνους ἀστοῖσι συνδύειν χρεών, 800
 Αἴγισθ', ἱτοιμοί, κοῦκ ἀπαρνούμεσθ', ἀναξ.
 Τούτων μὲν οὖν μεδιῖσαν ἐκ μίσου λόγοι·
 Λόγχας δὲ θίντες, δεσπότης φρουρήματα,

- Eodem pervenietis. Sed ingrediamur domum
 Simulque hæc dicebat, et prehensa manu
 Deducebat nos, neque denegare fas erat.
 790 Cum autem in aedibus essemus, hæc dixit,
 Lavacra quam celerrime quis hospitibus offerat,
 Ut ad aram stent prope aquam lustralem:
 Sed ait Orestes: modo lustrali sumus
 Lavacris puris ex undis fluvialibus.
 795 Si vero fas est peregrinos sacrificare cum civibus,
 Ægisthe, parati sumus, neque, O rex, hoc recusamus.
 Hunc autem sermonem omiserunt de medio milatum.
 Cumque deposuissent hastas, Regis tutamina,

(281. ed. Lips.) emendabat θάμιν ἡγνίσμεθα. Musgravius mavult ἡμῶ θάμιν ἡγνίσμεθα. Dedimus quod proalium erat. Nam quam separatim recte dicatur *εὐκταίους ἡμῶ ἡγνίσμεθα* et *εὐκταίους θάμιν ἡγνίσμεθα*, recte etiam dicatur conjunctim *εὐκταίους ἡμῶ θάμιν ἡγνίσμεθα*. Littera *v* et iota adscriptum sæpius confusa. In versu antecedente noli tentare illa *κατ' ἐλπίς* et *ἡμῶ*. Verbo: *catote mihi consistere in hac mea domo*. Sciff.

θάμιν ἡγνίσμεθα, ed. Victor.
 787. Εἰς ταῦτ' ἤξει,] Quam mane *e lecto exurrexeritis, eodem pervenietis*, quo scilicet pervenietis, si ad me non deflexissetis, i. e. iter vestrum nihilominus perficere poteritis. Sciff.

Reisk. scribit: *εἰς ταῦτ' (scil. τὸ πρὸ τοῦ ἔργου) ἤξει*. erant autem in itinere ad Pisam constituti. Cogitabam aliquando *εἰς τὴν αἴαντ' ἤξει*. Reisk.

791. αἰείων, ed. Victor.

794. ποταμ. μίθ. ἀνα.] De hoc usu prepositionis cf. de Vers. Doctm. p. 308. Sciff.

796. ἱτοιμοί,] Scil. *ἱτοιμ.* Vid. supra ad v. 37. Sciff.

800. ἐπάγ' ἱφίρειν,] Ita Ed. Victor. pro quo optime Scaliger *ἐπαγίαν ἱφίρειν*. *ἐπαγίαν*, *hostis*, *victimam*, exponitur Troad. v. 749. Sed si grammaticis fides, *res sanguinis* copiendo significat: vide ad Cyclop. v. 394. Musg.

Οἱ μὲν ἐπαγίαν ἱφίρειν,] Ita Scalig. pro *ἐπάγ' ἱφίρειν*, rectissime, ut ego puto. Vid. supra ad Troad. v. 749. Οἱ μὲν ἐπαγίαν *δασυδαῖας εἰδέν' ἱπῶν*. Johann. Miltonus legit hoc in loco: Οἱ μὲν τὰ ἐπάγ' ἱφίρειν. Sed Scaligeri lectio prævallet. *ἔργον* est temporis imperf. Barnes.

Edd. Victor. *ἐπάγ' ἱφίρειν*, quod Scaliger recte, opinor, mutavit in *ἐπαγίαν*.

- Δμῶναι, πρὸς ἔργον πάντες ἴσαν χείρας.
 800 Οἱ μὲν σφαγεῖον ἔφερον, οἱ δ' ἤσαν κανᾶ· 805
 "Ἄλλοι δὲ πῦρ ἀνῆπτον, ἀμφὶ τ' ἰσχάρας
 Λίβητας ἄρδουν· πᾶσα δ' ἐκτύπει στίγη.
 Λαβὼν δὲ προχύτας μητρὸς εὐνίτης σίδεν
 "Ἐβαλλε βωμούς, τοιάδ' ἐνέπων ἔπη·
 805 Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουδυτιῖν, 810
 Καὶ τὴν κατ' οἴκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἔμην,
 Πρᾶσσοιτας ὡς νῦν, τοὺς δ' ἐμοὺς ἐχθροὺς κακῶς.
 Λέγων "Ορεῖστη καὶ σὶ· δισπότης δ' ἐμὸς
 Τάνατ' ἔϋχετ', οὐ γεγωνίσκων λόγους,
 810 Λαβῖν πατρῶα δώματ'· ἐκ καιοῦ δ' ἔλῶν 815

Famuli, ad opus omnes admovent manus.

800 Et alii quidem victimam adducebant, alii vero ferebant canistra :

Alii vero ignem accendebant, et circa focum

Lebetes erectos collocabant, totumque tectum perstrepebat.

Maritus vero tuæ matris molam salsam acceptam

Projecit in aras, talia profundens verba :

805 O Nymphæ saxicolæ, date ut ego sape vobis mactem,

Utque Tyndaris uxor mea, quæ in aëdibus est,

Ut nunc, rem gerentes. Meos vero inimicos male :

Significans Orestem, et te. Dominus vero meus

Contraria precabatur, non clara voce proferens verba,

810 Recuperare paternas aedes. Cum autem ex canistro cepisset

ἔφερον. Schæferus ἔφαγον ἔτρεπον. Sed dubitare licet de hoc usu activi ἔφειν pro ἔτρεπον. Scidl.

80). πῦρ ἀνῆπτον.] Ita optime Canterus. Ed. Victor. πῦρ ἔπεν. Musg.

"Ἄλλοι δὲ πῦρ ἀνῆπτον.] Cum olim πῦρ ἔπεν legeretur, Gul. Canterus, qui vidit, ex ista lectione verum laborare, recte distinguendo legebat : πῦρ ἀνῆπτον. Quam lectionem probant Josephus Scaliger, Æmilius Porus, Joh. Miltonus. Nec est, ut in dubium vocetur. Hoc autem in loco ritus sacrificandi apud Priscos describitur, ut apud Homerum quoque Odys. γ'. v. 425. ad v. 444. Vid. Francis. Rossæ, Archaeolog. Attic. Lib. VI. c. 3. Johan. Rosini Antiq. Roman. Lib. III. c. 39. et Hofmanni Lexicon Universale in voce sacrificium. Confer locum Iphigen. Aul. v. 1564. etc. cum hoc loco. Barnes.

πῦρ ἀνῆπτον.] Brubach. πῦρ ἔπεν, et ita quoque editio princeps. Hervag. πῦρ ἔπεν. Emendavit Canterus. Scidl.

802. πᾶσα ἡ ἐσθία ἐρίγη.] Thema attulit. Barnes.

805. Reisk. emendat : Νύμφαι γυναικί. Beck.

πολλάκις με βουδυτιῖν.] De hoc infinitivo vid. Interpp. ad Nostri Suppl. 3. Victorius in margine : λίσσε ἀνταῖς εἰ Νέρι. Scidl.

807. εἰς τὴν ἑστῆν ἐχθρῶν.] Scil. κέρειον. Anacolutum est. Latet in antecedentibus εἰ κέρειον ἐστῆν.—Conferri hic potest Clytemnestræ oratio in Soph. Electr. v. 850. Scidl.

809. γηγωνίσκων.] Conf. Interpp. ad Hesych. v. γηγωνίσκω. Scidl.

810. ἐκ καιοῦ τ' ἔλῶν δῶματι ἐξθῆν ἔφα- γίτη.] De canistro, in quo cultellus sacrificis reponebatur, vide quæ nos ad Iphig.

Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρέχα
 Τιμὼν, ἐφ' ἀγνὸν πῦρ ἔθηκε διζιῖ.
 Κάσφαξ' ἐπ' ὤμων μόσχον, ὡς ἦσαν χειροῖν
 Δμῶϊς· λέγει δὲ σὺ κασιγνήτη τάδε·

815 Ἴ.κ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς 820
 εἶναι τὸδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμῆ καλῶς,

Ægisthus rectum cultum, vitulinos pilos
 Resecans, in lastralem ignem imposuit dextra.
 Mactavitque vitulum in humeris percussus, cum cum sustulissent manibus
 Ministri: hæc autem fratri tuo dixit.

815 Inter honestas artes jactant apud Thessalos
 Hoc etiam esse, quisquis taurum dissectat pulchre,

Aul. v. 1564. Ex hoc loco autem apparet, rectum reponi. *Barnes.*

811. κ. μοσχίαν τρέχα Τιμὼν] Pilos ex victimæ capite ante sacrificium rescabant, quod proprie dicebatur ἀπὸ τέχνης, de qua re vide Eustathium in illud Odys. ζ. v. 422. Ἄλλ' ἱγ' ἀπαρχήμιν, κερὰς τρέχας ἐς πυρὶ βάλλει. *Barnes.*

813. Εἰσφαξ' ἐπ' ὤμων μόσχον,] Inter armos, ubi humeris cervix aptari videtur, vitulum percussit, ex more ac ritu prescripto. *Barnes.*

815. Κάσφαξ' ἐπ' ὤμων μόσχον,] Inter armos, ubi humeris cervix aptari videtur, vitulum percussit, ex more ac ritu prescripto. *Barnes.*

ἐπ' ὤμων Albrecht. ad Æschyl. I. p. 501. intelligit de ministrorum humeris, quibus imposuit vitulum jugulavit.

Reck.

Distinguit Reiskius: κάσφαξ, ἐπ' ὤμων μόσχον, ὡς ἔκ. κ. et mactabat vitulum, et humeris famulorum dependentem. Vulgata distinctio idem dicit. *Scidl.*

815. κ. τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς εἶναι τὸδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμῆ καλῶς,] Phoenix 163. Alexis Athenaei I.

μ. ἀπὸ

p. 21. D. Suidæ v. ἀρταμῆσαι (sic Porponæ.) Eustathii ad Iliad. Σ. p. 1164, 32=1223, 35. Timocles VI. p. 237. E. Casaubon. ad VI. 17. p. 260. P. Por.

Ἴ.κ τῶν καλῶν] Videndum, an melius sit Ἴ. τῶν καλῶν, ut loquitur Plutarchus Op. Mor. p. 426. Ed. H. Steph. Muag.

Ἴ.κ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς εἶναι τὸδ', etc.] Hoc in loco, ut in multis aliis, præclara illa summe ingenio nostri

poëtæ œconomia insigniter patet, quam miror aliquos etiam doctos homines in hac fabula non æque agnoscere. Cum enim Orestes et Pylades, supra poëta fingente, se Thessalos ad Ægisthum dixissent, Ægisthus jam illos provocat ad artem suam ostendendam, qua nempe Thessali erant celebres, in sacrificiis excoctandis, aperendis, dissecandis; nempe sic Orestæ optima dabatur occasio Ægisthum subito perimendi. Quare cum dicit Gaspar Sciblinus: Multa in hac narratione videri frigidiora esse, et a Tragicis gravitate obhorrentia, ut sunt illa, v. 779. Χαίρειν', ὁ ξῆμα, et v. 784. Νῦν μιν παρ' ἡμῶν, etc. et v. 791. Αὐτὸς δὲ τάχιστα, etc. et v. 799. Πρὶς ἱεροῦ πάσης; impudentem hominis stupidi ignorantiam abominor, et frigidissimos sensus execoror, poëtæque nostri felicem fortunam suspicio, quæ nullum habet hostem, nisi impotentem ignorantiam. Et sane in toto illius opere, quo in Euripidem functus est, nihil omnino docto homine dignum reperio, excepto, quod argumenta in omnes actus scripserit, et morales gnomas et philologicum nonnihil intersperserit; sed sensus poëtæ minime vidit, cum etiam iambici versus leges ignoraverit. Quod vix ego memorarem, nisi metuerem, ne quis, ejus auctoritate seductus, in Euripidis honorem famamque suam offenderet. *Barnes.*

Ἴ.κ τῶν καλῶν Musgravius: "Videndum, an melius sit Ἴ. τῶν καλῶν." Exquisitor lectio librorum: neque de una re sermo est, sed de duabus. *Scidl.*

816. Historica hæc, non a poëta ficta. Dissertatio Dorica de honesto et turpi, p.

"Ἰππους τ' ὀχμάζει· λάβε σίδηρον, ᾧ ξένε,
 Διῆξόν τε φῆμην ἱτυμοὶ ἀμφὶ Θησσαλῶν.
 'Ο δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἀρπάσας χερσίν,
 820 'Ρίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα, 825
 Πυλάδην μὲν εἴλετ' ἐν πόνοις ὑπηρείτην,
 Δμῶας δ' ἀπωθεῖ· καὶ λαβὼν μόσχου πόδα,

Equosque domat: uime ferrum, O hospes,
 Ostendeque famam hanc de Thessalis veram esse.

Ille vero cum bene fabrefactum Doricum cultrum corripuisset manibus,

820 Reijiciens ad humeros decoras vestes fibulis astrictas,

Pyladem quidem elegit in laboribus ministrum,

Famulos vero remouit, et correpto vituli pede,

55. Ed. Gale. Θησσαλῶν ἢ καλὴ τὴν
 ἱστυὴν τοὺς ἀγίλας λαβόντι αὐτὸς λαμβάνει,
 καὶ τὴν ἱστυὴν ὥς τοι λαβόντι αὐτὸς
 σφάζει, καὶ λαβὼν, καὶ αὐτοκτείνει. Ἐξου
 σὶ quis putet, Ægidium rem indecoram ab
 Oreste petere, facile est postquam defendere.
 Addi potest, homines liberales, etiam
 Issei tempore, in re divina facienda prop-
 riis manibus operatos esse, habitumque
 arcetis necessitudinis indicium, si quis ad-
 jutor alicujus in hujusmodi re assumere-
 tur. τὰ ἱμά, inquit ille, συνεκασμῶνται,
 καὶ ἐντεθῆμαι. Isaeus, p. 64. Ed. Ald.

Musg.
 ταῦτα ἀρταμί] Est ἥματι νιχναῖοι, ἀρ-
 ταμί, pro ἀρτίος τίμου, innuit autem, ut
 diximus, excoarctationem, apertionem, et
 totam dissecationem ritalem. Hinc ἀρ-
 ταμί, coquus, qui, ut Eustathius ait, εἰς
 ἀρτίον τίμου. Barnes.

De relativo ἱστυ pro εἰ τοι vid. Mat-
 thiae Gramm. Gr. sect. 481. 2.

ἀρταμί, i. e. αὐτοκτείνει. Eadem sig-
 nificatione noster usurpavit in Peliasin,
 teste Hesychio v. ἀρταμί. Scidl.

817. Ἰχμάζει.] Scholiastes in Apollon.
 Rhod. Lib. I. λέγειν ἢ ἱστυ ἰχμάζειν τὸν
 ἱστυὴν ὡς χαλκὸν ἀγαγῶν, ἢ ὡς ἰχθυον.

Musg.
 "ἱστυει ε' ἰχμάζει"] Ὀχμάζειν, quod aliter
 legi dicitur ἰχμάζειν, ab ἰχμῳ certe ori-
 ginem ducit, de qua voce consulatur
 Hesychius et Eustathius, fol. 904. lin. 5.
 ubi et alium Euripidis versum citat (vi-
 del. Orest. v. 259.) Μίσην ε' ἰχμάζειν, ὡς
 βάλει εἰς Τάραντα. Ibi sonat constrixisse,
 vel amplexeris, hoc in loco moderari, ex
 consequentia nempe; quia optime aliquis

moderari potest illud, quod amplexu potest
 continere. Ἰχμῳ sane sectionis aut retina-
 culum sonat. Et nos de Carolo II. R.
 functo: εἰς τὸν ἰχμῳ δαμάσκειν τὸν
 εἰς ἰχθυῶντες ἰχθυοντα Μωϋσιν. Barnes.

Versus (Apoll. Rhod. Musg. cit.) est
 743. ad quem vid. Brunck. qui varietates
 Codicis Paris. affert. Scidl.

819. ἰσχυρῶντες, i. e. bene coactum, in-
 duratum malleo, ut recte interpretatur
 D'Orvillius ad Chariton. p. 86. Confer
 Soph. Antigona. v. 435. Musg.

'Ο δ' εὐκρότητον Δωρίδ'] Cultri genus,
 quo excoriabant victimas, Doricum dice-
 batur, et ob celeritatem illius in excoriar-
 do cursus εὐκρότητος vocat hic cultellum
 istum, quem infra quoque vocat, v. 836.
 Δωρικῆν, Anglice dicitur, a flaying-knife.
 Hic vero culter brevior est et levior; alius
 autem erat gravior, longiorque et major,
 Græce κενή, Anglice, a chopping-knife,
 vel potius, a hatchet, quo spernebant et in
 partes dissecabant majora sacrificia. Et
 hic Thessalus dicebatur, quod Thessali ob
 has res celebres erant. Φθῶς autem πα-
 ρὸς est idem, atque Θησσαλῆς, quia
 Phthia erat urbs Thessaliæ. Ita infra v.
 830. Φθῶν δ' ἀπὸ Δωρικῆς αἶμα τοι ἔπειν πα-
 ρῶ. Barnes.

Δωρίδ'] Paulo post v. 836. vocatur
 Δωρικὴ κενή. Memorabile est, veteres
 grammaticos nonnisi λαβὴν mentionem
 facere, quod derivant a λαβῶν. Hesychius
 et Etym. M. λαβὴν, μέγας κατεργασ-
 τὸν εἰς τὸ λαβῶν τὰ θύματα λεγόμενον. Pollux
 VI. 89. λαβὴς, αἰς πῖτον, (coll. X. 104.)
 ubi Jungermannus citat Eustath. ad II. β'.
 184. 8. ἱστυῶν (ἀπὸ τοῦ ἱστυ τοῦ ξῆν) καὶ

H h 3

Λευκὰς ἰγύμου σάρκας, ἱκτείνων χίρα·
 Θᾶσσαν δὲ βύρσαν ἐξίδειρεν, ἥ δρομευς
 825 Δισσοὺς διαύλους ἱπίους δῆλυσε, 830
 Κάτειτο λαγόνας· ἰεῖα δ' εἰς χίτρας λαβὼν
 Αἴγισθος, ἥδρει· καὶ λοβὸς μὲν οὐ προσῆν
 Σπλάγγχοις· πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς πέλας
 Κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς.

Albas nudabat carnes, extendens manu,
 Ocyusque tergum excoaravit, quam cursor

825 Bis bina stadia conficeret equestris :
 Illaque aperiebat, sacra autem accepta in manus
 Ægisthus inspiciebat : lobus quidem non inerat
 Intestinis : portæ autem, et bilis receptacula accedere
 Adversos inspicienti portendebant casus.

λεῖπαι. Hesychius tamen : Δωρεά — ἡ
 σκῆψις τῆς αὐτῆς ἱαλῶντος, καὶ κατασκευῆς,
 καὶ δώρου. Victorius in margine adposuit
 glossam : αἰεὶς τῆς μαχαίρης ἡ λεῖπαι. Scidl.
 820. περιέλασαν. [Vid. Herm. ad
 Herc. Fur. v. 954. Hesych. περιέλλα,
 χλαμῶς, ubi recte corrigunt σίρμαμα.

Scidl.
 822. δωρεά in imperf. legit Reisk.
 Beck.

Non opus est, ut cum Reiskio scriba-
 tur δωρεά. Confer Matthiæ Gramma-
 Gr. sect. 504. I. Scidl.

823. ἱκτείνων χίρα.] Legendum χίρῃ,
 extendens vituli sc. pedem manu. Musg.
 Λευκὰς ἰγύμου σάρκας.] Γαρνὰς ἱκτεῖν τῆς
 βύρσαν. Barnes.

Male Musgravius conjicit ἱκτείνων χίρῃ.
 Scidl.

825. ἱκτείνων.] Ed. Victor. ἱκτείνων. Sed
 legendum ἱκτείνων. ἱκτείνων est cursor,
 qui in ἱκτείνων non communi, sed ἱκτείνων, la-
 borat, ἡ ἱκτείνων ἱκτείνων ἀγωνίζονται, ut ait
 Pollux Lib. III. sect. 147. Pausan. p.
 193. ἱκτείνων ἡ εἰς τοῦ ἱκτείνων, μῦθος μὲν ἱ-
 κτείνων δὲ. Hinc intelligas mendosum esse
 apud nostrum ἱκτείνων. vid. et Hesych. v.
 ἱκτείνων. Musg.

Δισσοὺς ἱπῶντες ἱκτείνων δισσοί.] Δισσοί
 definitur curriculum duorum stadiorum :
 hoc est spatium mille ducentorum pedum,
 hoc est sexingentorum cubitorum, ἱκτείνων
 vero cum Scaligero lego pro ἱκτείνων, ver-
 sus causa, vel certe ἱκτείνων scribendum ;
 quanquam et media syllaba in ἱκτείνων

potest corrigi, ut in multis aliis vocibus
 fieri notavimus ad Hecub. 1090. Barnes.

ἱκτείνων.] Ed. Vict. Floe. Brub. Hervag.
 ἱκτείνων. Ex Ed. Princ. Thierschius
 enotavit ἱκτείνων, ut edidit Barnes. Mus-
 gravius : legendum ἱκτείνων. Immo pos-
 situm magis decet ἱκτείνων. Δισσοί ἱκτείνων
 sunt Δισσοί, qui equis percurruntur. Ita
 ad ἱκτείνων per se intelligitur ἱκτείνων. Scidl.
 826. Κάτειτο.] Hesychius : Κάτειτο, ἱκτείνων.
 Homerus Odys. II. v. 300.

αἶψα ἀναιμῶς, ἐκτείνων δ' αὐτοῦ τοῦ αἶψα.

Musg.

Κάτειτο λαγόνας.] Καὶ ἀναιμῶς, ab ἀναιμῶς,
 non hoc vero imperfecti temporis per me-
 tathesis litterarum pro ἀναιμῶς, ut Æmiliius
 Portus ; sed plusquamperfecti temporis ab
 ἀναιμῶς, a perfecto ἀναιμῶς. Est autem hoc
 συνηθὺς ἔξω, ut et alias Euripides dixit
 ἀναιμῶς ἐφάμεν. Quia, cum pecudes juga-
 lantur ad aras, earum jugulus et cæta
 aperiuntur. Barnes.

827. λοβὸς.] Pars jecinoris, quam nunc
 lobulum Spigelli dicimus. Schollastes
 Æschyli : λοβὸς, μέρος τοῦ ἱκτείνων, ad Eu-
 men. v. 158. Musg.

827. ἡ λεῖπαι μὲν οὐ προσῆν Σπλάγγχου.]
 Αἰεὶς ἐν τῇ Θυγατρὶ μέρει ἔσται, καὶ πᾶν
 τὸ τῆς ἀναιμῶς, καὶ τὸ ἐκτείνων τῷ αἶψα. Σπλάγγ-
 χου ἡ ἱκτείνων ἀναιμῶς, καὶ ἱκτείνων, καὶ τὸ
 ἱκτείνων τοῦ ἱκτείνων. Barnes.

λοβὸς.] Utrum lobulum Spigelli dicat,
 dubitari potest. Namque lobus etiam
 quadratus, quem vocant, notumquam

- 830 Χώ μὲν σκυθράζει· διασπότης δ' ἀνιστορεῖ, 835
 Τί χρεῖμ' ἀδυμεῖς; ὦ ξέν', ὀρῶνθ' ἰνὰ
 Δόλον θυραῖον· ἔστι δ' ἔχθιστος βροτῶν
 Ἀγαμέμνωνος παῖς, πολέμιός τ' ἰμοῖς δόμοις.
 Ὅ δ' εἶπε, φυγάδος δῆτα δειμαίνεις δόλον,
 835 Πόλειος ἀνάσσαν; οὐχ, ὅπως πεισστηρίαν 840
 Θοινασόμεθα, Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς

830 Atque ille quidem vultum contrahit: herus vero interrogat,
 Quam o rem animo tristi es? O hospes, formido aliquas
 Insidias externas. Est enim infestissimus mortalium
 Agamemnonis filius, hostisque meis aedibus.
 At ille (*Orestes*) dixit: Exulla igitur times insidias,
 835 Urbis imperium obtinens? Non ne, ut exploratione facta,
 Convivium celebremus, Phthium pro Dorico

deest, ut audire ex viro harum rerum po-
 rito. *Seidl.*

828. *σῶλα*] *Portae jecinaria*. Vide inter-
 pretes ad Hesychium in *σῶλα*.

ἄχαι χαλῆ] *Receptaculum bilis*. Hoc
 enim magis in extispiciis momenti erat.
 Plutarch. *Op. Mor.* p. 2021. *Θαυ δὲ θωρία*
μὲ παρίσται, ἔστιν ἰσθμὸς (ἢ ἰσθμὸς) ἄχαι,
ἀδύνη ἐστὶ καὶ ἀνίστασται, καὶ ἀνιστάσται
ἐν τῷ λυσιμῶνι, μάλιστα δὲ ἵλας ἀνίσταται
ἀντὶ καὶ λυσιμῶνι. Ed. H. Steph. vid.
 Hesych. v. *ἡψα*.

σῶλα, et seq. Constructio sic cum
 Hesithio instituenda: ἵφαιον κατὰ
 προσβολὰς (*malum aggregationem*) *σῶ-*
λας (ἢ *σ. σῶλας ὅμοι*) τῷ *εὐνοῦντι*. Sed
 praestat, meo iudicio, *καλῆ*, *αὐτοῦ* *ἡψα*.

σῶλα ἢ καὶ *ἄχαι χαλῆς σῶλας*] Fel est,
 quod folliculo inclusum in jecoris visceri
 materia. Hi folliculi *σῶλα* et *ἄχαι* δι-
 cuntur in eῖ *θωρία*. Hinc Hesych. *Πύ-*
λαι, Ἀρμενιῶν ἐν Τύρμοντι δὲ τῶν
θωρίων λίαν ἱσθμὸς γὰρ ἰσχυρίζονται τὰς
ἐκτερεὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλῆδας, διὰ καὶ
τοῦτο σῶλας λέγονται. Vide Alexan-
 drum ab Alexandro *Lib. V. c. 25.* De
 Extispicio. Recensentur autem inter ex-
 ta, ex quibus conjectabant Veteres, cor,
 cerebrum, pulmo, stomachus, lien, hepar
 et fel. Partim ex Gaspar. Stübino.

Burnes.
σῶλα] Pollux II. s. 215. *Καλὸν δὲ*
τοῦ ἥπατος, εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ σῶλου, καὶ δὲ
ὀκαλίζονται τὸ αἷμα, ὅτι δὲ μὴ φλῆβις αἷς
σῶλας τὰς φλῆδας δὲ αὐτῶν ἀνίστασται

εἰ δὲ, λαβεῖν ἥπατος, καθάπερ εἰ τοῦ σπλῆν-
τος λαβεῖν σπληνός. De Hesychii loco,
 quem citant interpretes, paulo post. Vide,
 ne ad *σῶλας* intelligendum sit *σῶλα*. Erat
 enim hoc abnorme et insolens. Attende-
 batur autem in extispiciis ad tales *ἐκτε-*
ρεὰς, quas Hesychius vocat voce *σῶλας*,
 cujus haec glossa est: *Πόλαι. Ἀρμενιῶ-*
ν Τύρμοντι, δὲ (ἢ ἰσθμὸς) τῶν θωρίων λί-
αν ἱσθμὸς γὰρ ἰσχυρίζονται τὰς ἐκτερεὰς
τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλῆδας. Ultima,
 parva mutatione admissa, praebent sen-
 sarium:

τὰς ἐκτερεὰς τὰς ἥπατος καὶ τὰς φλῆδας.

σῶλας:

τὰς ἐκτερεὰς ἐν τῷ ἥπατι καὶ τὰς φλῆδας.

Seidl.

829. *Κατὰ προσβολὰς*] *Heathus vertit*
malum aggregationem. Rectius Latinus in-
 terpres *adversus casus*. *Seidl.*

830. *σχυθράζει*] Idem, quod *σχυθρά-*
ζει. *Burnes.*

835. *πεισστηρίαν*] *Subaudiri puto θάισαν,*
 vel *θαῖον*. *Musgr.*

πεισστηρίαν] *Musgravius cum Porto*
subaudiri putat θάισαν, vel θαῖον. *Malim*
θαῖον. *Erāt autem θάισα πεισστηρία sa-*
crificium exploratorium, ad explorandos
deos institutum, quemadmodum dicuntur
sacrificia ἱλαστήρια, καθαρτήρια, εὐκτήρια,
etc. Vid. ad Lamb. *Bos. Ellips.* v. *Θάισα*
 p. 191. coll. p. 198. *Schaeff.* Poterat igitur
 etiam dicere *εὐεκτήρια*. *Seidl.*

- Οἷσι τις ἡμῖν κοπίδ'· ἀπορρήξω χίλυν.
 Λαβὼν δὲ κόπτει· σπλάγγχῃ δ' Αἴγισθος λαβὼν,
 "Ἦδρει διαιρῶν· τοῦ δὲ νεοττος κάτω,
 840 "Ουγκας ἐπ' ἄκρους σταῖς κασίγιητος εἶδειν, 845
 Εἰς σφονδύλους ἐπαισει· ἠωτιαῖα δὲ
 "Ερρήξεν ἄρδρα· πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω
 "Ἦσπαιρειν, ἡλάλαζι θυσιδιησκον φόρῃ.
 Δμῶες δ' ἰδόντες, εὐδὺς ἤξαν εἰς δόρυ,
 845 Πολλοὶ μάχεσθαι πρὸς δὺ· ἀνδρείας δ' ὕπο 850

Feret aliquis nobis cultrum, ut rumpam pectus?

[thus

Cum autem eum accepisset, ictumque percussit. Viscera vero sumpta Ægis-
 Inpiciebat diducens: eo autem caput deorsum inclinante,

840 Ungulbus extremis insistens frater tuus cum

In vertebis percussit, tergique

Confregit compages: totum vero corpus sursum et deorsum,

Palpitabat, convellebatur difficulter moriens corde.

Famuli vero conspicati confestim procurrunt ad arma,

845 Ut multi pugnarent adversus duos. At propter fortitudinem

836. Φ3αδ' Vafre Orestes cultrum
 Pithioticum poscit, utpote hoc tempore
 Thessali personam gerens. Musg.
 Φ3αδ' ἀπὸ Δωροῦς] De Pithio, sive
 Thessalico et Dorico cultro vide supra v.
 819. Barnes.

837. Legi et distinguo:

αἶμα τὸ ἐμὸν ἀπὸδ', ἀσπιδίζω χίλυν.

Copis Thracum et Agrianum, qui Macedo-
 nibus contermini sunt, sic a Quinto
 Curtio depingitur VIII. c. 48. *Cypoidas*
vocat gladiis curvatis falcibus similes.

χίλυν.] Satis jejune Hesychius: χίλυν,
 χίλυν, καὶ μίρει τῶν ἡρίων. Ea pars quæ
 sit, discrete docet Scholiastes Nicandri ad
 Alexiph. v. 81. ubi sic: καὶ χίλυν, τὸν
 ἑσθῆος, τὸν ἀσπιδίζω τῶν ἡριγυ-
 τῶν ἀσπίδων. Musg.

ἀσπιδίζω χίλυν.] Multis oritur dubita-
 tio de voce χίλυν in hoc loco. Sed quan-
 quam alias χίλυν sit χιλών, alias λόφος, et
 aliquando μεχάνημα πελαγίων, quod La-
 tinis etiam testudo dicitur, tamen hunc
 locum respiciens Hesych. dicit: χίλυν,
 χίλυν καὶ μίρει τῶν ἡρίων. Sed vellem,
 ut, quæ sit illa pars, indicasset. Pollux
 sane χιλώνος vocat gibbosam illam tergi

partem sub cervice, Lib. II. c. 77. Περὶ
 μέχων, ἑσθῆος, καὶ τῶν ἐπὶ αὐτῇ. Νῦν
 αὖτε ἐπ' αὐτῇ ἀσπίδων, τὸ μὲν ἔγκειται,
 χιλώνος ἀσπιδίζω. Barnes.
 ἀσπιδίζω] Musgravius legi et distingui
 vult:

αἶμα τὸ ἐμὸν ἀπὸδ', ἀσπιδίζω χίλυν.

Sed Oresti festinanti illud magis accom-
 modatum est.

χίλυν.] Reinkius: "Χίλυν hic loci est
 pectus, compages costarum et sterus, h. e.
 tota thoracis arca χίλυν dicitur, a simili-
 tudine testudinis." Henr. Steph. The-
 saur. v. χιλώνος cist Schol. Nicandr.
 Alexiph. v. 81. καὶ χίλυν, τὸν ἑσθῆος
 ἑσθῆος, τὸν ἀσπιδίζω τῶν ἡριγυ-
 τῶν ἀσπίδων. Scidl.

ἐν hoc loco et ἀπὸδ', (sine interrog.)
 exhibet ed. Victor.

838. σπλάγγχῃ. i. e. viscera thoracica,
 ut bene Reinkius. Musg.

σπλάγγχῃ h. l. sunt viscera thoracis,
 pulmones et cor. Nam antea de visceri-
 bus abdominis dixerat. Reid.

841. σφονδύλους] Ἀσπεργίλους. Henr.
 Ilind. f. v. 466. Barnes.

843. ἡλάλαζι] Legendum ἡρῆλαζι, quo-

- "Εσθῆσαι, ἀντίπρωρα σείοντες βίλη,
 Πυλάδης, 'Ορέστης τ'· εἶπε δ', οὐχὶ δυσμενὴς
 "Ἦκω πόλει τῇδ', οὐδ' ἑμοῖς ὀπάοσιν"
 Φοῖα δὲ πατὴρ ἀντατιμωρησάμην
 850 Τλήμων 'Ορέστης· ἀλλὰ μὴ με πτείνετε 855
 Πατὴρ παλαιοὶ δμῶες· οἱ δ', ἐπεὶ λόγων
 "Ἦκουσαν, ἔσχοι κάμακας· ἐγνώσθη δ' ὕπο
 Γέροντος ἐν δόμοισιν ἀρχαίου τινός.
 Στίφουσι δ' εὐδὺς σοῦ κασιγνήτου κέρα

Steterunt, adversus eos vibrantes tela,
 Pylades et Orestes. Dixit autem Orestes, non infestus
 Venio huic urbi, neque meis ministris:
 Sed interfectorem patris vicissim sum ultus
 850 Infelix Orestes: quare ne me occidas,
 Patris veteres famuli. Illi vero, cum haec verba
 Audissent, continuerunt hastas: agnitus vero fuit a
 Quodam in ædibus grandævo senæ.
 Illico vero coronant fratris tui caput

modo Valckenarium V. Cl. emendasse, meminî, me a quopiam insudisse.

Μηαγ. [ἀντιπρωρα] Idem verbum supra Rhœs. v. 787. Et hoc inter argumenta alia reponatur, quod hæc sit Euripidis fabula; cum et verba illius et animi sensus et iudicium constanter ubique spiret. Barnes. ἀλάλαζον] 'Αλάλῃ explicatur pterumque ἀναδρεῖ φωνή, et ἀλαλέζω, ἀναδρεῖ φωνή. Atque in usu quidem est ἀλάλῃ et ἀλαλέζω non minus de læto clamore quam de ejulatu. At parum apte tamen dici videtur totum corpus ejulare. Advocari quidem possunt similis negligentie exempla, veluti Aristoph. Ran. v. 19.

Ὁ τρεκακαλιάνος ἀπ' ἡ τρέχουσα ἀνταρ.
 ὦν ἀλάλας μὲν, οὐ δὲ γόωνος εἰς ἑρῶν.

ubi pariter cervici tribuitur, quod ipsi homini tribuendum erat. Sed vereor, ut nostro loco de tali negligentia cogitandum sit. Valckenarius igitur pro ἀλάλας ἀντὶ τοῦτο λέγει ἀλάλαζον, referente Piersono ad Maxr., p. 356. Sed ἀλάλας videtur explicandum esse ἀναδρεῖ φωνή, scil. manus potestque facere. Cognata enim sunt ἀλαλέζω et ἀλαλάω, quod posterior Suidas reddit per ἀναδρεῖ φωνή. Nota est Homericæ vox ἀλαλέτης, i. e. βίβλος.

Immo ipsa vox ἀλάλῃ explicatur per ἀναδρεῖ φωνή ab Etym. M. et Arcadio Gramm. inedito, quem commemorat Albertius ad Hesychii glossam ἀλάλας, ἀναδρεῖ φωνή. Idem valet de formis ἀλαλαγμὸς et ἀλάλαγμα. Apud Zonaram v. ἀλαλαγμὸς hæc leguntur: ἡ ἀλαλαγμὸς ἐστὶ φωνὴ τῆς ἀναδρεῖ φωνῆς, ἀλάλας τῶν ἐν καλῶν συνεστίζοντων καὶ συνεκχρόνων παρὰ τὴν ἀλάλῃ, ἡ σημαίνει τὴν βίβλος, γινώσκῃ ἀλάλαζον, καὶ ἔξ αὐτοῦ ἀλαλαγμὸς καὶ ἀλάλαγμα. De tympanorum et tibiarum sono ipse noster vox ἀλαλαγμὸς usus est Cycl. 65. et Hel. 1351. Hinc mirum sane, si solum verbum ἀλαλάζω, a quo ista descendant, de nullo alio præterquam de vocis strepitu dici poterit. Scidl.

ἀλάλαζον ed. Victor.

845. Παλάλ μὲν χιθὼν ἐπὶ δὲ, ad pugnam cum duobus militi, i. e. multi erant, si comparaveris cum duobus, contra quos pugnabant. Scidl.

847. [ὦν F.] Scil. Orestes. Scidl.

849. Φοῖα τὴ πατρίδι] Lego Φοῖα ἡ. For.

Φοῖα] Etiam hic melius ultima hujus vocis corrigitur. Vid. supra ad v. 599.

Scidl.

855. Γέροντος — ἀρχαῖος] Cf. supra v. 287. Scidl.

- 855 Χαίροντες, ἀλαλάζοντες· ἔρχεται δὲ σοι 860
 Κάρα 'πιθειξάν, οὐχὶ Γοργόνης φέρων,
 'Αλλ' ὅς στυγίης Αἰγισθίδος αἷμα δ' αἵματος
 Πικρὸς δανεισμὸς ἤλθε τῷ θανόντι νῦν.
 ΧΟ. Θῆς εἰς χορὸν, ὦ φίλα, ἔχρος· 865
 'Ως νεβρὸς οὐράνιον
 Πήδημα κουφίζουσα σὺν ἀγλαΐᾳ.
 Νικᾷ στεφανηφορέαν
 Κρείσσω τᾶς παρ' Ἀλφειοῦ ρέειδρος τελέσας
 Κασίγητος σίδεν' ἀλλ' ἐπάειδε

855 Lætautes, jubilantes. Venit autem tibi
 Caput documentum non Gorgonis ferens,
 Sed quem execraris, Ægisthum: sanguis autem sanguinis
 Tristis usura huic nunc extincto contigit.
 Cho. Pone in choream, O amica, pedem:
 860 Ut hinnulus ærium
 Saltum leviter librans, cum gaudio.
 Vincit, coronam
 Præstantiorem Olympica adeptus
 Frater tuus. Quamobrem accine

Φοία vi, ed. Victor.
 856. Κάρα γ' ἐπιθειξάν.] Concinnius es-
 set κάρα γ' ἐπιθειξάν. Malim vero 'ἐπιθειξάν,
 i. e. ἐπιθειξάν, documentum. Musg.
 Κάρα γ' ἐπιθειξάν.] Ita Heathius. Vulgo
 κάρα γ' ἐπιθειξάν. [Ita ed. Victor.] Pro-
 positum a Musgravio ἐπιθειξάν, document-
 um, admitti non patitur notissimus ille
 pleonasticus usus participii φέρων. Scidl.
 857. Αἰγισθίδος, i. e. Αἰγισθίδος. De si-
 mili relativi vi cf. Porson. ad Eur. Orest.
 1646. Scidl.
 859. Χαίροντες καὶ ἀλαλαζόντες. στυγρ.
 MS. not. ed. Victor. Scidl.
 861. κουφίζουσα εἰς.] Metrum postulare
 videtur κουφίζουσα in. Musg.
 κουφίζουσα, i. e. κουφίς κινῶσα sive πο-
 νείσα. Cf. Nostri Suppl. 1057. ἵππευσι
 αἰνέματα κουφίζου. Scidl.
 862. Νικᾷ.] Legendum haud dubio
 cum Cantero νικᾷ, vincit. Dein ob me-
 trum στεφανηφορέαν. Musg.
 Νικᾷ.] Canterus conjecit νικᾷ, proban-
 te Musgravio, quod recepit Schæferus.
 Sed ad νικᾷς intelligi posse iteri, ipse
 Schæferus probavit ad Lamb. Bos. El-

lips. p. 608. Στεφανηφορία νίκης eodem
 modo dictum est, ut paulo post v. 880.
 στυγρ. κουφίς μάχης πρὸ φέρων νίκης μάχης.
 Scidl.

νίκης, ed. Victor.
 863. Ed. Victor. νικᾷ. Legendum νικᾷ
 propter Dorismum, non, ut Edd. (ut et
 hic male remansit) νικᾷ. Musg.
 Κρείσσω τῆς παρ' Ἀλφειοῦ ρέειδρος.] Κρεί-
 σσω στεφανηφορίας Νίκης, τῆς παρ' Ἀλφειοῦ
 ρέειδρος ἢ Νικῆς εἰς χορὸν, τῷ Ὀρίστου
 θαλασπῶν ἐν Αἰγισθίδος ἀνελόντος, κρείσσω ἰ-
 σὶ νίκῃ, καὶ κρείσσω στεφανηφορίας νίκης ὡ-
 λῆς, τῆς Ὀλυνπιαστικῆς ἢ ἡλικίας, τῆς Ἀλφειοῦ
 ποταμοῦ. Sed vel καὶ cum Cantero lo-
 gendum, vel certe θαλασπῶν, ὡλῆς, aut tale
 quid, subaudiendum, ut sit hic ordo:
 Κασίγητος καὶ καὶ στεφανηφορίας, vel
 θαλασπῶν νίκης στεφανηφορίας. Bornet.
 863. s. Hos versus Heath. ita disposuit:

Κρείσσω τῆς παρ' Ἀλφειοῦ pherecrateus.
 'Τυθῆσαι νίκῃς κουφίζου- glyconius.
 σαι εἰς χορὸν, ἀλλ' ἐπάειδε pherecrateus.
 et antistrophicos sic:

- 865 Καλλίνικον ὅδ' αὖ ἐμῷ χορῷ. 870
 ΗΛ. ὦ Φίγγος, ὦ τίθριππον ἡλίου σέλας,
 ὦ γαῖα, καὶ ἰὺξ, ἣν ἰδερόμεν πάρος,
 Νῦν ὄμμα τούμδον, ἀμπτυχαὶ τ' ἐλεύθεροι,
 Ἐπεὶ πατὴρ πίπτωκεν Αἰγισθοῦς φονεύς.
 870 Φέξ' οἷα δὴ ἔγω καὶ δομοὶ κεύθουσί μου 875
 Κόμης ἀγάλματ' ἐξεύγκωμαι, φίλαι,
 Στίψω τ' ἀδιφῶ κράτα τοῦ νικηφόρου.
 ΧΟ. Σὺ μὲν νῦν ἀγάλματ' αἶρις ἀνιστροφῇ.
 Κρατὶ τὸ δ' ἀμείτερον

- 865 Triumphale carmen meo choro.
 Ele. O lux, O quadrijugum solis jubar,
 O terra, et nos, quam intuebar prius,
 Nunc oculus meus et halitus liberi,
 Postquam cecidit Ægisthus interfector mei patris.
 870 Age, qualiacunque habes, et ades occultant meæ,
 Comæ ornamenta, O amice, efferam,
 Coronaboque fratris victoris caput.
 Cho. Tu quidem nunc ornamenta adfer
 Capiti: nostrum vero

Γαίης τετρακτίονον
 Φῶς βασιλεὺς ἡσάιος,
 Τελὲς ἄλλως ἀδελφόνου.

Beck.

Hunc versum iambelegum esse debere, ut versum 861. antistrophicus certissimo indicio est. Legitur tamen locus vulgo sic:

ἡσάιος τετρακτίονον
 κείνον οἷς παρ' Ἀλφειῷ μέλῃσι τέλειος.

In quo illud οἷς iambelegum frangit. Verum hoc ipsam οἷς e correctione est, quoniam editiones Vict. habeant οὐς, additum illud, ut facile vides, a librario ad μέλῃσι. Nec tamen articulum οἷς sive οὐς lingua sbeone patitur, si legatur τετρακτίονον. Scripsi igitur τετρακτίονον et constructionem ita explico: κείνον οἷς παρ' Ἀλφειῷ μέλῃσι τέλειος (levi) κείνον (scil. ἴσως) οὐς ἡσάιος τετρακτίονον παρ' Ἀλφειῷ μέλῃσι. Ceterum male Edd. Vict. τετρακτίονον. Scidl.
 865. Καλλίνικον ὅδ' αὖ. Vide infra ad v. 880. Barnes.

είνεσμα. ἱερὸν καὶ ad marg. ed. Victor. Scidl.

867. ὦ Ἡερῖμιν πάρος,] Optime explicat Hermannus, quam spectabam, quam meditabar antea, quod scil. vim sibi inferre Electra voluerat. Νίκης Orcum nonnumquam significare notum est. Ita Orst. 1224.

Ἐ δόμα οἶον πατὴρ ἱερῖμιν πάρος. Scidl.

868. ἀμπτυχαί] Legendum cum Reiskio ἀμπυχαί, nam alterum quid sit, minime intelligo. Musg.

ἀμπτυχαί] Elegans est Reiskii conjectura ἀμπυχαί. Scidl.

ἀμπτυχαί sunt oculorum explicationes, vel recitationes; quasi dixisset Electra: Nunc mihi liberum est, oculos attollere et aperire. Heath.

870. οἷα δὴ ἔγω] Legendum cum Cantero: οἷα δὴ ἔγω. Musg.

ὦ γὰρ καὶ ἡμεῖς — μου] Paulo negligentius loquitur. Explicatur illud ἔγω per ἡμεῖς μου. Canterus et Scaliger conjiciunt δὴ ἔγω. Scidl.

- 875 Χρησिताί Μούσαισι χόρευμα φίλον. 880
 Nūn oí páros ámítepoi
 Γαίας τυραννέουσιν φίλοι βασιλῆες
 Δικαίως, τούσδ' ἀδίκους καθελόντες.
 'Αλλ' ἴτω ξύναυλος βοὰ χαρᾶ.
 880 ΗΛ. ὦ καλλίνικε, πατὸς ἐκ νικηφόρου 885
 Γεγώς, Ὀρίστα, τῆς ὑπ' Ἰλίου μάχης,
 Δίξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀγάλματα.

875 Procedet Musis tripodium gratum.
 Nunc pristini nostri
 Terræ imperabunt amici reges
 Jure, sublati his impiis.
 Quare est consonus lætitiæ clamor.

880 *Etc.* O præclara-victoria-insignis, qui ex patre victore
 Natus es, Orestes, in bello ad Ilium gesto;
 Sume coronas cirrorum comæ tuæ.

ἀλὰ δὲ ὦ ed. Victor.

875. Metri causa Heath, legi vult *ov*.

Beck.
 Male vulgo *ov*, licet jam emendaverit
 Canterus. *Scidl.*

Σὺ μοι, ἴστα τοῖς θεοῖς. *Scholias.*

874. *ov* ed. Victor. ut sapius, pro
ov.

875. *Χορεύεται*] Mira locutio *χορεῖν*
χορεύμα. Scribendum videtur *χορεύεται*.
 Futurum medii activa significatione legi-
 tur apud Æschyl. *Agam.* 35.

οἱ τοὶ ὦ ἱστοὶ ἀκούειν χορεύματα.

Male in recentioribus aliquot editionibus
 legitur *Μοῖσαιον*. *Scidl.*

876. Nūn s. v. l.] Hæc chororum solum
 ad se vel ad spectatores dicere censet Prev.
 Electram enim jam domum intrasse.

Beck.

877. Lege ob metrum: Γαίης ἀπὸ τυραν-
 νένου φίλον βασιλῆν. Beck.

Vulgo *τυραννέουσιν* et *βασιλῆς*. Scrip-
 si *βασιλῆν*, non *βασιλῆν*, quod illa forma
 in simili numero occurrat Soph. *Aj.* 959.
 Be. ad quem locum vid. Lebeck. coll.
 ejusdem nota ad v. 186. *Scidl.*

879. Hic quædam deesse statuit Prev.
 "Je soupçonne ici, inquit, une lacune.
 L'arrivée d'Oreste n'est point annoncée
 par le chœur, et l'entr'acte semble trop
 court. Beck.

880. ὦ καλλίνικε, &c.] Orestes sce-
 nam ingreditur caput Ægialhi in manibus
 ferens, cum Pylada, laboris socio, muta
 persona; ita enim colligo ex eo, quod se-
 quitur, v. 895. οἱ τοὶ τοῖς θεοῖς τοῖς φίλοις.
 De voce *καλλίνικος*, et quotupliciter sumi-
 tur, vide quæ nos ad Herc. Fur. v. 681.

Bornet.

Actus quarti initium esse jubet Prev.

Beck.

880. s. *καορέν* — *μάχης*.] Vid. supra
 ad v. 861. *Scidl.*

882. Pro *ἀνδράματι*, quod senarium
 claudit officioso anapesto (vid. Por. Pref.
 ad Hecub. p. clvii.) in quinta sede, ausi-
 mus proponere:

Ὀρίστα, τῆς ὑπ' Ἰλίου μάχης.

Δίξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀγάλματα.

ἀνδράματα videtur importatum ex Hippol.
 v. 82. *Ἀγάλματα* in duobus versibus
 proxime præcedentibus, 871. 873. usur-
 patur, in quibus hæc ipsa ornamenta com-
 memorantur. Bornet.

Vulgata lectio *ἀνδράματα* senario infert
 anapestum. His paulo ante habuimus
ἀγάλματα, quod etiam hic poetam dedisse
 persuasum mihi est. Facit mecum Cen-
 sor Britannus Heuvelius Porson in *Month-
 ly Review*, anni 1799. Jan. p. 97. Varia-
 tionis causa librarius explicationem in

- "Ηκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἑκπλεθρον δραμῶν
 Ἀγῶν' ἐς οἴκους, ἀλλὰ πολέμιον πτανῶν
 885 Αἰγισθον, ὃς σὸν πατέρα κάμῶν ὤλεσε. 890
 Σὺ τ', ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβιστάτου
 Παίδευμα, Πυλάδῃ, στίφατον ἐξ ἑμῆς χερὸς
 Δίχου· φέρε γὰρ καὶ σὺ τῷδ' ἴσον μέρος
 Ἀγῶνος· ἀεὶ δ' εὐτυχεῖς φαίνοισθέ μοι.
 890 ΟΡ. Θεοὺς μὲν ἤγού πρῶτον, Ἥλέκτρα, τύχης 895

Veni enim non inutili stadiali decursu

Certamine in aedes; at hoste caeso

885 Aegistho, qui tuum, et meum patrem perdidit,

Tuque, O aemula, viri piissimi

Alumne, Pylades, coronam ex mea manu

Accipe: habes enim et tu cum hoc aequalem partem

Certaminis: semper igitur felices sis mihi.

890 OR. Deos quidem exaltima primum, Electra, felicitatis

textum sumissime videtur. Poëta certe in talibus de variatione minime sollicitus est. Scidl.

883. ἑκπλεθρον] Ed. Victor. ἑκπλεθρον, contra quod sic disputat Tyrwhittus: "Vox ἑκπλεθρον occurrit etiam in Medea, v. 1178. ubi a Scholiaste redditur: μέγα καὶ ἐνεργέστερον πλεθρον μέγαν, qui tamen sensus neque illi loco, neque huic, quem versamus, omnino convenit. Ne perperam, vix dubito, quin vox utrobique scribi debeat ἑκπλεθρον cum adspirata, et verti sit πλεθρον, i. e. stadium. Πλεθρον enim est factum μέγαν τοῦ πλεθρον. Suidas in voco. Qua igitur analogia pro ἑξέσχεον, sit cubitorium, ἑξέσχεον, sit latiorum, dici jubet Phrynichus ἑκπλεθρον, ἑκπλεθρον, eadem pro ἑξέσχεον usurpatur ab Euripide ἑκπλεθρον. Poëta igitur, quod ἀγῶν ἑκπλεθρον nihil aliud est, quam ἀγῶν πλεθρον faciliis erit et elegans huius loci explicatio, et etiam alterius in Medea, v. 1178. si pro ἑκπλεθρον reponamus ἑκπλεθρον.

"Ἦθε γ' ἀνέκασεν αἶψα, ἑκπλεθρον δέμας
 Τάχῃ βαλόντις τιράδην ἀνδρόντα."

Eodem modo intellexerat Reiskius; Phrynichi autem observationem confirmat locus in Navigio Luciani: ἑκπλεθρον γὰρ ἐν ἡ ἀρχῇ. Musgr.

ἑκπλεθρον] Ita hic et in Med. v. 1178. emendaverunt Reiskius et Tyrwhittus.

Edl. Vict. ἑκπλεθρον. "ἑκπλεθρον ἀγῶνα explicant ἀγῶνα πλεθρον. Πλεθρον enim est factum μέγαν τοῦ πλεθρον. Conferat Tyrwhittus Suidam v. πλεθρον et Phrynichi ἑκπλεθρον et ἑκπλεθρον. Simile vitium sustulit Schaeferus in Soph. (Edl. R. v. 1135. scribens ἑκπλεθρον pro ἑκπλεθρον. Scidl.

887. Πλεθρον nonnumquam ponitur, ubi expectes πλεθρον. Noster Cyclop. 596. εἰ τ', ὦ μελαινάς ναυτίς ἑκπλεθρον, ὄντα. cf. Fragm. Ael. IX. 5. Scidl.

888. Vulgo φέρε. Scidl.

889. αὐτὸν ed. Victor.

890. κα. Θυὸν μὲν ἤγού πρῶτον, Ἥλέκτρα, τύχης Ἀρχηγόταν τῶνδ' αἶσα ἀβήν' ἐκείνη, τίς τῶν θῶν τι τῇ τύχῃ θ' ὕπερτα.] Modesta, libera, ingenua et pia Orestes responsum. Praeclare autem dicitur, non esse humanis viribus tribuendum, si quid fortiter aut feliciter gestum sit a nobis, sed deo et illius providentiae, quam Veteres Fortune titulo vocabant, quibus tantum nos ministros praebemus. Commendat hic locus modestiam, qua non debemus rebus secundis effleri aut imolescere; sed eas Deo acceptas referre. Grotius ita locum vertit: Felicis principem cōmari, Deo, Venerare primum; deinde me laudare, orare, si eis, ministrum quippe Fortunae et Deum. Ita Nostrae Literae Chronic. Lib. I. c. 29. v. 20. Καὶ ὡς Δαυὶδ ὡρεῖ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἑκπλεθρον Κύρον, τίς θῶν ἡμῶν Καὶ ἐκπλεθρον

Ἀρχηγέας τῆσδ', εἴτα κάμ' ἱπαίνεσον,
 Τὸν τῶν θεῶν τε, τῆς τύχης δ' ὑπέρειπν.
 Ἦκα γὰρ οὐ λόγοισιν, ἀλλ' ἔργοις κατανῶν
 Αἴγισθον· ὡς δέ τω σάφ' εἶδέναι τάδε
 895 Προσθῶμιν, αὐτὸν τὸν θαιόντα σοι φέρω,
 Ὅν, εἴτε χεῖρ' εἶς, θερσὶν ἀρπαγὴν πρόδες,
 * Ἡ σκῦλον οἰωνοῖσιν, αἰδέρος τέκνοις,
 Πῆξας, ἔρριπον σκόλοπι· σὸς γὰρ ἔστι νῦν
 Δοῦλος, πάροιθε δισπότης κεκλημένος.

900

Autores hujus esse, deinde vero me quoque lauda,
 Et Deorum, et Fortunæ ministrum.
 Venio enim non verbis, at factis cæso
 Ægistho: ut autem cuius clare hæc
 895 Demonstrarem, en ipsum mortuum tibi fero;
 Quem, si vis, vel feris dilaniandum obijce,
 Vel prædam avibus, ætheris scoli,
 Suffixum palo suspende: tuus enim est nunc
 Servus, qui prius vocabatur dominus.

σῶμα ἢ Ἑκατέρωθεν τὸν θεὸν τὸν πατέρα αἰ-
 τῶν. Καὶ ἀμφότεροι τὰ γένηται προστά-
 νται· Κοῦρη, καὶ τὸ βασιλεῦς. Sic Eusebius
 Lib. X. in fine, de Christianis loquens:
 ὁμοί (αἰετῶν) τοῖς παραβασιλεία θεὸς πρῶτον
 τα σάουσι, ἵνα δὲ τοῦτ' ἡλέχθεται, ἀφ-
 σιντα τοῖς ἰσχυροῖς βασιλεία (Κωνσταντῖνος) ἡγ-
 ραται. His itaque conformiter in Esthera
 nostra, ubi Ahasuerus, Deo disponente, ad
 Estheræ rogatum, literas Hamanis literis
 contrarias illi potestatem confert emitten-
 di, v. 1550. 'Ὡς ἴσαθ'. ἢ Ἦ Ἐσθέρ θεὸς
 φησι καὶ βασιλεῦς. Τὸ βασιλεῦς φιλιόντα,
 θεὸς ἦ, ἵνα πᾶσι θῶται. Barnes.

894. α. ὡς ἢ ἐν εἰς ἰδίῳ τῷ Προ-
 σθῶμιν.] Ita potius lego, quam ἢ ἐν εἰς,
 et προσθῶμιν: nam εἰς hic ponitur pro
 εἰς, non pro εἰς, ut Æmilio Porcio
 placet; εἰς autem Homericum est pro
 εἰς, et hoc pro εἰς; ita Iliad. β'. v.
 192. Οὐ γὰρ σὺ εἰς εἰς, ἢ εἰς ἢ Ἀ-
 γρίλλας. Et Odys. α'. v. 202. Οὐκ ἐν μάντι
 λῳ, ἀλλ' ἐν ἰσχυρῷ εἰς εἰς. Scripsi itaque
 προσθῶμιν, ut duobus post lineis. Barnes.
 ἢ ἐν — Προσθῶμιν.] Vulgo ἢ ἐν προ-
 σθῶμιν. Verte: et ut rem alicui clare cog-
 noscendam exhibeamus, ob oculos ponam.
 Scid.

ἢ ἐν ed. Victor.

895. Προσθῶμιν.] Recte Barnesius
 προσθῶμιν. Muz.

Heath. præplacet προσθῶμιν, quod ver-
 tit: ut vero ad certam hujus rei scientiam
 confirmandam aliquid addamus, ipsum
 mortuum tibi offero. Mavult etiam τῷ
 pro τῷ.

Reisk. emendat: ἐν εἰς ἰδίῳ τῷ
 προσθῶμιν, ut verbis nostris et scientiæ tuæ,
 ἐν εἰς ἰδίῳ, claram et indubiam scientiam
 atque demonstrationem addamus.
 Vocalis brevis in ἐν producitur ob se-
 quentem litteram sibilantem. Beck.

896. Ὅν, εἴτε χεῖρ' εἶς, θερσὶν ἀρπαγὴν πρό-
 δες, &c.] Non ego hic notandam puto, ut
 Söbblinus vult, Orestæ sevitiā, sylvestri
 ingenio, ac in vindicta nimium effrato,
 accommodatam. Potius ego judicium
 poietæ nunquam satis laudandum excusor-
 lum, qui cum hanc rem ipse condemnandam
 sibi proponeret, hanc optionem a
 fratre, qui eoque re id se nequaquam
 facturum ostendit, sorori datam fignit: a
 qua tamen mox ipsa fortiter et pie rejicitur;
 tantum infelices Ægisthi cæsum et
 sordium caput, non tamen nisi post excusa-
 tiones quasdam premissas, modeste in-
 terrogat, de veteri ejus insolentia, impie-
 tate et aliis, quæ gesserat Ægisthus, ma-

- 900 ΗΛ. Αἰσχύνομαι μὲν, βούλομαι δ' εἰπεῖν ὅμως. 905
 OP. Τί χρεῖμα; λίξον, ὡς φόβου γ' ἔξωθεν εἴ.
 ΗΛ. Νεκροὺς ὑβρίζειν, μὴ μέ τις φθόγῳ βάλλῃ.
 OP. Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις ἂν μέμψαιτό σοι.
 ΗΛ. Δυσάρεστος ἡμῶν καὶ φιλόφρογος πόλις.
 905 OP. Αἶγ', εἴ τι χρεῖζεις, ξύγγοι· ἀσπένδοισι γὰρ 910
 Νόμοισιν ἔχθραν τῶδε συμβεβλήκαμεν.
 ΗΛ. Εἶεν· τὴν ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν;
 Ποίας τελευτάς; τίνα μῖσον τάξω λόγον;

900 *Etc.* Erubescō quidem, nihilominus tamen volo dicere.

Orc. Quam rem? dic, quia extra metum es.

Etc. Mortuos contumelia afficere nolo, ne aliquis me feriat invidia.

Orc. Non est ullus, qui te propterea reprehendat.

Etc. Morosa est nostra et ad convitia-proclivis civitas.

905 *Orc.* Dic si quid velis, soror: irreconciliabilibus enim

Legibus inimicitias cum isto gerimus.

Etc. Esto: quod initium primum tibi dicam opprobriorum?

Quem finem? quam orationem mediam colloco?

lis; ne nulla pio ποῖτῃ daretur occasio populum Atheniensium suo more præclare de virtutis vitæque natura docendi.

Barnes.

ὅτι εἶναι χρεῖζαι, &c.] Schæferus edidit εἴ τι χρεῖζαι. Sed nihil mutandum. Pro εἶναι — εἶναι haud raro Greci dicunt εἶναι — à ipso monente Schæfero Melet. Crit. p. 5 coll. Lobbeck. ad Aj. v. 117. Plena igitur locutio esset, εἴ εἶναι χρεῖζαι θεοῖς ἀεὶ κατὰ στρατῶνα, στρατῶνα, εἶναι χρεῖζαι καὶ λαὸν εὐνοῖαν ἱκίνα, ἱκίνα. *Sciff.*

898. Πῶτα? ἱκίνα καὶ λαόν.] Nota Veterum morem, qui etiam apud nos obtinet, perduellium capita et membra palis affixa suspendere in terrorem aliorum.

Barnes.

900. & Αἰσχύνομαι μὲν, βούλομαι δ' εἰπεῖν.] Monet hic ποῖτῃ sub Electræ persona, sciendum non esse in mortuo, nec ultra mortem frangi debere: secundum illud: Mortalium iræ immortales esse non debent. Huc referatur illud Euripidis in Philoctete, quod et inter fragmenta invenies:

Ἦσαν δὲ θεοὶ καὶ τὰ ἐμὰ ἄμυν ἴφα, οὐδὲν στρατῶν μὴ εἰς ἐργὰ ἔχουσιν Ἀθάνατον ἱκίνα σφραγίσαν ἱκίνασθαι. Huc refer illud caput ex Stobæi Florilegio, Titulo 126.

Ὅτι οὐ χρεῖς παρανοῦν εἰς τοὺς νεκροὺς ἀπείπει. Vide quæ nos ex Homero et Archilocho

retulimus ad Bacch. v. 1023. *Barnes.*

902. μὴ μέ τις φθόγῳ βάλλῃ.] Eleganter Tyrwhittus: "Corrigendum credo φθόνῳ. Sic Pindar. Isth. VII. v. 55.

ὁ δὲ Ἀθανῶνα μὴ θανατῶν φθόνῳ.

Vide supra ad Rhæ. v. 453. *Muz.*

μὴ μέ τις φθόνῳ βάλλῃ.] Vera videri potest Tyrwhitti emendatio, si compares Phœniss. 93. μὴ μοι ἰάθῃ φήγῃ, Orest. 964. φθόνῳ τοῦ ὕδατος, coll. Suppl. 358. Iph. Aul. 1097. Hercul. Fur. 1210. ὡς μὴ μόνος μοι εἴη βάλλῃ στρατοφθονῶσαν. Sed explicari tamen librorum lectio potest μὴ μέ τις βάλλῃ εἰς φθόνῳ, λίγῳ μοι νεκροῦ ὑβρίζῃ. Orestis responsio quodammodo indicat, cui de persona accipiendum esse. *Sciff.*

904. Δυσάρεστος ἡμῶν καὶ φιλόφρογος πόλις.] Ita Nausicaa de suis civibus loquitur, Odys. ζ'. v. 273. Τὴν ἀλκιῶνα φῆμιν ἀθανάτη, μὴ τοι ἱκίνασθαι Μαρμαίρη, μάλα γὰρ εἰς ἐνέφθαλμον κατὰ θέματα. *Barnes.*

905. & ἀσπένδοισι γὰρ Νόμοισιν ἔχθραν εἰσβέβληκαμεν.] Ita hunc locum ex Homero ποῖτῃ noster expressit, Iliad. χ'. v. 261. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλος καὶ ἀνδράσιν ἔχθραν εἰσβέβληκα, οὐδὲν λόγον τι καὶ ἔχθρῃ μίσηται θεοῖς ἔχουσιν, Ἀλλὰ κατὰ φρεσίνους ἱκίνα.

- Καὶ μὴν δι' ὄρεθρον γ' οὔ ποτ' ἐξιλίμτανον
 910 Θρυλλοῦσ', ἃ γ' εἶπειν ἦδελλον κατ' ὄμμα σὸν, 915
 Εἰ δὴ γινοίμην δαιμάτων ἐλευθέρᾳ
 Τῶν πρόσθε· νῦν οὖν ἰσμεῖν ἀποδώσω δέ σοι
 'Εκείν', ἃ σε ζῶντ' ἦδελλον λίσσαι κακᾶ.
 'Απώλεισάς με, κῶρυφαίην φίλου πατρὸς,
 915 Καὶ τόνδ' ἴθικας, οὐδὲν ἠδικημένος. 920
 Κἀγῆμας αἰσχρῶς μητέρ', ἄνδρα τ' ἱπτανεῖς
 Στρατηλατοῦνθ' Ἑλλησιν, οὐκ ἰλθὼν Φρύγας.
 Εἰς τοῦτο δ' ἦλθες ἀμαθίας, ὥστ' ἥλπισας,
 'Ὡς εἰς σὲ μὲν δὴ μητέρ' οὐχ' εἴεις κακῇ
 920 Γῆμας, ἰμοῦ δὲ πατρὸς ἠδίκεις λίσχη, 925

Equidem nunquam intermitterem matutino tempore

- 910 Jactare mecum, quae volebam in conspectu tuo dicere,
 Si quando terrorelibus fierem libera
 Prioribus: nunc ergo sumus: referam igitur tibi
 Illa, quae tibi, [Ægisthæ,] viventi voluissem dicere mala.
 Perdidisti me, et me orbam charo patre,
 915 Et hunc fecisti, nulla lacesitus injuria.
 Turpiterque duxisti matrem, ac virum interfecisti,
 Græcorum imperatorem, ad Phrygas ipse non profectus.
 Eo vero venisti recordia, ut speraveris
 Quod matrem meam erga te quidem non esses habiturus malam,
 920 Si eam duxisses, mei vero patris torum violabas.

πρὸς ἀλλήλους· "Ὡς εἰς σὲ ἦν καὶ εἰς φίλον, &c. Barnes.

Ἀπ', ἃ ἐν χερσίν, i. e. dic libere; quid quid vis, contra Ægisthum scilicet, quem in proxima Electra alloquitur. Scidl.

907. α. τὴν ἀρχὴν πρὸντ' ἢ ἴδωμεν κακῶν· Πῶς ἐκείνους· Τὴν μὲν τῶν λίγῶν.] Et hoc respicit ad illud Homeri Odys. i. v. 14. Τὴν πρῶτον· εἰ ἴδωμεν· εἰ ἴδωμεν κακῶν. Notandum autem est, Electram nunc alloqui cæsum Ægisthum, hoc est illius abscissum caput, quod in scenam Orestes secum tulerat, ut diximus supra ad v. 885. Truncum ejus famuli, ut infra v. 969. Barnes.

912. τὸν πρὸντ' ed. Victor.

916. πρὸντ'.] Hic et infra v. 919. intellige ἴδω. Quod Reiskius dicit ad v. 919. μὴ hic non locum habere, quoniam sequens ἢ hic non respiciat, vir doctissimus in utraque re fallitur. Scidl.

919. πρὸντ'.] Subauditur ἴδω, vel ἴδωμεν, ut supra v. 916. Muzg. μὴ locum hic non habet; nam sequens ἢ non respicit huc, sed ad ἄλλους; quare leg. εἰς ἢ ἴδω. Reisk.

920. Canterus mavult ἄλλω, sed æque hic stare potest vulgatum. Beck.

ἄλλω.] Jure Canteri conjecturam ἄλλω improbat Heathius. Sensus est: In te quidem putabas matrem meam justam fore, in patrem autem meum fecisti ut injusta esset. Scidl.

921. "ἴδω ἢ, ἴδωμεν, i. e. ἴδω ἴδωμεν, ἴδω· &c. Scidl.

925. ἴδω.] Ita MS. γ. ut jam recentiores. Ed. Victor. ἴδω. Muzg.

ἴδωμεν ἴδω.] Ex vulgari syntaxi dicendum fulsat ἴδωμεν ἴδω, sive εἰς ἴδωμεν ἴδω.

ἴδω.] Jam Brubachius edidit, nec

- Ἰστω δ', ὅταν τις διολίσσας δάμαρτά του
 Κρυπταῖσιν εἰναῖς, εἴτ' ἀναγκασθῇ λαβῆναι,
 Δύστηός ἐστιν, εἰ δοκεῖ τὸ σωφρονεῖν
 Ἐκτεῖ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχουσιν, παρ' οἷ δ' ἔχουσιν.
 925 Ἄλγιστα δ' οἰκτεῖς, οὐ δοκῶν οἰκτεῖν κακῶς. 930
 Ἡδυσθα γὰρ δῆτ' ἀνόσιον γήμας γάμοι,
 Μήτηρ δέ σ' ἄνδρα δυσσεβῆ κικτημένη.
 Ἀμφω ποιεῖν δ' ὄντ' ἀφαιρεῖσθον τύχην,
 Κεῖν τε τὴν σὴν, καὶ σὺ τοῦκείνης κακόν.
 930 Πᾶσιν δ' ἐς Ἀργείοισιν ἤκουες τάδε, 935
 Ὅ τῃς γυναῖκος, οὐχὶ τάνδρὸς ἡ γυνή.
 Καίτοι τόδ' αἰσχρὸν, προστατεῖν γε δωμάτων

Sciat autem, quisquis corruperit uxorem alicujus
 Furtivo concubitu, si postea eam ducere coactus fuerit,
 Se infelicem esse, si putet pudicitiam
 Illic quidem, ab ea non servatam fuisse, apud se vero servatam iri.

- 925 Miserrime vero vivebas, quamvis non existimares te misere vivere,
 Sciebas vero profecto nuptias impias a te celebratas,
 Materque se tibi impio viro nuptam.
 Cum igitur ambo scelerati essetis, aufertis fortunam,
 Illa quidem tuam, tu vero malum illius;
 930 Inter Argivos vero cunctos haec audiebas,
 Hic mulieris vir, non autem mulier viri:
 Atqui illud turpe, praesae domui

Thierschius ex Ed. Principe varietatis quidquam commemorat. Hervagiana tamen, quae ex Ed. Principe videtur expressa, haec habet. *Scidl.*

παρ' αὐτῶν αὐτῶν. Scholiast.
 925. εἰναῖς. Legendum φανῶν. Musg.
 φανῶν. Ita Schaeferus Musgravius secutus. Vulgo εἰναῖς. *Scidl.*

926. ἡδυσθα. Ita Lobeck. de usu Apostrophis, p. 6. Vulgo ἡδυσθα. (Sic ed. Victor.) *Scidl.*

928. Hentzius: "Distinguendum est post ἀφαιρεῖσθον, non post εἶναι, ut ita haec vertantur: Ambo igitur cum scelerati estis, retulistis, ut illa suam fortunam, et tu illius scelus." De distinctione non assentior. Poëta id, quod expectabas, ad εὐ εἰς ἑαυτοῦ, paululum mutavit in εὐεξίας αἰαῖς. Sensus est: Infelices eratis ambo, alter ex alterius scelere. *Scidl.*

VOL. VII.

II

931. Ὅ τῃς γυναῖκος, οὐχὶ τάνδρὸς ἡ γυνή. [Ὅτεν τῇς γυναῖκος ἐστιν ὑπόκειται, καὶ γυναῖκος ἐστὶν παρὰ φανῶν ἢ ἢ γυνὴ οὐχὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐστὶν ὑπόκειται, καὶ ὅτ' αὐτῶν εὐκλειᾶται. Tales viros Martialis per jocum dixit *Uxores non ducere, sed its nubere*, quia nempe serviunt illis per ignaviam, quibus per naturam superiores statuuntur. Vide ad notam (Barnes.) proxime sequentem. Barnes.

ἢ εὐς γυν. etc. i. e. apud Argivos audiebas mulieris vir, non: mulier est viri. Aptè Barnesius comparat Martialis illud *uxori nubere nolo meae*. Cf. Porson. ad Med. 264. *Scidl.*

932. s. Καίτοι εἰδ' αἰσχρὸν προστατεῖν γε δωμάτων Γυναῖκα, μὴ εἰς ἑαυτοῦ. Vide quae nos ad notam praecedentem, (Barnes.) item ad *Estheram nostram*, v. 236. et v. 252. ubi et hunc ipsum locum expendimus.

- Γυναῖκα, μὴ τὸν ἄνδρα· κακείνους στυγῶ
 Τοὺς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἄρσενος πατὴρ
 935 Οὐκ ἀνόμασται, τῆς δὲ μητρὸς ἐν πόλει. 940
 Ἐπίσημα γὰρ γήμαντι καὶ μείζω λέγῃ,
 Τὰνδρὸς μὲν οὐδείς, τῶν δὲ θηλειῶν λόγος.
 "Ο δ' ἡπάτα σε πλεῖστον οὐκ ἔγνωκότα,
 Ἡὔχῃς τις εἶναι, τοῖσι χρέμασι σθένων.
 940 Τὰ δ' οὐδὲν, εἰ μὴ βραχὺν ὀμιλῆσαι χρόνον. 945

Mulierem, non autem viram : et illos odi

Filios, quicumque eorum masculi quidem patris

935 Nomen non fert, sed matris, in civitate.

Quum enim quis illustrem, ac se majorem uxorem duxit,

Viri quidem nulla, faminarum vero *fit* mentio,

Quod te plurimum fecerit inscientem.

Gloriaris te aliquem esse, quia pollebas opibus.

940 Hæc vero nihil sunt, nisi ut breve tempus versantur nobiscum :

Plutarch. de Themistocle in Ἀποφθίγματος· Τὸ ἢ εἰς ἐνερῶνται τῇ μητρὶ, ἐπὶ αὐτῇ· Ἐλλάνων ἱστορὶ δόμασται· Τῶν γὰρ Ἐλλάνων ἀρχῶν Ἀθηναίων· Ἀθηναίων δὲ ἱστορὶ ἱστορῶν ἢ εἰς ἱστορῶν μητέρα, εἰς ἢ μητέρα ἱστορῶν. Barnes.

934. Forte, τῷ μὲν ἀρσενῷ ἄρα, αὐτῷ ἄρσενῳ, vel γυναι. Reisk.

938. Tollenda distinctio ad finem versus. Heath. Idem suadet Reisk., et uterque subintelligit τούτῳ ἔπει, quod te in errorem induxit, hoc est.

Male vulgo post ἔγνωκον punctum poni, recte monuerunt Reiskius et Heath. Meliorem interpunctionem diu ante restituerat Hug. Grotius in Excerptis. p. 363. Verit ille:

Sed te fecerit lata res vel maxime,

Quod tibi placebas propter auri copiam.

Ad vocem *τ* cf. Pora. ad Hec. 13. et Schæf. ind. ad Eur. Pora. p. 542. sub v. 26. Scidl.

939. Ἡδύως] Frequenter Noster verbum ἡδύως pro Homericō ἡδυόμας.

Scidl.

εἰ, ed. Victor.

940. εἰ μὴ — ὀμιλῆσαι] Notetur hæc constructio. Plena oratio est, εἰ ἢ εἰ μὴ τούτῳ ἐν, εἰ μὴ sive ἔπει αὐτῷ βραχὺν χρόνον ὀμιλῆσαι. Scidl.

942. αἶψα κακῶ] Opeline Tyrwhittus: "Non video, quod sensu à φέρεται dicatur

tollere mala. Nisi multum fallor, pro κακῶ legendum est ἀρα. Hæc enim ἀρα pro periculis tollit caput. Sic Æschyl. Choeph. v. 494.

ἢ ἐξ οὗ αἶψα εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀράν."

Eadem apud Ovidium locutio est. Trist. Lib. IV. Eleg. III. v. 81.

caputque

Conspicuum pietas qua tua tollit, habet.

Musg.

ἀρά pro κακῶ legit Prev. et redidit verba: "L'une demeure inébranlable et lève la tête sans frayeur." Beck.

αἶψα κακῶ] Φέρεται recte Stüblius explicat, innata ingenii vis, alias εἰ γυναικῶν, εἰ γυναικῶν. Hæc obistere quidem malis potest, sed, quod vero Tyrwhittus monet, ea non de medio tollere. Atque omnino hæreo in dictione αἶψα κακῶ pro ἀραῖς, licet ea verbi significatio vulgo furatur. Tyrwhitti emendationem veram non puto, partim quod participium παραίεσθαι non satis aptum est, partim quod metaphora nimis quæsitā videtur. Ex ipso illo participio παραίεσθαι colligo, metaphoram hanc querendam esse de commilitio, ut φέρεται depingatur tanquam fida hominis socii, εὐεργετῶντος, ad mala arcenda. Legendum igitur opinor ἀραῖ pro αἶψα, arceat mala. Sic infra 1302. ἀρκεῖσθαι αἶψα μολάσθαι. Magis

- Ἦ γὰρ φύσις βίβαιος, οὐ τὰ χρήματα.
 Ἦ μὲν γὰρ αἰὲ παρὰ μίονος αἰρεῖ κακά.
 Ὁ δ' ὄλβος ἄδικος, καὶ μετὰ σκαίων ξυῖον.
 Ἐξίπτατ' οἶκον, σμικρὸν ἀνδρῆσας χρόνον.
 945 Ἀ δ' εἰς γυναῖκας, παρδένω γὰρ οὐ καλὸν 950
 Λίγειν, σιωπῶ, γνωρίμως δ' αἰνίζομαι.
 Ὑβριζεις ὡς δὴ βασιλικούς ἔχων δόμους,
 Κάλλεις τ' ἀρετῶν ἀλλ' ἐμοὶ γ' εἴη πόσις

Natura enim stabilis est, haud pecunie:

Hæc enim semper perdurans tollit caput:

Opulentia vero injusta, et cum pravis commorans,

Evolat ex ædibus, ubi floruerit exiguum tempus.

- 945 Quæ vero in mulieres feceris (virginem enim non decet

Dicere) taceo: ut sciatur tamen verbis obscuris indicabo.

Insolenter te gerebas, utpote qui regias domos jam teneres,

Et ex gratiis compositus essem. At mihi sit maritus

hanc emendationem firmat hoc, quod Porsonus Phœnias. v. 938. *ἡμετέρας* αἰτίῃ κακῇ, eodem modo vero, ut opinor, emendat *ἡμετέρας* αἰτίῃ κακῇ, ubi citat Tragicum Fragm. apud Wetsten. Prol. in N. T. II. p. 6. *εργὰς αἰτίῃς ἀρετῆς*. Etiam Homero *ἀρετῆς* est *arcere*. Ceterum confer Isocrat. in Helen. Encom. p. 508. Ed. Bas. *ἀνδρῶν γὰρ τὰς αἰὲ ἀλλας ἰσχυρίας ταχίας μετασπένδοντες, τὰς δὲ ἰσχυρίας αἰὲ τὰς αὐτὰς παραμένοντες*. Scidl. *αἰὲ*, ed. Victor.

Sextus Empiricus Adv. Mathem. XI. 54. hunc locum sic citat:

Ἦ γὰρ ὄλβος οὐ βέλαιος, ἀλλ' ἰσχυρῆτος.
ἰσχυρῆτος αἶμα μιστὸν ἀνδρῶν χρόνον.

memoriæ lapsu, ut bene monet Porsonus ad Nostri Phœnias. 567., duos diversarum fabularum versus ob sententiæ similitudinem versus. De pilori versu disputat Porsonus l. c. et de alterius prava lectione *ἰσχυρῆτος* idem ad Med. I. Similem confusionem locus noster expetis est apud Stobæum Floril. p. 381. ubi sic laudatur:

Ἦ γὰρ ὄλβος καὶ μετὰ σκαίων ξυῖον
ἰσχυρῆτος αἶμα βραχὺν ἡμετέρας χρόνον.

Ultima vides translata esse ex v. 939. ἢ

μὲ βραχὺν ἡμετέρας χρόνον. Notentur autem varie lectiones *ἀλλας* et *αἶμα*. Pro *ἰσχυρῆτος* Trincavellus habet *ἰσχυρῆτος*.

944. Plene distinguendum ad finem versus. *Ἠμετέρας*.

945. Ἀ δ' εἰς γυναῖκας,] Legendum τὰ δ' εἰς γυναῖκας. Alioqui deest verbum.

Comparat hunc locum Brunck. ad Orest. 26.

Ἦ οὖν ἀνδρῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν
ἰσχυρῆτος δὲ δ' ἰσχυρῆτος, ἀνδρῶν ἀνδρῶν
 οὐ καλὸν ἰσχυρῆτος ἀνδρῶν ἀνδρῶν.

Ἀ δ' εἰς γυναῖκας,] Facile intelligitur *ἰσχυρῆτος*. Cf. Lamb. Bos. Ellips. p. 647. Tecte significat Electra, *Ægisthum* cum aliis quoque mulieribus consensu.

948. *ἀρετῆς*.] Recte Scaliger *ἀρετῆς*. Sed præterea legendum, ni fallor, *καλλείας* τ' ἀρετῆς, totus ex *Veneribus* compositus. Solet enim *ἀρετῆς* nomen plurale adscribere: Apollon. Rhod. Lib. II. *ἀρετῆς* ἀρετῆς. *καλλείας* autem in plurali occurrit Antholog. H. Steph. p. 260. et p. 482. *Μουσ.*

Καλλείας τ' ἀρετῆς.] Attice, vel, ut alii, *Æolice*, pro *ἀρετῆς* in hoc loco, sic *ἰσχυρῆτος* pro *ἰσχυρῆτος*, *Æolice*. Alias *ἀρετῆς* cum media brevi, pœdūce pro *ἀρετῆς*, facta Attica reduplicatione. Sic Homer. O-

- Μὴ παρθένατος, ἀλλὰ τάνδρείου τρόπου.
 950 Τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν, Ἄρεος ἐκπρεμάννυνται. 955
 Τὰ δ' εὐπρεπῇ δὴ, κόσμος ἐν χοροῖς μόνον.
 "Ερρ', οὐδὲν εἰδώς· ὦν ἐφειρεῖς χροῖον
 Δίκην δίδωκας· ὥδ' τις κακοῦργος ὦν
 Μὴ μοι, τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς,
 955 Νικᾶν δοκεῖτω τὴν δίκην, πρὶν αἶν πέλας 960

Non virgineo-vultu-decorus, sed ingenio virili praeditus.

950 Ipsorum enim liberi Marte commiscuntur.

Formosi vero sunt tantum in choris ornamentum.

Pereas, O inscie: cujus convictus tandem

Poenas dedisti: sic, quisquis est maleficus.

Ne mihi, quamvis primum cursum prospere cucurreris,

955 Existimet se aliquis vicisse justiciam, priusquam prope

dyas. v. 169. ὅς τις μακρῶς ἐκπρεμάννυνται καὶ αὐτὸν ἄρεος τέκνοντι δένει σιελόντι. Id est: σιελόντι, κατα-
 ενδύοντι. Vid. Eustathium in locum fol.

1798. lin. 48. Quare non erat, ut hic Scaliger emendaret in ἄρεος. Bartsch.
 Reisk. ἀλλὰ εὐπρεπῇ, aut ἄρεος.

Etiam Heath. legit ἄρεος, quia verbum ἄρεος mediam habet brevem, in metris iambicis vero apud poetas Atticos non admittitur Dorismus. Br. ad Or. 1331. ἄρεος.

Valck. ad Hippol. 1093. conjicit: Κάλ-
 λιν τι χαίρων. Beck.

ἄρεος.] Ita Schaeferus ex Scaligeri emendatione. Musgravius male conjicit ἀλλὰ εὐπρεπῇ ἄρεος, totus ex Feneribus compactus. Edd. Vict. ἄρεος, in quo ipsum accentum emendationis ducem habemus. Scidl.

950. ἐκπρεμάννυνται.] Lego ἐκπρεμάννυνται. Translatio ducta est ex metallurgia.

Musgr.

Pro ἐκπρεμάννυνται Musgravius conjicit ἐκπρεμάννυνται. Sed proba est lectio librorum. Ἐκπρεμάννυνται τοῖς est adhaerere officii illi, ut totum te ei committas, sive arctissime ac ad aliquod applicare. Noster Suppl. 744.

δ' αὖ, εἰ δὲνα τοῖς ταλασπάρους βροτοῖς
 ἐρῶν λίγασσι· εὐ γὰρ ἐφειρεῖς.

i. e. tibi totum commisi sumus. Fragn.
 Inc. LXXXI. 2.

τοῖς δὲ ταλασπάρους ἐφειρεῖς.

Magis apposite ad nostrum locum Plato de Legg. Lib. V. p. 732. Εἰς δὲ πό-
 λιν ἀδύνατον μάλιστα, ἀλλὰ καὶ λόγος
 καὶ ἐπιθυμία, ἢ δὲ ἀνάγκη τὸ θανάσιμον
 ζῶν ἀνιχνῶν εἰς ἐφειρεῖς τε καὶ ἐκπρε-
 μάννυνται εἰς ἐκείναις ταῖς μεγάλαις, coll.
 ejusd. Ion. p. 556. A. — Hugo Grotius
 vertit:

Maritus sit mihi

Non virginali fronte, sed vi mascula.

Namque apta Marti talium proles patrum:)

Pulchra at illos non nisi choros decet.

Scidl.

952. Reisk. censet, sensum verborum
 potius esse: περί τῆς αἰσῆς (neque reveren-
 tiae) corum, quorum poenas nunc dās, tan-
 dem aliquando a tempore (scelerum vin-
 dice) deprehensus tantis poenis.

Beck.

"Ερρ' εἰδὼς αἶν, etc.] Hic locus

non unam explicationem admittit. Si
 post αἶν colo interpungis, (Hervagius et
 Suhlman punctum ponunt, Brubachius
 comma) hic erit sensus: Peri, qui nihil

plane intellexisti, i. e. qui de rebus huma-
 nis pessime judicavisti, cujus rei (i. e.

cujus insipientiae) jam a tempore, rerum
 vindice, deprehensus poenas dedisti.

Indicat hoc modo Electra, Aegisthum,

si sapientius de rebus humanis statu-
 isset, plane non facturum fuisse, quae

fecisset. Οὐδὲ, αἶν bene accipi potest
 absolute, ut αἶν εἰς nonnumquam vn-

let sapientem et αἶν αἰσῆς insipientem. Ex-

plicatio Heathii (vid. seq. not.) nimis re-
 mota est et a loci nexu aliena. Admitti

Γραμμῆς ἵκηται, καὶ τίλος κάμψη βίου.

ΧΟ. Ἐπραξε δεινά· δεινὰ δ' ἀντίδωκέ σοι,
καὶ τῷδ' ἔχει γὰρ ἡ Δίκη μέγα σθένος.

ΟΡ. Εἶεν κομίζειν τοῦδε σώμ' εἴσω χρεῶν,

960 Σκότῳ τε δοῦναι, δμῶες, ὡς ὅταν μόλῃ
Μήτηρ, σφαγῆς πάροιθε, μὴ σφ' ἴδῃ νεκρόν.

ΗΛ. Ἐπίσχε· ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον.

965

Metam pervenerit et finem attigerit vitae.

Chor. Patre vitæ dira facinora : diras etiam pœnas rependit tibi,

Et huic. Justitia enim magnum habet robur.

Orat. Ago vero, deferre hujus cadaver intro oportet,

960 Tenebrisque mandare, O famuli; ut quando venerit

Mater, ante eadem, non aspiat mortuum.

Ele. Cohibe te : alium sermonem inchoemus.

tamen potest *Heath* hanc constructio hoc sensu : qui perperam judicasti de factis tuis, quorum nunc pœnas dedisti, quum felicem te his fore sperares. Denique eadem constructio etiam in hunc modum explicari potest: *ἔχει, εἴσω εἴσω, i. e. εἰς τὸν αἰσθημένον χρόνον, ὃ οὐδὲν ἔστιν ἵλασις*, ubi, nihil suspicatus harum rerum, quas nunc pœnas loco pœnus es. Sic *Hec. 668. εἴσω εἴσω εἴσω, i. e. hæc nihil animadvertit, suspicatur. Illud certum est, post ἵλασις punctum ponendum esse.*

Scidl.

959. a. Tollenda distinctio post *εἴσω*, et plene distinguendum post *ἵλασις*, et post *καταργεῖν* ὡς minus plene distinguendum, ut cum verbo *ἵλασις* jungatur. Sensus: *Pœnas, O nullius carnis perire rerum, quarum, post tempus detectus, pœnas deficiat. Ita homo facinorosis ne tibi putet, &c. Electra appellat Ægistum imperitum earum rerum, quarum pœnas dedit, quia ille, qui eadem et adulterium ausi sunt, vigilantes et strenui esse debent.* *Heath.*

958. *ἔσω* — ad 956. apud *Stob.* *Grot.* vii. p. 121. *De Rer. Nat. Barnes.*

Delenda interpunctio post *ὡς*. *Musg.*

ἔσω τὴν καταργεῖν ὡς] *Διάνοια* subaudi. Respicit ad illud *Homericum* de eodem Ægisto dictum, *Odyss. α'. v. 47. 'Ὅς ἀνέλεσται καὶ ἀλλοι, ἦ, τὴν τοιαύτην γὰρ βίαν.*

Barnes.

Valgo plene interpungitur post *ὡς*.

Sed recte *Brubach.* et *Hervag.* interpunctionem omittunt. *Scidl.*

954. *βῆμα* inter alia significat certam curricula partem, quarum singula lapide, vel alia aliqua meta, signabatur. *Polybius:* ταῦτα γὰρ οὐκ ἐν βιβλιοθήκῃ καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἀπὸ σταδίου ἰσθμὸς ἐνὶ Τυρραῖν, p. 193. A. Aliter paullo explicat *Cassobonus* ad *Strabon.* Lib. VII. p. 322.

Musg.

τὸ πρῶτον βῆμα, i. e. initium curricula, primam curricula partem. *Scidl.*

956. *Γραμμῆς*] Vide *Hesychium* v. *γραμμή*. *Musg.*

καὶ τίλος κάμψη βίου.] Metaphora a flexione currum et equorum ad cursus metam, ne rapido nimis cursu impingant, unde meta dicitur *καρπυγὴ* *Græcis* et *καρπύ*. Vide supra ad v. 639. *Barnes.* τίλος κάμψη βίου.] *Conf. Hippol.* 86. *Hel.* 1665. *Scidl.*

958. *ἔσω γὰρ ἡ Δίκη μέγα σθένος.*] Huc refer *Deliacum* illud epigramma apud *Aristotelem* in *Ethicis* citatum: *Κάλλιστος οἱ κακίστατος ἄνθρωπος ἔστιν ὁ δίκης ἐν σθένει.* De justitia vide *Hierocl.* a p. 251. ad p. 253. item p. 80. *Stobæi Florileg. Serm. IX.* *Maxim. Tyrium Dissertat. Tob. Magiri Polymnemon. Cat. Rhodigin. Lib. XXIII. c. 14. 15. et 18. Barnes.*

959. *καρπύζων τοῦτε σῶμα ὡς χρεῶν.*] Hinc patet, caput simul et truncum corpus in scenam portata fuisse; vide supra ad v. 907. *Barnes.*

- OP. Τί δ'; ἐκ Μυκηνῶν μὲν βοηθρούμεν ὄρῳ;
 ΗΛ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν τεκοῦσαν, ἣ μ' ἐγένετο.
 965 OP. Καλῶς ἄρ' ἄρκεν εἰς μίσην πορεύεται. 970
 ΗΛ. Καὶ μὴν ὄχοις γε καὶ στολῇ λαμπρύνεται.
 OP. Τί δῆτα δρῶμεν; μητέρ' ἢ φοιεύσομεν;
 ΗΛ. Μῶν σ' οἶκτος εἴλε, μητρὸς ὡς εἶδες δίμας;
 OP. Φεῦ. πῶς γὰρ κτάνω νιν, ἣ μ' ἔδρεψε κᾶτεκεν; 975
 970 ΗΛ. Ὡσπερ πατέρα σὸν ἦδε, κάμῳν, ὧλεσεν.
 OP. Ὡ Φοῖβε, πολλὴν γ' ἀμαρτίαν ἰδίσπισας.

Ore. Quid? num quos ex Mycenis auxilio accurrere video?

Ele. Non, sed matrem qui me peperit.

965 Ore. Recte igitur in laqueos medios venit.

Ele. Atqui rheda et stola se ostentat magnifico.

Ore. Quid igitur agemus? an matrem occidemus?

Ele. Num te miseratio cepit, cum matris corpus vidisti?

Ore. Eheu. Quomodo enim occidam eam, quæ me aluit et peperit?

970 Ele. Ita, ut illa patrem tuum et meum perdidit.

Ore. O Phœbe, multam amentiam mandasti oraculo.

[sc] Ita Brubach. Vulgo ἰδω.

Scidl.

960. Ἰαίῳ γε] Legendum est cum Reiskio εἰσέω γε. Musg.

961. μ' εἰδῶ] Legendum vel, ut Barnesius, μὴ εἰδῶ, vel, quod malim, μὴ εἶδῶ. Musg.

μὴ εἶδῶ καὶ εἰδῶ. Pro μὴ εἰδῶ, vel εἰδῶ. Sæpiissime enim Græci ποίω, et præsertim Attici, etiam proαικί, elidunt, vel coalescere faciunt Latinorum more vocalem, vel diphthongum, ante sui patrem, et aliquando etiam post, ut commodius euphoniæ inservire visum illis fuerit, vel contractionis, aut etiam versus causa, ut ἰγῶα pro ἰγῶ αἶα, ἰγ' αἶα pro ἰγῶ αἶα supra τ. 631. et sexcenta huiusmodi. Barnes.

μὴ εἰδῶ] Ita Barnes. — Victor. Edd. μ' εἰδῶ. Schæferus μὴ εἰδῶ, ad normam, ut videtur, similibus contractionis μὴ αἶα. Fortasse verè. Neque tamen contractionem istarum vocalium memini me legere præterquam in ipsis istis μὴ αἶα, καὶ αἶα, ἢ αἶα. Nam in Sophoclis Fragm. Epig. II. ex Stob. Tit. LXXIII. p. 311.

αἶα αἶα αἶα ἰστέν αἶα ἰστέν αἶα
 γυναικὶς, ἢ αἶα πῆμα γύναιος βρεννῶ,

apparet corruptum esse ἢ αἶα. Gesnerus et Grotius satis bene illud ἢ αἶα omittunt, nisi potius legendum est ἢ αἶα. Noli enim putare scribendi vitio Brunckium illud ἢ αἶα addidisse, sed legitur illud in editione Trincavelli. Elisionem ἢ αἶα legitur in Comici Lysistrata 2.

ἢ αἶα καὶ ἢ αἶα καὶ αἶα, ἢ αἶα ἰστέν αἶα.

Victorius in margine: μὴ αἶα τοῦ σφωγῶ-
 ναί αἶα ἐν τῷ Λιγίαντα καὶ. Ceterum, ut hic αἶα μὴ sejuncta sunt, ita τῶα μὴ in Hecub. α. 11. Scidl.

965. Καλῶς ἄρ' ἄρκεν εἰς μίσην πορεύεται.] Vid. Erasmus Adag. In causas inducere, εἰς ἄρκεν ἰσβάλλειν. Sunt item hæc proverbialia, in laqueos, cusses, retia, incidere, εἰς ἄρκεν πῶνται ubi quis in periculum, aut malum aliquod, improviso cadit. Barnes.

966. Ἰχῶι γε] Ita bene Schæferus. Vid. Porc. ad Phœnias. 1638. Vulgo Ἰχῶι γε. [Ita ed. Victor.] Scidl.

969. ἰδρῶς αἰσῶται.] Vid. Schæf. Melet. Crit. P. I. p. 16. Scidl.

971. Ὡ Φοῖβε, πολλὴν γ' ἀμαρτίαν ἰδί-
 σπας.] Apollo iussit Orestem, Ægistium adulterum et Clytemnestram, matrem suam, omnino occidere, in vindictam

- ΗΛ. "Οπου δ' Ἀπόλλων σκαῖος ἦ, τίνες σοφοί;
 ΟΡ. "Οστις μ' ἔχρησας μητέρ', ἣν οὐ χρεῖν, κταίειν.
 ΗΛ. Βλάπτει δὲ δὴ τί πατρί τιμωρῶν σέθεν; 980
 975 ΟΡ. Μητροκτόνος νῦν φεύζομαι, τόδ' ἀγνὸς ἄν.
 ΗΛ. Καὶ μήν γ' ἀμύνων πατρί, δυσσεβῆς ἔσει;
 ΟΡ. Ἐγὼ δὲ μητρὸς τοῦ φόνου δάσω δίκας.
 ΗΛ. Τῷ δαὶ πατρῶν διαμεδίης τιμωρίαν;
 ΟΡ. Ἄρ' αὖτ' ἀλάστωρ εἶπ' ἀπεικασθεὶς θεῶ; 985
 980 ΗΛ. Ἰερὸν καδίζων τρίποδ'; ἐγὼ μὲν οὐ δοκῶ.

Ele. Si vero Apollo indoctus est, quinam sapientes erunt?

Ore. Quid mihi respondisti, ut matrem, quam non fas est, interficam.

Ele. Quid vero mali tibi concillas, vindicans patrem tuum?

975 *Ore.* Reus patricidii mox agar, qui purus nunc sum.

Ele. An impius eris, patris contumeliam ulciscens?

Ore. Ego matris ob eandem poenas me daturum scio.

Ele. Quid vero si paternam vindictam omititis?

Ore. An hac Alastor dixit assimilatus Deo?

980 *Ele.* Sacro insidens tripodii? Ego quidem non puto.

nempe patris ab iisdem occisi. Ita itaque supra in Orest. v. 28. Φύζω γ' ἀμύνων μὲν εἰ δὲ κατεργαζοῖτο Παιδὶ γ' Ὀρίων, μητέρ', ἢ σφ' ἰγυῖαται, Κεῖναι. Huius rei pleni sunt Tragicæ, Æschylus et Sophocles, Seneca et Euripides. *Scidl.*

972. β.] De omisso δὲ vid. Porson. ad Orest. 141. *Scidl.*

974. Vulgo βλάπτω. [Ita ed. Victor.] *Scidl.*

εἰ, ed. Victor.

975. Constructio est: *μητροκτόνος εἶμι φεύζομαι, νῦν ἀγνὸς ἄν.* *Mung.*

Hoc (construct. *Mung.*) nullo modo fieri potest. Nū est ob hoc tempore et τότῃ τunc, quum scilicet Apollinis responsum accipiebam. Ad φεύζομαι margo Victorii κατεργαζομένης, immo κατεργαζόμενης. *Scidl.*

976. Hic, cum duobus proxime sequentibus versibus, paullo intricatiores sunt, quos sic expediendos censeo:

ΗΛ. Δίμω γ' ἀμύνω πατρί, δαρτῆς ἰσγ;

ΟΡ. Ἐγὼ δὲ πατρί τοῦ φόνου δάσω δίκας;

ΗΛ. Τί γ', ἂν πατὴρ δαρμῶς τιμωρίαν;

Μητρὶ pro μητέρῃ præbet MS. a. *Mung.*
Reisk. emendat: καὶ μὲν γ' ἀμύνω, im-

pius eris (affirmat, non interrogat), si patrem non ulcisceris. *Beck.*

μὲν γ' ἀμύνω, i. e. ἢ μὲν ἀμύνω. Emendatio est *Reiskii*. Legebatur olim καὶ μὲν γ'. Vid. Porson. ad Phœnis. 1638.

[εἰ] Vulgo ἰσγ. *Scidl.*

978. Τῷ δαὶ πατρὶ δαρμῶς τιμωρίαν.] De voce δαὶ vide supra v. 244. Δαρμῶς autem in aoristo secundo mallem legere, quam δαρμῶς in præsentī, ob sensum et versum præcipue. Τῷ vero pro εἰς interrogativa. *Barnes.*

Fortè, δάσω (sc. δίκας) πατὴρ δαὶ μὲν, poenas dabis, si patrem vindicare omittes.

Beck.

Τῷ γ' αὖ — δαρμῶς.] Vulgo legitur τῷ δαὶ — δαρμῶς. Edd. Victor. δαρμῶς. Corripit Porsonus loco paulo ante laudato. Ac δαρμῶς quidem haud dubie verè. Sed si vulgatam lectionem τῷ δαὶ et signum interrogationis retineas, vide, ne sic possit explicari: cuiusmodi vero poenas dabis omnia patris vindicta? hoc est, nonne sic multo potentiori poenam dabis, deo scilicet Apollini, qui patris ultionem tibi mandavit? Jam optime subjicitur Orestis dubitatio, fortasse non deum fuisse, qui illa suaserit, sed alastora. *Scidl.*

- OP. Οὐδ' αὖ πιθρίμην εὖ μιμαντιῦσθαι τόδε.
 ΗΛ. Οὐ μὴ κακισθεῖς εἰς ἀναδρίαν πίσης.
 OP. Ἄλλ' ἢ τὸν αὐτὸν τῆδ' ὑποστήσω δόλον;
 ΗΛ. ὦ καὶ πόσιν καθεύλεις, Αἴγισθον κτανά. 990
 985 OP. Εἴσειμι· δεινὸν δ' ἄρχομαι προβλήματος.
 Καὶ δεινὰ δράσω γ'· εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε,
 "Ἐστω· πικρὸν δὲ, χηδὺν τὰ γένισμά μοι.
 ΧΟ. Ἰὼ, βασίλεια γύναι χθοῖς Ἀργείας, 995

Ore. Nunquam crediderim pium esse hoc oraculum.

Ele. An non? Vide ne animo fractus incidas in molliciem.

Ore. Num igitur eundem illi tendam dolum?

Ele. Quo et maritum sustulit, Ægisthum cædens.

985 Ore. Ingredior: dirum enim discrimen aggredior,

Ac dira patrabo: si diis ita visum,

Esto; amarum certe, et dulce certamen mihi propositum est.

Cho. Io, regina femina Argivæ terre

979. Ἄρ' αὖτ' Ἀλέσσω εἴς' ἀναισθητοῦς
 (σιγῇ.) Vid. Lactantii Lib. II. c. 16. de
 Origine Erroris. Jamblichus ipse, eth-
 nicus philosophus, Porphyrii, Christiani
 nominis hostis infensissimè, discipulus,
 notissimam de hac re sententiam habet,
 malos nempe dæmonas bonorum spec-
 iem præ se ferre, et aliquando bona ho-
 minibus præcipere; ut postea, cum mala
 præcipiant, facilius credantur. Sed non
 la locus nunc occurrit. Nec inquirendo
 nunc subito possum invenire; præli autem
 operatori, ut toto fere in hoc opere,
 ita nunc maxime instant. Quare lectoris
 candori hæc remitto; si quid forte me-
 moria sim lapsus. Quod autem diabolus
 sit Dei similia, diximus ad Ion. v. 150.

Barnack.

Victorius in margine αὐτὴν εὖ ἀνακρί-
 νει. Malim αὐτ' accipere pro αὐτῇ, i. e.
 εὖ αὐτὴν τὸν αὐτὸν πατρίαν τρυφίαν. Ceterum
 cf. Orest. 1685.

αὐτὴν μ' ἵερὸν δῶκεν, μὴ τοῖς ἄλλοις
 ἀλλοτρίοις δίδωμι εἰς ἄλλους ἴον.

Scidl.

981. Οὐδ' αὖ πειθρίμην, i. e. neque etiam
 illud credam, bene se habere hoc datum
 oraculum. Hermannus tamen aptius vi-
 detur εὖ εἶς pro εὖ εἰς. Scidl.

982. Οὐ μὴ κακισθεῖς] Ita Musgrævis,
 auctore Reiskio. Vulgo οὐ μὴ κακί-
 σθης. Brulach. et Hervag. εἰ, μὴ κακί.
 Scidl.
 Οὐ μὴ jungendum, sublato signo inter-
 rogationis. Reisk.

983. Reisk. conjicit: ἄλλ' εἰ, εἰ δὲ
 (scil. πῶς εἰς ἀναδρίαν.) Beck.

984. Nullam hic emphasis aut ele-
 gantiam habet vox Αἴγισθον. Legendum
 forte ἀλέσσω κτανά, sine deliberatione
 occidens: Thucydides: εὖ ἀλέσσω λε-
 γεῖσθαι, V. 99. vid. et VI. 59. Musg.

Ἦ καὶ, etc.] Ex emendatione Musg.
 Prevostus reddidit ita: "Où, le même
 que celui dans lequel elle a fait tomber
 son époux." Beck.

Delevi comma post καθεύλεις. Con-
 struendum enim: ὦ καὶ πόσιν ἀγασθῶ
 καθεύλεις κτανά, scil. αὐτὴν. Scidl.

985. προβλήματι.] MS. β. προβλήμα-
 τι. Verum tamen puto προβλήματι,
 quod interpretandum periculum, quo sensu
 a Polybio plus semel adhibetur. Musg.
 προβλήματι.] MS. β. προβλήματι.
 Mendose. Ceterum non periculum hic
 valet προβλήματι, sed mandatum negotium.
 Scidl.

986. Post εἰς vulgo comma ponunt.
 Sed jam Reiskius sensit, sententiam εἰ

- Παῖ Τυνδαρίου,
 990 Καὶ τοῖν ἀγαθοῖν ξύγγονε κούροι
 Διός· οἱ φλογερὰν αἰθέρ' ἐν ἄστροις
 Ναίουσι, βροτῶν ἐν ἄλῳ ροδίοις
 Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες· 1000
 Χαῖρε, σιβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας,
 995 Πλούτου, μεγάλης τ' εὐδαιμονίας.
 Τὰς σὰς δὲ τύχας θειαιεύσθαι

- Fīlia Tyndari,
 990 Et fortium soror juvenum, filiorum
 Jovis, qui flammeum aetherem in astris
 Incolunt, qui in maris fluctibus mortalium
 Honores servatrices habent,
 Salve, te veneror, æque ac beatos Deos,
 995 Divitiarum, magnæque felicitatis eorum.
 Tuas autem fortunas colli

Διὸς θεοῦ· valde rectius ad antecedentia referri. Conjiçit enim *ἐξέστη*, 'οὐ θεοῦ. *Scidl.*

987. *σικεῖν δὲ χ' αἰὲ*] Malim equidem: *σικεῖν δὲ, εἰς αἰὲ*. *Musgr.*

Musgravius conjiçit *σικεῖν δὲ, εἰς αἰὲ*, quod librorum lectione deterius est. Male etiam et contra metrum Victorii edidit. *σικεῖν δὲ χ' αἰὲ τ' ἀγνώστου*. *Scidl.*

988. Uncinis inclusi vocem *ἰδ*. Ita enim Thierschius: "ἰδ linea Victorius subduxit et in margine "M." posuit, quo indicat, ἰδ in MS. defuisse." Melius profecto videtur abesse. Natum fortasse est ex addito *δ* ad *βασιλειαν*. *Scidl.*

990. Καὶ τοῖν ἀγαθοῖν ξύγγονε κούροι] *Διαισθήσθαι*. Vide supra ad v. 746.

Barnes.
 991. *οἱ φλογερὰ*] Barnesius errore typographico *οἱ δὲ φλογερὰ*. *Musgr.*

Quod in Barnesiano est *οἱ δὲ φλογερὰ*, id recte typographicum errorem iudicat Musgravius. *Scidl.*

993. Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες.] Non est, quod adeo turbentur critici, adjectivum masculinum substantivo feminino adiungi; ita enim Attice apud optimos auctores usurpari videmus, ut: Πόλεον ἠμαθίσταται, et ἰλίσσεται Ζακύνθος, et Φωκίαν ἰλασσομένη Ἰθάκη. Homer. et *καρὶν δῆμασται*, et *κλυομένη ἰστιάδαινα*, *θῆλον ἱερὸν*, *ἴσα χαλκίαι*, *ἀλλῆς τελευτῶ*, *στυλὸν ἰφ' ἡγρή*, *σικεῖν*

ἰθάκη, quæ omnia exempla et plura ab Eustathio in hanc rem proferuntur; vide quæ nos ex eodem ad Hippolyt. v. 389. et Æmil. Porius in hunc locum. Hæc autem verba: Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, proprie de Castore et Polluce dicuntur, utpote quorum honor erat, Servatores præcipue dici, de qua quoque re vide quæ nos ad Helen. v. 1663. *Barnes.*

Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες.] Bothius conjiçit *σωτῆρας*. Idem in textu reposuit Schæferus. Sed nihil mutandum est. Τιμὰ hic valet munus. Noster Iphig. Taur. 777. *ἐπιφύσσει τιμὰς Ἰφίχ*, de Iphigenia. Æschyl. Eur. 416. *τιμὰς γὰρ μὲν δὲ εὖς ἰθάς στίοντι τάχα*, et passim in ista fabula. In Comici Ecclesiæ. S. ubi de lampada dicitur *λαμπρὰς ἔλπει τιμὰς Ἰφίχ*, non satis accurate vertunt *ἐπιδίδωται solis honores lobes*, dilucidius, *ἐπιδίδωται solis munus*. Conf. Valcken. ad Hippol. v. 106. De generis enallage in τιμὰς σωτῆρας vid. Æm. Porium et Barnes. ad h. l. coll. Lobeckio ad Soph. Ajac. p. 270. sqq. *Scidl.*

994. Intellige sic: *εἰδὼς ἐς ἴσας κλυομένου μεγάλης τ' εὐδαιμονίας*. *Scidl.*
εἰδὼς Iam ed. Victor.

Καιρὸς νῦν, ὦ βασίλεια.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

- Ἐκβητ' ἀπήνης, Τρωάδες, χεῖρὸς δ' ἰμῆς 1005
 Λάβειςδ', ἵν' ἔξω τοῦδ' ὄχου στήσω πόδα.
 1000 Σκύλοισι μὲν γὰρ Διῶν κειόσμενται δόμοι
 Φρυγίοις· ἐγὼ δὲ τάσδε Τρωάδος χθονὸς
 Ἐξαίρειτ', ἀντὶ παιδός, ἣν ἀπώλιστα,
 Σμικρὸν γίρας, καλὸν δὲ, κίπτημαι δόμοις. 1010
 ΗΛ. Οὐκουν ἐγὼ, δούλη γὰρ ἐκβέβλημένη

Tempus est, O regina, ab omnibus.

CLYTÆMNESTRA.

Descendite de curru, O Troades, et meam manum
 Prehendite, ut extra veliculus hoc pedem ponam.

- 1000 Spoliis enim exornatae sunt aedes Deorum
 Phrygiis: ego vero hasce, ex terra Troica
 Electas famulus pro filia, quam perdidit,
 Exiguum munus, gratum tamen, domi possideo.
 Ele. Anne ego (serva enim ejecta ex

997. Legendum, ut versus Paratimia-
 cus sit:

καίρις νῦν, ὦ βασίλεια.

Musgr.

Heath. scribit: Καίρις γ' ἰμῶν, ὦ βασί-
 λεια. Beck.

Post καίρις vocabulum excidisse, me-
 trum docet. Musgravius inserit νῦν, Hen-
 thius γ' ἰμῶν, pro quo melius esset ἰμῶν.
 Sed laborare mihi videtur hanc tota post-
 rema sententia, quare aliud quiddam ex-
 cidisse arbitror. Seidl.

Deest νῦν in ed. Victor.

998. Ἐκβητ' ἀπὸ τῆς, Τρωάδες,] Clytæ-
 mnestra in scenam introducit, cujus arca
 videtur ager Argivus juxta Coloni, Elec-
 treæ mariti, rusticæ adēs, curru vecta et
 Trojanis ancillis captivæ stipata, Asiatica
 quadam pompa et luxu plane regio.

Barnes.

999. Vulgatam hujus vers. lectionem
 tuetur Van Staurer Obs. Misc. T. X.
 p. 98. nam Alresch. in Misc. Obs. 9, 3.
 p. 436. et ad Æsch. I. p. 355. conjecterat
 βίαν εἶδεν, quod rectius: εἶδεν sit, sistere gra-
 dum. Beck.

1000. Σκύλοισι μὲν γὰρ Διῶν κειόσμενται
 ἴμῳ] De hostium spoliis, Deorum tem-
 plis suspensis, vide quæ supra diximus ad
 v. 6. Τ' φελλῶν ἔ' τοι καὶν εἶδους καὶ λα-
 ολίοντα παρβάρου. Ita antiquitus legitur
 de Euphorbi, a Menelao in bello Trojano
 occisi, clypeo in templo Argivæ Junonis
 laquearibus suspensio, quem aliquot post
 seculis Pythagoras pro suo agnovit, ut-
 pote qui Trojani tempore belli Panthoi-
 des Euphorbus erat, ut ait Ovidius Meta-
 morph. Lib. XV. Fab. 3. In quem lo-
 cum vide veteres Scholiastas Latinos et
 Diogenem Laërtium in Vita Pythagoræ;
 Philostratum denique de Vita Apollonii
 Tyanei, Lib. VIII. c. 3. in oratione A-
 pollonii ad Domitianum. De voce autem
 κειόσμενται, quæ pro κειοσμενταί εἶναι,
 Ionice, Attice et Poëtica, ponitur, vide
 quæ nos ad Herc. Fur. v. 546. Ita So-
 phocles in Œdip. Colon. v. 1299. Τετρί-
 κισται habet; sic Eurip. in Danaï, v.
 70. ἱερὰ κίχθηται. Sic ἱερὰ κίχθηται, Ionice
 ἱερὰ κίχθηται et εἶτα, pro βιβλικῶς εἶτα. Et
 certe hæc est antiquissima hujus temporis
 et personæ formatio, in verbis contractis,

- 1005 Δόμων πατρώων, δυστυχεῖς οἰκῷ δόμους,
Μῆτερ, λάβωμαι μακαρίας τῆς σῆς χερσός;
ΚΛ. Δοῦλαι πάρεσιν αἰδε, μὴ σὺ μοι πόνοι.
ΗΛ. Τί δ' αἰχμάλωτόν τοι μ' ἀπάκισας δόμων; 1015
Ἡρημένον δὲ δαμάταν ἤρημεῖδα,
1010 Ὡς αἰδε, πατὴρ ὄφθαι λειψιμῆναι.
ΚΛ. Τοιαῦτα μέντοι σὸς πατὴρ βουλεύματα,
Εἰς οὗς ἔχρῃ ἦκιστ', ἰδούλευσεν φίλων.
Αἰξω δὲ, καὶ τοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακῇ 1020
Γυναικα, γλώσση πικρῶτης ἔνεστί τις,

- 1005 Aedibus paternis, infelicem incolo domum)
O mater, apprehendam beatam tuam manum?
Cly. Servae hae praesto sunt, ne tu mihi labora.
Eie. Quid vero me captivam ab aedibus paternis procul amandasti?
Captis autem aedibus, capite sumus,
1010 Ut istae, orbe relictae patre.
Cly. Hujusmodi quidem tuus pater comilia
Adversus quos minime oportebat amicos iniri.
Dicam autem. Quamquam quum mala corripuit opinio
Mulierem, linguae inest quaedam acerbitas

mutare nempe *neai* in *neai*, ut *πιστεύεται*,
in plurali *πιστεύονται*, etc. *Barnes*.

1002. 'Εξείρε'.) 'Εξείρεται, pro *ἔλαβε*,
vel *ἔλαβε* subaudi, et per appositionem
refertur ad *Τροάδας*. Praeter sortem autem
captivae plurimae Trojanae sunt Agamemnoni concessae, quod imperator Graecorum erat.

ἀντὶ τοῦτο, ὅς ἐστιν ἡρώδης,] Iphigeniam
notat, quam ex patris impia pietate immo-
latae amisit, de qua re vide Iphig. in
Aul. Fabulam. *Barnes*.

'Εξείρε'.) Intellige, si opus est, *ἔλαβε*.
V. Lamb. Bos. Ellips. p. 125. seq. Ver-
su precedente recte post *ἐλπίδι* Schaeferus
posuit comma. *Seidl*.

1008. Heath. distinguit: τί γ' αἰχμάλω-
τος εἶ μ' ἀπάκισας δόμων. Quisni vero?
captivum certe me a domo patria abstraxisti.

Heisk. scribit: τί γ' αἰχμάλωτος εἶ (i. e.
ὅς αἰχμάλωτος) quare vero me ut captivum
abstraxisti procul ab aedibus paternis? *Ἡρημέ-
νον γὰρ δαμάσαν*, ademit enim aedibus nos
quoque capti velut et perditum sumus, non
secus atque haec ordo, *πατρίδι λαλαρεύουσα*,
procul a patria remotae. *Beck*.

Τί γ' αἰχμάλωτος] Interrogationis sig-
num, quod vulgo in versus fine ponitur,
bene h. l. inseruit Heathius. Τί δὲ, est
nostrum *wie so?* i. e. cur ita vis, cur me
minus quam haec famulam tibi vis adde-
se? Proximum *τοὶ* autem est nostrum
docti, sive ja. *Hast du mich doch*, sive *du
hast mich ja wie eine Kriegsgefangene aus
dem Hause entfern*. *Seidl*.

1009. Nescio, quo errore in Musgrav. Ed.
excusum sit *Ἡρημέον μιν*. Verit. Keiskius:
Ademit enim aedibus nos quoque capti
velut et perditum sumus non secus atque
haec. *Seidl*.

1010. *λαλαρεύουσα*] Non pertinet ad
Ἡρημέον, sed ad *αἶδι*. Alias scripsisset *λα-
λαρεύουσα* ex canone Dawesiano, cui cal-
culum suum adjicit Porsonus ad Hec.
515. et alibi. *Seidl*.

1014. Corruptum hunc versum putat
Porsonus ad Hec. 302. ob correptam vo-
calem ante γλ. Sed bene defendit Er-
furdus meus ad Soph. Ajac. v. 1056. p.
619. not. citans Aeschyl. Fragn. apud
Phot. v. *ιστῶσαν*.

- 1015 Ὡς μὲν παρ' ἡμῖν οὐ καλῶς· τὸ πρᾶγμα δὲ
 Μαθόντα σ', ἣν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχεις,
 Στυγεῖν δίκαιον· εἰ δὲ μὴ, τί δει στυγεῖν;
 Ἡμᾶς δ' ἰδὼκε Τυνδάρεως τῇ σὺ πατρὶ,
 Οὐχ ὥστε διήσκειν, οὐδ' ἄ γυναικίμην ἐγώ. 1025

1015 (Ut nunc apud nos) non recte: ipsam vero rem
 Si cognoveris, si quidem merito nos odio prosequi potes, [nos ?]
 Odio prosequi nos est aequum, si vero non cognoveris rem, quid oportet odiasse
 Nos dedit Tyndareus tuo patri,
 Non ut morerer, neque ea, quae peperissem ego.

ἀντὶ τοῦ γινώσκου, ἐκαστὸν βίβει λόγος.

Quid faciet Porsonus huic versui Soph.
 Trach. 615.

ἐπερὶ τοῦ δι' αὐτοῦ τῷ ἴσ' ἔκμα, γινώσκου.

Conf. ejus Pref. ad Hec. p. clxxii. sqq.
 Scidl.

1015. Lego et distingo:

ὥς τὴν παρ' ἡμῖν, οὐ καλῶς.

(Ut nunc nobis nunc venit) nullo jure. Non enim dicit, hoc quoad se tantum iniquum esse, sed in universum. Musg.

[Ὡς μὲν παρ' ἡμῖν, οὐ καλῶς, etc.] Hunc locum nemo intellexit. Alii aliter vertunt, sed inepte omnes. Musgravius non satis intelligit. Mutandum autem nihil puto praeter interpolationem. Vulgo enim plene distinguitur post τῇ versu antecedente, et post ἡμῖν nulla est interpunctio. Loci sensus hic est: Rem dicam, quamquam, ubi matrem famam mulier nacta est, orationi ejus inest quid inest, (i. e. ejus orationem invidi audiunt, neque aequa lance pendunt), injurio, ut mihi quidem videtur, sed rem ipsam (nulla personae ratione habita) decet cognoscere, et, si hoc cognita aliquis odio dignus videatur, tum demum arguam eam, cum odiasse, sive minus, odio abstinere. Παρὶντες igitur est idem quod παρὶς ἐν ἡμῖν, molesti quid, quia significatione sapientissime adjectivum illud apud Nostrum occurrit, ut Med. 226. παρὶς πεινέμεν ἰσθίε ἀμαθίας ὄντα, Hel. 295. etc. In ipsa nostra fabula supra legimus v. 418. παρὰ δ' ἀγγέλλομαι δὲ. Quod attinet ad verba παρ' ἡμῖν, conf. Nostri Heracl. 881.

παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ παρὶς εἶναι,
 ἵχθους λαβόντα μὲν τυφλὸν δὲ λαόν.

I. e. nobis hoc non videtur sapiens. Scidl.

1016. Μαθόντα σ'.] Hoc, quod habet Ed. Victor, mihi quidem satisfacit. Canterus μαθόντας legit, Reiskius μαθόντας. vid. ad Iphig. in Taur. v. 838. Cyclop. v. 326. Musg.

Μαθόντα σ'.] Canterus et Scaliger μαθόντας legunt, et certe ea lectio videtur necessaria: ad Electram enim res refertur, nolo tamen aliquid mutare; quia omnia exemplaria μαθόντα habent, et supra ad Ion. v. 973. observavimus, aliquando masculinum genus etiam de singulari femina usurpari, quamquam, ut ingenue fatear, vix in hac re tale quid me reperisse meminerim. Vide quoque supra ad v. 993. Barnes.

Μαθόντας — ἵχθ' Vulgo Μαθόντα σ' — ἵχθ'. Reiskium secutus sum, nisi quod scripti ἵχθ', quum illi satisfaceret indicativus ἵχθ'. Ultima littera in ἵχθ' videtur nata e prima vocabuli sequentis, nisi potius secundam personam librarius fecit ob praegressum scilicet εἰ. Scidl.

1017. Neutra in parte versus retinendum censeo ἐργάζεσθαι. Lego utique:

Ἐργάζεσθαι μὲν, ἢ δὲ μὴ, εἰ δὲ φέρον;

Musg.

1018. Optime emendat Dawesius Miscell. Crit. in fine:

ἡμᾶς δ' ἰδὼκε Τυνδάρεως τῇ σὺ πατρὶ
 οἷς ὄντι διήσκειν, οὐδ' ἄ γυναικίμην ἐγώ.

Musg.

[Ἡμᾶς δ' ἰδὼκε] Ita bene Dawesius Miscell. Crit. p. 337. Vulgo ἡμᾶς ἰδὼκε. (Ita ed. Victor.) Scidl.

1019. οὐδ' ἄ γυναικίμην ἐγώ.] Γυναικίμην Ionice pro ἱστούμεν, sublati omnino augmento, non autem per contractionem eli-

1020 Κείνος δὲ παῖδα τὴν ἑμὴν, Ἀχιλλείας
 Λέκτροισι πείσας, ᾗ χεῖρ' ἐκ δόμων ἄγων
 Πρυμνοῦχον Αὔλιν' ἔειδ' ὑπερτίνας πύλας,
 Λευκὴν διήμησ' Ἰφιγόνης παρῆθα.
 Καὶ μὲν πόλειως ἄλυσιν ἰξίωμενος,

1030

1020 Ille vero filiam meam, Achilles

Spe connubii ductam, domo abduxit in

Stationem navium Aulidem; illuc superatis portis,

Candidam demessuit Iphigeniae genam.

Et si quidem urbis excidium prohibens

so, ut veteres libri prae se ferebant; tunc enim & prodiceretur, quod verus ferre nequit. *Barnes.*

γυνήματα etiam Reisk. *Beck.*

ἡ γυνήματα ἰγῶ. Certissima haec est Reiskii et Dawesii Miscell. Crit. p. 337. emendatio, quum olim legeretur ἡ γυνήματα ἰγῶ. Barnesius ἡ γυνήματα omisso augmento, quod hic locum non habet. — Ceterum confer Troad. 749. *Scidl.*

ἡ γυνήματα, ed. Victor.

1020. s. Κείνος ὁ παῖδα τὴν ἑμὴν, Ἀχιλλείας Λέκτροισι πείσας,] Quomodo Agamemnon, praetextu Achilles nuptiarum, Iphigeniam ad Aulidem traxerit, ubi illam immolari, supra ostenditur in fabula sub eo nomine venditata. *Barnes.*

1022. ὑπερτίνας πύλας,] Optime Tyrwhittus: Corrigenendum credo πύλας. Sic recte in Tauris, v. 26. Iphigenia de se loquitur:

ἰδούσα δ' αἰετὸν ἢ κάλυν' ὄνεις σφῆς
 μετὰ τὴν λαοδωτὴν ἰκονίμην ὕβρι.

Musg.

Πρυμνοῦχον Αὔλιν' Αὔλιν portus et regio Boeotiae, ubi Graeci naves adscendebant in Trojana expeditione; recte igitur πρυμνοῦχον ob navium, praecipue Generacum, stationem dicitur, et quod ob tranquillitatem diu ibi desinebantur. Vid. ad Iphig. Aul. v. 14.

ἔειδ' ὑπερτίνας πύλας,] Scaliger πύλας legit; mallem ego λέναι, sed exemplum desiderio εἰδ' ἄν brevis in hac voce. Contra militat Scenici omnes. *Barnes.*

Optime so habet vulgata, ὑπερτίνας πύλας ἰδόν, quod ὄνεις πύλας πύλας τίναις.

Reisk. conjicit: ἰδὼν πύλας πύλας.

Beck.

πύλας,] Ita Tyrwhittus feliciter, ut

solet, correxit vulgatam πύλας, quod infirmius Heathius defendit. Comparat Tyrwhittus Iphig. Taur. 26. *Scidl.*

1023. Ἰφίγονης] Docte monet Barnesius, hanc primariam vocis formam esse, alteram vero Ἰφίγονια secundariam et poeticam. Similis inflexio est in Πενελόεια, Πενελόεια, apud Hom. Εἰρώστω, Εἰρώστω, apud Moschum. Εἰρώστω, Εἰρώστω, Dionys. Perieg. v. 259. Περιέρω, Περιέρω, Orph. Hymn. 29. et alibi. Ἰφίγονια, Ἰφίγονια, quae omnia a Barnesio indicata sunt. Adde Ἰφίγονια, Ἰφίγονια, Apoll. Rhod. Lib. I. *Musg.*

Ἰφίγονης] Ἰφίγονια. Notandum est, hoc in loco Ἰφίγονη, licet rarius occurrat, originale esse, et Ἰφίγονια poeticum pro eodem dici, et alio nomine Ἰφίγονια. Poetae enim propria nomina hoc modo extendere solent, praesertim Attici et Ionici scriptores, aliquando etiam et appellativa, ut: Πενελόεια, Πενελόεια, Hom. Εἰρώστω, Εἰρώστω Mosch. Εἰρώστω, Εἰρώστω ἰδόν. Εἰρώστω, Εἰρώστω, Dionys. Perieg. v. 259. Περιέρω, Περιέρω, Orph. Καλλίστω, Καλλίστω, Ἰφίγονη, Ἰφίγονη, Ἀθηνά, Ἀθηνά, ἀστυαία, etc. *Barnes.*

Ἰφίγονης] Brubach. Ἰφίγονη. — De rariore ista forma disputat Barnesius, canque originariam putat, alteram vero Ἰφίγονια ex illa formatam per dilationem poeticam. Quod verum videtur de his nominibus, quae in exemplum Barnesius affert, Εἰρώστω, Πενελόεια, Εἰρώστω, Ἰφίγονη, Περιέρω, Εἰρώστω, Καλλίστω, quaeque etiam horum quaedam diversitas est. De Ἰφίγονη non assentior. Hoc enim descendit ab Ἰφίγονη (quod nomen commemorat Etym. M. 480. 15.), Ἰφίγονη vero ab Ἰφίγονη. Plane

- 1025 Ἡ δῶμ' ὀνήσαν, τὰλλα τ' ἐκσώζων τέκνα,
 Ἐκτείνε πολλῶν μίαν ὕπερ, ξύγγνωστ' ἂν ᾦν.
 Νῦν δ' οὐνεχ' Ἑλένης μάργος ᾦν, ὃ, τ' αὖ λαβὼν
 Ἀλοχον κολάζειν προδότιν οὐκ ἠπίστατο, 1035
 Τούτων ἑκατὶ παῖδ' ἔμην διώλυσεν.
- 1030 Ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν, καίπερ ἠδίκημένη,
 Οὐκ ἠγγριούμην, οὐδ' ἂν ἑκτατον πόσιν.
 Ἄλλ' ἥλθ' ἔχων μοι Μαιναῖδ' ἑσθιον πόρην,
 Λέκτροις τ' ἐπισίφρῃσει, καὶ νύμφα δύο 1040

- 1025 Aut domus pro salute, utque reliquos servaret liberos,
 Occidisset unam pro multis, condonandum fuisset.
 Nunc vero propter Helenam saxus erat, et maritus
 Uxorem proditricem punire nescivit,
 Horum gratia filiam meam interfecit.
- 1030 Propter hæc tamen, quamvis affecta essem injuria,
 Non efferata eram, neque interfecissem virum.
 Sed venit adducens mihi Mænadem afflatam numine puellam,
 Et lectis intulit, et sponsas duas

similes sunt formæ Ἡγγριούσα et Ἡγγρίνα.

Scidl.

1024. Καὶ μὲν σέλιαν ἔλασεν Ἡγγριούσα,]
 Ut Menæceus, Creonis filius Thebas
 sua morte servavit, ne caperentur; Phœ-
 nissas vide. *Barnes.*

1026. εἰγγνωστ' ἂν ᾦν.] Ita jam Editi
 ex Canteri conjectura. Ed. Victor. εἰγγ-
 γνωστὰ μιν, nec variant MSS. *Musg.*

Ἐκτείνε πολλῶν μίαν ὕπερ,] Ad μίαν
 intellige κακίστην, videl. Iphigeniam. Ita
 Virgil. *Æn.* Lib. V. v. 816. Unum pro
 multis dabitur caput.

εἰγγνωστ' ἂν ᾦν.] Cum olim scriberetur
 εἰγγνωστὰ μιν, Canterus et Scaliger recte
 monebant de errore, et restituebant, ut
 nunc scripsimus. *Barnes.*

Nota diversi temporis participia Ἡγγ-
 ρίνα — ἰσθίει — ἰσώζων. *Scidl.*

1027. Legendum cum Heathio et Tyr-
 whitto:

Νῦν δ' οὐνεχ' Ἑλένη μάργος ᾦν —

Nunc autem quia Helena libidinosus erat.
 Distinguendum deinde minima distinc-
 tione post ἐκτείνε. *Musg.*

Νῦν δ' οὐνεχ'.] Scaliger legit οὐνεχ', sed
 idem sonat οὐνεχ', nec est, quod aliter
 legamus. *Barnes.*

Reisk. emendat: μάργος ᾦν, ἢ αὖ λα-
 βὼν, aut ἢ αὖ λαβὼν. *Beck.*

οὐνεχ' Ἑλένη.] Sic scripti cum Heathio
 et Tyrwhitto. Legitur οὐνεχ' Ἑλένης.
 Verit Heathius: "Nunc vero, quia
 Helena libidine astuabat, et ille vicissim
 qui eam in uxorem acceperat, quomodo
 proditrix colibenda erat, non intelligebat,
 horum causa filiam meam perdidit." Schol.
 ad Androm. 941. μαργίνα — περιτρίψ.

Scidl.

ἔν' ed. Victor.

1028. περιτρίψεν, ed. Victor.

1030. Ἐπὶ τούτῳ.] Hoc anapesti genus
 attingi de Verso. Doehm. p. 335. Oc-
 currit etiam Hel. 837. 1253. *Scidl.*

καὶ ἢ οὐ οὐ, ed. Victor.

1032. Μαιναῖδ' ἑσθιον κέρην,] Cassan-
 dram notat. De qua re Homerus *Odys.*
 x'. v. 420. Οἵα τε κέρην ἢ ἡμεῖς ἔπα Πριά-
 μος θυγατρὴν, Κασσάνδρην, σὲν καὶ ἑὴν Κλυ-
 ταμένην ἡλέμεντι. Ἄμφ' ἱμαί. Item
 Æschylus et Seneca in Agamemnone, et
 Euripides in Troad. *Barnes.*

1033. ἰσώζωνται.] Dawesii emendatio
 est *Miscell. Crit.* p. 348. Ed. Victor.
 ἰσώζωνται, quæ vox nihili est. *Musg.*

Διέτρεψεν τ' ἰσώζωνται.] De voce ἰσώ-
 ζων vide quæ nos ad Herc. Fur. v. 1258.

Scidl.

- Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασιν κατείχομαι.
 1035 Μῶρον μὲν οὖν γυναῖκες, οὐκ ἄλλως λίγων.
 "Οταν δ' ὑπότος τοῦδ', ἀμαρτάνῃ πόσις,
 Τᾶνδον παραύσας λίκτρα, μιμῖσθαι θίλει
 Γυνὴ τὸν ἄνδρα, χᾷτιρον κτᾶσθαι φίλον 1045
 Κᾷπειτ' ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται,
 1040 Οἱ δ' αἴτιοι τῶνδ', οὐ κλύουσ' ἄνδρες κακῶς.
 Εἰ δ' ἐκ δόμῳ ἤρπαστο Μενέλιος λάθρα,
 Κταιεῖν μ' Ὀρέστην χρεῖν, κασιγιήτης πόσι

In iisdem aedibus simul retinuit.

- 1035 Lascivæ quidem mulieres; non aliter dico.
 Quum autem hoc obtinente, maritus peccat,
 Domesticum respuens lectum, imitari vult
 Mulier virum, et alterum sibi querere amicam:
 Deinde in notis probum se ostentat,
 1040 Horum vero autores viri non male audiunt.
 Quod si clam Menelaus fuisset raptus domo,
 Occiderene oportuisset Orestem, sororis virum

ἰουίφρασι — 34.] Ita emendavit Dawesius Miscell. Crit. in fine, citans Heracul. Fur. v. 1258. Vulgo ἰουίφρασι — 34. Nescia, qua incogitantia composita verbi φρῶ Tragicis ignota dixerim ad Troad. v. 649. Ἐκασφρῶν occurrit etiam Alcest. 1075. Scidl.

34, ed. Victor.
 1034. κατείχομαι.] Probabiliter R. Dawesius, κατεῖχ' ἐμῶ, Miscell. Crit. p. 348. Ne tamen nimium huic emendationi fidamus, faciunt loca aliqua, in quibus parem fore potestatem obtinet κατείχομαι. Sic ἐν Ἀμύγῃ κατεῖχε, Thucyd. VIII. 28. vid. et 100. In initio versus Ed. Victor. habet ἐν τοῖς αἰσῶσι, quod, Barnesio praesente, mutavi. Musg.

Ἐν ταῖς αἰσῶσι δώμασιν κατείχομαι.] Attice actum pro passivo, κατεῖχεται. Ita Aemilius Porcius. Sed et ἐμῶ potest subaudiri. Sic περιφάσις (subaudi λαόν) pro περιφύει, et μεταστρίψας (l. c. λαόν) pro μεταστρεφείας, Homer. Ita Virgil. Aen. Lib. XI. v. 707. Pugnatque accinge pedestri, pro accingere, vel accinge te. De Attico autem hoc usu vid. de plura ad Heraclid. v. 884. Barnes.

Edd. Victor. ἐν τοῖς αἰσῶσι. Emendavit Canterus.

κατεῖχ' ἐμῶ.] Vulgo κατείχομαι. Musgraviū loci (vid. ejus not.) nihil probant. Nam de navibus quidem et equis verbum illud in usu est, ut nos dicimus *avalloien*, sed nostri loci alia ratio est. Quare Dawesii emendationem probandam puto.

Scidl.

1036. ὁρέσας τοῦδ'.] Legendum ὁρέσας τοῦδ'. Musg.
 ὁρέσας.] Male Musgravius conjicit ὁρέσας. Sensus: Jam temeritatem mulieribus inesse concedo. Quando itaque, quum hoc vitium mulieribus subsit, maritus peccat, etc. Hugo Grotius:

Sensus, futebre, femine stultum genus.
 Quod cum se ita habeat, cum vir externo vagus
 Amore thalamum spernit, imitari hoc alibi
 Permittit uxor, querit et Venere nonam.
 Quæ culpa cum nos maxima invidia premat,
 Ducem malorum rumor absolvit viros.

Scidl.

1039. λαμπρύνεται.] Fortiter se gerit, vel se ostendit. vid. ad Heraclid. v. 281. Potest etiam metaphora esse a vento fortis et secundo, quæ λαμπρύνει Græcis audit. vid. Dorrill. ad Chariton. p. 114.

Musg.

λαμπρύνεται.] Verto se jactat. Scidl.

- ΚΑ. Οὐκ ἴστί· τῇ σῇ δ' ἡδὺ προσθήσω φρεσί.
 1060 ΗΛ. Λέγοιμ' ἄν' ἀρχὴ δ' ἦδε μοι προοίμιον.
 Εἴδ' εἶχες, ὦ τεκοῦσα, βελτίους φρένας.
 Τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει,
 'Ελένης τε καὶ σοῦ, δύο δ' ἴφρτε συγγόω 1070
 "Ἀμφα ματαίω, Κάστορός τ' οὐκ ἄξιω.
 1065 'Η μὲν γὰρ ἀρπασθεῖς, ἰκοῦσ' ἀπώλειτο·
 Σὺ δ' ἀνδρ' ἀρίστοι 'Ελλάδος διώλειςας,
 Σκῆψιν προτείνουσ' ὡς ὑπὲρ τέκνου πόσιν
 "Ἐκτίσας· (οὐ γὰρ, ὡς ἔγωγ', ἴσασιν εὖ·) 1075

Oly. Non; at si quid excogitaveris, gratum animo habebo.

1060 Ele. Dicam igitur: hoc autem erit mihi principium proemii.

Utinam habuisses, O mater, meliorem mentem:

Nam forma quidem laudem commodam affert,

Helenæ, et tuæ; dæm vero estis sorores

Ambæ dementes, Castoreque non dignæ.

1065 Nam hæc quidem rapta peritit volens.

Tu vero virum Græciæ præstantissimum perdidisti,

Prætextum prætexens, quod pro filia maritum

Occideris: hand enim alii rem, ut ego, bene sciunt:

1058. *ἰεὺ* scribit Reisk. *florere*.

ἄρα αἰέσω. Fugit hic locus Erfurdium meum ad Soph. Aj. 1109. ubi Porsoni regulam (ad Orest. 64.) de non producenda brevi vocali ante mutam cum liquida vocabuli sequentis studet defendere. Fateor quidem, multos locos Erfurdium egregie correxisse, sed de aliis non assentior, atque ipsa illorum locorum multitudo criticum debet paululum morari. Ac videor mihi aliquanto plures hujus generis locos offendisse, quam quos Erfurdii disputatio tangit. Neque illud satis perspicio, cur, quod in mediis, atque adeo compositis vocabulis, ut *ἰσθέρμης*, *κατάλοιον*, &c. licuit, non idem in diversis vocabulis potuerit ferri. Sunt etiam aliæ epicæ ποίσεις licentiæ, quibus rarissime tragici in senariis utuntur, sed utuntur tamen. Ita supra v. 598. habuimus formam *ἔλθε*, ita nonnumquam dicunt *καλλί*, *πλερε*, alia. Potes quidem etiam nostro loco corrigere *ἀρά με* sive *ἀρά γι*, sive cum Hermannō *ἀρ' ἄν*. Sed dubito librorum lectionem mutare. *Scidl.*

1059. *ὅς ἔστιν* Non temere movenda

hæc phrasis, quam ad Ion. 344. frustra suspectam habui. Exstat enim Soph. Ajac. 470. Nostri Med. 390. et Alcestid. 561. Videtur esse præsens pro futuro, ut *σέξω*, Soph. Oed. Tyr. 776. *σέξω*, Aristoph. Equit. 176. *γίω*, ibid. 1085. *Νερίθω μία γίω*, Nonn. p. 164. *ἔλκεσθω*, Pind. Pyth. IV. Stroph. 3. *ἔλκεσθω*, Olym. VIII. Epod. 2. ne alia, quæ in promptu sunt, accumulem.

Pro *εἴ* *εἴ* legi potest *εἴ* *μη*. i. e. *εἴ* *μη*: quo posito, *ἄν* cum *εἴ* (sic nunc malim pro *εἴ*, v. 1059.) concordabit.

Maag.

Reisk. conjicit: *εἴ* *εἴ* *δ' ἄρα σμερδίζω* *φρένα*, tuæ sententiæ meam *πλάττω* apponam, h. e. assentiar tibi sine contradictione. *Beck.*

ὅς ἔστιν *εἴ*, &c.] Heathius vertit: "Non ita est; immo quod animo tuo gratum erit, insuper tibi retribuam."

Scidl.

1062. *Τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει*.) *Λέγο* *φρένα*. *Por.*

ἄξιον Iudicium absolute, i. e. nullo casu subjecto, legitur Thucyd. I. 142. ubi

- Ἡ τῆς θυγατρὸς πρὶν κικυρῶσθαι σφαγὰς,
 1070 Νέον τ' ἀπ' οἴκων ἀνδρὸς ἐξαρημένον,
 Ξανδὸν κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης.
 Γυνὴ δ', ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων
 Εἰς κάλλος ἀσπεῖ, διάγραφ' ὥς οὔσαν κακὴν. 1080
 Οὐδὲν γὰρ αὐτῇ δι' ὕραισιν εὐπρεπὲς
 1075 Φαίνειν πρόσωπον, ἣν τι μὴ ζητῇ κακόν.
 Μόνην δὲ πασῶν οἷδ' ἰγῶ σ' Ἑλληνίδων,
 Εἰ μὲν τὰ Τρωῶν ἦν εὐτυχῇ, κεχαρμένην,
 Εἰ δ' ἥσσοι' εἶη, ξυνεφούσαν ὀμματα, 1085

Quæ priusquam filie cædes esset decreta,
 1070 Cumque recens ab audibus vir recessisset,
 Ad speculum flavos comæ cincinnos componebas.
 Mulier autem, quæ absente viro ex audibus
 Ad formam se ornat, cum ut malam depinge:
 Haud enim ipsam oportet foris decoram.
 1075 Ostendere faciem, nisi malum aliquid querat.
 Ego vero te solum ex omnibus Græcicis mulieribus scio,
 Siquidem res Trojane felices essent, latari solitam,
 Si vero inferiores, contrahere frontem,

Ἰτερον τὸ ἴδιον. Iterum: ἀξίως ἰς τὰ σοφ-
 τικά, VIII. 106. *Marg.*

1063. α. ἴσιν — "Λοφῶ recte se habet.
 Dum estis sorores, demens utraque, i. e.
 quarum una non minus demens est quam
 altera. Nullus hic est pleonasmus.

Scidl.
 1065. ἀσώλουν] Personæ placet ἀσώ-
 χηται. Mihi hoc tenuius videtur, quam
 pro rei turpitudine. *Marg.*

Etiā Reisk. defendit ἀσώλουν, semet-
 ipsa perdidit. Opponitur sequens ἰσώλ-
 ους. *Reisk.*

ἀσώλουν] Ita bene Piersonus Veris. p.
 247. Vulgo ἀσώλουν, quod miror nac-
 tam esse defensores. *Scidl.*

"Ἡ μὲν γὰρ ἀρραβιδίη, ἰσώδ' ἀσώλουν"]
 Comma aut omnino delendum aut post
 ἰσώδ' ponendum, ut sensus sit non, quod
 versio dicit: Nam hæc quidem rapta, po-
 ruit volens, sed: Nam hæc quidem volens
 rapta, perit, i. e. ipsa se prædam obtulit
 nec rapta est invita, sed sua sponte.

Fachse.
 1068. εἰ γὰρ, ὡς ἴσως, ἴσμεν ἰδ'.
 Lego, ἴσμεν εἰ ἰδ'. *Por.*

Isaaci] Nos: non veris, qui usus ter-
 tiæ personæ pluralis frequentissimus est.
 Quare non intelligo, cur viri docti in isto
 Sophoclis loco offendant, *CEd.* Col. 658.

οὐκ αἶψ' ἀσώλουν οὐκ αἶψ' ἰσώλουν
 διὰ τὸ ἀσώλουν ἀλλ' εἰς τὸ ἴσμεν
 αὐτῶν γίνεσθαι, ὅτι αὐτὰ ἐκείνηται.

In nostro loco non hærebis, si, quod res
 ipsa postulat, ad ἐκείνην ἀσώλουν intelli-
 gis ἀπὸ τοῦ ἀσώλουν. *Scidl.*

ἰσώλουν est dativ. plur. scientibus, et con-
 struitur cum ἀσώλουν, obtulens, ob-
 trudent, non tam bene, atque ego, scienti-
 bus; jactans apud minus me gnaros.

Reisk.
 1069. "Ἡ εἰς θυγ. &c.] Similem orati-
 onis conversionem deprehendes *Hec.* 1187.
 ubi vide Piersonum. Quare non est,
 quod cum Boethio legatur ἢ, quomodo.

Scidl.
 1074. α. οὐκ αἶψ' αὐτῶν δι' ἴσμεν ἰδ'
 ἀσώλουν φαίνομεν. *Lego* διὰ τὸ ἴσμεν.
 Confer Hippol. 414. (*Hæc emendatio*
juvenis erat Piersoni; a quo, etiam ipsæ hæc

- 'Αγαμήμνον' οὐ χρεΐζουσιν ἐκ Τροίας μολεῖν.
 1080 Καίτοι καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχί σοι.
 "Ανδρ' εἶχες οὐ κακίον' Αἰγίσθου πόσιν,
 "Ον Ἑλλάς αὐτῆς εἴλετο στρατηλάτην.
 'Ελίνης δ' ἀδελφῆς τοιάδ' ἐξεργασμένης, 1090
 'Εξῆν κλέος σοι μέγα λαβεῖν· τὰ γὰρ κακὰ
 1085 Παράδειγμα τοῖς ἰσθλοῖσιν, εἴσῃσιν τ' ἔχει.
 Εἰ δ', ὡς λέγεις, σὴν θυγατέρ' ἐπτείνειν πατὴρ,
 Ἐγὼ τί σ' ἠδίκησ', ἰμός τε σύγγονος;
 Πῶς οὐ, πόσιν κτείναςα, πατρώους δόμους 1095
 'Ημῖν προσήψας, ἀλλ' ἀπηνέγκω λείχη
 1090 Τάλλότρεια, μισθοῦ τούτῳ γάμους ἀνουμένη;

Quod Agamemnonem ex Troja redire non cuperes.

- 1080 Atqui praeclaram pudice vivendi occasionem tibi praeberat:
 Virum cuius habebas non inferiorem Aegistho maritum,
 Quem Graecia sibi ipsi elegerat imperatorem.
 Cum autem Helena soror talia patrisset,
 Licebat magnam gloriam inde referre: nam mala
 1085 Exemplum habent bonis propositum, quod intueantur.
 Si vero, ut dicis, tuam filiam interfecit pater,
 Ego qua injuria te affeci, meusque frater?
 Quomodo marito cesso paternas aedes non
 Nobis dedisti: sed transtulisti ad lectos
 1090 Alienos, precio nuptias emens?

vera lectio sit, vera tamen sponte nascitur,

Agamem. Por. *Advers.*

1075. *ἀν* ei ed. Victor.

1076. *μίν* *δ* ed. Victor.

1077. *Εἰ μὴ παρῶν ἢ ἐντροχῶν*] Emendat Canterus *εἰ μὴ τὰ Τρῶν ἢ ἐντροχῶν*. Mihi verum videtur: *εἰ μὴ τὰ Τρῶν ἐντροχῶν*. Legendum *ἐντροχῶν* indicat, quod sequitur, *ἀν*. *Musgr.*

τὰ Τρῶν] Cum olim *παρῶν* scriberetur, Canterus recte *τὰ Τρῶν* legendum putabat, cum illo autem putat Joseph. Scaliger, Aemilius Portus, &c. *Barnes.*

τὰ Τρῶν ἢ ἐντροχῶν] Ita Canterus. Edd. Victor. *παρῶν ἢ ἐντροχῶν*. Eleganter Musgravius *τὰ Τρῶν ἐντροχῶν*, ob sequens *ἀν*, quem secutus est Schaeferus. Nec tamen illam lectionem, a libro minus recedentem, damnamus puto. *Scill.*

1080. Καίτοι καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχί σοι.] Subaudi *δ* *Θεῶν*, vel etiam *Ἀγαμήμ-*

νον, vel certe *καλῶς παρεῖχί σοι* sumendum est pro *ἴσῃ*, *licet*at, ut notat Aemil. Portus. *Barnes.*

παρεῖχί σοι, i. e. in promptu tibi erit, facile erat, sive, ut Aem. Portus, *ἴσῃ*. De hoc impersonali *παρεῖχῃ* disputat jam Henr. Steph. Thes. I. p. 1350. b. *Scill.*

1085. *ἐντροχῶν*] Ita bene Scaliger conjunctim. Ed. Victor. *εἰς ἐξῆς*. *Musgr.* *εἰς ἐξῆς*] *Τὰ γὰρ κακὰ τοῦ ἐσθλοῦ ἔχῃ παράδειγμα, καὶ εἰς ἐξῆς ἰσχυρὰ ἔχῃ, καὶ σωφρῆν.* Scaliger legit unico vocabulo *ἐντροχῶν*, ut idem significaret, quod *ἐντροχῶν*, sed vox ista suspitione non caret. *Barnes.*

Henth. *ἐντροχῶν* scribit: *rem in quam intueantur, et inde documentum sibi auxilium hauriant.* *Deek.*

εἰς ἐξῆς *εὐλοῖ*, aut potius *εὐλοῖ*, sunt exemplum, demonstratio bonorum in oculis incurrens. *Reisk.*

- Κοῦτ' ἀντιφύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις,
 Οὐτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δις τόσας ἐμὲ
 Κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν· εἰ δ' ἀμείψεται 1100
 Φόνος δικάζων φόνος, ἀποκταῖω σ' ἐγὼ,
 1095 Καὶ παῖς Ὀρέστης πατρὶ τιμαυρούμενοι.
 Εἰ γὰρ δίκαι' ἐκείνα, καὶ τάδ' ἔνδिका.
 "Ὅστις δὲ πλοῦτος ἢ ὑγένεια εἰσιδὼν,
 Γαμῆ ποτηρὰν, μῶρός ἐστι· μικρὰ γὰρ 1105
 Μεγάλων ἀμείνω σῶφρο' ἐν δόμοις λίχνη.
 1100 ΧΟ. Τύχη γυναικῶν εἰς γάμους· τὰ μὲν γὰρ εὔ,
 Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρομαι βροτῶν.
 ΚΛ. Ω παῖ, πίφυκας πατίερα σὸν στέργειν αἰί.

Nec pro filio tuo maritus exulat,
 Neque pro me perit, qui me duplo magis
 Vivam occidit, quam ororem pater: porro si rependi debet
 Cædes cæde ultrice, te ego cecidero,

- 1095 Ex filius Orestes, paternam cædem ulciscentes:

Nam si justa sunt illa, et hæc æqua sunt.
 Quicquid vero spectans opes, aut clarum genus,
 Duct uxorem improbam, stultus est: parva enim
 Et casta magnis prestantiora sunt connubia in ædibus.

- 1100 Ch. Fortune in mulierum connubiis dominatur; nam alia quidem bene,

Alia vero mortalium connubia non bene cadere video.

Oly. O filia, natura hoc inditum est tibi, ut patrem ames semper.

1086. *Interim* ed. Victor.

1088. Πῶς εἰ, τίς τις κτείναν, παρέρχου
 ἡμῶν] Ita Canterus, conjectura certissi-
 ma. Ed. Victor. πῶς εἰ τίς τις κτείναν' εἰ
 παρέρχου ἡμῶν. *Musg.*

Πῶς εἰ, τίς τις κτείναν, παρέρχου ἡ-
 μῶν] Olim erat: Πῶς εἰ τίς τις κτείναν'
 εἰ παρέρχου ἡμῶν. Quod nullo modo se-
 rendum erat, ob spondum in quarto lo-
 co. Cum Cantero itaque et Scailigero lo-
 co εἰ lego εἰ, et κτείναν sine elisione ul-
 timæ extendo, τίς τις κτείναν vero inter
 duo commata sunt locanda. *Barnes.*

- Πῶς εἰ paulo inferius recurrit, v. 1113.

Scidl.

1089. ἀπείρητα] Hesthius vertit:
 "Sed mercedem reportasti alienum to-
 rum, nuptiis pretio emtis." Pretio in-
 tellige regno. Paulo post πάλιν ἀντὶ σοῦ
 recte Barnesius de Oreste intelligit. *Scidl.*

1091. Οὐδ' ἀντιφύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πό-
 σις,] Cum olim Latina Versio hæc de
 filia sumebat, nos correximus et φίλο
 scripsimus; omnino enim hæc de Oresta
 dicuntur, in hunc sensum: Σὺ λίγην, εἰ
 σφαιροκτείναν τὴν Ἀγαμέμνονα ἀντὶ τοῦ Θου-
 γρίου, ἱφιστοῖας δολοῖν. Καὶ πῶς εἰς εἰς
 Ἀγαμέμνονα φέρεται, ἀντὶ τοῦ πατρὸς σοῦ, Ὀρέ-
 στου, εἰ γὰρ ἐστὶ αὐτοῦ τῆς πατρίδος ἱφιστοῖα.
 καὶ ἡ μάλα ἐστὶν εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῶν, ἡ ζῶσα
 οὐκ ἀπὸ τῶν ἱδανῶν· δις γὰρ τίς τις καὶ
 ζῶσαν πρὸς τῶν αὐτῶν Ἀγαμέμνονα, ἵνα ἀδελφῆς
 Ἀγαμέμνονος ἔσται. Hæc autem Elec-
 tra dissimulanter loquitur, ut quæ scie-
 bat, jam rediisse Orestem, et ab eo cæsum
 Ægisthum, et jam nunc ipsam matrem ad
 cædem expectari. *Barnes.*

1092. τίς τις κτείναν, &c.] Bene explicat
 Barnesius. *Scidl.*

- Ἔστιν δὲ καὶ τόδ'· οἱ μὲν εἰσιν ἀρσένων, 1110
 Οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατέρος.
 1105 Ξυγγνώσομαί σοι· καὶ γὰρ οὐχ οὕτως ἄγαν
 Χαίρω τι, τέκνον, τοῖς δεδραμένοις ἑμοί.
 Σὺ δ' ὦδ' ἄλουτος καὶ δυσείματος χρεόα,
 Λεγὼ νοσίων ἐκ τόκων πεπαυμένη; 1115
 Οἶμοι τάλαστα τῶν ἑμῶν βουλευμάτων,
 1110 Ὡς μᾶλλον, ἢ χρεῖν, ἤλασ' εἰς ὀργὴν πόσιν.
 ΗΛ. Ὅψι στενάζεις, ἥνικ' οὐκ ἔχεις ἄκη.
 Πατὴρ μὲν οὖν τίθνηκε· τὸν δ' ἔξω χθονὸς

Ita autem et hoc sit: nonnulli quidem sunt marium amatores,
 Alii vero contrā matres magis quam patres amant.

- 1105 Ignoscam tibi; etenim non usque adeo
 Lætor, O filia, sis, quam patrata sunt a me.
 Sed tu sicne illota, et male amicta corpore,
 Puerpera recentis et partu liberata mones?
 Heu me miseram o mea consilia:
 1110 Nam vehementius, quam oportuit, ad iram instigavi virum.
 Elæ. Sero gemis, quando non habes remedium;
 Pater quidem mortuus est: illum vero, qui extra patriam solum

1097—1099. Citat quasi ex Cress.
 Stob. Grot. 72. 295. *Burn.*

1097. Ὅσον, ἢ ἐλάττω, &c.] Hunc locum ita vertit Grotius: Quicunque nuptiarum moribus ducti vocis. Oō genus operce, deiprā: non maximis Conjugia præstanti parva, si adeo castitas. *Barnes.*

1100. α. Vertit Grotius:

Fortuna varia nuptiis; video cadant
 Quibus secunde, video quibus improperæ.

Schöll.

1102. Ὡς καὶ εἴρηκες πατέρα εἰς ἐνέργειαν αἰ.] Naturaliter constituta est. Ita Anaximander apud Plutarch. in Philosophorum Placitis: Περὶ τῆς τοῦ ἰσχυροῦτος καὶ τοῦ ἀσθενέστερου ἀνακρίσεως. *Fortiori igne naturaliter debiliorem obscurante. Barnes.*

1102. α. Z καὶ, εἴρηκες πατέρα εἰς ἐνέργειαν αἰ.
 Ieron ἢ καὶ εἴτ'· αἰ μὲν αἰεὶ ἀρσένων,
 αἰ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατέρων.

Nonnulli offendor in hemistichio — Ieron

ἢ καὶ εἴτ'. quod quomodo cum reliquis
 coiat, non satis video. Putabam:

εἰτ' αἰ δ' ἰχθὺ εἴτ'.

In eo quod patrem pro matre amat, prociatum protestum habes; nam alii liberos patrem magis colunt, alii matrem prociatius amant. Sic in Ione v. 721. εἰσέμια γὰρ δὲ πόλις ἔχει εἰσέμια et in hac Tragedia, v. 29. εἰς μὲν γὰρ εἴλη εἰσέμια ἔχ' ἑλωμένα. *Jacobs.*

εἴρηκες — ἐνέργειαν] Vid. Matthie Gramm. Gr. §. 531. p. 760. *Schöll.*

1103. αἰ μὲν αἰεὶ ἀρσένων.] Elan tuis est tatum se tradere alicui. *Soph. Oed. Tyr. 917.*

ἀλλ' ἔρην εὖ λέγουσι, το γένος λέγου

ubi Brunckius comparat Aristoph. 660. μὲ εὖ λέγουσι ἰεθ. Hinc verbum uel accentu donavi. In versus initio Thierschius mavult Ieron pro Ieron. Non opus ut opinor. *Schöll.*

1107. δυσείματος illustrat Abresch. ad Æschyl. I. p. 179. *Beck.*

- Πῶς οὐ κομίζῃ παῖδ' ἀλητεύοντα σόν; 1120
 ΚΛ. Δίδοικα· τούμὸν δ', οὐχὶ τοῦκίῃνου, σκοπῶ.
 1115 Πατὴρ δ' ἄρ', ὡς λέγουσι, θυμουῖται φόνοι.
 ΗΛ. Τί δαί πόσιν σὸν ἄγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις;
 ΚΛ. Τρέποι τοιοῦτοι· καὶ σὺ δ' αὐτάδης ἴφους.
 ΗΛ. Ἀλγῶ γάρ· ἀλλὰ παύσομαι θυμουμένη. 1125
 ΚΛ. Καὶ μὴν ἐκείνος οὐκ ἔτ' ἔσται σοὶ βαρύν.
 1120 ΗΛ. Φρονί μίγ'· ἐν γὰρ τοῖς ἐμοῖς καίσι δόμοις.
 ΚΛ. Ὅρᾳς, ἃ νῦν σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα;
 ΗΛ. Σιγῶ· δίδοικα γάρ νιν, ὡς δίδοικ' ἐγώ.

Vagatur, filium tuum quomodo non reducis in patriam?

Cly. Metuo: meum enim, non autem illius commodum specto.

- 1115 Patris enim, ut ferunt, irascitur ob eandem.

Ele. Cur vero maritum tuum adeo sacrum in nos habes?

Cly. Tales sunt ipsius mores: quin et tu praefracto es ingenio.

Ele. Doleo enim: sed indignari desinam.

Cly. Atqui ille non amplius erit tibi gravis.

- 1120 Ele. Animum nimis effert: in meis enim habitat aedibus.

Cly. Vides, quas nunc tu suscitasti lites novas?

Ele. Sileo: timeo enim ipsum, prout ego timeo.

1108. Pro *σιγῶν* Pierson. ad *Mer.* p. 247. mavult *σιγῶν*. Beck.

σιγῶν] Piersoni emendatio *σιγῶν*, quantumvis elegans, non necessaria videtur. Protulit illam ad *Mer.* p. 247. 'En *σίαν* *σιγῶν* est, ex partu, quo recens peperisti. Scidl.

Vulgo *σιγῶν*. [Ita ed. Victor.]

1114. Aliter interpunxit locum, atque ita reddidit Prev.: "Je le crains . . . non pour moi, mais pour lui même." In Not. addit, Clytemnestram videri eodem sensu exprimere, quos Amphitryo in Hercule Fur., qui timeat, ne filius committat parricidium atque furis ultricibus tradatur. Ceterum monet, si *σιαν* ad *Agistum* referatur, itidem duplicem tribui posse verbum sensum. Beck.

1116. Τί δα] De vocula δα vide supra ad v. 987. et 944. Barnes.

1117. Τρέποι τοιοῦτοι· scil. αἰνῶν.

καὶ εὖ γ' Vid. Schef. ad Long. p. 350. Piersoni sententia, qui ad Orest. 614. hanc particularum compositionem improbat, obstat etiam Aeschyl. Eum. 65. et quem supra ad v. 672. tetigimus Pro-

meth. 981. καὶ in talibus valet etiam et si nectit sententias. In Comici Ran. v. 276. bene Cod. Venetus habet καὶ καὶ εὖ γ'. Scidl.

1118. Ἀλγῶ γάρ] Plena oratio foret: ἴσθι αὐτάδης· ἀλγῶ γάρ. Scidl.

1119. ἴσθις εὖ] Pronomen accentu praetavi auctore Piersono Praefat. ad Hec. p. cxxxiii. Scidl.

1121. δ' οὐ εὖ] Ita bene Barnesius ex Scalgeri emendatione. Ed. Victor. δ' αὖ εὖ. Aug.

ζωπυρεῖς νέα νέα] Ζωπυρεῖς proprie de igne ex scintillis excitato dicitur: Metaphorice ζωπυρεῖς νέαι, πύλας, καὶ αὖ. Cum vero olim δ' αὖ, recte Scaliger δ' οὐ. Barnes.

Reisk. emendat: ἴσθις. οὐ αὖ εὖ ζωπυρεῖς. Beck.

Edd. Victor. ἴσθις δ' αὖ εὖ, quam lectionem mutare religio fuit. Vulgo legunt cum Scalgero ἴσθις, δ' οὐ εὖ. Similiter nostrates, *sichst du wohl?* His Non ter dixit οὐ αὖ δ' αὖ, Alcest. 49. et Med. 957. His exemplis alia huiusmodi ad-

- ΚΛ. Παῦσαι λόγων τῶνδ'· ἀλλὰ τί μ' ἐκάλες, τέκνον;
 ΗΛ. Ἦκουσας, οἶμαι, τῶν ἱμῶν λοχευμάτων· 1131
 1125 Τούτων ὑπέρ μου θῦσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἔγῳ,
 Δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς, ὡς νομίζεται·
 Τρίβων γὰρ οὐκ εἰμ', ἄτοκος οὗς' ἐν τῷ πάρος.
 ΚΛ. Ἀλλης τόδ' ἔργον, ἧ σ' ἔλυσεν ἐκ τόκων. 1135

Cly. Mitte istos sermones: sed cur me vocas, O filia?

Ele. Audivisti, opinor, meum puerperium:

1125 Ob hoc meo nomine sacrificia (non enim scio ritum ego)

Decimam lunam pueri, ut moribus est receptum:

Perita enim non sum horum, quia nunquam ante peperī.

Cly. Alterius hoc munus est, quam te partu liberavit.

junxit Matthiae Gramm. Græc. p. 882.
 §. 598. c. Scidl.

1122. Reisk. scribit: ὡς λέγουσι κῆ. ἢ
 nos ambus (me et Orestem) tenuit. Beck.

Male Reiskius. Formula illa uberior
 rei explicationem declinat. Fit
 hoc, ut sponte appareat, maxime tum, ubi
 de rebus injucundis loquimur, sed formulam
 non solum in iucundis rebus propriam
 esse, quam Schæferi opinionem esse forte
 aliquis credat ex nota ad Ed. Col. 273.
 ipse hic noster locus ostendit. Ænigmatice
 enim significat Electra, se non amplius
 Ægisthum metueri. Scidl.

1125. Restitui lectionem Ed. Victorii
 principis τούτων ὑπέρ μου θῦσον. Vulgo
 ὑπέρ μου, quod qui præferat, proximo ver-
 su cum Musgravio legit διακτενὲς εὐλόειν,
 ut conjungantur τούτων, scil. λεχημάτων,
 διακτενὲς εὐλόειν παῖδός. Sacrificium enim
 ipsum vocabatur διακτενὲς εὐλόειν et hoc sac-
 rificium erat puerperii, i. e. solenne in
 puerperiis. Accusativum διακτενὲς εὐλόειν
 profecto commendat infra v. 1132. et
 Aristoph. Av. 922.

οὐκ ἔστι δὴν τὸ διακτενὲς τούτων ἱρά.

coll. v. 494. quos locos cum Schollis af-
 ferunt Interpretes. Conf. etiam Brunck-
 ius ad priorem Comici et Musgravius ad
 nostrum locum. Servandam tamen putavi
 lectionem Edd. Principis et Hervag.
 διακτενὲς εὐλόειν παῖδός ὡς νομίζεται. Sic
 Noster Iph. Aut. 33. τὰ θῦσ' εἶναι νομι-
 ζομαι. Hent. Steph. Thes. II. p. 1030.
 a. H. ex Plutarcho affert νομίζονται ἢ σμῆ
 ἢ κακὸν τὸ νομίζονται ἱρά. Vulgo lo-

gitur διακτενὲς εὐλόειν, quod non minus bene
 habet. Scidl.

1126. Διακτενὲς εὐλόειν] Legendum διακ-
 τενὲς εὐλόειν. Aristoph. Av. v. 923.

οὐκ ἔστι δὴν τὸ διακτενὲς τούτων ἱρά.

Sic διακτενὲς ἐπὶ τῷ Suidam in voce,
 et Scholiast. Aristoph. ad Av. 494. εὐλόειν
 dicit, quia noctu, teste Suida, ad hoc
 sacrificium convenire solebant. vide locum
 citatum. Eubul. ap. Athen. Lib. XV. c.
 2. Ξελέος pro Nocte, ut in Epigrammate
 Antholog. p. 310. ubi εἴ τι σφαιρίδιον κατὰ
 sonat Noctem illam trinocctalem, qua Ju-
 piter Herculem procreavit. Morem hunc
 peperisse videtur opinio de Luna, lucem
 ejus infantibus inimicam esse, et spasmos,
 quibus ea ætas obnoxia est, efficere. Pla-
 tarch. Sympos. III. c. 10. τὰ μὲν νόσται
 κατὰ σπασμὸν αἱ τοῦ θαι διακτενὲς καὶ τὸ
 εὐλόειν φιλάδονται· πλάττει γὰρ ἡ φύσις τὸ
 τα, καὶ θάσσει τὰ χλαρὰ τῶν ζώων, σπασμὸν
 καὶ διακτενίζει. Hinc, inquam, ortum
 videtur sacrificium, sive id Lunæ placan-
 da, sive gratis agendis destinatum erat,
 quod jam infans decem primos dies inco-
 lumis transigisset. Aliam interea ratio-
 nem suggerit locus Porphyrii in libello de
 Antro Nympharum: εὐλόειν οἱ, οἵ τε γὰρ
 σπασμὸν σπασσάντες, μιλῶσιν ἱερά. 4

εὐλόειν, una not. Clem. Alex. εὐλόειν
 σπασσάντες καὶ σπασσάντες γίνονται, p. 695. A.
 Musg.

Διακτενὲς εὐλόειν] Vide Suidam in διακ-
 τενὲς ἐπὶ τῷ Suidam in Avilius, fol.
 388. Ἐπὶ διακτενὲς γὰρ κατὰ καλὰς ἀλη-
 θείας, ἐπὶ τῷ Suidam. Scholiastes: ἐπὶ καὶ
 διακτενὲς εὐλόειν καὶ τῷ γυναικείῳ, καὶ ἰς

- 1145 Ὀππερ ξυνηῦδες ἐν φάει· τόσηδ' ἐγὼ
Δάσω χάριν σοι, σὺ δὲ γ' ἔμοι δίκην πατρός.
ΧΟ. Ἀμοιβαὶ κακῶν μετὰτροποι πνέου- στροφέ.
σιν αὔραι δόμων· τότε μὲν λουτροῖς 1155
Ἐπισεν ἔμους ἔμους ἀρχέτας,
1150 Ἰάκχησε δὲ στίγεια, λαίνοί
Τε θριγκοὶ δόμων, τάδ' ἐνέποιτος· ὦ
Σχιτλία τί με, γύναι, φοβέυεις, φίλαν 1160
Πατρίδα δικέτισιν ἐν στοραῖ-
σιν ἰλθόντ' ἑμάν;

1145 Cum quo dormiebas in luce, tantam vero ego
Rependam gratiam tibi; tu vero mihi poenas patris cæsi dabis.

Clio. Retributio fit malorum, mutatae vero spirant
Aure domus. Tunc quidem in balneis
Occubuit meus meus princeps,

1150 Inscuere autem tecta, et lapideis
Ædium pinnae, dum hæc loqueretur: O
Scelerata quid me mulier cædis, charam in
Patriam, decimam post sententem,
Reversum meam?

1147. a. Hi versus in quatuor descripti
sunt in ed. Victor.

ἀμοιβαὶ κακῶν μετὰ-
τροποι πνέου-
σιν αὔραι δόμων
ἐπὶ μὲν λουτροῖς.

1148. Metrum postulare videtur *ἑμάν-
ται* et *λουτροῖς*. Musg.

εἶπε μὲν λουτροῖς] Quomodo Agamem-
non fuerit cæsus, vide Scholasten ad
Euripid. Orest. v. 25. **ἢ εἶπε ἀντί-
στροφῶς* ἰσχυραῖ. Item quæ non su-
pra in hac Fabula ad v. 9. et v. 157.

Barnes.

Versus antistrofici causa Heath. h. l.
reponit *λουτροῖς*. Versus est asynarto-
tus ex duobus dochmaicis. Beck.

Post *μὲν* adjecti ἰς metri causâ, absorp-
tum illud ab ipso vocabulo præcedente.
Heathius proponit *λουτροῖς*, quæ vox vo-
ceat ut Græca sit. Scidl.

1149. *ἀρχέτας*.] An ob metrum *ἀρχέ-
τας*? Musg.

Vid. de Versa. Doehm. p. 153. coll. ad
Troad. v. 1228. Scidl.

1150. *ερίγας*.] Lego ob metrum *ερίγας*
plurali a *ερίγας*. Musg.

Scripsi *ἰάκχασι* pro *ἰάκχας*. Musgra-
vius pro *ερίγας* conjicit *ερίγας*, vero for-
tasse, sed alterum *ερίγας* metro certe neu-
tiquam adversatur. Scidl.

ἰάκχας secundam hic produciat. Ver-
sus enim asynartetus est ex duobus doch-
maicis, uterque dochmaicus ex antispasto
et syllaba. Heath.

ἰάκχας ἢ *ερίγας*, ed. Victor.

1151. *ἰσχυραῖ*.] Scribe cum simpliciter,
ob metrum. Musg.

Vulgo duplici *ἰσχυραῖς*. Vitium jam
castigavit Musgravius. Ceterum ad *ἰσ-
χυραῖς* subaudi *ἀντί-στροφῶς*. Vid. Schaf. ad
Lamb. Bos. Ellips. p. 50. seq. Scidl.

1152—1154. Hos versus disponit
Heath. sic:

Σχιτλία τί με, γύναι, φοβέυεις, glyconius ex epi-
trito quarto et ditrocho.
ὅθας πατρίδα δικέτισιν ἐν ἰσχυραῖς dimeter.

- 1155 Παλῖρρους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκα
 Διαδρόμου λίχους μελίαν' ἃ πόσιν
 Χρόνιον ἰκόμενον εἰς οἴκους, 1165
 Κυκλώπειά τ' οὐράνια τεῖχε', ὁ-
 ξυθήκτω βέλει ἔκαθεν αὐτόχειρ,
 1160 Πίλεκυν ἐν χερσὶν λαβοῦσα' τλάμων
 Πόσις, ὅτι ποτὲ τὰν τάλαι- 1170
 ιαν ἔσχειν κακόν.

- 1155 Nunc refluens hanc in fraudem perlicit Vindicta
 Permutati theori, miseram, quæ virum
 Sero reversum in suas aedes,
 Adque Cyclopea aëria moenia,
 Acuto telo percussit propria manu,
 1160 Securim manu corripiens: miser
 Maritus, quod unquam istam infelicem
 Habuerit pestem;

Συμφύτοις ἰαδὲν ἱμάς; periculus catal.

et antistropheos ita:

Ἰάσαν ἐν χερσὶ λαβοῦσα.
 Τλάμων πόσις γ' οὐ ποτὲ τὰς
 Τάλαιας ἔσχειν κακόν.

Decb.

Pro ᾧ σχηλὴν κτήρι ᾧ σχήλω. Cf. Soph. Ajac. 888. Usus neutrius σχήλω admodum frequens est nostro et mox recurrit, v. 1169. Aristoph. Ran. 612. σχήλω μιν οὐ καὶ ἡμέ. Præterea verborum etiam collocatio emendationem nostram quodammodo commendat. Scidl.

1155. Διαίτεις] Ita tres MSS. ut jam, auctore Scaligero, Barnesius. Ed. Victor. Διαίτεις. Musg.

Διαίτεις ἐν συμφορῇ] Ita Josephus Scaliger legit pro corrupto illo Διαίτεις; sit enim a Διαίτεις pro Διαίτεις. Et sane hæc lectio optime cum versu quadrat, alias legendum censerem Διαίτεις. Συμφύτοις autem pro ἰαδὲν. Notum est vero, Trojanum bellum per decimam ætatem durasse. Barnes.

Διαίτεις ἐν συμφορῇ, i. e. decimo anno, post decimum annum. Διαίτεις χροῖος dixit Soph. Philoct. 715. Audacius etiam Noster Hel. 628. ἐν μακρῷ χρόνῳ φασγάνῳ, i. e. longo post tempore. De pleonastico usu præpositionis i. cf. Bruck.

ad Soph. Œd. Reg. 1112. Ceterum Διαίτεις restituit Scaliger, confirmatum postea e tribus Musgravii MSS. Ed. Victor. Διαίτεις. Scidl.

1156. Διαδρόμου λίχους] Vulgatae Fencis. Idem sc. Διαδρόμος, quod περιδρόμος, Theognidi v. 582. et περιδρόμος Callimacho Epigr. 30. et 40. Legi vero ob metrum πόσις d. Musg.

Fortè, Διαδρόμος, quæ ab uno ad alterum (ab Agamemnone ad Clytemnestram) discurrit iustitia. Si vulgatam serves, erit λίχους Διαδρόμος conjugium deusultorium ab Agamemnone ad Ægisthum. Reiat.

μύλας] Si vera lectio est, μύλας pro dissyllabo habendum est. Sed meo iudicio præstat, commate posito post λίχους, legere μύλας d. πόσις. Sic πόσις μύλας, Hel. 339. Λίχους Διαδρόμος recte Reiskius explicat conjugium deusultorium ab Agamemnone ad Ægisthum. Pendet autem genitivus Διαδρόμου λίχους a Νῆα. Scidl.

1158. Κυκλώπειά τ' οὐράνια τεῖχε'] Argos urbem et Mycenæ notat, a Cyclopiæbus mœnibus munitas. Vid. quæ nos ad Iphig. Aulid. v. 152. et v. 1500. Iphig. Taur. v. 845. Troad. v. 1078. Herc. Fur. v. 15. et v. 939. Vide ad Orest. v. 935. et infra ad Danaë, v. 1. Barnes.

1159. ἰαδὲν] Omnes MSS. 'αα'.

Αἰτῶν] Hanc emendationem sudent

Τάλαιν', εύνεταν.

1180

'Αλλ' οἶδε μητρὸς νεοφόνους ἐν αἵμασι

Πεφυρμένοι, βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα·

Τρόπαια δείγματ' ἀθλίαν προσφθιγμάτων.

1175 Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οἶκος ἀθλιώτερος

Τῶν Τανταλαίων, οὐδ' ἔφν ποτ', ἐκγόνων.

1185

Miseri, in maritum.

Sed ecce hi, matris recenti sanguine

Imbuti, ex aedibus efferunt pedem:

Dira indicia repensae caedis.

1175 Haud est ulla domus calamitosior,

Neque fuit unquam, quam nepotum Tantali.

Σχίσμα μὲν ἰσάδην, ἄδεια δ' iambicus dimer.

Εἰς τὴν αὐτὴν αἰώνου. periodus.

Beck.

1173. Constructionem sic instituo: περιφραίνω εἶδε (vel εἶδαι) παρῶν ἐν αἵματι μετρίως βαίνουσιν ἐξ οἴκου. Musg.

Βαίνουσιν ἐξ οἴκου εἶδαι] Vide supra ad v. 94. Barnes.

1174. Nihil hic ad sensum facit προσφθιγμάτων. Sed neque commodè retineri potest ἀθλίαν propter ἀθλιώτερος in proximo versu. Lego:

εἰς τὴν αὐτὴν δείγματ' ἀθλίαν προσφθιγμάτων.

Specimen vel documentum nefandum commemorata caedis. δῖγμα existat eodem sensu Eurip. Suppl. v. 364. ἀθλίαν autem Haem. Odys. XVII. v. 51. et 60. Musg.

Pro ἀθλίαν προσφθιγμάτων Musgravius conjicit ἀθλίαν προσφθιγμάτων. Προφθιγμάτων quidem non male. Vulgatum tamen explicat Hermannus: "Afferunt victicia documenta miseræ allocutionis, l. e. sanguine victoriam præ se ferentes ostendunt veram fuisse matris vocem occidi se clamantis." Scidl.

περιφραίνω, speciosa facit oculis avertione digna, asseruntur tamen documenta allagiarum luctuosorum, quibus nos jamjam compellabam. Olim ἴσταν ἀνεγέρτανα cogitabam, non male. Reisk.

1175. Οὐκ ἔστιν εἶδαι, etc.] De miseriis et calamitatibus Tantali, illiusque domus, vide Euripidem ad Orestes principium et Senecam Thyestem in principio, item Agamemnonem in principio. Barnes.

1177. m. Antistropheicam hujus loci rationem retexi de Versa. Dochn. a p. 379.

1177. Vulgo ordine inverso αναδείξω βαίνω. Scidl.

1178. "ἴδω' ἴδω'"] Prius ἴδω' in libris abest. Scidl.

1179. a. Heath. disponit versus sic:

Δίγνα εἶματ' ἐν χερσὶν Euripideus.

Καίμα, εἰς τὴν χερσὶν ἐν ἴματι, hephthemimeris anapaestica.

"Αὐτὸ ἴματι σημάτων periodus catal.

Beck.

1180. Lacunam post hunc versum indicat antistrophe. Scidl.

1181. ἀναγέρω'] Pro λακέρω: ita Hesych. λακέρωται, ἀνεγέρωται. Ita enim corrigo illius λακέρωται. An λακέρω. Barnes.

Reisk. conjicit: δάδω ἴσθ' ἀγ', ὃ εὐγύγνη, plora igitur, O frater: quia in vet. ed. est δάδω ε' δ' ἀγος. Beck.

ἀναγέρω' est a λακέρω, lacrymabilis, quod eodem analogia fit, qua λυγρὸς a λύω.

Heath.

ἀναγέρω' ἀγος,] Ed. Bruhach. λακέρω ε' δ' ἀγος. Sed illud Ed. Princ. et Hervag. Scidl.

1182. διὰ τερψῆ] Confer Andromach. v. 487. Musg.

διὰ τερψῆ] Vide Erasmi Adag. Per ignem incedis. Unde lux aliqua fiet illi αναμυαλλέτω loco D. Pauli, 1 Cor. c. iii. v. 15. Ἐάντις τὸ ἔργον κατακαυθήσεται, ζωνθήσεται: αὐτὸς δὲ σωθήσεται, εὖτω δὲ, ὡς διὰ τερψῆ. Barnes.

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

Orestes et Electra, peracta matris cruce, in gravissimos cruciatus incident, penitentia semper tanti sceleris ducti, et misericordia moti, mutuo plorant. Apparentes itaque ex improvviso avunculi inter Deos relati, Castor et Pollux, quid jam factu opus sit, ostendunt, et morositatem tollunt sedantque. Orestes et Electra sibi invicem et patriam, quam relicturi sunt, pathetice valedicunt.

- OP. Ἰὼ Γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν
 Ἴδτε τὰδ' ἔργα φόνια μουσαρά.
 Δίγονα σώματ' ἐν χροῖ κείμενα, πλαγαῖ
 1180 Χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἀποι' ἐμῶν πημάτων.
 ΗΛ. Δακρύτ' ἄγαν, ὃ ξυγγόν' αἰτία δ' ἐγώ.
 Διὰ πυρὸς ἔμολον ἅ τάλαινα μητρὶ τᾷ- 1191
 ὃ, ἃ μ' ἔτικτε κόρυαν.
 Ἰὼ τὰς σᾶς τύχας, μάτερ τεκοῦ-
 1185 σ' ἄλαστα, μέλεια,
 Καὶ τίρα γε παθούσα σὼν τέκνω ὕπαι· 1195

Ore. Io Tellus, et Jupiter cuncta-cernens mortalium :

Aspicite hæc facinora cruenta, detestanda,

Gemina corpora humi prostrata ictu

1180 Mea a manu, compensationem mearum calamitatum.

Ele. Admodum flebilis, O frater : ego vero causa.

Per ignem veni ego misera matri huic,

Quæ me puellam peperit.

Heu calamitatem tuam, O mater, quæ peperisti

1185 Sceleratos ; O misera

Et plusquam misera perpressa tuis a liberis.

Διὰ πυρὸς ἔμολον] De his verbis querit Abresch. ad Æschyl. I. p. 20. ss. Salterius (Hist. Acad. Inscr.) διὰ πυρὸς (vel, ut legit, διὰ πυρὸς) vertit *ardementum*, et addit : cette expression διὰ π. μ. est usitée pour marquer la violence d' une resolution. Cum eo facit Abresch. in Add. Monet, διὰ πυρὸς μολῶν significare, igni ferroque grassari, deinde vero, aut alicujus gratia caput periculis objicere, aut alicui periculorum auctorem esse. Sed quid periculum ad Clytemnestram, quæ perierat per Electram? igitur esse posse vel fratrem instigavi, ut matrem necaret, vel

suo cum periculo me mater peperit. Neutrum tamen ei placet. Beck.

Pro ματρὶ dedi ματρὶ. Hanc formam in hoc carmine librarum ter servarunt, quater neglexerunt. De locutione διὰ πυρὸς μολῶν disputat Abresch. ad Æschyl. I. p. 20. sqq. Igni contra aliquem grassari nihil amplius est, quam *exilio* aut crudeli modo aliquem trucidare. Scid.

1184. τίχαι εἶς, τίχαι.] MSS. omnes τᾶς εἶς τίχαι. Musæ.

1184. ss. Tollenda distinctio post ματρὶ, et paullo plenius distinguendum post τισιν. Constructio est : Ἰὼ, ματρὶ τισιν

Πατρός δ' ἴτισας φόρον δικαίως.

ΟΡ. Ἰὼ Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν,

Ἄφατα φανερὰ δ' ἐξίπρα-

1200

1190 ζας ἄχαια, Φοῖνια δ' ὅπασας λήχε' ἀπὸ γᾶς

Τᾶς Ἑλλανίδος.

Τίνα δ' ἐτίραν μὸλῳ πόλιν; τίς ξένος;

Τίς εὐσιβὴς ἐμὸν κᾶρα προσόψεται,

Μητέρα κτανόντος;

1205

At patris nostri ultus es eodem jure.

Ore. Io, Phœbe, vindictam excitasti:

Infandos autem manifestos fecisti

1190 Dolores, funestasque amovisti connubia e terra

Græcæ.

Quam igitur aliam in urbem ibo? quis hospes?

Quis pius meum caput aspiciet,

Qui matrem occidit?

σα, εἴς τέχας, τέχας· μίλια παθούσα ἔλα-
στα καὶ σίγα γι' ὅσῃ εἰς τίςτις. Heath.

1184—1187. Hæc Orestī tribuenda
esse monet antistropha. Vulgo continu-
antur Electra. Sciff.

1184. Τᾶς εἴς τέχας ἰὼ τιανὴν μῆτερ.]
Vulgo μῆτερ τιανὴν. Numeros restitui-
mus, qui sunt in antistropha. Sciff.

ἰὼ τέχας εἴς τέχας, ed. Victor.

1186. Vulgo σίγα γι' παθούσα. Accu-
sativos ἔλαστα et μίλια pendere a parti-
cipio παθούσα recte monet Heathius.

Sciff.

1186. s. In versus quatuor distribuit
Victor.

καὶ σίγα γι' παθούσα εἴς

τίςτις ὄσας

κατὰ δ' ἴσιν

σαί φῖνι δακρύς.

1187. Ita edidit Beck.

Πατρί δ' ἴσιν

σαί φῖνι δακρύς.

Hi duo versus unum constituere debent
iambicum scil. dimetrum. Heath.

1188. ἰὼ Φοῖβ',] Desiderantur duæ
syllabæ. Defectum quomodo expleam,
ambigo. Potuit scribere Euripides:

ἰὼ Φοῖβ', ἔ Φοῖβ'.

Metro, si quidem dochmiacum est, etiam
satisfacere:

ἰὼ Φοῖβ' ἄσας,

quæ ultima vox librarium eo facilius po-
terat fallere, quod proximum vocabulum
ἀείμνησας iisdem litteris incipit. Quod
olim conjecteram ἰὼ ἰὼ μὲ Φοῖβ' sive ἰὼ μὲ
μὲ Φοῖβ', id jam minus placet. Sciff.

ἀείμνησας δίκαν.] Legendum videtur:
ἀείμνησας. Fecisti, ut Justitia memor ca-
ret facinorum Clytemnestræ. Reticitur
nonnunquam post hoc verbum genitivus
τοῖ, quam quis in memoriam revocat; su-
pra v. 504.

μὲν τῆρ' δὲ χεῖρ' ε' ἀείμνησας ἀσας;

Musg.

1190. ὄσας.] Legendum ὄσας, re-
movisti. vid. Herc. Fur. v. 1143. Incer-
tus in Antholog. Reisk.

— τῆρ' δὲ λυγρὸν

Ὅστις τερφύει κλειδὸν ἀσπασίμους.

Musg.

φῖνι] Editiones φῖνι.

ὄσας, i. e. ὅσας, exterminasti, ut
recte admonet Heathius. Hom. Iliad.
9'. 341.

ἔ· Ἐστὶν ὁσὰς κατὰμύμονας Ἀχαιῶν.

coll. Iliad. ε'. 334. ε'. 469. Cum Eusta-
thio, qui explicat κατὰμύμονας ἡέκας, faciunt
veteres enarratores omnes, Hesych. vv.
ὁσὰς, ὁσὰς, κατὰμύμονας, ὁσὰς, Suid. v.
ὁσὰς, Zonaras v. ὁσὰς, p. 1889. Pho-

- 1195 ΗΛ. Ἰώ μοι, μοι ποῖ δ' ἰγών;
 Τίν' εἰς χόρον;
 Τίνα γάμον εἶμι; τίς πόσις με δέξεται
 Νυμφικὰς εἰς εὐνάς;
 OP. Πάλιν πάλιν φρόνημα σὸν 1210
 1200 Μεισσιτάδῃ πρὸς αὖραν
 Φρονεῖς γὰρ ὅσα νῦν, τότε οὐ φρονεῖσα γ' εὔ.
 Δεινὰ δ' εἰργάσω, φίλα,

- 1195 *Ete.* Io, ah, ah, quid autem ego?
 Quem in chorum,
 Quas ad nuptias ibo? Quis vir me recipiet
 Conjugalium in cubilia?
Ore. Rurus, rurus mentis tuae sensus
 1200 Mutatus est secundum aures:
 Nunc enim sancte cogitas, tum non cogitans bene.
 Dira enim patriasti, O chara, in

tius v. *ἰωζω*, Etym. M. vv. *ἰωζέω*, et *ἰωάζω*. — Musgravius conjicit *ἰωαυα*, re-
 ptoiciati, quod metrum non admittit.

Metra non congruunt. Legendum
 fortasse:

ἰωζέ' Ἑλλάδην ἐν γῆν

vel:

ἰωζέ' Ἑλλάδην αἶνον

Hom. Odyss. ε'. 8.

ἐν γ' Ἑλλάδην Ὀδυσσεύς ἰωαυα εἰς ἑλπίαν

Ita *φύγας* cum genitivo construitur. Vid.
 Schaff. ad Apollon. Rhod. Schol. IV. v.
 86. Nisi potius vitium querendum est
 in strophæ. Certe trochaici numeri aptis-
 sime decurrunt, si uno articulo *εἴς* dele-
 to legas:

*ἰωζω εἴςιν δ' ἰωαυα εἰς
 γῆν ἐν γῆν Ἑλλάδην.*

Schaff.

1190. a. *ἰωαυα*] Hic idem significare
 videtur, quod *ἰωαυα*, *extremis* *angustis*
maris *conuulsi* *e* *terra* *Græcæ*. Quod
 si cui forte significatio hæc verbi *ἰωαυα*
 insolentior videri possit, ita hi versus cor-
 rigi et constitui possunt:

*ἰωαυα εἴςιν δ' ἰωαυα εἰς ἑλπίαν, trochaici
 versus trimeter brachycatalectus.*

Vol. VII.

L 1

Φαίω δ' ἰωαυα εἰς γῆν idem dimeter
 hypercatalectus.

Τῷ Ἑλλάδην. basis asparastica.

Heath.

Aut *ἰωαυα*, aut *ἰωαυα*, *obstulisti*,
 aut *ἰωαυα*, *detraxisti*, *extrudendo* *arcu-*
isti. Reisk.

1192. Heath. reponit: *εἰς ἡ γῆν*, ut
 sit senarius iambicus. Beck.

1193. *ἰωζω εἰς ἑλπίαν*, *Merita*
procedunt.] Quod sæpe possessiva primi-
 tiva sua includant, diximus satis ad hujus
 fabulae, v. 366. *ὄφρα κἀκεῖν πῶς ἐλπίς*
εἴςιν ἰωαυα. Barnes.

1196. *χεῖρ.*] Ita MSS. β. γ. [et
 Reisk. ex conjectura.] Ed. Victor. *χεῖρ.*
Musgr.

1197. *τίνα γάμον εἶμι; τίς πόσις με δέξ-*
εται.] Hæc dicit, quia colonus, ex poetæ
 æconomia, nunquam ausus est virginis re-
 gis nuptias pericere; quare etiam nunc
 innupta manebat et virgo intacta; quam
 tamen historia testatur postea Pyladæ tra-
 ditum esse, et ex eo filios habuisse, Me-
 donta et Strophium, ut refert Pausanias
 ex Hellenico, Corinth. fol. 59. lin. 11.

Barnes.

1201. *φρονεῖσα γ' εὔ.*] Ex conjectura
 suppleverat Barnesius *γ' εὔ*, quod in Vi-
 ctoriana deest. Feliciter sane; habent
 enim MSS. β. γ. *Musgr.*

- Κασίγητον οὐκ ἰδίλοντα.
 Κατέιδες οἷον ἂ τάλαί' ἰὼν πέπλων 1215
 1205 Ἐβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναίῃ;
 Ἰώ μοι, μοι· πρὸς τίδω
 Τιθεῖσα γόνιμα μίλια, τὰν κόμαν δ' ἐγὼ —
 ΗΛ. Σάφ' οἶδα, δι' οὔνας ἔβας,
 Ἰήϊον κλύων γόον 1220
 1210 Μητρὸς, ἃ σ' ἔτιπτε.
 ΟΡ. Βοᾶν δ' ἔλασκε τάνδε, πρὸς γένυν ἑμὰν
 Τιθεῖσα χίρας·

Frutrem non volentem.

Vidistine ut misera ex suis peplos

1205 Extuerit, ostenderit mammas in caede?

Hic mihi, mihi, humi

Ponens genitalia membra: comam vero ego—

Etc. Certo scio: dolorem semisti,

Luctuosum audiens clamorem

1210 Matris, quae te peperit.

Or. Vocem porro hanc emisit, ad mentum meum

Ponens manus,

Reisk. malebat verum ita suppleri:

φρονῖσα πέν — Διδό. Beck.

φρονῖσα γ' εἶ.] Conf. Orest. 99.

ἔφ' ἡ γ' ἐφ' αὐτὴν εἶ, τότε λίσσ' αἰσχυρὴ δίμας.

Scidl.

1202. Reisk. scribit: φίλει, i. e. εὖ, tuum. Beck.

1203. εὖ φίλοντα.] Male libri εἰς 131-
 λοντα. Scidl.

1204. ἂ τάλαί' ἰὼν σίτλων ἔβαλεν, ἔβ-
 εῖ μαστὸν ἐν φοναίῃ.] Lego ἔβω (pro ἰὼν, ut
 videtur.) For. Advers.

ἰὼν σίτλων] Subaudi ἰβ, vel ἰα, vel tale
 quid. Barncs.

Reisk. conjicit: τάλαί' ἐκ τῶν σίτλων.

Beck.

ἰὼν σίτλων] Vid. Herm. de Ellips. et
 Pleonasm. p. 142. Pro ἰὼν in mentem
 venerat legendum ἰβ, aut saltem ἰν; nam
 languere certe videtur ἰβ. Scidl.

1205. φρονῖσα.] Vulgo φρονῖ. Scidl.

1207. τὰς χίρας ἔγ' ἰγ.] Subaudi ἔβω-
 ἔβω. Barncs.

μίλια: κακίρας.] Emendavimus hunc
 locum in Epist. ad Lobek. p. 438.
 Vulgo inepte μίλια τὰς χίρας. Scidl.

Forte, τὰς χίρας ἢ πρὸς, et praeterea
 quorū comam: vel potius ab ἰγ' incipit
 Electra sermo. Reisk.

1210. Μαρτί,] Legebatur μαρτί. Scidl.

1211. πρὸς γένυν [ῥαί] Lego γένυν ἰαπ.
 For.

Παρά] Vox Euripidea λάσκω pro λα-
 σκίω, dico. Ita Andromach. v. 669. Τανῶ-
 να λάσκω τοῖς ἀσκαλίον φίλον. Ita
 Rhoe. v. 720. Τί λάσκω, etc. Aeschyl.
 Theb. v. 192. pro eodem λαλῶν habet,
 et λαλῶν idem sonat. De fonte autem
 horum omnium, λαλῶν, quod et λαλῶ
 scribitur, notandum, illud potius de in-
 condito aliquo sono a Veteribus usurpari
 et de crepitu cum collisione quadam aut
 conflictu facto. Ita Homer. Iliad. γ'. v.
 621. λάσι φέρον. Ita Act. c. i. v. 18. de
 Juda proditore dicitur, ἰλάσκει μίαν, i. e.
 Diffractus crepuit. Et ἰλακίω Aristophanes
 in Nubibus utitur pro diuturnior.
 Tragicis sane hoc λαλῶν ad sonum articu-
 latum referunt; ut et λάσκω. De qua vo-
 ce Hesych. Λάσκω, λίγυη, φθίγγω. Barncs.

1212. χίρας.] Libri χίρας. Si purus
 iambos desideres, posita etiam scribere
 χίρας, ut vocas transponere χίρας τ. 121-

- Τίπος ἑμὸν, λιταῖνον,
 Παρηΐδων τ' ἐξ ἑμῶν 1225
- 1215 Ἐκρήμναθ' ὥστε χίρας ἑμὰς λιπεῖν βίλος.
 ΧΟ. Τάλαινα, πῶς ἔτλας φόνον
 Δι' ὁμμάτων ἰδεῖν σίδεν
 Μητρὸς ἱκνιεύσας;
- 1220 ΟΡ. Ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἑμαῖ- 1230
 σι, φασγάνῳ κατηξάμαν,
 Ματίρος ἔσω δίρας μεδίς.
 ΗΛ. Ἐγὼ δὲ γ' ἐπικίλισά σοι,

O fili mi, supplex oro:

Meisque a genibus

1215 Pendebat, ut manibus meis telum excideret.

Cho. Misera, quomodo ausa es eadem

Oculis tuis aspicere

Matris animam efflantis?

Ore. Ego quidem, pallium objiciens oculis meis,

1220 Ense eadem sum auspicatus, cum

Matris in cervicem demissem.

Ele. Ego vero te sum hortata,

σε· τίπος ἑμὸν, τοῦτο χίρας ἑμὰς τίπος,
 λιταῖνον. Seidl.

1215. λιταῖνον.] Est vox rara, ideo hic
 notanda. λέγωμαι autem dicitur et λέγου-
 μαι, et λέωμαι, et λιταῖνον, et λιταῖνον,
 quam tamen ultimam a λιτάω deducit
 Eustathius, si vere scribitur. Barnes.

1214. Παρηΐδων.] Vulgo παρηΐδων. Seidl.

1215. Ἐκρήμναθ'.] Cum olim legeretur
 ἱερμῶθ', nullo negotio nos in ἱερμῶθ'
 vertimus: haec est enim vera et authenti-
 ca vox, Attica nempe et Euripidea: Κρήμ-
 ναται, pro κρήματα sic Ion. v. 1613.
 Ἰθὺς κρημαίνουσιν etc. Sic Herkul.
 Fur. v. 519. Διὲς, δ' εἰς, ἱερμῶθι
 παρηΐδων πίετον, in quem posteriorem lo-
 cum vide quae nos. Si vero a κρήματα
 recte deducitur, ut quavis pigrore conten-
 derem, scribendum est Ἐκρήμναθ', ut nos
 scripsimus, cum olim male ἱερμῶθ' lege-
 batur, quasi a κρημαίνω, quae vox suspec-
 ta est; et praeterea sic versus sibi haud
 constaret, qui certe lambus est. Barnes.

Ἐκρήμναθ'.] Ita recte Barnesius. Vic-
 torius ἱερμῶθ'. Seidl.

1216. Male haec Choro tribuantur.
 (Electr. dedit Seidl.)

Τάλαινα.] Conf. Soph. Ed. Col. 318.
 1683. Aristoph. Eccles. 90. Nostr. Phre-
 nias. 1599. Seidl.

1218. Μερίδι.] Etiam hic vulgo μερίδι.
 Seidl.

1219. ἑμαῖ.] Libri ἑμαῖ. Seidl.

1222. Ἐγὼ γ' ἱ.] MS. γ. ἱγὼ γ' F.

ἱταῖνον.] Legendum ἱταῖνον.
 vid. Orest. v. 1235. Cyclop. v. 645.

1222. s. Ἐγὼ γ' ἱταῖνον εἰ, πῶς τ'
 ἱθαῖνον εἰ. Hic locus inter centum
 alios, ut ne quid de duabus praecedentibus
 notis hic dicam, aperte Euripidem aucto-
 rem fatetur; ita enim ille Orest. v. 1234.

Ἐκείνη ματίς· ΠΥ. ἱθαῖνον γ' ἱγὼ γ' F.

ΗΛ. Ἐγὼ δὲ γ' ἱταῖνον, κρημαίνω.

Sed parum nos solliciti sumus de hac re,

cum probe sciamus, facile apud doctos

homines hanc fabulam Euripidi conces-

sum iri et propriam fore. Vide quae nos

supra ad v. 1215. 1211. 843. 399. 259. et

50. Barnes.

Vulgo ἱγὼ γ' ἱταῖνον εἰ, sed, quod

dedimus, habet MS. γ. Musgravii. Ceterum

vid. Por. ad Orest. v. 1234. qui

etiam hic ἱγὼ δὲ γ' praetulerit. Seidl.

- Ξίφους τ' ἰφηνάμην ἄμα.
 ΧΟ. Δεινότατον παῖδ' ἔρεξας. 1235
 1225 Λαβοῦ, κάλυπτε μάλιστα
 Πίπλοις καθάρμοσον σφαγάς.
 Φονίας ἔτιπτες ἄρα σοι.
 ΗΛ. Ἴδου, φίλοι τε, κοῦ φίλοι,
 Φάρεά γ' ἀμφιβάλλομεν, 1240
 1230 Τέρμα κακῶν μεγάλων δόμοισιν.
 ΧΟ. Ἄλλ' οἶδε δόμων ὕπερ ἀκροτάτων
 Φαίνουσι τινὲς δαίμονες, ἧ θεῶν
 Τῶν οὐραίων· οὐ γὰρ θεῶν
 Γ' ἦδε κίλιυδος· τί ποτ' εἰς φανεράν 1245
 1235 Ὅψιν βαίνουσι βροτοῖσιν;

Ensemque simul attraxi.

Cho. Indignissimum patrasti facinus.

1225 Prehende, tege membra matris ;

Pepilis compone vulnera.

Interfectores sane peperisti tibi.

Ele. En, amici, et non amici,

Vestes circumponimus,

1230 Finem magnorum malorum nostrae domus.

Cho. At hi summo super domus culmine

Apparent nescio qui daemones, aut Di

Celestes : non enim mortalium

Hæc est via. Cur tandem in manifestum

1235 Conspectum prodeunt mortalibus ?

Deest γ' in ed. Victor.

1223. Scripsi ἰφηνάμην, ut paulo ante legimus καταξέμαν. Vulgo ἰφηνάμην.

Scidl.

1224. Etiam hic versus cum tribus proxime sequentibus (quos Orest. dedit Scidl.) Chori personæ assignantur. In fine hujus versus fortasse legendum est ἰφηνά. Nisi verior est Hermannii sententia, qui hunc versum non minus quam antistrophicum ejus τέρμα κακῶν μεγάλων δόμων Orest. tribuendum esse censet.

Scidl.

1225. Orestis hæc esse, sententiæ ipsæ demonstrant. Post μαίρις plerique male interpungunt. Scidl.

1226. Ante καθάρμοσον addidi καί. Versu proximo Victorius ἄρα. Scidl.

1227. Reisk. corrigi: φίλοι τε καὶ φίλοι, circumfiscimus testes amici non amicos, familiaris non carni. Beck.

1228. φίλοι τε καὶ φίλοι,] Vulgo φίλοι τε καὶ φίλοι, quum paulo post margo Victorii offerat φάρεα δὲ γ', hoc ipsum mutavimus in φάρεα εἰ γ', et φίλοι τε καὶ φίλοι in φίλοι τε καὶ φίλοι. Pro φάρεα εἰ γ' vulgo legitur φάρεα γ', quam lectionem si praeferas, in strophæ transpone ἄμα τ' ἰφηνάμην ἔτιπτες. Scidl.

1228. ss. ἀνασταστὴς, MS. not. ed. Victor. Scidl.

1232. Φαίμον] Wunderlichius in Ob-

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

- Ἀγαμέμνωνος παῖ, κλυδί· δίπτυχοι δέ σοι
 Καλοῦσι μητρὸς ξύγγοιοι Διόσκοροι,
 Κάστωρ, πασίγητός τε Πολυδεύκης ὁδε.
 Δειπὸν δὲ ναυσὶν ἀρτίως πόντου σάλαν 1250
 1240 Παύσαντ' ἀφίγμεθ' Ἄργος, ὡς εἰσείδομεν
 Σφαγὰς ἀδελφῆς τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς.
 Δίκαια μὲν νῦν ἦδ' ἔχει· σὺ δ' οὐχὶ δρᾷς.
 Φοῖβός τε, Φοῖβος· ἀλλ', ἀναξ γὰρ ἐστ' ἐμὸς,
 Σιγῶ· σοφὸς δ' ὦν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά. 1255
 1245 Αἰεὶν δ' ἀνάγκη ταῦτα· τούντεῦδεν δὲ χρεῖ
 Πράσσειν, ᾧ Μοῖρα, Ζεὺς τ' ἐκράνε σοῦ πέρι.

GEMINI.

O Agamemnonis filii, audi; Gemini enim te

Matris vocant fratres, Jovis filii,

Castor, et hic Pollux frater meus:

Gravem enim navibus modo maris aestum

1240 Postquam sedavimus, venimus Argos, ubi vidimus

Cædem sororis hujus, matris vero tuæ.

Justa quidem hæc habet; tu vero non fecisti;

Phœbus vero, Phœbus. — Sed (rex enim est meus)

Taceo: cum autem sit sapiens, non tamen sapiens oraculum tibi reddidit.

1245 Probare tamen hæc est necesse. Posthac vero oportet

Facere, quæ fatum Juppiterque de te decrevit.

serv. Crit. in Æschyl. Trag. p. 99. ad εἰ-
 ης δαίμονι supplet *ἔντι*. Mihi φαίμεν
 cum Æm. Porto dictum videtur pro φαί-
 νομεν. Ita supra bis habuimus ἀναλάμ-
 νειν, v. 586. et v. 464. Conf. Brunck. ad
 Soph. Ajac. 40. Matthiæ Gramm. Gr.
 sect. 496. 4. 5. Aptè etiam comparavi-
 ris verba contrariæ significationis εἰσθῆναι
 et κρύπτειν, quorum idem usus est. Scidl.

1256. ἢ εἰ] Typothetæ vitio in Edd.

Paulli Steph. et Harnes. ἢ εἰ. Scidl.

ἢ εἰ ed. Victor.

1259. καὶν] Sequor Barnesium ita ex
 conjectura legentem. Ed. Victor. καί,
 quod ex καὶ depravatum esse crediderim,
 illud vero ex καὶν. Musg.

1259. 2. Δαίδη ἢ καὶν ἀρτίως εἴντε σάλας

Πάσαντ' ἀφίγμεθ' Ἄργει.] Cum olim καί
 legeretur, quia male aderat duplex geniti-
 vus, et Castorum curæ non una aliqua
 navis, sed plurimæ, si non omnes, com-
 mittuntur, et dativus hic videbatur desi-
 derari, ego καὶν scripsi, qua lectione ni-
 hil tutius, aut aptius; nec tamen ve-
 terem reprimò proterus, aut supprimeo.
 Judicent docti. Harnes.

καὶναι mavult Reisk. Beck.

καί] Barnesius ex conjectura καὶναι,
 quem sequitur Musgravius. Sed εἴντε
 σάλας unam efficiunt notionem, quasi dix-
 isset εἴντε σάλας. Scidl.

1242. μὲν νῦν] Ita Ed. Princ. et anti-
 quissimæ omnes. Barnesius μὲν νῦν. In
 fine versus post ἐπεῖ antiquæ editiones

- Πυλάδῃ μὲν Ἠλέκτρῃ δὸς ἄλογον εἰς δόμους,
 Σὺ δ' Ἄργος ἔκλιπ' οὐ γὰρ ἔστι σοι πόλιν
 Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα πτείναντα σὴν. 1260
 1250 Δειναὶ δὲ Κῆρες, αἱ κυνέπιδες θειαί,
 Τροχληατήσουσ' ἱμμανὴ πλανώμενον.
 Ἐλθὼν δ' Ἀθήνας, Παλλάδος σεμνὸν βρέτας
 Πρόσπυζον· εἰρξεί γὰρ ἵν' ἵπτοημίνας
 Δεινοῖς δράκουσιν, ὥστε μὴ ψαύειν σείδειν, 1265
 1255 Γοργῶφ' ὑπερτίνουσά σου κάρη κύκλοι.

Pyladæ quidem Electram da uxorem in aedes ducendam.
 Tu vero relinque Argos: haud enim tibi licet urbem
 Hanc ingredi, quia tuam matrem occidisti.

- 1250 Terribiles autem Furie, Dææ caninis oculis præditæ, te
 Furorē correptum agitant errantem.
 Profectus autem Athenas, Palladis venerandum simulachrum
 Complectens adora: arcebit enim ipsas metu perculsas,
 Sævis draconibus, ne te tangant.
 1255 Terribilem Ἐχιδνὴν orbem obtendens tuo capiti.

ponunt punctum. Proximo versu Edd.
 Princ. Hervag. Stibl. Cant. v. Una
 Brub. 21, quod recentiores prætulerunt.
 Post et posui punctum. Ita Orest. v.
 28.

Φαῖβος ὁ ἄλλοιαις μὲν εἰ δὲ κακοῦργος;

Cf. Iph. Taur. 1368. sq. Hermannus
 conjungi mavult Φαῖβος τε Φαῖβος, hoc
 sensu: Phoebus esto Phoebus, i. e. Phoebus
 mitto, de Phæbo nolo loqui. *Schl.*

1243. Φαῖβος τε Φαῖβος.] Lege Φαῖβος
 τε. *For.*

1245. γέννηθαι, ed. Victor.

1247. Πυλάδῃ μὲν Ἠλέκτρῃ δὲ ἄλλοιαις,
 etc.] Eadem fere peroratio Orestæ, si
 quis accurate conferas, etiam ut hic ito-
 rum confirmetur, quod toties probatum
 volui, hanc esse fabulam genuinam Eu-
 ripidis nostri. Et sane illa Orestæ sus-
 picio, quod Apollo malus quidam demon
 esset, quia matricidium jubebat, de qua re
 supra nos diximus ad v. 979. Ἀεὶ αὖτ'
 Ἀλκίνοος εἰς Ἀσπασθίδος θυῶ, ad Ores-
 tæ fabulam ipse matricida fatetur, v.
 1083. Κάινι μ' ἰσθὺν δῖον, μὲ ποιεῖ
 κλῆνος Ἀλκαεὶδων. Νέμερι εἰς Ἀλκίον ἰσα-
 Αἰεὶοὶ qui plura Euripidis vestigia in hac
 Electræ fabula quæsierit, quam quæ a

nobis et hic et alias aperte monstrantur,
 is sane nec ipsum Euripidem vivum, præ-
 sentem et loquentem, vel agnoscerit, vel
 intellexerit, puta. Vid. quæ nos supra
 ad v. 1222. etc. *Barnes.*

1249. κτείναντα] Enallage est con-
 structionis, de qua vide ad Troad. v. 119.
 Scaligero placet κτείναντι. *Musgr.*

μητέρα κτείναντα σὴν.] Scaliger legit
 κτείναντα, quia *σε* præcessit, parum cau-
 tus, etiam si posse eleganter intelligi, ut
 sit hic loci sensus et ordo: αὐτὴ γὰρ ἵεναι σὴν,
 ἔργον ἵεναι σὴν, πῶς ταύτης ἰσθασθίνας σὴν,
 καὶ σισίνοιο, κτείναντα τὴν μητέρα σὴν. Sic
 Xenophon: ἔχον τοῖς κτείναντες συνθημί-
 νους ἵεναι χρίσας ἴστω. Ita Latine, nobis
 non licet esse tam disertos, neque bene, ac
 disertis, ut pueris notum. *Barnes.*

1250. Κῆρες.] Male vertunt Parææ.
 Hic et Hercul. Fur. 866. ut Soph. CEd.
 R. 472. Κῆρες sunt Furie. *Seidl.*

1255. Γοργῶφ' ὑπερτίνουσά σου κάρη κύκ-
 λω.] Pro Γοργῶνα, Γοργῶφ' scriptissimus ob-
 sequens asperum, licet haud ignore, qui,
 superstitione quadam terribi, talia Vete-
 rum errata ad regulam reducere non au-
 sent; cum tamen certo constet, εἰς pro
 εἰν ante asperum scribi, et δῖαχθ', pro
 δῖακτα, neque ac alia vocabula in iisdem

- "Εστιν δ' Ἀρεός τις ὄχθος· οὗ πρῶτον Διοί
 "Εζοντ' ἐπὶ ψήφοισιν αἵματος πέρι·
 Ἀλιρρόδιον δ' ἔκταν' ἀμόφρων Ἀρης,
 Μηνὶν θυγατρὸς ἀνοσίαν νυμφευμάτων, 1270
 1260 Πόντου κρείοντος παῖδ', ἣν εὐσεβιστάτη
 Ψῆφος, βίβαιά τ' ἐστὶν ἔκ τε τοῦ Δεοῖς.
 Ἑσταυθεα καὶ σὲ δειῖ δραμεῖν φόρου πέρι,
 Ἴσαι δέ σ' ἐκσώζουσι μὴ θανεῖν δίχῃ
 Ψῆφοι τιθεῖσαι Λοξίας γὰρ αἰτίαν 1275

Est autem Martis quidam tumulus, ubi primum Dii
 Conseruerunt ad suffragia de sanguine ferenda,
 Halirbothium quum interfecit crudelis Mars,
 Ob isam propter impia filiae sponsalia,
 1260 Filium Nereuni regis maris. Ubi sanctissimum
 Judicium et firmum est ab illo tempore Dils,
 Hic te quoque oportet subire iudicium de cæde.
 Paria vero te servabunt, ne iudicio moriaris,
 Suffragia a iudiciis lata. Phœbus enim culpam

circumstantia. Κάλεον δὲ γερρῶνα vocat
 Palladis ægidem, quod is clypeus sit
 καλόντης et Gorgonis capite terribilis.

γερρῶν. It] a Barnesius. Ed. Princ.
 γερρῶν. Scidl.
 κρίει, ed. Victor.

1256. Ἀρεῖ. Fortasse rectius scribimus Ἀρεως. Vid. tamen supra v. 298.

1258. Ἀλιρρόδιον δὲ ἔκταν' ἀμόφρων Ἀρεῖ. Apollodorus Biblioth. Lib. III. c. 13. §. 2. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν καὶ Ἀρεῖς Ἀλκίοντες γίνονται ταῦτον βασιλεῖς. Ἀλιρρόδιος, ὁ Περσίδης καὶ Νόμφος Εὐρύτου, ἐπὶ Ἀρεως φονεῖται ἀνίσταται. Περσίδης δὲ ἰς Ἀρεῖν πάγῃ κτείνεται, καταζώνεται τῶν λυτῶν θῶν Ἀρεῖ, καὶ ἀναλίσταται. Vid. Schol. Eurip. ad Orest. v. 1667. et quæ nos ad v. 1668. Item ad Iphig. Taur. v. 947.

1259. ἀνοσίαν νυμφευμάτων. Halirbothius Alceps, Martis filium, violaverat. Pausan. p. 19. l. 19. Ed. Sylburg. Apollodorus. Lib. III. c. 13. Musg.

Notetur accusativus μῆνι. Genus est appositionis, quod ita explicat, ἦ (scil. ἦν ἀνὴρ ἱερακῆς), ἦν μῆνι, etc. Cf. Matthiæ Gramm. Græc. sect. 426. 1. coll. sect.

432. 4. Hermannus de Ellipsis, et Pleon. p. 174. monet, μῆνι hic idem esse quod μένος. Scidl.

1261. ἰα τι ταῦ. Optime Piersonus ἰα ταῦται: nempe χρεῖται. Verisim. p. 248. Musg.

ἰα τι ταῦ θιῶν. Si ita veterem lectionem retineamus, exponendum: καὶ ἰα ταῦται τοῦ χρεῖται, θιῶν ἡλαῖται ἰ Ἀρεῖ ἱερῶν. Scalliger autem legit: ἰα τι ταῦ θιῶν, hoc est: ἰα τι ταῖς τῶν θιῶν, ἡλαῖται Ἀρεῖ, αἶψα ὁ ψῆφος καταστρέφεται καὶ ἀντιστρέφεται. Vid. J. Meursium de Arcopago, et historiam quandam apud A. Gellium in hanc rem, Lib. XII. c. 7. Barnes.

Reisk. vulgatum defendit, quod censet idem valere, ac ἰα ταῦται. Beck.

ἰα γὰρ ταῦ. Ita optime Schæferus. Editiones omnes ἰα τι ταῦ, ex quo Piersonus fecerat ἰα ταῦται, Veris. p. 248.

Idem valet ἰα ταῦ. Scidl.

1262. θραυτῶν, intellige ἀγῶνα vel αἵματι. Vid. Lamb. Bos. de Ellipsis p. 292. Schæf.

1263. ἰασι δὲ ἰακώζουσι. —] Lege ἰακώζουσι. Por.

1265. α. ἰασι δὲ ἰακώζουσι μὴ θανεῖν δίχῃ. —] De absolvendo per æqualia suffra-

- 1265 Εἰς αὐτὸν οἶσι, μητίερος χρέσας φόνον.
 Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται,
 Νικᾶν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' αἰί.
 Δειναὶ μὲν οὖν θεαὶ τῷδ' ἄχει πεπληγμέναι,
 Πάγον παρ' αὐτὸν χάσμα δύσονται χθονός, 1280
 1270 Σειμὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον.
 Σὲ δ' Ἀρκάδων χερὶ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
 Οἰκίῃν, Λυκαίου πλησίον σπηκάματος.
 Ἐπάνυμος δέ σου πόλις κεκλήσεται.
 Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· τόνδε δ' Αἰγίσθου ἵκνυ 1285

1265 In se ipsum transferet, qui matris tuæ eadem oraculo suo tibi suaserit.

Et reliquis hæc lex feretur,
 Ut reus paribus suffragis semper vincat.
 Ac dicæ quidem Deæ hoc dolore perculas,
 Rupem ad ipsam, subibunt hiatum terræ,

1270 Venerandum mortalibus piis oraculum.

Te vero ad Alpei fluenta oportebit Arcadum terram
 Habitare, prope Lycæum delubrum:
 De tuo vero nomine vocabitur regio.
 Tili quidem hæc dixi. Ægisthi vero cadaver hoc

gia vide quæ nos ad Iph. Taur. v. 1471.
 et v. 966. vide Erasmus in Adagio, a-
 quales calculi. *Barnes*.

Expectes *ἱερύεσθαι*. Sed vide, ne in
 præsentī latent hoc, ratam jam esse apud
 Deos Orestis absolutionem. Sic Soph.
 (Ed. Col. 589.

κῆρι καμῶν αὐτὸν ἀνογαῖναι με,

i. e. volunt perficere, ut illuc me confe-
 ram. *Scidl.*

1266. α. Καὶ ταῖς λαοῖς ἐπὶ νόμοις ἐθέσει-
 ναι, Νικᾶν ἴσαις ψήφοις] Vide quæ nos
 ad Iphigen. Taur. v. 1471. ubi hæc de
 Themistocle quoque dicuntur. *Barnes*.

1268. Reisk. scribit: ἐπὶ λάχῃ, *sorte*,
 evento iudicii. *Beck*.

1270. *εισεβὲς*] Legendum *εισεβίαι*, mo-
 nuit ut iam dudum Clarkius ad Homer.
 Il. V. 242. *Mug.*

Reisk. conjicit: *ἀερεῖς*, quod calore
 pedibus ardeat licet præter supplices illuc
 confugientes. *Beck*.

Σειμὸν — *εισεβὲς*] Musgravius cum
 Clarkio ad Hom. Il. V. 242. mavult
εισεβίαι, numeris inconcinnis, Reiskius

ἀερεῖς pro *εισεβίαι*. Sed conjunge *ει-*
ναι *χρονέμεναι*, *βροντῶναι* *εισεβίαι*. Si quid
 mutandum censuerim, legerem

εισεβὲς βροντῶναι ε' εισεβίαι *χρονέμεναι*

Scidl.

1271. α. Σὶ γ' Ἀρκάδων χερὶ πόλιν ἐπ' Ἀλ-
 φειοῦ ῥοαῖς εἰσὶν] Ita Orest. v. 1664.
 Ἀλφειῶν, Ἀρκάδων ε' Ὀρίωντος ἀκτῶν, in
 quem locum vide Scholiasten et Stephe-
 num *ἐπὶ πόλιν* in Ἀζαῖα et in Ὀρίωντι
 et Ὀρίωντι. *Barnes*.

1274. *εἰν δὲ*, ed. Victor.

1276. Ἀρεῖ *Ναυκλίας* *παρῶν*] Scalliger
 hic ingenioso errore scribit *ναυκλίας*, cum
 hæc vox sit proprium nomen loci: vide
 ad Orest. v. 236. Ἐν *Ναυκλίᾳ* δὲ εἰσὶν αἱ
 ὁδοὶ αὐτῶν. Item v. 363. *εἰν δὲ* *Ναυ-*
κλίας *φάει* *χθονός*. *Barnes*.

Ναυκλίας] Vid. ad v. 453. Ceterum
 noli corrigere *Ναυκλίᾳ*. Nam, ut dicit
 Noster Orest. v. 1907. *εἰς μέγα φόνον* *εἰ*
 Ἐργίᾳ *εἰσέρων*, ita etiam omisso *εἰ* di-
 cere potuit *Ναυκλίᾳ* *παρῶν*, i. e. ve-
 nisse in portum Naulpium: *Ναυκλίᾳ*
παρῶν contra significaturum esset, esse

- 1275 "Αργους πολῖται γῆς καλύψουσιν τάφω·
Μητέρα δὲ τὴν σπῆν, ἄρτι Ναυπλίαν παρῶν,
Μειλίαιος, ἐξ οὗ Τρωϊκὴν εἶλεν χθόνα,
Ἑλένη τε θάψει· Πρωτίως γὰρ ἐκ δόμων
Ἦκει λιποῦσ' Αἴγυπτον, οὐδ' ἤλθεν Φρύγας. 1290
- 1280 Ζεὺς δ', ὥς ἔρις γίνοιτο καὶ φόνος βροτῶν,
Εἰδῶλον Ἑλένης ἐξέπεμψ' εἰς Ἴλιον.
Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων,
Ἀχαιῖδος γῆς οἶκαδ' εἰσπορεύεται,
Καὶ τὸν λόγῳ σὸν πενθερὸν κομιζέτω 1295

1275 Argivi cives terræ sepulchro tegent.

Matrem vero tuam, modo Naupliam appellens

Meneclaus, ex quo Trojanum cepit agrum,

Et Helena sepelient. Protei enim ex ædibus illis

Rediit, relicta Ægypto, nec ivit ad Phrygas:

1280 Sed Jupiter, ut lis, et caedes fieret mortalium,

Simulachrum Helenæ misit ad Ilium.

Pylades igitur latus et conjugem habens

In Achæarum terræ domum introducat,

Et verbis, tituloque tuum affinem (sororis maritum) deducat

in portu Naupl., quasi jam diu ibi fuisset. *Scidl.*

1279. αἶψ' ἔλθ' Φρύγας.] En! iterum Euripidis characteristicam notam. Quis in hac fabula non videt, ipsum Eurip. non agnoscit, non amplectitur, ut diximus supra ad v. 1247. Quod Helena non venerit Trojam, vide argumentum Græcum ad fabulam Helenæ et ejusdem fabulæ, v. 33. *Barnes.*

1279. ἔλθ' ed. Victor.

1282. αἶρεν τι καὶ δάμαρτ' ἔχων.] *Lego χαίρων τι καὶ δάμαρτ' ἔχων. Conf. v. 1329. Barnes.*

αἶρεν τι καὶ δάμαρτ' ἔχων.] *Virginem et uxorem. Virgo enim adhuc erat, sed uxor putabatur. Male Musgravius pro αἶρεν conjicit χαίρων. Scidl.*

1283. Reisk. emendat: ἰερωμένω, ex Achæis deducat in matrem patriam. *Beck.*

Ἀχαιῖδ' Vulgo Ἀχαιῖδ. Vid. ad Troad. v. 659. Pro ἰερωμένω Reisk. ius ἰερωμένω. Non male. Vid. tamen supra ad v. 1195. *Scidl.*

1284. πνθέρῃ, Paullo insolentius est πνθέρῃ de sororis marito dici. Sed om-

nino voces γαμβρῆς et πνθέρῃ vagæ parumque adstrictæ significationis sunt. Vide Suidam in πνθέρῃ, Polluc. Lib. III. sect. 31. *Musgr.*

1284. s. Καὶ τὸν λόγῳ σὸν πνθέρῃ κομιζέτω. *Φωκίαν ἐς αἶαν, καὶ δέτω πλοῦτος βίον.* Omnino πνθέρῃ in hoc loco sonat sororis maritum, et rusticum illum colonum Argivum notat, cui Electra desponsata fingitur. Quem prudentissimus poeta (adco semper sibi constat) ob ingenuam castitatem, et pietatem, quibus Electram honorifice excepit, jam nunc Diis ipsis curæ facit; utpote qui hoc in loco Pyladæ in mandatis dent, ut secum illum in Phœida deducat et auro locupletet. Πνθέρῃ itaque eum vocat, at λόγῳ, hoc est nomine tantum tenus, ut qui mariti officium nequaquam gerit, at custodis potius et tutoris. Quod autem πνθέρῃ et γαμβρῆς latus, quam pro communi usu, aliquando usurpentur, diximus nos ad Rhæ. v. 256. Et Eustathius præterea consulendus. *Barnes.*

πνθέρῃ] *Αδελφῶν* dicit. Vid. Rhæ. v. 256. *Scidl.*

1285 Φακίαν ἰς αἶαν, καὶ δότω πλούτου βάρος.
 Σὺ δ' Ἰσθμίας γῆς ἀνχέν' ἰμβαίνων ποδί,
 Χάρει πρὸς οἶκον Κεκροπίας εὐδαίμονα·
 Πιπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου,
 Εὐδαιμονήσεις τῶνδ' ἀπαλλαχθεὶς πόνου.

1300

1290 ΧΟ. ὦ παῖδε Διὸς, θίμις εἰς φθογγὰς
 Τὰς ὑμετέρας ἡμῖν πιλάθειν;
 ΔΙ. Θίμις, οὐ μυσσαροῖς τοῖσδε σφαγίοις.

1285 Phocensium in terram, et det auri pondus.

Tu vero Isthmiae terrae cervicem pede ingrediens,
 Pergo ad fortunatam Cecropiae domum:
 Fatalem enim credis sortem cum expleveris,
 Felix eris his liberatus laboribus.

1290 Cho. O filii Jovis, estne fas ad colloquia
 Vestra nobis accedere?

Gen. Fas est; cum non sis execrabiles ob has caedes.

1286. Σὺ δ' Ἰσθμίας γῆς ἀνχέν' ἰμβαί-
 νων ποδί,] *Ἰσθμία* γῆς Ἰσθμίας periphras-
 tice Ἰσθμία vocat, quia similitudinem cum
 collo habet Isthmus. De qua re nos ad
 Here. Fur. v. 953. *Barnes*.

1288. φόνον quid hic faciat, non video.
 Legendum forte: μῦθος ἰσθμίας μῦθος.
Musg.

1288. α. Πιπρωμένη γὰρ μοῖραν ἰσθμίας
 φόνον Εὐδαιμονήσεις τῶνδ' ἀπαλλαχθεὶς πόνον.]
 Ita sane ex historiae veritate dicitur Ores-
 tes, postquam a matris caede expiatus es-
 set, felici et diuturno regno floruisse;
 Qui enim brevissimum illius regni spa-
 tium dicunt, viginti octo annos assignant;
 alii autem 50, alii denique 70 numerant,
 quibus summa pace, honore et opulentia
 fruebatur. Creditur enim ad nonagesi-
 mum vitae annum et ultra perdurasse;
 de cuius statura septem cubitorum et
 ossibus Tegem inventis consulite Herodo-
 tum Hist. Lib. I. c. 67, 68, 69. et
 Natal. Com. Mytholog. Lib. IX. c. 2.
Barnes.

Πιπρωμένη μοῖραν φόνον, id est, fata,
 quae ad caedem, quam fecisti, spectant,
 sive sortem, quae tibi fatalis est ob ca-
 dem. Μυσσαριον conficit μῦθον pro
 φόνον. Facilius certe fuerit φῖλον. *Scudl.*

1289. εἰς F ed. Victor.

1290. Sensus est: *num fas nobis nobis*
cuius sermones miscere. *Musg.*

1291. πλάθω.] Πλάθω et per synco-
 pen πλάθω, qua voce scenici ποιῆται fa-
 miliariter utuntur, idem quod πλάζω.
 Vide quae nos ad Rhés. v. 553. et v. 14.
Barnes.

1292. σφαγίοις.] Si vera est lectio, non
 concordat cum μυσσαροῖς, sed ab eo regitur.
 Recte enim verit interpret: *Fas est vo-*
bis, cum non sis execrabiles ob has caedes.
 Hoc autem cum invenustam ambiguita-
 tem efficiat, malim levi mutatione:

Θίμις, οὐ μυσσαροῖς τοῖσδε σφαγίοις.

Fas, vobis, qui quidem hinc his caedibus
non contaminati estis. Barnesius capit,
 qua θίμις iterum post se splendendum
 esset, hoc modo: θίμις ἡμῖν, οὐ θίμις μυσ-
 σαροῖς; unde Euripidem, ut secum pug-
 nantem, arguit. *Musg.*

Θίμις, οὐ μυσσαροῖς τοῖσδε σφαγίοις.] Cum
 Gaspar Stüblius multa, quae vere admi-
 randa erant in hac fabula, pro sua, qua
 pollebat, sagacitate condemnaret, ut frigi-
 da et indecora, et a tragica gravitate ab-
 horrentia, quomobrem nos illum perstrin-
 ximus supra ad v. 1249. et 896, &c. hunc
 tamen locum, qui defensione sane maxime
 egere videbatur, oculatissimus ille talpa
 inobservatum praeterivit. Quamquam enim
 etiam hic doctrina illa de impurorum pol-
 lutionibus, et Deorum sanctitate summa,
 abunde patet, importune tamen omnino

ΟΡ. Κάμοι μύθου μέτα, Τυνδαρίδαι;

ΔΙ. Καί σοί' Φοίβω τήνδ' ἀναθήσω 1305

1295 Πράξι' φονίαν.

ΧΟ. Πῶς ὄντι Διὶ, τῆσδ' ἑ' ἀδελφῶ

Τῆς καταφθιμένης,

Οὐκ ἤρκισατοι κῆρας μελάθροισ;

ΔΙ. Μοίρας ἀνάγκης ἤγειτο χρεῶν, 1310

1300 Φοίβου ἑ' ἄσσοφοι γλώσσης ἱστοπαί.

Ore. Et mihi sermonis copia concessa est, O Tyndaridae?

Gem. Et tibi. Hanc enim Phæbo tribuam

1295 Actionem cruentam.

Cho. Quomodo, cum sis Dii, huiusque fratres

Extinctæ

Non avertistis clades ab ædibus?

Gem. Fati necessitas hæc eos ducebat,

1300 Et Phœbæ lingue non sapientes voces.

hoc in loco memorari videtur. Quomodo enim Dii illi se dicant ad horum matricularum colloquia nolle descendere, et Chorum tantum responsionibus et questionibus honorare, quod sanguine pollutus non esset; cum ex ipso facto constet, illos prius ad Orestem et Electram collocuturos venisse et diu collocutos esse, et etiam proximo post versu utrumque in colloquium secum admittere. Quare hæc in parte Euripides non est mihi defendendus: quamquam nemo hactenus criticorum de hoc loco questus est. Sin commodus ullus sensus hinc elici potest, est huiusmodi: Ὅστις ἐστὶν ἐπὶ τῷ θεῷ εἰς φθόγγον, εὐ μνηστὴς εἶναι λα τούτων τῶν σφάγιον. Οὐδὲ γὰρ ἄλλως αὐτῷ Ὀρέστην τοῦτον συγκαταλέγειται, εἰ μὴ διὰ τοῦ Φαίβου, ἢ ἀλλοῦ τούτου αἰτίου ἔστω. Vid. p. 1294. Barnes.

εὐ μνηστὴς.] Subint. ἰδί. mallem tamen εὐ μνηστὴς, scil. ἰδίως ἑστῶς, exacerandi non estis ob hæc cordes. Beck.

εὐ μνηστὴς scil. ἰδίως ἑστῶς. Ita bene hæc cum sequentibus concordant. Dicit enim: Vobis utrum fas sit, dubitatio esse non potest, quippe quæ his credibus non estis contaminatæ, sed etiam Oresti et Electræ fas est; culpam enim eorum transfero in Apollinem. Musgravius mavult εὐδὲ σφάγιον. Ceterum σφάγιον eadem denotat etiam Iph. Taur. 40. Scidl.

1293. Margo Victor. hunc versum tribuit Electræ. Scidl.

1294. Conf. Orest. 76. sqq. Scidl.

εὐ. F ed. Victor.

1295. Πράξι', ed. Victor.

1297. Καὶ καταφθιμένης,] Malim εὐ καταφθιμένης. [Heath.] Musg.

Legebatur καὶ καταφθιμένης metro et sententia invita. Heathii et Musgravi emendatione εὐ καταφθιμένης nihil ad metrum lucramur. Atque illud ipsum εὐ pro καὶ jam habent ed. princ. et Hervag. Optime Erfurdius ad Ajac. 1066. p. 620. not. reponit καὶ φθιμένης, ut καὶ inferatur post participium, quemadmodum in locis ad Herodotum ad Plat. Gorg. p. 37. excidit. Scidl.

1298. MS. αἰέτως μελάθρου — Μοίρας. ΔΙ. ἀνάγκης ἤγειτο — Ed. Victor. totum versum ἀνάγκης assignat. αἰέτως μοίρας ut αἰέτως ἀνάγκης, Hom. Iliad. II. v. 302.

Musg. Conf. Pers. ad Phœnissæ. 938. et supra ad v. 841. Scidl.

1293. Vulgatum Heath. vertit: Purce præstat, et cum quasi sensu ducebatur, necessitatis futum. Beck.

Legebatur:

μοίρας ἀνάγκης ἤγειτο χρεῶν,

quod nec metrum fert nec lingua. Neque enim ἀνάγκης mediam corripere potest, nec ad χρεῶν abesse articulus. Facilis est emendatio:

ΗΛ. Τί δὲ μ' Ἀπόλλαν; ποῖοι χρεσμοὶ
Φοῖαν ἔδοσαν μητρὶ γενέσθαι;

ΔΙ. Κοινὰ πράξεις, κοῖνοι δὲ πότμοι·
Μία δ' ἀμφοτέρους

1315

1305

Ἄτῃ πατέρων δίκναισιν,

ΟΡ. ὦ ξύγγονέ μοι, χροῖαν σ' ἐσιδὼν,

Τῶν σὼν εὐδὺς φίλτρων στέρομαι,

Καί σ' ἀπολείψω σου λειπόμενος.

ΔΙ. Πόσις ἐστ' αὐτῇ καὶ δόμος· οὐχ ἦ- 1320

Et. Quid autem me Phœbus? quæ oracula

Juaserunt me autorem maternæ necis esse?

Gen. Communes sunt actiones, et fata communia.

Una vero vos ambos

1305

Noxa testorum parentum perdidit.

Or. O soror mea, longo post tempore cum te viderim,

Protinus tuo amore privor,

Teque deseram, a te desertus.

Gen. Maritus est ipsa, et domus; hæc non

μοῖρας ἀνάγκη ἔχει τὴ χροῖαν.

Hec. v. 43. ἡ παραμυθία τ' ἄγχι Θανά-
δι φέρει coll. Hel. 243.—Ceterum male
Musgravii MS. vocem μοῖρας ad anteceden-
tem Chori orationem refert. Scidl.

Fortè, μοῖρας ἀνάγκη (in dat.) ἐφ' ἡγώ-
να. Scidl.

1301. Legendum metri gratia εἰ δὲ μ'
Ἀκύλλαν; Hoc autem Electra non ut ex-
cusationem affert, sed queritur contra, se
Orestis excusatione carere. Musg.

Reisk. scribit: εἰ ἀέμ' (καὶ λαί) Ἀκύλ-
λαν εἰ σὺ χρεσμοί, tua oracula. Beck.

Τίς τ' ἐμ' Ἀκύλλαν, &c.] Ita emendavi-
mus. Male vulgo εἰ δὲ μ' Ἀκύλλαν; et
proximo versu μετρί, quod alterum jam
alii emendarunt. Scidl.

Ἀκύλλαν mediam corrigit. Heath.

1302. μετρί] Metrum postulat μετρί.

Musg.

μετρί, ed. Victor.

1305. λίσσασιν.] Eodem sensu μετρί-
κῃ, vel μετρίκῃ, dixit Troad. v. 1242.
In quem locum vide quæ nos; licet et ibi
Latinis interpretibus placuit exponere pau-
lo aliter: ibi enim μετρίκῃ; exponi potest,
pausatim imminuendo perdidit, ut hic cer-
to certius λίσσασιν sonat. Barnes.

1306. ὦ ξύγγονέ μοι.] Vel hinc Euri-
pidis se genius prodit; quamquam enim et
alii, præsertim Attici, καὶ pro καὶ sæpe
usurpent, at id quidem Euripides præ
cæteris facere gaudet: sic Iphigen. Taur.
v. 871. ὦ μοι ξύγγονε. Vide plura ad
Herc. Fur. v. 95. Barnes.

1308. Καὶ σ' ἀπολείψω σου λειπόμενος.]
Ita non raro Tragici, ut Bacch. 1374.

μετρί Κυθαρῆς μοῖράς μ' ἔειπεν.

μετρί Κυθαρῆς ἄνευτος ἰσχύς.

Scidl.

1309. αἰετὶ] Optime Barnesius αἰετὶ.

Musg.

Πόσις ἐστ' αὐτῇ καὶ δόμος.] Ego αἰετὶ in
textum admisi, et αἰετὶ quod male olim
aderat, in marginem rejeci, de qua re ju-
dicent docti. Textus autem, margo et
glossa, sunt metaphoricæ voces, ab artifi-
ciosis textorum picturis sumptæ; in quibus
ipsum ὁραμα textus dicitur, ornamenta et
appendices, glossa, quod locum quandam
texturæ afferant et decus, limbus et ora,
margo dicitur. Adeo ipsa Euripidis (sive
aliius alicujus auctoris) ac proinde S.
Scripturæ verba, sive omnia simul sumta,
sive pars quævis, aut portio, sunt textus;
Interpretationes vero, sive Scholia, sive

- 1310 ὃ οἰκτρὰ τίπονθ'εν, πλὴν ὅτι λείπει
Πόλιν Ἀργείων.
OP. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μίζους,
ἥ γῆς πατρῷας ὄρον ἐκλείπειν;
'Αλλ' ἐγὼ οἶκον ἔξεμι πατρός,
1315 Καὶ ἐπ' ἁλλοτρίαις ψήφοισι φόνον
Μητρός ὑφίξω.
ΔΙ. Θάρσει Παλλάδος ὁσίαν ἦξεις
Πόλιν· ἄλλ' ἀνίχου.

- 1310 Tristia patitur, nisi quod relinquit
Urbem Argivorum.
Ore. Et quinam alii gemitus graviores,
Quam si cogoris patrias fines relinquere?
Sed ego patris ex sedibus exibo,
1315 Et apud externos iudices eadem
Matris sustinebo.
Gera. Bono sis animo. Palladis enim ad sacram venies
Urbem : quare tolera.

conciones vocantur, glossa, vel glossemata, α γλῶσσα dicuntur; lacinia et fimbria, vacansque utrinque spatium, margo appellatur. Haec praeter textum et propositum, sed fidei carissimo amico, Domino Michaëli Batio de Bury St. Edmundi, date memor, lusi inter opus. Et huius nomen jure hic ego pono, sine cujus jussa et hortatu ne meum nomen his Schollis apposeram. *Barnes.*

αὐτῷ ed. Victor.

1310. Reisk. conjicit: πρὶν εἶν' ἐλαίσου.

Beck.

Vulgo εἰσεῖσι. Statim post Brub. εἶνι, Hervag. εἶ, et. *Scidl.*

1312. α. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μίζουσι, ἥ γῆς πατρῷας ὄρον ἐκλείπειν. Ita semper sui similis Euripides in Phœnissæ. v. 399. Τῷ, εἰ ἐνέριεθαι πατρίδας; ἢ κακὸν μέγα; Μήνηται· ἔγωγε γ' ἐντὶ μίζῃ, εἰ λήγω. Huc refer illud Seneca in Consol. ad Helviam: Primum illud intueri solo, quid acerbi offerat ipsa loci commutatio. Carere patriâ intolerabile est. Et Oppianus, elegans et pius poëta, qui ingenii sui mercedis loco a Carnælia obtinuit, ut pater ab exilio revocaretur, sic canit Hæliet. Lib. I. v. 277. Οὐδ' ἀλγυνότατος καὶ

κύντατος, εἰ καὶ ἀέκητα θυζέτω πατρίδας ταύτας ὅσας ἀλγυνότατα, πῶς ἐν ἐλπίδι πατρῷας ζῶντας ἴσκει. *Barnes.*

1313. γρω in πατρῷας corrigitur hic, ut εἰ in θρώας. vid. supra ad v. 497. In fine versus pro ἐλαίσου lege ἐλαίσου. [Ex Heath.] *Mug.*

πατρῷας.] Schæferus ad Porsoni regulam πατρῷας et infr. v. 1321. πατρῷων. Paulo post vulgo ἐλαίσου, quod emendavit Heathius. *Scidl.*

1314. 'Αλλ' ἐγὼ οἶκον ἔξεμι. &c.] Exaggerat suam Orestes miseriam, qui non modo solum vertere sibi coactus, sed etiam inter externos judicium subiturus de nece materna. *Barnes.*

1316. μετρίῃ Ed. Victor. μετρίῃ. *Mug.*

1317. Vulgo ἐλαίς εἶμι. Mirum enim, ni poëta, quum tam facile posset, proceleusmaticum vitaverit. Nec offensione caret ille proceleusmaticus, qui paulo post legitur φάλαγγι· καὶ γὰρ. Excusandus tamen fortasse hic est propter alloquium. Hermannus monet, facilius ferri proceleusmaticum, si in casura locum incidat. *Scidl.*

- 1320 ΗΛ. Περὶ μοι στήροισι στήρεα πρόσαψον, 1330
 Εὐγγονε φίλτατε
 Διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρώων
 Μιλάδων μητρὸς φόνιοι κατάρσαι.
 ΟΡ. Βάλει, πρόσπτυξον σῶμα, Δαιμόντος
 Δ' ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταδρήνησον. 1335
 1325 ΔΙ. Φεῦ, φεῦ· δεινὸν τόδ' ἐγχερῶς
 Καὶ θεοῖσι κλύειν.
 Ἔνι γὰρ κάμοι, τοῖς τ' οὐρανίδαις
 Οἴκτοι θνητῶν πολυμόχθων.

Ele. Pectus tuum pectori meo applica,
 O frater charissime.

1320 Distingunt enim nos a paternis
 Edibus matris cruentae imprecationes.

Or. Age, complectere corpus; et mortui
 Ut ad tumulum luge.

1325 *Gem.* Heu, heu. Triste hoc dixisti,
 Vel diis auditu:
 Insunt enim et mihi, atque collitibus
 Commiserationes ærummosorum mortalium.

1321. Διὰ γὰρ ζευγνῦσ' Pro λεζιγνῦσ' per Trüben. *Barnes.*

1322. κατάρσαι.] Thema κατάρσαι ab ἀρῶ, execratio. Circumflectitur autem recte in penultima, longa nempe syllaba, quia ultima brevis est, et tamen distinguitur a verbo κατάρσαι ab αἶψα, ex ἰσῆρα subscripto, quam distinctionem criticorum Coryphaei etiam extra augmentorum tempora aliquando agnoscunt. *Barnes.*

Male hic circumflectitur penultima vocis κατάρσαι, cum natura brevis sit, ut et antepenultima in κατάρσαις, *Aristoph.* *Lyist.* 530. Quanquam non ignoro verba ἀρῶμαι et ἀρῶ supplicationis sensu primam semper apud *Hœn.* producere. v. *Clark.* ad *Odys.* κ'. v. 208. Apud *Tragicos* autem *Atticos* longe aliter res se habet. v. *Phœn.* v. 61. 484. *Soph.* *Ed.* Col. 1440. 1449. 1454. 1472. 1515.

Heath.
 κατάρσαι.] Ita *Edit.* *Vett.* cum *Ed.* *Princ.* Recentiores quodam male κατάρσαι. Cf. *Heathii* nota. *Schdl.*

1323. ε. Βάλει, πρόσπτυξον σῶμα, Δαιμό-

ντος Δ' ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταδρήνησον.] *Frigidius*, inquit omnium bipedum frigidissimus, *Gaspas Stiblinus*, fortasse et hoc videri potest dictum esse. Minus enim illa videntur decere tam generosum adolescentem. Sed cur minus videntur decere, *O Gasparille Stibline!* An non generosi animi solent actis divinitus calamitatibus frangi? Nonne generosus ille *Cædipus* apud *Sophoclem* animo fractus oculos sibi eruit? Nonne omnium hominum generosissimus ille *Hercules* ante *Thesei* amici adventum, fere animo fractus est. Et tamen hic *Orestes* non desperat; sed se ipse mortuum iudicat; et, ut *εμπνέσαις* moveat, hortatur illam sibi, tanquam mortuo et sepulto, lacrymas profundere.

Barnes.
 1331. De hiatu, quem faciunt voces
 εἰς — εἰ, vid. de *Vers.* *Dochm.* p. 81.

Schdl.
 1332. ss. Hoc ordine edidit *Victor.*

εἰ καὶ οὐκ
 χαίρειν ἔχουσιν

- OP. Οὐκ ἔτι σ' ὄψομαι. 1340
- 1330 ΗΛ. Οὐδ' ἰγὼ εἰς σὸν βλῖφαρον πελάσω.
 OP. Τάδε λοίσθιά μοι προσφθίγματα σου.
 ΗΛ. ὦ χαῖρε πόλις·
 Χαίρετε δ' ὑμεῖς πολλὰ πολίτιδες.
 OP. ὦ πιστοτάτη, στείχεις ἤδη; 1345
- 1335 ΗΛ. Στείχω, βλῖφαρον τέγγουσ' ἀπαλόν.
 OP. Πυλάδῃ, χαίρειν ἴδι· νυμφεύου
 Δίμας Ἑλίκτρας.
 ΔΙ. Τοῖσδε μελήσει γάμος. ἀλλὰ κύνας

Ore. Non amplius te videbo.

1330 Ele. Néc ego posthac in tuum conspectum veniam.

Ore. Hæc ultima mihi tecum colloquia.

Ele. O vale, civitas,

Vale et vos longum, mulieres concives.

Ore. O fidissima, jam abis?

1335 Ele. Abeo, teneras humectans palpebras.

Ore. Pylades, latus abi, illi que desponsum abduc

Corpus Electræ.

Cem. Hisce curto erunt nuptiæ: sed canes

πολλὰ εὐαῖναι.

OP. Ἐ συνεσθες,

στείχεις ἔδη;

χαίρειν — ἔπει] Quatuor sunt bases anapesticæ, [ut sunt in ed. Victor, ita edidit Beck.] e quibus dimetri duo constitui debent. *Heculi.*

1336. α. στείχεις ἔδη; ΗΛ. Στείχω, βλῖφαρον τέγγουσ' ἀπαλόν.] Quod supra sæpe dixi, Euripidem, ut semper sui similem, sic in hac fabula, quasi de illius legitimatione criticorum objectiones prævidisset, præcipue characterum suum impressum habere, id nunc ex unico hoc loco (καὶ εὖτοις ἐς μετρίαν) indicabo. Ita enim ipse hic auctor in *Medea* ad finem v. 1391. ΜΗ. Στείχει πρὸς δίκην, καὶ δέσν' ἄλκιον. ΙΑ. Στείχω, δὲσν' ὅς' ἄμειντα καὶ δίκην. *Barnes.*

1337. Δίμας Ἑλίκτρας.] I. e. Ἑλίκτραν. Vide ad *Iphigen.* Aul. v. 417. *Barnes.*

1338. α. Τῶνδε μελήσει γάμος· ἀλλὰ κύνας
 Τάδε δ' ἐσθλόν, ἐνὶ σ' ἰδ' Ἀδωνί.
 Δοκίμ' ἔχει ΠΑΛΛΟΥΣ' ἰοὶ εὖ

χυρδίζαντες, χυρδὸν αἰσῶσι
 Δοκίμ' αἰσῶσι ΚΑΡΠΙΟΝ ἔχοντες.

Canes illas Furias esse totis apparet; *Stygios canes* Lucan. Lib. VI. 753, sic vocatas, quia hominum sceleribus insigilant, tanquam speculatrices et vindices facinororum et sceleris, ut Cicero ait de *Natur. Deor.* III. 18. vide *Pindar.* Ol. II. 73. *Rhunken.* *Epist. Crit.* I. p. 59. *Schneider.* *Pericul. Crit.* p. 86. sqq.— In his versibus primum ἔχεις βέβηλας' ἰοὶ εὖ insolentius dictum, neque forsitan ab Euripide profectum est. Musgravius quidem vitium in hac voce latere suspicans tentavit: ἐρίλλαν' ἰοὶ εὖ. Equidem malim:

Δοκίμ' ἔχει ΠΑΛΛΟΥΣ' ἰοὶ εὖ.

Troades, v. 326. Πάλλας πρὸς αἰσῶσι, et simili metaphora in *Bacchis*. 654.

Δοκίμ' αἰσῶσι ἔχοντες.

Pro χυρδίζαντες *Reiskius* conjectit εἶναι εὐχρδίζαντες εἶναι εὐχρδίζαντες quæ *Dro-*

- 1340 Τάσδ' ὑποφύγων, στείχ' ἐπ' Ἀθηνῶν.
 Δεινὸν γὰρ ἔχιος βάλλουσ' ἐπὶ σοὶ
 Χειροδράκοντες, χρωῖτα κελαιναῖ,
 Δεινῶν ὀδυνῶν καρπὸν ἔχουσαι.
 Νὰ δ' ἐπὶ πότον Σικελὸν σπουδῇ
 Σώσονται νεῶν πρῶρας ἐνάλους·
 1345 Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλαγκὸς,

Has vitaturus, ito Athenas.

- 1340 Terribili enim gradu in te contendunt
 Manus draconibus armatas habentes, corpore nigrae,
 Dolorum dolorum stimulos moderantes.
 Nos vero ad mare Siculum celeri studio,
 Servaturi proras proborum in mari:
 1345 Per aetheream vero meantes plagam,

cones circum se in spiras contrahunt, ut apud Apollodor. l. 6. 3. εὐὰ δὲ ἀπὸ μαρῶν στείχοντες ἔχιοι ἰχθυῶν, et Virgil. *Æn.* XII. 879. *Megaron* — paribus revolvit serpentium spiras ventosque attulit alas. Ad vulgata praestat. Quae enim manus i. p. pentibus armatas habebant Eumenides haud male χειροδράκοντες, dracones pro navibus habentes appellari poterant. Sed navis haeret in verbis

Δεινὸν γὰρ ΚΑΡΘΟΝ ἔχουσιν.

protius enim ignoro quis hic sit dolorum fructus, quem Furiae habere dicuntur. Musgravius praeterea hanc phrasin neque notam sibi neque intellectam esse fatetur. Quare forsitan corrigendum

Δεινὸν γὰρ ΚΑΡΤΟΝ ἔχουσιν.

quibus gravissimorum potestas est dolorum, quos hominibus infligunt. Eurip. *Hecuba*. 68.

Τὶς εὐὲ ἱερῶν δαμάτω ἔχιν ἀρέται.

Bacchae. 1026.

Ὁ Δαίμονας, ἢ Δαίμονας αἱ θεῖαι
 ἀρέται ἔχουσιν ἱερῶν.

Alpheus Mitylenaeus. *Epigr.* VI. in *Anal.* V. P. T. II. p. 129.

Νεῶν δαίμονας ἢ ἔχουσιν ἀρέται, ἵνα δαίμονας καὶ μύθους Εὐδωκίᾳ ἀμφακροῦ ἐκείνῃ.

Jacobs.

1339. στείχ' ἐπ' Ἀθηνῶν.] Ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. Sic et Thucydides et Herodotus passim usurpant τὴν ἐπὶ cum genitivo loco accusativi, q. i. communiter usurpantur. Vid. *Æmil.* Portum in hanc locum. *Barnes.*

1340. βάλλουσ' Ἀν στείλλουσ' ἰσὶ ἐπὶ.

Musgr. βάλλουσ'.] Nihil mutandum. Verbo fortiori uti ut poeta de horrendo Furiarum impetu, quae τανότις dicuntur a Sophocle ἡ δὲ τὴν αὐτὴν μακροταλὴ καὶ οὕτω σπᾶντι τῇ λαβείᾳ καὶ ταχὺ καὶ εἰσέττει, ut explicat Eudocia, p. 152. citante Loebekio ad *Ajac.* v. 834. *Scidf.*

1341. Χειροδράκοντες.] Ita Furiae vocantur, eo manus flagellis ex tortis serpentibus factis armatas. De qua re, ut et de omni Furiarum apparatu, et graephica earum descriptione, vide quae nos ad *Herc.* v. 873. *Barnes.*

Χειροδράκοντες non debet tentari. Serpentes enim Furiae manu gestabant.

Scidf.

Num σπειροδράκοντες, quae dracones accunt et pons se trahunt, aut σπειροδράκοντες, quae dracones circum se in spiras contrahunt. *Reisk.*

1342. καρτὶς ἔχουσιν.] Phrasin neque

Τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομαι
 Οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον
 Φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν
 Ἐκλύοντες μόχθων, σάζομεν.
 Οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελείτω,
 Μῆδ' ἐπιόρκων μετὰ συμπλείτω,
 Θεὸς ἂν θεῖστοις ἀγορεύω.

1360

1350

Implis quidem non auxiliamur:
 Quibus vero pietas, et justitia est
 Grata in vita, illos gravibus
 Liberantes laboribus servamus.
 Sic igitur injuste agere nullus velit,
 Neque cum perjuriis naviget,
 Ego qui Deus sum, mortalibus hoc edico.

1350

nota mihi, neque intellecta. Legendum forte *αἰσιν* *αἰσῶμαι*, stimulus regentes.

Mug.

καρσὶν ἰχθυῶν] Potest explicari fructum capientes e doloribus, sive gaudentes doloribus. Simili modo pinguntur Furis ab Æschilo, veluti Eum. 248.

ἐνὶ θεῖστοις αἰσῶμαι *μετὰ συμπλείω*.

ibid. v. 300. καὶ ζῶν *μετὰ συμπλείω*, et v. 185.

Ἐξ ἀσπίτος,

αἰσιν ἰατρῶν *λετ' ἀσπίτος* *διωγ*
εὐεργετῆς ἰχθυῶν]

Hanc explicationem secutus est vetus Latinus interpres, qui reddit: *divis quas pascuntur doloribus*. Verior tamen videtur altera explicatio: a quibus qui fructus proceunt sive capitur, sunt dolores, *ἀπ' ὧν δ' ἀσπύσσονται* *αὶ ἐκδύσανται*, *ἰσχυρὰ ἰλίαν* *εὐεργ*. Proprium enim hoc erat Furis, dolores excitare. Male Musgravius conjicit *αἰσιν* *αἰσῶμαι*, stimulus regentes. Scidl.

1344. *Σώοντι τῶν*] Ita Ed. Victor. MS. β. *σῶοντι τῶν*. MS. γ. *σῶοντι τῶν*. Barnesius *σῶοντι τῶν*. Emendandum, ni fallor, *σῶοντι* *ἰσχυρὰ* ab *ἰσχυρῶν*. Hesychius: *ἰσχυρῶν*, *σπασμῶν*, *ἀγασμῶν*, *εὐεργετῶν*, *ἰσχυρῶν*. De prosodia vide quæ in simili re diximus supra ad v. 497.

Voc. VII.

M m

ἰσχυρῶν] Ed. Victor. et omnes MSS. *ἰσχυρῶν*. Mug.

σῶοντι τῶν] Ita Barnesius. Victorius *σῶοντι τῶν*. MS. β. *σῶοντι τῶν*. MS. γ. *σῶοντι τῶν*, quas corruptelas Barnesii lectionem confirmare, miror Musgravius non vidisse. Etiam Hugo Grotius dudum rescripserat *ἰσχυρῶν*.

Pro *ἰσχυρῶν* corrupte Edd. Victor. et omnes MSS. *ἰσχυρῶν*. Illud jam restituit Hugo Grotius. Scidl.

1347. *ἰσιν* pro *ἐν ἰσιν*, quod metrum non admittebat. Vide ad v. 431. Scidl. *Οἱ*, ed. Victor.

1350. *μολῶν*] Idem quod *μολῶν*, sit autem a *μολῶ* *ἰσιν*, *μολῶν*, ut a *μολῶ* *ἰσιν*, *μολῶν*, ab *ἰσιν* *ἰσιν*, et ab *ἰσιν* *ἰσιν*, quare non erit, ut Jo. Miltonus corrigeret in *μολῶν*. Barnes.

μολῶν] Ita Schæferus, ut voluerat Jo. Miltonus. Vulgo *μολῶν*. [Ita ed. Victor.] Scidl.

1351. *Μετ' ἰσχυρῶν μετὰ συμπλείω*] Huc refer historiam Jonæ propheta, cuius peccati causa tota navis periclitabatur. Huc item illud: *Ἀσπύσσει σπασμῶν εὐεργετῶν*. Huc denique illud Horatii Carmin. Lib. III. Od. 2. *Petebat*, qui Ceteris sacrum Fulgoris arcana, sub isdem *Sit trobibus, fragilisque necum Solat phasclum*. Barnes.

μετ' ἰσιν, ed. Victor.

ΧΟ. Χαίρετε· χαίρειν ὃ ὅστις δύναται,
Καὶ ξυττυχία μὴ τινι κάμνῃ
Θητῶν εὐδαίμονα πρᾶσσει.

1355

1365

Chs. Valet. Valere autem quiaquis potest mortalium,

Et infortunio nullo laborat,

1355

Beate agit.

1353. Χαίρει· χαίρειν, &c.] *Gaudete, quibus gaudere datur, vacuumque malis ducere vitam, Licet hoc dixisse beatus.* Ita Grotius, excepto, quod *solvete* et *solvete* hoc in loco is dixerit pro *zoudete* et *gaudete, χαίρειν* et *χαίρειν*. Hæc salutandi et valedicendi formula Græcis usitatissima talem ortum habuisse fertur. Phidippides Atheniensis, ἡμεῖς, uno die a Marathonē post pugnam peractam currens, magistratibus hæc tandem locutus, χαίρετε, ἀνδρες, præ fatigatione continuo mortuus in terram cecidit. Hinc Cleon et Nicias post usi sunt in rebus suis lætis Atheniensibus per epistolas nuntiantibus. Pythagoras et Epicurus Τῷ αἰνῷ usurparunt; Plato Εἰ ἡδέως prætulit, ut corpori et animæ communius. Vido Lucian. de lapsu in saltatione. Et Luciano quidem ingenii laus nequaquam deneganda. At abunde constat, Homerum

hanc salutationis formam usurpasse occingentis ante pugnam Marathoniam annis: ita Iliad. α. v. 334. Χαίρειν, ἄνδρες, διδὲ δ' ἄγγελλαι; et hæc forma χαίρει et χαίρειν apud hunc poetam plus quadragies occurrit. *Bornes.*

Hæc verba videntur ad spectatores esse dicta. Continent enim usitatam salutandi formulam. *Reck.*

1355. εὐδαίμονα non accusativum singularis puto, intellecto *τίνα*, sed neutrum pluralis loco adverbii εὐδαίμονως. *Scidf.*

ἡδέως ed. Victor.

Apud Stobæum tit. 49. ed. Grot. ex hac Tragedia laudantur hi versus, qui in ea non legantur:

Ἦ γὰρ ευφρανὲς σπέρματις ευφρανῆς
Διὸς ἱερῆς, δὲ πολυαἰὲς αἶψα.

Heath.

ΤΕΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΤ ΔΑΝΑΗ.

M m 2

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΔΑΝΑΗΣ

ὙΠΟ ΘΗΣΙΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΝΕΣΙΟΥ.

ἈΚΡΙΣΙΟΣ, Ἄργους ὢν βασιλεὺς, ἐξ Εὐρυδικῆς, τῆς Λακιδαιμόνιος, Δανάης ἔχει θυγατέρα, καλλίστην εἶναι. Ὅστινες δὲ χρησθησάμενοι περὶ ἀρεῶν παιδὶν γνώσεις αὐτῷ ἐ Φαῖβος ἔρη, γινώσκουσιν αὐτὰ ἐκ τῆς θυγατρὸς. Ἐς αὐτὴν ἀπακτινῶν. Δείσας οὖν Ἀκρίως τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας χάλκῳ, τὴν Δανάην κατέκλειστον ἐρύλαττι. Ταύτης ἐρασθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ οὐκ ἄλλως ἔρχει, ὅπως μυχθεῖ αὐτῇ, μεταμορφωθείς εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τῆς ὀφρῆς εἰς τὴν τῆς παρθένου εἰσὺν κέλσους, συνελθὼν αὐτῇ καὶ ἐγκύμονα ἐπαίησιν. Ἐξήκοντος δὲ τοῦ χρόνου, ὁ Περσεὺς ἐγενήθη. Τοῦτο μαθὼν Ἀκρίως, καὶ μὴ πιστεύσας, αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐρριμῆσθαι, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ πατρὸς εἰς λάρακα βαλὼν ἔρριψεν εἰς θάλασσαν ἰδοῦσαι δὲ ταῦτ' αἱ Νηρηίδες, καὶ κατελιέσασαι διὰ τὸ γυναικὸς, ἐμβάλλουσι τὴν παρθένον εἰς δίκτυον Σερφίῳ ὀλίγων κρητίζων περιεσώθη ἥ τι μήτηρ καὶ τὸ βεῖρος ὑπὸ Δίῳτος, ἀδελφεῷ τοῦ Πηλεΐδου, τῆς Σερφίῳ, μῆτις τῶν Κυκλάδων, βασιλῆως.

Ἡ Σκεπὴ τοῦ Δραμάτος ἐν Ἀργεὶ καὶ ὁ μὲν Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων σπυρογίμνι δὲ ὁ Ἐρωτὴς.

ACRISIUS rex Argorum, ex Eurydice, Lacedæmonis filia, natam habuit Danaën, excellenti forma. Post autem illi, oraculum de mascula prole consulenti, respondit Phæbus, puerum de filia oriturum esse, qui illum sit occisurus. Hoc Acrisius metuens, æneo sub terra cubiculo constructo inclusam Danaën custodiebat. Hujus amore captus Jupiter, cum alias nesciret, quomodo cum ea misceri posset, transmutatus in aureum imbrem, et per impluvium in virginis sinum delapsus, cum ea concubuit et gravidam fecit. Tempore autem procedente, Perseus natus est. Hoc cognito, Acrisius, minime credens, illam a Jove compressam, filiam una cum ejus puero in arca conclusam in mare projecit. Hæc Nereides conspiciatæ, et ob id, quod acciderat, eorum misertæ, arcam in Seriphiorum piscatorum retia intulerunt. Et hinc servata est materque et infans a Dictye, Polydectæ, Seriphi, insulæ cujusdam ex Cycladibus, regis, fratre.

Scena Fabulæ in Argis. Et Chorus constat ex indigenis virginibus. Mercurius autem prologum agit.

M m 3

ἽΠΟΘΕΣΙΣ ΔΑΝΑΗΣ.

ARGUMENTUM MUSGRAVIL.

ἸΑΚΡΙΨΙΟΣ Ἄργους ὢν βασιλεὺς, κατὰ χρησάνδῃ τινα τῇ παιδα Δανάην κα-
τάκλεισται ἐν ταῖς σπηλαιῶσι ἐφύλαττε καλλίστην οὖσαν ἢ ἱρακλίδης ὁ Ζεὺς, ὅσαι
οὐκ εἶχε ὅπως μυχθαίῃ αὐτῇ, χρυσὸς γυνήματος, καὶ ζυγὶς διὰ τοῦ τήγους εἰς τὸν
κλίπαι τῆς παρθένου, ἐγκλίμειν ἐποίησιν ἐξήκοντος διὰ τοῦ χρόνου βεῖρος ἐν Περ-
σία ἴσκει. Τοῦτο μαζὶν Ἰακρίσιος, εἰς κλιῶν ἀμφοτέρους, τῇ τε μητρί, καὶ τὸ
βεῖρος, ἐνέειλε, καὶ κλιῶν ἴσκειν κατὰ τῆς θαλάσσης· ἰδοῦσαι διὰ ταῦτ' αἱ
Νηρηίδες, καὶ καταλήσασαι τὸ γυνὸς, ἐμὲλλανται τῇ κλιῶν εἰς δίκτυα Σι-
μφίου ἀλίων κρήνῃσι περιστάθῃ ἢ τε μήτηρ καὶ τὸ βεῖρος ὅτι ἀδελφῶν Περ-
σιὸς ἀπομάχῃ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ
 ΔΑΝΑΗ.
 ΤΡΟΦΟΣ.
 ΑΚΡΙΣΙΟΣ.
 ΑΓΓΕΛΟΣ.
 ΧΟΡΟΣ.
 ΑΘΗΝΑ.
 Προλογίζετο ὁ Ἑρμῆς.

MERCURIUS.
 DANAE.
 NUTRIX.
 ACRISIUS.
 NUNCIUS.
 CHORUS.
 MINERVA.
 Prologum autem agit Mercurius.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΔΑΝΑΗ.

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

PRÆTER generale hujus Fabule Argumentum, quod supra dedimus, non est, ut quis amplius a nobis expectet; cum enim ne scena quidem una aliqua supersit integra, ridiculum esset Actus ullius sensum hic dare velle. Quæ prologus autem nos docet, hæc fere sunt; Acrisium decrevisse, si revera filia ejus prægnans fuerit deprehensa, ut primum partum ediderit, utrumque mari exponere in arcula, infantem simul et matrem. Quare, cum jam Danaë puerpera sit facta, Mercurius a Jove missus venit, ut illi animum confirmet; ne ex dolore, ad partus infirmitatem accedente, deficeret. Chorus inverteo de domini sui rumore turbatus ad fores exspectat, ut certior de illius periculo fiat; cum subito Acrisii adventa fagitur, qui mirum in modum ira effervescens diras tragedias excitaturus videbatur; cum filum textas subito abrupit. Cetera, quæ infra sequuntur, Fragmenta sunt ex Stobæo, Hægonis Grotii Excerptis, Athenæo, Clemente Alexandrino, Justino Martyre, Plutarcho, Macrobio, Johanne Mourio, Strabone, Longino, Eustathio, Schollasticisque aliis.

ἙΡΜΗΣ.

ΔΟΜΟΙ μὲν οἷδ', εὖ περ γὰρ τ' ἐρύματα χθονός,
 Οὐκ ἐν πολυχρύσοισιν ἤσκηται χλιδαῖς.
 Ἀρχὴν δὲ τῶνδε, καὶ Διὸν ἰδρύματα,

MERCURIUS.

Domus quidem hæc, pulchrisque turribus cincta propugnacula hujus agri,
 Non opulenti ornata sunt deliciis:
 Imperium vero horum, et Deorum templa,

Euripidis Danaëis prologum et fragmenta vertit etiam Francogallice Prevostus. Beck.

De hujus Tragediæ Choro v. Pollux. Onom. IV. 3. *Ἡοὺλ*.

1. Valde corruptum est totum hoc fragmentum, maximeque circa initia, ubi clausula duæ, altera alterius locum occupant. Quis enim unquam regem dixit εὖ Διὸν ἰδρύματα ἀλεχίαι. Locus sic forte constituendus et scribendus:

Δίμου μὲν οἷδ', καὶ Διὸν ἰδρύματα
 Δίμου, ἃ πολυχρύσοις ἡσκαται χλιδαῖ.

Ἀρχὴ δὲ τῶνδε, εὐπερ γὰρ τ' ἐρύματα χθονός
 Ἀκρίσιου δώμας, ἐν τούτοις οὕτως γὰρ.

Ἀρχὴν Δίμου Argia commemorat Soph. Electr. v. 7. Sensus est: *Edes hæc et deorum templa, quæ aurcis deliciis exornantur, Locos audistis. Musg.*

Δίμου μὲν οἷδ',] Non dicit hic πόλιν, Argos aut Mycenæ pauperes esse urbes: adeo enim Homero contradiceret, qui expressis verbis vocat divites Mycenæ, *Iliad.* ε'. v. 180. Ἴδ' αὖτ' ἐν βασιλῆα πολυχρύσους Μυκῆνας. Sed hoc vult: *Politi hujus et urbis mœnia non tam pul-*

- 'Ακρίσιος εἴληχεν τύραννος τῆσδε γῆς.
 5 "Ελλησι δ' Ἄργος ἡ πόλις κικλήσκεται.
 Οὗτος δ', ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθεῖς,
 Πυθῶν ἀφίκετο, καὶ λίγει Φοῖβον τάδε·
 Πῶς ἂν γίνετο σπέρμα παιδὸς ἐν δόμοις,
 Τίνος θεῶν, βροτῶν τε, πρευμαίνουσ' τυχαῖν.
 10 Κεῖνος δὲ δυσζύμβλητος ἐξήνεγκ' ὅσα·
 "Εσται μὲν, ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος
 Οὐκ ἐξ ἱκίνου· πρῶτα γὰρ θεῶν σποράν

Acrisius obdinet princeps hujus agri.

- 5 A Græcis vero Argos hæc urbs appellatur.

Hic autem, masculæ prolis procreande desiderio captus,
 Pythonem adit, et dixit Phoebus hæc:

Quoniam modo semen filii in ædibus existeret,
 Quem deorum mortaliumve propitium nactus?

- 10 Ille vero perobscuram edidit vocem:

Erit quidem, erit masculæ prolis fatus

Non ex illo susceptus. Primum enim fœmineum semen

chra et splendida, quam durabilia sunt
 facta ex ferro et adamante, a Cyclopiis
 nempe constructa, ut superius diximus;
 præsertim ad Electr. v. 1158. Hercul.
 Fur. v. 939. et v. 15. Est autem mira
 et imaginis ellipsis; nam versus totus vi-
 detur intelligi, in hunc sensum: 'Ἄλλ' ἢ
 περιμύχεται κελεύεται τίνας. Barnes.

4. τύραννος] Vox Τύραννος Veteribus
 erat nomen honestum, quamvis Homero
 ignotum. Ille enim de regum pessimo
 loquens βασιλῆα vocat, Odys. ρ'. v. 84.
 Εἰς "Εχρην βασιλῆα, βροτῶν δολέματα κέρ-
 νει. Græci autem, qui rebus publicis
 fere favebant, cum et eorum finitimi
 reges mali plerumque essent, paulatim
 hanc vocem, quæ simpliciter regem sona-
 bat, in sequiorem partem flectebant; adeo
 ut tandem vel legum violatorem, vel im-
 perii raptorem ac invasorem, vel nefarium
 et sanguinarium principem, significaret.
 Hoc in loco primitivum habet et bonam
 significationem. Et ita Virgilius ipse,
 qui Veterum erat accuratus imitator, de
 pio et justo rege, Æneæ nempe, usurpat,
 Æn. Lib. VII. v. 266. Pars mihi Pa-
 cis erit dextram tenuisse Tyronni. Barnes.

6. σ. Οὗτος δ' ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθεῖς
 Πυθῶν ἀφίκετο.] Quomodo Acrisius ora-

culum de prole mascula obtinenda con-
 sultavit, vide Apollodor. Biblioth. Lib.
 II. c. 4. §. 1. et Græcum hujus Fabulæ
 argumentum, quod partim ex Apollodoro,
 partim ex veteri imperfecto argumento,
 compegimus. Barnes.

7. Πυθῶν ἀφίκετο.] Ἡ Πυθῶ, ut ἡ Ἀρ-
 τή, et ἡ Πυθῶν, antiquum nomen Del-
 phorum, de qua re videatis Eustathium in
 Homer. Iliad. β'. v. 519. Ὁ Κυνέριος
 ἴχνη Πυθῶν ἐν περιέχεται. nempe fol.
 274. lin. 11. Vel a πυθάνισμα, ob oca-
 culum, vel a πυθῶ, putreo, vel a Πυθῶν,
 draco, &c. Barnes.

9. περιμύχεται] Περιμύχεται, idem ac Περὶ-
 μύχεται et περιμύχεται, a περιμύ, περιμύ, περιμύ,
 et μύχεται. Dicitur et ἰομύχεται et ἰομύχεται in
 eundem sensum pro ἴσας. Barnes.

10. Κεῖνος δὲ δυσζύμβλητος ἐξήνεγκ' ὅσα.]
 Δυσζύμβλητος, δυσζήμιμος, δυσζήμιος, δυσ-
 ζήμιος, difficilis conjectura, ob ambigui-
 tatem, qua, ut alii Gentium Dii, sic Ap-
 pollo præcipue oracula sua involuta ede-
 bat. Unde et Ἀεζίας dicitur, ut nota-
 bamus ad Iphigen. Taur. v. 13. Barnes.

14. Εἰς τὴν ἀρσένου γυναικα, καὶ μὴ γυναι-
 κα δὲ.] Τὴν γυναικα, ἢ τὴν γυναικα
 ἰσχυρῆτα, γυναικα, ἀλλ' οὐκ, ὅτι τὴν ἰσχυρῆτα
 δὲ, γυναικα. Ita paulo post v. 33. Ἡ δ' οὐ

- Φῦσαι δῆσαι· κἄτα πῶς κίη ποτὶ,
 Εὐνὴν κρυφαίαν γινούσα, καὶ μὴ γινούσα δὴ,
 15 Ὑπόπτερον λείοντα τίξεται πατρὶ,
 "Ὅς τῆσδε γ' ἄρξει θατίρας πολλῆς χθονός.
 Τοιαῦτ' ἀκούσας Λοξίου μαντιύματα,
 Γάμων ἀπείχειθ'· ὁ μὲν δὲ γιέ τίκτει λαδῶν,
 Πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικώμενος.
 20 Δανάην δὲ πρῶνόμασε τῇδ', ὅθ' οὐνεκα
 Πολὺς παρῆλθεν εἰς γοῆν παῖδων χρόνος.

Procreare oportebat. Deinde vero illa feminis tandem,
 Cubile clandestinum cognoscens, et non cognoscens tamen,

- 15 Alatum leonem pariet patri,
 Qui huic agro imperabit, et alii multo.
 His Phoebæ oraculis auditis,
 Ab usu uxoris abstinuit: tendem vero oblitus gignit,
 A presenti cupiditate victus.
 20 Danaën vero nominavit hanc, quia
 Multum tempus præterit ante liberorum genturam.

μὴ γινῶσα εἰς κρυφαίαν ἔλει, κίλῳσι
 τὴν εὐνὴν κρυφαίαν γίνεσθαι. *Bornes.*

15. Benteleus, Vir summus, Epistola
 ad Millium, p. 14. "Cum metri ratio,
 tum res ipsa flagiat, ut *ὑπόπτερον* scribamus,
 non *ὑπόπτερον*. Quis non alatum
 Perseum et in libris legit, et in pictis ta-
 bulis vidit?" *λέοντα*, ut Lycophron, v. 33.

Μαυγ.

'*Τρίσσερον λείοντα*] Leunculum, quasi
 sub alis fovendum ob infantiam. Ita lego
 pro *ὑπόπτερον*, quod versus ipse repudia-
 bat. Hoc autem verbum, *ὑπόπτερον*
 nempe, de teneræ ætatis prole scriptissime
 Euripides usurpat; ut Herc. Fur. v. 71.
 et Androm. v. 441. Leonem autem vo-
 cat Perseum ob ferociam bellicam, et
 quod avo futurus esset, licet imprudens,
 exitio. Ita unus ex filiis Eduardi Tertii,
 dux nempe Clarentiæ, dictus erat Leonel-
 lus in omen bellicæ virtutis; de quo nos
 in Historia nostra Eduardi Tertii, præ-
 sertim Lib. IV. c. 3. fol. 718, &c.

Bornes.

16. Pro θατίρας Heath. legit χθονίρας.

Beck.

18. Γάμων ἀπείχειθ' Subaudi ἴσθ', diu,
 vel aliquandiu; unde etiam putatur Δα-
 νῆε nomen habuisse; vid. infra ad v. 20.

sed, ut apparet ex Pausania et Apollodoro,
 quod etiam in Græco hujus Fabulæ argu-
 mento notavimus, non prorsus in omne
 tempus matrimonio abstinuit Acrisius:
 uxorem enim habuit Eurydicen, Lacedæ-
 monis filiam, ex qua Danaën genuit.
 Γάμων enim simpliciter aliquando pro τὰ
 ἄφρονημα. Mallem sane ita exponi, ut in
 Latina versione nunc scriptis, γάμων pro
 χρόνος γάμων, ἢ γαμενῶν, ut sit sensus:
 γυναῖκα ἔχων, ἔργα αὐτῆς ἀπέχειται, ἵνα ἂν
 ἔσται ἀπογόνος γενεῖς θυγατέρα, &c.

ἢ ἢ γι μὲν] Ita lego, cum olim ἢ μὲν ἢ
 γι scriptum erat, insigni versus injuria.

τίκτει] Γενῶ. Quod τίκτει, vox mu-
 lieribus propria, aliquando et viris tribu-
 tur, satis probavi ad Iphigen. Aul. v.
 639. et 474.

Λαδῶν] Subaudi ἵαται, et ita sume, ut
 α λαδῶν significet, ὀδύς; solempis
 enim, cupiditate alicujus rei vici, moni-
 torum saluberrimum oblivisci. *Bornes.*

20. πρῶνόμασι] Nec metro hæc vox,
 nec sensui, satisfacit. Cur enim πρῶνό-
 μασι potius quam ὀνόμασι? Anne adeo
 Acrisius hoc ei nomen, antequam in lu-
 cem ederetur, sive mari, sive feminæ, in-
 didit? Legendum, si fallor:

- Ἐν παρθενῶσι δ' εὐδύς, οἷς ἰδεύματα,
 Δίδωσιν Ἀργείαισιν εὐφρουρον πόραις,
 Εἰς ἀνδρὸς ὄψιν εὐλαβοῦμαιτος μολεῖν.
 25 Εἶδ' ὥς ὁ μακρὸς ἤξανε ταύτην χρόνος,
 Καὶ κάλλος εἶχεν ἱξοχοι καδ' Ἑλλάδα,
 Φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατὴρ
 Εὐνῇ συνελθεῖν λάθρα πως ἤβουλετο.
 Σαφῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων, εἰς μηχανὴν

Confestim autem in virginalibus conclavibus, quæ ædificavit,
 Dat Argivis custodiendam puellis,
 In viri conspectum cavens ne veniret.

- 25 Deinde vero cum longum tempus hanc augeret,
 Et formam haberet eximiam in Græcia,
 Amore ineluctabili Jupiter pater correptus
 Toris congredi clam cum ea cupiebat.

Aperte vero cum ei rem persuadere non posset, ad machinam doluntque

Διόνειο ἔκδοματι τὴν —

Barnesius edidit *συνόμασται*. Nec dubitari potest, quin melius hic conveniat aoristus, quam imperfectum. *Musg.*

20. α. Διόνειο δὲ *συνόμασται* τὴν, 29' εὐ-
 νῆα Πέλοδ' *παρῖλθαι* εἰς γυνὴς *σκαλὲς* *χρῆ-
 ναι*.] Ita, quod supra dixi ad v. 18. Ipse
 poeta huic etymologie videtur favere, a
 δὴ Διόνειο.

29' εὐνῆα.] De hac locutione vide quæ
 nos ad Ion. v. 664. "Ὁδ' εὐνῆα" *ἀδόντων*
ἱζόντων μὲν Οἰκῶ. *Barnes.*

συνόμασται scribit Heath. quia Σ gemi-
 natum non est Atticæ dialecti. *Beck.*

22. α. Ἐν παρθενῶσι ἔιδεθ' οἷς ἰδεύμα-
 τα, διδωσὶν Ἀργείαισιν εὐφρουρον πόραις.] Οἷς
 pro εὖ Atticæ: Ita enim relativum eodem
 casu solet gaudere, quo antecedens;
 de qua re nos monuimus ad Ion. v. 32.
 De virginali autem subterraneo Danæ
 cubiculo, ex ære structo, præter quod
 diximus in argumento, Apollodorus et
 alii, Horatius Carm. Lib. III. Od. 15.
*Inclusam Danæm turris olivæ, Robus-
 topus foret, et ceterum connexi Tristes*
*cubibus manerant ætis Nocturnis ab adul-
 teris: Si non Acrisiam, virginis abdita*
*Custodem posuimus, Joviter et Venus Ri-
 sissent:] fore enim tutum iter et patens*
Conversio in prædium Dæo. Huc refert
 Pauli Silentiarii Epigram. Antholog. Lib.

VII. fol. 453. *Χρίστου ἀφαιέντους διτρά-
 γων ἔργον κατέλει Ζεὺς, λαλὲς δακτύλος χαλ-
 κιδάτης θαλάσσης.* &c. Quod autem
 virginis caute in Παρθενῶν custodiri vo-
 lebant, omnibus notum et nobis supra de-
 claratum ad Iphigen. Aulid. v. 678.
 Παρθενῶν autem dicuntur conclavia vir-
 ginalia, sive loci, in quibus virginis asser-
 vabantur, quod et παρθενῶν ποιεῖσσι di-
 citur, ut mulierum conclavia vocabantur
 Γυναικῶν, et Γυναικῶν et Γυναικωνίδες.
 Turcis appellantur *keraghis*. *Barnes.*

23. εὐφρουρον] *Μαλὴν ἡφρουρον.* *Musg.*
 διδωσὶν Ἀργείαισιν εὖ φρουρὸν πόραις.]
 Quod corruptum extat apud Plutarch.
 II. p. 1044. F. 36. F. Vulgo εὐφρουρον.
 Sophocl. (Ed. Col. 917. Ἀγῶν τὰ (Vul-
 γο ἄγῶνα) φρουρὸν ἀλλαν ἱερῶν. Eurip.
 Heraclid. 888. χαῖρε καὶ μίμνε! ἡμεῖς ὁ
 πρῶτος ὄψας, ἡμεῖς ἡρχόμενοι λόγῳ. Ἐλπίδι-
 ρῶντος μ'. *Por.*

27. ἀφαιένται] *Μαλὲ* Ed. Commel.
 ἀφαιένται. *Musg.*

28. λάθρα πως] Ultima in λάθρα syl-
 laba produciunt. Ion. v. 343. et v. 360.
 Lego igitur λάθραϊναι. [Ex Heath.]

Musg.
 ἡβούλετο.] Pro ἡβούλετο, Atticæ: sic
 ἡμύλατο, pro ἡμύλλαι. Vid. ad Helen. v.
 751. *Barnes.*

30. ἀπορεῖ χρόνῳ] *Αἰώνιος* rudē et ig-
 nis *capere*; nimirum quia in metallis adeo

- 30 Τοιάνδ' ἐχάρησ', ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγώς,
Ποσειδὸν εἰδὼς τοῦτο κτῆμα τοῖς βροτοῖς,
Διὰ στίγους ρεύσειεν ἐν χερσὶν κόρης.
'Η δ' οὖν, μὴ γνοῦσα τὸν κικρυμμένον δόλον,
Κόλποισι τὸν θεὸν εἰσείοντ' ἰδίξατο.
35 Χρόνῳ δὲ αὐτῇ ὡς πατεῖδ' ἐγκύμονα,
Εἰς θαῦμ' ἐσθῆι, κάξ' ἐπὶ πλεγκτο σαφῶς,
'Ως εἰς τὸδ' ἦλθεν μέμψιν εὐλαβουμένη,

- 30 Talem venit, ut in aurum ignis expers conversus,
Quod hanc possessionem mortalibus optabilem esse sciret,
Per tectum flueret in manus puellae.
Illa vero non cognito occulto dolo,
Sinu Deum influentem excepit.
35 Tandem vero cum vidisset se gravidam esse,
In admirationem venit, et rem miram obstupuit,
Quod in hunc statum devenit, quum reprehensiones vitare studuisset,

purum invenitur, ut metallurgorum arte non indigens, vid. Diodor. Sic. Lib. 11. c. 50. Meminit etiam Antiphras Anthol. II. Steph. p. 46. Legendum tamen, eurythmiae gratia:

χρυσὸς ὡς ἄπυρος γεγώς.

Μουσ.

ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγώς.] Luge ἢ ἄπυρος.

For.

ἄπυρος χρυσὸς] Ἄπυρος fit hic ab α ἰν-
ισιῖνα, non autem negativa; ut sonet au-
rum igne purgatissimum; non autem rube-
et ignis expers; nec enim illud oculis a-
que blanditur. Barnes.

Heath. scribit: ἄπυρος ὡς χρυσὸς γεγώς.

Beck.

33. 'Η δ' οὖν μὴ γνοῦσα τὸν κικρυμμένον δόλον.] Ita Ed. Commel. ubi vitium metri emendari potest, legendo vel:

ἢ δ' ἀγνοῦσα τὸν κικρυμμένον δόλον.

vel, ut Pierseus loco citato:

ἢ δ' οὖν δὸς μὴ γνοῦσα τὸν κικρυμμένον.

Μουσ.

'Η δ' οὖν μὴ γνοῦσα τὸν κικρυμμένον δόλον.] Danaë novit absconditum nequaquam puta-
vit. Vide supra ad v. 14. Εἰδὼς ἐμφανῶς
γνοῦσα, καὶ μὴ γνοῦσα δέ. Barnes.

35. Χρόνῳ δ' αὐτῇ.] Ita lego pro δ' αὐ-
τῇ, eurythmiae causa. Barnes.

36. ἀξενσίπλεγκτο σαφῶς.] Proxima po-
ta ostendimus, σαφῶς cum sequentibus
non posse connecti. Hic autem sensum
constituit. Metrum quoque deformat
trochaeus in quinta sede. Lego:

ὡς θαῦμ' ἐσθῆι, ἀξενσίπλεγκτο σαφῶς.

Secum mirari caput, et rei odiositate ob-
stupuit. Sic τὸ γινώσκον ἰασηέντιαι, θαι,
Diod. Lib. I. c. 10.

Pierseus placet ἀξενσίπλεγκτο σαφῶς,
Verisim. p. 137. Sed aliud, ni fallor, est
σαφῶς, aliud σαφῶς. Respondet huic
Latīnorum valde, illi, violenter, cum im-
petu. Musg.

ἀξενσίπλεγκτο, σαφῶς] Ab ἰξενσίπλε-
σκω, verbo decomposito, quod multo satius
legendum iudico, quam quod prius male
legebatur, ἀξενσίπλεγκτο, cum s in fine
pedis, ante simplex e, produci commode
haud possit. Commia autem post σαφῶς
deleo et ante illud pono, ut sit haec dis-
positio: ἀξενσίπλεγκτο, ὡς ἐν τῇ σαφῶς
ἔλθῃ· ὡς εἰν ἀμφίλογον, ἀλλὰ σαφῶς, ἰγ-
νόρων εἴσα ἰλασσαι. Barnes.

36. s. Constructio est: καὶ ἰξενσίπλε-
σκω ἰλασσαι μέμψιν, ὡς ἔλθῃ σαφῶς
εἰς εἴδη, et animo perculsa est, reprehensio-

- Φυγῇ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὀρμαιμένη,
 Μαδῶν πατὴρ ἢν ἰγκατάκλειστοι δόμοις
 40 Ὀρεγῇ χολωθεῖς καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει,
 Ταλῆθ' ὅψι προσκοπούμενος μαδῆν,
 Καὶ ταῦτ' ἄληθῆ, καὶ σαφῶς ἔχοντ' ἴδῃ,
 Ἐγνώκει ἄμφω ποντίους ἀφίεναι,
 Τῇν παῖδα, καὶ τὸ τεχθῆν' ὧν δὲ γ' ἰστάλην,
 45 Μῦθους Δανάη τούσδ' εὐπροσηγόρους ἄγων
 Ἐκ Διὸς, ἀφίξομαι τάχιστα σημαίνων.
 Ὑπερίτην γὰρ οὔτα τὰπισταλμένα
 Πράσσειν προθύμως, ὅστις ἂν γ' ἦ ιουιχῆς.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ὁ καινοτρόπος οὗτος μῦθος

- Fuga vero clam ex hac terra abire cogitantem,
 Pater intelligens, conclusam in aedibus,
 40 Ira percitus, et tenebris occultatam servat,
 Veritatem aspectu prospiciens resciscere ;
 Et si haec vera et certa esse viderit,
 Decrevit ambos in mare projicere,
 Et filiam, et filium ejus. Quorum vero cognosce missus sum huc,
 45 Sermones Danae hos jucundos afferens
 A Jove, celerrime declaraturus perveniam.
 Ministrum enim existentem imperata
 Facere oportet alacriter, quicumque fuerit mentis compos.

CHORUS.

Quis novus hic sermo

non metuens, quasi scilicet hoc probrum
 admittat. Heath.

38. Lego, mutato versuum ordine :

φυγῇ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὀρμαιμένη,
 ὡς εἰς τὸν Φλῆθ, μέγιστον ἐλασθημένη,
 μαδῶν πατὴρ ἢν —

Patrie reprehensionis metus non erat
 causa admirationis, de qua in v. 36. sed
 fugae, de qua v. 38. Alterum tamen ex
 recepto ordine colligeres. Musg.

42. Legendum haud dubie :

ἀπὲρ ταῦτ' ἀληθῆ καὶ σαφῆς ἔχοντ' ἴδῃ.
 Musg.

ἀπὲρ ὡς ἔχοντ' ἴδῃ.] Ita disjunctim lego,
 pro σαφῆς, quod prius male obtinuit, ut

sit hic sensus: καὶ ὡς ἴδῃ ταῦτα, ὡς ἀπὸ λα-
 φῆς ἔχει, ἀληθῆ, καὶ σαφῆ ἔχοντα. Quod
 autem σαφῆ ponitur pro σαφῶς, ostendi-
 mus ad Electr. v. 894. Barnes.

43. Ἐγνώκει ἄμφω ποντίους ἀφίεναι.] Γε-
 νώσκω hic pro crevere, decerno, statuo. Sic
 Lucian. in Prometheus: ἔλας ἔγνωκε καὶ
 ἰσθῆν' ἰ Ζεύς. Sic Plutarch. ἔγνωκε ταῦτο
 καὶ ταῦτα. Et Xenoph. ἔγνωκε ἀδελφε-
 ῖς ἀρετὴν ἴδω, καὶ ταῦτα μὲν φίλοι εὖ σκω-
 νον, etc. Sic Chilon: ταῖς διαπραξίαις ἔγνωκε
 καὶ τὰς πύλας ἰσχυρῶς. Praeterea ἀγνω-
 σκω, quod proprie lego, apud Ionas
 etiam πείθω, suades, vel αἰκνύω, jubeo, sig-
 nificare solet, ut Herodotus: ἀγνωσάμενος
 βασιλεὺς στρατεύεσθαι, suades regi, ut bel-
 lum suscipiat. Ita fere Eboracenses nos-
 tri: I read you to do so and so, i. e. I ad-
 vise you. Barnes.

- 50 Κατ' ἱμῶν ἦκειν ἀκουάν;
 Ἐνθ' ἀσπερχὲς μενεαίνουσα
 Τοῖσδε δώμασι κοιράνου ἀμφίδοξος πιλάζω.
 Τίς δεσπότην ἱμῶν Δανάην
 Βάξιος ἔχει κατὰ πτόλιν;
 55 Ἦν μή ποτ' ὤφειλ' εἰς ὧτα φέρειν
 Ὁ πρῶτος τάδε φράσαι τολμήσας,
 Ὡς ἐγκύμων εἰληπται, χρᾶνδεῖσα λήπτροις
 Ἀνδρός' πατὴρ δέ μιν κλήσας
 Ἐν παρθενῶσι σφραγῖσι δέμας φυλάσσει.
 60 Ταῦτ' ἐτήτυμα μαθεῖν θέλω.
 Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τύραννοι χθονὸς τῆσδ'

- 50 Ad meas venit aures?
 Unde sedulo properans,
 Ad has regis aedes ancipiti animo pendens accedo.
 Quis dominam meam Danaën
 Rumor agitat per urbem?
 55 Quem utinam nunquam in aures meas tulisset,
 Qui primus hæc dicere nobis est ausus;
 Quod gravida sit deprehensa, polluta lectis
 Viri. Pater vero ipsam includens
 In virginilibus conclavibus, sigillis ejus corpus custodit.
 60 Hæc certo scire volo.
 Sed enim video regem hujus agri

44. κα. δὲ δὲ γ' ἰστέλλει—ἀφ' ἑταίρου τάχα—
 εν σμασίν. Læge δὲ γ' ἰστέλλει.
 Apud Stobæum Floreleg. 10.
 ἐρίεσσι γὰρ εἰδὲς χρημάτων εἴρεσ' αὐτῆς,
 Πλὴν δὲ τοῦ.

(vulgo δ' εν.) Sophocl. CEd. T. 118.
 (Θυέσκουσι γὰρ πλὴν δὲ τοῦ.) Per.

44. "Ως δὲ γ' ἰστέλλει] Subaudi ἵσταται.
 Barnes.

47. Ὡς ἐγκύμων γὰρ ἔσται, etc.] Subaudiās
 δὲ, vel ἴσται, vel aliquid tale. Ad hunc
 locum olim ego respiciens, in dramate
 quodam Anglico, cui nomen *The Worsite*
Lower, or The Generous Rival, quod re-
 cens, ut vocant, composui de bello Belgico,
 anno 1672. Nuntio cuidam nomen af-
 fixi Theontis, a θεός celer; quia nuntii
 laus præcipue in celeritate ponitur.

Barnes.

51. μενεαίνουσα] Ἀσπερχὲς μενεαίνουσα

prius dixit Homerus *Iliad.* V. v. 32. Il-
 lum autem avide omnes poëtae imitantur,
 juxta illud Ovidii: *Adspice Mænoniden,*
ex quo, cœu fœne perenni, Fatum Pierius
ora rigantur aquis. Ex hoc loco probat-
 ur, Chorum constare ex fœminis, iis au-
 tem virginibus, quia dominam Danaën
 vocant et ei famulantur. Neque contra
 facit, quod infra de hoc Choro loquens
 Acrisius et ad eum, masculino genere
 utatur, v. 64. *Σὺ γ' εἰ κατ' αἵματος εἰσέσθαι*
ἐνέγγασαι: supra enim sæpe probavimus,
 masculinum genus recte usurpari collec-
 tivo etiam de fœminis. Vide ad *Ion.* v.
 1361, etc. Barnes.

52. Versum ita dividi vult Henth.

Τῶνδε δέμας κατέσθαι periodus.

Ἀμφίδοξος ἐν αἵματι idem catalect.

Beck.

57. Hunc etiam versum dividit Henth.

'Αργείας 'Ακρίσιον πρὸ δόμων στείχοντα.
Φυγῇ βαρὺς ὡς δόξαι κίαρ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

Σὺ δ', εἰ κατ' οἴκους εὐνοῶν ἐτύγχανεις,
65 Οὐκ ἂν ποτ' ἤλθεις εἰς τὸδε θρόσσους.

Argivi, Acrisium, ex aedibus prodeuntem :

Fuga, ut videtur, animum gravatur.

ACRISIUS.

Tu vero, si in aedibus benevola esses nobis,

Nunquam ad tantam audaciam progressus esses.—

'Οι ἑπτάμιστοι πεπenthemimeris spon-
daica.

Κραδύνα δέκατος penthemimeris iambica.

et v. 59. sic :

'Επταμιστοὶ σφραγίστην periodos.

Δέκατος πεπenthemimeris iambica.

Beck.

61. α. Ita disponit Heath.

'Αλλ' ἐπεὶ γὰρ τίς τὴν periodos.

Κραδύνα πεπ' Ἀργείας antispasticos hemio-
lios.

'Ακρίσιον ἐπὶ δέκατος ἐπὶ τὴν periodos. idem dimeter
hypercatalectos.

Cl. Jacobs. Spec. Emend. in Scriptis.
Vett. p. 29. observavit hæc : " Mirum est,
quod legitur : 'Αλλ' ἐπεὶ — φυγῇ βαρὺς
— κίαρ. Ubi de fuga cogitaverunt, quam
Danaë molita fuerat. Sed quomodo hoc
ex Acrisii vultu divinare poterant? Levi
mutatione scribi malim :

'Οργῇ βαρὺς, ὡς γ. κίαρ.

Ita v. 42. ἐργῇ χαλεπαίνεις." Beck.

63. φυγῇ βαρὺς] Lego : ἐργῇ βαρὺς. Sic
βαρύνειν dicitur animo gravari, agere ali-
quid ferre. Musg.

64. Σὺ δ' εἰ κατ' οἴκους εὐνοῶν ἐτύγχανεις,
ἐκείνῳ, masculinum genus, collective di-
citur in singulari, pro εὐνοῶναι πεπenthemimeris,
feminino plurali. Vide supra ad v. 51.
Quare Vossius incogitantur Euripidem ob
hanc rem incogitantur arguit. Barnes.

64. α. Hæc Acrisii verba non ad Cho-
rum spectare videntur, sed ad alium

quendam, cujus nomen cum reliqua tra-
gædiæ parte intercidit. Heath.

65. Οὐκ ἂν ποτ' ἤλθεις εἰς τὸδε θρόσσους.]

Videtur ipse deesse; certe si adesset, huic
versui satis foret consultum. Sed jam
hinc omnia abrupta, nec aliud Euripidis
post tot secula integrum servatur, nisi
quod hinc inde ex jam perditis illius fa-
bulis antiqui scriptores citaverint, nunc
fabulæ nomine indicato, aliquando auc-
tore tantum nominato, sine ulla loci de-
signatione; quare ego in secuturis Frag-
mentis describendis, quotquot ita dirigi
possunt, sub titulis suis ordinabo, pro
alphabeti serie, post reliqua ad hanc
Danaë pertinentia, quæ huc satius visum
est referre. Cætera confusim, prout ad
manus venerint, et seorsim ad finem po-
nam, utpote quorum certos locos laud
possem invenire, auctorem Euripidem
fatentur omnes. Monendus est autem
lector, multa nomina fabularum falso
Euripidi adscripta passim apud auctores;
saltem falso a nonnullis reputari. Nam
ubi Veteres Hermionem loquentem indu-
cant, aut Polydorum, aut Atreum, aut
Capanæ, statim Fabulas his nominibus
vocatas credunt laud pauci; cum persone
tantum istæ sint, prior in Fabula Andro-
machæ, altera in Hecubæ, tertia in Oreste,
quarta in Supplicibus. De qua re vide
plura in Fragmentis ad Atreæ et Capanæus.
Non ego magna nomina tacessere volo;
sufficiat hæc semel hoc in loco
monuisse. De scriptoribus vero, unde ut
plurimum hæc sint hausta, monemus su-
pra ad finem argumenti actus prius.

Barnes.

ΑΕΙΠΕΙ ΤΑ ΑΘΗΛΑ.

EURIPIDIS FRAGMENTA.

Vol. VII.

N n

- X. Ποίαν σε φῶμεν γαίαν ἐκλειποῦτα
Πόλει ξινοῦσθαι; γῆ δέ τις, πάτρας δ' ὅρος;
Τίς ἐσθ' ὁ φύσας; τοῦ κεκέρυται πατρός;
Qua te terra relictā hac in urbe versari dicemus? quae regio, quis patriae
tuae finis? quis te genuit? cuius patris filius audis?
- XI. Ἀντραῖος.

ÆOLUS. *

- I. Τί δ' αἰσχρόν, ἦν μὴ ταῖσι χρωμένους δοκῇ;
Quid autem turpe est, nisi ita utentibus videatur?
- II. Κακῆς ἀπ' ἀρχῆς γίγνεται τέλος κακόν.
Malo ab initio malus sit finis.
- III. Ὁρῶ γὰρ ὅστις εὐδίας χαρίζεται,
Κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς.
Iste enim qui cito obtemperat, malum exitum habet; maxime enim hominibus nociva est.
- IV. Σιγᾷν φρονοῦντα, κρίσσον' εἰς ὁμιλίαν
Πιστόντα· τούτοι δ' ἀνδρὶ μῆτ' εἴην φίλος,
Μῆτε ξυνίην, ὅστις αὐταρκῆ φρονεῖν
Πίσκοιδε, δούλους τοὺς φίλους ἡγούμενος.
Sapientem tacere [oportet] in societatem potentioris incidentem. At illi homini neque amicos, neque una sim, qui se satis sapere confidit, amicis servorum loco habens.
- V. Παιδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχυῖ
Πολλοὺς λόγους οἶος τε συντίμνειν καλῶς.
O pueri, viri sapientis est, posse in brevi multa compendiose dicere.
- VI. Δοκίμ' αὖ οἰκίῃ γαίαν, εἰ πίνης ἄπας

x. Clem. Alex. p. 742. οὐκ ἐπιδοκῶν. εἶναι habet, pro quo Valckenariū (ad Thucyd. 34.) πάλαι ξινοῦσθαι legit. Musg.

Valckenarii correctioni repugnat Heath. et vulg. ἐπιδοκῶντος tueretur. Beck.

xi. Stephanus Byzantinus in Αἰῶ. F. Αἰγῶ. Musg.

* De Fabula Scholiastes Aristophanis ad Nubes, v. 1376. γίγνεται λέγεται Εὐρυσθέου Αἰῶς λέγεται, ἢ δ' παραφρασεύεται Μακαρία, τὴν παῖδα Αἰῶν, φθίνοντα καταχθῆναι εἰς ἀθάνατον. Idem ad Κρυπταῖς μυσταῖς, Ran. v. 873. haec annotat: αἶμα — ἡ δὲ τὰ ἐν τῇ Αἰῶν. Dionysius Halicarnaeus de Arte Rhetorica: Εὐρυσθέας δ' ἔστιν αἰμαίνων ἀκαίρων σχῆμα τριῶν ἐν τῇ λέξει, ἢ αἶμα ἐν τῇ σχῆμα ἀκαίρων· ἢ τῇ Αἰῶν δ' Μακαρίου ἔστιν ἰαλόντος τῇ Αἰῶν φθ' αὐτὸν λαθόντων. Musg.

i. Scholiastes in Ranas, v. 1523. Musg.

Vulgo erat: — εἰ μὴ — λέει, quod commendatum ex Schol. Arist. monente etiam Heath. Beck.

ii. Stobaeus Tit. IV. Musg.

iii. Stobaeus Tit. XX. Musg.

iv. Stobaeus Tit. XXII. cum levi divinitate. Musg.

Παύσιος, quod est v. 2. Grotius mutavit in φίλος ἐν, quod recepit Barn., rejicit Heath. qui sensum loci esse vult: Tacere meditantem satius est, quam in colloquium incidentem; illi vero nec amicus sim, nec sodalis, qui se sibi sapere sufficientia confidit, amicis servili loco habens. Beck.

v. Stobaeus Tit. XXXV. Aristophanes in Theumoph. παραφθῶ. Musg.

vi. Stobaeus Tit. XLV. Plut. Op. Mor. p. 43. et 637. Postremo versu

Λαὸς πολυτεύοιτο πλουσίῳ ἀντρί;
 Οὐκ ἂν γένοιτο χάρις ἐσθλὰ καὶ κακά·
 Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς·
 Ἄ μὴ γὰρ ἔστι τῷ πίνῃ, ὁ πλούσιος
 Δίδωσιν ἅ δ' οἱ πλουτοῦντες οὐ κικλήμεθα,
 Τοῖσιν πίνῃσι χράμενοι τιμώμεθα.

An putatis, vos terram incolere posse, si populus universus pauper sine divitiis viveret? Segregari non possum bona et mala, sed debet esse commixtio quædam, ut bene se habeant res. Quæ enim pauperi desunt, dives largitur: quæ autem divites non possident, es, pauperibus utentes, habemus.

- VII. *Λαμπροὶ δ' ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος, ἔν τε συλλόγοις,
 Μῆ μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γενόεσθαι,
 Ἄλλ', ὅν πόλεϊ δέ, μεγάλα βουλευόντες εὖ.*

Clari autem in acie Martis et in conventibus, non mihi in elegantibus solertes evadant, sed in magnis rebus es, quæ civitati utilis sunt, consulentes.

- VIII. *Τὰ πολλ' ἀνάγκη διαφέρει τοιμήματα.*

- IX. *Βραχύ τοι σθένος ἄνθρωπος,
 Ἄλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων
 Δεινὰ μὲν φῦλα πόντου
 Χθονίαν τ' ἀερίαν τε
 Δάμναται παιδευόμενα.*

Esiguum viri robor, sed mentis versutia diras pelagi, gentes et terrestres aërisque alumnos domat.

conflictebam: Θεοῖς εἶναι χράμεται, θεοῖς ἐσθλὰ. *Musg.*

Ver. 2. *Hesth.* metri causa vult: Λαί γε πολυεύνοτα. *Beck.*

III. (vulgo III. c.) *Por.*
 VII. *Stobæus Tit. XLV. Aristot. Polit. III. c. 3. Musg.*

Fortè hinc conflatus versiculus apud Barnes. *Fr. Inc. Μέ μοι τὰ κομψὰ λίγα εὖ (εὖ γ', *Hesth.*) ἀλλ' ὅν δὲ σέλι. Beck.*

VIII. *Stobæus Tit. I. Sine interpretatione, ut parum perspicuum, relinquimus. Musg.*

Beck.

Τὰ πολλ' ἀνάγκη διαφέρει τοιμήματα.

Quod cum intelligi nequeat, scribendum suspicor:

"Τὰ πολλ' ἀνάγκη διαφέρει τοιμήματα.

Plurima sane facinora necessitas progi-
 nit. Eadem fere medela adhibenda frag-
 mento XVI. ejusdem tragediæ:

Ἄσ' ἐν μὲν ζῆ. τὸ δὲ μεθίσταται κακῶς
 Τὸ δ' αὖτε ἔργον αὐτῶν. *ἢ ἀρχῇ αὖ.*

Sensus horum verborum minime obscurus est: mala modo vigere, modo discedere, modo nova exoriri docere voluit tragicus. Secundus versus igitur numeris suis forsitan sic resituendus est:

Τὸ δ' αὖτε ἔργον αὐτῶν. *ἢ ἀρχῇ αὖ.*

Sic εἰναι φῦλα *Sophocles* dixit in *Antigone*. 646.

Τὸ δὲ αὖτε ἔργον αὐτῶν αὐτῶν εἰναι
 φῦλα:

et χρίσιν φῦλα τ' ἀπὸ καὶ φησὶντα ἀνέστη-
 ται in ejusdem *Ajace*, 646. — αὐτῶν ἢ
 ἀρχῇ eodem modo dictum est ut apud
Aristophanem in *Pluto*, v. 221.

το γε πλουτοῦντες ἢ ἀρχῇ αὖ.

Jacobs.

IX. Sequar *Valckenarium*: varie enim exhibent *Plutarchus* ἐν τῷ εἰς, et libro de terrestrium et aquaticorum solertia. *Stobæus Tit. LIV. Musg.*

- x. Τῇ δ' Ἀφροδίτῃ πόλλ' ἔνιστι ποικίλα·
 Τίρπτι γὰρ μάλιστα καὶ λυπεῖ βροτούς·
 Τύχοιμι δ' αὐτῆς, ἥνικ' ἐστὶν εὐμενῆς.

Veneri autem multa diversa insunt: delectat enim valde et angit quoque homines. Mihi autem contingat eam, cum propitia est, consequi.

- xi. Κακὸν γυναῖκα πρὸς νῆαν ζεῦξαι νῖον·
 Μακρὰ γὰρ ἰσχὺς μάλλον ἀρσένων μένει,
 Θήλεια δ' ἤβῃ θάσσον ἐκλείπτει ὄμους.

Malum est juvenem juvenulam matrimonio jungere. Diutius enim manet robur viri, mulieris autem juvenas citius corpus relinquit.

- xii. Γυναῖκα δ' ὅστις παύσεται λέγων κακῶς,
 Δύστηνος ἄρα, κ' οὐ σοφός, κελήσεται.

Quisquis autem feminis maledicendi finem faciet, miser, non sapiens, audiet.

- xiii. Τὴν δ' εὐγένειαν πρὸς θεῶν μὴ μοι λέγε·
 Ἐν χρέμασιν τόδ' ἐστὶ μὴ γαυροῦ, πάτερ·
 Κύκλω γὰρ ἔρπει τῷ μὲν ἰσθ', ὁ δ' οὐκ ἔχει.
 Κοινοῖσι δ' αὐτοῖς χράμεθ'· ὃ δ' αἶν ἐν δόμοις
 Χρόνον ξυνοικεῖ πλεῖστον, οὗτος εὐτυχῆς.

Nobilitatem, per Deos, ne mihi memores. In facultatibus hoc situm est. Ne superbi, pater. In orbem enim moventur: alius habet, alii desunt. Communiter autem his utimur: cui autem diutissime in aedibus una habitant, is demum fortunatus est.

- xiv. Μὴ πλοῦτον εἴπης· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν,
 Ὅν' ἔ' ὧ κάκιστος ραδίως ἐκτήσατο.

Ne mihi Plutum dicas. Non equidem veneror Deum, quem vel hominum pessimus facile acquirat.

- xv. Γλυκεῖα γὰρ μοι φροντίς οὐδαμῇ βίου.
 Nulla enim mihi de vita cogitatio jucunda est.

- xvi. Ἀεὶ τὸ μὲν ζῆ, τὸ δὲ μεδίεσσεται κακόν,
 Τὸ δ' ἐκπίφρην αὐτίκα ἐξ ἀρχῆς νῖον.

Semper aliud viget, aliud abscedit malum, aliud vero statim apparet novum atque incipiens.

Plutarch. v. τοχ. p. 98. D. E. exhibet sic: Τίρπτι μὲν εὐδαιμόνεια, ἀλλὰ σκαλίσ τραπέζῃ δ' αὖτε σίτον χθ. ε' δ. v. 1. σκαλίσματα, sed T. II. p. 959. C. D. ἡ βραχύ τι εἶναι δ. σκαλίσας πρ. θαρῶ φῶτα σίτον χθ. ε' ἰσθ' τι καὶ ὅθεν et ex Stobaeo Th. Camerius V. L. 2. 20. et Grotius Excc. dederunt: βραχύ τι εἶναι A. σκαλίσας πρ. θαρῶ φ. v. χθ. σίτον ε' ἀρίστον τι σκαλίσας. Ultima in duas versus distincta Heath. sed Valck. D. p. 146. a. emendavit, ut hic legantur, nisi quod habet: ἡ βραχύ— Beck.

x. Stobaeus Tit. LXXIII. Musg.

xi. Stobaeus Tit. LXXI. Musg.

xii. Stobaeus Tit. LXXIII. Musg.

xiii. Stobaeus Tit. XCI. Pro κακῶς, v. 4. forte αἰσματος. Ultimo bene Grotius, εἰρησῆς. Musg.

xiv. Stobaeus Tit. XCIII. Athenaeus, p. 159. Musg.

xv. Stobaeus Tit. XCVIII. Musg.

xvi. Stobaeus Tit. CIV. paullo aliter.

Musg.

In Stob. est: Αἰὶ—Τὸ γ' εἰς ἔργον (Heath. conjicit, Τὸ γ' αὖ γ' ἔργον) αὐτίκα v. a. v. Beck.

- XVII. Μοχλεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαμόνοισιν τύχαις
 "Ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀπὸ οὗτος σοφός.

Laborare necesse est: Qui autem optime deorum calamitates tolerat, is demum vir sapiens est.

- XVIII. Φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχῃ
 Γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο, πλὴν ὄχλος
 Καὶ σχῆμ'· ὁπίσθην δ' ἔχομεν μιμήματα.
 Νεὺς δ' οὐκέτ' ἐστίν· οἰόμεσθα δ' εὖ φρονεῖν.

Heu, heu, vetus proverbium quam bene se habet! Senes nihil aliud sumus, nisi molestia et forma. Somniorum incedimus simulacra. Mens autem non amplius adest; opinamur autem, nos prudentia valere.

- XIX. 'Αλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἱᾶ,
 "Ἢ τ' Ἀφροδίτῃ τοῖς γέρονσιν ἀχθεταί.

Verum senectus libidini valedicit, et Venus senibus parum favet.

- XX. "Ἰδοίμ' δ' αὐτῶν ἔργον· ἄρρεν' ἀρρένων,
 Πρῶτον μὲν εἶδος ἀξίους τυραννίδος.
 Πλείστη γὰρ ἀρετὴ τοῦδ' ὑπαρχόν· ἐν βίῳ,
 Τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν.

Videmus autem liberos eorum mares ex maribus, primum quidem specie externa regno dignos. Hoc enim maximum in vita decus est, ut corpus habeat dignitatem factis honestis congruam.

- XXI. Οἴμοι· τίς ἀλγύν' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς;
 Τίς ἂν κλύων τῶνδ' οὐκ ἂν ἐκβαλοῖ δάκρυ;

Hei mihi! Quis est, qui ob mala dolere nescit? quis hac audiens non lacrymetur?

- XXII. Κλῆρος Ἑρμοῦ.

Sors Mercurii.

- XXIII. "Ελλην γὰρ, ὡς εἰπικε, γίνεται Διὸς,
 Τοῦ δ' Αἰόλος παῖς, Αἰόλου δὲ Σίσυφος,
 Ἀθάμας τε Κρηδεύς δ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
 Θεοῦ μανεύς ἔρριψε Σαλμωναῖος φλόγα.

Hellen enim, ut videtur, Jove satus est: hujus filius Aeolus, Aeoli vero Sisyphus, et Athamas et Cretheus, et, qui ad Alphei flumen flammam Jovis insaniens jaculatus est, Salmones.

XVII. Stobaeus Tit. CVIII. *Musg.*

XVIII. Stobaeus Tit. CXVII. *Musg.*

Pro αὐτῶν ἔχλας, Valck. ad Ammon. corrigat *α. λίγης*. Beck.

XIX. Stobaeus Tit. CXVII. *Musg.*

Totum fragment. non disjunctive, sed interrogative, accipit Heath. et verba: "Ἢ τ' Ἀφροδ. vertit: *Et Venus*. Beck.

XX. Stobaeus Tit. LXV. *Musg.*

Ver. 2. Laudat Porphyrius, ut probet, Πλ. dici de forma corporis, quae in oculis incurrit, monente Mureto Var. Lect. 3.2. Beck.

XXI. Stobaeus Tit. CXV. *Musg.*

XXII. Suidas in κληρος. *Musg.*

XXIII. Dicaearchus, p. 22. Ed. Hudson. Strabo, p. 356. Ed. Paris. *Musg.*

Ad Sisyphum pertinere censet Valck. D. p. 209. a. Inter inc. retulis Heath. p. 189. qui v. 1. dedit — *εἰς λίγης* — Barn. in Add. tanquam ex Aeolo petitos habet duos versus, qui sunt apud Aristoph. Thesm. 412. a. Beck.

Hos quatuor versus, Valckenarius in Diatribe, p. 200. ex Sisyphi Prologo petitos non sine verisimilitudine suspicatur:

EX ALCMÆONE τῷ διὰ Ψωφίδος. *

- I. Οὐδὲ πυνθάτισθε ταῦτ', ὧ παρθέναι, τὰ 'ν τῇ πόλει;
Neque hæc auditis, O virgines, quæ in urbe gerantur?
- II. Ταπεινὰ γὰρ χερὶ τοὺς κακῶς πεπραγότας
Λέγειν, εἰς ὅγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης.
Oportet enim demisse loqui eos, qui infertunilis opprimuntur, non sursum
adspicere ad fortunæ amplitudinem.
- III. Φεῦ, φεῦ, τὰ μεγάλα, μεγάλα καὶ πάσχει κακά.
Heu, heu, quæ magna sunt, magna quoque mala patiuntur.
- IV. Μίτεσσι τοῖς δούλοις δισποτῶν νόσου.
Herilis mali pars ad servos pervenit.
- V. "Οστις δὲ δούλῳ φατὶ πιστεύει βροτῶν,
Πολλὴν παρ' ἡμῖν μαρίαν ὀφλισκάνει.
Qui autem servo fidem habet, magnæ apud nos stultitiæ convincitur.
- VI. Γυναῖκα κ' ἀφίλειαν
Καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρειν μεγίσταν
'Εδίδαξα τοῦμῳ λόγῳ.
Mulierem et commodum et detrimentum viro maximum afferre verbis
meis docui.
- VII. Τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς
Μιάσματ'.
- VIII. Ὡ παῖ Κρόντος, ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα,

* Εἰς τὸν γὰρ, ὅς ἐστι, γέννησι Διὶ,
τοῦ Ν' Ἀλκίον τοῦ, Ἀλκίον δὲ Σίμωνος
'Αλκίονος τοῦ Κροῦτος δ', ἢ τ' ἐκ' Ἀλκίονος καὶ
θεοῦ καὶ τοῦ ἡρώδους Σαλμωνίδος φέρει.

Quod in animum mihi revocat locum
Hygini Fab. LXI. ubi de Salmonæo agi-
tur: Salmonæus, inquit, ἔστι υἱὸς Σι-
μωνὸς, cum tondru et fulvina imitaretur
Jovis, sedens quadrigam facies ardentem
IN POPULUM et cives mitteret, ob id a
Jove fulmine est ictus. Cum ineptum sit
in populum et CIVES Munckerus alterum
vocem alterius interpretamentum putabat.
Equidem corrigendum puto: facies ardentes
in CÆLUM et cives mitteret. Confer
Apollodor. Lib. IX. p. 45. Ἰαλκίον δὲ εἰς εὐ-
ρεσίαν ἀνδρῶν λαμπράς ἐλαγας ἀπερὶ στυγνῶν.
Τῶν δὲ αὐτῶν ἀντισημειώσεως α. τ. λ. Jacobo.
* De Fabula videndus Richardus Bentleius
in Epistola ad Millium.

I. Scholiasætes ad Aristoph. Equit. 1299.

Muz.

II. Stobæus Tit. XXII. Muz.

III. Stobæus Tit. XLIX. Muz.

IV. Stobæus Tit. LXII. Muz.

V. Stobæus Tit. LXII. Muz.

Ver. I. "Οστις δὲ — sic cum Grot. et
Heath. Vulgo "Οστις γὰρ — Beck.

VI. Stobæus Tit. LXIX. φέρειν habet.

Ult. versu reponit Valckenæus τῷ μῦθῳ.

Malim: ἰδὲ δὲ τῷ μῦθῳ λέγει. Hesychius:

Ὁδὸ μῦθῳ, εὐ μῦθῳ. Muz.

Vulgo hæc ut duo versus legantur sic:

Γινὲ γὰρ ἀφίλειαν ἀνδρὶ καὶ νόσον φέρειν με-
γίσταν, ἰαλκίονος' ἡμῶν λέγει, ex emend.

Grotii in Stob. p. 287. improbante Valck.

ἰαλκίονος' — Heath. vertit: meis sermo-
nibus moniti alios hæc docete. Stob.

etiam καὶ ὧσα, quod Valck. p. 149. mu-
tavit in ὧσα. Beck.

VII. Stobæus Tit. LXXIX. Muz.

Huc respicit Plutarch. d. S. N. V. p.

48. judice Wyttenb. Grotius Exc. Trag.

p. 422. c. Plutarcho sic versus constituit:

Τὰ εὖν ἐκείνων ἐφάλασσε' εἰς τοὺς ἰαλκίονος
θεοῦ τρέπονται — Beck.

VIII. Stobæus Tit. XC. Muz.

'Εσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνισθαι τέκνα,
Κακῶν δ', ὅμοια τῇ φύσει τῇ τοῦ πατρός.

O filii Creontis, verum utique erat, a viris bonis bonos procreari liberos,
ab improbis vero, patris ingenio similes.

IX. Ὁρᾶτε τὸν τύραννον, ὡς ἄπαις γέρον
Φεύγει φρονεῖν δὲ θνητὸν ὄντ' οὐ χρεὶ μέγα.

Videte regem, ut senex orbis fugiat; mortalem autem animo effertur non oportet.

X. Ἡ τί πλὴον, εἶναι παῖδας ἀνδράποισ, πάτερ,
Εἰ μὴ πὶ τοῖς δεινοῖσιν ἀφιλήσομαι;

Aut quid refert, liberos esse hominibus, pater, nisi rebus adversis opitulamur?

XI. Καί σ', ὦ γεραί, τήν τε παῖδα δοὺς ἐμοὶ
Γαμβρὸν νόμιζε, καὶ πατὴρ, σωτήρ τ' ἐμός.

XII. Γυναῖκες, ἐρμήθητε, μὴδ' ἀτιμίαν
Σκεδρῆν τις ὑμῶν [καταχερῆ.]

O mulieres, festinate, neque verum quisquam in vos probrum conjiciat.

XIII. — ταῦτα γὰρ σκεδρῶς ὄραν
Ἥμας ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Hæc enim nos, qui artem profitemur, accurate cernere necesse est.

XIV. Τί; τοῦ τεκόντος οὐδὲν ἐντρέπῃ πατρός;
Quid? patris, qui te genuit, nullam rationem habes?

XV. Ἦκα δ' ἀπειὴς ἀπ' οἴκων.

Recta autem ab ædibus venio.

XVI. Μάλιστα μὲν μ' ἐπὶρ' ἐπισκήψας πατὴρ,
Ὅδ' ἄρματ' εἰσὶβαιναι εἰς Θήβας ἰάν.

Maxime autem me incitavit pater, tum, cum ad Thebas proficiens, curram ingressus est, exhortans.

ix. Stobæus Tit. XXII. Apostol. Cent. XX. 38. *Musg.*

x. Stobæus Tit. LXXIX. *Musg.*
Τί πλὴον, omisso δ. Valck. D. p. 150.

Beck.

xi. Suidas v. Πιθαρῆ. Varie emendat Kusterus et Toupius, neuter tamen satis feliciter. Phlegæum alloquitur Alcmaron. *Musg.*

Toup. Em. in Suid. III. p. 29. corrigi: Σὺ γ' — σάββα τὸν εὖν — νομίζῃ, καὶ σωτήρ — Heath. Σὺ γ', ὦ γεραι — Valck. ad Phœn. p. 160. Καὶ σὺ γι, γεραι, εὐχὴ καὶ δὲν ἰσὶ, Γαμβρὸς νομίζῃ, καὶ σωτήρ — Barnes, recepit Grotii correctionem: Καὶ σὺ γι (γι male ap. Barn. deest) γεραι, σὺ γι σάββ εὖν δὲν ἰσὶ, Γαμβρὸς νομίζῃ — *Beck.*

xii. Vulgo — καὶ δ' ἀπομύξῃ Σχιθῇ τοῖς ὁμῶν — *Beck.*

xiii. Conjuncta exstant hæc duo fragmenta apud Erotian. v. ἐκδιπρίσαν. Separavit ex conjectura, et sic, ut edidi, emendavit Pierseus apud Valckenær. Diatrib. p. 149. *Musg.*

xiv. Priscian. Lib. XVIII. *Musg.*
Heath. sic ex Prisciano, p. 1192. refert: Τί τούδ', ἰσῆρας εὖ. ἰσῆρας u. et probat emend. Valck. ad Phœn. 576. et Diatr. p. 149. Πόδ' ἰσῆρας εὖ. ἰσῆρας σωτήρ; Grot. et B. dederunt: Ἐπὶ τισὶν — ἰσῆρας. *Beck.*

xv. Hesychius v. ἀπειὴς. *Musg.*

xvi. Eustratius ad Ethic. Nicomach. p. 39. *Musg.*

Ver. 2. Vulgo male Ὅρας ἄρματ'. *Beck.*

- XVII. "Ο σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμὶ
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὄρμον εἰς Ἀργεὺς πόλιν.

ALCMENA.

- I. Οὐ γὰρ ποτ' εἶων Σθένελον, [εἰς τὸν] εὐτυχῇ
Χαροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης [σ'] ἀποστρεφῆν.
Non enim sivi Sthenelum, ad latus fortunatum transeuntem, tuo te jure
privare.
- II. Πολὺς δ' ἐπέσπε κισσὸς, εὐφυῆς κλάδος,
Χελιδόνων μουσεία.
Multa vero percrepuit hedera, frondescens arbor, hirundinum sedes.
- III. Ἀτρέκεια δ' ἀρίστον ἀνδρὸς
Ἐν πόλει δικάσιον πέλει.
Optimum est veritas in urbe justis viri.
- IV. Ἴστω δ' ἄφρων ὢν, ὅστις ἀνδρὸς γεγαῖς
Δῆμον κολούει, χρέμασιν γαυρούμενος.
Sciat, se insipientem esse, quisquis homo natus plebem deprimit, opibus
superbiens.
- V. Ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι ταῦτα γὰρ
Δούλοις ἀρίστα· καὶ ὅτ' αἰ τεταγμένοι
Εἴη τίς, ἀνδάνοντα τοῖς φίλοις ποιῆν.
Semper autem domino placere. Hoc enim servis optimum est, et quae-
cumque res in mandatis datur, grata amicis facere.
- VI. Δεινὸν τι τίκων φίλτρον ἔθηκεν
Θεὸς ἀνδράποισ.
Magnum liberorum amorem Deus mortalibus indidit.
- VII. Ἄλλ' οὐδὲν ἡγέκεια πρὸς τὰ χρέματα·
Τὸν γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς πρῶτους ἄγει.
At nobilitas, cum divitiis collata, nihil est: pecunia enim pessimum ad
summum locum erexit.

xvii. Scholiastes Pindar. ad Nem. IV.

32 Musg.

Barn. edidit: "Ο σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ',
Οἰδῆος δὲ με — quae Heath. vertit: Quod
tibi patrem perdidit, me vero (perdidit)
Œdipi filius, aureum monile Argos cum
stulit. Toup. in Suid. III. Pref. p. 11.
Οὐ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδῆος δὲ με —
quam em. refutat Valck. p. 152. Ipse
legit: Χρυσὸς γὰρ σοι ἀπώλεσ'. Οἰδῆος
δ' ἐμὶ χρυσόν —.

Eurip. in Alcmene laudatur ab Hea.
v. Ἀργαίου. Beck.

I. Schol. in Ran. Aristoph. p. 540.

Musg.

II. Schol. in Ran. Aristoph. v. 93.

Musg.

III. Stobæus Tit. XLIII. Musg.

IV. Stobæus Tit. XLV. Musg.

V. Stobæus Tit. LXII. Pro τοῖς φί-
λοις, ver. ult. reponit Grotius δι' αἰσίου.

Musg.

VI. Stobæus Tit. LXXXIII. Male
Grotius pro anapestis iambos hic exhibi-
bet. Musg.

VII. Stobæus Tit. XCII. Musg.

Πάντες διαιερεῖν, ἢ τύχας τὰς οἰκοῖεν.

Prudentius omnes aliorum res dijudicant, quam domesticas.

XIII. Πόθεν δὲ πείκης παρὸν ἐξυῖρες λαβών;

Undenam vero piceae tamdam comparans, detextisti?

XIV. Τὸν εὐτυχούντα χρεὶ σοφὸν πεφυκέναι.

Sapiens sit oportet, cui fortuna arrisit.

ALEXANDRA. *

I. Καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα.

II. Χρόνος δὲ δέξει σ', ᾧ τιμηρίῳ μαζῶν

"Ἢ χρηστὸν ὄντα γινώσκειαι σέ γ', ἢ κακόν.

Tempus autem ostendet te, quo documento certior factus, aut probum te esse intelligam, aut improbum.

III. "Ἀναξ, διαβολαὶ δεινὸν ἀνδράποισ κακόν·

"Ἀγλασσία δὲ πολλὰκις ληψυῖς ἀηδῆ,

Δίκαια λείας, ἥσπον ἐγλῶσσου φέρει.

O rex, dirum hominibus malum est calumnia, saepe autem vir infantia captus, licet justa loquatur, a facundo vincitur.

IV. "Ὅθεν δὲ νικᾷν χρεὶ σέ, δυστυχεῖς, ἀναξ,

"Ὅθεν δὲ σ' οὐ χρεὶν, εὐτυχεῖς δούλοισι γὰρ

Τοῖς σοῖσι νικᾷς, τοῖς δ' ἐλευθέρουσιν, οὐ.

Qua in parte te superare oportet, O rex, infelix es, felix vero, ubi minus aequum erat. Quippe quoad servos primas tenes; non quoad libere natos.

V. Οἱμοι, θανούμαι διὰ τὸ χρησίμον φρενῶν,

"Ὅ τούσιν ἄλλοις γίνεσθαι σωτηρία.

Heu, peribo ob mentis probitatem, quod aliis salutis est.

VI. Σοφὸς μὲν οὖν εἶ, Πρίαμ', ὅμως δὲ σοι λέγω

Δούλου φρονούντος μᾶλλον, ἢ φρενὴν χρεῶν,

ea subjungit, ex Comedia hausisse videtur. *Musg.*

Sequuntur apud Stob. quatuor versus, quorum tres hic addidit Barnes. *Beck.*

XIII. Jul. Pollux Lib. X. sect. 17.

Musg.

Vulgo apud Barn. perperam φανῶν — λαβῶν. *Beck.*

XIV. Stobaeus Tit. XLV. *Musg.*

* Ad oeconomiam fabulae pertinet, quod habet Scholiastes ad Hippolyt. v. 52. "Επειδὴ σὺ τοῦ χρεῶς, λαβῶντις ἐν τῇ 'Ἀγλασσίᾳ τοῖς σοῖσι. "Επειδὴ μὲν εὐδύνεται ἀπολαύσασθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ χρεῶς, ἐὰν δὲ σωτηρία τοῦ χρεῶς ἐλευθέρου τοῖς σοῖσι. *Musg.*

1. Schol. in Ran. Aristoph. v. 100.

Musg.

II. Clem. Alex. p. 742. paullo aliter.

Musg.

III. Stobaeus Tit. XLII. Clemens Alex. p. 290. duos versus subjungit, quos Stobaeus Tit. LXXXII. cum fragmento Hippolyti priora connectit, cui et melius cohaerere videntur. *Musg.*

Ver. 2. apud Barn. εἰργασίῃ — ληψυῖς, quorum hoc est e conject. Scalig. vid. Heath. et Valck. p. 147. s. *Beck.*

IV. Stobaeus Tit. IV. paullo aliter.

Musg.

Ver. 2. s. Barn. — οὐ χρεὶν — τοῖς σοῖσι. *Beck.*

V. Stobaeus Tit. XXXVIII. cuius MS. in Bibl. Coll. Nov. Oxonii, *δαύμας* et *ἰσχυρίσθαι*. *Musg.*

Vulgo θανούμαι — "Ἢ τούσιν —. *Beck.*

- XIII. Οὐκ ἔστιν ἐν κακοῖσιν εὐγένεια,
Παρε' ἀγαθοῖσι δ' ἀνδρῶν.
Nulla nobilitas inter malos est, sed apud bonos tantum viros.
- XIV. "Αδίκον δ' ὁ πλούτος, πολλὰ δ' οὐκ ἐξ ὧς ποιεῖ.
Iniuste sunt divitiae, et multa perperam committunt.
XV. Κακόν τι παιδεύμ' ἦν αἶρ' εἰς εὐανδρίαν
'Ο πλούτος ἀνδράποισιν, αἶ τ' ἀγαν τρυφαί.
Πενία δὲ δύστηνον μὲν, ἀλλ' ὅμως τρέφει
Μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια.
Mala sane institutio est ad fortitudinem opulentia hominibus et nimis
deliciae. Paupertas autem infelix quidem, sed tamen educat laborantes
liberos praestantiores et fortiores.
- XVI. "Ωστ' οὐ τις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονοῖ.
Ut nemo felix undique est mortalium.
- XVII. Πάντων τὸ θανάτ' τὸ δὲ κοινὸν ἄχος
Ματρίας ἀλγύν σοφία μελετᾷ.
Moriendum est omnibus. Communem vero dolorem moderate dolere
sapientia meditatur.
- XVIII. Ἐκάβη, τὸ θεῖον ὡς αἰλπτον ἔρχεται
Θνητοῖσιν, ἔλκει δ' οὐποτ' ἐκ ταυτοῦ τύχης.
O Hecuba, quam insperatum accedit numen mortalibus, et casus ejus-
dem generis nunquam secum trahit.
- XIX. A. Οἶδ', ἀλλὰ κάμπτιν τῷ χρόνῳ λύπας χρεῶν.
B. Χρή' τοῦτο δ' εἰπὺν ῥᾶον, ἢ φέρειν κακά.
A. Scio: sed oportet tempore dolores flectere. B. Oportet: facilius au-
tem est hoc dicere, quam dolores tolerare.
- XX. Παλαιὰ καινοῖς δακρύοις οὐ χρεὶ στίβειν.
Casus veteres non deffendi sunt novis lacrymīs.
- XXI. Ἀρήτος κόρη. Non nominanda virgo.
- XXII. Ἀκραντα γάρ μ' εἴδεκς θεοπίζειν θεός,
Καὶ πρὸς παύοντων, καὶ κακοῖσι κειμένῳ
Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ, μαίνομαι.
Me enim inania vaticinari effecit Deus: et ab illis, qui afflictī sunt et in
malis versantur, sapiens vocor, sed antequam affligantur, insanio.

Ver. 6. Heath. vult: 'ἴδον ἔδον δὲ ἴχ-
μου μ. λ. γ. ut sit trochaicus trimeter ca-
talectic. Ver. 8. idem metri causa leg.
censet: N. λ. γ. ἰ χρεῖσι αὐτῇ κρεῖσι. Beck.
XIII. Stobaeus Tit. LXXXVI. Musg.
XIV. Stobaeus Tit. XCIII. Musg.
XV. Stobaeus Tit. XCVII. Clem. Alex.
p. 483. Ed. Par. non sine varietate.

Musg.

Ver. 1. Προκαταλαβὴ Stob. βέλεμα. Beck.
XVI. Stobaeus Tit. CV. Musg.

XVII. Stobaeus Tit. CVIII. Musg.

XVIII. Stobaeus Tit. CXII. Musg.

XX. Stobaeus Tit. CXXV. Musg.

XXI. Hesych. v. Ἀρήτος. Musg.

XXII. Ex hac fabula desumptum videtur,
licet Plutarchus sine nomine auctoris aut
fabulae citet, Op. Mor. p. 1469. Ed. H.
Steph. Musg.

Hoc fragm. huc retulit etiam Toup.
ad Longin. p. 188. et monuit, ad illud
respici ab Orpheo Lapid. 20, 7. et Cic.

XXIII. * * * Δεῖ δ' * * *

Οὐ ταῖς φήμαις τῶν ὀνομάτων ἐξηλίχθησθαι τρέπους.

ALOPA, VEL CERCYONE. *

I. Οὐ μὴ σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τικόντας ἡδέσω;

Non tu me, parentem tuum, reversita es?

II. Γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.

Mulier mulierem defendere solet.

III. Ἐγὼ δ', ὃ μὲν μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν,
Ἐκ τοῦδε πρῶτον πατρὶ πείδισθαι χρὴν
Παῖδας, νομίζειν τ' αὐτὸ τοῦτ' εἶναι δίκην.

Ego, quod maximum est, incipiam dicere ab eo primum; patri obedire æquum est liberos, et existimare, hoc ipsum justitiam esse.

IV. Ὅρῳ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στολόν,
Στείχοντα θεῶν, ἐκ τρέχων πεπαυμένον.

Video quidem cæctum virorum gymnasia frequentantium, a curriculi exercitio reversum, ad huc spectanda properantem.

V. Οὐδείς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτῆσατο.

Nemo laudem voluptati indulgendo consecutus est.

VI. — γήμουσαν κύματος θεοσκόρου.

Fœtus a Deo sati plenam.

VII. Πλήσας δὲ νηδὺν, οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην
Φύλοις ἔδειξεν αὐτάν.

Postquam autem ventrem impleverat, ne in somniis quidem noctu amasie se ostendit.

ad Att. 8. 11. ἀρξομαι explicat, quia
Teneris non erat credita. Beck.XXIII. Citat Barnesius a scriptore Vitæ
Galenī, quam tamen Vitam non invenio.

Musg.

Iste Vitæ Galenī scriptor est ipse Ro-
natus Charterius, qui unde petierit, ne-
scio. Locum Euripidis hujus fabulæ Frag-
mentum xi. sequitur in editionibus Sto-
bei 1549. 1559. (1581.) 1609. locus τῶν
ὀνὶς ἀνελλῶν, ubi hæc verba occurrunt
Serm. LXVII. (LXIX.) Simplicius in
Epictet. XLV. p. 267. hæc habet; ἡ
καλὴς εἶναι ἐν τῇ χειρὶ λίγαν τρέποντα,
φάνει αὐτὸν λαφίρει. Vide nunc quam
bellum hinc senarium effinxerit Barnesius,
p. 497. fr. 24. Por.Henth. corrigit: — φήμαις γ' εἰσι καὶ
ταῖς τῶν ὀνομάτων ἐξηλίχθησθαι τρέπους.Addendum fragment. hoc: 'Αλλ' ἂν εἰ-
λωται τρεῖς — Longin. de Subl. c. 15.
Aliud fr. ex Alexandra petiit Henth.
csc putat in Cic. de Divin. I. 21. QuodBarn. in Add. hac retulit fragm. ex
Arist. Ran. 100. continet Aristophanis
verba, non Euripidis. Beck.* Historiam Alopæ enarrat Hyginus
Fab. 187. Musg.Euripides in Κερκύων laudatur ab Eus-
tathio quinque locis, sed omnia referenda
ad Alopam. Valck. D. p. 12. Beck.

i. Etymol. M. v. ἐλκίδες. Musg.

Sine interrogationis nota ap. Grotium.

Beck.

ii. Stobæus Tit. LXXIII. Musg.

iii. Stobæus Tit. LXXIX. Musg.

Musg. ita interpunxit versus ex men-
te Henth. Beck.

iv. Ammonius v. Τρέχων. Musg.

v. Stobæus Tit. XXIX. in Κερκύων.

forte pro Κερκύων. Musg.

vi. Eustath. p. 656. Ed. Rom. Musg.

vii. Eustathius, p. 1902. Ed. Rom.

Ad Aëtopen, sive Cressas, cum Grotio
referimus Fragmentum ex Stob. Tit.
LXXIV. Musg.

VIII. Τὸ δαμόνιον οὐχ ὁρᾷς

"Ὅση μοίρας διεξέρχεται,

Στρέφεις δ' ἄλλους

"Ἄλλως εἰς ἀμείβαν.

Numen non vides ut fatalia experefacias, verūt vero alios aliter quotidie.

IX. Εὐκλείαν ἔλαβον οὐκ ἄνευ πολλῶν πόνων.

Gloriam non sine magnis laboribus acquisivi.

X. Οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς,

'Ἄλλ' ἡδύ τοι σωδίντα μεμνησθαι πόνων.

XI. Νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σδίνος τοῦ νοῦ πλέον.

Juventus et rebus mentem exsuperans me impulit.

XII. "Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν,

'Εσθλῶν ὅταν τύχῃσι τῶν ἐραμένων,

Οὐκ ἔστι ποίας λείπεται τόδ' ἡδονῆς.

Quicumque enim mortalium in amorem incidunt, si bonos amare contingit, nulla iis voluptas deest.

XIII. "Ἐρωτα δεινὸν ἔχομεν, ἐκ δὲ τῶν λόγων

'Ἐλοῦ τὰ βέλτισθ', ὥστ' ἄπιστοι ἔστ' ἔως,

Καὶ τῷ κακίστῳ τῶν φρενῶν οἰκὴν δίδει.

XIV. Τῶν γὰρ πλούτων ὃδ' ἀρίστοις

Γενναῖον λόχος εὐρεῖν.

Optimum divitiarum genus est honesta uxore potiri.

XV. "Ὡ τλῆμον, ὥς σοὶ τὰς τύχας μὲν ἀσδινεῖς

"Ἐδοχ' ὁ θαίμων, μέγα φρονεῖσι δ' οἱ λόγοι.

Ah miser, quam tenuem tibi fortunam dedit Deus, sermones autem superbiunt.

XVI. Χρυσὸν μάλιστα βούλομ' ἐν δόμοις ἔχειν

Καὶ δοῦλος ἂν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνὴρ

'Ελεύθερος δὲ, χρεὶός ἂν, οὐδὲν σδίνει.

Χρυσὸν νόμιζε σαυτὸν οὐνεκ' εὐτυχεῖν.

Aurum praeputus domi possidere velim. Nam vel servus, si dives sit, honoratur; Liber autem egenus nihil efficere potest. Itaque felicem te auri causa existimes.

τίμιος ἢ θαυτὶ ἴσθ.

Quod si feceris aequae ac reliqui Dii celebraberis. Jacobi.

VIII. Stobaeus Eclog. Phys. Tit. IX. Secundo veru tentabam: "Ὅση μοίρῃ" ἔξ-
ιζεναι. Deinde ἐργίζω, et ultimo ἐραμεῖναι,
pro εἰς ἀμείβαν. Musg.

IX. Stobaeus Tit. XXIX. Musg.

X. Stobaeus Tit. XXIX. ex Andromeda. Aristot. Rhetor. I. II. εἰς αὐτὸν
Scholiastes. Plut. Sympos. Lib. II. c. 1.
Musg.

Vid. Gatak. Adv. Misc. p. 513—515.

Beck.

XI. Stobaeus Tit. LII. Lucianus Nt.
αἰμαστικῆς pro εδίνω habet Σφάσσω, quod
melius. Musg.

XII. Stobaeus Tit. LXIII. Musg.

XIII. Stobaeus Tit. LXIV. Interpre-
tationem, ut non satis perspicuam, omisi.
Musg.

XIV. Stobaeus Tit. LXVII. Musg.

XV. Stobaeus Tit. LXXXI. Musg.

XVI. Stobaeus Tit. LXXXI. Contra-

Vol. VII.

O o

- XVII. — — Χρήμασιν γὰρ εὐτυχῶ,
Ταῖς συμφοραῖσι δ', ὡς ὁρᾷς, οὐκ εὐτυχῶ.

Pecuniis quidem felix sum : Calamitatibus autem, ut vides, infelix.

- XVIII. Ἡ περὶ τὸ μέλλον ἐκφοβᾷ καὶ ἡμέραν,
Ὡς τοῦ γε πάσχειν τοῦπιόν μείζον κακόν.

Nempe quod futurum est, quotidie metus movet, mali enim expectatio pejus est, quam perpeti.

- XIX. Ὁ μὲν ὀλβιος ἦν τόδ' ἀπέκρυψεν
Θεός· ἐκ κείνων τῶν τότε λαμπρῶν
Νεύει βίοςτος,
Νεύει δὲ τύχη κατὰ πνεῦμ' ἀνέμωιν.

Hic quidem locuples erat, at hoc occultavit Deus : ex illis quondam splendidis rebus declinat vita, declinat autem fortuna secundum venti flatum.

- XX. Οὐκ ἔστιν, ὅστις εὐτυχῆς ἔφυ βροτῶν,
Ὅν μὴ τὸ Διὸν ὡς τὰ πολλὰ συντελεῖ.

Nullus fere hominum adeo fortunatus est, quem non Deus . . . .

- XXI. Τὰς συμφοράς γὰρ τῶν κακῶς πιτραγότων
Οὐ πάποδ' ὕβρις, αὐτὸς ὁρῶδ' αὖτις.

Calamitatibus enim hominum infelicium nunquam insultavi, metuenti, ne ipse paterer.

- XXII. Συνάλγησον, ὡς ὁ κάμνων
Δακρύων μεταδός·
Ἔχει κουφότητα μόχθων.

Condoletto : nam homo aeger, aliis lacrymas cicens, levamen malorum habet.

- XXIII. A. Τὸ ζῆν ἀφέντες, τὸ κατὰ γῆν τιμῶσι σου.
B. Κενοὶ γ' ὅταν γὰρ ζῇ τις, εὐτυχίην χρεῖαν.

A. Vitam omittentes, quod infra terram tui est, honorant. B. Inepti : praestat enim, dum vivit aliquis, lata experiri.

num verum aliunde desumptum suspicabar. Musg.

XVII. Stobaeus Tit. XCVIII. Musg.

XVIII. Stobaeus Tit. XCIX. Musg.

XIX. Stobaeus Tit. CV. Musg.

Ver. 1. εἰ ἔστιν ἀνέμωιν Heath. Beck.

Malim : Ὁ μὲν ὀλβιος ἦν πῶτ' ἀνέμωιν· ΔΕ Διὸς ἀνέμωιν, εἰς ἡβῶν sc. Hoc

verbum sarcasmo significationem habet πῶτ' ἀνέμωιν — quod docuit Abresch. in

Animadv. ad Aesch. Lib. I. p. 3. Jacobs.

XX. Stobaeus Tit. CV. mendose. Musg.

Ver. 2. ΠΙΝΗ (vulgo δὲ) Por.

Grot. de conjectura et cum eo B.

edidit — ὡς εἰς ἀνέμωιν Heath.

vult : Ὁ δὲ μ. τ. 3. ὡς τ. σ. ε. Ὡς, vel, cu-
jus ad plurima non confert nomen. Beck.

XXI. Stobaeus Tit. CXIII. Musg.

Apud Scob. Grot. p. 467. haec tanquam
ex Andromacha petita leguntur, ex An-

dromeda sumta esse docuit Valck. ad
Ammon. p. 37. Beck.

XXII. Stobaeus Tit. CXIV. Grotius ex
MS. Par. Ixvi τὸν legit. Musg.

Ver. 2. a. Heath. distinguit : Δακρύων
μεταδός ἔχει τὸν κατὰ μ. Beck.

XXIII. Stobaeus Tit. CXXIV. psillo

aliter. Musg.

Barnes. — ἀφέντες — τιμῶσι σου : Κενοὶ

γ' — εὐτυχῶ, ἔστιν. Beck.

XXIV. Ἐγὼ δὲ παῖδας οὐκ ἰὼ νόθους λαβεῖν·

Τῶν γησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἰνδύεις,
Νόμῳ νοσοῦσιν· ὃ σε φυλάσσειαι χρεῖαν.

Ego autem progeniem notham habere non concesserim. Legitimis enim nulla in re inferiores lege premuntur, quod te cavere oportet.

XXV. Σιγῆς; Σιωπῇ δ' ἄπορος ἱερμηνεύς λόγων.

Tacene? At silentium obscurus dicendorum interpret est.

XXVI. Τὴν τοι δίκην λόγουσι παῖδ' εἶναι Διὸς,

Ἐγγύς τε καίιν τῶν βροτῶν τιμαρίας.

Dicunt, justitiam filiam esse Jovis, et pomas in vicinia hominum habitare.

XXVII. — πᾶς δὲ ποιμὴν ἔρρει λαὸς,

Ὅ μιν γάλακτος κίσσινον φέρον σκύφος,

Πόταν ἀναψυκτῆρ', ὃ δ' ἀμπύλαν γάνος.

Huc turba pastorum confluit plurima, hic quidem lactis hederaeum ferens scyphum, laboris delinimentum, ille autem vitis lacticem.

XXVIII. ὦ νύξ ἱερὰ,

Ὡς μακρὸν ἔπτευμα διάκεις

Ἀστειοῖδία νῶτα διφριύου

Λιδίρος ἱρᾶς

Τοῦ σιμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.

O nox sancta, quam longum cursum curris, sideratos equos aurigans aetheris immensal per venerandum Olympum.

XXIX. — παρθεῖνου τ' εἰκόνα τιὰ

Ἐξ αὐτομόρφων λαῖναν τευχισμάτων

Σοφῆς ἀγάλμα χεῖρός. —

XXV. Stobaeus Tit. XXXVII. Ed. Gesner. *Musg.*

XXVI. Stobaeus Eclog. Phys. c. 2. καὶ βροτῶν habet: ex Andromacha citata.

Musg.
Simillimum Fr. Antiop. n. 3. Beck.

XXVII. Athenaeus, p. 477. Macrobius Saturn. V. c. 21. *Musg.*

XXVIII. Scholiastes Theocriti in Idyll. II. 166. Aristophanes Thesmophor. *Musg.*

Ver. 2. Hesiod. vult: ὦ μακρὸν γ' ἔστω, quod, suspensa sententia, nondum locus sit versui parenthetico. Beck.

XXIX. Existat in S. Maximi Schollis ad Dionysium Areopagitam Ed. Corder. Tom. II. p. 28. sed Interprete indiget. Habet et Pachymeres ibidem p. 30. legitur αὐτομόρφων. Pro εἰκόνα forte εἰκὼ, ut Helen. 73. *Musg.*

καθ' ἡν εἰκόνα τιὰ
ἔξ αὐτομόρφων λαῖναν τευχισμάτων
σοφῆς ἀγάλμα χεῖρός.

ex Persei oratione ducti videntur, qui Andromeda conspecta, se puellae statuam eleganter effictam et expolitam videre existimabat. Hinc Ovidius in Metam. IV. 671.

Quam simul ad duras vestigatam brachia cautes
Vidit Abantides; nisi quod lenis aura capillos
Moverat, et trepido manabant lumina setae;
Marmoreum salus esset opus.

In ejusmodi descriptione locum non habere v. τευχισμάτων per se patet; neque hoc ab Euripide scriptum patet, sed τευχεύματα, operum fabrilium artis sculptorum. Suidas. Τέχας. ἱργαλεῖα τοῖς ἔργοις τελεῖται καὶ ἔργον. ἰδὲ καὶ τὸ ἱργαλεῖον, ἀπὸ τοῦ ἱργα, ἱερατεῖα. In Epigrammate Antipatri Sidonii LXXXVII. Anal. V. P. T. II. p. 30. ubi Cod. Vat. sine sensu habet Μαρτυρία τευχισμάτων τοῦ σοφ. olim fortasse scriptum fuit:

ANTIGONA. *

- I. Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνὴρ,
Εἴτ' ἐγένετ' αὐτῷσι ἀθλιότατος βροτῶν.

Fuit Œdipus in initio fortunatus vir, deinde factus est postea mortalium miserrimus.

- II. Οὐκ ἔστι Πειθῶς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος,
Καὶ βαμὸς αὐτῆς ἔστιν ἀνδρῶπου φύσις.

Nullum est Suae templum, nisi sermo, et ara ejus est hominis natura.

- III. Δεῖ τοῖσι πολλοῖς τὸν τύραννον ἀνδάνειν.

Tyrannum populo placere oportet.

- IV. Οἰκίῳς ἀνδρῶποισι γίγνησθαι φίλῃ
Πόλεμος ἐν ἀστοῖς, ἂν διχόστατῇ πόλις.

Intestinum hominibus oboriri solet bellum inter cives, si civitas dissenserit.

- V. Οὐτ' εἰκὸς ἄρχῃν, οὐτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον
Τύραννον εἶναι· μαρξία δὲ καὶ θῦλειν,
Ὅς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος.

- VI. Ἀνδρὸς δ' ὀρέωντος εἰς Κύπριν νεανίου
Ἀφύλακτος ἦ τῆρησις· ἂν γὰρ φαῦλος ἦ
Τάλλ', εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.
Ἦν δ' ἂν προσῆται Κύπρις, ἥδιστον λαβιδῖν.

Adolescens, ad Venerem spectans, nullo modo custodiri potest; quamvis enim ineptus sit aliis in rebus, in amore tamen unusquisque prudentior est. Quamcumque autem appetiverit Venus, potiri jucundum est.

Μαρινα ταῖα τί' ἐνι σταλατῇ σίγγῃ
Δαδῖα, γλαυκὴ τὴν' ἰχθυὸν σίον

Quem tandem, *Lysistrata*, scianem experientia captem in hoc cippi, quapro. Idem vero ταῖα et ταῖα docente Eustathio ad 12. π'. p. 951. 44. *Jacobi*.

Alia ex Andromeda habet Aristophanes Thesmophor. [1110—1114. 1116. s. 1118. s. 1121. 1127. s.] sed quæ non semper facile fuerit a comici verbis separare. Huc etiam refert Heathius Plutarch. Sympos. Lib. IX. probl. 15. *Musg.*

Ὁ ποταμὸς ἱερὸν δὲ διὰ τῆς Αἰθῆς Γεργῆσις. confer Valck. D. p. 49.] et de Audiend. Poët. p. 22. Ed. Par. Opp. Moral. [Κῆρυ θάλασσαν εἰς Ἀντακίαν ἀλάς. *Beck*.

* De Falsula sic Scholiastes Sophoclis ad finem Antigone: Ἰερὴν, ἔτι λαφύει οὐκ Εὐκλείδῃ Ἀστυνόμῳ ἀδελφῇ, ἔτι παραθεῖται ἱερὸν δὲ τὴν Αἰθῆναι ἱερὸν ἱερὸν καὶ γάμον ἱερὸν δὲ τὴν αὐτῆναι. *Musg.*

1. Prologi hoc initium exstat apud Aristoph. Ran. 1213 et 1218. ubi vide Scholiasten. *Musg.*

Barn. in Fragm. Œdipi habet. *Beck*. 12. Aristoph. Ran. 1438. Scholiast. ibid. Heraclides de Allegor. Homer. Secundus ubi exstat, non invenit. *Musg.*

Est apud Tzet. ad Hesiod. p. 48. ubi recte ἔσ' ἐν ἀνδρῶν φύσει. Vide Hel. 1001. *Por.*

13. Stobæus Tit. XLVIII. *Musg.*

14. Stobæus Tit. XLIII. *Musg.*

15. Exstat obscurum hoc fragmentum apud Stobæum Tit. XLIX. *Musg.*

16. Stobæus Tit. LXIII. De ultimo versu videri potest Valckenær. Diatrüb. p. 249. *Musg.*

Vers. 1. ἰερὸντα vulgo, quod in ἰερῶντα mutaverat jam Musgr. Ex. Eur. p. 100. V. 4. vulgo: Ἦν δ' αὖ πρῶτον, h. e. interprete Heath. Quod si comædia adsit *Vennæ*, Valck. legit: Ἦν δ' αὖ πρῶτον, Κάπρι δ. 2. *Beck*.

VII. Ἦσαν τὸ μαίνεσθαι ὃ ἄρ' ἦν ἔως βροταῖς.

Amabam: amor autem hominibus furor est.

VIII. Ζευχθεῖς γάμοισιν οὐκέτ' ἐστ' ἐλεύθερος,
'Αλλ' ἔν γ' ἔχμι τι χρηστόν· ἐν κῆδιν γὰρ ὦν
'Εσθλῷ δίδοικε μηδὲν ἱξαμαρτάνειν.

Adstrictus nuptiis haud amplius est liber. Unum vero hoc habet com-
modi, quoniam affinitati bonae conjunctus, ab omni peccato sibi cavet.

IX. Ὀνόματι μίμπτον τὸ νόθον, ἡ φύσις δ' ἴση.

Nothum genus nomine tenus culpatur, natura vero aequalis est.

X. Ἡ γὰρ δόκησις πατράσι παιδας ἱοικέαι

Τὰ πολλὰ φαύλη γίνεταί τέκνων πέρι.

Prolem parentum, quod ferunt, mores sequi, Falsum revincit saepe
natorum indoles.

XI. Τὸ μωρὸν αὐτὸ τοῦ πατρὸς νόσημ' ἐνι,
Φιλῇ γὰρ οὕτως ἐκ κακῶν εἶναι κακοῦς.

Stultitia hereditarius morbus a patre est; sic enim solent mali generare
malos.

XII. Ἀνδρὸς φίλου δὲ χρυσὸς ἀμαθίας μέτα
'Αχρηστος, εἰ μὴ κἀρετὴν ἔχων τύχη.

Amici opulentia cum stultitia conjuncta inutilis est, nisi virtutem simul
habeat.

XIII. — ἐπ' ἄκραν ἤκομεν γραμμὴν κακῶν.

Ad malorum metam pervenimus.

XIV. Μὴ οὖν ἔθελε λυπιῶν σαυτόν· εἰδὼς, πολλαίαι

Ὅτι τὸ λυποῦν ὑστέρων χαρὰν ἄγει.

Ne igitur contritus teipsum, non nescius, saepe quod et moesta res postea
gaudium ferunt.

XV. Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτειν εὐλόγως φέροι

Τὸν δαίμον', οὕτως ἦσσαν ἐστ' ἀνόλβιος.

Quisquis in eventa rerum moderate fert sortem suam, minus ille infelix
est.

vii. Stobæus Tit. LXIV. *Musg.*

Apud Barn. est in loc. *Beck.*

viii. Stobæus Tit. LXVII. *Musg.*

ix. Stobæus Tit. LXVII. Clem. Alex.

p. 741. *Musg.*

x. Sic emendat et interpretatur Grotius,
quod exstat Stob. Tit. LXXXVII.

Musg.

Pro ἰσίων Πιερα. Attice scribi jubet
αἰών.—Ver. 9. Stob. αἰών, quod quare
in φαῖλα mutarit Gros. non satis causæ
apparere putat Heath. *Beck.*

xi. Stobæus Tit. XC. *Musg.*

xii. Stobæus Tit. XCIII. *Musg.*

xiii. Stobæus Tit. CIV. *Musg.*

xiv. Stobæus Tit. CVIII. Emendat
non ineleganter Valckenarius Diatrib. c.
15. *Musg.*

Apud Stob. et Barn. additur tertius
versus: Καὶ τὸ κακὸν ἀγαθὸν γίνεταί παρὰ
ταῖς. Versus priores sic scribit Valck. p.
155.

— Μὴ οὖν θέλεις

Λυπεῖν σαυτόν [ἄνθρωπον], εἰδὼς, πολλαίαι

Ὅτι καὶ τὸ λυποῦν ὑστέρων χαρὰν ἄγει.

- XVI. Θάνατος γὰρ ἀνδράποισι νικίαν τέλος
 ἔχει· τί γὰρ τοῦδ' ἰστί μῖζον ἐν βροτοῖς;
 Τίς γὰρ πετραῖον σκόπελον οὐτάζων δορὶ
 Ὀδύναισι δάσει; τίς δ' ἀτιμάζων νέκυς,
 εἰ μὴδὲν αἰσθάνοιτο τῶν παθιμάτων;

Mors enim hominibus contentionum finem habet. Quid enim morte inter mortales maius est? Quis enim molem saxeam hasta vulnerans dolore afficiet? quisve in mortuam contumeliose se gerens, si nullam affectionem sentiant?

- XVII. ὦ Παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας Διὸς
 Δεινός τε, Διητοῖς γ' οὐδαμῶς ὑποστατός.

O fili Diones, quam magnus es Deus savusque; cui mortales certe minime resistent.

- XVIII. Ἐπὶ χρυσεῖοντον ἀσπίδα τὰν
 Καπανείας.

Super aureo Capanei clypeo.

ANTIOPA. *

- I. Τὸν μὲν κικλήσκαι Ζήθον· ἐξήγησε γὰρ
 Τοκοῖσιν εὐμαρξίαν ἢ τεκοῦσά μιν.

Illum vocavit Zethum; quae enim peperit illum, quaequebat securitatem liberis.

- II. Δίκα τοι δίκαι χρόνιος· ἀλλ' ὅμως ὑποπισσοῦσ'
 ἔλαθει, ὅταν ἔχη τιν' ἀσιβῆ βροτῶν.

Justitia equidem sera est: homini tamen impio imminens, tanquam ex insidiis latet.

Sunt verba Amoris ad Haemonem. Beck.

xv. Stobaeus Tit. CXIII. Musg.

xvi. Stobaeus Tit. CXXVI. Musg.

xvii. Mendose existat apud Scholiasten Pindari ad Pyth. III. 176. Varie corrigunt eruditi, ut videre est apud Valckenar. Diatrib. c. 15. Ego Ruhnkenii mei emendationem, leviter tamen immutatam, exhibeo. Musg.

In ipsi Schol. legitur: ἡ ἴφρι — Διώνη, Στεφῆς ε' αὐ. διοτάται. ἡς et διοτάταις dederunt Scal. et Grot. Ruhnkenii emendatio Διώνη εἰ, Στεφῆς ε' est apud Valck. 156. qui ipse emendat Μίση εἰ Στεφῆς, Piers. ibid. Στεφῆς, Στεφῆς ε'.

Beck.

xviii. Scholiastes ad Phoeniss. 1146.

Musg.

Heath. sic disponit — τῇ χρυσεῖοντον ἀσπίδι τὰν Καπανείας.

Idem Heath. addit versum hunc e Stob. Grot. p. 513.

Οὐ γὰρ ἐξ ἡλῆ ἀποθανόντι στεφῆνι ἐξ' ἀδελφῶν. Beck.

* Historiam enarrat Hyginus Fab. 8. copiose illustratam a Valckenario Diatrib. c. 7. Musg.

1. Existat apud Etymolog. Mag. v. Ζήθον. Vide Valckenar. Diatrib. 62.

Musg.

Similiter poëta in hoc dramate etymologiam nominis Amphionis dedit, irrisus propterea ab Aristophane. v. Poll. IX. 36. Etym. p. 92, 4. Beck.

12. Stobaeus Eclog. Physic. cap. 7.

Musg.

Barn. hac in quatuor versus divisit.

Beck.

- III. Τὴν τοι δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι χρόνου
Δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἐστὶν ἄν κακός.

Justitiam, dicunt nonnulli, filiam esse temporis: ostendit autem nobis, quicumque sit malus.

- IV. Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί, αἷς χρε' σ' ἀσκήν, ᾧ τέκνον,
Θεούς τε τιμᾶν, τοὺς τε θρησκύοντας γονεῖς,
Νόμους τε κοινούς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα θρῶν
Κάλλιστον ἔχεις στέφανον εὐκλείας αἰεί.

Tres sunt virtutes, quas te, mi fili, exercere necesse est: ut scilicet Deos colas, et, qui te nutritiverunt, parentes, et leges communes Græciæ. Hæc si feceris, pulcherrimam bonæ famæ coronam perpetuo feres.

- V. Τὸ δ' ἀσθενὲς μου καὶ τὸ θηλυ σώματος
Κακῶς ἐμίμνησθαι· καὶ γὰρ, εἰ φρονεῖν ἔχῃ,
Κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

Tu vero corpus meum imbecillum et muliebre male reprehendisti: modo enim sapiam, potius id fueris, quam brachium robustum.

- VI. Ἐγὼ μὲν οὖν ἄδοιμι καὶ λήγοιμί τι
Σοφόν, ταράσσω μὴδὲν, ᾧ πόλις νοσῇ.

Cantare promptum, dicere est promptum mihi, quod juvet, et urbis neustiquam incendat mala.

- VII. Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν
Ἀσκούσι βίον, ἣν σφάλωσι χρημάτων,
Κακοὶ πολῆται. οὐ γὰρ ἀνδρ' εὐδισμένον,
Ἀκόλαστον ἥθες γαστρός ἐν αὐτῷ μένειν.

Atqui quicumque vitam sic agunt, ut carnem saginent, si opibus excidant, mali erunt cives. Necesse est enim solitum homini intemperantem ventris habitum sui similem permanere.

- VIII. Εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κακτημένος
Μὴδὲν ὁμοίωσι τῶν καλῶν περσάσεται,
Ἐγὼ μὲν οὐποτ' αὐτὸν ὀλβιον καλῶ
Φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

Si quis fortunatus et opulentus domi nihil bonorum experietur, hunc ego nequaquam beatum nominaverim, sed potius felicem divitiarum eustodem.

III. Stobæus Tit. I. *Musg.*

Part. 4. post Ierō. Grot. inseruit de conjectura, quam repugnare Græco sermoni putat Heath. et conjicit ὁρῶντος ἰστοῦ α. Beck.

IV. Stobæus Tit. I. Grotius et Barnesius: αἷς ἢ χρε' σ', etc. *Musg.*

V. Stobæus Tit. III. Cujus autem verba sint hæc, monuit Valckenarius Diatrib. cap. 8. Vide etiam Ed. Grot. *Musg.*

Sunt verba Amphionis ad fratrem. — Maximus T. II. p. 535. Combef. habet:

— εἰ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχῃ, quod probat Valck. p. 78. mutato φρονεῖν in φρονεῖν.

Beck.

VI. Stobæus Tit. III. Quæ hunc versum sequuntur in Ed. Barnes. ad Electram 294—296. pertinent, et in MSto Collegii Novi ab hoc fragmento separantur. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. VI. Valckenarius Diatrib. c. 8. legendum monet in versu postremo καὶ εὐδαιμόνως. *Musg.*

Valck. p. 79. non in καὶ εὐδαιμόνως, sed in καὶ εὐδαιμόνως, legit. Idem vertit ultima: aduetus

IX. Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·

Γνώμη φρονοῦντες οὐ θύλουσ' ὑπηρετεῖν
Ψυχῇ, τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

Multi mortalium hoc vitii habent: ut, quamvis mente sapiant, nolint tamen obsequi animo suo, ut plurimum ab amicis victi.

X. Κόσμος δὲ σιγῆς στίφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ·

Τὸ δ' ἐκλαλοῦν οὐδ' ἡδονῆς μὲν ἄπτεται,
Κακὸν δ' ἐμύλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει.

Decorum silentium corona est viri boni: loquacitas autem neque jucundum aliquid habet, et mala est conversationi, et inutilis civitati.

XI. Ὁ δ' ἡσυχος, φίλοις τ' ἀσφαλὲς φίλος,

Πόλει τ' ἀριστος, μὴ τὰ κινδυνεύματα
Αἰνῇ· ἐγὼ γὰρ οὔτε ναυτίλον φίλῳ
Τολμῶντα λίσαι, οὔτε προστάτην χροῖός.

Qui autem est tranquillus, et amicis salvis amicis, et civitati utilis, ne pericula collaudet: ego enim neque nautam amo audacem nimis, neque praesidem r. jonis.

XII. Γνώμη γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,

Εὐ δ' οἶκος, εἰς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα.
Σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας
Νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλέον κακόν.

Viri prudentia bene habitantur civitates, bene vero familia: et ad bella magnum ejus robur est. Consilium enim unum sapiens multas manus vincit: imperitia vero cum multitudine deterius malum est.

XIII. Ὅστις δὲ πρᾶσσει πολλὰ, μὴ πρᾶσσει παρὸν,

Μακρὸς, παρὸν δ' ἥδως ἀπτεράγμονα.

Quisquis multa agit, ubi cessare liceret, stultus est, cum jucunde posset tranquillus vivere.

XIV. Οὐ χρεὶ ποτ' ἀνδρα δοῦλον ὄντ' ἐλευθέρως

Γνώμης διώκειν, οὐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν.

Nunquam oportet servum ingenua studia tractare, nec otium sequi.

enim intemperantiae semper ventrem expleat, necesse est. Beck.

viii. Stobaeus Tit. XVI. Mavult Heathius. Musg.

Quia sic in Maximo, T. II. p. 602.

Mellis Ἰσως τὸν τοῦ καλῶν ἐκτρέφει.

Verba Amphionis esse putat Valck. p. 81. Beck.

ix. Stobaeus Tit. XXX. Musg.

x. Stobaeus Tit. XXXVI. Musg.

xi. Stobaeus Tit. XLVI. Musg.

xii. Ita Barnesius, ut leguntur apud Stobaeum Tit. LIV. nisi quod ibi habetur

εἰς βούλευμα.—Auctore Grotio nunc exhibetur i.; probat Valckenaeus Diatrib., pag. 78. εὐαίρετον κακόν. Apostol. 6. D. 8. Clem. Alex. p. 405. Ed. Paris. Musg.

Hos versus cum similibus veterum scriptorum locis contendit, et varias lectiones recenset Gatak. Adv. Post. p. 511 —513. Duo ultimi versus existant apud Sext. Emp. adv. Gram. c. 13. (T. I. p. 277.) qui in v. ult. pro εὐαίρετον habet εὐαίρετον. Heath.

xiii. Stobaeus Tit. LVIII. Musg.

xiv. Stobaeus Tit. LXII. Musg.

- XV. — τὸ δοῦλον οὐχ ὅρῳς ὅσον κακόν;
Non vides, quantum sit malum servile genus?
- XVI. Φεῦ, φεῦ· τὸ δοῦλον ὡς ἀπανταχῇ γένος
Πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὤρισιν Διός;
Pape! quam ubique servile genus ad deteriores sortem destinavit Deus.
- XVII. Κῆδος καὶ αὐτὸν τὸν σοφὸν κταῖσθαι χρεῶν.
Affinitatem sibi parem quærere decet sapientem.
- XVIII. — πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς
Ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῇ σπείρειν τέκνα,
Οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐς τέλος κακῶς.
Adhortor autem omnes, ut ex honesto genere honestos liberos gignant:
sic enim nunquam ad extremum male se gerent.
- XIX. Εἰ νοῦς ἵστυ· εἰ δὲ μὴ, τί διὲ καλῆς
Γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας χρεστώας ἔχῃ;
Si mentem habeat, bene est: sin minus, quid opus formosa uxore, nisi et
bonam mentem habeat.
- XX. Οὐ σαφρονίζεις ἱμαῖον, αἰδεῖσθαι δὲ χρὴ,
Γύναι, τό τε λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόρον.
Non didici mihi moderari — oportet tamen vereri, O mulier, quicquid
immodicum est, et propulsare invidiam.
- XXI. Φεῦ, φεῦ, βρότειαί πημάτων ὅσαι τύχαι,
Ὅσαι τε μορφαί; τίμα δ' οὐκ εἴποι τις ἄν.
Heu! malorum hominibus quot vices, quot formæ? terminum autem
nemo facile dixerit.
- XXII. Πόλλ' ἐστὶν ἀνδρώποισιν, ὧ ξῖνε, κακά.
Mala hominibus, O hospes, multa contingunt.
- XXIII. Ἐχμὶ λόγον καὶ τοῦτο τῶν πολλῶν βροτῶν,
Δαὶ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.
Non abs re istud, quod homines vulgo dicunt; oportet quidem nonnullos
esse infelices, alios vero fortunatos.
- XXIV. Φρονῶ δ', ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·
Τὸ μὴ εἶδέναι γὰρ ἥδονην ἔχμι τινά
Νοσοῦντα· κίρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.
• intelligo autem, quæ patior: et hoc ipsum non leve malum est; ægroto

is ἀργίας] Sic Stob. Grot. Apud Barn.
Ier. ἀργ. Beck.

xv. Stobæus Tit. LXII. Musg.

xvi. Ibidem. Musg.

xvii. Stobæus Tit. LXVIII. Musg.

xviii. Ibid. Musg.

xix. Stobæus Tit. LXXVII. Musg.

xx. Stobæus Tit. LXXIII. Istud et

ante λίαν habet Valcken. Distrib. p. 65.

Qui verba hæc Amphioni tribuit. Beck.
Musg.

xxi. Stobæus Tit. XCV. Musg.

xxii. Ibid. Musg.

Barnes. 2. 2. Beck.

xxiii. Stobæus Tit. XCV. Musg.

enim ignorantia voluptatis aliquid affert. Inscitia in rebus adversis lucro est.

- XXV. Τοῖος δὲ θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος.
Οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν, οὔτε δυστυχεῖ
Εὐδαιμονεῖ τε κ' αὐθαίς οὐκ εὐδαιμονεῖ.
Τί δ' ἦτ', ἐν ὅλῳ μὴ σαφεῖ βιβηκότες,
Οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι;

Talis miserorum est hominum vita: nec omnino fortunata, nec plane infelicitata est: et nunc feliciter agit, nunc iterum infelicitate: cur igitur, cum per felicitatem incertam tendimus, non pro singulari felicitate habemus absentiam doloris?

- XXVI. Ῥίψον τὴν Λύραν, καὶ κίχρησ' ὕπλοις.

Abjice Lyram, et utere armis.

- XXVII. Κόρος δὲ πάντων καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
Δίκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπιπληγμένους·
Δαιτὸς δὲ πληθεύεις τις ἄσμενος πάλιν
Φαῖλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

Satietas est omnium rerum: nonnullos etenim, posthabitis honestis amoribus, turpibus implicitis cognovi: et epulis satius aliquis, lubens iterum villicore victu fruens delectavit gulam.

- XXVIII. Ἐκ παντὸς ἂν τις πριάγματος δισπῶν λόγῳ
Ἀγῶνα δεῖτ' ἂν, εἰ λήγιν εἴη σοφός.

De re quolibet in utramque partem facile disputationem inest, quicumque fuerit dicendi peritus.

- XXIX. Ἀπὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
Τὰ μὲν κατ' οἴκου ἀμειλίᾳ παρείασιν,
Μόλπαισι δ' ἡσθεῖς τοῦτ' αἰὶ θηρεύεται,
Ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
Φίλοισι δ' οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οἷχεται,
Ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἦσσαν τις ᾗ.

Quicumque vir, secunda vitae fortuna utens, res domesticas, ignavie deditus, omittit, et cantus amans, id venatur solum; inutilis quidem domi et

Heath. punctum post *βίον* tolli et post *εὖ* poni vult. Beck.

XXIV. Stobæus Tit. XCVI. Erotian. in *κατὰ φύσιν*. Musg.

Valckenario videntur verba Antipocæ ad Amphionem. Beck.

XXV. Stobæus Tit. CII. Vide Clem. Al. pag. 744. Musg.

Clemens: τί ἐστὶν ὁ λόγος, sed vulg. præfert Valck. p. 81. Beck.

XXVI. Olympiod. Schol. in Platon. Gorgiam. Vide Valckenær. Distrib. p. 86. Musg.

XXVII. Stobæus Tit. LXIII. Quartum versum citat Athenæus, p. 421.

Musg. Valck. p. 64. tribuit Antipocæ. — V. 4. citam est apud Barn. in Inc. Beck.

XXVIII. Stobæus Tit. LXXX. Athenæus, pag. 677. Musg.

Ex Athen. habet Eustath. ad Il. ε'. p. 1262. Grotius ad mentem Scalig. legit *ἀσπὶς λήγιν*. — Beck.

XXIX. Stobæus Floril. p. 209. legit *παρὰ φύσιν*. Valckenærius Distrib. p. 71. bene emendat, *ἀμειλίᾳ παρὰ φύσιν*. Musg.

in civitate evadit, et amicis nullus: ipsa natura perit, ubi quis voluptati subactus cedit.

- XXX. — οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ,
Φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον,
Σοὶ τήνδ' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνδραπον, μολεῖν.

Neque enim clanculum existimo malefici mores imitantem Jovem in cubile tibi, ad instar hominis, venisse.

- XXXI. — εἰ δέ που τύχοι
Πέριξ ἑλίκας [ταύρος,] εἰλχ' ὁμοῦ λαβῶν
Γυναικα, κίτρην δρυὶν, μεταλλάσσωσ' αἰεῖ.

- XXXII. — ἔδον δὲ θαλάμοις βουκόλον
Κομῶντα κισσῶ, στύλον Εἵτου Θεοῦ.
Bubulcum vero in cubiculis hedera comantem, columnen Euii dei.

- XXXIII. — ἀλλ' ἔμοι τιδοῦ.
Παῦσαι δ' αἰδῶν, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν
Ἄσκει' τοιαυτ' αἰεὶ, καὶ δόξεις φρονεῖν,
Σκάπτων, ἄραν γῆν, ποιμνίαν ἐπιστατῶν.
Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφείς σοφίσματα,
Ἐξ ὧν κινῶσιν ἱγκατοικήσεις δόμοις.

Verum mihi morem gere: a cantibus cessa, et rei bellicae peritiam sectare. Talia autem propria, et sapiens habebis, fodiens, arans terram, pecudes custodiens, aliis relinquens elegantia haec inventa, ex quibus aedes sient tibi vacua.

- XXXIV. — ἐν τούτῳ γί τοι
Λαμπρὸς δ' ἑκάστος, καὶ πὶ τοῦτ' ἐπιίγεται,
Νίμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέγος,
Ἴν' αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνῃ βέλτιστος ὢν.

Acer unusquisque circa id est, et ad id impetu fertur maximam partem diei impendens, cui se maxime aptum esse invenit.

Heath. παρίστα. — Versum 1. suis inseruit Diphilus ap. Athen. VI. p. 247. — ἀεὶ λαίρξ dedit Grot. p. 139. — V. S. Valck. p. 84. legit αἰεὶ. Sext. Emplr. adv. Musg. sect. 35. habet: φίλωνι τ' αἰεὶ, ἀλλ' ἔφαρξεν εἰσιν. Beck.

XXX. Clem. Alex. Strom. V. p. 716. 1. Valckenarius Diatrib. p. 63. pro εἰδ' bene emendat εἰδ', l. e. εἰδ. Musg.

Initium Valck. supplet sic: Οὐκ ἔστι ταῦτά γ'. Beck.

XXXI. Longin. sect. 39. Interpretari nolo: nescio enim, an satis intelligam. Ut scripsi, leguntur apud Valckem. Diatrib. p. 86. Vide autem de hoc fragmento Cl. Toupium ad loc. Longini.

Musg.

Toup. ad Longin. p. 224. post λαίρξ

interpungit, et prima verba vertit: Sicubi se intus converterit. Musg.

XXXII. Clem. Alex. p. 418. Musg.

Toupium ad Longin. l. l. legit: — l. l. 3. βουκόλου, α. κισσῶν ἐν δρυὶν E. G. Intus autem, in cubilibus bubulci, vidi columnam Euii dei hedera comantem. Monet etiam scribi posse βουκόλου κισσῶντα κισσῶ, sed prius praefert. Beck.

XXXIII. Stob. p. 369. 33. Gem. Verti, quasi esset ταῦτα εὐνῆ. Musg.

Valck. p. 86. initium sic constituendum esse ait: Τίς ποτ' ἄρα, ἄρτιον ἀλλ' ἡμῶν εἰδῶ, Κίχρην ἑσπέρην, καλλίμας δ' εὐμουσίας ἄ. — cf. n. 26. Nam v. 2. apud Platonem quidem est παραγόμενον, sed apud Olympiod. καλλίμας; unde Valck. rescripsit, καλλίμας γ' αἰε. Idem v. 4. ad vitan-

XXXV. — ὅδε γυναῖαν φύει

Γυναικομήμῃ διαπρέπτει μορφώματι.

Tam excellens corporis habitus femineo vestitu nites.

XXXVI. Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, εἴ τιν' εὐφροῦ

Λαβοῦσα τίγρη φῶτ' ἔθηκε χεῖρονα;

Et quomodo hoc laudabile est, cum ars aliqua indolem, quam bonam accepit, deteriore reddat?

XXXVII. Κύουσα· τίκτω θ', ἥν' ἔχ' ἡκόμην πάλιν.

Gravida: pario autem, cum iterum reducerer.

XXXVIII. Ὡ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα.

O divitiis prestantior possessio.

XXXIX. Ωἴκτεμ' ἀκούσας. οἴκτερά γὰρ τὰ δυστυχῇ

Βροτοῖς ἅπασι, κἄν θυραῖος ᾖ κυρῇ.

— Ἀνδραποῶς ἄν

Οὐδὲν ἄλυστος τὸν βίον δαίγαγιν

Οὐδὲν δὲ μέγχι τίλους ἔμεινεν εὐτυχῶν.

Miserere auditu — calamitas enim omnibus, vel etiam ignotis, est miserabilis — sine dolore nemo equidem mortalium vitam peregit, nec usque ad finem fortunatus.

XL. Ἀμουσία τοι μὴδ' ἐπ' οἴκτροισιν δάκρυ

da ἡμετέριον legit, εμμέριον. Versum ult. adhibet Dio Chrysost. LXXIII. p. 655. Beck.

XXXIV. Plato in Gorgia. Auctore Valckenario, Diatrib. 77. lege in v. primo γι εμ. Musg.

Vulgo is εμεῖο γὰρ — Grot. Exc. p. 427. λαμπερὶς is τόνον εἰς Ἰσάριον — Gutsch. Dina. de N. I. 84. c. 25. — λαμπερὶς is τόνον εἰς γὰρ Ἰσάριον is, ἀπεί — neutrum probatur, Valck. qui p. 76. s. ita correxit, ut hic exhibentur; ostenditque, legi etiam sic posse — is ε. γι πᾶς λαμπερὶς is, ἀπεί — v. 4. pro ευτυχῶν, quod fecerit Grotium, Davis. ad Max. Tyr. 23. l. ευτυχῶν legit, et pro βίλονον Gutsch. corr. ἀπείονον, quod recepit Valck. Heath. vult τῶ α. αὐτῶ ευτυχῶν β. α. Quocunque in re se prestantissimum erat deprehendit. Beck.

XXXV. Plato in Gorgia, p. 485. Pro γυναικὶ φύει libenter legerim γυναικὶ φύει. Precessit apud auctorem non ψυχῆς puto, sed καὶ σώματος corporis. Musg.

Conf. Philostr. V. Apoll. Tyan. IV. 21. unde λαμπερῶν restituerunt B. et Heath. pro Grotii lectione λαμπερῶν. Initium horum versuum sic dedit Valck. p. 74. s. Ἀμφίον, ἀμάλει, ἀν ἰσχυρῶν θαι εἰ δι.

Διελχῶς εἰ, ψυχῆς ἀν γυναικὶ φύει, Γ. — Idem rejicit supplementum Pierotti: φθίγειν δὲ ψυχῆς ἀν γυναικὶ φύει Γ. λαμπερῶν (vel λαμπερῶν) μασθ. Beck.

XXXVI. Plato Gorgia, p. 486. Musg. Sic correxit Valck. p. 88. in Plat. est εἰ εμ. Grotius, qui primus eruit hos senarios, male dedit εἰδῶν. Beck.

XXXVII. Ammon. citat. ab Eustathio ad Hom. Odys. σ'. 45. Vide autem Valckenar. Diatrib. p. 63. Musg.

Ammon. p. 86. habet: ἢ αἰσῶν εἰς εμ, εἰς ἀγῶν σ. Eustath. αἰσῶν εἰς εμ, unde Valck. aut αἰσῶν ἰσχυρῶν legendum cernit, aut, quod praeferi, αἰσῶν εἰς εμ θ', εἰς ἀγῶν σάλα. Beck.

XXXVIII. Philostrat. Vit. Sophist. II. 27. Musg.

Barnes. habet inter hymnos sic: Μελίς κρεῖττον ὄλβου κτῆμα, sed ad Antiocham pertinere suspicabatur Valck. p. 66.

Beck. XXXIX. Barnesius exhibet: reddidi autem, quasi esset δάκρυ. Musg.

Sed versus 2. priores jam Heath. monuit exsurare in Androm. 421. s. tres posteriores incerto auctore legi apud Stob. Grot. Tit. XCIX. Beck.

Στάζειν' κακὸν δὲ χρημάτων ὄντων ἄλλης,
Φειδοῖ ποτηρῇ μηδὲν εὖ τοιῶν βροτῶν.

Lacrymam infelicibus invidere, ferum est: pravam vero quoque, divitiarum data copia, nulli hominum benefacere malam tenendo parsimoniam.

XLI. Βροτοῖσιν εὐκρας οὐ γίνοιτ' αἶψ' ἡδύας.

Tempestas perpetuo temperata res esset mortalibus minime grata.

XLII. Οὐτ' ἐν δίκῃς βουλαῖσιν ὀρθὸν αἶψ' ὅτε
Λόγον προδίδι', ἢ πιδανόν· οὐτ' ἐν ἀσπίδος
Κύτῃ ὁμιλήσας αἶψ' ὀρθώσῃς στρατόν·
Οὐ τείχεος αἶψ' λάβοις δὴ, οὐτ' ἄλλων ὑπερ
Νεανικὸν βούλευμα βουλύσαιό τι.

Nec quicquam idonei, frater, aut recti in foro
Dices, bonive consules, sed nec manu
Clypeo vibrato rem juvenis publicam:
Non alta capias monia, aut pro innocui
Salute callida capere consilia audeas.

ARCHELAUS. *

1. Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἱσπάζεται λόγος,
Σὺν πασι πεντήκοντα ναυτίλῃ πλατῇ
Ἄργος κατασχέον.

Ægyptus, ut fama maxime fertur, cum illis quinquaginta, navi Argos appellens.

XL. Stob. Tit. XVI. et Tit. CXIV.

Musg.

In Stob. T. 16. ex incerta Eur. trag. proferuntur, sed S. 112. Gesn. ad Eurip. Ceneum referuntur. Priorem fr. partem Barn. etiam in Fr. Isus habet. *Neck.*

XLII. Ita vult legi vir doctus R. Bentley ex Photii Lex. MS. ut monet ad hoc fragmentum Barnesius. Vertit ad hunc modum Heathius. *Musg.*

XLII. Plato in Gorgia. Ita scripsit et reddidit Grotius. Vide autem Valck. Distrib. p. 85. *Musg.*

Heath. corr. αὐτὸν γ' ἱμαλίας — ἱερῶσαι (cum Gatak. Adv. Post. p. 510.) — λάβεις πᾶσι — v. 4. δὲ θυξίτ' e Gatak. em. Grotius dederat πᾶσι. Alio modo senarios efficit Canter. N. L. 7. 27. Valckenarius sic: Οὐδ' ἔστι δὲ λόγος Περσῶν πιδανόν, οὐτ' αἶψ' ἀσπίδι πᾶσι Κύτῃ γ' ἱμαλίας, οὐτ' ἄλλων ὑπερ Ν. β. β. π. Formulas ἱερῶσαι στρατίῳ et εὐχῇ λαβὼν Græcas esse negat.

Euripidis Antiocham laudat Hes. V. εὐθρόνισμα. Gramm. Sang. ap. Valck. p. 80. Νῆες ἔχουσιν αὐτὸ τοῦ φαῖλος ἔστι ἔχουσιν. Εὐθρόνισμα Ἀρριαν.

Antiochia apud Schol. Venet. ad Homer.

Il. A'. 775. Οἷός τις Πύργον αἰὼν τοῖς καὶ ἱμαλίας. Sic auge e Strabone VIII. p. 577. A. 575. f. — apud Stob. 68. Ultimus exstat Androm. 1287. *Por.*

* De Archelao, Euripidis contemporaneo, hoc drama scriptum esse, quod conijcit, vel potius somniavit, Barnesius, parum verisimile est, cum præsertim ex Agatharchide constet, (de Rubro Mari, p. 12. Ed. Hudson.) Poëtam tragico suo Archelao res a Temeno, Heraclidarum duce, gestas tribuisse. Archelaus ergo, qui nomen dedit fabulæ, idem procul dubio est, cujus historiam enarrat Hyginus Fab. CCXIX. de quo etiam sic Diogenes apud Dion. Chrysostom. p. 70. δὲ οὐκ ἀντίκειναι δὲ τ' Ἀρχιλάου: οὐδ' ἄλλων Μακεδόνων αἰγῆς ἱμαλίας: πᾶσι τοῖς ἐν τῇ περσικῇ, δὲ ἐν ἡφθίμῃ, αἶψ' αὐτὰ πᾶσι: Quippe Libanius in A. polog. Demosthen. satis clare innuit, fabulæ argumentum ex Macedonum historia petatum fuisse. Archelaus quidam, Orestis ex Penthilo nepos, Straboni memoratur, p. 582. At Archelaus Hyginii, Temenum, Herculis filium, patrem habuit.

- II. Δαναός, ὁ πενήκοντα θυγατέρων πατήρ,
 Νηίλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδαρ'
 "Ὅς ἐκ μελαμυρότοιο πληροῦται ῥοάς
 Αἰθιοπίδος γῆς, ἥν' ἂν τακῇ χιῶν,
 Τειθρίππου ὄντος ἡλίου δι' αἰθίρα,
 'Ελθὼν ἐς Ἀργος ὤκεισ' Ἰσάχου πόλιν,
 Πηλεσγιάτας δ' ὠνομασμένους τὸ πρὶν
 Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκε ἂν Ἑλλάδα.

Danaus, quinquaginta filiarum pater, Nilii relinquens pulcherrimum fluvium, qui altum ex nigrorum Aethiopum terra impletur, cum liquentur nives sole currum per aethera agente, Argos adveniens Inachi urbem condidit, et Pelasgos antea vocatos Danaos audire fecit per Græciam.

- III. Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέφαι θέλω.

Ego vero caput tuum sermo redimere volo.

- IV. Ἐγὼ δὲ σοὶ μόνον προφρονῶ, μὴ πὶ δουλείας ποτὲ
 Ζῶν ἰκῶν ἔλθης, παρὼν σοὶ κατθανεῖν ἔλευθέρως.

At unum dumtaxat hortor, ne vivus in servitutem venias, cum libere perire tibi liceat.

- V. Ὁ δ' ἥδ' αἰὼν ἢ κακὴ τ' ἀναδρεῖα
 Οὐτ' οἶκον, οὔτε πόλιν, ὁρῶσιν αἶ.

At vita mollis et timor ignavus nec domum, nec urbem, tutam praestet.

- VI. Ὁρῶ δὲ φαύλη πόλ' ἔστιν ἀσχήμονα.

At iræ impotenti multa insunt indecora.

- VII. Νεανίαν γὰρ ἄνδρα χρὴ τοι μᾶν αἰεὶ.
 Οὐδείς γὰρ ἂν ῥάθυμος εὐκλείης ἀνὴρ.
 Ἀλλ' οἱ πάντοι τίκτουσι τῆς εὐδοξίας.

Juvenem semper audere oportet. Nemo enim socors gloriam consequitur. Sed labores famam pariunt.

- VIII. Ἀπλοὺς ὁ μῦθος μὴ λίγος τὸ γὰρ λέγειν
 Εὖ, δεινὸν ἴσθιν, εἰ φέροι τινα βλάβος.

Simplex vox est: ne loquaris: bene enim loqui odiosum est, si noxam adfert.

1. Aristoph. Ran. 1237. Vide Schol.

Musg.

15. Scriptor de Nilo. Strabo, p. 221. et 371. Ed. 1660. Steph. Byzantinus in Αἰθίοφ. Pro τειθρίππου ὄντος malum τειθρίππ' αἰέοντι. Musg.

Pro τὴ γαίᾳ, Vulck. p. 30. ex em. Lucacii reposuit τὴ γαίᾳ, pro γαίᾳ dedit γαίᾳ, et v. 5. ubi codd. τειθρίππου ὄντος, lectionem Grotii τειθρίππ' ἔχοντι. Beck. τειθρίππου ὄντος] Foram τειθρίππου ὄντος.

Per.

III. Schol. in Euripid. Phœniss. 1175.

Bene Barnesius ἀναστέφαι pro veteri ἀναστρέφαι. Musg.

IV. Stobæus Tit. VII. Musg.

V. Stobæus Tit. VIII. Vide Eræthth. Fragm. 10. Musg.

Apud Barnes. — εἴτε φίλος ἢ ἐχθρὸς αἶ.

αἶ. Vulg. lectio metrum violat. Beck.

ἀναδρεῖα αἶ.] Vulgo ἐχθρὸς αἶ. Por.

VI. Stobæus Tit. XX. Musg.

Barn. in Fr. Hypsipyl. Beck.

VII. Stobæus Tit. LI. Musg.

IX. Τυραννὶς εἶναι θεῶν βίος νομίζεται.

Τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τὰ δ' ἄλλ' ἔχει.

Tyrannis deorum vita esse putatur: præter immortalitatem enim reliqua paria habet.

X. — ἐλάχιστον ἀλκιμον ὄρεν,

Κρείσσον στρατηγοῦ μυρίου στρατιώματος.

Ei quis hominum manus, modo bellicosa sit, Imperatori utilior est ingenti exercitu.

XI. Ἐχει δὲ καὶ τοῦτ' οὐχὶ μικρὸν, εὐγενὴς
'Αἰεὶ στρατηγῶν, εὐκλείᾳ τ' ἔχων φάτιν.

Sed et hoc non leve momentum habet; imperator generosus et fama inclutus.

XII. — ἰμὲ δ' ἄρ' οὐ

Μοχθίων δίκαιον; τίς δ' ἀμόχθητος εὐκλεής;

Τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὧν ἀρξέσται;

Me autem nonne æquum est laborare? Quis autem sine labore inclarescit? Quis ignavus res magnas consecutus est?

XIII. Ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρείσσοι πολλῶν κακῶν.

Pauci enim fortes multis ignavis potiores sunt.

XIV. Νεανίας τε καὶ πίνης σοφός ὁ ἄμα·

Ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθέτω' ἄξι' ἐνδυμῆσεως.

Juvenis et pauper, et prudens: hæc omnia conjuncta considerationem merentur.

XV. Κρείσσονα γὰρ οὔτε δοῦλον, οὔτ' ἐλεύθερον,

Τρέφειν ἐν οἴκοις ἀσφαλὲς τοῖς σώφροσι.

Præstantiorem enim nec servum, nec liberum, in ædibus alere sapientibus tutum est.

XVI. Ἐπώσα δοῦλην οὔσαν· οἱ γὰρ ἥσσονες

Τοῖς κρείσσοσιν φιλοῦσι δουλεύειν βροτῶν.

Servam eam sospitavi. Solent enim infirmiores mortalium potentioribus servire.

XVII. Πατρός δ' ἀνάγκη παισὶ πεῖθεσθαι λόγῳ.

Patris monitis liberi obtemperare debent.

XVIII. Ἡμῶν τί δῆτα τυγχάνεις χρεῖαν ἔχων;

Πατέρων γὰρ ἐσθλῶν ἐλπίδας διδως γενάς.

viii. Stobæus Tit. XXXIV. *Musg.*

Valck. D. p. 257. μὴ λίγ' αὖ — vulgo legitur μὴ λίγ'. Mox ἡμῶν ἔστι ex em. Heath. et Grot. vulgo ἔστι. Beck.

μὴ λίγ' αὖ] Vulgo λίγ'. Por.

ix. Stobæus Tit. XLVII. *Musg.*

x. Stobæus Tit. LIV. Bene Grotius

στρατηγῶ in στρατῶν mutavit. *Musg.*

xi. Stobæus Tit. LIV. *Musg.*

xii. Stobæus Tit. LI. Pro ἀμύχθητος legendum vel ἀμύχθων, i. e. ἀμύχθων, vel cum Grotio ἀμύχθων. *Musg.*

xiii. Stobæus Tit. LI. *Musg.*

xiv. Stobæus Tit. LIII. *Musg.*

xv. Stobæus Tit. LXII. *εὐγενὴς* habet,

non *εὐγενὴς*. *Musg.*

A. Quid tibi nostri opus? B. Spem enim praebes parentibus honestis gentis.

- XIX. — πίνης γὰρ οὐκ ἐκείν' ἀπάνησεν,
Τὸ τοῦ πατρὸς γυναιδόν.

Pauper enim patris virtutem non amisit.

- XX. Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ῥετὴ τῶν εὐγενῶν
Ἐνέλαβε· κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.

In liberis enim virtus generosorum elucescit, et divite conjugio praestantior est.

- XXI. Τί δ' οὐκ ἂν εἴη χρηστὸς ὀλβιος γεγώς;
Quidni is probus sit, in re lauta constitutus?

- XXII. Μὴ πλούσιον δής· ἐνδείστερος γὰρ ἂν
Ταπεινὸς ἔσται· κῆνο δ' ἰσχύι μέγα,
Πλούτος· λαβὼν τε τοῦτον εὐγενῆς ἀήρ.

Divitem ne reddas; quamdiu enim egenus est, humilis erit. Multum autem valent divitiae, quique eas consecutus est, statim generosus fit.

- XXIII. Πλουτῆς; ὁ πλούτος δ' ἁμαθία, δειλὸν δ' ἁμα.

Opulentus es. At opes ignorantiam et timiditatem secum trahunt.

- XXIV. Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν
Δυναμέσθ'· ἐτι γὰρ θάλλει πνία,
Κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ' ὀλβος.

Non enim fluctus dorsum superare possumus. Adhuc enim dominatur egestas, malum terribissimum, fugiunt autem divitiae.

- XXV. Οὐκ ἔστι Πνίας ἱερὸν, αἰσχίστης θεοῦ·
Μισῶ γὰρ ὄντας, οἵτινες φρονοῦσι μὲν,
Φρονοῦσι δ' οὐδενός, ἣ τε χρεμάτῃ, ὕπερ.

Paupertatis, turpissimae Deae, nullum templum est. Odi enim admodum, qui solertes quidem sunt, at lucri tantum causa solertes.

- XXVI. Πάλαι σκοποῦμαι τὰς τύχας τῶν βροτῶν,
Ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· ὅς γὰρ ἂν σφαλῇ,
Εἰς ὅρδον ἔσθ'· ἧ ὧ πρὶν εὐτυχῶν, πινυῖ.

Dudum contemplor casus humanos, quantas mutationes subeant: qui enim lapsus fuerit, reclus iterum stat; quique fortunatus fuit, cadit.

XVI. Stobaeus Tit. LXII. *Musg.*

XVII. Stobaeus Tit. LXXIX. *Musg.*

XVIII. Stobaeus Tit. LXXXVIII. *Musg.*

XIX. Stobaeus ibid.

XX. Stobaeus ibid. Pro ἰλάσθαι bene Valckenzer, in *Diatrib.* p. 167. ἰλάμψαι.

Stob. *Geon.* exhibet: Ἐν ἱλάθαι — *Beck.*

XXI. Stobaeus Tit. XCI. Grotius habet *εἰς*. *Musg.*

XXII. Stobaeus ibid. *Musg.*

Barnes, ex ingenio praefixit haec: —
Σχεματίζεις δὲ εἰς. *Beck.*

XXIII. Stobaeus Tit. XCIII. *Musg.*

XXIV. Stobaeus Tit. XCVI. *Musg.*

XXV. Stobaeus ibid. Duo hic fragmenta coaluisse videntur. *Musg.*

Heath, cum Grot. mavult — ἧ γὰρ χρε. *Beck.*

XXVI. Stobaeus Tit. CV. *Musg.*

XXVII. Ἔστι καὶ παρὰ δάκρυσι

Κείμενον ἢδὺ βροτοῖς,

"Οταν ἄνδρα φίλον

Στενάχῃ τις ἐν οἴκῳ.

Est et lacrymīs conjuncta voluptas aliqua mortalibus, cum quis amicū
miserans gemit.

XXVIII. Ἐπαυσ' ὁδοῦρούς λυμεῶνας. * * *

Latronēs coīreuit.

XXIX. Τὸ συνεχὲς ἔργου παντὸς εὐρίσκει τέλος.

Assiduitas laboris omnia ad finem perducit.

XXX. Οὐκ ἔστιν, ὅστις ἡδῖως ζῆτῶν βιοῦν,

Εὐκλειαν εἰσεκτέσται, ἀλλὰ χρεὶ πονεῖν.

Nemo est, qui delicate vivere cupiens gloriam consecutus est, sed labore
opus est.

XXXI. A. Πόλλ', ὧ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνδρώπους θεοί.

B. Τὸ ῥᾶστον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

A. In multis, O fili, homines frustrantur Dī. B. Deos accusare, quod
tu facis, facillimum est.

XXXII. Τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πρᾶσσόμεν' ὀρθῶς

Τοῖς πρᾶσσουσιν κακὸν ἤλθει.

Quae non recte acta sunt, recte auctoribus in perniciem verterunt.

XXXIII. Βασιλεῦ χάρας τῆς πολυύλβου,

Κισσεῦ, πεδῖον πυρὶ μαρμαίρει.

O Rex terrae divitiis abundantis, Cisseu, campus velut igni splendet.

XXVII. Stobaeus Tit. CXXIII. Musg.

Heath. ita ordinat: "Επει α. σ. β. α.
"ἢδὺ β. β. "Ἀνδρα φ. σ. σ. γ. β. α. Beck.

XXVIII. Schol. in Pindar. p. 185. Ed.
Oxon. Musg.

Post λαμῖνας Barnes. de conjectura
addidit Ἀρχὶλας. Beck.

XXIX. Stobaeus Tit. XXIX. Musg.

XXX. Stobaeus ibid.

Versus duo, qui ante hos sunt apud
Barnes. leguntur in Stob. l. I. ex incerto
poeta petiti. duo, qui sequuntur, sunt Fr.
Philoct. Beck.

XXXI. Just. Mart. pag. 108. Musg.

XXXII. Stob. Ecl. Physic. c. 7. Ex
fine fabulae desumpti videntur. Musg.

XXXIII. Dionys. Halic. Vol. II. p. 55.

Vol. VII.

Cissei personae locum in Archelao faime
doccebit Hyginus. Musg.

Locum ita em. Valck. p. 248. qui, ut
Heath., inter Incerta retulit. Apud
Dionys. est, "ὦ βασιλεῦ et μαρμαίρει.

Beck.

Quae apud Barnes. sequuntur, tanquam
ex Atreō petita, ad Cressas referenda
esse vidit Valck. D. p. 12. Tribuit ta-
men tragediam sic inscriptam Euripidi
Arrian. Diss. Epist. I. 28. et aliud ejus
Fragm. existare putatur apud Dion. Cass.
58. 24. Reim. sed versus paululum
tantum immutatus legitur in Eur. Phoen.
376. neque fabula Eur. hoc nomine ex-
stitisse videtur Heathio, qui Arrianum
memoriae lapsu Atreum pro Thyeste po-
uisse putat. Beck.

P p

AUGE.*

- I. Τὸ γὰρ ἐπισικεὶς ὠφελεῖ τὰς συμφοράς.
Moderatio calamitates juvat.
- II. Οὐ τῶν κακοῦργων οἶκτος, ἀλλὰ τῆς δίκης.
Misericordia non maleficis, sed justis, debetur.
- III. Ἐρωτα δ' ὅστις μὴ Διὸν κρίνει μάγαν,
Καὶ τῶν ἀπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
Ἦ σκαίος ἐστίν, ἢ καλῶν ἄπιμος ὢν
Οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνδράποισι Διὸν.
Quisquis autem Amorem non pro Deo potenti habet, et omnibus præ-
terea Diis superiorem, aut excors est, aut nullum venustatis sensum
habens ignorat maximum inter mortales Deum.
- IV. Γυναῖκες ἐσμὲν· τὰ μὲν ἔκην νικώμεθα,
Τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλλοιτό τις.
Mulieres sumus: partim metu vincimur, partim audaciam nostram nemo
superet.
- V. Τίς δ' οὐχὶ χαίρει νηπίοις ἀδύρμασιν;
Quis non delectatur puerorum lusibus?
- VI. Πᾶσιν γὰρ ἀνδράποισιν, οὐχ ἡμῶν μόνον,
Ἦ καὶ παραυτίκ', ἢ χρόνῳ δαίμων βίον
Ἐσφῆλε, κ' οὐδὲς διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ.
Omnibus enim mortalibus, non nobis tantum, aut statim, aut post tem-
pus, Deus vitam subvertit, nemoque in perpetuum felix est.
- VII. Κακῶς δ' ὄλονται πάντες, οἱ τυραννίδι
Χαίρουσιν, ὀλίγη τ' ἐν πόλει μοναρχία.
Τούλευθρον γὰρ ὄνομα παντὸς ἀξίου,
Κᾶν μικρὸν ἔχει τις μεγάλ' ἔχειν νομίζεται.
Male autem pereant omnes, qui tyrannide gaudent et paucorum in civi-
tate dominatu. Nomen enim libertatis quantivis pretii est; et licet res
allicul tenuis sit, divitem se reputare debet.
- VIII. Νῦν δ' οἶσος ἐξίστησέ μ'· ὁμολογῶ δέ σε
'Αδίκῃ· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐκ ἀκούσιον.

* Historiam Auges enarrat Hyginus Fab. XCIX. Quocum conferri possunt Apollodor. II. 7. III. 9. Pausan. p. 259. et 277. Ed. Sylb. Musg.

i. Stobæus Tit. XXXVII. A Grotio est τὸ γὰρ pro τὸ ἡ. Musg.

ii. Stobæus Tit. XLVI. Musg.

iii. Stobæus Tit. LXIII. Athen. p. 600. dat κρίναι μόνον, et vera sequent. omittit. Musg.

iv. Stobæus Tit. LXXIII. Barnesio debetur ὑπερβάλλοντι pro ὑπερβάλλοντι.

Musg.

v. Stobæus Tit. LXXVII. Verti, quasi esset νεώτερον. Musg.

vi. Stobæus Tit. CV. Musg.

vii. Stobæus Tit. XLIX. Phil. Jud. p. 607. Ed. Turneb. Secundo versus Barnesius emendat ἐλγῶν, quocum cætera non satis coherent, nisi et παραυτίκ' quoque legeris. Ult. ver. scribendum forte νομίζω. Musg.

Ver. ult. κᾶν ἐμὲ ἴχῃ τις — νομίζω ed. Barnes. inter Fr. Sylic. Beck.

viii. Stobæus Tit. XVIII. Pro εὐα

Nunc vero vinum mihi mentem turbavit; fateor autem te injuria affectum: atqui injuria minime voluntaria fuit.

- IX. * * * σκύλα μὲν βροτοφθόρα
Χαίρεις ὄρωσα, ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια·
Κ' οὐ μισρά σοι ταῦτ' ἔστιν, εἰ δ' ἐγὼ τίκον,
Δεινὸν τόδ' ἤγῃ.

Spolia interfectorum intueri gaudes, et cadaverum acervos. Neque hæc tibi impura sunt. At si ego peperī, hoc nefarium putas.

- X. Ἀπειθήσω· ἀπίβαλεις.

AUTOLYCUS, *Drama Satyricum*.*

- I. τοὺς ὄρους
Τοὺς λαρκαγωγούς ἐξ ὄρους οἴσειν ξύλα.
Asinos carbonigeros a monte ligna portaturos.
- II. Σχοινίνας ἵπποισι γὰρ φλοῖνας ἥνίας πλέκει.
Juncos enim equis et scirpea frena necit.
- III. Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίαν καὶ Ἑλλάδα,
Οὐδὲν κάκιον ἔστιν ἀθλητῶν γίνους·
Οἱ πρότα μὲν ζῆν οὕτε μακρόνουσιν εὖ,
Οὕτ' ἂν δύναιτο· πῶς γὰρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
Γνάθου τε δοῦλος, κηδύος δ' ἡσημέριος,
Κτήσαιν' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός;

ἀκαίονος sensus postulare videtur οὐχ ἰακόνος. *Musg.*

Barnes. — ἰακλόγῳ ἢ οὐ. *Beck.*

ix. Clem. Alex. p. 841. Minervam alloquitur Auge. Secundo versu legendum forte: ἰακόνά γ', ἰαὶ νεκρῶν ε' ἐρείπια.

Musg.

Ver. 2. Grot. ἀπὸ νεκρῶν — Valck. p. 164. τῶν νεκρῶν — Heath. καὶ νεκρῶν —

Beck.

In hoc frag. Telephi mater se Minervæ excusat iratæ, quod utrius onus in ejus templo deposuisset:

σκύλα μὲν βροτοφθόρα

χαίρεις ὄρωσα, ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια·

καὶ μισρά σοι ταῦτ' ἔστιν· εἰ δ' ἐγὼ τίκον

δεινὸν τόδ' ἤγῃ·

Ceteris Diis nefas mortuos et quæ mortuorum contactu infecta sunt, attingere, (vid. Valck. ad Hippol. v. 1437. p. 319.) Minerva vero gaudet spoliis, interfectorum cadaveribus detractis. Secundi hominum versuum depravationem hiatus ar-

guit in senario minime ferendus. Quem ut vitaret Grotius anapestum in quartam sedem induxit, Musgravius autem ἰακόνά γ' ἰαὶ νεκρῶν ε' ἐρείπια, legendum conjecit, quod an quisquam pro vera et profunda scriptura habiturus sit, dubito. Correxim equidē:

χαίρεις ἰακόν' ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια.

Præpositio eleganter abundat, ut passim, ubi secundi casus periphrasin facit. Vide cl. Heinrich. ad Musæum. p. 52.

sq. *Jacobs.*

x. Ἐλπίσθεις Ἀδγρ. Conf. Valck. p.

164. a. *Beck.*

* Autolycei historiam habet Hyginus fab.

CCl. *Musg.*

Add. *Taets.* Chil. 8. 202. ab Heath.

laud. *Beck.*

i. Pollux X. 111. *Musg.*

ii. Pollux X. 178. Verū, quasi esset φλοῖνας δ'. Proverbialiter dici non absurda est conjectura. *Musg.*

Vulgo Σχοινίνας — *Beck.*

iii. Athenæus Deipnosoph. Lib. X. c.

2. Galenus Protreptico. V. 6. Galenus

Οὐδ' αὖ πίεσθαι καὶ ξυπηρετῶν τύχαις
 Οἰοί τ'. Ἴδη γὰρ οὐκ ἰδισθέντες καλὰ,
 Σκληρῶς μεταλλάσσουν εἰς τὰ μῆχανα.
 Λαμπροὶ δ' ἐν ἥῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα 10
 Φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπίσῃ γῆρας πικρὸν,
 Τρεῖσαντες ἐκλείποντες οἰχονται κρέκας.
 Ἐμεμφάμην δὲ καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον,
 Οἷ, τῶνδ' ἑκατὶ σύλλογον ποιούμεινον,
 Τιμῶσ' ἀχρεῖους ἡδονὰς δαιτὸς χάριν. 15
 Τίς γὰρ παλαιὰς εὖ, τίς ἀκύνους ἀνὴρ,
 Ἡ δίσκον ἄρας, ἢ γνάβον παῖδας καλῶς,
 Πόλει πατρῴα στίφανον ἤρκεσιν λαβῶν;
 Πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χερσὶν
 Δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ 20
 Θίνοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;
 Οὐδὲν σιδήρου ταῦτα μαρναίνει τίλας
 Στάς· ἄνδρας οὖν ἔχερ' ἐν σοφούς τε καὶ γαθοὺς
 Φύλλοις στέφειν, ἥ ὅστις ἡγίται πόλει
 Κάλιστα, σάφρων καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ· 25
 "Ὅστις γὰρ μῦθους ἔργ' ἀπαλλάσσει κακὰ,
 Μάχας τ' ἀφαιρῶν καὶ στάσεις· τοιαῦτα γὰρ
 Πόλει τε πάση, πᾶσι δ' Ἑλλήσιν καλὰ.

Mala enim cum in Græcia innumera sint, nihil athletarum genere pejus est: Qui primum quidem alere se neque recte didicere, neque possunt. Quomodo enim, qui malarum servus est, et ventri deditus, plus divitiarum, quam pater, acquirat: neque rursus parce vivere et rebus adversis mederi queunt: moribus enim rectis non innutriti, impatienter ferunt, cum in egestatem incidunt. Quin etiam juventutis tempore, speciosi et urbis ornamenta incedunt: at cum senectus tristis advenit, periere, tanquam lacernæ detritæ. Græcorum quoque morem improbo, qui, horum hominum causa conventus habentes, oblectamenti causa robur inutile honorant. Quis enim lucta excellens, aut discum stollens, aut maxillam scite percussens, patriæ victoriam talem assequendo profuit? An cum hostibus dimicabunt discos manibus tenentes, aut clypeos pedum lectu transfodientes hostes a finibus patriæ depellent? Nemo ita nugatur, cum ad ferri certamen accedit. Viros ergo sapientes integrosque frondibus coronari oportebat, et quicumque optime rempublicam gubernat, temperans ipse et justitiæ cultor: Et qui sermonibus res perniciosas avertit, pugnas et dissidia compescens. Hæc enim et omni civitati et omnibus Græcis utilis.

Protreptico. V. 6. Galenus dat αἱ ἐντα-
 ρετὴν πᾶσι. Sed alteri lectioni favet
 Hippol. 943. Melanip. Fragm. VII. v.
 7. Athenæus: αἱ ἐνταρτῶν. V. 8. Athe-
 næus: θαλλάσσων. Galen. in fine: αἱ
 ἀμύχανον. V. 9. addidi ἰα. V. 12. Grotius
 ex Suida dat ἰαλλίσαντες. V. 15. Non satis

placet Casauboni interpretatio: Pugnat
 enim θαλλὲ χάριν cum τῶνδ' (sic leg. Gro-
 tius pro εἰδῶ) ἰαται. Itaque verū, quasi
 esset: τῶνδ' ἀχρεῖς εἰς τὴν χάριν χάριν.
 V. 20. Athen. χερσὶν. V. 21. Galen. Σί-
 ραι. V. 26. lege ἄντις et. Musg.
 Ver. 3. Galen. Protr. T. II. p. 8.

BELLEROPHONTES.

- I. Πάρες, ὧ σκιερὰ φυλλὰς, ὑπερῶ
 Κρηαῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
 Αἰθέρ' ἰδίσθαι
 Σπείδω, τίς ἔχει στάσιν εὐοδίας.

Concedite, O frondes umbrosæ, ut saltus fontibus scaturientes superem.
 Cœlum, quod supra caput est, videre cupio: quam stationem obtinet
 Luna.

- II. Κυλινδεῖ' εἶσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.
 Intus miserum hunc versate.

- III. Ἀγ', ὧ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν —
 Age, O cara mihi Pegasi penna.

- IV. Ὑφ' ἄρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.
 Propter currum Jovis incedens fulgura fert.

- V. Οἴμοι· τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πιπύονθαμεν.
 Eheu! quid cheu? humana passi sumus.

- VI. Οὐδέ ποτ' εὐτυχίαν
 Κακοῦ ἀνδρὸς ὑπέσφρονά τ' ὄλεον
 Βίβωσιον εἰκάσαι χρεῖαν,
 Οὐδ' ἀδίκων γενεάν· ὃ γὰρ οὐδενὸς
 Ἐκφύς χρόνος δίκαιους
 Ἐπάγων κανόνας, δείκνυσιν
 Ἀνθρώπων κακότητας.

Nunquam prosperitatem et festuosas opes viri mali stabiles existimare oportet, neque improborum prosperiam. Tempus enim, nullo patre ortum, justam normam admovent, hominum pravitatem monstrat.

Chart. Ol. *πρῶτον, εἰκόλ.* Ver. 6. Heath. vult: *εἰς ἐπιανεφὴν κενερί.* Ver. 7. Valck. Distr. p. 80. corr. *καὶ ἐνεμενερί.* Ver. 12. Heath. præfert scripturam Athenæi *ἰαβελόντι κρείας, excrecentes staminibus,* quod sit pallis detritis. Ver. 16. E Galeno correctus; vulgo: *τί γὰρ — εἰ δ' ἀδίκων.* Ver. 24. Heath. *Χ' ἔπειτα —* Beck.

* Historiam Bellerophontis dant Hyginus Fab. LVII. Eustathius in Iliad. ζ'. Scholiastæ Pind. in Olymp. XIII. Ex Senecæ Epist. CXV. liquet, eum auri amantissimum ab Euripide fictum fuisse; cujus tamen vitii nullum in Mythologia vestigium invenio. Aliqua de hoc Dramate præbet Scholiastæ Aristoph. ad Acharn. 431. et Pacem 146. *Musg.*

i. Schol. in Vespa, v. 754. Pro *ἰα-*

βας optime Heathius *Εἰκόλ*, quod in versione secutus sum. *Musg.*

Heath. primos versus ita ordinat: II., *Ἰ. ε. Φυλλὰς, ὧ κ. π. Beck.*

Heathius emendavit: — *εἰς ἴχθυον ἐνδόν* Εἰ' ἸΧΘΥΙΑ Docte sane. Judicent viri harum rerum periti, an post hanc conjecturam mea quoque suspicio in censum venire possit:

Αἰεὶς' Ἰχθυῖας

Ἰεῖδω. εἰς ἴχθυον ἐνδόν ΕΥΔΙΑΣ.

Lucianus in Halc. T. I. p. 180. *Μετὰ μισροῖς ἢ θανατοῦ τοι ΚΑΤΑΙΤΑΣΙΣ ΕΥΔΙΑΣ ἰχθύοντα.* Jacobæ.

II. Schol. in Equites, v. 1246. *Musg.*

III. Schol. in Pacem, v. 75. *Musg.*

Barn. — *Πηγάσου πτερόν.* Beck.

IV. Schol. in Pacem, v. 721. *Musg.*

VII. Θάρσος δὲ πρὸς τὰς συμφορὰς μέγα σδίην.

Audacia contra casus adversos multum valet.

VIII. Δόλοι δὲ καὶ σκοτινὰ μηχανήματα

Χρείας ἀνάνδρου φάρμαχ' εὐρεται βροτοῖς.

Doli autem et arcana consilia ad sublevandam timidorum inopiam mortalibus reperta sunt.

IX. Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις κῆρυξ

Ὅστις δὲ πλείστον μισθὸν εἰς χεῖρας λαλῶν

Κακὸς γίνηται, τῷδὲ συγγνώμη μὲν οὐ

Πείσῳ δὲ μισθὸν μείζονος τόλμης ἔχων,

Τὸν τῶν λεγόντων ῥᾶν ἂν φέροι ψόγον.

Quippe ingēnita est omnibus hominibus improbitas. Quicumque autem maxima mercede accepta improbus sit, ei quidem non ignoscitur, sed majoris audacie majus præmium ferens, facilius dicacium vituperia toleret.

X. Φθοροῦσιν, αὐτοὶ χεῖρονες πεφυκότες

Εἰς τὰ πῖσθημα ὃ ὁ φθόρος πηδᾷ φιλεῖ.

v. Suidas in v. Οἶον. *Musg.*vi. Stobæus Tit. II. Theophr. ad Autolyc. p. 115. Ed. Par. *Musg.*Post *ασπίδων* vulgo additur *ἰσά*, quod ineptum assumptum esse judicat Valck. *Beck.*vii. Stobæus Tit. VII. *Musg.*viii. Stobæus Tit. VIII. *Musg.*ix. Stobæus Tit. X. *Musg.*Heath. putat, sententiam pro *εὐλίσσων*, v. 2. requirere *εὐλίσσων*, aut *εὐλίσσων*. *Beck.*Inopra sententiā, eum qui amplius ac splendidis premiis ad facinus aliquod patrandum adductus fuerit, nullo modo excusari posse: cum contra omnes in eo conveniant, premiorum amplitudinem unam facinoræ excusationem haberi. Acute igitur Heathius vidit, vitium in *εὐλίσσων* latere, eamque vocem cum *εὐλίσσων* h. *εὐλίσσων* commutandam esse conjecit. Nescio tamen an fortasse melius scribatur:

Ὅστις δὲ Αἴτον ποδὶς εἰς χεῖρας λαλῶν —

Qui modicum pretium accipiens improbus sit, ei nullo modo ignoscitur. — Eodem fere modo littera π adhæsit verbo *λαλῶν* in Epigrammate Addid. VI. Anal. V. P. T. II. p. 242.Ἰσὼς βίβραλέν με Τρώες ἀνέστη Γαλάς
ἴστω καὶ μελεσσὶ χερσὶν ἰσὼς ἀνέστη.Ἰσὼς καὶ χεῖρας νεκρὸς ΠΑΘΟΝΤΑ θάλασσαν
καὶ μελεσσὶ, τῷδὲ θύγα ἀνέστη.

Galatæ, marina Nympha, Trogænis ma-

nu in *Ieryllis calata loquitur*. Verba sunt Bruckii V. III. in Animad. — Omnia periphras et explicata præter verbum tertium, ubi haud intelligo, quid significant *ἰσά*, quæ *mare* interpretantur. Una littera inducta veram mihi poëtæ manum restituisse videor:Ἰσὼς καὶ χεῖρας νεκρὸς ΠΑΘΟΝΤΑ θάλασσαν.
mare scilicet ore pulcherrimo Nymphæ conspecto mitigatur. Similiter Anyte Epigr. V. T. I. p. 198.Κόρυδι δὲναι ἰ χεῖρας, ἰσὼς ἴστω νεκρὸς
αὐτὸς δὲ ἴστω λαμπερὸς ἴστω πύλας.
ἴστω ἴστω νεκρὸς τῷδὲ πύλας ἴστω ἴστω
ἴστω πύλας, ἴστω πύλας ἴστω πύλας.

λαλῶν et λαλῶν synonyma sunt τοῦ θάλασσαν et θάλασσαν, quo verbo in simili re utitur Marcus Argentarius. Epigr. XXIV. T. II. p. 272.

χαλκὸς γὰρ ἀνέστημεν ἴστω ἴστω
ἴστω πύλας πύλας πύλας πύλας.

In quinto versu fragmenti Euripidei, a quo digressi sumus, levis corruptela hæere videtur, quam sic eximendam esse suspicor:

Τὸν τῶν φθόνων ἴστω ἴστω λέγον.

Facilius vituperantium sermones feret.
λέγον vero et ipsam vituperationem audit.
v. Markland. ad Suppl. v. 575. Jacobs.

Invident, ipsi indolem deterioiorem nacti. Quippe invidia, quicquid clarum est, invadere solet.

- XI. Ἀσὶ γὰρ ἀνδρᾶν σκαιὸν ἰσχυρὸν φύσει
Ἦσσαν δίδουκα τάσθινους τε καὶ σοφοῦ.

Semper enim hominem robustum, sed parum solertem, minus formido, quam debilem et sapientem.

- XII. Νίκη γὰρ ἀνδρῶν φόνια καὶ μάχας χερῶν
Δόλοισι κλέπτει· τῆς δ' ἀληθείας ὁδὸς
Φαῦλη τίς ἐστι· ψεύδεσιν δ' Ἄρης φίλος.

Cruenta enim virorum certamina et manuum pugnas dolis vincit: quippe veritatis via nihili facienda est, Mars autem fallacis favet.

- XIII. ὦ παγκακίστη καὶ γυνή· τί γὰρ λέγων
Μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνιδος ἐξείποι τις ἄν;

O omnium pessima, O mulier; quod enim majus opprobrium in te dicat quisquam?

- XIV. Οὐκ ἂν γένοιτο τραῦμα, εἴ τις ἐγξύσῃ
Θάμνοισι ἐλαίοις· οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς
Ἑσθλοὶ γένοιτο· παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός.

Vulnus nullum fiat, si quis quid raserit scirpis palustribus; neque ex matre ignava liberi nascantur in acie belli fortes.

- XV. ὦ χρυσέ, δεξιόμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὦς οὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνδρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
Οἷας σὺ χ' οἱ σὲ δάμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρᾳ,
Οὐ θαῦμα, ἔρωτας μυεῖους αὐτὴν τρέφειν.

O surum, quo nihil manibus tractari jucundius est: quippe nec mater tantam voluptatem habet, nec liberi hominibus, nec carus pater, quantum tu, quique te domi possident. Quod si Venus talem adspectum habet, nihil mirum, si innumeros amores movet.

- XVI. Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θευλλοῦμενον
Κρατίστον εἶναί φημι, μὴ φῦναι βροτῶν
Τρεσσῶν δὲ βιότων ἐνὶ κρίνῳ νίκην μίαν.

x. Stobæus Tit. XXXVIII. Musg.

xi. Stobæus Tit. LIV. Musg.

xii. Stobæus ibid. vias habet. Musg.

Heath. conjicit: Νίκα γ. ἡ φέρειν, κ. μ. χ.—Hominum prudentia victoriam—dolis anticipat. Beck.

xiii. Stobæus Tit. LXXIII. Musg.

xiv. Stobæus Tit. XC. Musg.

Heath. legit ἰγξύς, quod ἰγξύς penultimam producat, et mox cum Salm. ad Solin. p. 323. Θάμνος ἐλαίου. Beck.

xv. Stobæus Tit. XCI. Athenæus, p.

159. Sext. Empir. adv. Grammaticos, v.

279. Athenag. Apol. p. 117. Vertit Seneca Ep. 115. Musg.

Pro δεξιόμα Athenag. habet ἀξίωμα, pro βροτῶν Lucian. in Somn. T. II. p. 725. κρίων. Leguntur hi versus velut ex Danae petiti apud Maximum T. II. p. 570. Combef. Ver. 4. Apud Athen. et Sext. Emp. insertus legitur, non item apud Senecam et Maximum. Suppositum judicat Grotius. Ex Heath.

Beck.

Πλούτου τε, χάτω σπέρμα γυναιῶν προσῇ,
 Πενίας τ'· ἀριθμὸν γὰρ τοσόνδε προὔδειμην. 5
 Ὅ μὲν ζᾶπλουτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχὴς,
 Ἀλγεί μὲν, ἀλγεί, παγκάλως δ' ἀλγύνεται,
 Ὅλβου διοίγων θάλαμον ἥδιστον χρεῖ.
 Ἐξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον
 Πλουτῶν, ὑπ' αἴτης Ζεὺς τ' ἀνασχάλλει πεισών. 10
 Ὅστις δὲ, γαῦρον σπέρμα γυναιῶν τ' ἔχων,
 Βίου σπανίζει, τῷ γένει μὲν εὐτυχίῃ,
 Πενίᾳ δ' ἐλάσσει· ἴσθιν, ἢ δ' ἀλγύνεται,
 Φρενῶν δ' ὑπ' αἰδοῦς ἔργ' ἀπαθίζεται χρεῶν.
 Ὅ δ' οὐδὲν οὐδεὶς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν, 15
 Τοσῶδε νικᾷ· τοῦ γὰρ εὐ τηράμενος
 Οὐκ οἶδεν αἰεὶ δυστυχῶν, κακῶς τ' ἔχων.
 Οὕτως ἀμεινον μὴ πεπειρασθαι καλῶν,
 Ἐκείνο γὰρ μεμνήμενδ'· οἷός ἦν ποτὶ
 Κἀγὼ μιστ' ἀνδρῶν οἶος εὐτύχους ποτί. 20

Ego, quod ubique cantatur, optimum homini alio esse, non nasci. Trimum autem vite generum in dubio semper est praestantis: opulentiae, et cui nobilis origo est, et paupertatis: hunc enim numerum proposui. Qui locuples est, sed genere ignobilis, dolet quidem, dolet, sed suavisime dolet, thesaurum jucundissimum manu aperiens. Hoc autem destitutus, qui antea dives fuit, calamitatis iugo subiectus, aegre fert. Qui autem superba nobilique stirpe ortus in re tenui versatur, genere quidem felix est, sed paupertate deprimitur, et licet contristetur, tamen pro pudore manuum laborem recusat. Qui autem undecunque villis est, et perpetuo infelix, hac in parte vincit: bonis privari nescit, cum semper fortunam adversam habuerit. Hinc praestat, nunquam prospera expertum esse. Illud enim animo observatur: qualis eram olim, quantum inter homines florebam.

XVII. Ἐγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχ' ἔμ' ὁ σπείρας πατήρ,
 Ἥπιστάμην ἂν, μουσικὴν παρεῖς, ποιεῖν
 Ὡς εὐτυχῆσαν καὶ κακῶς πράττων ποτί.
 Πρῶτον μὲν, ἐξ ὧν πάντα γίγνεται βροτοῖς,
 Εὐλογος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένη,
 Στέργειν δ' ὕδρεσσι, ὥστε θῆρ, αἰεὶ ποτοῖς,
 Χειμῶνι τ' ἀσκήν σῶμα, θερμῷ δ' ἥλιου. 5

XVI. Stobaeus Tit. XCVII. Ver. 3. pro βίαντος Edd. βερνῶν. Ibid. Verdi. quasi esset in ἀρίστῳ ἀντὶ τοῦ. Ver. 10. legendum ζεύγαν ἀσχάλλει. Conf. Iph. Aut. 444. Ver. 13. lego si F, et v. 14. omitto F, quod MS. Coll. Nov. post αἰ-
 λῶν ponit. Musg.

Ver. 3. vulgo T. ἢ μεμνῶν — μῶν. Heath. metri causa ἀποδ. Ver. 10. B. — ἐν δὲ τοῖς εἰδῶς ἀσχαλλῶν σ. Ver. 16. post ἡν distinguunt Heath. Ver. 17. α. B. O. ἐρῶνται — Κἀγὼ μ. α. ἀντὶ τοῦ σ. Heath. corrigit εὐτυχῶν et post ἀφ-
 γὰ distinguunt. Beck.

Τοξέματ' αἰνεῖν μὴ σκιατραφούμενος.
 Νῦν δ' οὐκ ἰδισθίς ταῦτ', ἐπίσταμαι μὲν οὐ,
 Φίξιν δ' ἀνάγκη τὸν γὰρ Ὀρφέα λαβῶν
 "Ἀπαν τε μουσῶν ἱναῖφδογγον μέλος,
 Οὐκ ἂν πίθοιμι γαστέρ', ἀλλὰ δεῖ βίου.

10

Ego enim, si genitor meus sapisset, musica omissa, laborare didicissem, ut qui in fortunæ potestate viverem, et olim fortasse fortunam adversam habiturus essem: Primum quidem, ex quo omnia mortalibus recte eveniunt, expeditus esse, ventriculo non referto et potu aquoso, tanquam fera, delectari; et frigore corpus exercere, et calidos solis icus commode ferre, non in umbraculis agens. Nunc autem hisce non assuetus tolerare nescio, pati autem necesse est: Orpheæ enim mecum habens, et omnem novem Musarum facundiam, non placaverim ventriculum, sed cibum adesse oportet.

XVIII. Πρὸς τὴν νόσον τοι καὶ τὸν ἱατρὸν χρεῖον
 Ἴδόντ' ἀκείσθαι, μὴ πικρατὰ φάρμακα
 Διδόντ', εἰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρέπη.

Medicum oportet, ad morbum respicientem, medicinam facere, non præscripta remedia exhibentem, nisi hæc morbo utilia sint.

XIX. Νόσοι δὲ θνητῶν αἱ μὲν εἰς' αὐθαίρετοι
 Αἱ δ' ἐκ θεῶν πάρσιιν, ἀλλὰ τῷ νόμῳ
 Ἰάμεδ' αὐτὰς· ἀλλὰ σοι λήξαι θύλα,
 Εἰ θεοί τι θεῶσιν αἰσχροῖν, οὐκ εἰσὶν Διοί.

Mortalium autem vitia alia voluntaria sunt, alia a Diis immissa, sed ea lege corrigimus. Cæterum hoc dicere volo: Si Dei turpe aliquid faciant, non sunt revera Dei.

XX. Ποῦ δὴ τὸ σαφὲς θνητοῖσι βροτοῖς;
 Θεοῖσι μὲν καυσὶ πόρον
 Πρὸς κατὰ βένδος ἄλλων
 Ἰδύνουσι· τύχας δὲ θνητῶν
 Τὸ μὲν μέγ' εἰς οὐδὲν
 Ὅ πολὺς χρόνος μιδίστη-
 σι· τὸ δὲ μῖον αὐξεῖ.

Æquid mortalibus certum est? Navibus quidem celeribus auræ per profundum maris viam regunt. At quod ad fortunas hominum attinet, ad nihilum tempus, quod excelsum erat, redigit, quod tenue, amplificat.

XVII. Stobæus ibid. *καρὸν, ποῖον*, pro *καρτερικόν*, quæ vetus lectio erat, dum emendavit Heathius. Sequenti versu legendum forte *ἐπὶ τύχῃ ζῶν* in fortunæ potestate vivens. *ἐπὶ τύχῃ*, ut *ἐπὶ πάσῃ* καὶ *καλλίστῃ*. Philostrat. Vit. Apoll. VI. 39. *Musag.*

Ver. 6. Heath. pro *ἀρετῆς* corr. *ἀρε-
λῆς*. Beck.

XVIII. Stobæus Tit. C. *Musag.*

XIX. Stobæus ibid. Justinus Martyr, p. 108. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 35. Ed. Steph. *Musag.*

Ver. 4. Plut. et Just. pro *αἰετῆς* exhibent *φαίλα*. Beck.

XX. Stob. Tit. CV. paullo aliter.

Musag.

- XXI. Ὅρᾳς δ' αἰλῶντων μυρίαν ἀναστροφάς.
Πολλοὶ μὲν οἶδμα διέφυγον θαλάσσιον.
Πολλοὶ δὲ λόγχαις πολέμιον ἀμείνονες,
Ἦσους γηγῶτες κρείσσον' ἤλδον εἰς τύχην.

Videntur autem multas insperatas conversiones? Multi ex maris aestu evaserunt. Multi autem hostibus armorum usu praestantes victique postea sortem meliorem obtinuerunt.

- XXII. ὦ παῖ, νῆαν τι δεῖν μὲν ἔντοιοι χεῖρες
Γινώμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
Ὁ γὰρ χεῖνος διδάγμα ποικιλώτατον.

O nate, juvenum quidem manus ad agendum efficaces sunt, sed consilia senum prudentiora; tempus enim vaferrimus praeceptor.

- XXIII. Τιμὴ σ' ἐπαίρει τῶν πύλας μάλλον φρονῖν.
Θήσκειμ' ἄν' οὐ γὰρ ἄξιον λείψαι φάος,
Κακοῦς ὁρῶντας ἐκδίκως τιμαμένους.

Honos te praee aliis superbire facit. Moriar: non enim operae pretium est, lucem adipiscere malos videnti eundem, ac bonos, honorem consecutos.

- XXIV. Μισῶ δ', ὅταν τις καὶ χροῖος στρατηλάτης
Μὴ πῶσι πάντα προσφίη μελίνγματα.
Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεῖον.
Μίλει γὰρ αὐτοῖς οὐδὲν ἄλλ' οὐντυγχάνων,
Τὰ πράγματ' ὁρῶνς ἢν τιδῇ, πρέσσει καλῶς.

Odi autem, quando exercitus doctor non omnes sibi omnibus blandimentis conciliat. Neque enim aequum est rebus irasci: ipsi enim nihil curae est. At is, cui obtigerunt, si res scienter tractet, feliciter agit.

- XXV. Φησὶν τις, εἶναι δὴτ' ἐν οὐρανῷ θεοῦς;
Οὐκ εἰσὶν, οὐκ εἰσ'. εἴ τις ἀνδρώπων λέγει,
Μὴ τῷ παλαιῷ μακρὸς ὢν χρῆσθαι λόγῳ.
Σκέψασθι δ' αὐτά, μὴ π' τοῖς ἡμοῖς λόγοις,
Γινώμην ἔχοντες φημ' ἐγὼ, τυραννίδα.

Ver. 1. Barnes. — *Θεοῦσι φησὶν* — ubi et aliter distinguuntur hi versus. Beck.

XXI. Stobaeus Tit. CXII. Grotius ἀμείνονες. Musg.

XXII. Stobaeus Tit. CXVI. Musg. Valck. ad Euripid. Hippolyt. v. 118. corrigit: ὦ π., νῆαν δεῖν εἰσένευσθαι χεῖρας. Γινώμαι γ' ἀμείνους τῶν γεραιτέρων π. α. Beck.

XXIII. Stobaeus Tit. CVI. Tertio versus reddidi, ut si scriptum esset *καλῶς ἔρῳν' ἴδ' ἐκδίκως τιμαμένους*. Ceterum versus primus cum sequentibus non bene cohaeret. Musg.

Valck. p. 166. legit, v. 2. ἄξιον, et v. 3. *ἔρῳν' πᾶς* i. e. Heath. vult *ἔρῳν' πᾶς* γ'.

XXIV. Stobaeus Tit. LIV. paullo aliter. Plutarch. *περὶ αἰδομένων*. Musg.

Stob. tribuit Euripidi, sine nomine tragediam, auct. Heath. — Ver. 4. 5. ita St. *Μίλει γ. α. αἰδῶ, ἀλλ' ἰν' οὐντυγχάνων* T. π. ἔ. ε. π. α. unde Heath. conj. *Μίλει, — αἰδῶ, ἀλλ' ἔ. γ. οὐντυγχάνων* — Apud Barnes. *ἰ οὐντυγχάνων* — *ἔ. εἰδῶ, πρέσσει* α. sed in fragm. Ercehtel, ubi hos ipsos versus iterum dedit, retinuit lectionem Stob. Locus etiam exstat in Plut. Vit. Hom.

Κτείνεν τε πολλοὺς, κτημάτων τ' ἀποστειρὺν,
 Ὅρκους τε παραβαίνοντας ἱεροῦδ' ἰὺν πόλεις.
 Καὶ ταῦτα θρῶντες μᾶλλον εἰς εὐδαίμονας
 Τῶν εὐσεβούντων ἡσυγῇ καδ' ἤμειραν.
 Πόλεις τε μικρὰς οἶδα τιμώσας Δεοῦς,
 Αἱ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστίαν,
 Λόγγης ἀριθμῶ πλείονος κρατούμεναι.
 Οἶμαι δ' ἂν, ὑμᾶς, εἰ τις ἀργὸς ἂν Δεοῖς
 Εὐχοίτο, καὶ μὴ χεὶρὶ συλλέγοι βίον,

Τὰ θεῖα πυργοῦς'. αἱ κακαὶ τε συμφοραί.

Dicetne aliquis, esse revera, qui in caelo finguntur, deos? Nulli sunt, nulli sunt. Si quis homo dicit, non amplius antiquam hanc vocem stulte jactet. Rem ipsam contemplantini, non meis sermonibus auscultantes. Aio ego, tyrannos multos occidere et opibus spoliare, et jusjurandum violantes urbes excindere. Et hoc facientes feliciores sunt, quam qui quotidie pie et tranquille agunt. Et civitates exiguas, deos colentes, novi majoribus minus religionis servire majore hastarum numero domitas. Vos autem existimo, si quis etiose agens deos precetur, neque victum manu querat.

XXVI. Ἐπτησ' ὑπείκων μᾶλλον, ἢ θεῖοι.

Trepidabat plus, quam ipse cuperet, cedena.

XXVII. Καὶ ἔιστον ὄχλον Δαναῖδων ἰδρασμάτων.

XXVIII. Ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβῆς, ὅτ' ἦσθ', αἰεὶ,
 Ξίνοις τ' ἐπήκεις, οὐδ' ἱκαμένεις εἰς φίλους.

Quamdiu fuisti, plus certe erga deos fuisti, hospites sublevasti, neque amicos juvare destitisti.

XXIX. Ἦδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
 Ἐσθλοὺς πονηρῶ τῶ φθόνῳ νικαμένους.

Antea enim vidi etiam gnaros justitiae satellites, maligna invidia victos.

et Arrian. 2. 5. monente Piersio apud Barnes. et tres ultimi versus etiam in Stob. Gr. T. 108. Beck.

XXV. Justinus Martyr, p. 108. Intercederunt, puto, nonnulla inter penultimum, versum et ultimum, quem, quod manca sit sententia, sine interpretatione relinquo.

Ver. 7. Musg. male παραβαίνοντας. Post v. 14. Grot. dedit de conjectura versum hunc: βραχὺ παρ' αὐτῶν παραμένον σὺν-ρον λαβόν. Versus seq. in Barnes. sic: Τὰ θεῖα ἀποστειρῶν εἰ κακὰς τὰς συμφοράς. Versus duo, qui apud Barnes. sequuntur, in Stob. Grot. leguntur sine auctoris nomine. Beck.

XXVI. Plut. Op. Mor. 940. Ed. Steph.

Idem p. 1445. habet μᾶλλον ἢ μᾶλλον θεῖον, quod non satis intelligo.

Musg. Barnes. — μᾶλλον ἢ αὐτῶν θεῖον, sed in Add. Praef. sic: Ἐπτησ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ μᾶλλον θεῖον. Heath. vult: μ. ἢ α' n. θεῖον, magis, quam ipse volebat, se submisit, territus. Beck.

XXVII. Schol. in Orest. ver. 863. Versus corruptus videtur. Certe Δαναῖδων ἰδρασμάτων non facile interpreteris. Musg.

XXVIII. Aelian. De Nat. Animal. V. 34. Musg.

XXIX. Stobaeus Tit. XXXVIII. sec. MS. citatum Valck. V. Cl. Diatrib. p. 199. Musg.

Barn. habet inter Inc. Beck.

BUSIRIS. *

- I. Δούλω γὰρ οὐχ οἶόν τε τὰλῃθι λέγειν,
Εἰ δισπύτῃσι μὴ πρέποντα τυγχάνοι.

Servo enim non licet vera proloqui, nisi ea dominis utilis fuerint.

CADMUS. †

- I. Οὐρανόσ τε ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἔδος δαιμόνιον, τόδ' ἐν
μέσῳ
Τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι Χάος.

Cælum supra nos non nuper tantum revolutum, sedes Deorum: hoc autem, quod cælum et terram interjacet, alii quidem Chaos appellant.

CHRYSIPPUS. ‡

- I. Δέληθεν οὐδὲν τῶνδ' ἐμ', ἂν σὺ νομιστῇς.
Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

Nihil me eorum, quæ admones, lætæ. At natura mihi scienti vim adhibet.

- II. Αἶ, αἶ, τόδ' ἤδη θεῶν ἀνδρώποις κακόν,
Ὅταν τις εἶδῃ τὰγαθόν, χρεῖται δὲ μὴ.

Heu, heu, malum hoc est divinitus immissum, cum meliora aliquis intel-
ligit, nec tamen sectatur.

* Argumentum Dramatis dabunt Apollodorus Lib. II. 4. Hyginus Fab. LVI.

1. Stobæus Tit. LXII. *Musg.*

† 1. Probus in Virgil. Eclog. VI. 31. Verū, quasi esset ἐν καινῶ, i. e. παλαιῶ. Aliter emendant viri docti. Vide Valckenæus. V. Cl. Diatrib. p. 11, 12. *Musg.*

Scaliger in Varr. p. 81. scripsit ita: Οὐρ. ἢ ἢ. καὶ, φέροντες δαιμόνια. ἐν Ἰ, etc. Valck. rectius legi posse putabat sic: Οὐρανὸς δ' ἡμᾶς φέρε· καὶ γὰρ, φέροντες καὶ δαιμόνια δ' ἡμᾶς. Τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ ε' εἰρησὺς τε καὶ χθονὸς χάος μὲν ὀνομάζου-
ται. Idem dubitat, an sit hæc fabula Euripidea. *Beck.*

Οὐρανὸς δέ τις ἡμᾶς καὶ φέροντες δαιμόνια, εὐδ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος — miror doctissimi viros Hesithium et Valckenarium, qui hæc tractavit in Diatrib. p. 11. sq. adeo non animadvertisse trochæicorum tetrametrorum vestigia ipsis impressa, ut hic quidem ea, aliis adjectis, aliis prepositis, in scenarios iambicos digereret, ille vero vitiosis verbis non perfectam quidem, sed aliquam tamen iambicorum speciem

conciliaret. Iis tantum emendatis, quæ manifeste depravata sunt, et una particula interposita, totum hunc locum sic re-
fingo:

Οὐρανὸς μὲν, ὁ οὐτὶς ἡμᾶς, α' αὖ τῶν θεῶν δαιμόνια φέρε, εὐδ' ἐν μέσῳ τοῦ ε' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος.

Jacobi.

‡ Fabulæ nomen dedit Chrysippus, Pelopis filius, a Laio, rege Thebarum, stupri causa raptus. Quæ præterea economiam ejus illustrantia in veterum scriptis exstant, summa diligentia collegit Valckenæus, vir summus, in Diatriba, p. 23. Nos fragmenta tantum, ne longi simus, exhibemus. *Musg.*

Valck. conjicit, Chrysippum in hoc dramate voluntaria morte dedecus a Laio sibi illatum expiasse. *Beck.*

1. Clem. Alex. p. 462. Stobæus Eclog. Physic. c. 5. *Musg.*

Apud Barn. in Inc. Gatakerus Adv. Post. p. 529. putabat, ex Laio, Æschyl. tragedia, esse. *Beck.*

11. Alcimous, p. 52. Ed. Oxon. Plot. Op. Mor. p. 38. Ed. Steph. *Musg.*

- III. Γνώμη σοφός μοι καὶ χεῖρ' ἀνδρείαν ἔχοι·
Δύσμορφος εἴην μᾶλλον, ἢ καλὸς κακός.

Mente prudens manu quoque strenuus esto. Deformis malim esse, quam pulchro corpore ignatus.

- IV. Ὅ δέσποτ', οὐδαίς οἶδεν, ἀνδραπος γενναῖς,
Οὐτ' εὐτυχὺς ἀριζμὸν, οὔτε δυστυχὺς.

O here, nemo mortalium novit vel felicitatis, vel miseriae, finem.

- V. Εἰάζων.

Eia clamans.

- VI. * * * λήθη λόγων,
Λήθη δὲ πάτρας

Oblivio sermonum: oblivio autem patriae.

- VII. Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθῆρ·
Ὁ μὲν ἀνδρώπαιον καὶ θεῶν γένεταρ,
Ἡ δ' ὑδροβόλους σταγόνας ἰοτίους
Παραδιξαμένη, τίκτει θνατοὺς
Τίκτει δὲ βορᾶν φύλα τέ θηρῶν
Ὅσιν οὐκ ἀδίκως

5

Μήτηρ πάντων νομόμισται.

Χαρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίης
Φύντ' εἰς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου

Βλαστούντα γονῆς, εἰς οὐρανίον

10

Πόλον ἤλθι πάλλω· θήσκει δ' οὐδὲν

Τῶν γινομένων διακρινόμενον

Δ' ἄλλο πρὸς ἄλλο

Μορφήν ἰδίαν ἀπέδαιξε.

Tellus veneranda, et Jovis aether; hic quidem hominum divūmque sator, illa vero pluvias guttas humidas recipiens, mortales parit, cibos parit, et ferarum genus; unde non injuria mater omnium existimatur. Ne deust vero in terram e terra edita; at quae a semine aethereo orta sunt, ad potum caelestem iterum perveniunt. Nihil autem eorum, quae in lucem prodeunt, penitus interit; at aliud ab alio discretum formam propriam recuperat.

Τὴ θεῶν legit Alcibiades c. 24. καὶ δὲ θεῶν, Plut. Tom. II. p. 446. A. καὶ ἐκὶ vitiōse alibi. Fragmentum I. et II. e Chrysippo esse docuit Valck. p. 21. ss. Legitur hoc fr. etiam apud Stob. Grotius. T. V. unde Barn. inter Inc. retulit: ubi — θεῶν καὶ μὲν. Beck.

III. Stobaeus Tit. LXVI. Musg.

Valck. p. 20. conj. Δόμορφοι εἰς πᾶσαν λην. Beck.

IV. Stobaeus Tit. CV. Musg.

Adjectiva, id est, et dicitur, vertenda esse, ut

substantiva, docuit D. Heins. apud Rutgers. V. L. 4. p. 405. Beck.

V. Hesychius in voce. Musg.

VI. Plutarch. Op. Mor. p. 1335. de Laio dici indicat, auctorem non nominans. Musg.

VII. Sexti. Empir. p. 360. ut exariseus μίλων exemplum exhibet. Philo Jud. p. 948. ultimos septem versus dat; tres ultimos alibi non semel. [Tom. II. p. 488. 515. 612.] citat. Clem. Alex. p. 790. M. Antonin. VII. 50. Plut. Op. Mor. p.

CRESPHONTES. *

- I. Ἐδὲ γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
Τὸν φόντα Δρηϊνῶν, εἰς ὅς' ἔρχεται κακά·
Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόσων πιπταυμένον,
Χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Oportuit enim nos congregatos recens natum lugere, quanta in mala vadit: at mortuum contra, et ab ætumnis requiescentem, lætos et plaudentes domo elatum prosequi.

- II. * * * καὶ δις ἑπτ' αὐτῆς τέκνα
Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.
Et bis septem ipsius Niobæ fatus Phœbi sagittis intereuntes.

- III. Αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον.
Verecundia in oculis nascitur, O fili.

- IV. Εἰρήνη βαδύπλουτε καὶ
Καλλίστα μακάρων θεῶν,
Ζηλὸς μοι σίδεν, ὡς χρονίζεις.
Δίδοικα δὲ, μὴ πρὶν πόνοις
Ἵπερβάλῃ με γῆρας,
Πρὶν σὰν χαρίσσαιαν προῖδαι ὄραν,
Καὶ καλλιχόρους αἰοῦσας,
Φιλοστεφάνους τε κόμους.
Ἴδὲ μοι, πότνια, πόλιν
Τάνδε ἐχθρὰν στάσιν εἰσγ' ἀπ' οἴκων,
Τὰν μαινομένην τ' ἔριν,

5

10

1675. Ed. Steph. Pro Νίῳ exstat varia lectio *ἱρίαν*. Musg.

Ver. 3. s. conf. Valck. p. 51. Tourpius ad Theocr. Tom. II. p. 395. et in Corr. legit: 'ἢ ἱερίδακας *et* v. — γαῖαν ἱερίδακας dici censet, ut *ἱερί* κρηπίδας, et confert Virg. Georg. II. 525.—Ver. 8. apud Heracl. Alleg. Hom. p. 440. laudatur.—Ver. 9. Valck. p. 19. legit: γαῖαν.—Ver. 11. ss. latent in Plutarch. de Plac. Phil. c. 19. ex quo Valck. ad Phœn. 838. pro *κακρομένην* maluit *μακρομένην*, vulgatum tuetur Heath.—V. 13. *σεῖς* ἄλλω emendat Corsinus ad Plut. l. l. Valck. l. l. et Heath. qui mox probat *Νίαν*. Beck.

* Historiam Meropes, cujus primæ in hac fabula partes erant, diligenter enarrat Hyginus Fab. 137. cujus pars magna fabulæ 184. librariorum culpa aliam est. Cum eo conferri possunt Apollodor. Lib.

II. in fine, Pausanias in Messeniis, p. 113. Ex Eustratio in Ethica Aristot. III.

1. novimus, filium Meropes, aliter aliis vocatum, Euripidi Cresphontem auduisse; ne quis putet, Cresphontem, maritum Meropes, post cujus mortem omnia acta finguntur, fabulæ nomen dedisse. Musg.

1. Stobæus Tit. CXXI. Clem. Alex. p. 517. Strabo, p. 521. Plut. Op. Mor. p. 36. Interpretatur Cicero Tusc. Quæst. I. 48. Musg.

Conf. Gatak. Adv. Misc. c. 10. Apud Barnes. Ἐχρὲν μὲν ἡμᾶς — et v. 2. *εἰς* ζῶντα *et*, ut apud Stob. sed *εἰς* *et* præfert Heath.—V. 3. pro *εἰς* *et* apud Sext. Emp. Pyrrh. Hypot. Lib. III. §. 230. legitur *κακῶν*, monente H. Beck.

11. Schol. in Phœniss. 162. Musg.

111. Stobæus Tit. XXXI. Musg.

IV. Stobæus Tit. LV. paullo aliter.

Θηκτῶν τριτομένων σιδήρει.

O Pax, opum dives, et deorum immortalium pulcherrima, desiderio tui flagro, adeo diu moraris. Vereor autem, ne prius labore et senio fatiscam, quam tuas vences adspexero, et cantus choreis adsonantes, et corollis redimitas commensationes. Veni age urbem, O Dea, et diram seditionem a domibus arce, et insanam contentionem ferro acuto gaudentem.

- V. Κέρδη τοιαῦτα χρεῖ τινα πταῖσθαι βροτῶν,
'Εφ' οἷσι μίλλαι μὴ ποθ' ὕστερον στίβειν.

Omnem hominem ea lucra lucrifacere oportet, quæ non postea dolore ipsi creatura sint.

- VI. Ἐκείνο δὴ πέπονθ', ὅπρις ἅπαντες βροτοί·
Φιλῶν μάλιστα ἑμαυτὸν οὐκ αἰσχυνομαι.

Ita affectus sum, ut cæteri mortales. Non pudet me, quod memet præ aliis diligam.

- VII. Τεινῶσι παῖδες οὐκ ἡμοὶ μόνῃ βροτῶν,
Οὐδ' ἀνδρὸς ἱστυγήμεθ'. ἀλλὰ μοῖραι
Τὸν αὐτὸν ἐξήντησαν, ὡς ἐγώ, βίον.

Perierunt liberi non mihi tantum, neque una viro orbatæ sum, sed innumeræ eandem, quam ego, sortem perpesse sunt.

- VIII. Εἰ γὰρ σ' ἔμειλλεν, ὡς σὺ φῆς, πτείνειν πόσις,
Χρῆ καὶ σὲ μέλλειν, ὡς χρόνος δῆδεν παρῆν.

Nam si vir meus, quod tu ais, te occidere meditatus est, æquum erat, te quoque meditari tantum, donec tempus illud advenisset.

- IX. Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ περὶ τρέας ὑπὸ χθονὸς
'Εν τοῖσιν οὐκέτ' οὖσι, οὐδὲν ἂν σβίνοι.

Si enim infra terram habitat cum iis, qui vivere desierunt, nihil juvare potuerit.

- X. * * * αἱ τύχαι δὲ με
Μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἡμῶν τὰ φίλτατα
Σοφὴν ἔθηκαν. * * *

Causæ autem fortuitæ, quæ carissimæ erant velut mercedem auferentes, sapientem me reddiderunt.

Polyb. Hist. p. 667. V. 6. legendum *πρωτόν*. *Musg.*

Conf. Leopard. Em. IV. 22. v. 1. apud Barnes. καὶ δεστέ.—Ver. 4. *πρίν* Polyb. omittit. Idem v. 6. habet *πρωτόν* *ἔπειτα*, auctore H.—Ver. 9. Barnes. *πύλας* *ἐπέδωκε*, 'E. *ss.* Beck.

v. Stobæus Tit. XCIV. *Musg.*

vi. Schol. in Medeam 84. Loqui videtur Polyphontes. *Musg.*

Barn. 'Εκ. γὰρ σ. ἡ σάντις — et sic Schol. Med. Polyphontem loqui monet Valckenar. p. 183. Beck.

vii. Plutarch. Op. Mor. p. 191. Ed. Steph. Loquitur Merope. *Musg.*

Barn. male *ἄλλαι μοῖραι*. v. Valck. ad Eurip. Phœn. Schol. p. 626. Beck.

viii. A. Gellius VII. 5. testatur, Luciliū positum vicio dedisse Euripidē, "quod, cum Polyphontes rex propterea se interfecisse fratrem diceret, quod ipse ante consilium de nece ejus cepisset, Merope, fratris uxore, hæc cum verbis eluserit." Pro *ἡς* optime Valckenarius, vir cl. *ss.*, donec. *Musg.*

Valck. p. 183. etiam emendat *χρῆν* *Χρίσιν* Heath. interpretatur de occasione. Beck.

ix. Plutarch. Op. Mor. p. 191. Ed. Steph. Loquitur Cresphontes. *Musg.*

x. Plut. Op. Mor. p. 155. Ed. Steph. *Musg.*

- XI. Ὅσιωτέρην δὲ τήνδ' ἐγὼ δίδωμ' σοι
Πληγὴν. —

Iustiore utique hunc tibi ictum infero.

- XII. Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκποτὴν δ' οὐ ράδιον
Καίλη γὰρ, ὅρσι περιδρομος, τραχύϊά τε
Δυσεῖςβολός τε πολέμοις.

Multum quidem arvi, sed coli difficile: cava enim regio est, montibus cincta, et aspera et hostium invasionibus minime obscuria.

- XIII. * * * καλλίκαρπον * * *

Κατάρρυτόν τε μυρσίοις νέμασι,
Καὶ βουσί καὶ ποιμναῖσιν εὐβοιωτάτην,
Οὐτ' ἐν ποταῖσι χιμάτος δυσχίμερον,
Οὐτ' αὖ τιθρίπτοις ἡλίου διεμν' ἄγαν.

Bonae frugis feracem, et innumeris rivis irriguam, bovis quoque et ovium gregibus pascendis aptissimam, nec in hibernis flatibus valde gelidam, nec a solis radiis nimis calefactam.

- XIV. Γαῖης Λακαίνης κύριον, φαύλου χθονός.

[Primam sortem exstitisse] Terræ Lacenae compotem, vilis regionis.

- XV. Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον', ἢ λόγῳ φράσαι.

[Secundam sortem Messeniae potitum esse, regionis] melioris, quam ut oratione significari possit.

- XVI. Παμυσὸν εἰς Θάλασσαν ἐξορμώμενον.

[Laconiam a Messenia separatam] Pamisum in mare cum impetu exeuntem.

- XVII. Πρόσω ναυτίλοισιν.

Eminus navitis [spectandam.]

- XVIII. Πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν, Ἥλις, ἡ Διὸς
Γείτων κάθηται.

Ultra flumen progresso, Elis Jovi vicina in plano sedet.

xi. Plut. Op. Mor. p. 1837. Ed. Steph. Loquitur Merope, securim attollens, ad filium, quem pro interfecitore filii habet, percutiendum. De re confer Aristot. Poët. cap. 14. *Musg.*

Ὅσιωτέρην Valck. p. 180. leg. docuit e MSS. pro vulg. ὁσιωτέρην. *Beck.*

xii. Strabo Lib. VIII. p. 366. Ed. Par. testatur, in quo loco hæc legebantur, sortem ab Heraculis de regione jactam memoratam fuisse; quod nulli fere dramati Euripideæ, præterquam Cresphonti, convenit. Addo, nec ulli fere Cresphontis parti, præterquam Prologo, cum hæc omnia Cresphonte seniore superstitæ adhuc acta sint. Cæterum de Laconia hic sermo est. *Musg.*

Hos et sequentes versus e Cresphonte esse docuit Valck. p. 180. coll. Pausan. IV. p. 28. Heath. inter Inc. edidit. *Beck.*

xiii. Strabo ubi supra. De Messenia sermo est. *Musg.*

Exhibetum ex emend. Valck. ad Eur. Phœn. 248. Apud Strab. καλλίκαρπον ** Κατ. τ. μ. ἄρσσι καὶ ποταμῶν καὶ βουτῶν εἰς. — vid. Heath. p. 190. qui inter Inc. habet, ubi etiam fr. 14. 15. et 18. edidit. *Beck.*

xiv. Strabo ubi supra. *Musg.*

xv. Strabo ubi supra. *Musg.*

xvi. Strabo ubi supra. *Musg.*

xvii. Strabo ubi supra. *Musg.*

CRESSÆ.

- I. Ἀδὴς διακρινῖ πρότερον, ἢ γὰ πείσομαι.
Orcus hoc prius dijudicabit, quam ego obtemperabo.
- II. — πρὶν ἂν ἐκφλῆναι με καὶ μαθεῖν λόγον.
Prius quam respiciam et rationi auscultem.
- III. Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμὸν εὐδαιμονεῖν
Αἰσχρὸν τε μοχθεῖν μὴ θίλειν νεανίαν.
Non licet tibi, nisi strenuus rem gesseris, beato esse: quin et turpe est
juveni laborare nolle.
- IV. Γαμήτε νῦν, γαμήτε, καὶ τα θήσκετε
Ἡ φαρμάκοισιν ἐκ γυναικός, ἢ δόλοισ.
Ὅστις δὲ πλοῦτον, ἢ ὑγίαιαν, εἰσίδων
Γαμῖ ποτρεῖν, μαρὸς ἐστὶ μικρὰ γὰρ
Μεγάλων ἀμείνω σάφροσ' ἐν δόμοις ἔχιν.
Ducite nunc, ducite uxores, deinde mortem obite venenis ab uxore datis,
vel dolis. Quicumque autem divitias, aut nobilitatem generis, spectans
improbam ducit, stultus est: Præstat enim in demo pudica parva pos-
sidere, quam in impura multa.
- V. Ἐπίσταμαι δὲ καὶ πιπεύεσθαι λίαν,
Ὡς τῶν ἔχοντων πάντες ἀνδρες φίλοι.
Scio autem, et certo experimento cognovi, omnes mortales divitum fau-
tores esse.
- VI. Λύπη μὲν ἄτη περιπεσὺν αἰσχροῖ τιν'
Εἰ δ' οὖν γένοιτο, χρεὶ περιστέλλαι καλῶς
Κρύπτοντα, καὶ μὴ πᾶσι κρύσσειν τάδε.
Γίλως γὰρ ἔχθροῖς γίνεται τὰ τοιάδε.
Grave est, in calamitatem quamvis turpem incidere. At si ita contige-
rit, oportet probe obtegere et celare, neque hoc omnibus palam facere.
Talia enim inimicis oblectamento sunt.

xviii. Strabo ubi supra. Musg.

* Atrei et Aïropes historiam hac in
fabula tractatam esse clare docet Scholli-
astes ad Aristoph. Vesp. 760. de quo ver-
sus sic annotat: ἰς Κρήτας Εὐριπίδης Ἀ-
ρεῖς πρὶς τοῖς Ἀτρεῖταις ἔχου ταύτα. So-
phocles quoque Scholiastes ad Ajac. 1314.
ex Euripidis Cressa totam Aïropes histo-
riam enarrat. Cressa ergo vocata est
fabula a Cressarum mulierum Choro, fa-
mularum sc. vel comitum Aïropes, quæ
ipsa Creta oriunda erat: plane ut Phœ-
nissas et Trachinias a fœminis, quæ Cho-
rum constituabant, nomen habuisse constat.

Argumentum hujus fabulæ primus il-
lustravit Bentleius Ep. ad Mill. p. 23. s.

VOL. VII.

personas esse monuit Aïropen, Atreum,
Thyesten, fabulæque scenam esse Argis
Peleoponnesi. Beck.

i. Aristoph. Vesp. v. 760. ibid. Schol.
Musg.

Barn. sic: — τῶν δὲ Ἀτρεῖταις. Beck.

ii. Etymolog. M. voce φλέωρεσι. Pro
μα malim vs. Musg.

Post: πρὶς δὲ Heath. cum Syll. vult
γὰρ, aut simile quid, metri causa inseri.
Beck.

iii. Stobæus Tit. XXIX. Musg.

iv. Stobæus Tit. LXXII. Musg.

Tres ultimi versus: Ὅστις δὲ πλοῦτον,
etc. exstant in Electr. 1097. s. quod jam
monuit Heath. Beck.

v. Stobæus Tit. XCI. Musg.

Q q

- VII. * * νόμος δὲ λείψαν' ἐβάλλειν κυσίη.

Mos est reliquias canibus projicere.

- VIII. Τὰ δ' ἄλλα χεῖρ, κύλικος ἐκπούσης κύκλῳ.

Valcant autem cetera, poculo in orbem eunte.

- IX. Αἱ δευτέραί πως φροντίδες σοφώτεραι.

Τί γὰρ ποιεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βοῖδεται;

Πλήρης μὲν ὄψων ποτιῶν πάρεσι δὲ

Μόσχων τρέφειν σάρκες, χηνία τε δαίς,

Καὶ πικτὰ, καὶ κροτητὰ τῆς ξουδοπτέρου

Πελάων μάλιστα ἀφιδότως διδευμένα.

Curae posteriores sapientiores utique sunt. Quid enim mensa desiderat? quo cibo non onusta est? Marinis obsoniis plena est: adsunt tenerae vitulorum carnes, et anserinae dapes, et placenta, et intrita, rufae apīs succo afflatim rigata.

- X. Δείξας γὰρ ἄστρον τὴν ἐναντίαν ὁδὸν
Δήμους τ' ἴσασα, καὶ τύραννος Ἰζόμην.

Ostendens enim retrogradam astrorum viam, populum servavi, et rex constitutus sum.

- XI. Οὐ γὰρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χεῖ
Δοῦναι χαλινούς, οὐδ' ἀφέντ' ἑᾶν κρατεῖν.
Πιστὸν γὰρ οὐδὲν ἔστιν εἰ τις κυρεῖ
Γυναικὸς ἰσθλῆς, εὐτυχεῖ, κακὸν λαβάν.

Neque enim sapientis est, feminae frenas concedere, neque imperium ipsi permittere. Nulla enim fides inest. Quod si quis feminam probum sortitus est, fortunatus est, quanquam et sic male habet.

CRETENSES. *

1. 'Ἀλλ', ὦ Κρηῖτες, Ἰδὲς τίνα,
Τὰ τόξα λαβόντες ἱπαμύνετι.

At, O Cretenses, Idae soboles, arcibus sumtis, succurrite.

vi. Stobaeus Tit. CX. *Musg.*
λυνεῖ μὲν emendat Valck. ad Eurip.
Hipp. p. 189. D. *Beck.*

vii. Athenaeus Lib. III. c. 17. *Musg.*
viii. Athenaeus Lib. XI. c. 15. Ver-
ti, quasi esset χεῖρ. *Musg.*

ix. Athenaeus Lib. XIV. c. 10. Plu-
tarch. Op. Mor. p. 2013. Ed. Steph.
Versu quarto legendum εἴρεα. Dualia
pro pluralibus adhibita ostendimus in
Supplemento notarum ad Supplic. 1003.
ἀρετὰ vocem non satis intellectam per
ισθλῆς utrique reddidimus. *Musg.*

Ver. 4. Heath. mutavit ε χενία δαίς,
ne spondeus sit in quarta sede. *Beck.*

x. Achilles Tatius, p. 122. et 140. Ed.
Petav. Atreum loqui indicat, auctorem
non nominat. *Musg.*

xi. Stobaeus Tit. LXXIV. sec. MS.
Leidens. *Musg.*

Apud Barn. in Inc. *Beck.*

* Nomen trahere videtur a Cretensibus, Jovis Idaei sacerdotibus, ex quibus Chorom constituisse indicant, quae supersunt adhuc, fragmenta. Inter personas Dramatis erant Mino, Pasiphaë, Icarus. vid. Schol. ad Aristoph. Ranas 873. Pœphyrius de Abstin. Lib. IV. 19.

1. Schol. ad Aristoph. Ran. 873. *Musg.*

11. ΧΟ. Φοινικογενούς παῖ τῆς Τυρίας
 Τίκνον Εὐρώπας καὶ τοῦ μεγάλου
 Ζανός, ἀνάσσαν
 Κρήτης ἱκατομπατολίδρου,
 Ἦκω ζαδίου καὶ πρὸς λιπῶν,
 Οἷς αὐδινγῆς τμηθεῖσα δοκούς
 Στιγανὰς παρέχει Χαλύβαν πηλέει,
 Καὶ ταυρόδετὸς γ'
 Ἀτρεκίης ἀμύνει κυπάρισσος.
 Ἀγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ
 Διὸς Ἰδαίου μύστης γινόμεν,
 Καὶ νυκτιπόλου Ζαγρείας βιοτὰς
 Τὰς τ' ὀμοφάγους δαίτας τιλίεας,
 Μητρί τ' ὀρεῖα δάδας ἀνασχάν,
 Καὶ Κουρήταν
 Βάκχος ἐκλήθην, ὁσιαθεῖς.
 Πάλλευκα δ' ἔχων εἴματα, φεύγω
 Γίνεσθαι τε βροτῶν, καὶ νεκροδῆκας
 Οὐ χρεμπτόμενος τῇ τ' ἐμφύχων
 Βῶσιν ἰδιστῶν πεφύλαγμαι.

Ch. Phoenissae Tyro ortæ puer, Europæ magnique Jovis proles, Cretan regens centum urbibus clarum: Adsum, relicta inde saceta, cui nativa cupressus, Chalybium securibus excisa, trabes solidas præbet, et glutine juncta arctas compages. Puram autem vitam duco, ex quo Jovis Idæi mysæ factus sum, et noctivagi Zagrei cultui epulisque crudivoreis valledicens, Matri Rhœæ faces sustuli, et Curetum assecta audiui, sancte illustratus. Quippe vestes candidas indutus, procul a puerperis fugio, et sandapilæ non appropinquo, et escam ex animalibus devito.

DANAÆ.

1. Ἐς ταυτὸν ἤκειν φημί τὰς βροτῶν τύχας,
 Τὸν δ' οὐ καλοῦσιν αἰδέει, ὃ τὰδ' ἴστι δῆ.

1. Porphyrius de Abstin. IV. 19. Erotian. Lex. Hippocrat. v. Ἀγριαῖ. Versus 6, 7, 8, 9. docte illustrat Bentleius, Vir Summus, Ep. ad Millium, p. 21. sed ut aliquid tamen Toupio V. Cl. agendum reliquerit, qui Ep. Crit. p. 118. bene docet, ταυρίων esse taurino glutine junctus. Legendum ergo cum Bentleio αἰ, v. 6. cum Toupio ταυρίων, v. 8. ejecto et κερδῶν et ἀλλοθῶν, utroque sc. vocis ταυρίων interpretamento. Zagreus est antiquior ille Bacchus, de quo Nonnus Lib. V. citatus hic a Barnesio.

Talireæ verti valledicens, ne secum ipse pugnaret sacerdos hic crudivoras epulas celebrare se professus, idemque paullo infra suum ab animalium esu abstinentiam prædicans. Versu 14. verti, quasi esset ἀνίστην. Caterum neglexi hic vet. Edd. lectiones, quas qui operæ pretium putant, in locis citatis facile invenient. Musg.

Erotian. ταυρίων ἀλλοθῶν, Porphyr. ταυρίων κερδῶν, spud Barnes. καὶ ἀλλοθῶν. Beck.

* Danaëis argumentum existat, fragmento Commeliniano præfixum.

Οὗτος θείους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σίλας,
 Χιμῶνά τ' αὔξει, συντίδεις πυκνὸν ἴφος,
 Θάλλειν τε, καὶ μὴ, ζῆν τε, καὶ φθίνειν ποιεῖ.
 Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα' τῶν μὲν εὐτυχεῖ
 Λαμπρὰ γαλήνη' τῶν δὲ συνίφει πάλιν.
 Ζῶσιν τε σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὀλβου μέγα
 Φθίνουσ' αἰτίοις προσφόροις μεταλλαγαῖς.

Similem alio esse mortalium casibus hunc, quem aethera vocant, cui haec utique propria sunt. Illicestate splendidam lucem praebet, et densam nubem cogens hiemem auget, facitque virescere et non virescere, vivere et interire. Sic quoque et mortalium genus: aliis serena lux fortunae nitet; aliis nebula iterum obtegitur. Horum prosperitas praeteritis malis equalis est: Illi post res beatas infortunis premuntur, anni conversionibus similes.

II. Φεῦ τοῖσι γυναικοῖσιν ὡς ἀπανταχρὺ
 Τρεῖσι χαρακτῆρῃ χρηστὸς εἰς εὐτυχίαν.

Ah! bene natis ut semper indoles est fortunadine excellens.

III. Κρείσσων γὰρ οὗτις χρημάτων τίφει' ἀνὴρ
 Πλὴν εἴ τις, ὅστις δ' οὗτός ἐστιν, εὐχ' ὀρώ.

Nemo hominum est divitiis invictus. Aut si quis est, quisnam ille sit, non video.

1. Stobaeus Eclog. Phys. c. 10. Vide Grotium in Excerptis.—Ver. 1. lego καὶ et εὐχαι.—Ver. 8. conjiciebam legendum esse Ζῶειν ε' ἴση ἀκακίῃ, si Ἰδὸς μίνα. Ζῶειν divites sunt. Sic nonnumquam Ζῶειν accipiendum esse docent Suidas, v. Ζῶειν, et Scholiastes ad Aristoph. Nub. 395.—Ver. 9. praeflare emendat Valckenarius V. Cl. ἰστίον. Pro ἀποφύγειν malim ἀνέφερον. vid. Plutarch. 130. Si ἀποφύγειν legas, nimis abundabit litera sibilans. Musg.

Ver. 2. Barn. εὐν'—ἴς ε' δὲ ἴση Ζῶ.—Ver. 4. συντίδεις.—Ver. 7. Λαμπρὰ γαλήνη, probante Valck.—quod exhibetur Λαμπρὰ γαλήνη est e Stob. Grot.—Ver. 8. Barnes. Οἱ ζῶειν ε. κ.—Φθίνουσ' Ἰ αὐτοῖς ἀνέφερον μεταλλαγὰς, e conjectura Grotii, qua deceptus Henth. correxit φ. Ἰ αὐτὸν, h. e. τοῦ. Valck. D. p. 61. post πάλιν comma, post ἀκακίῃ colon ponit, et mox legit φ. ἰστίον ἀποφύγειν μ. Beck.

Ἐκ τούτου εἶναι φεῦ τὴν βροτὴν εὐχαι

Τὴν δ' ἰς ἀκακίαν αἰθίς, ἢ τὴν δ' ἔστι δὴ.

Alterum versum tentavi in Specimine Emendat. c. II. p. 12.

τὴν δ' ἰς ἀκακίαν αἰθίς, ἢ τὴν δ' ἔστι δ' ἔστι.

Neque nunc me pernet hujus conjecturae.

Quae αἰθίς 13= hoc loco appellat tragicus a Virgilio Georg. I. 51. caeli mores vocantur.

Ventos et varium coeli producere morem.

V. Burmann. ad Propert. p. 516. ubi sunt naturae mores. Et apud Manilium IV. 122. Signorum mores. Lucret. I. 296. Ventis

— factis ac moribus annua magnis
 Annis inveniantur.

Jacobi.

II. Stobaeus Tit. VII. Quod habet Plutarch. Op. Mor. p. 146. Ed. Steph. aliunde desumptum videtur. Musg.

Ver. 2. Henth. Τρεῖσι χ.—emendat. Grot. Πλείους.

Πλείους (pro πλείους) legi jubet Br. ad Arist. Eccles. 425. qui monet, ita scribi in cod. MS. Reg. Stob. Beck.

φεῦ τοῖσι γυναικοῖσιν ὡς ἀπανταχρὺ

ΤΡΕΠΕΙ χαρακτῆρῃ χρηστὸς εἰς εὐτυχίαν

Scribendum videtur:

ΒΑΡΕΠΕΙ χαρακτῆρῃ χρηστὸς εἰς εὐτυχίαν

Jacobi.

III. Stobaeus Tit. X.—Ver. 2. deleverim Ἰ. Musg.

- IV. "Ὅστις δόμοις μὲν ἤδεται πληρουμένοις,
Γαστρός δ' ἀφαιρῶν σῶμα δύστηνος κακοί,
Τούτων νομίζω καὶ θεῶν συλᾶν βροῖτη,
Τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι.

Quicumque domo divitiis referta delectatur, et ventrem defraudans miser corpus male habet, illum crediderim et deorum simulacra spoliaturum, et suorum omnium hostem esse.

- V. "Ἔρως γὰρ ἀργὸν καὶ πρὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ'
Φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα,
Φεύγει δὲ μάχδους· ἐν δέ μοι τεκμήριον
Οὐδὲς προσαιτῶν βίοντιν ἡράσδι βροτῶν,
'Εν τοῖς δ' ἔχουσιν ἡβητῆς τίφυκ' ὄδι.

Amor enim ignavum aliquid, et ad ignava factus est. Amat specula et capillorum ictura, labores autem fugit; una mihi res indicio est. Nemo hominum victum mendicans amore unquam aruit. At ille contra divitiis inequitare solet.

- VI. Καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεώτεροις,
Μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους
Σχολῇ πεποισμένοι παιδας· οὐ γὰρ ἡδονή,
Γυναικί τ' ἐχθρὸν χρεῖμα πρεσβύτης ἀνῆρ,
'Αλλ' ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ ἱκτροφαὶ καλαί,
Καὶ συνιάζων ἡδὺ παῖς ἢ πατήρ.

Et nunc moneo juniores omnes, ne senio appropinquante matrimonium contrahentes sero liberis operam dent; (non enim par voluptas, et mulieri odiosum quid maritus senescens;) sed quaeprimum: nam et recte educare licet, et grati quid habet filius patre adhuc juvene adolescens.

- VII. Γυνὴ γὰρ ἐξελθούσα πατρῶν δόμον
Οὐ τῶν τικόντων ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ λέχους.
Τὸ δ' ἄρσεν ἐστὶν ἐν δόμοις αἰὶ γίνος
Θεῶν πατρῶν καὶ τάφῳ τιμάμενον.

Femina enim, domum paternam relinquens, non amplius ad parentes

iv. Stob. Tit. XVI. Musg.

Ver. 1. s. Barnet. — ἔρως — ἀλγρό-
μυς — ἔρως. Beck.

v. Stobaeus Tit. LXIV. Plutarch.
Op. Mor. p. 1347. habet ἀφ' ἐλπίδας.
Pieronius bene pro τῶν ἔργων emendavit
τῶν ἀργῶν, Verisim. p. 136. Versu ul-
timo lubens equidem legerim ἀμείβεσθαι, in-
acutus, pro ἔρως, quod metro adversatur.
Clem. Alexandr. p. 136. B. Ed. Par.
ἐλπίδας ἐνδοξίας, ἢ πᾶσι ἐνδοξίας
ἀνδρῶν. Estque ea metaphora ad impoten-
tem dominationem significandam satis
unita. Sic Plutarch. Op. Mor. p. 1341.

ἐλπίδας βασιλῶν ἐλπίδας. Libanius,
Vol. I. p. 385. B. ἐλπίδας ἐλπίδας ἀν-
δρῶν. Musg.

Ver. 1. ἀφ' ἐλπίδας penfert Valck. p.
7. et τῶν ἀργῶν a grammatico adscriptum
interpretationis causa putat.—Ver. 5. Pro
ἐλπίδας, Grot. emendavit ἐλπίδας, quod
Barn. recepit: Salmas. malebat ἐλπίδας,
quod vix Graecum videtur; Pieron.
ἔχουσιν ἔλπίδας ἐλπίδας. Heath. —
ἐλπίδας. Valcken. p. 7. vel 'Εν τῶν
ἐλπίδας ἐλπίδας ἐλπίδας. Heath. —
ἐλπίδας. E. v. F. ἔχουσιν ἐλπίδας ἐλπίδας. Heath.
Beck.

pertinet, sed ad conjugium. At mascula soboles semper in aedibus manet, decorum patriciorum et sepulcrorum tutamen.

- VIII. Ἦν γὰρ τις αἶνος, ὥς γυναῖξ' ἂν τέχῃαι
Μέλουσι, λόγῃ δ' ἄνδρες εὐστοχάτιροι
Εἰ γὰρ δόλοισιν ἦν τὸ νικητήριον,
'Ημῖς ἂν ἀνδρῶν εἴχομεν τυραννίδα.

Est enim proverbium quoddam, feminas fallacis excellere, viros autem hasta certius ferire. Nam si fraudibus victoria cerneretur, nos imperium in viros haberemus.

- IX. Συμμαρτυρᾷ σοι πανταχοῦ λελεῖμμεν
Πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων αἰὶ δίχῃ.

Tibi suffragor: omnes mulieres in omni re semper viris inferiores sumus.

- X. Γύναι, φίλον μὲν φίγγος ἡλίου τόδε,
Καλὸν δὲ πόντου χεῦμα' ἰδεῖν εὐήμερον,
Γῆ τ' ἥρινόν θάλλουσα, πλουσίον θ' ὕδαρ,
Πολλῶν τ' ἔπαινον ἐστὶ μοι λῆξαι καλῶν.
'Αλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν, οὐδ' ἰδεῖν καλὸν,
'Ως τοῖς ἀπαισι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
Παῖδων νοσγῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

O mulier, gratum est hoc Solis lumen; suave etiam tranquillam maris faciem aspiciere; quin et terra vernans, et praeda-dives: multaeque mihi in promptu sunt pulchra, quae laudem. At nihil adeo formosum, aut aspectu jucundum, quale est orbis et desiderio saucius videre in aedibus recens natorum liberorum delicias.

- XI. Τάχ' ἂν πρὸς ἀγκάλασι καὶ στήθεσι ἱμοῖς
Πηδῶν ἀθύροι, καὶ φίλημάτων ὄχλῳ
Ψυχῇ ἱμῶν κτήσαιοτο ταῦτα γὰρ βροτοῖς
Φίλτρον μέγιστον, αἰ ξυνουσίαι, πάτερ.

Nimirum ad ulnas meas et pectus asiliens iuserit, et basiorum multitudine animum meum sibi devinxerit; hoc enim maximum inter homines philtrum est, una assuescere, O pater.

- XII. Φιλοῦσι γὰρ τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοῖ
Σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους· ὅταν δὲ τις
Λεπτῶν ἀπ' οἴκων εὐ λήγῃ πίης ἀνῆρ,
Γέλῳ· ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφατέρους
Πίνητας αἰδοῦν εἰσορῶ τῶν πλουσίων.

VI. Stobaeus Tit. LXXI. *Musg.*
VII. Stobaeus Tit. LXXIII. Tit. LXXVII. *Musg.*
Ver. 4. Stob. *ε.μ.δ. ἱερ.* Formam *ε.μ.δ.α.ι.* confirmat Valcken. p. 7. s. Beck.
VIII. Stobaeus Tit. LXXIII. *Musg.*
Ver. 2. Vulgo *Μιλλουσι*, quod jam Heath. correxit. Beck.

IX. Stobaeus Tit. LXXIII. *Musg.*
X. Stobaeus Tit. LXXV. Versu 3. reddidi, quasi esset *πλουσίον θ' ὕδαρ.* *Musg.*
XI. Stobaeus Tit. LXXVIII. *Musg.*
XII. Stobaeus Tit. XCVII. Athenaeus, p. 40. Versu secundo Valcken-

Καὶ θνητοῖσι μικρὰ χερσὶ θύοντας τίλη
τῶν βουδυντούτων ὄντας εἰσεβιστέρους.

Amant utique mortales divitum sermones prudentes existimare; quando autem aliquis egenus et tenui domo ortus sapienter loquitur, ridere. At ego sæpe egenos divitibus prudentiores esse video, et qui exigua dona manu Dii offerunt, iis sanctiores, qui boves immolant.

XIII. Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρέματα,
Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν, ὥς γυνή.

Nec murus est, nec pecuniæ, nec aliud quidquam adeo difficile custodiri, ac mulier.

DIDYMI. *

Τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λήγειν ὅσον ζυγόν.

Necessitatis jugum non tale est, ut ferri possit.

DICTYS. †

1. Φίλος γὰρ ἦν μοι, καὶ μ' ἔρω ἴλοι ποτὶ
Οὐκ εἰς τὸ μαρὸν, οὐδὲ μ' εἰς Κύπριν τρέπων.
'Αλλ' ἔστι δὴ τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρω
Ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε καὶ γαθῆς.
Καὶ χρῆν δὲ τοῖς βροτοῖσι τόνδ' εἶναι νόμον,
τῶν εἰσεβούτων οἰκνῆς γιε σώφρονες
'Ερᾶν· Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἱᾶν.

Amicus enim mihi fuit. Me autem amor capiat, non ad libidinem, neque ad Venerem, incitans. Est enim inter homines amor alius mentis utique justæ, castæ et piæ. Oportuit quoque hunc mortalium morem esse, ut casti semper pios amarent, Venerem autem, Jovis filiam, negligerent.

rium sequor pro ἡγαῖσθαι bene εἰδυῖσθαι corrigentem. Ver. 6. Athenæus habet καὶ τοῖς θνητοῖς μικρὰ θύοντας τίλη; quorum μικρὰ tantum pro μικρὰ recepi. Χερσὶ θύοντι videntur esse, qui tribus digitis, secundum Aristophanem, (Vesp. 95.) aris thura injiciunt. Musg.

Ver. 2. Stob. Geom. ἡγαῖσθαι, Grot. καλῶσθαι, quod Barn. recepit. Beck.

XIII. Stobæus Tit. LXXIV. Idem Tit. LXXIII. Alexidi tribuit.

* Didymi Eratostheni sunt Castor et Pollux, quorum disceptationem et certamen cum Ida et Lynceō, post Leucippidum raptum, hujus tragicæ argumentum fuisse suspicari licet. Musg.

Valck. D. p. 17. dubiæ auctoritatis fa-

bulam esse, et videri in ea Licymnii nomen latere monet. Beck.

Stobæus Eclog. Phys. Tit. VIII.

Verū, quasi esset ἔρις, Musg.

† De Dictyo Seriphio, qui Danaῶν in mari fluitantem invenit, vid. Hygin. Fab. LXIII. Apollodor. Lib. II. c. 4.

Musg.

1. Stobæus Eclog. Phys. Tit. XII.

Idem Florileg. Tit. V. ex Theseo, cui quidem fabulæ ab Ariadna enunciata satis bene convenirent. Plut. Op. Mor. p. 19. Ed. Steph. Musg.

Ver. 3. s. Valckenar. p. 241. ad fragmenta inc. referebat, putabatque, latuisse Barnesium. Beck.

II. Θάρσει· τό τοι δίκαιον ἰσχύει μέγα.

Bono animo sis: multum valet iustitia.

III. Τυραννικόν τι πόλλ' ἐφίσθαι λέγειν.

Tyrannicum quiddam est multa velle dicere.

IV. Εἰ δ' ἦσθα μὴ κάκιστος, οὐ ποτ' ἂν πόλιν
Τὴν σὴν ἀτίζων, τὴν δ' ἂν εὐλόγους πάτραν
Ὡς ἐν γέ μοι κρίνοιτ' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν,
Ὅστις πατρώας γῆς ἀτιμάζων ὄρους
Ἄλλην ἐπαυεῖ καὶ τρέποισιν ἤδεται.

Nisi improbus admodum fuisses, nunquam patriam tuam contemnens, hanc regionem celebrasses. Quippe apud nos non recte sapere existimetur, qui patriæ fines contemnens, aliam regionem laudat, ejusque moribus delectatur.

V. Μὴ νῆκος, ᾧ γεραί, κοῖράνοις τίθου·
Σέβειν δὲ τοὺς κρατοῦντας ἀρχαῖος νόμος.

Cum dominis ne certa, senex; colere autem eos, qui imperium habent, vetus mos est.

VI. Κύπρις γὰρ οὐδὲ κουδितουμένη χαλᾷ·
Ἄν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντίμην φιλεῖ.
Κάπιτα τίκτι πόλεμον· εἰς δ' ἀνάστασιν
Δόμων περφαίνει πολλάκις τὰ τοιαῦτα.

Venus enim neque monitis obtemperat, et si vim adhibueris, magis intendi solet; deinde odium gignit, et talia sæpe ad domorum eversionem procedunt.

VII. Πατέρα τι παισὶν ἤδῃς συνεφέριεν
Φίλους ἔρωτας ἐκβαλόντ' αὐδαδίαν,
Παῖδάς τι πατρί· καὶ γὰρ οὐκ αὐθαίρετοι
Βροτοῖς ἔσονται, εὐδ' ἰκουσίαν νόσος.
Σκαῖόν τι δὴ τὸ χεῖμα γίγνισθαι φίλῃ,
Θιῶν ἀνάγκας ὅστις ἰᾶσθαι θέλει.

Et patrem (æquum est) commode juvare liberorum amores, perversitas dimissa, et liberos patris; neque enim ultro expetuntur mortalibus amores, neque morbus voluntarius est. Habet autem stultitiam aliquid, si quis necessitatem a diis immisam sanare satagit.

VIII. Εἰς γὰρ τις ἰσὶ κοινὸς ἀνδράποικος νόμος,
Καὶ θεοῖσι τοῦτο δόξαν, ὡς σαφῶς λέγω,

11. Stobæus Tit. XIII. *Musg.*

12. Stobæus Tit. XXXVI. *Musg.*

13. Stobæus Tit. XXXIX. *scilicet* et *κέρως* alterum in alterius locum migrasse videtur. *Musg.*

Ver. 3. Heath. corrigi: ὧς ἰσὶ γὰρ πο. *Beck.*

v. Stobæus Tit. XLIV. *Musg.*

Ver. 2. ex Menandri Adelpis profertur apud Stobæum Grestii, Tit. 44. sed in Stob. Grest. rectius cum preced. jungitur. *Heath.*

vi. Stobæus Tit. LXIV. Galen. de Hippocr. et Platone. Lib. IV. *Musg.*

Ver. 1. Galen. *scilicet*, quod probat Heath. *Beck.*

viii. Stobæus Tit. LXXXIII. *Musg.*

Θηροί τι παῖσι, τέκνα τέκτουςιν φίλιν.
Τὰ δ' ἄλλα χωρὶς χάμενδ' ἀλλήλων νόμοις.

Una enim est communis hominum lex, eademque diis recepta, ut firma sit, ferisque porro omnibus, ut parentes sobolem suam diligant. Quoad reliqua moribus alii ab aliis discrepamus.

- IX. Ὅταν δὲ παῖδαν καὶ πεφυκότος γένους,
Καινοὺς φυτεῦσαι παῖδας ἐν δόμοις θύλεις,
Ἐχθραν μεγίστην σοῖσι συμβάλλων τέκνοις.

Cum liberi tibi sint, et proles succreverit, alios in aedibus liberos procreare cupis, inimicitias manifestas inter eos seminans.

- X. Εἰς δ' εὐγένειαν ὀλίγ' ἔχω φράσαι καλὰ.
Ὅ μὲν γὰρ ἐσθλὸς εὐγενὴς ἔμοιγ' ἀνὴρ.
Ὅ δ' οὐ δίκαιος, καὶ ἀμείνωνος πατρός
Ζητὸς πεφύκη, δυσγενὴς εἶναι δοκεῖ.

De nobilitatis laude pauca tantum dicere habeo. Quicumque enim virtute praestet, mihi nobilis est. At iniustus, licet patrem agnoscat ipso Jove clariorem, ignobilis videtur.

- XI. Φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει.
Οὐκ αἶν γίνοντο χρηστός ἐκ κακοῦ πατρός.

Ah! ah! vetus adagium quam recte se habet. Nunquam bonus vir ex improbo patre nascatur.

- XII. Μὴ μοί ποτ' εἴη χρημάτων νικαμένα
Κακῷ γενέσθαι, μηδ' ὁμιλοῖν κακοῖς.

Nunquam mihi contingat, numeribus corrupto, virtutem deserere, neque cum malis assuescam.

- XIII. Πολλοῖς παρίστην καὶ φθόνησα δὴ βροτῶν,
Ὅστις κακοῖσιν, ἐσθλὸς ὢν, ὁμοίος ῥ',
Λόγων ματαίων εἰς ἄμύλλαν ἐξίω.
Τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐκ ἀκουστὸν, οὐδ' ἀνασχετὸν,
Σιγῇ κλύοντα θινὰ πρὸς κακίων.

Multis mortalium aedulis, animoque succensui, quoties bonus aliquis improbis similem se reddidit, ad sermonum inanum certamen descendens. At hoc neque auditu honestum, neque tolerabile est; tacere a deteriore conviciis lacescitum.

- XIV. Δοκεῖς τὸν ἄδην σὺν τι φροντίζειν γόνων,

viii. Stobaeus Tit. LXXXIII. — Ver. 2. verū, quasi esset *καρὸς* ἔχων. *Musg.*
Ver. 2. Pro *καρὸς* Heath. mavult *καρὸς*.
vi. Beck.

ix. Stobaeus ibid. *Musg.*
Ver. 3. Barnes. *καυβαλλῶν*. Beck.
x. Stobaeus Tit. LXXXVI. *Musg.*
xi. Stobaeus Tit. XC. *Musg.*

Ver. 2. Apud Antonium Melissam c. 217. est — *εὐ καλῶς* ἔχων. Beck.

xii. Stobaeus Tit. XCIII. (et XCIV.) *Musg.*

Barnes. in Frag. Cresphontis. Beck.

xiii. Stobaeus Tit. CVI. v. 1. φθονῶν
succensere est et in Telepho. *Musg.*
Ver. 4. 5. non eidem personae, cui pra-

Καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σὸν, εἰ Θέλεις στίβειν;
 Παιῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πίλας κακὰ
 Ῥᾶν γένοι' ἄν, εἰ λογιζέσθαι θέλοις,
 "Ὅσοι τε δισμοῖς ἐκμεμύχθηται βροτῶν,
 "Ὅσοι τε γηράσκουσιν ὄφρα τοὶ τέκνων,
 Τούς τ' ἐκ μεγίστης ὀβρίας τυραννίδος
 Τὸ μηδὲν ὄντας· ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.

Putasne, Orcum tuorum ploratuum rationem habere, et puerum tuum dimisurum, si gemere pergis? Desine ergo; aliorum enim mala intuens tranquillior fias, si considerare volueris, quot homines viscelis consumantur, quot etiam senescant liberis orbi; denique alios ex praesententi et bestia tyrannide ad nihilum redactos: haec te cogitare oportet.

XV. * * τί μ' ἄρτι πημάτων λαλῆμενον
 Ὀρδοῖς;

Quid me erigis nuper admodum miseriarum?

XVI. Νίος, πόνοις δ' οὐκ ἀγύμναστος φρένας.
 Juvenis adhuc, sed animum curis non inexercitatus.

XVII. Ἀλλ' ἄρα, ὅστις ἡδεται λέγων αἰὲ,
 Λάτθων αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ἂν βαρεῦς.

Quisquis multa loquendo delectatur, is non intelligit, se praesentibus esse molestum.

ERECHTHEUS. *

I. Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
 "Ἡδιστον ἐν βροτοῖσιν οἱ δὲ δρῶσι μὲν,
 Χρόνῳ δὲ δρῶσι, πολλὰ δυσγενέστεροι·

Beneficia quando aliquis liberaliter confert, gratissimum hominibus est: qui vero faciunt, sed post longum tempus faciunt, minus liberales ha-

cedentes, tribui debere censet Heath.

Beck.

xiv. Plutarch. Op. Mor. p. 184. Ed. Steph. Danaën alloquitur Dictys. v. 5. negat Beutheius, ἡμεμύχθηται bene Graecum esse. Mihi certe nullum verbi istius passivi in praesenti est exemplum, nec tamen ausim dicere, poëtas hanc licentiam sibi non permisisse. Musg.

Barnes ad Danaën retulit. — V. 4. Grotius correxit, Ῥᾶν φίλον ἔν, quod recepit et tuetur Barn. — V. 5. Barn. ἡμεμύχθηται. Beck.

Schol. in Soph. Ajax. 798. Musg.

In ed. Schol. Soph. qua usi sumus, est λαλῆμενον, et sic quoque Heath, laudat.

Beck.

xvi. Stobaeus Tit. LII. Musg.

xvii. Stobaeus Tit. XXXVI. ed. Gem. Musg.

* Hujus fabulae argumentum breviter enarrat Plutarchus Parallel. Minor. Ἐρεχθίδι, inquit, πρὶς Ἐλευθερίῳ καλεμῶν, ἡμεμύχθηται, ἰσὺς εἰς θυγατέρα προδόν, καὶ συγκαταστήσας τῇ γυναικὶ Περσείδι χαρίζεται εἰς πάντα μύμονται Εὐγενέας in Ἐρεχθίδι pag. 553. Ed. Steph. Paria habet Demetrius apud Stobaeum Tit. XXXVIII. Vide et Lycurgum in Leocratem. Theon porro ad Arat. Phaenom. 171. auctor est, Erechthei filium, secundum Euripidem, Hyadum nomine, in caelum translatum fuisse. Musg.

1. Lycurgus in Leocratem, qui et Pra-

- 'Εγὼ δὲ δάσω τὴν ἱμὴν παῖδα κρατύν'
 Λογίζομαι δὲ πολλά· πρῶτα μὲν πόλιν 5
 Οὐκ ἂν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν.
 'Η πρῶτα μὲν λισὺς οὐκ ἱτακτὸς ἀλλοθιεν,
 Αὐτόχθονες δ' ἔφυμαν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
 Πιστῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἱκτισμένας,
 'Αλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγύγμοι. 10
 "Οστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεως οἰκίῃ πόλιν,
 'Αρμὸς πονηρὸς ὄσπερ ἐν ξύλοι παγυῖς,
 Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ·
 Εἰ δὲ πάριεργον χρεῖ τι κομπάσαι, γυναῖκες,
 Οὐρατὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ συγκεκραμένον, 15
 "Ἐ οὐτ' ἄγαν πῦρ, οὔτε χιμῶμα συμπιπνύει.
 "Α δ' Ἑλλάς· Ἀσία τε τρέφει κάλλιστα
 Τῆς γε δέλταρ ἔχοντες συνδιηρεύομεν.

benitur. Ego vero filiam meam interficiendam dabo: multa autem mecum reputo: primum me nunquam aliam urbem, quæ hac præstantior sit, habituram; cui primum cives non aliunde migrarunt, sed Indigæ sumus: aliæ vero urbes, velut calculorum transpositionibus conditæ, incolæ habent alios aliunde commigrantes. Qui vero ab alia urbe migrans aliam incolit, velut traba vitiosa cum tignis commissa, verbo, non re, civis est. Quod si extra rem propositam gloriari licet, amicæ; cæcum superne habemus bene temperatum, nec caloribus nimis, nec frigorebus, obnoxium; quæ autem delicatissima fert Græcum vel Asi-

xithæam loqui docet. Plutarch. Op. Mor. 1073. Ed. Steph.—Versu 3. metrum laborans non uno modo restitui potest. Mihi simplicissimum videtur *χρεῖ τι κομπάσαι* ἢ *καλῶς ἔχουσα*.—V. 9. Plutarchus habet *καταρῶσαι βελτίω*, sed calculi, sive *πτεροί*, non jaciuntur; id enim *αὐθις* proprium erat.—V. 10. idem Plutarchus minus recte habet *ἱσαγύγμοι*.—V. 11, 12, 13. apud Plutarchum non exstant, qui versum decimum quartum et quatuor sequentes sine ulla hiatus nota decimo subjectos exhibet. Contra, v. 14, 15, 16, 17, 18. a Lycurgo omittuntur.—V. 14. pro *αἱ* ἢ *παριεργον* metri causa emendand. *αἱ* *ἢ* *παριεργον*. In fine ejusdem versus nonnihil difficultatis creat vox *γυναῖκες*, sive *γύναι* scribas cum Ed. Steph. Prius metro adversatur, alterum sententiæ; modo recte colligimus ex v. 41. et *θηρ*, emendata v. 49. scriptura, Praxithæam, Erechthæi uxorem, maritum hic alloqui. Suspicio, auctorem dedisse *φίλας*, qua voce, ad Chorum se convertens, uti potuit Praxithes; eamque a Plutarcho perspicuitatis gratia in *γυναῖκες* mutatam.—V. 15. legendum metri gratia *καταρῶσαι*.—V. 17, 18. sic forte corrigendi:

'Α δ' Ἑλλάς· Ἀσία δ' ἱσαγύγμοι κάλλιστα,
 Τῆς γε δέλταρ ἔχοντες, εὖ συνδιηρεύομεν.

Docet Plutarchus in Themistocle, p. 221. Ed. Steph. Reges antiquos Atticæ populæ a rerum nauticarum studio dedita opera avertisse. Vide et in Thesco, p. 14. *ἐν γὰρ ἡλίαι*, ut in Trosæis, v. 702. *ἡλίαις ἐν τρέσαν*.—V. 20, 21. aperte mendosi sunt. Logo: *ἡλίαις δ' ἀνάσσει τρέσαν* ἢ, *καλλῶς δ' ἡ μὲν ἡλίαις*.—V. 25. pro *τοῖς* viri docti legunt *αἱ*, vel *καὶ*.—V. 27. pro *θάλαις* legendum vel *θάλαις*, vel cum Grotio *θελαιῶν*.—V. 31. facile tollitur anapestus in secundo loco, legendo *καὶ ἐχέμεν*, *δελαι*.—V. 36. Metrum laborat, cui succurrendum forte legendo: *25. καὶ δελαι θελαιῶν*.—V. 39, 40. sic restituit Tyrwhittus: *εὐφραντο αἱ μὲν αἰσὶν ἡλίαις θελαιῶν τῶν δ' ὕμνῳ, ἡθελαιῶν*.—V. 41. pro *ἡ* legendum *ἡ* *δ'*.—V. 42. recepi Grotium *Χόρον* *αἱ* pro *αἱ* *δ'* *αἱ*.—V. 46, 47. manifeste corrupti: vide, lector, an sic emendandi sint:

Οἷονος ἀναστῆναι τὴν ἱμὴν κατὰ τὴν
 Ἀσῶν δ' ἑλλὰς τῆς γ', αἱ εὐφραντο.

Ἐπειτα τίκνα τοῦδ' ἔκhti τίκτομεν,
 Ὡς θεῶν τε βαμοὺς πατρίδα τε ῥυάμεθα 20
 Πόλεως δ' ἀπάσης τούνημ' ἐν πολλοῖς δὲ μιν
 Νόμοισι, τούτους πῶς διαφθεῖραι με δεῖ,
 Ἐξόν πρὸ πάντων μίαν ὑπερδοῦναι θανάτῳ;
 Εἴπερ γὰρ ἀριθμόν οἶδα, καὶ τούλάσσονος
 Τὸ μῖζον, ἐνὸς μὲν οἶκος οὐ πλείον οἶναι, 25
 Πταίσας, ἀπάσης πόλεως, οὐδ' ἴσον φέρει.
 Εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ Δήλως στάχυς
 Ἄρσην, πόλιν δὲ πολυμία κατῆχε φλόξ,
 Οὐκ αἶν μιν ἐξίπεμπον εἰς μάχην δορός
 Θάνατον προταρβούσ'. ἀλλ' ἡμοί γ' εἴη τίκνα, 30
 Ἄ καὶ μάχοντο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι.
 Μὴ σχήματα δ', ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.

alicum solum, nostra terra delectati, non sectamur. Præterea, liberos ob hoc ipsum procreamus, ut deorum aras et patriam tuteamur. Urbis autem universæ unum nomen est; multi autem eam incolunt. Hos exilio dare quomodo mihi fas est? Nam si numerandi artem intelligo, et plura a paucioribus internosco, una domus afflicta non plus valet universæ urbe, nec damnum æquale sustinet. Quod si domi apud me esset vice fœmininæ seges macula, et incendium hostile urbem invaderet, annon ipsum in belli certamen misissem, ne periret, metuens? At mihi liberi sunt, qui et pugnent et inter viros emineant, non species tantum virorum, inutiliter in urbe genitæ. Matrum vero lacrymæ,

Solent certe ambitiosis atque invidiis huiusmodi cogitationes obversari. Lyxander, teste Plutarcho, ἐχθρὸν εἰς πόλιν ἑλθὼν ἐφ' ἑαυτοῦ μὴ αἰσχυρίζεσθαι, ἐφ' ἵππων δὲ βασιλευμένον.—V. 48. utunq̄ue expedire licet, legendo: Ἐκὼν γ', ὃ εὖ πλείονος ἐκαστοῦ μέγας. Nempe ἑκὼν ἰσὺς ἀναστῆ.—V. 49. formula est, αἶν τοῦ, neque adeo cum sequentibus connecti debet. Vid. quæ dixi ad Electr. 1059. Frequenter præ aliis Libanius. Ibid. αἶν pro αἶν Valckenrui V. Cl. emendatio est, in notis ad Phœnis. 1022. proposita.—V. 50. legendum θῆμα ὅστις ἐσθλαί.—V. 51, 52, 53, 54. res omnino conjecturis agenda est. Vide igitur, an scopum tetigerim!

Οἶδ' ὅς τις πόλιν χρεῖας τε τερψίης
 Κρανίας, ἐχθρὸν εὐκλεῖς τε πόλιν ἀρεῖας,
 Εὐκλεῖας, αὐτὴ θεῶν ἀναστήσει λεία
 Χερσέρας, αἶν εὐκλεῖας ἡμεῖς, vel θαυ-
 μαστία.

εὐκλεῖας epithetum est deorum principum. Vid. Æschyl. Sept. Theb. 173. Supplic. 535. Antholog. Reisk. Ep. 488. χερσείας, ταρεῖς, dilectæ. Sic Mimnermus: χερσείας

Ἀρεαίρας. Soph. χερσείας λαοῖται. Cœd. Tyr. 161. Τερψίης nomine Minervam veniro docui ad Helen. 1315. Κρανία, hastia. vid. Suidam et Hesychii interpretes. Is πόλιν ἀρεῖας, i. e. in Acropoli, sive arce Atheniensium, ubi Minervæ ἑσθλαίη ἐστὶν erat, hastam manu tenentis. Pausan. p. 22. De cultu ejus sic Statius Theb. II. 91. Diverque æveras Fronde ligare comas et spargere floribus hastam. Ab alienigenis eam coronari tanquam rem detestabilem memorat. Eadem fere Romanis religio. Cicero: nos a majoribus traditus — ut monumenta majorum iis mortuorum quinque defendat, ut ea ne orari quidem nomine alieno sinat. In Verrem IV. 36. Ἐχθρὸν pro ἰγὴ καὶ γὰρ aliorum emendatio est. Musg.

Ver. 3. Barnes. edidit χρεῖας ἢ πολλὰς γὰρ. —V. 9. a. Plutarchi lectionem recepit Barnes. Ἐχθρὸν γὰρ sunt traduccæ, colonie, auct. Heath.—V. 11. Barnes. εὐκλεῖας.—V. 15.—18. Barnes. in Inc. habet, οὐδ' εἰ δὲ πάλιν. — γένος.—εἰς ἀναστήσει.—ἀλλ' αὖτε χρεῖας τερψίης γὰρ πόλιν ἑσθλαίη ἐστὶν. Postremos hos versus ita scribi vult

Τὰ μνηστῆρας δὲ δάκρυ' ὅταν πέμπῃ τέκνα,
 Πολλοὺς ἐδήλυν' εἰς μάχην ὀρμημένους.
 Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
 35 Ζῆν παῖδας εἴλοντο, καὶ παρήνσαν κακά.
 Καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα
 Τύμβον τι κοινὸν ἔλαχον, εὐκλείας τ' ἴσῃν.
 Τῇ μὲν δὲ παιδὶ στίφανος, ἡ μία μόνη
 Πόλλας θανοῦσα τῆσδ' ὑπερδοξήσεται
 40 Καὶ τῇν τικοῦσαν καὶ σὲ, δὴ ὁμοσπόρους,
 Σώσει· τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;
 Τὴν οὐκ ἐμὴν γε, πλὴν φύσει, δάσω κόρη
 Θῦσαι πρὸ γαίας· εἰ γὰρ αἰρήσεται
 Πόλλας, τί παῖδων τῶν ἐμῶν μέτιστί μοι;
 45 Οὐκοῦν ἀπαντᾷ γούν' ἐμοὶ σωθήσεται,

liberos dimittentiam, multis in praelium euntibus animum effeminatum. Odi mulieres, qui honestate posthabita, liberos vivere cupiunt, et ignaviam sudent. Quin et in praelio interfecti cum multis aliis commune sepulcrum et laudem parem obtinuissent. At meae natae singularis corona tribuetur, uni solique pro universis immolatae. Sed et matrem et te, [Erechtheu] et duas sorores ab exilio redimet. Eo quid horum non libenter amplecti docet? Dabo ergo natam, nullo jure meam, nisi quod peperit, pro patria immolandam. Nam si urbs capta fuerit, quem ego fructum liberorum meorum percipiam? Illud

Heath: "ΑΥ' Ἑλλάς Ἀσία τι ἐρίβη ἀδελφεῖν δὲ Τυδεί γὰρ ἵλασε ἔχοντες αὐθιγόναια.—V. 21. Barnes. — καλλῆς V. in—V. 25. Barnes. — αἵ μ. εἰσὶν αὐτῶν οὐδ.—V. 27. καλλῶν Barnes.—V. 30. pro "Α vulgo ΑΙ.—V. 31. Μὴ ἐχέμεν' ἄλλας, ed. Barnes.—V. 36. Barnes. ἴλασ.—V. 39. Heath. — ἡ μία μία.—V. 41. Barnes. καὶ ἴλα γ' ἡ Valck. ad Phoen. 1022. legit καὶ σὲ, ἴλα γ' ἡ.—V. 46. s. Barnes. sic exhibet: Ο. θανόντα γούν' ἴμ. σ.—Τὴν δ' ἡ. σ. σ.—V. 50. Valck. ad Phoen. l. l. legit:—Θίμεν' ἴσῃν l.—V. 52. Tridentem Gorgoni tribui non posse docuit etiam Heath.—V. 54. Grotii conjectura Σοφάουσι V. ἔχθρῳ αὐ. v. recepta a Barnes.—V. 59. Barnes. — ἴλα καὶ j. Valck. ad Phoen. resultit — ἴλασεν j. Beck.

Τὴν χεῖρην δὲ τοῦ αἵματος χαρίζεται
 "Hæren is hæreus" et ἡ δὲ χεῖρην αἵμα
 χεῖρην ἡ δὲ χεῖρην, καλλῆς ὀρμημένους.

Corruptelam tertii versus metri vitium indicat. Musgravius leni verborum transpositione rem peragi posse putans, emendavit: χεῖρην δὲ καλλῆς ὀρμη. Cum tamen χεῖρην jam per se indicet, post longum temporis intervallum aliquid fieri (confer Valcken. in Theoc. Adon. p. 210.) cum-

que præterea ὀρμημένους nude positum displicent, legendum conjeci:

χεῖρην δὲ ὀρμη καλλῆς ὀρμημένους.

Τὸ καλλῆς sic positi duo exempla præbet Sophocli. Electra. v. 415. Πάλλῃ τοι ἐμῇ καὶ λίγῃ Ἐκφάλας ἴδω. et v. 603. Ὅτι καλλῆς δὲ καὶ σὺ ἐρίβηται μίσσηται Ἐκφάλας.—Metri vitio alia sese corruptela prodit in v. 36.

Μισῶ γυναῖκας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
 Ζῆν παῖδας εἴλοντο καὶ παρήνσαν κακά.

Musgravius pro εἴλοντο a poetæ manu ἔλασαν perfectum esse suspicatur. Quod cum nimis a vulgatae scripturae literis abist, scribendum puto

Μισῶ γυναῖκας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
 Ζῆν παῖδας εἴλ' XON καὶ παρήνσαν κακά.

Odi mulieres habeo, quæ liberorum vitæ honestati et gloriæ prætulcrunt. Mox v. 39. legitur:

Τῇ μὲν δὲ παιδὶ στίφανος ἡ μία μόνη
 Πόλλας θανοῦσα τῆσδ' ὑπερδοξήσεται.

Parum placet hoc in loco augacissimi alias Tyrwhitti emendatio — στίφανος αὐτῇ μία μίνα. neque satisfacit Heathii conjectura,

11. Ὀρθῶς μ' ἐπέρου, βούλομαι δέ σοι, τίκνον,
 (Φρονῆς γὰρ ἤδη κάποσάσσαις ἂν πατρός
 Γνώμας φράσαντος, ἂν δάνω) παραινέσαι
 Κεμήλι' ἰσθλά, καὶ νόιοισι χρέσιμα.
 Βραχὺ δὲ μύθω πολλὰ συλλαβῶν ἐρῶ 5
 Πρῶτον φρίνας μὲν ἡπίους ἔχειν χρεῶν
 Τῷ πλουσίῳ δὲ, τῷ τε μὴ, διδοῦς μέρος,
 Ἴσον σπαντοὶ ἐνσιεῖν πᾶσι δίδου.
 Δροὶν παρόντων πραγμάτων πρὸς θάτερον
 Γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μισεῖν. 10
 Ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ κτήματ', ἣν βούλῃ πολὺν
 Χρόνον μελάρθοις ἐμμένειν· τὰ γὰρ κακῶς
 Οἴκους ἐσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
 Ἐχειν δὲ περὶ τοῦτο γὰρ τό τ' εὐγενὲς
 Καὶ τοὺς γάμους δίδασι τοὺς πρῶτους ἔχειν. 15
 Εἰ τῷ πέισθαι δ' ἐστὶν ἢ τ' ἀδοξία,
 Κἂν ἢ σοφός τις, ἢ τ' ἀτιμία βίου.
 Φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
 Κίεττο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδοῇ
 Τῇ σῇ ποτηροῦς κλειῖθρον ἐργέτω στέγης. 20
 Ὀμιλίᾳς τε τὰς γεραίτερας φίλει,
 Ἀκόλαστα δ' ἦδη, λαμπρὰ συγγελαῖν μένον,
 Μίσου· βραχυῖα τέρεψις ἡδοῆς κακῆς.
 Ἐξουσία δὲ μήποτε ἰσχυρὰν, τίκνον,
 Δίσχυρους ἔσοντας δημοτῶν διακράθειν, 25
 Ὅ καὶ σιδηρὸν ἀγγχόνας τ' ἐφίλκεται,

Maximus Tyr. Diss. XVI. 2. p. 288. Ἡ
 Ἡ ψυχὴ ἐλθεῖν τοῦ σώματος ἐκλαύσει ἐν τῇ
 αἰσθήσει. Ceterum confer Moschion, apud
 Stob. CXXII. p. 611. Incerti Epigram.
 DXLIV. Pythagor. v. 70. Alexid. apud
 Diogen. Laërt. in Vit. Platonis. Alia
 vide apud Valckenar. in Distr. l. c.
 Euripidis esse videtur quod legitur in
 Eclogis Phycis Stobaei. T. VII. p. 119.
 Grot.

— Οὐχ εἴθε Διὶ

Ὀρθομένῃ· ἰσθλὲν δ' ἔστι καὶ ΠΕΡ' ὈΝ ΠΟΝΟ.

Sic MS. — Grotius dedit ex conjectura:

— καὶ παρὼν σῶν

n quo sensum desidero. Scripserat forsi-

tan poeta, sive Euripides sive alius:

Οὐχ εἴθε Διὶ

Ὀρθομένῃ· ἰσθλὲν δ' ἔστι καὶ ΠΟΡΡΟ ΠΟΤ'

— ὈΝ.

quae emendatio egregie firmatur Incerti
 cujusdam auctoris versu, in eodem titulo
 servato, p. 125.

Πᾶσι γὰρ ἰσθλὲν ἡ Διὶς ἰσχυρὸν αἰὶν.

Et sic semper sibi opponuntur τὰ ἰσθλὲν
 et τὰ σίμῃ ἔρεα. Scob. Eccl. Phys. T.
 XXII. Καὶ τὰ σίμῃ τῷ γυμνῷ ἔρεαν
 ἰσχυ. ut Valcken. emendavit hunc locum.
 Maximus Tyr. Diss. XXXIV. p. 405.
 Αἱ τῶν θεομακάτων ἰσχυαὶ καὶ τὰς σίμῃς εὖ-
 ρει ἀφαιρούμεναι. JACOBI.

Χρηστῶν πινήτων ἦν τις αἰσχρὴ τέκνα·
 Καὶ τοὺς ποτηροὺς μὴ ποτ' αὖτις ἐν πόλει.
 Κακοὶ γὰρ ἐμπλησθέντες ἡ νομίσματος,
 Ἡ πόλεος ἐμπισσύοντες εἰς ἀρχὴν τινα,
 Σκιρτῶσιν, ἀδόκητ' ἐντυγχάνων δόμων.
 Ἄλλ', ὦ τέκνον, μοι δὲς χεῖρ', ὥς Δίῃ πατὴρ,
 Καὶ χαῖρ', ὅπ' αἰδοῦς δ' οὐ λίσσ' ἀσπάζομαι.
 Γυναικόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

30

Recte me interrogasti, nec tibi, O fili, recusem (jam enim tibi consulere potes, et memoria custodire sententias a patre suggestas, si ipse moriar) præcipere monita salubria et juvenibus utilis. Brevi autem oratione multa complectar: Primum quidem mentem placidam tenere oportet: et diviti et egeno simul colloquens, æqualem te præbe probo cuiusque. Duobus negotiis eodem tempore propositis, uni animum applica, alterum differens. Divitias inique ne acquirito; si cupis diu in ædibus manere: nam quæ injuste domos intrant, periculo non carent. At acquirere operam dato: hoc enim et nobilitatem et conjugia bestissima conciliat. Egestatem vero comitatur villitas et contentus, etiam sapiens quis fuerit. Amicos vero comparato, qui in sermonibus sententiam suam non deserant; qui voluptatis tuæ causa gratiam improbitate capient, eos jamus tua a domo arceat. Consuetudinem seniorum sectare; at ingenia impura, in risu tantum excitando acris, fugito: non diu delectat voluptas improba. Nunquam potestatem adeptus turpes amores civium venare, quod et cædes et suspensia secum trahit, si quis proborum pauperum liberos comatupraverit. Neque improbos in civitate promove; hi enim, vel pecunia abundantes, vel magistratum quemvis in urbe nati, lascivunt, domo præter spem amplificata. At, O fili, dextram patri, ut tangat, porrige et vale: præ pudore autem non multum te amplector; animus enim mollior justo hominem sapientem dalect.

III. Ὀλίγους ἐπαινῶ μᾶλλον, ἢ πολλοὺς κακοὺς.

Paucos malim, quam multos ignavos.

II. Stobæus Tit. III. et XIV. et XVII. et XLIV. et XCI. et XCII. et XCIV. et CXVI. Plut. Op. Mor. p. 102. et 602. Ed. Steph. Apostol. XIX. 98.—V. 7. Sequor M.S. Coll. Nor. Oxon. Vet. Ed. habet τῶν πολλῶν τι μὲν εἶναι μὲν μίση. Ex utraque lectione sic locum utrunque reficias:

Τῶν πολλῶν τι, τῶν τι μὲν, εἶναι μίση
 ἢ τῶν πολλῶν εἶναι τι μὲν εἶναι.

Ver. 10. Legendum forte τῶν πολλῶν ἀποδοῦναι, τῶν πολλῶν μίση. — Ver. 30. Plutarchus εἰς τοὺς πολλοὺς præbet. Ex v. 2. et 32. patet, patris hæc ad filium monita esse; quo magis mirandum est, Metopæ a Plutarcho tribui, Op. Mor. p. 108. Erechtheus porro est, quem patrem hic dicimus. Maug.

Ver. 7. Barnes. τῶν τι μὲν εἶναι μίση. — V. 8. — εἰ εἶναι μίση. l. e. conjectura Salm. nam olim erat εἰ εἶναι, quod Scal. mutari voluit in εἰ εἶναι. — V. 9. Vulgo παραμένει. Dualem exhibet Stob. Tit. III. — V. 10. Codicum scriptura erat, τῶν πολλῶν ἀποδοῦναι τῶν πολλῶν μίση, Salm. reposuit — εἰς πολλῶν μίση, Grotius f. v., μὲν εἰς πολλῶν μίση, quod Barnes recepit. — V. 12. κακοὺς Stob. Grot. Tit. XCIV. vulgo ἀλλοιῶν. — V. 18. Barnes. εἶναι τι μὲν εἶναι. — V. 22. omittitur apud Stob. Tit. III. et v. 23. ita legitur: παραδοῦναι εἰς πολλοὺς ἀποδοῦναι, sed Tit. CXVI. exsist, ut hic vulgatur. — V. 27. Barnes. — εἰς τι — V. 33. F ante εἰ non est in Barnes. Heath. corrigit εἰ λίσσ' ἀσπάζομαι. Beck.

III. Stobæus Tit. LI. Maug.

IV. Οὐδὲς, στρατεύσας ἀδίκᾳ, σὺς ἦλθεν πάλιν.

V. Ὡς σὺν θεοῖσι τοὺς σοφοὺς κινεῖν δόρυ
Στρατηλάτας χρεῖ, τῶν θεῶν δὲ μὴ βίᾳ.

Nemo, injuste bellum gerens, redit incolumis. Hinc prudentes imperatores, Diis volentibus, non invitis, bellum auspicari oportet.

VI. Κεῖσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν

Ἀράχλαις, μετὰ δ' ἡ-

συγχίας πολλὰ γῆραι συνοικοῖην, αἰδοίμην δὲ στεφάνοις κά-
ρα πολλὸν στεφανώσας. Θρηῖκιον τίλταν πρὸς Ἀθηναῖς τι-
ρικίσσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις,
Δέλταν τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν
Ἄν σοφοὶ κλέανται.

Quiescat mihi hasta, ut aranæ circa eam telam texant; tranquille autem canam senectutem transigam cantemque sertis canum caput redimitus, Threiciam parmam Minervæ domui peristyllo ornate appendens, et librosum vocem, quam sapientes edidderunt, explicem.

VII. Θετῶν δὲ παιδῶν ποῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ
Κρεῖσσω νομίζω τῶν δοκημάτων χειρῶν.

Proles adoptiva quid valet? Quæ enim natura dedit, segmentis prap-
nenda sunt.

VIII. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μητρὸς ἥδιον τέκνοις.
Ἐρᾷτε μητρὸς, παίδες· ὡς οὐκ ἔστ' ἔρως
Τοιούτος ἄλλος, οἷος ἡδίων ἔρῃν.

v. Duo fragmenta sensu coherentia tanquam unum exhibeo. Utrumque præbet Stobæus Tit. LIV. *Musg.*

vi. Scobæus Tit. LV. Plutarch. in Nicias, p. 966. Ed. Steph. *Musg.*

Ver. I. In Stob. *Gean.* Ἀντίον μου — ἀράχλαις, in Grot. p. 211. ex conject. Salm. Ἀραὶ εὐμῶ μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχλαις, quod recepit Barnes. Plut. αἰσθῶ δόρυ μου, quod et ducit scriptura cod. Voss. Stobæi apud Valck. p. 169. — V. 3. m. Idem V. D. p. 170. ita redegit ad leges versuum anapaesticorum:

Ἄλθωμ δὲ, καὶ, ἐντρίκτοις ἀράχλαις
Παλὶν στεφανώσας, Θρηῖκιον
Πάρεαι παρὲς γ' ἡ Ἀθήνας
Περί κίον ἀγκρεμάσας, etc.

In his Ἀθήνας et ἀγκρεμάσας (vulgo ἰσχυρὰ) dedit cod. Stob. Leïd. Heach. metrum versuum restituit sic:

Ἀραὶ εὐμῶ μίτον ἀμφιπλέκειν anapest. dimeter.

Vol. VII.

Ἀράχλαις, μετὰ δ' ἡσυγχίας πολλὰ γῆραι dimet.
Γέροι συνοικοῖην. Euripideus.

Ἀλθωμ δὲ, ἐντρίκτοις glyceisus eulochymatensis.

Κάρα πολλὸν στεφανώσας, prosodiacus dimeter hypercata.

Θρηῖκιον τίλταν πρὸς Ἀθήνας anapest. dimeter.

Περικίσσιν ἰσχυρὰς θαλάμοις. Idem.

Δέλταν δ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν, iambicus dimeter hypercata.

Ἄν σοφοὶ κλέανται. ithyphallicus.

Verba Θρηῖκιον τίλταν, &c. vertit sic: Threiciæ (hostium debellatorum, tropæi vici) pelin suspensa ad Minervæ templum columinis circa suffultum. Neque enim cum Grot. capiendum esse de Atheniensium acutis ad lectuli columnas pacis tempore suspensâ. *Reck.*

vii. Stobæus Tit. LXXVI. Gessnerus corrigebat *θεοσάφους*. Sed *Νέκτα* existat Herc. Fur. 111. *Musg.*

R r

Nihil liberis matre amicus est. Matrem, O liberi, diligite. Nullum enim amoris genus jucundius est.

- IX. Τὰς οὐσίας γὰρ μᾶλλον, ἢ τὰς ἀρπαγὰς,
Τιμᾶν δίκαιον· οὔτε γὰρ πλοῦτος ποτὶ
Βέβαιος ἀδικος.

Lucra potius, quam rapinas, sequi oportet. Divitiae enim male parum parum stabiles sunt.

- X. Ἐκ τῶν πόων τοι τάχαδ' αὖξεται βροτοῖς·
Ὁ δ' ἥδ' αἰὼν ἡ κακὴ τ' ἀνδρεία
Οὐτ' οἶκον, οὔτε βίον, οὔδ' ὠφελῆ.

Bona mortalibus per laborem proveniunt; at vita delicata turpique ignavia nec privatorum domos, nec reipublicam, juvat.

- XI. * * ἰγὰρ δὲ τοὺς καλῶς τεθνηκότας
Ζῆν φημὶ μᾶλλον τοῦ βιάσαντος μὴ καλῶς.

Ego vero eos, qui honeste moriuntur, magis vivere aio, quam qui lucem cum dedecore adipiscuntur.

- XII. Αἰδοῦς δὲ αὐτὸς δυσκρίτως ἔγω πίσι.
Καὶ διὲ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὐ κακὸν μέγα.

Ipse autem, de pudore quid statuam, nescio; nam et eo opus est, et multum aliquando nocet.

- XIII. * * εὐδουσ' ἐν ἀστράτῳ πίδαμ
Πηγαῖσι δ' — οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας.
In solo haud strato cubant, nec fontibus pedes lavant.

- XIV. Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσας ἐπὶ χθόνα.
Ad terram Aethiopicam sospitem praestitisti.

- XV. Ζεῦγος τριπάρθενον.
Trium virginum caetum.

- XVI. Καί μοι πολὺν γὰρ σίλανον ἐκτίμπτει δόμαν.
Φράσον σιλήνας τὰςδε πυρίμου χλόης.

viii. Stobaeus Tit. LXXIX. Eleganter Grotius *αἰσίων* pro *αἰών*. *Musg.*
αἰσίων Barnes. recepit. *Beck.*

ix. Stobaeus Tit. XCIV. Verti, quasi esset *τὰς ἡμετέρας*. Alterum certe intellectu difficile est. *Musg.*

x. Stobaeus Tit. XXIX. bis. Confer Archelai Fragm. V. *Musg.*
Ver. 2. Barnes. — ἡ αὐαὶ τ' ἀνελμία. *Beck.*

xi. Stobaeus Tit. CXXII. Euripidi tribuit quoque MS. Coll. Nov. qui *βλίσ-
σας τοῖς* habet, non *βλάσαντας τοῖς*, cui bene substituerat Grotius *βλίσσαντες*.
Musg.

xii. Clem. Alex. p. 741. Ed. Par. *Musg.*
Ver. 1. Pro *αἰών* ἢ *αἰών* Scalliger re-
scribit *αἰών* ἢ γ' *αἰών*. *Beck.*

xiii. Clem. Alex. p. 739. Hiatum, vocibus transpositis, facile tollas, legendo sc. *ἰς ἀστράτῳ σίλῳ ἐβόσας, πυρᾷ δ' οὐχ ὑγραίνουσι πόδας*. De re conf. Hom. II. v. 235. *Musg.*

Ver. 2. Heath. vult: *Πᾶς δὲ πυρᾷ οὐχ ὑγραίνουσι* — Valck. D. p. 170. s. *Πηγαῖσι* (Σιλλᾷ) *τ' αὖ* — *Σιλλᾷ* dicuntur sacerdotes Jovis Dodonaei. *Beck.*

xiv. Steph. Byzantin. v. *Αἰθιόφ.* *Musg.*

- XVII. Βοῦς ἑβδομος.
Bos septimus.
- XVIII. Μίασμα δρυός.
Quercus placulum.
- XIX. Ἀσιάδος κρούματα.
Citharæ Asiaticæ pulsationes.

EURYSTHEUS, *Drama Satyricum.*

- I. * * * κύαδον, ἢ χαλκήλατον
Ἡδμὸν, προσίσχυν τοῖσδε τοῖς ὑπαπτοῖς.
Cyathum, vel cribrum æneum, colaphis hisce opponens.
- II. * * * πάντας δ' ἐξιδέρισιν, ὥς στάχυν
Πύρμον, σπάδῃ κολουῶν φασγάνου μελανδέτου.
Omnes autem demersuit, tanquam aristæ triticeas, lamina ensis nigri resicans.
- III. Πάμφως δ' ἐς αἶδου ζῶντα, κ' οὐ τεθνηκότα,
Καί μοι τὸ τέθρον δῆλον εἰσπορεύομαι.
Ad orcum vero mittes me vivum, non mortuum; et non ignotus mihi est finis, ad quem eo.
- IV. Πιστὸν μὲν οὖν εἶναι χερὶ τὸν διάκονον,
Τοιοῦτόν τ' εἶναι, καὶ στέγειν τὰ δεσποτῶν.
Ministrum quidem in hujusmodi rebus fidelem esse cupio, et dominorum consilia celare.

xv. Herychius v. Ζῶγος. *Musg.*

xvi. Suidas v. Ἀσάντα. in quem locum Toupius V. Cl. multa explicandi causa, ingeniose, quanquam frustra, molitur. *Musg.*

Is emendat τῷ (ut jam in ed. Forti) et - Exstat fr. etiam apud Suid. V. α. i. α. Beck.

xvii. Suidas V. Βοῦς, qui et copiose explicat. *Musg.*

xviii. Appendix Vatican. II. 67. Loquitur de facinoræ scelestæ, quo Bæoti cūm quercus Dodæbæ sanctimoniam violarent. *Musg.*

xix. Etymolog. M. v. Ἀσάντα monet, Aristophanem hoc ex Eurip. Erechtheo transtulisse. Locus Aristoph. est Themoph. 126. *Musg.*

i. Pollux Lib. X. 108. *Musg.*
Sic Viri D. ad Poll. e MSS. emendantur. Vulgo — ἐριδχων — ἰστανῶν. Ante αἰσδον in Poll. etiam additur f.

Musg.

ii. Pollux Lib. X. 145. ita exhibet: πῶς δὲ φασγάνῳ ἐξιδίριζι, δεξι πύρμον ἐνδῶν α. φ. μ. quod Piersonus sic emendabat: A. Πῶς δὲ ἐξιδίριζι; B. δεξι πύρμον ἐνδῶν X ἐνδῶν α. φ. μ. Sed ἐξιδίριζι, vox graphice rem depingens, interroganti, atque adeo, quomodo acta sit, ignorant, non convenit. *Musg.*

In Poll. est etiam ἐξιδίριζι et πύρμον. Jungerm. sic constituebat: — πῶς δὲ φασγάνῳ ἐξιδίριζι, δεξι πύρμον ἐνδῶν α. φ. μ. Heath: τοῖς δὲ φ. ἐξιδί. B. πύρμον ἐνδῶν X. α. φ. μ. Beck.

iii. Erotianus v. Τέθρον. — V. 2. Nisi gravius mendum latet, legendum eis ἢ παρτίμα. *Musg.*

Ver. 2. Heath. legit: — ὡς παρτίμα. Beck.

iv. Stobæus Tit. LXII. ἐρίων, quod Grocius pro ἐρίων dedit, firmatur a MSS. Coll. Nov. Reliqua sic mihi emendanda videntur:

- V. Μάτην δὲ Διητοὶ τοὺς νόθους φεύγουσ' ἄρα
Παῖδας φυτεύειν· ὅς γὰρ ἂν χρηστός φῦν,
Οὐ τοῦνομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ.

Sine ratione homines spuriam prolem procreare vitant: nam qui natura probus fuerit, indoli ejus non officiet nomen.

- VI. Νῦν δ' ἂν τις οἶκοι πλουσίαν ἔχῃ φάττην,
Πρῶτος γέγραπται τῶν κακίωνων κράτι,
Τὰ δ' ἐγ' ἰλάσσω χρημάτων νομίζομεν.

Nunc autem si quis domum habeat locupletem, superior habetur iis, qui virtute excellunt; et facta fortia prae pecunia deprimimus.

- VII. Οὐκ οἶδ', ὅτῃ χρὴ κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
Ὁρῶς ἀδρήσαντ' εἰδῖναι τὸ δραστήον.

Nescio, qua norma hominum casus recte metientem, quid agendum sit, perspicere licet.

- VIII. Σκύφος τε μακρός. Et poculum altum.

- IX. Οὐκ ἴστιν, ὦ γεραιέ, μὴ δέσηςς τάδε.
Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ
Βλέπειν τ' ἀγάλμαθ', ὧδ' ἀνὴρ κίινος σοφός.

Fieri non potest, O senex: ne hac metuas. Statuae a Daidalo factae omnes moveri et cernere videntur; adeo ille sapiens est.

- X. Ταρτάρειος. Tartareus.

GLAUCUS. *

1. Βαρὺ τὸ φέρεμ' οἴησις ἀνδράπου κακοῦ.

Grave toleratu est viri improbi arrogantia.

Πορὴν μὲν εἰς αἰὼν καὶ εἰς δαίμονα
Τοῦτο δ' εἶμι, καὶ εἴποις τὰ θυγατρῶν.
Musg.

Ver. 1. Barnes. exhibuit sic: Πορὴν εἰς
χρὴ δαίμονα. Ut a M. editum est, habent
edd. Stob. priores, omisso tantum εἰς.
Henth. corrigi: — Πορὴν χρὴ μὲν εἰς δαί-
μονα. — V. 2. ε' ante δαίμονα omisit Barnes.
Ib. Pro εἴποις δ' ἔκ Anonymus, qui edit.
Florentinae emendationes adscripsit, legit
εἴποις δ' ἔκ. Beck.

v. Stobaeus Tit. LXXVII. Musg.

Ver. 3. Vulgo λαφθίε ex em. Grot.
cum olim esset λαφθίε. λαφθίε emen-
daverunt jam Valck. ad Anm. et Henth.

Beck.

vi. Stobaeus Tit. XCII. — V. 2. pro
κακίονος lego ἀκαρίων. πρῶτος valet πρῶ-
τος, ut apud Suidam v. Πλάδαλλα, et
alibi non semel. Musg.

vii. Stobaeus Tit. XCVIII. Musg.

Ver. 2. εναθμέσαντ' scribit Piers. apud
Valck. D. p. 172. Beck.

viii. Athenaeus Lib. XI. 14. Musg.

ix. Scholia in Hecub. 826. Fac, se-
nem Eurystheo dixisse, Herculem, post-
quam ad inferos descendisset, a se visum
esse, et facile, quo haec pertineant, intel-
liges. Musg.

Ver. 2. apud Barnes. δαίμον, quod reti-
net Henth. et pro εἴποις legit εἴποις. δαί-
μον dant Schol. Hec. et Tract. Chil. I. 518. Musg.
emendat Valck. p. 171. — V. 3. editus est
ex emend. Valck. l. l. et Henth. et Barn.
in Add. Apud Schol. est εἴποις. — ff. Beck.

* Steph. Byzant. v. Τάρταρος. Musg.

* In Glauci historia, prout ab Hygino
enarratur Fab. CXXXVI. tantae sunt
Polyidi partes, ut pronum sit suspicari, ean-
dem fabulam esse, quae nunc Glauci, nunc
Polyidi, nomine veniat. Sic enim Hecuba
Polydori, Hippolytus Phaedrae, Bacchae
Pentheï titulo nomenquam citantur.

11. Ὅταν κακός τις ἐν πόλει πρᾶσθῃ καλῶς,
 Νοσῇ τιθῇσι τῶν ἀμεινῶν φρενας,
 Παράδειγμ' ἔχοντας, τῶν κακῶν ἐξουσίαν.

Quando improbus aliquis in civitate prospere agit, bonorum animos cura afficit, quibus pro exemplo est malorum auctoritas.

111. Φεῦ φεῦ· τὸ γῆρας ὥς ἔχει πολλὰς νόσους,
 Γέροντι δ' οὐχ οἷόν τε μηκύνειν χρόνον.

Heu, heu, senectus ut multos secum trahit morbos; nec seni terminum vite prorogare licet.

- IV. Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Longa enim vita multa habet incommoda.

HIPPOLYTUS Καλυπτόμενος. *

- I. Μὴ μοι τούτων μηδὲν ὑπισχυρῷ.

Ne mihi quidquam horum pollicearis.

11. Ἐγωγε φημι, καὶ νόμον γε μὴ σίβειν
 Ἐς τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλῆον.

Ego quidem censeo, legem in rebus angustis non pluris, quam necessitatem, habendam esse.

111. ὦ πότνι Αἰδῶς, εἴδε τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
 Ξυνοῦσα τὰναίσχυντον ἐξέρου φρενῶν.

O sancte Pudor, utinam omnibus hominibus adiunctus inverecundiam ex animis tolleres.

- IV. Οὐ γὰρ κατ' εὐσίβειαν αἱ θεῶν τύχαι
 Τολμήμασιν δὲ καὶ χερῶν ὑπερβολαῖς
 Ἀλίσκισταί τε πάντα καὶ θηρεύεται.

Non enim secundum pietatem hominum casus sunt. Sed audacia et manus praestantia comparantur et ceptantur omnia.

i. Stobaeus Tit. XXII. φέρει' pro φέρει' a Grotio est. Musg.

ii. Stobaeus Tit. XLV. Musg.

iii. Stobaeus Tit. CXVII. Musg.

iv. Stobaeus Ibid. Musg.

A Stob. laudatur, nulla fabula facta mentione, auct. Heath. Beck.

* Historia eadem est, quae in Hippolyto Στρίφησις: hanc enim prioris δακτυλῶς esse clare docet auctor argumenti. Καλυπτόμενος quid significet, non satis conveniit inter eruditos. Mihi verisimillimum videtur, Hippolytum, postquam rapti equorum laceratus esset, non vivum postea in scenam delatum esse, ut in superstitie tragœdia, sed mortuum et καλυπτόμενον. Quippe verbum καλύπτω hac in re proprium erat. Libanius: ἐφίλ. αἶον τοι τὰ βίβλη, καλυπτόμεν τοὺς παρού.

Vol. I. p. 144. Barnes. De economia novimus, Phaedram in ea propositam esse περιεκαλύπτειν τῷ Θεῷ — ὡς δὲ τὰς ἱατρίαν περιεκαλύπτει ἱεροθεύειν τοῦ Ἰωνελόντος. Plut. de Aud. Poët. Lunam invocasse Phaedram in τῷ καλυπτόμεν (ἐ καλυπτόμενος) Ἰωνελόντος, docet Theocriti Scholiastes ad Idyll. II. 10. Musg.

Col. Valck. Praef. ad Hipp. censet, ita dici propterea, quod posterior editio priorem obscuraverit, et quasi obtulerit. Beck.

i. Schol. Aristoph. ad Vesp. 748. Musg.

ii. Stobaeus Tit. XII. Musg.

Brunck. conjicit: καὶ ἵμερ μὴ διὸ εἰβαν. Beck.

iii. Stobaeus Tit. XXXI. Musg.

Ver. 1. τοῖς πᾶσι βροτοῖς retinuit Br., ut est in ed. Stob. Gess. et in cod. Reg.

Beck.

- V. Οἱ γὰρ Κύπρην φεύγοντες ἀνδρώπων ἄγαν
Νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θρηγνέμενοις.

Nam qui Venerem nimis fugiant, perinde errant, ac qui nimis sectantur.

- VI. Ἐχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον
Ἐν τοῖς ἀμπαύνοιςιν ευπορώτατον,
Ἐξωτα, πάντων δυσμαχώτατον Διόν.

Habeo autem audaciae magistrum, in rebus angustis facillime se expeditentem, Amorem, deum maxime omnium invictum.

- VII. Ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μείζον ἐκβλαστοῦμαι γυναῖ-
κες πολὺ δυσμαχώτερον.

Ob ignem enim subreptum mulieres nascimur, alius ignis major et vincit difficilior.

- VIII. Θησεῦ, παραινῶ καὶ τὸ λώϊστον φρονεῖν
Γυναῖκι πειθῶν μηδὲ τὰ ἡλιθῆ κλύων.

Moneo te, Theseu, cogitando, quod optimum sit, quaerere. Feminas autem, vel cum verum audis, ne obtempera.

- IX. Φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματα' ἀνδρώποις ἔχειν
Φωνῆς, ἢ ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τάληθίστατα
Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν, ἀ' ἤρξῃ δοκεῖν.

Heu, heu, quod res ipsae vocem inter homines non habent, ut nihil valeret vatri oratores. Nunc autem sermonibus copiose fluentibus verissima evertunt, ut aliter, quam aequum erat, judicent.

iv. Stobaeus Tit. LI. *Musg.*

v. Stobaeus Tit. LXIII. habet τοῖς λώϊστοις ἔχειν. Plutarchus vero Op. Mor. p. 1392. Ed. Steph. τοῖς ἀγαθὰ ἐφημίαις. Veram lectionem offendit Muretus Var. Lect. IX. 18. Senem, Hippolyti monitorem, haec loqui existimat Valckenarius V. Cl. *Musg.*

Ver. 2. In Stob. Serm. LXI. Flor. Grot. p. 239. cod. Reg. ut ed. Gesn. habet τοῖς λώϊστοις ἔχειν. Pronam esse emendationem v. J. Lian, monet Br., sed Mureti conjecturam tamen a se quoque praefert. *Beck.*

vi. Stobaeus Tit. LXIII. Phaedrum loqui suspicor. *Musg.*

Brunckio quoque verba Phaedrum, non nutricia, esse videntur. *Beck.*

vii. Stobaeus Tit. LXXIII. Clem. Alex. p. 622. Ed. Par. sic exhibet: ἀντὶ πυρὸς ἢ γὰρ ἄλλο πῦρ μείζον καὶ δυσμαχώτερον βλάσκει γυναῖκα. Allusio est ad Hesiod. Op. et D. 57. quod et Clemens notavit. *Musg.*

Barnes, ita: —ἀντὶ γὰρ πυρὸς πῦρ ἄλλο

μείζον ἐκβλαστοῦται. Ἐβλάσκει αἱ γυναῖκες.

Br. exhibuit ita, ut Grot. Flor. Serm. LXXI. p. 309. atque Barn., et Grotii notam repetiit hanc: "Hanc lectionem in versus suos distinctam concinnavimus ex duobus corruptis, quarum ea, quae apud Stobaeum, sic habebat:

ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μείζον ἐκβλαστούται
γυναῖκα καὶ δυσμαχώτερον.

Altera vero apud Clementem Strom. VI. in hunc modum: ἀντὶ πυρὸς ἢ γὰρ ἄλλο πῦρ μείζον καὶ δυσμαχώτερον βλάσκει γυναῖκα." *Beck.*

viii. Stobaeus Tit. LXXIII. Chorum loqui monet Valckenarius. *Musg.*

Pierson. ad Mar. p. 300. emendat — καὶ τὸ λῆρται ὡς φρενῶν: nam Atticos censet lota, quod non pronuntiarent, etiam in scribendo omisisse. *Beck.*

Ver. 1. Br. edidit: καὶ τὸ λῆρται καὶ φρενῶν. Reg. cod. Stob. vulgatum refert. — V. 2. Br. exhibuit ἐκβλάσκει, non τὰ λῆρται. *Beck.*

- X. Ὑβριν τι τίπτει πλοῦτος, ἢ φιδῶ βίου.
Et divitiae pariunt vel insolentiam, vel paritimoniam.
- XI. Ὅρῳ δὲ τοῖς πολλοῖσιν ἀνδράποισι ἐγὼ
Τίπτουσιν ὑβριν τὴν πάροις ἐπραξίαν.
Video autem, plerisque mortalium priorem fortunam insolentiam parere.
- XII. * * πρὸς ἵππων εὐνὴς ὀρμήσας στάσει.
Statim ad equorum stationem properans.
- XIII. Τί δ', ἦν λυθῆς με διαβαλὼς, παθεῖν σε δεῖ;
Quid autem pati te oportet, si dimissus me deceperis?
- XIV. Ὡ λαμπρὸς αἰθῆρ, ἡμέρας δ' ἄγρον φάος,
Ὡς ἥδ' αὖ λυύσσιν τοῖς γι' πράσσουσιν καλῶς
Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὦν πίφουκ' ἐγὼ.
O lucidum caelum et sancta diei lux, quam suave est te adspicere et prospere agentibus et infelicibus, in quorum numero ipse sum.
- XV. Διοπαῖ. Nauslero.
- XVI. Ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα κερταίνουσιν θεοί.
Verum haec non recte Dii dijudicant.
- XVII. Ἀκαίριος εὖνοι οὐδὲν ἐχθρὸς διαφέρει.
Amicitia intempestiva nihil ab inimicitia differt.

ix. Stobaeus Tit. LXXXII. Plutarch. Op. Mor. p. 1435. Ed. Steph. vid. ad Alexandr. Fragm. III. Προϊόνται ἐρίμασι, quae Clem. Alexandrin. lectio est, p. 290. Stobaeus habet ἐρίσματος πειρώμασι. Musg.

Barnes. — τὸ δει — λ. λίγν — ἐρίσματος πειρώμασι τάλανθια ε' ἀλαθίαντα, Stob. T. LXXXII. πειρώμασι ἀλαθίαντα, Valck. ad Phoen. 1715. Idem D. p. 256. suspicatur, hos versus in ed. prima Hippol. lectos, ubi nunc v. 488. ss.

Ver. 2. Br. edidit: τὸ δει μὲν εἰ δὲ καὶ λίγν. et v. 3. Stobaei lectionem recepit, quamvis ea anapaestum in quarta sede continet: τὸ δει ἐρίσματος πειρώμασι τάλανθ. (Vitari anapaestsus posse videtur, modo scribitur τὰ τάλανθ.) Beck.

Nō δ' εἰρήνην ἐρίμασι τάλανθια
κρίνεται.

Ita Cl. Alex. Str. I. p. 340. Lego εὐ-
ερίαν. Vide Euripid. Bacch. 264.
Plutarch. Pericl. p. 155. C. Por.

x. Stobaeus Tit. XCIII. Apostolius
XIX. 82. Musg.

12. Stobaeus Tit. CV. Musg.

xii. Pollux IX. 50. Musg.

xiii. Erotianus v. ἡφελόθεν. Con-
jiciebam, legendum esse λυθῆς et δια-
βαλῆς. Musg.

Heath. hoc fr. sic exhibet: τί γ', ἦ
ψυθῆς μ. λ.
λυθῆς et διαβαλῆς e Musgr. conjectura
recepit Br. Beck.

xiv. Stobaeus Tit. CXX. Musg.
Ver. 2. Reg. cod. ἦ ε' ἐν λυύσσιν τοῖς
γι' πράσσουσιν καλῶς. Utrumque recepit Br.
et etiam in ed. Gesn. legitur. Beck.

xv. Erotianus in voce. Musg.
λίγν. scripsit Br. et sic ponendum esse
accentum, docet ex Hes. Asch. Pers.
44. et Nost. Rhos. 739. ubi in utroque
reg. cod. neque male λυύσσιν exhiberi mo-
net. Beck.

xvi. Justinus Martyr, p. 107. Musg.
Heath. ex Justin. de Mon. p. 69. ed.
Hutchin. dedit ἀρίστην, non ἀραιομένην.
Beck.

Br. habet ἀρίστην ex edit. Oxon. 1703.
8. p. 169. Beck.

xvii. Apostolius Cent. II. 20. Phae-
dram alloquitur Hippolytus. Musg.
Schol. Eurip. Hippol. 593. paulo alii-
ter. Beck.

- XVIII. ὦ μάκαρ, οἷας ἔλαχες τιμῆς,
 Ἰππόλυτ' ἤρω, διὰ σωφροσύνην.
 Οὐποτα θνητοῖς ἀρετῆς ἀλλῇ
 Δύναμις μείζων ἤλθῃ γὰρ ἢ πρόσθ',
 ἥ μετόπισθεν,
 Τῆς εὐσεβείας χάρις ἐσθλῇ.

O divine Hippolyte heros, quem tu honoris locum ob castitatem adeptus es! Nihil inter homines virtutem potestate superat; ocyus enim, vel serjuss, praeium pietati debitum venit.

HYPsipYLE.*

- I. Διώνυσος, ὅς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
 Καθαπτὸς ἐν πύκαισι Παρνασσὸν κάτα
 Πηδᾶ χρεῖων παρδίνους σὺν Δελφίσι.
 Bacchus, qui thyrsis et himnulorum pelliibus instructus inter tædas super
 Parnassum saltat choreas agens cum puellis Delphicis.
- II. Οἰνάνθια φέρεϊ τὸν ἱερὸν βότρυον.
 Pampinus sacrum racemum fert.
- III. Περιβαλ', ὦ τέκνον.
 Circumda, O puer.
- IV. ὦ γοῦν παραιῶ, ταῦτά μου διῆσαι, γύναι·
 Ἐφν μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐ ποιεῖ, βροτῶν,
 Θάπτει τε τέκνα, χᾶτερ' αὐ σπείρει νῆα,
 Αὐτὸς τε θνήσκει καὶ τὰδ' ἄχθονται βροτοὶ
 Εἰς γῆν φέροντες γῆν ἀναγκαίως δ' ἔχῃ
 Βίον διεύξιν, ὥστε κάρπιμον στάχυν,
 Καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μὴ τί ταῦτα διῶ
 Στίβιν, ἅπερ διῶ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
 Διὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

xviii. Stobæus Tit. V. Fabulam hi versus clausulae videntur. Musg.

Ver. 1. Barnes. *εὐμῆς* et v. ult. *εὐσεβείας*.
 Heath. etiam hoc fr. laudat: — *ἡ εὐσεβείας*.
 τῆς Ἀρίστου ἀγαλ' ἵστανται τὰς, c. Schol.
 Arist. Vesp. 312.

Br. edidit *εὐμῆς*. — In cod. Reg. est ut in Genn. et Grot. ed. *εὐμῆς*, quod male in *εὐμῆς* ab aliis mutatum esse censet. Frequentius enim λαγχάνω cum accus. plur. construi, quam cum genit. — Ver. ult. *εὐσεβείας* Br. exhibuit. Idem monet, fabulam hos versus clausisse.

Brck.

* De hujus dramatis historia vid. Hy-

ginum Fab. LXXIV. et Statium Thebaid. Lib. IV. et V. Musg.

1. Scholiast. Aristoph. ad Ran. 1242. Prologi initium esse docet. Quænam in hoc dramate Bacchi fuerint partes, ostendit, si quis, Statius Theb. V. 265.

Musg.

II. Schol. Aristoph. ad Ran. 1355.

Musg.

III. Schol. Aristoph. ad Ran. 1357.

Musg.

IV. Stobæus Tit. CVIII. Clem. Alex. p. 495. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 192. Ed. Steph. Cicero Tuscul. Disp. III. 25. Latine interpretatur. Eurydicen,

Quae autem hortor, ne rejicias, mulier. Nemo mortalium est, qui non doceat; liberosque sepeliat, et alios iterum gignat; et ipse moriatur. Valde autem anguntur homines, terram terrae inferentes. Verum necesse est vitam demeti, tanquam aristas frugiferas, et hunc esse, illum vero interire. Quomodo haec lugere aequum est, quae secundum naturam obeunda sunt? Nihil enim necessarium grave esse debet.

V. Καθίσας ἴδρεπεν

Ἐπίρον ἰφ' ἑτέρῃ
Αἰετόμινος ἄγρου μ' ἀνδρίαν
Ἰδομένη ψυχῇ,
Τὸ νήπιον ἀπληστον ἔχων.

Considens decerpit alium ex alio florem sequens, mente letata, infantum more insatiabilis.

VI. Κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

Improbis lucrum pro justitia aestimatur.

VII. Ἐξω γὰρ ὁ γῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.

Ira enim posita, omnis vir sapientior.

VIII. Ἀελλπτον οὐδέιν πάντα δ' ἐλπίζειν χρεόν.

Nihil desperandum: quidvis expectare licet.

IX. Ἀνὰ τὸ δαδικομήχανον ἄντρον.

X. Δαίξω γὰρ Ἀργείοισιν Ἀχρῶλου ῥέον.

Ostendam enim Argivis aequae rivi.

XI. Ἴδού, πρὸς αἰθέρ' ἱεραμύλλῃσαι κόραις

Γραπτούς (ἐν αἰστ) οἷσι προσβλέπων τύπους.

Adspice: oculis ad caelum contende, pictas in fastigio figuras contemplantas.

Archemori matrem, alloquitur Amphiarus.—V. 2. Stobaeus habet *ἴδρεπεν αἰετομίνω*.—V. 3. Plutarchus *αὐτῶναι ἰάν*.—V. 4. Lego ex conjectura *αἰετομίνω* ἄγρου μ' ἀνδρίαν.—V. 5. Grotii emendationem exhibeo a Ciceronis interpretatione firmatam.—V. ult. Stobaeus et Clemens habent *οὐδὲν ἰάναι ἀλλοῖα*. Leviora omitto. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. *Ἐγὼ* (i. e. ἡ γῆς) *π*. perperam. v. Valck. p. 213. qui sic: *Ἄ γ' εἴ π*. *π*. *μ* *λ*.—V. 3. Barnes. *Θάσσων* —*αὐτῶναι σάλα*. Valck. praefert Plutarchi *αὐτῶναι*.—V. 4. Barnes. —*Ἰδέσθω* *αἰετομίνω* ἄγρου μ' ἀνδρίαν. Valck. etiam *αἰετομίνω* legit.—V. 7. Barnes. et Valck. *πᾶς ἡ γῆς*.—Quosdam hujus loci versus adhibuisse etiam Antonium Imp. 7, 40. 11, 6. monet Valck. l. 1. *Beck.*

v. Plutarch. Op. Mor. p. 167. Idem Symposiac. Lib. IV. 1. Priori loco *ἄχρετον* legit pro *ἀελλπτον*. *Musg.*

Fragmentum hoc Euripidis esse, primus docuit Valck. D. p. 212. Grotius Exec. p. 463. et Valck. dedit: *Εἰς τὰ λαμπρὰ αἰθέρος* "Ελπίται, etc. *Ἀδρῶναι φ*. *Beck.*

vi. Stobaeus Tit. X. *Musg.*

vii. Stobaeus Tit. XX. *Musg.*

viii. Stobaeus Tit. CXI. *Musg.*

ix. Schol. Aristoph. in Ran. 1363. Suidas v. *ἱεραμύλλῃσαι* legit *ἀεττον*. Neutrum equidem intelligo. *Musg.*

x. Macrobius Saturnal. V. 18. *Musg.*

Δαίξω μὲν — Barnes. quo auctore apud Macr. *Ἀργείοισιν* fuit pro *Ἀργείοισιν*. *Beck.*

xi. Galenus Tom. V. p. 615. Ed. Basil. *αἰετομίνω* et *προσβλέπων* habet. Quae uncis inclusi, Valckenmerius [p. 214.] ex conjectura supplēvit. Idem vir egregius emendat *ἱεραμύλλῃσαι αἰετομίνω*, et in versu secundo *προσβλέπων*. *Musg.*

XII. Εὖσσημα, καὶ σῶ, καὶ κατισφραγισμένα.

Bene obsignata et salva.

INO. *

- I. Εὐδουσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰ πολλὸν χρόνον,
Νῦν ὅμῳ ἰγίξει. * * *

Inus autem calamitas, postquam diu obdormiit, nunc oculum attollit.

- II. Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
'Αθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων
Δράσασα μηδὲν;

O carae mulieres, usinam iterum domum Athamantis incolorem, infectis, quas feci, omnibus.

- III. Πολλοί γε θνητῶν τῶ θράσει τὰς συμφορὰς
Ζητοῦσ' ἀμαυροῦν κἀπικρύπτεσθαι κακά.

Multi mortales audacia latus suas obscurare et male facta celare student.

- IV. Βία νῦν ἔλκει, ὃ κακοὶ τιμὰς βροτοὶ,
Καὶ πᾶσι πλοῦτον, πάντοθεν θηράμενοι
Σύμμικτα μὴ δίκαια, καὶ δίκαι' ὁμοῦ.
Ἔπειτ' ἀμαυροῦσι τῶνδε δύστηνον Δίος.

Ite nunc, improbi homines, vi honores attrahite, et divitias conquirite undecunque sectantes, promiscue per fas et nefas. Deinde messem lucuosam illinc proveniente metite.

- V. Τίς ἄρα ἡγήτης, ἢ πατήρ, κακὸν μέγα
Βροτοῖς ἔφουσι, τὸν δυσάνθυμον φθόρον;
Ποῦ καὶ πότ' οἰκῇ σώματος λαχρὸν μέρος;
'Εν χερσὶν, ἢ σπλάγγχοισιν, ἢ παρ' ὀφθαλμοῖς
Ἔσθ' ἡμῖν, ὥς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας

Eustath. in *Iliad*. N. p. 940. 46.

Musg.

Apud Eustath. *Εὖσσημα*, quod ita, ut editur, emendavit L. C. V. Beck.Ἐλθούσα et Νικήσει ex Eurip. *Hypsipyla* adnotatur ab Hesych. Harpocr. et Gramm. Sang. v. Valcken. p. 213. Beck.* Hujus deamatis economiam enarrat, si titolo fides, Hyginus Fab. IV. Memoratur etiam ab Aristophane Vesp. 1404. Euripidis *Ino* κρημαίνετο περί τοῦ σώματος, quod Scholiastes explicat per κρημαίνετο. Mihi neutrum satis perspicuum est. Musg.

1. Scholiastes Pindari ad Isthm. IV. 39. paullo aliter, sed ut vera lectio ex contextu pateat. Ex Prologo desumptum videtur. Musg.

Schol. Ἰνὸς ἀνέστη συμφορὰς. Barnes.

inter *Ino*. Ἰνὸς ἀνέστη συμφορὰς. Pierson. et Valck. p. 174. Ἰνὸς ἀνέστη συμφορὰς. Beck.11. Plut. Op. Mor. p. 986. Ed. Steph. Loquitur *Ino*. Musg.

Apud Plut. dicuntur esse verba οἰνοῦ, sed Valck. p. 173. cum Gatak. legit Ἰνὸς, et fragmentum Euripidi vindicavit. Beck.

12. Stobaeus Tit. IV. Musg.

13. Stobaeus Tit. X. Idem Tit. XCIII. Musg.

In altero Stob. loco est: Καὶ οὐν ἰβήσιν, ὃ — v. Valck. p. 176. Beck.

Stobaeus Tit. XXXVIII. *Ællan*. Hist. Anim. 3. 15. Pro μέχθος v. 5. lego μεσθός. — V. 6. cum Valckenario V. Cl. legendum ποταμὸν φερμαίνετο. Musg.

Τομαῖς ἀφαιρῶν, ἢ ποτοῖς, ἢ φαρμάκοις,
Πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσον.

Quenam mater, vel pater, abominandam invidiam genuit, magnam mortalibus noxam? Ubi habitas, quam corporis partem sortita? In manibus, an in visceribus, an prope oculos? Quippe magnam medicis mercedem mereretur, vel sectione, vel potionibus, morbum amoliri, omnium, quibus homines obnoxii sunt, maximum.

- VI. Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγαῖσθαι χρεῖν.
Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτήρος Ἰδαῖον λίπας
Πρήσειν ἂν τις· καὶ πρὸς ἀνδρ' εἰπὼν ἔνα,
Πύθουσι· ἂν ἀστοὶ πάντες, ἃ κρύπτειν χρεῖν.

Nemo autem haec, quae tacenda sunt, sciat. Parva enim facie sylvam Idæam facile quis incendit: Et si uni dixeris, quae celari opus est, populo universo palam fient.

- VII. Νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κινῶται τίςιν·
Χρὴ γὰρ τὸν εὐτυχροῦνδ' ὀσιπλείστας ἔχειν
Γυναίκας, ὥστε ἂν τροφῇ δόμοις παρῇ.
Ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δαμάσταν,
Τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἠδὲως ἐσάζετο.
Νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνος μέγαν
Ῥίπτουσι· οὐ γὰρ τῶν τρόπων πιερώμενοι
Νύμφας ἐς οἴκους ἐγκατίζονται βεστοί.

De mulieribus non recte legibus constitutum est. Oportuit enim divitem quatuordecim habere uxores, modo domi esset, unde aleret: Sic enim improbam ex aedibus ejiceret, probam vero tranquille retineret. Nunc autem unam respiciunt, alean periculösam jacentes; non enim mores experti sponas intra aedes, velut sabarram, recipiunt.

VIII. Φεῦ.

Ὅσα· τὸ θῆλυ δυστυχίστερον γένος
Πέφυκεν ἀνδρῶν· ἐν τε τοῖσι καὶ καλοῖς
Πολλῶ λήλειπται, καὶ πὶ τοῖς αἰσχρῶς πλέον.

Eheu, quantum sexus muliebris virili infelicius est. Nam et in rebus honestis multum superatur, et in abstinentia a turpibus adhuc magis.

Ver. 3. Valck. p. 176. correxit: τί δέ σοι ε. — Altera ejus emendatio prostat in Not. ad Hippol. 518. sed ea jam Barnesio in mentem venerat.—V. 5. Heath. cemet, leges grammaticae postulare, — ὥς ἐν μ. ἂν ἰ. μ. Beck.

vi. Stobaeus Tit. XLII. Scholiastes Pindari in Pyth. III. 66. Plutarch. Op. Mor. p. 900. Ed. Steph. Musg.

Ver. 2. Schol. Pind. εἰλαρ. Scalliger in ora libri emendavit σοιζῆρας et λίπας, quod probabat Valck. ad Ammon. p. 139. sed in Diatr. p. 174. λαμπτήρος tuetur.—Ver. 3. Plut. ut editur, sed Stob.

ἀπὸ τῆς ἰσθ (ἡ δedit Barnes. ἰσθ γ' em. Heath.) ὥστε σοιζῆ. Beck.

vii. Stobaeus Tit. LXXVIII. Musg.

Ver. 4. Heath. vult ἐξέβαλλε δα, sed repugnat Valck. p. 176. Idem Heath. ἐγκατίζονται vertit, quasi fulcrum accersent. Beck.

viii. Stobaeus Tit. LXXIII. Μαῖε.

Ver. 3. Heath. emendat ἰσθ ἐν τοῖσι γὰρ καλοῖς, atque ita legitur in Stob. Geni. p. 432, 32. Toup. ad Longin. p. 215. legit: ὥς ἐν καὶ τοῖσι καλοῖς, et v. 4. ἀφ' ἰσθ (ita enim voluisse videtur, vulgatur καὶ ἰσθ) v. a. σλ. Beck.

IX. ὦ Διὸς ἀνὰ πρᾶγματ', ὦ γυναῖκεσσι φρένες,

"Ὅσον νόσημα τῇ Κίπρῃ κεκτήμεθα.

O res humane! O mulierum animi, quanta nobis labe est Venus.

X. Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον εἶναι,

"Ἦτις τὸ μὲν δίκαιον οὐ σιγήσεται,

Τὰ δ' αἰσχροῖα μισεῖ, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει.

Talem oportet uxori ancillam permittere, quæ, quod verum est, non tacebit, turpia vero ne adspicere quidem sustinet.

XI. Φειδώμεθ' ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεθ' αὖ

Κακοῦς δ' ἀποσπύωμεν, ὥσπερ ἄξιοι.

Parcamus viris honestis, parcamus: improbos autem, ut digni sunt, aspernemur.

XII. * * * τό τ' εὐγενές

Πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ', ὡς ἄρξουσιν γῆς.

Et generis nobilitas magnam spem facit, eos imperium habituros.

XIII. Τῇ εὐγένειαι, καὶ ἀμορφος ἢ γάμος,

Τιμῶσι πολλοὶ πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν,

Τό τ' ἀξίωμα μάλλον, ἢ τὰ χρήματα.

Multi, natorum causa, conjugem nobilem, licet deformis sit, expetunt, et dignitatem potius, quam divitias.

XIV. Ἐπίσταμαι δὲ πάντ', ὅς' εὐγενὴ χρεῶν

Σιγῇ, ὅπου δεῖ, καὶ λόγῳ, ἢ ἀσφαλές

Ὅρῶν δ', ἃ δεῖ με, κοῦχ ὁρῶν, ἃ μὴ χρεῶν.

Γαστρός κρατὶν οἶ. καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὦν

Ἐλευθέρῳσιν ἐκπαιδεύμαι τρόποις.

Novi autem omnia, quæ bene natum oportet; tacere, ubi opus est, loqui, ubi tutum, videre, quæ convenit, quæ non, prævidere, gulam moderari; licet enim fortuna utar nunc adversa, mores liberales didici.

XV. Κίετ' ὁρῶς, ἃ ἔ' ἔχῃς ἄνευ λόγου,

Καὶ μικρὰ σώζου τῇ δίκῃ ξυνοῦς αἰεὶ.

Μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος εὐ πράξας ποτὶ

Ζητῶν τὰ πλείον', εἴτα πάντ' ἀπώλεσεν.

ix. Stobæus Tit. LXXIII. Musg.

x. Stobæus Tit. LXXXV.—V. 1. lo-
go παραλαβὴν ἴσθι.—V. 3. ἴσθι. Musg.

Ver. 1. μ' ἴσθι. Grot. et Barnes. γ' ἴσθι.
Heath. ε' ἴσθι. Valck. p. 176. qui forte
etiam confici posse monet σιγῇ ex Hippol.
641.—V. 3. Heath. mavult αἰ, vel αἰ, α.

z. I. Prius se probavit Valckenærio. Beck.

xi. Stobæus Tit. LXXXVI. Musg.

xii. Stobæus Tit. LXXXVIII. Musg.

xiii. Stobæus Ibid. Musg.

xiv. Stobæus Tit. LXXXIX. Plut.

Op. Mor. p. 898. Ed. Steph. A. Gellius
XIII. 18.—V. 4. emendandum cum Jo.
Luzacio (apud Valck. D. p. 175.) αἰεὶ
γὰρ ἰσχυρόν εἰ: nisi malis αἰεὶ γὰρ εἰ
αἰεὶ εἰσθῆ. Loquitur Ino. Musg.

Ver. 2. Σιγῇ γ' Valcken. e Plut. de
Gastul. p. 306. C. ubi et Iren. Eundem
versum profert idem de Exil. p. 606.
Valck. etiam dedit.—Ὅρῶν γ' et κρατὶν
εἰ. Beck.

xv. Stobæus Tit. IX. Idem Tit.

Comparsa autem probe et sine dedecore, quæ habueris; et exigua custodi, justitiam semper observans. Neque, ut imprudens nauclerus, olim prosperum rem gerens, deinde plura affectans omnia perdidit, idem tu admittas.

- XVI. Ὅρᾳς τυράννους διὰ μακρῶν πύξμινους
Ὡς μικρὰ τὰ σφάλλονται, καὶ μὴ ἡμέτερα
Τὸν μὲν καλῶντες ὑψόβην, τὸν δ' ἥρ' ἀνῶ.
Ὑποπτερος δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτὶ,
Ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὥρῳ.

Vides, tyrannos, longo tempore potentiam adeptos, quam parva labefactent, et una dies hunc ab alto deiecit, illum eversit. Alas autem habent divites: qui enim aliquando divites erant, præter spem cadentes et supinos video.

- XVII. Ἀνασσα, πολλοῖς ἐστὶν ἀνδράπων κακὰ·
Τοῖς δ' ἄρτι λήγει· τοῖς δὲ, κίνδυνος μολεῖν.
Κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τι γῆς φυτοῖς,
Θηπῶν τι γενεᾷ· τοῖς μὲν αὖξεται βίος,
Τῶν δὲ φθίνει τε, καὶ κινδρῶνεται πάλιν.

O Regina, multis mortalium jam nunc adsunt mala: aliis nuper admodum cessant; nonnullis, ne mox veniant, metus est. Hoc enim modo in orbem eunt et plantæ fructiferae, et hominum progenies; horum quidem vita viget, aliorum vero arescit, et demetitur iterum.

- XVIII. Ἐν ἐλπίσιν χρεὶ τοὺς σοφοὺς ἔχιν βίον.

Sapientes spem fovere oportet.

- XIX. Μήτ' ἐντυχοῦσα πᾶσαν ἡνίαν χάλα,
Κακῶς τι πράσσουσ' ἐλπίδος κενὴς ἔχου.

XCIV. secundum verum sic exhibet:
καὶ ἐμὲ καὶ εὐχῶν ἐπὶ τῆς δὲ εἰς τὸν πρῶτον.

Musg.

Versus 2. priora Barnes. habet in fr. Alcidarum, et Valck. p. 15. monelat esse vel e Sophoclis Alodis, vel ex inc. Eurip. tragedia.—V. 2. Grot. de conjectura dedit — εἰς τὴν εὐχῶν πρῶτον, hinc recepit Barnes. probante Heath. qui et εὐχῶν habet. In Stob. T. IX. versus esse dicitur ex Eurip. Alodis, et scribitur, ut a M. editus est. Valck. qui olim suspicabatur leg. esse τὰ εὐχῶν εἰς τὴν πρῶτον, Diatr. p. 177. maluit ἐμὲ καὶ ε. τ. ἢ εὐχῶν ε. —V. 3. Mæd' edd. Stob. antiquiores; male Grot. Mæ.—V. 4. Valcken. πᾶσαν γ' ἀσπύργου, apud Barnes. πᾶσαν ἀσπύργου.

Beck.

xvi. Stobæus Tit. CV. male legit ἀσπύργου. Plut. Op. Mor. p. 180. Ed. Steph. Philostrat. Vit. Apollon.—V. 3.

Musg.

Ver. 1. cum Steph. facit Barnes.—V. 3. Apud M. haud dubie operarum vitio ε. pro εἰς. Locus hic laudatur, vel ad eum respicitur, a Philostr. V. A. 7. 3. et Joh. Lydo apud Allat. in Socr. Epp. p. 148. monente Valck. D. p. 177. qui ad Phoen. 561. putabat, olim hic hos 4. versus lectos esse: Ὅ γ' εὐχῶν εἰς εἰς τὸν πρῶτον, ἀλλ' ἡρώμεν. Ὅ γ' εἰς τὸν πρῶτον; reliquos duo aliunde petitos esse. Cæterum illustravit locum Gatak. Adv. Post. p. 554. s. Beck.

xvii. Stobæus Tit. CV. Ed. Grot. Editi enim veteres ex Cæneo citant. Plut. Op. Mor. 180. Ed. Steph. Musg.

Ver. 3. Barnes. Κύκλος γὰρ ἐστὶν α. τ. γῆς φ. — γονεῖς εὐχῶν μὲν καὶ διελθόντες. Valck. D. p. 6. legit fere, ut a M. exhibitum, nisi quod maluerit — εὐχῶν — γονεῖς — εὐχῶν μὲν α. β. — καὶ διελθόντες. jubet Gatak. ad Anton. 7. 40. Beck.

xviii. Stobæus Tit. CXI. Musg.

xix. Stobæus ibid. Musg.

Neque prospere agens omnem funem laxa; et in maestis rebus spem non alijice.

- XX. * * * μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν
 Πρὸς τοὺς κακῶς πρᾶσσοντας, ἄνθρωπος γεγώς.
 Homo cum sis, ne nimis durum te prebe infelicibus.

- XXI. Γίγνωσθε τὰνθρώπεια, μὴδ' ὑπερμέτρως
 "Αλγεῖ κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρὸςκεισαι μόνῃ.
 Res humana considera, neque præter modum contristare; neque enim
 tu sola in malis versaris.

- XXII. Κοίλοις ἐν αἰτροις ἄλυχρος, ὥσπερ θῆρ μόνος.
 In cavis speluncis face destitutus, velut fera solitaria.

IXION.*

- I. Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄγρυσο,
 Τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν θρώτωντος ἴδῃα κερδανεῖς.
 Famam viri justī sectare, et vitam ejus, qui lucri causa nihil non fecerit.
- II. "Οστις γὰρ ἐπὶ τὸ πλεόν ἔχῃν πίσυν' ἀνῆρ,
 Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον, οὐδὲ βούλεται,
 Φίλοις τ' ἀμικτός ἐστι καὶ πάσῃ τύλῃ.
 Quicumque enim lucri amore a natura imbutus est, nihil justum aut
 cogitat, aut optat, amicisque et patriæ universæ infidus est.
- III. Τὰ τοι μέγιστα πάντ' ἀπειργάζεται βροτοῖς
 Τόλμ' ὥστε καὶ οὐτ' ἄρ' τυραννίδες
 Χαρὲς πότου γίνονται ἂν, οὐτ' οἶκος μέγας.
 Maxima quæque mortalibus efficit audacia superare. Neque enim regna,
 neque domus privata, sine labore potentes unquam fiant.
- IV. Φιλεγύου υἱὲ, δεσποτ' Ἰξίον.
 Phlegyæ filii, domine Ixion.

xx. Stobæus Tit. CXIII. *Mug.*
 Sic collocandos esse versus docuerat
 Valck. p. 277.; Barnes. ita: Μετ' α. —
 κακῶς πρᾶσσ. — Beck.

xxi. Stobæus Tit. CXXV. *Mug.*
 xxii. Pollux VII. 178. *Mug.*
 In Athamania dicta putat, Valck. D.
 p. 180. Beck.

* Nota Ixionis historia, quam et Hygi-
 nus breviter narrat Fab. LXII. Ex Pli-
 nio novimus, (Op. Mor. p. 33. Ed.
 Steph.) Poëtam in fine fabulæ Ixionem
 rotæ affixum exhibuisse.

1. Stobæus Tit. II. Plut. Op. Mor. p.

31. Ed. Steph. Loquitur Ixion. *Mug.*
 Ver. 2. olim post ἄνθρωπος erat distinctio,
 quam tollendam esse docuit jam Heath.

ii. Stobæus Tit. X. Idem Tit. XXII.
 habet ὅστις γὰρ ἀνὴρ πλεόν, et v. 2.
 omittit. *Mug.*

iii. Stobæus Tit. LI. Primo versu
 legerim ἀπειργάζεαι, secundo τίλμας εἰ
 καὶ, i. e. εἰ καὶ τίλμας. *Mug.*

Ver. 1. ἀπειργάζεαι Grot. et Barnes.
 ἀπειργάζεαι etiam Heath. navult. Beck.

iv. Schol. Apoll. in Lib. III. [2, 62.
 Heath.] *Mug.*

LAMIA.*

Τὶς τοῦτομα τὸ ἐπονιδιστον βροτοῖς
Οὐκ οἶδε, Λαμίας [τῆς] Λιβυστικῆς γένος;

Equis nomen inter homines odiosum non audivit Lamie genere Liby-
sae?

LICYMNIUS.†

- I. Φαῦλον ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν,
Πᾶσαν ἐν ἔργῳ περιτεμνόμενον
Σοφίαν, λίσσῃς ἀτρέβαντα.

Modestum, minime se ostentantem, in rebus vere magnis excellentem,
qui omnem sapientiam actis circumscribit, dicendi imperitus.

- II. Πόνος γὰρ, ὡς λίσσουσιν, εὐκλείας πατήρ.
Labor enim, ut aiunt, gloriae pater est.

- III. Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός.
Teuthrantium, Mysiae decus.

- IV. Δίεσποτα φίλῳδαφνε, Βάκχε, Παιὰν Ἀπολλων εὐλύρε.
Domine Lauris amans, Bacche, Psean, Apollo lyra praestans.

- V. Θειάζειν. Enthusiastice agitari.

MELANIPPE.‡

- I. Ζαὺς ὅστις ἐστίν· οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ
Κλύων.

* Mythologorum de Lamia traditiones vide apud Diod. Sic. Lib. XX. 41. Fabulam ab Euripide eo nomine scriptam fuisse, unus auctor est Lactantius, qui Instit. Lib. I. 6. haec habet: secundum [Sibyllam] Libysiam, cuius meminit Euripides in *Lamia* prologo. *Musg.*

Diod. Sic. Lib. XX. 41. Primum verum sic suppleverim: Τὴς τοῦτομα Λαμίας. *Musg.*

Barnes sic supplēvit: Τ. τ. πᾶσι τοῖς ἀκομψοῖς β. Scal. et Voss. ita: Τ. τ. αἰετὸς ἀκομψοῖς β. quod praefert Heath.

Beck.

† Unum Licymnium novit mythologia, Alcmenae fratrem, quem grandævum iam casu occidit Tlepolemus. vid. Apollodor. Lib. II. 8. Pind. Olymp. VII. Argumentum dramatis ignoratur; nisi quod ad Aristophanis Av. 1248. ubi Λαίμας βλάμνεται memorantur, tradit unus Scholiastarum, hominem fulmine tactum in eo

exhibitum fuisse, Hesychius vero, enarratum navis nescio cuius a fulmine incendium, v. Λαίμας.

i. Etymolog. M. v. Φαῦλε. Diog. Laërt. III. 53. Plut. Vit. p. 265. et 879. Ed. Steph. De Hercule sermo est.

ii. Stobaeus Tit. XXIX. Apostol. XVI. 29. *Musg.*

iii. Steph. Byzant. v. Τιευθράντιος.

Musg.

iv. Macrob. Saturnal. I. 18. *Musg.*

v. Hesychius in voce. *Musg.*

Valck. D. p. 17. ad Licymnium etiam refert versus apud Stob. Ecl. p. 129. (ubi pro *λεῖλ* καὶ *λαίμας* corrigat, praecedente Reimes. V. L. 3. p. 346. καὶ *Εὐρυκλῆς* *λαίμας*) et Grot. Flor. p. 164. — *μορῆς* *παραῖς* *δακρύων* *Ἀχλὺς* *ἄχλυν* *εἰ* *βρῶν*. *Beck.*

‡ Melanippes historiam, prout a mythologia tradita erat, enarrat Hyginus

Jupiter, quisquis demum sit: novi enim ea tantum, quæ audiui.

- II. Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὑπο,
Ἕλλην' ἵτικτι.

Jupiter, ut vere audit, Hellenem genuit.

- III. Δοκίετε πῶδ' αὖ τὰ δίκηματ' εἰς Διούδ;
Πτεροῖσι, κάπειτ' ἐν Διὸς δίλτου πτυχαῖς
Γράφειν τιν' αὐτὰ, Ζῆνα δ' εἰσορῶντά νιν
Θνητοῖς δικάζειν; οὐδ' ἅπας ἂν οὐρανός,
Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἀμαρτίας,
'Εξαρκίσουσιν' οὐδ' ἐκείνος ἂν σκοπῶν
Πέμπειν ἐκάστῳ ζῆμαίαν' ἀλλ' ἡ δίκη
'Ενταῦθα που 'στὶν ἐγγυὲς, εἰ βούλεισθ' ὀρεῖν.

Num putatis, injuste facta in celum pennis efferrī, deinde aliquem in Jovis tabulis scribere, Jovem vero, ea intuentem, jus dicere mortalibus? Ne totum quidem celum Jovi hominum peccata in tabulas referenti suffecerit; neque ipse considerans damno unumquemque mulctare. Sed Justitia hic prope adstat, si videre vultis.

- IV. Ἀργὸς πολίτης κῆνος ὡς κακός γ' ἀνὴρ.

Civis otiosus, si vaser sit, malus vir est.

- V. Παπαί' νίος καὶ σκαιὸς οἶός ἐστ' ἀνὴρ.

Papæ! Juvenis et morosus, qualis vir est!

- VI. Δούλον γὰρ ἐσθλὸν τοῦνομά' οὐ διαφθερεῖ.
Πολλοὶ δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν ἐλευθέρων.

Servo enim bono nihil nocet nomen. Multi enim libere natis meliores sunt.

Fab. CLXXXVI. eandemque, vel similem, certe tangit Strabo Lib. VI. Verum ex Eratosthene in τρεῖς liquet, diversam fuisse Dramatis Euripidei æconomiam: quanquam neque ipsum facile cum Dionysio Halicarnassensi conciliet, qui duobus locis hujus dramatis meminit, Vol. II. p. 85. et p. 103. Ed. Hudson. Confer Varro. de Re Rust. II. 5. Musg.

Inscribitur Μελασιππεῖ ἡ ἐφεῖς ἡ διαμῶντι, sed posterius forte in Διαμῶντι, quod est nomen patris Menalippæ, mutandum monuit Barnes. Beck.

1. Lucian. Jove Tragædo. Plut. Op. Mor. p. 1346. Ed. Steph. tradit, Euripidem, cum hunc versum in initio Melanippes posuisset, magnos contra se clamores excitasse, coactumque in ejus locum, id quod proxime sequitur, sufficere. Justin. M. de Monarchia, c. 4. ex Hecuba.

Musg.

Legitur etiam in Athenag. Deprec. p. Chr. c. 6. non nominato Euripide.

Beck.

II. Schol. Aristoph. in Ran. 1275. Plut. Op. Mor. p. 1346. Ed. Steph. Gregor. Corinth. in Hermog. Rhetor. in calce Orator. Gr. a Reiskio editus, p. 948. Loquitur Melanippe. Musg.

III. Stobæus Eclog. Phys. Tit. VII. Musg.

Ver. 4. Post ἀνδρῶν vulgo colom. Interrogationis notam ponendam docuit Heath.—V. ult. amicus Valck. (D. p. 186.) legit εἰ αὖτις ἐστ' ἐφεῖς. Beck.

οὐδ' ἐκείνος ἂν σκοπῶν Πέμπειν ἐκάστῳ ζῆμαίαν' Vulgo Πέμπειν, sine syntaxi. Per.

IV. Stobæus Tit. XXX. Verti, quasi esset διὰ τὸν. Musg.

V. Stobæus Tit. LII. Musg.

VI. Stobæus Tit. LXII. Musg.

- VII. Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίνεται
 Γυναικός· ἰσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
 Πίψκ' ἄμεινον διαφέρει· οἱ δ' αἱ φύσεις.
 Mala muliere nihil pejus est: Bonam nihil bonitate superat: tanta
 ingeniorum diversitas est.
- VIII. Γάμους δ' ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεπρωμένους,
 Μάτην ποιοῦσιν· ἡ δὲ τὸ χρεὼν ποιεῖ
 Μίνουσα καὶ σπουδάστος ἦλθεν εἰς δόμους.
 Qui nuptias non sibi destinatas sectantur, operam perdunt. Quam autem
 fatum viro conjungit, etiam non petita in domum venit.
- IX. "Ὅσοι γαμοῦσι δ' ἡ γένει κρείσσους γάμους,
 Ἡ πολλὰ χρέματ', οὐκ ἐπίστανται γαμῶν.
 Τὰ τῆς γυναικὸς γὰρ κρατοῦντ' ἐν δάμασι
 Δουλοῖ τὸν ἄνδρα, καὶ οὐκ ἐστ' ἰσχυρότερος.
 Πλούτος δ' ἐπακτός ἐκ γυναικείων γάμων
 Ἀνάσσει· αἱ γὰρ διαλύσεις οὐ ῥάδιαι.
 Quicunque matrimonium contrahunt cum conjugibus genere nobilioribus,
 vel cum magnis divitiis, recte optare nesciunt. Nam res uxoris ubi
 in iedibus prevalent, virum in servitutem redigunt, neque amplius
 liber est. divitiæ autem ab uxore acquisite inutiles sunt: divorcium
 enim minime tum facile est.
- X. Μετρίων λέκτρον, μετρίων δὲ γάμων
 Μετὰ σωφροσύνης
 Κύρσαι Δηιοῖσιν ἀρίστον.
 Mediocre conjugium et mediocrem domum cum æquanimiitate sortiri
 optimum est mortalibus.
- XI. Πλὴν τῆς τεκούσης Δηλοῦ πᾶν μισῶ γένος.
 Præter matrem omne fœmineum genus odi.
- XII. Ἰσταν δ' ἄφρον ὦν, ὅστις, ἄτεκνος ὦν τὸ πρῶν,
 Παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτέσσατο,
 Τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεὼν παραστρέφαν.
 Ὡς γὰρ θεοὶ δίδωσι μὴ φῦναι τέκνα
 Οὐ χρεὶ γκαλῆσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἐᾶν.
 Sciat, se amentem esse, qui, liberis prius destitutus, sobolem alienam in
 domum adscivit, facti cumque ad rem fœto negatam deflectens. Cui
 enim Dii liberos nasci non dederunt, non numini irasci æquum est, sed
 tolerare.

VII. Stobæus Tit. LXIX. Eusebius usque a factis decretum operitur, cui nubat.
 Præp. Evang. p. 466. Musg. Beck.

VIII. Stobæus Tit. LXX. Versu secundo verti, quasi esset: ἡ δὲ τὸ χρεὼν ποιεῖ Ζεύς. Musg.

Heath. corrigit εἰς τὸν χρόνον.

Heath. corrigit εἰς τὸν χρόνον.

Vol. VII.

S 1

IX. Stobæus Tit. LXX. negativam versu ultimo non habet. Musg.

X. Stobæus Tit. LXXII. Vers. primum reddidi, quasi esset ἡμεῖς. Musg.

XI. Stobæus Tit. LXXIII. Musg.

- XIII. Ὅστις δ' ἀμύλικτον πατὴρ ἔχει νεανίας
Στυγὴν τ' ἐν οἴκοις, μεγάλην κἀκτῆται κακὰ.

Quicunque autem juvenis domi habet patrem acerbum et severum, magnum malum sortitus est.

- XIV. Ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶδα, πῶς σκοπιῶν χρεῖαν
Τὴν εὐγένειαν· τοὺς γὰρ ἀνδρείους φύσιν
Καὶ τοὺς δίκαιους τῶν κενῶν δοξασμάτων,
Καὶ ὅσι δούλων, εὐγενιστέρους λέγω.

Nescio equidem, quomodo aestimanda sit nobilitas: quippe fortes manu et justos, licet a servis geniti sint, vanis titulis nobiliores censeo.

- XV. Ὡ τέκνον, ἀνδρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
Ὅ μικρὸς εὐκρατος· ἐγένετο δ' ὄγκος κακόν.

O nata, nonnullis hominum tenuis vita incolumitatem dedit, allis vero fastus dampnum.

- XVI. Τὰ τυγχάνοντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν,
Σοφὸν νομίζω· σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.

Quisquis vero accidentia patienter fert, prudentem puto, et perturbationum experta mihi videtur.

- XVII. Παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,
Βουλὰὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κρέατος.

Vetus proverbium est: juvenum manus excellit, seniorum consilia.

- XVIII. Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιά γίγναι ἀνῆρ.

Quid aliud est senex, quam vox et umbra?

xix. Stobaeus Tit. LXXXVI. Musg.

xiii. Stobaeus Tit. LXXXIII.—V. 1. Legerim *ἔχει* pro *ἔχου*. Musg.

Ver. 1. Metrum laborat. Heath. pro *ἀμύλικτον* legit *ἀμικτον*; negat enim, priores duas syllabas vocabuli *αμύλικτος* uspiam in unam contrahi, quod Toup. Em. in Suid. II. p. 153. censebat. Beck.

xiv. Stobaeus Tit. LXXXVI. Primum versum emendavi, ex MSS. puto, Grotius, cum antea esset *οὐκ αἶψά τινος δὲ κακοῦ*. Musg.

xv. Stobaeus Tit. XCIV.—V. 2. 15. κρετος quid sibi velit, nescio. Reddidi igitur, quasi esset: Ὅ μικρὸς εὐκρατος ἰγίνετο, οἷς τ' ἔργας κακίαι. Musg.

Ἐν οἴκῳ ἀνδρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
Ὅ μικρὸς εὐκρατος· ἰγίνετο δ' ἔργας κακίαι.

in his merito suspecta fuit vox *εὐκρατος* Musgravia, cujus tamen conjecturam probare non possum. An fuit

Ὅ οἴκῳ ἀνδρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
Ὅ μικρὸς αἰσῆς, γίγνεται δ' ἔργας κακίαι.

Sunt quibus angusta res sit desiderabilis, magna autem rerum copia perniciosam afferat. Ut *οἴκῳ* in *οἴκῳ* mutaretur, in causa fuisse videtur ductas illi, quibus libraril elegantiae studiosi literas connecere et conjungere solebant. Eodem modo peccatum esse puto in loco Archytæ apud Jo. Stobæsem. Tit. I. p. 15. 18. *αἶμα* in *λαφίρῳ* καὶ μὴ κακῷ *δαίμονι* καὶ *ἀλγελῶν* καὶ *οἷς* *ἀντιβόλαις*. Legendum videtur: *αἶμα* οὐκ *ἀλαφίρῳ* καὶ *μικρῷ* δ. In Fragm. Musonii apud eundem Tit. XXIX. p. 204. 2. pro *παράρμα* δὲ *πρὶν* *ἀποκεῖν* τοῖς *ἐπιτοκῶν* *ισιταρμῶν* αἷν, scribam *ισιταρμῶν*, quod in mente habuit Latinus interpres, qui *enire* incitabat vertit. Jacobs.

xvi. Stobaeus Tit. CVIII. Confer Incert. CXXI. Musg.

Heath. censet, apud Plut. (v. Inc. l. l.) esse tantum aliam lectionem huius fr., non aliud fragmentum. Beck.

xvii. Stobaeus Tit. CXVI. Musg.

xviii. Stobaeus Tit. CXVII. Musg.

- XIX. Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἔως τιθηνέειν,
Καὶ τὰ κρυόντα συλλέγεις ἀλγήματα;
Quid mortuos non interire aiais, sed praeteritos dolores renovas?

- XX. Ἀνδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὐκ αἶ
Ἀσχοῦσι χάριτας κερτόμους· ἐγὼ δὲ πῶς
Μισῶ γελόλους, οἵτινες ἐπὶ σοφῶν
Ἀχάλῃ ἔχρουσι στόματα, κ' εἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ
Τέλουσ' ἀειθμόν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς.
Οἰκοῦσι δ' οἴκους καὶ τὰ ναυστολούμενα
Ἔσω δόμῳ σῶζουσιν.

Multi autem viri ridiculi causa sectantur jocos mordaces. At ego nescio quomodo lepidos odi, qui sapientes ore impudenti illudant, qui in viro-
rum numerum non veniunt, sed in risu movendo suaves sunt. Famulis
autem, qui ades et in aedibus convecta custodiunt, magis confida.

- XXI. Τίς τὰ παιδί' ἐξέθηκεν εἰς πατρός βουφροῦσια;
Quis pueros in patris stabulis exposuit?

- XXII. Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρος·
Ὅς οὐρανὸς τε γαῖα τ' ἦν μορφῇ μία·
Ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχτυα,
Τίκτουσι πάντα κἀνίδωκαν εἰς φάος
Δίνδην, πεινὰ, θῆρας, οὓς δ' ἄλλημ τρέφει,
Γένος τε θνητῶν.

Non meus hic sermo, sed a matre acceptus; quod caelum et terra faciem
habebant indiscretam: Quum vero a se invicem segregarentur, pepe-
runt omnia et in lucem protulerunt, arbores, volucres, feras, quosque
in se mare alit, et mortaliū genus.

- XXIII. * * * εἰ δὲ παρδίνος
Φθαριῶνά [γ'] ἐξέθηκε [νυν] τὰ παιδία,
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δρᾷσεις φόνον;

Quod si virgo vitata natos nunc exposuit, patrem formidans, an tu
eandem patrabis?

XIX. Stobaeus Tit. CXXV. *Musg.*
XX. Athenaeus Initio Lib. XIV.—V. 3.
Legendum forte σοφῶν ἰσθ. Postremis
versibus, qui omni enigmate obscuriores
sunt, sententiam qualemcunque restituas
legendo:

Οἷον δ' ἔστω καὶ τὰ ναυστολούμενα
Ἔσω δόμῳ σῶζουσιν [sic] *tit. c.*

Musg.
Ver. 2. Barnes. ἐγὼ δὲ σοφῶν.—V. 3. μὴ
ante ἰσθ. inserit. *Beck.*
XXI. Dionys. Halicarn. Vol. II. p. 85.
Ed. Hudson, habet sic τὰ τοῦ σοφῶν.
Loquitur Melanippus. *Musg.*

XXII. Dionys. Halicarn. Vol. II. p. 58.
et 103. Euseb. *Præp. Evang.* p. 20.—

V. 5. pro διδρα *σεννά* metri causa scripsi
διδρα, *σεννά*. Melanippus pater cum
infantes in boum stabulis repertos ipsarum
boum fatum esse putaret, et tanquam
monstrum comburere in animo haberet,
ipsa, ut ostendat, omnia secundum natu-
ram fieri, nec quidquam omnino monstro-
sum esse, his patrem alloquitur, teste
Dionysio. *Musg.*

Ad v. 1. respicit Plato T. III. p. 177.
A.—V. 5. Barnes. τὰ διδρα, *σεννά*—
διδρα, *σεννά* exhibet Diod. Sic. T. I.
p. 11. *Beck.*

XXIII. Dionys. Halicarn. Vol. II. p.
103. docet, hanc Melanippus verba esse in
fine orationis, qua patrem a natorum caede

XXIV. Ἰσως ἀλάστορας οὐκ ἐτόλμῃσι κτανεῖν.

Fortasse homicidas non ausus est occidere.

XXV. Οὐκ ἔστι πράττοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν
'Οὐδ' βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὅς τὰ πάντ' ὁρᾷ.

Fieri non potest, ut, qui scelus aliquod admiserunt, lateant. Nam acutum cernit tempus, quod omnia subjecta habet.

XXVI. Ἀλγιστὸν ἐστὶ θεῶν μισθὸν γένος
Αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις
Αἰσχος γυναιξὶ καὶ κακοῖσιν αἱ ψόγαι,
Ταῖς οὐ κακαῖσιν αἱ κακαί· τὰ δ' εἰς γάμους
Οὐδὲν δοκοῦσιν ὑγιὲς ἀνδράσιν φρονεῖν.

Miseritimum est odii causa genus mulierum. Quae enim peccarunt infamia, et probrum incontinentibus foeminis conciliant, castis incestor: unde universae viris, quoad connubii iura, non recte sentire existimantur.

XXVII. Ἡ πρῶτα μὲν τὰ θεῶν προμαντεύσατο
Χρησμοῖσι σαφίσιν, ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς.

Quae primum quidem deorum voluntatem vaticinata est certis oraculis, ex stellarum ortibus.

XXVIII. Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥιπέντα Βοιωτὸν καλεῖ.

Alterum vero, prope bovem projectum, Boeotum vocat.

MELEAGER. *

1. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίας χροῶς
'Ἐν ἀντιπρόθεμοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Οἶνός δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Ποσειδάωνος παῖς, ὅς ποτ' Ἀλδαίαν γαμεῖ,

avertere conatur.—V. 2. γ' et 100 metri causa supplentur.—V. 3. Dionysius habet φῶς λέλειπ. *Musg.*

Pro 100 Barnes. supplevit *en.* Valck. conjicit — ἱπὶ θεῶν αἰς βοεφρόν. *Toup.* in *Suid.* III. p. 21. — γ' ἱπὶ θεῶν καὶ τὰ καλῶν. *Beck.*

xxiv. *Erotianus* v. Ἀλάστορας. *Musg.*

xxv. *Stobaeus* *Eclog. Phys. Tit. XI.* ex *Penelopa* citat. Sed nullam *Penelopam* scripsit *Euripides*. vid. *Aristoph. Thesm.* 554. [*Barn. Fr. Penelop.*] *Musg.*

xxvi. *Stobaeus* *Tit. LXIX.* *Musg.*

xxvii. *Clem. Alex.* p. 306. sed emendatius *Cyriillus* in *Julian.* IV. p. 134. B. *Hippo*, de qua hic sermo est, *Melanippes* forte soror erat, *Euripidi* certe in *Melanippa* memorata, teste *Hygino Poët. Astr.* II. 18. *Musg.*

Ver. 2. *Clem.* et hinc *Barnes*. inter *Inc. χρημαῖος ἢ δὲ ἀντίφωτος ἐκαστοῦ.*

Ex *Melanippa* esse, docuit *Valck.* ad *Phaen.* 506. qui et v. 1. legit *πρῶτα μαντεύσατο*, sed tuetur vulg. *Heath.* et rescribit v. 2. *ἐκαστοῦ.* *Beck.*

xxviii. *Steph. Byzant.* v. *Βοιωτία*. *Boeotus* hic *Melanippae* filius erat. [*Barnes.* in *Inc.*] *Musg.*

In *Schol. Arist. Thesm.* 279. *Suid.* V. *Παρασκευασμένη*, profertur ex *Melanippa* *Σαρκαλίου* (sed legendum cum *Bergl. sephali*) versus hic: Ὀμοῖα γ' ἔχον αἰθρὴς ἑκάστοις Διὶ. Quem tamen *Euripidi* adjudicat *Valck.* D. p. 49. *Beck.*

* *Meleagri* historiam omnes fere *Mythologi* enarrant. Vide *Hygin. Fab. CLXXIV.* *Ovid. Metam. Lib. VIII.* *Apollodor. Lib. I. 8.* et *Homeri* interpretes ad *Iliad.* 7. *Musg.*

1. Hos versus, prologi initium, conservant *Arist. Ranis* 1209. ibique *Scholias.* *Lucianus Sympos. cap. 25.* *Scho-*

Λήδας ὄμαιμον, Θιστίου δὲ παρθένον.
 [Οὐτός] ποτ' ἐκ γῆς πολύμειτρον λαβὼν στάχυν,
 Θύων ἀπαρχάς, οὐκ ἔδυσε [ἐν μέρει]
 Ἀρτίμιδι.

Calydon quidem haec regio, ex adverso terrae Pelopis campos bestios obtinens. Ceneus vero regnat hic in Aetolia, filius Poethaonis, qui Altheam olim uxorem duxit, Leda sororem, Thestil vero filiam. Illic aliquando ex arvis segetem copiosam metens, et primitiis sacra faciens, Dianae cum ceteris non sacrificavit.

- II. Μελίαργε, μελίαν γὰρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.
 III. Κερκίδος ἀοιδοῦ μελίτας. Radix musici stadium.
 IV. Σιδηροβριδὲς ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.
 Dextra arripuit clavum instar ferri gravem.
 V. Τὸ μὲν * * ἐν φῶ· τὸ δὲ κατὰ σκότος, κακόν.
 Hoc quidem in luce. Quod autem in tenebris, malum est.
 VI. Τηλαμῶν δὲ χροσσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι
 Πρέβλημα θηρὸς, βότρυσι δ' ἔσπεψεν κέρα,
 Σαλαμῶνα κοσμῶν πατερίδα τὴν εὐδαίμονα.
 Κύπριδος δὲ μίσση· Ἀρκὰς Ἀταλάντη, κύνας
 Καὶ τόξ' ἔχουσα, πελίκως δὲ δίστομον
 Γένυν· πέπλ' ἀλλακάταιος. οἱ δὲ Θιστίου
 Κούροι τὸ λαὸν ἵχνος ἀνάρβυλοι ποδῶς,
 Τὸν δ' ἐν πεδίλοις ὡς ἐλαφεῖζον γόνυ
 Ἔχουσιν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

Telamon vero in parma [portavit] aquilam auream, hanc feras opponens, pampinis vero caput redimivit, Salaminem, patriam beatam, honestans. Arcas vero Atalanta, Veneri exosa, canes et arcus secum habens; securis autem duplicem aciem vibrabat Anceus. Thestil autem filii, pedis sinistri vestigia nodi, alterum vero calcanti erant, ut genu flexile haberent, qui omnium Aetolorum mos est.

Iliaes in Rhetorica Aristoph. III. 9. et Dem. Phalereus.—V. 6. Aristophanes, perspicuitatis gratia, quippe praecedentes versus non citans, οἰνῆς exhibet, pro quo Oἶνος cum Valckenario V. Cl. restituendum censeo.—V. 7. metri causa supplevi ἐν μέρει, quod simili sensu habet Plutarch. Aemil. Paull. in initio. Musg.

Ver. 1. Barnes ad Fragm. Melanipp. retulit.—V. 4. Henth. vult Παρθένας παῖς, et confert Apollod. I. 7, 11.—V. 7. idem corrigat εἰς ἱθὺς Ἐσθίς, sed Valck. p. 137. supplet παρθένας, aut Διὶς κίερε. Beck.

u. Etymol. M. in Μελίαργε: sine nom. fabulae. Ex Prologo desumptum videtur.

Lusus verborum interpretari non sinit.

Musg.

Ἀγρεύεις corrigit Valck. p. 138. Beck. iii. Aristoph. Ran. 1351. ibique Scholia. Musg.

iv. Aristoph. Ran. 1447. ibique Scholia. Musg.

v. Etymol. M. v. φῶ. Musg. Barnes. supplevit γὰρ. Valck. p. 140. legit: Τὸ μὲν γὰρ ἐν φῶ· τὸ δὲ κατὰ σκότος κακόν. Beck.

vi. Macrob. Saturnal. V. 18. testatur, in Euripidis tragedia, quae Meleager inscribitur, nuncium induci describentem, "quo quisque habitu fuerit ex docibus, qui ad aprem capiendum convenerant; in eo hos" versus esse.—V. 6. eximie emendavit Jo. Schraderus V. Cl. legens: Γένυν ἰσχυρὰ Ἀγασίας. Valckenarius (p. 145.)

S & 3

- VII. Δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ
'Αριθμὸν, ἀλλ' ἅπτεσι, καὶ παρῶς ὅμως.

Homines enim meticulosi in pugna nullius pretii sunt, sed ut maxime praesentes sint, absunt.

- VIII. Ὡς ἥδ' οὐλοῖς δεσπότης χρηστοὺς λαβεῖν,
Καὶ δεσπότησι δούλον εὐμενῇ δόμοις.

Quam jucundum est servis dominos clementes sortiri, et dominis servum familiae amicum.

- IX. Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', ὃ μὴ τύχοι ποτὶ,
Τῶν ἐν πόνοισιν ἡμερευουσῶν αἰεὶ
Βελτίον' ἂν τέκοιμι δώματι τέκνα.
'Εκ γὰρ πατρός καὶ μητρός ἐκποσούμεναι
Σκληρὰς διαίτας, οἱ γόνι βελτίονες.

Quod si in conjugium veniam, quod nunquam, oro, contingat, praestantiores corpore liberos pariam, quam ex, quae semper in ædibus vitam agunt. Nam ex patre et matre duræ vitæ assuetis melior fit proles.

- X. Ἠγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξει τις
Χρηστῶ ποιητὸν λίκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνῇν
'Εσθλοῖν δέ τ' ἀμφοῖν ἐσθλοῖν ἀμφοῖν ἔκγονον.

Putavi ergo, si quis foeti conjugii ignavum copulaverit, progeniem non egregiam fore; sed ex bono utroque parente bonam prolem nascentiam.

- XI. Εἰ περικίδων μὲν ἀνδράσιν μίλοι πόνος,
Γυναιξὶ δ' ὅπλων ἡμπίστοιν ἥδοναί,
'Εκ τῆς ἐπιστήμης γὰρ ἐκπαιτωπότις
Κεῖνοί τ' ἂν οὐδὲν εἴσιν, οὐδ' ἡμῶς ἔτι.

Si textrinae labor viros occuparet, foeminis vero incidere militiæ amor, nec illi, arte sua excussi, ullius pretii essent, nec nos amplius.

- XII. Ἐσθον μένουσαν τὴν γυναῖκα εἶναι χρειαὶν
'Εσθλήν θύραζε δ' ἀξίαν τοῦ μηδεῖός.

Bonam fœminam domi manere oportet; foris versari, quæ nullius pretii est.

pro Γίσσιν γ' praetulerit Γισσῶν, i. e. Γισσῶν.
Muzg.

Ver. 6. Barnes. ἀλλελέναι, et πονος
Παῖτες v. 2. Valck. l. l. legit κέρει. Beck.

vii. Stobæus Tit. VIII. Muzg.

viii. Stobæus Tit. LXXII. Muzg.

ix. Stobæus Tit. LXX. Clem. Alex.

p. 620. Ed. Par. cui ἰσχυρισμὸν, v. 4.

pro ἰσχυρῶ ἰσχυρὸν repositum, debeo. Lo-

quitur, puto, Atalanta, cui unice convenit

illud ἰ μὴ εὐχεσθαι. Unde sequitur, v. 2.

pro εἴσιν, legendum δέμας, et v. 3. εὐ-

μασιν pro δέματι. Muzg.

Ver. 3. Barnes. δέμας δ' et δέμας.

Præter jam ita, ut hic legitur, correxit

Heuth. Valck. p. 143. δέμας proferri, et

paullo ante pro δαί legit vau.—V. 4. Barn.

'Εκ μίσι — Beck.

x. Stobæus Tit. LXXII. Ver. ult. bene

sic emendat Valckenariu V. Cl. Ἐσ-

θλὸν ἢ γ' ἀμφοῖν ἐσθλοῖς δ' εὐτεκνῇν p.

142. Beck.

xi. Stobæus Tit. LXXIII.—Ver. 3. le-

gendum cum Valckenario V. Cl. παρα-

σταστικαίτις.—V. 4. malim ἔσθον, εἰδ' ἡμῶς.

Grotio placet εἶναι. Muzg.

- XIII. Καὶ κτῆμα δ', ὃ τεκοῦσα, κάλλιστον τόδε,
Πλούτου δὲ κρεῖσσον τοῦ μὲν ἀκτῖα πτέρυξ.
Παῖδες δὲ χρηστοί, καὶ δάσῳσι, δάμασι
Καλὸν τὸ δημοσύρισμα, τοῖς τικοῦσί τε
'Ανάθημα βίοντος, κοῦ ποτ' ἐκλείπει δόμονος.

Et hoc quidem peculium, O genitrix, pulcherrimum est, et auro præstantius. Hujus enim velox abire penna est: at nati virtute excellentes, etiamsi moriantur, domui honestus thesaurus sunt, et parentibus vite decus, nunquam perituum.

- XIV. Μόρον δ' ἂν αὐτὰ χρημάτων οὐκ ἂν λάβοις,
Γυναϊότητα, κρείττην καλὸς δὲ τις
Καὶ τῶν ποικῶν σαρμάτων γένοιτο παῖς.

Hæc tantum pretio non compares, animi magnitudinem et virtutem. Puer autem formosus facile ex parentibus deformibus nascitur.

- XV. Τούς ζῶντας εὖ δεῖν κατθανῶν δὲ πᾶς ἀνὴρ
Γῇ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει.

Viventibus benefacito. Qui mortem obiit, umbra tantum et cinis est; nihil erat et ad nihil abiit.

- XVI. Φεῦ· τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὥς τάχα στρέφει θεός.

Eheu! quam cito felicitum statum subvertit Deus.

- XVII. Τερπνὸν τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ἄβυσσος σκότος
Οὐδεὶς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν.
'Εγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλική δομον
'Απέπτυσ' αὐτὸ, κοῦ ποτ' εὐχομαι θανεῖν.

Jucundum mihi lumen vitale. At Orci sub terra caligo, etiam in somnio homini visa, formidolosa est. Ego saltem, quamvis grandæva sim, abominor eam, et nunquam mori opto.

Ver. 3. Barnes. *μῖς* pro γὰρ, et cum Grot. *ἴδω*, quod et Valck. p. 143. placuit, qui etiam *Κῶνα* et *δ'* maluit. Beck.

xii. Stobæus Tit. LXXIV. Musg.

Ver. 2. Barnes. *ἀρετῶν*. Valck. p. 143. vult *ἀρετῶν* *ἀρετῶν*, vel potius *ἀρετῶν* *ἔστιν* *αὐτῶν* *ἀρετῶν*. Beck.

xiii. Stobæus Tit. LXXV. Musg.

Ver. 3. Heath. monet, *δαίμων* stare non posse. Conjicit igitur *ἀπὸ ἐπίου*, vel *αἰετός*. Beck.

xiv. Stobæus Tit. LXXXVII. Musg.

Ver. 3. Barnes. *Κῶ* in *κατὰ*. Beck.

xv. Stobæus Tit. XCIII. sed emendatus Tit. CXXII. Musg.

Versus, ut hic scripti sunt, et ut legi voluit Valck. p. 144. mutato tantum verbo *ἴδω* in *δαίμων*, Barnes. retulit inter fragm. Pirithoi, sed hoc loco habet: T. ζ. *εἰ δὲ* *αὐτῶν* *ἀρετῶν*. Γ. *α. ε.*, *εἰ* *μὲν* *εἰς* *ἀρετῶν* *δαίμων*. Beck.

xvi. Stobæus Tit. CV. Musg.

xvii. Stobæus Tit. CXX.—V. 2. Sic corrigere tentabam: Οἷον εἰς *ἐκείνους* *ἀρετῶν* *ἀρετῶν* *μολῶν*.—V. 3. Haud dubie legendum cum Valckenario *καταστῆ* *ἐκείνους*. Musg.

V. 2. Grotius ita edidit: Οἷον εἰς *ἐκείνους* *ἀρετῶν* *μολῶν*. Barn. *αὖ* in *ἀφ'* mutavit. In cod. Stob. Paris. legitur: *ἀρετῶν* *ε. φ. μ.* *εἰ* *δὲ* *γῆν* *ἔστιν* *αὐτῶν* *ἀρετῶν* *μολῶν*. Hinc Valck. p. 140. legit ita:

'Ἡδὲ γὰρ εἰ *γῆν* *μολῶν* *εἰ* *δὲ* *γῆν* *ἐκείνους* *ἀρετῶν* *μολῶν*.

Pro *ἐκείνους* etiam *ἀφ'* scribi posse monet. Idem putat, hos quatuor versus secutum esse illum, qui apud Musg. fr. Inc. not. 79. *φύγει*, &c. et post hunc lectum esse illum, qui supra fr. 5.

V. 2. Jacobs. p. 16. s. tractat: "In

- XVIII. Εἰς ἀνδροφρώτας ἡδονὰς ἀφίξεται
 Κάκηνα Τυδεὺς γένουσι Μελανίππου σπάσας.
 In humani cibi cupidinem veniet Tydeus, caput Melanippi maxillis
 lacerans.
- XIX. Ὁρᾷς σύ νυν δὴ μ' ὡς ἐπρεῖννας, τύχη.
 Vides nunc, fortuna, quam me misem reddidisti.
- XX. Καθυσίωσε. Immolavit.
- XXI. Ἀντήλαιο Διοί. Dii orientem spectantes.
- XXII. Ἡ γὰρ Κύπρις πίφυκε σκότῃ φίλῃ,
 Τὸ φῶς δ' ἀνάγκῃ προστίθῃσι σωφρονεῖν.
 Venus enim tenebris amica est. At lux castitatem necessariam facit.
- XXIII. ὦ Ζεῦ, γίνοντο καταβαλεῖν τὰν σὺν ἐμῷ.
 O Jupiter, aprum me deicere concede.

CEDIPUS. *

- I. Πᾶσα γὰρ δούλῃ πίφυκεν ἀνδρὸς ἢ σώφρων γυνή,
 Ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ τὸν ξυνοῖδ' ὑπερφρονεῖ.
 Omnis enim casta matrona serva est viri; improba autem prae stultitia
 conjugem contemnit.
- II. * * * πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς
 Κακίῳν ἄλοχος, καὶ ὁ κάκιστος
 Γῆμῃ τῇ εὐδοκιμοῦσαν.
 Omnis enim mulier viro pejor, licet pessimus ducat fama praestantem.

desperatis rebus, inquit, desperata medicina opus est. Non omnino tamen a vulgaris litteris correctio nostra abhorret:

Ἰσοκλὲς δὲ τὸ γ' ἂν εἰδὼν ἀνδρὸς καλῶν.

Nemo hominum, modo sanus sit, Orcum subire velit." Idem V. D. probat Valckenarii emendationem versus 3. Sed non video, quomodo Valckenarii ἔμει cum ipsius emendatione stare possit. Beck.

XVIII. Schol. Pindari ad Nem. X. 12. habet ἀνδροφρώτας, et v. 2. Κάκηνα Πιερνίδι.

Musg.
 Ver. 1. Barnes. ἀνδροφρώτας. Valck. p. 142. vult ἀνδροφρώτας.—V. 2. Grot. et Barnes. εἰσὶν pro εἰδῶν. Salmas. ad ar. Diosd. II. p. 157. et Heath. malunt Κάκηνα κατὰ γ.—Beck.

XIX. Suidas v. Νῦν ἰδ' sec. MS. Leidens. Ed. Vet. εἶχεν. Prae utroque malim; ὡς ἰσχυρῶς εἶχεν. Musg.

Edd. vet. γ' pro μ'. Beck.

XX. Hesychius in voce. Musg.

XXI. Hesychius v. Ἀντήλαιο. Musg.

XXII. Stobaeus Tit. LXIV. Musg. Log. v. εἰσὶν. Por.

XXIII. Hermogenes p. 564. Scholiastes in Aristot. Rhetor. III. 9. Aristides cap. xxi. εὐδοκίαν. Musg.
 Hoc fragm. ad Meleagrum Eurip. retulit Valck. D. p. 145. Beck.

* Unum est, quod de hujus dramatis oeconomia novimus, (Cedipum utique non a seipso, sed a Laii famulis, excoccatum fuisse. Vid. Schol. in Phœnix. v. 68. Musg. i. Stobaeus Tit. LXIX. Clem. Alex. p. 499. Ed. Par. Musg.

ii. Stobaeus Tit. LXXIII. Clem. Alex. p. 499. Ed. Par. Musg.

Primus fr. versus apud Stob. deest. Beck.

III. Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρεῖσαντες πίδαϋ

Ἐξορματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.

Nos autem Polybi filium humo affigentes, excruciamus et pupillas eruimus.

IV. Εἰμαρμένον δὲ τῶν κακῶν βουλευμάτων

Κακὰς ἀμοιβὰς ἔστι καρποῦσθαι βροτοὺς.

Fatale est, ut scelestorum consiliorum malas mercedes accipiant homines.

V. Οὔτοι νόμισμα λευκὸς ἀργυρὸς μόνον

Καὶ χρυσὸς ἔστιν· ἀλλὰ καὶ εὐτὴ βροτοῖς

Νόμισμα κῆται πᾶσιν, ἢ χρῆσθαι χρυῶν.

Non candidum dumtaxat argentum et aurum pro pecunia habendum est ; sed et virtus hominibus pecunie loco est, qua uti oportet.

VI. Πότερα γινέσθαι δεῖτα χρησιμώτερον

Συνεῖν ἀτόλμων, ἢ θρασύν τε καὶ μαθῆ.

Τὸ μὲν γὰρ αὐτοῖν σκαιόν, ἀλλ' ἀμύνεται.

Τὸ δ' ἡσυχαῖον ἔργον· ἐν δ' ἀμφοῖν νόσος.

Utrum melius est homini, prudentem esse sine fortitudine, an strenuum et consilii inopem. Alterum horum temerarium, sed se tuetur : at placidum illud ignavum : neutrum igitur sine malo.

VII. Φθόνος δ' ὁ πολλῶν φρένα διαφθείραν βροτῶν,

Ἀπάλλει· αὐτὸν καὶ μετ' συνδιώλεσεν.

Invidia, quæ mentem multis perversit, illum exitio quoque una dedit.

VIII. Νούν χρεὶ Διᾶσθ'· οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας

Ὀφίλος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ.

Mentem intueri oportet. Nihil juvat pulchritudo, cum quis pulchrum non habet animum.

IX. Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τίκται καὶ γυνή·

Ἰσθι γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν εἶναι λέγω,

Τίκται δ' ἀμαρτίαν καὶ πάτρας καὶ χρημάτων

Ἀλόχου τε κιδνή· ὡς μόνον τῶν χρημάτων

Ἦ κρείσσον ἔστι τάνδρῃ, σώφρον' αἶς λάβῃ.

Tyrannidis instar viro liberi et uxor est. Aio enim, non minorem esse calamitatem, uxore pia et liberis destituta, quam patria et fortuna. Quippe unum hoc bonum reliquis omnibus excellit, si quis castam uxorem sortiatur.

III. Schol. in Phœniss. 59. *Muz.*Ex eodem Schol. Phœniss. loco quatuor versus huc retulit Barnes, quos Valck. p. 612. docet esse verba Scholiastæ. *Beck.*IV. Stobæus Eclog. Phys. Tit. VII. vid. Grotium in Excerptis. Apostol. II. 4. Plut. Op. Mor. p. 40. Ed. Steph. *Muz.*V. Stobæus Tit. I. Clem. Alex. Sophocli tribuit, p. 484. Ed. Par. *Muz.* Barnes. καὶ ἀργὸν. Heath. maluit χρυσόν, præeunte Clem. Alex. p. 574. *Font. Beck.*VI. Stobæus Tit. VII.—V. 4. Legendum ἀργόν. *Muz.*VII. Stobæus Tit. XXXVIII. *Muz.*VIII. Stobæus Tit. LXVI. *Muz.*

- X. Ἄλλων δὲ πάντων δυσμαχάτατον γυνή.
 Aliorum vero omnium maxime indomitum est mulier.
- XI. Πολλὰς γ' ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις
 Ἐδωκεν ἡμῖν, μεταβολὰς τε τῆς τύχης.
 Multas vite conversiones numen nobis præbet, et fortunæ mutationes.
- XII. Ἄλλ' ἡμῖρα τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
 Sed vita multas vicissitudines habet.
- XIII. Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὐτοῦ τύχας
 Εἰς πάντας ἀμαθῆς· τὸ δ' ἐπικρύπτεισθαι σοφόν.
 Hominem vero proprias labea palam omnibus facere, inconsultum est;
 celare autem, sapiens.
- XIV. Ἐκ τῶν αἰλπτων ἡ χάρις μείζων βροτοῖς
 Φανεῖσα, μᾶλλον ἢ τὸ προσδοκώμενον
 [Τίπτει.]
 Laetitia insperata, major hominibus apparens, plus delectat, quam quod
 expectatum venit.
- XV. Ἐνὸς δ' ἔρωτος ὄντος οὐ μὴ ἥδονῃ.
 Οἱ μὲν κακῶν ἐρῶσιν, οἱ δὲ τῶν καλῶν.
 Ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετὴν τ' ἄγων ἔρωτος
 Ζηλωτὸς ἀνδρώποισιν, ὧν εἶναι ἔγωγ.
 Amor etsi unus sit, non una est voluptas. Alii mala diligunt, alii
 honesta. At amor, qui ad castitatem et virtutem ducit, optabilis est
 mortalibus, quorum ipse semper unus sim.
- XVI. Οὐρὰν ὑπὲρ πλοῦσ' ὑπὸ λιοντόπουον βάσαι
 Ἐκαθίζετ'.
 Sedebat caudam sub pedes leoninos subducens.
- XVII. Τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷ ὅση θεός;
 Ἦν οὐδ' ἂν εἴποις, οὐδέ μετρήσεις ἂν,
 Olim comam post ἡἶλλας erat positum, quod correxit jam Heath, qui nihil sup-
 pleti vult, sed accipit, quasi sit μαῖζων ἐρεῖ.
 Beck.

ix. Stobæus Tit. LXVII.—V. 4. et 5.
 Legendum forte *μῖαν τῶν χρημάτων* Ké-
 τισιν. *Musg.*

Ver. ult. Heath. mavult: Καὶ κρύπτει
 — verit sic: "Parem enim homini cala-
 mitatem esse dico, si ex una parte liberis,
 et patria, et facultatibus privetur, et si ex
 altera usorem bene merentem amittat.
 Nam opibus solis etiam pluri hæc est
 homini, modo proba ei contingat." Beck.

x. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

xi. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

xii. Stobæus ibid. *Musg.*

xiii. Stobæus Tit. CX. *Musg.*

xiv. Stobæus Tit. CXII. Verbum ex
 conjectura supplēvi. *Musg.*

Olim comam post ἡἶλλας erat positum,
 quod correxit jam Heath, qui nihil sup-
 pleti vult, sed accipit, quasi sit μαῖζων ἐρεῖ.
 Beck.

xv. Stobæus Eclog. Phys. Tit. XII.
 Æschines contra Timarchum. Herma-
 genes de Gravitate Orat. *Musg.*

xvi. Erotian. v. ὁπύλλου. Ælian. Hist.
 Anim. XII. 7. Athenæus, p. 701.

Musg.
 Apud Schol. Eurip. Phœn. p. 790.

Valck. est Οὐρὰν ἔ et Ἐκαθίζετο. ÆL
 Οὐρὰν ἔ ὁπύλλου (at in marg. ὁπύλλου)
 Καθίζετο. Athenæus ὁπύλλου. Valck.

D. p. 195. conjicit ὁπύλλου. Beck.

xvii. Stobæus Eclog. Phys. Tit. XII.

"Ὅση πίψκε κἀφ' ὅσον διέρχεται.
 Αὐτὴ τρέφει σὲ κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς·
 Τεκμήρειν δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθης,
 Ἐγὼ δὲ δεῖξω τὸ σῆνος τὸ τῆς Διοῦ.
 Ἐξᾶ μὲν ὁμῆρου γαῖ', ὅτ' ἂν ξηρὸν πίδα
 Ἀκαρπας αἰχμᾷ νοτίδος ἐνδεῶς ἔχη.
 Ἐξᾶ δ' ὁ σιμῶς οὐρανὸς πληρούμενος
 Ὀμῆρου πσιῶν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
 Ὅταν δὲ συμμυχθῇτον εἰς ταυτὸν δύο,
 Τίττουσιν ἡμῶν πάντα, κἀκτρέφουσ' ἅμα,
 Ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

10

Non vides, quantum nomen sit Venus? Quam neque dicas unquam, neque cogites, quanta sis, et quam longinqua attingat. Illa nutrit me et te, et omnes mortales. Cujus rei indicium non censione tantum audies, sed re ipsa deo potentiam tibi ostendam. Amat imbrem terra, quoties humus arida prae siccitate sterilis humoris eget. Sed et colum venerabile, imbribus repletum, amat instinctu Veneris in terram decidere. Quum autem haec duo una miscentur, pariunt simulque educant ea omnia, quorum ope genus humanum vivit vigetque.

CENEUS. *

1. Ὡ γῆς πατρίδας χαῖρε φίλτατον πίδα
 Καλυδῶνος, ἐνδὲν αἵμα συγγενὲς φυγαῖν
 Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνείας, πατὴρ δ' ἐμὸς,
 Ὡαχσεν Ἀργος, παῖδα δ' Ἀδράστου λαβὼν
 Συνῆψε γίναιν.

Salve, O terrae paternae Calydonis solum dilectissimum, unde ob eandem cognatam exulans Tydeus, Cenei filius, meus autem pater, Argos incoluit, et filiam Adrastrae matrimonio ducens, genera conjunxit.

Athenaeus, p. 599. s. Plut. Op. Mor. p. 787. et 1347. Ed. Steph. M. Antoninus, Lib. X. 21. Aristot. Eth. Nicom. IX. 1. Eth. Magn. II. 11. bis Eth. Eudem. VIII. 1. Fulvius Ursinus, MSS. ut credibile est, auctore, ex Œdipode citat in Virg. collat. cum Graeco, p. 135. Alioqui, cum Stobaeus Fragmentum, quod proxime apud eum his versibus subiectum est, ad Œdipum referat, hos certe versus ex quavis potius fabula, quam ex Œdipo, desumptos suspiceris. *Musag.*

Partem fragm. habet etiam Eustath. in Iliad. ζ. p. 967. 6. Barnes. retulit inter Inc. v. 15. ss.—V. 2. Barnes. ἄλλ' αἰὲν ἄ—mox αἰὲν resituit Heath. pro vulg. αἰὲν.—V. 7. Valck. D. p. 51. scribit *ζῆας*, et mox cum Barnes. *ἰχθυ*.—V. 10. et 11. Idem *ic* legit, et contulit, p. 57.

simillimos versus ex Æschyli Danaidd.—V. 12. Eustath. pro *Τιανεύου* dat *φύοντα*, et v. 13. Δ' ἄ pro *ἰνα*.

Quae apud Barnes. sequitur fabula Oileus, non Euripidis est. Scripsit eo nomine tragediam Sophocles, e qua alterum fragm. depromptum est; prius pertinet ad Syleum. *Beck.*

* Argumentum Fabulae enarrat Scholiastes Aristophanis ad Acharn. v. 417. Erat autem huiusmodi. Ceneus, post filii Tydei mortem, ab Agrii fratris filii regno privatus est; quos deinde Diomedes, Tydei filius, interficiens, avum Ceneum pristinae dignitati restituit.

1. Scholiastes Aristot. in Rhetor. III. 16. Prologi initium est. Loquitur Diomedes. *Musag.*

- II. ΔΙΟ. Σὺ δ' ὦδ' ἔρμος συμμάχων ἀπόλλυσαι;
ΟΙΝ. Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες, κακοί.

Dio. Tu autem adiutoribus adeo destitutus peris? *En.* Alii enim vivere desiderunt: Qui autem supersunt, ignavi sunt.

- III. Ἐγὼ δὲ πατὴρ αἴμ' ἐτιμωρησάμην
Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων.

Ego autem patris eadem ultus sum, cum mortuorum adolescentibus.

- IV. Ἄλλ' ἄλλος ἄλλοις μάλλον ἥδεται τρέποις.

Alius aliis moribus delectatur.

- V. * * τὰς βροτῶν

Γνώμης σκοτίζων, ὥσπερ Μαγνήτης λίθος,
Τὴν δόξαν ἔλπει, καὶ μιδίστησιν πάλιν.

Hominum iudicia offuscans, velut lapis Magneticus, opinionem ad se trahit, iteramque avertit.

- VI. Ὡς οὐδὲν ἀνδρὶ πιστὸν ἄλλο, πλὴν τέκνων
Κέρδους δ' ἕκατι καὶ τὸ συγγινὸς νοσεῖ.

Nihil utique, nisi liberi, homini fidem praestat. Propter lucrum vero etiam cognati peccant.

- VII. Σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
Τεῖρπνόν τὸ κλαῦσαι κατόδυρασθαι τύχας.

Otium quidem nullum est: miseris tamen jucundum est enarrare iterum et lugere mala.

- VIII. Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασιν
Κάρα γέροντος· τὸν βαλόντα δὲ στίφιν
Ἐγὼ τιτάγμην ἄδιστα κοττάβων διδοῦς.

Frequentibus autem vini jactibus caput senis impetebant. *Ego* autem jussum erant coronare eum, qui scopum teligisset, praemia cottaborum dispensans.

- IX. Ὅταν κακοὶ πράξωσιν, ὧ ἕϊνοι, καλῶς,

ii. Aristoph. Ran. v. 72. ibique Scholiastes. *Musg.*

iii. Erotian. v. *επιμνηστικαί*. Loquitur Diomedes. *Musg.*

iv. Clem. Alex. p. 619. Ed. Par.

Musg.

v. Suidas v. *ἡμέλιος*, apud quem veteres quidam critici perverse hoc versus interpretati videntur. Magnetem enim intelligi ex ultimo versu clare liquet. *σκοτίζων*, quod ex conjectura hic dedi pro *εκεῖθεν*, in *εκεῖθεν* primum transiisse videtur, deinde *εκεῖθεν*. *Musg.*

Ver. 2. Grotius pro *εκεῖθεν* dedit *εκεῖθεν*. Heath. manu *εκεῖθεν* γὰρ, qui etiam docet, magnetem lapidem, qui fer-

rum attrahit, intelligi, contra Salmas. ad Solin. p. 776. *Beck.*

vi. Stobaeus Tit. LXXV. *Musg.*

vii. Stobaeus Tit. CXIV. Galen. de Hippocrat. et Platon. Lib. IV. cujus locutionem sequor. Ceneum loqui puto.

Musg.

Ver. 2. Stob. Tit. *τὴν λίθου ἐπιμνηστικῆς*, unde Valck. D. p. 197. collato Galeni loco, legit: *τὴν λίθου ἐπιμνηστικῆς τύχας*. *Beck.*

viii. Athenaeus, p. 666. qui locus de Cottabo videndus, quem tamen clarius explicent Nonnus Dionys. Lib. XXXIII. —V. 3. lego *αποτάβων*. Loqui videtur Enei famulus. *Musg.*

"Αγαν κρατοῦντες, κ' οὐ νομίζοντες, δίκη
Δάσιν, ἰδρασαν πάντ' ἐφύντες ἡδονῇ.

Quum improbi, O hospites, prospere agunt, magnam potentiam adepti,
neque penas luctu sperantes, quidvis faciunt, libidini obsequentes.

- X. Σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις.

Alentem hunc alia.

- XI. Ὀχλὸς εὖ, δοκῶν δὲ κοιρανούς στυγῶν.

Minime quidem importunus, sed dominis malevolus habitus.

CENOMAUUS. *

- I. Ὁ πλείστα πρέσων πλείστ' ἀμαρτάνει βροτῶν.

Quo quis plus negotiū habet, eo plus peccat.

- II. Ἀμνηστὴν δ' ἔγωγε, κ' οὐκ ἔχω μαριεῖν,
Εἴτ' οὖν ἄμεινός ἐστι γήγνησθαι τέκνα
Θνητοῖσιν, εἴτ' ἄπαιδα καρποῦσθαι βίον.
Ὁρῶ γάρ, οἷς μὲν οὐκ ἔφυσαν, ἀδελφούς
Ὅσοις δ' εἰσιν, οὐδὲν εὐτυχιστίους.

Καὶ γὰρ κακοὶ γεγάτες ἐχθίστη νόσος,
Κἂν αὖ γένωνται σώφρονες, κακὸν μέγα.
Λυποῦσι τὸν φέσαντα, μὴ πᾶσι τί.

Dubius hæc equidem, neque certo intrinsece possum, an melius sit,
liberos mortalibus nasci, an sine liberis vita frui. Video enim, quibus
nulli sunt, miseros, quibus autem contingere, nihilo feliciores. Nam
si improbi evadunt, latus teterrima est. Contra si honesti fuerint,
magnum inde malum sequitur. Patrem enim sollicitum habent, ne
quid illis accidat.

- III. Ἐστὶ πάντων πρῶτον εἰδῖναι τοῦτ',
Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλινχότως.
Καὶ οὗτος ἀπὴρ ἀειστος, αἶ τι συμφοραὶ
Ἦττον δάκνουσιν ἄλλα ταῦτα γὰρ λέγειν
Ἐπιστάμεσθαι, δεῶν δ' ἀμνηστῶς ἔχει.

A. Adhuc omnium prastantissimum est, adhuc unum hoc laudatur, ac-
cidentia ferre patienter? B. Sane quidem: Huiusmodi vir omnium

Ver. 2. Barnes. βάλοντα, quod etsi
ferri potest, tamen Heath. mutavit in βα-
λόντα. — V. 3. Barnes. εἰσαβῶν. Beck.

ix. Stobæus Tit. CVL. Et hæc famu-
lum Cenci, cum Diomedæ et comitibus
ejus colloquentem, dicere puto. Musg.

x. Philostrat. Heroic. p. 635. Ed.
Morell. citans, an alludens, non disserim.
Sermo est de famulo Cenci. Musg.

xi. Aristoph. Acharn. 471. Scholiastes

ait, ex Cenci συνεπλήρωσαι δέρας. Ex
conjectura dedi ἄ pro με. Musg.

Heath. auctoritate Schol. inter fragm.
Telephi retulit ita scriptum: — ἄλλα
ἔστιμι, καὶ γὰρ εἰμ' ἔγωγ' Ὀχλὸς ἐστίν, οὐ δε-
κνῶν με αὐτ. γ. Beck.

* De dramatis æconomia nihil docent
Veteres. Historia nota est. Musg.

Vid. Hygin. Fab. 84. Beck.

i. Stobæus Tit. LVIII. Musg.

optimus, et mala minus tum mordent. Verum hæc dicere quidem novimus, re præstare non possumus.

- IV. "Οστις δὲ Διτηῶν βούλεται δυσάνυμον
Εἰς γῆρας ἐλθεῖν, οὐ λογιζέται καλῶς·
Μακρὸς γὰρ αἰὼν μυρίους τίκτει πόνους.

Quicumque autem mortalium innocebat senectutem attingere cupit, male sibi consulit. Longævitas enim innumera mala adfert.

- V. 'Αλλ' ἔστι γὰρ δὴ καὶ κακοῖσιν ἥδονῃ
Θηταῖς, ὀδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιρροαί.
'Αλγηδόνας δὲ ταῦτα κουφίζει φρενῶν,
Καὶ καρδίας ἔλυσε τοὺς ἀγαν πόνους.

Verum in rebus adversis dulce quiddam est hominibus lamenta et lacrymarum effusio. Dolori utique levamen adferunt, et cordis nimium mororem solvunt.

- VI. Τεκμαιρόμεσθι τοῖς παροῦσι τάφανῃ.
Ex rebus cognitis incerta colligimus.

PALAMEDES. *

- I. Στρατηλάται δ' ἂν μυρίοι γινώμεσθαι.
Σοφὸς δ' ἂν εἰς τις, ἢ δὴ, ἢ μακρῷ χρόνῳ.

Imperatores facile multi existamus, at sapientes unus et alter in longo ævo.

- II. Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀφθαλμοῖς μόνος
"Αἶψα καὶ φανούντα· συλλαβὰς τιθεῖς
'Εξέυρον ἀνδράποισι γράμματ' εἰδέναι,
"Ὡστ' οὐ παρόντα ποτῖας ὑπὲρ πλάκας
Τάκεν κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς
Παισὶν τ' ἀποθήσκοντα χερμάτων μέτρον
Γράφοντα λίπειν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.

12. Stobæus Tit. LXXVI. v. ult. lego
Αναπῶν γὰρ. *Musg.*

13. Stobæus Tit. XCIX. Auctorem
sic scripsisse conjiciebam:

A. 'Εἰ ἔστι πόσις πῶτος, ἢ τ' ἀλὲν ἔτι,
Φίλοι τὰ συμπίπτοντα μὴ παλινάγουσι;

B. Ναὶ
Ὅστις τ' ἀπὸς ἄρσενος —

Musg.

Barnes. v. 1. 'Εἰ π. τινος πρ. αἰ. quod
cum metrilæges violat, Heath. malebat —
οὐτος — V. 3. Barnes. Ὅστις τ' ἀπὸς —
Heath. conjicit 'Εἰ τινος π' ἀπὸς. *Beck.*
14. Stobæus Tit. CXVII. *Musg.*

v. Stobæus Tit. CXXIII. *Musg.*
15. Clem. Alex. p. 625. Ed. Par.

Musg.
* Ad hanc fabulam alludit Aristophanes Ran. 842. Theophr. 777. *Musg.*
Historia Palamedis est apud Schol. Eurip. Orest. 426. Tzet. ad Lycoph. p. 68. et 168. Hygin. f. 105. et Philostratum in Heroic. quos Barn. laudavit. Fabula hæc edita est Olymp. 91. a. 1. v. Valck. D. p. 190.

Euripides ἰς Παλαμήδην et ἰς Φωκίαν laudatur in Scholiis Hom. Marciensis. Vid. Villota. Anecd. Græc. p. 185. *Beck.*
1. Stobæus Tit. LIV. Loquitur, puto, Agamemnon. *Musg.*

"Α δ' εἰς ἔρον πίπτουσιν ἀνδράποισ κακὰ
Δίλτος διαιρεῖ, κ' οὐκ ἰᾷ ψευδῇ λόγιον.

Oblivioni antidota solus ipse perficiens, muta et vocalia; et syllabas ostendens literarum scientiam hominibus monstravi; ita ut in transmarina terra pulchre sciret quivis, quæ domi agerentur, etiam non præsens; et moriens filiis scriptam relinquat suam cuiusque divitiarum partem, idque ita se habere accipiens sciat; quæ autem inter homines disceptantur, facile tabulæ decernunt, neque mendaciis locum relinquunt.

- III. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι πᾶσιν αἰ τύχῃ
Μορφήν ἔχρουσι· συντρέχει δ' εἰς χρέματα
Τούτου δὴ πάντες· οἱ τε μουσικῆς φίλοι,
"Οσοι τε χερὲς ζῶσι, χρεμάτων ὕπαι
Μοχθοῦσιν. ὅς δ' αἰ πλῆστος ἔχῃ, σοφώτατος.

Agamemnon, nemini mortalium sua sors satisfacit; et unusquisque quoad pecuniam cum hocce (l. e. Palamede) commentâ. Quique musicæ studiosi, quique ab ea semoti vivunt, pecuniæ causa laborant; qui autem plurimum possidet, sapientissimus.

- IV. Κώπην χρυσόκολλον.

Auro vinctum manubrium.

- V. Οὐ σὺν Διονύσῳ
Κώμῃν ὅς αὖν Ἴδαν·
Τίρεται σὺν μητρὶ φίλῃ
Τυμπάνων ἰάκχοις.

Non cum Baccho comessationum [pariceps ero,] qui in Ida matri comes oblectat se tympanorum strepitu.

- VI. Διεκωδώνισι. Tentavit.

- VII. Ἐκάνειτ', ἐκάνειτε
Τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοί,

n. Stobæus Tit. LXXXI. Loquitur Palamedes. *Mug.*

Ver. 2. Heath. mavult: Ἄφρων καὶ φρονίτην ἐλλογῶς τι θεῖν.—V. 7. Barn. Γερόφρατα.—V. 8. Heath. legit κακῶν, quod ad ἔρον referatur. *Beck.*

III. Stobæus Tit. XCI.—V. 2. Lego Μορφήν cum Grotio, deinde mox: συντρέχειν δ' εἰς χρέματα τῇ εὐθείᾳ τῆς τοι. Ex Ulyssis oratione, Palamedem criminantis, desumptum puto. *Mug.*

Ver. 1. Grot. et hinc Barn. — κακῶν καὶ φρόνων, et v. 3. pro εὐθείᾳ δὲ εὐθείᾳ dedit Παῖνος Ἰσωνος.—Conn. Gen. ad marg. Stob. adnotavit varias lecti. has: V. 1. χρέματα pro αἰ τύχῃ.—V. 2. ἰς εὐθείᾳ pro χρέματα.—V. 3. εὐθείᾳ pro εὐθείᾳ. Hinc Heath. lectionem veram esse iudicat hanc: Ἀγ., α. εὐθείᾳ χρέματα Μορφήν ἔχ.

συντρ. F εἰς τὴν εὐθείᾳ τῶν τοι ἰσωνος.—*Agamemnon*, hominibus cunctis formam suam probant opes; in hac nova re celebranda concurrunt horum ἰσωνος.—V. ult. Heath. mavult: Ὅς F αὖ—atque sic Barn. in Add. Pref. *Beck.*

IV. Pollux X. 145. *Mug.*

Hoc fr. cum n. vi. conjunxit Barnes.

Beck.

v. Strabo, p. 470. Ed. Par. *Mug.*

Paulo aliter disposuit Barnes qui etiam legit: Ὅς αὖ ἰ. quod jam Heath. correxit. *Beck.*

vi. Harpocration in voce. *Mug.*

vii. Tzetzes in Lycophron. 384. Philostrat. p. 718. Ed. Morell. Diog. Laërtius in Socrate, sect. 44. Auctor Argum. in Isocratis Busiridem. *Mug.*

Grotius hos versus in iambos duo rede-

Τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσιν
Ἀηδόνα Μουσᾶν.

Trucidastis, trucidastis doctissimam, O Danaï, nemini molestam Musarum lusciniā.

VIII. Αἶας πάλαι θή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων,
Σχολή μ' ἀπεῖργε.

Ajax, cum te jamdiu interrogare cupiverim, otium non erat.

IX. Εἰς τοὶ δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
Κρατεῖ, τὸ θῆον τὴν δίκην τε συλλαβῶν.

Unus profecto justus innumeris injustis superior evadit, deo et justitia adjutus.

PELEUS. *

I. Ἰὼ πύλαισιν ἦτις ἐν δόμοις.

II. Κῶντε, Μοῖραι, Διὸς αἶ τε παρὰ θρόνον ἀγχύματα
θεῶν ἐζόμεναι.

Audite, O Parcae, quæ Jovis solio proxime Deorum assidentes.

III. Οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος,
Οὐ δάμα γαίης κλισιτὼν, ἵνα τὴν φύσιν
Ὅ δυσγενὴς κρύψας ἂν εἴη σοφός.

Nulla tanta inter homines caligo est, nec antrum terræ clausum, ubi aliquis indolem suam absconderit, etiam sapiens fuerit.

git, quod ipse Barnes, etsi secutus Grotium tres iambos, additis verbis, de quibus postea, fecit, improbat. Heath. vult ita scribi: Ἐκάντ', ἐκάντι τὰς Πάτρ. δ. δ. τὰς εἰδή' ἀλγ. Ἀλ. μανῶν, idemque putat, auctorem argum. Isocrat. Busdr. qui hæc tradit Euripidem in Palamede dixisse: Ἐκάντι, ἐκάντι, τῶν Ἑλλάνων εἰς ἔργον, mentem potius, quam verba poetæ, retulisse — Valck. vero ad Phœn. p. 112. novum addit versum hunc: τῶν Ἑλλάνων εἰς ἔργον, vel hos duo: Ἐκάντ', ἐκάντι τῶν Ἑλλάνων εἰς ἔργον. Idem paullo ante corrigit, εἰδή' ἀλγ. Cæterum spectatores, his verbis, quibus Socratis supplicium petebatur, auditis, flevisse leguntur, v. Valck. D. p. 190. s. Beck.

viii. Valckenaar, ad Phœniss. 292. ex MSS. Eustathius in Iliad. β. p. 179. Ed. Bas. Musg.

In Schol. est Σχολῶ, et pro Αἶας erat Αἰῶν. Beck.

ix. Stobæus Tit. IX. secundum MSS. Leidens. [Barnes, inser Inc.]

Habet porro Aristophanes Ram. 1491. et seq. nonnulla, ex hoc dramate, ut videtur, desumpta, sed quæ difficile foret a comici verbis discernere. Musg.

Septem versus inde velut Euripideos huc retulit Barnes, sed perperam, judice etiam Heath. In duobus illorum εὐδόμεν δ. legendum pro vulg. εὐδόμεν δ. cum Dawesio. Beck.

* Exulem in hoc dramate exhibitum fuisse Peleu, ex Horatio colligere licet, de Arte Poët. 96. Causa exsilii quæ fuerit, quidque Peleo deinde acciderit, docebit Apollodorus Lib. III. c. 12.

i. Schol. Aristophanis in Nubes 1153.

Heath. emendat: Ἰω, Ἰω, σ. εἰ τι εἰ εἰ. λ.

Beck.

ii. Stobæus Eclog. Phys. Tit. IX.

Musg.

Θεῶν Grot. omisit. Heath. ita metrum constituit: Κῶντε θεῶν, μ. Διὸς, αἶ τε π. θ. ἀγχύματα (sic etiam Grot. dedit) Θεῶν ἱζέμ. Beck.

iii. Stobæus Tit. X.C.—V. 3. Bene sic emendat Grotius: Ὅ δὲ θεογενεὶς ἀνθρώποις, ἀπὸ τῆς σοφίας. Musg.

Ver. 3. Grotii conjecturam, ut solet, recepit Barnes. Ea displicuit Heathio, qui putabat, δ. adesse debere, et emendabat: Ὅ λ. ἀνθρώποις δ. εἰ κ' εἴη σ. Beck.

- IV. Τὸν δλοῶν οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς,
 "Ὅν γ' ἐξαλείφω ῥᾶον, ἢ γράφω, Διός.
 Opulentiam hominum pro nihilo habeo, quam delet facilius Deus, quam
 pingit.
- V. Τὸ γῆρας, ὦ παῖ, τῶν νεώτερον φρονῶν
 Σοφώτερον πέφυκε κάσφαλίστερον,
 Ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
 Senectus, O fili, sapientias aliquid tutiusque est, quam juniorum consilia,
 et experientia incitius potior.

PELIADES. *

- I. Μῆδεia, πρὸς μὲν δάμασιν τυραννικοῖς.
 Medea, ad ades quidem regias.
- II. Τί χρεῖμα δράσας; φράζε μοι σαφίστερον.
 Quo facto? Dic mihi apertius.
- III. Οὐκ ἔστι τὰ τῶν Διῶν ἀδικ' ἐν ἀνθρώποισι δὲ
 Κακοῖς νοσούντα σύγχρυσιν πολλὴν ἔχει.
 Dii non sunt iniusti, sed quae arguantur ab hominibus improbis depravata
 magnam confusionem pariunt.
- IV. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.
 Ne contra stimulos dominis calcitres.
- V. Τὸ δ' ἔσχατον δὴ τοῦτο θαυμαστόν βροτοῖς
 Τυραννίς· οὐχ εὖροις αἶν ἀθλιώτερον.
 Φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεῖον,
 Πρώτος φόβος πρόσιστι, μὴ δράσῃς τι.
 Quod vero supremum est, et mortalibus mirabile videtur, regnum; nihil
 invenias infelicius. Quum enim expedit tyranno amicos vastare et
 occidere, maximum periculum est, ne hi facinus aliquod edant.
- VI. Αἰνῶ διδάξαι δ', ὦ τέκνον, σὲ βούλομαι,
 "Ὅταν μὲν ᾗς παῖς, μὴ πλὴον παιδὸς φρονεῖν·
 Ἐν παρθένοις δὲ παρθένου τρόπους ἔχειν.
 "Ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πίσης,
 Τὰ δ' ἄλλ' ἀφίναί μ' μηχανήματ' ἀνδράσιν.
 Laudo: unum vero, O nata, docere te cupio; quamdiu puella fueris,
 nihil supra puellam cogitare; inter adolescentulas adolescentulae moris

iv. Stobaeus Tit. XCIII. *Musg.*
 v. Stobaeus Tit. CXVI. *Musg.*
 * Historiam vide apud Hygin. Fab.
 XXIV. Ovid. Lib. VII. *Musg.*
 † Schol. ad Medeam, v. 691. dramatis
 initium esse testatur. *Musg.*

Vol. VII.

T 1

ii. Schol. ad Medeam, v. 691. *Musg.*
 iii. Stob. Eclog. Eth. Tit. VII. *Musg.*
 Leg. vā 3^{ων}. *Por.*
 iv. Stobaeus Tit. III. *Musg.*
 v. Stobaeus Tit. XLIX. *Musg.*

habere; quam vero in totum viri nobilis veneris . . . . alias vero subtilitates viris relinquere.

VII. Ὁρῶσι δ' οἱ δίδόντες εἰς τὰ χρήματα.

Qui dono aliquid dant, facultates accipientis cogitant.

VIII. Ὁβρυα.

Fortus.

PHAETHON. *

- I. * * δοθῆναι Μίροπι, τῆσδ' ἄνακτι γῆς,
 "Ὡς ἐκ τετρίππων ἀρμάτων πρῶτην χθόνα
 "Ἥλιος ἀνίσχων χρυσῆα βάλλει φλογί.
 Καλοῦσι δ' αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
 "Ἐω φαινὰν, ἡλίου δ' ἱπποστάσεις.

Datum esse (Clymenen) Metopī, regi hujus terræ, quam primam Sol orieus ferit aureo igne ex quadrijugo curru: vocant autem eam nigri contermini lucidam Auroram, et solis stabula.

- II. Ὡς πανταχοῦ γὰρ πατρίς ἡ βόσκουσα γῆ.

Quæcumque regio alit, patria est.

- III. Ἐν τοῖσι μαροῖς τοῦτοι ἐγκρίων βροτῶν,
 "Ὅστις πατὴρ ὦν ταισὶ μὴ φρονέουσιν εὖ,
 "Ἡ καὶ πολίταις, παραδίδωσ' ἱξουσίαν.

Inter stultos hunc numero, quicumque pater liberis prave sentientibus, vel popularibus, fræna imperii tradit.

- IV. Ναῦν τοι μὲν ἄγκυρ' οὐδαμῶς σάζων φιλεῖ,
 Ὡς τρεῖς ἀφέντι προστάτης δ' ἀπλοῦς πύλοι
 Σφαλερός, ὑπὸν δὲ κάλλος οὐ κακὸν πύλοι.

Navem una ancora salvam non pariter præstitit, ac si tres demiseris: unusque moderator civitatis, nihil tutum: aliusque succedens urbi non nocet.

vi. Stobæus Tit. LXXIV. Ante postremum verbum excidit forte aliquid.

Musg.

vii. Stobæus Tit. XCII. ex Pelopis.

Musg.

viii. Ælian. Hist. Animal. VII. 47.

Musg.

ἱερίαλα legendum censet Valck. D. p. 200. Beck.

[α. Ἀργεῖα καὶ κατὰ τὴν εἰρηνην. Εἰρηνην Πηλοπον. Hesych. Beck.

* Historia apud Ovid. Met. Lib. II. Hygin. Fab. CLIV. Philostr. Icon. Beck.

1. Strabo, p. 33. Ed. Par. Diog. Laërt. II. 10. legerat forte χροῖς βῆλα φλόγ.

Musg.

Quod et Valck. D. p. 31. probat.—V. 1. Καρπίες supplevit Barnes. Beck.

ii. Stobæus Tit. XI. Musg.

iii. Stobæus Tit. XLIII. Pro ἱερίαλα vulgo ἱερὸν κρίνω. Musg.

Ver. 1. Barnes. εὐδ' ἱερὸν κρίνω.—V. 2. "Ὅστις εὖν πατὴρ" contra metrum; quod, ut hic legitur, emendavit Grot. Beck.

iv. Stobæus Tit. XLIII. Phaethonti assignat Ed. Gen. Apostol. XIII. 56.

Musg.

Ver. 2. Heath. μανὺν ἐφύπνω, ad tres usque numero præcisi cadent.—V. 3. Pro εἰλω Barn. conjicit εἰλω legendum.

Beck.

- V. Διόν γε τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον
 Σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τοῦτου αἰτίον;
 Ἄρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνεριψύ
 Τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης.

Grave hoc, sed locupletibus fere insitum est, ut sint vocordes. Quid hujus causa est? An quod fortuna, quippe caeca ipsa, offuscat, mentem caecam habent?

- VI. Μὴ Δίγῃς ἡνῶν, παιδίον, ἄπυρος ὦν, μηδ' ἀναβῆς τὸν
 Δίφρον ἑλαίνειν μὴ μαδάν.

attingas frenas, cum inassuetus sis, O puer, neque in currum ascendas, quem regere non didicisti.

- VII. Ἐλα δέ, μηδὲ Λιβυκὸν αἰθέρ' ἐμβάλαν
 Κραῖνιν γὰρ ὕγραν οὐκ ἔχον ἀψίδα σὴν
 Κάτω διήσει.

Agito autem, neque Libycum aëra ingrediens: humidum enim admixtum non habens, rotas tuas infra demittat.

- VIII. Ἴμ δ' ἐφ' ἱπτά Πηλειάδων ἔχον δρόμον.
 Τσσαυτ' ἀκούσας εἰτ' ἔμαρψεν ἡνίας·
 Κρούσας δὲ πλευρὰν πτιροφόρον ὄχημάτων,
 Μισθῆκιν· αἱ δ' ἱπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτήγας.
 Πατὴρ δ', ὅπισθε νῶτα Σιείριον βιβῶς,
 Ἰπταυε παῖδα νοῦνιστῶν· ἐκείσ' ἔλα·
 Τῇ ῥα· στρέψ' ἄρμα· τῇδε.

Immitte vero, versum septem Peliadas cursum dirigens. Hæc, nec plura, audiens natus frenas arripuit, et stimulus subdens lateri aligerarum equarum, ire concessit: Illæ vero ad ætheris culmen volaverunt, pater, pone tergum equi fumalis incedens, festinabat filium monens: illuc age, hæc utique: currum flecte, hæc.

v. Stobæus Tit. XCIII. Postremas voces, quæ forte ad sequentia pertinent, non interpretatus sum. Musg.

Ver. 1. Barnes. Διόν γε τοῖς πλουτοῦσι, τ. — et v. 2. αἰτίον αἰτίον.—V. ult. Heath. legit τὴν τύχην, vel τὰς τύχας, ut καὶ sit pro δυνε. Beck.

vi. Clem. Alex. Pedagog. III. 2. Si hæc, vocibus transpositis, ex senariis, quod equidem puto, corrupta sunt, sic forte restitui possunt:

— Μὴ Δίγῃς εἰς ἡνῶν

Ἄπυρος ὦν, ἔστω δὲ, μηδ' ἐπὶ Δίφρον

Ἀναβῆς, Πηλεῖον μὴ μαδάν —

Musg.

Barnes. hæc sic exhibet: τῶν ἡνῶν, καὶ, μ. 3. δὲ, ὦν, Μὴ Δίφρον. (Heath. mavult Μὴ Δίφρον γ' αἰτίον) τὴν Δίφρον. id. μ. μ. et cum sequenti ἦ. conjungit. Beck.

vii. Longinus de Sublim. c. 15. Musg. Apud Longin. est μέντι et ἐμβάλαν.

Beck.

viii. Longinus de Sublim. c. 15.—V. 2. Legendum cum Barnesio καὶ pro δέ.—V. 3. Vere Rutgersius emendandæ videtur σιείριον. Locum ad Heathii mentem interpretatus sum. Musg.

Totum h. l. tractant Rutgers. V. L. I.

10. Salmas. ad Solin. p. 630. b. Heath. p. 179. s.—V. 2. Toup. ad Long. cum Salm.

mavult κραῖνιν· ἀν. χίρ' ἱπταυε. ἡ.—V. 3.

Idem cum MS. Long. Paris. legit πτιροφόρον.

ἔχουσι hic de equis dici copiose docuit

Heath. et reprehendit Pearcium, qui post

πτιροφόρον distinxerat.—V. 4. Barn. στα-

χαίρ.—V. 5. Heath. quoque vult σιείριον,

quod dedit Barnes. et ἱπταυε ostendit

hic esse, propterare. Contra Toup. ad L.

cum Salmas. defendit Σιείριον, coll. Calab.

IX. * * φίλος δὲ μοι.

Ἄλλ' οὗτος ἐν φάραγγι σήπεται νέκυς.

Carus autem mihi; nunc in fovea putrescit, cadaver illotum.

X. Ὡ χρυσοφεγγής Ἥλι', ὧς μ' ἀπώλεσας,

Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλέψαι βροτός.

O auream lucem fundens Sol, ut me perdidisti; unde te Apollinem asper-
to nominant mortales.

XI. Μισῶ δ' εὐάγκαλον τῶτον. Κρανεῖαι γυμνάσιά τ'
Οἴχοιτο.

Odi arcus leves. Hastæ et gymnasia peresant.

XII. * * * ψυκτήρια

Δένδρεα φίλαισιν ἀλέλαισι δέχεται.

Arbores umbracula præbentes amice eum amplectentur.

XIII. Θερμὴ δ' ἀνακτος φλόξ, ὑπερέλλουσα γῆς,

XIV. Καίει τὰ πόρρω, τὰ γγύθει δ' εὐκρατ' ἔχει.

Calida autem dei flamma, super terras exorients, longinqua urit, vicina
temperata facit.

XV. Ἐλεύθερος δ' ἂν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους,

Πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φρενὸς ἔχων.

Liber autem cum sis, servus fit uaceris, seipsum dote vendens.

8. 28. Vertit: "Pater autem, pone deo-
canis sideris in vectus, equitabat" et docet,
sæpe dici, aliquem astris vehi. Mox
Barnes. dedit: — Ὡς γ' ἐκὼ Σελήν' ἄρμα
εἶπε. Ultima sic supplebat Salmas. Τῇ
ἐν Σελήν' ἄρμα, τῇ δ' ἄρ. Beck.

Τοῦτο δ' ἀπὸ τοῦ Εἰτ ἱμαρτίου ἐστίν. Ista
vocula eruditiorum quoddam ita male ha-
bit, ut Salmasius et Tourpius χιρὲς,
Heathius et Musgravius καὶ corrigan-
t, quod citat Valck. ad Hippel. 1183. Sed
perperam. Inter participium et verbum
ἴνα solenniter intercedit. Vide Dawes.
Misc. Crit. p. 284. Exemplis, quæ ille
protulit, hæc addo. Eurip. Suppl. 509.
[Aristoph. Nub. 592. 565. 576.] 1105.
Troas. 296. Ion. 832. Electr. 922.
1058. [Soph. Electr. 53. 554. Æschyl.
Prom. 776. (cf. Liv. xxi. 50.)] Alcest.
712. Ran. 370. Hipp. 700. Androm.
667. 754. 961. Soph. Aj. 468. 1111. 1113.
Oed. C. 268. 281. Aristoph. Acham. 24.
290. Vesp. 378. 421. 913. Per.

ix. Plutarch. Sympos. Lib. IV. 2.
Loquitur Clymene. Ἦτο Ἄλλ' ἄρμα lego
Ἄλλοτε. Musg.

x. Macrob. Saturnal. Lib. I. 17. Schol.
in Orest. 1386. Loqui puto Clymenem.

Musg.

Ver. 2. Barnes. — Ἀπώλλων — κλέπει.
Beck.

xi. Plut. Op. Mor. p. 1080. Ed.
Steph. habet κρανεῖαι γυμνάσια F. Lo-
quitur Clymene. Musg.

Versus ita constituit Heath. — μισῶ δ'
εὐάγκαλον τῶτον κρανεῖαι, γυμνάσια F
αἷχ. μ. Beck.

xii. Athenæus, p. 503. Musg.
Ita constitui versus voluit Heath. Δι-
ῶς legit Valck. ad Eurip. Hipp. p. 184.
Beck.

xiv. Stobæus Eclog. Phys. Tit. XXII.
Vitruvius, Lib. IX. 4. habet ἐὰν ἱγγύθι
ἀκρατ' ἔχῃ, quod optime emendat Val-
kenærius. Ἀνακτες vero Dei; sic enim
interpretatur Scholiastes Aristophan. ad
Aves, v. 782. Musg.

Barn. dedit: K. τὰ σῶμα μὲν, τὰ δ' ἱγ-
γύθι ἀκρατὰ ἔχῃ. — Heath. emendat: K.
τὰ σῶμα, τὰ δ' ἱγγύθι δ' ἀκρατὰ ἔχῃ. Beck.

xv. Eustathius in Odyss. v. Musg.
xvi. Theon in Arati Phenomen. 171.
tres Hyadas in Phœbæonte Euripidis
commemoras scribit. Musg.

Duos etiam versiculos, qui apud Plut.
de Exil. p. 600. et Stob. Grot. T.
60. ex incerto auctore proferuntur, ad
Eurip. Phœth. retulit Barnes. Beck.

PHÆDRA.*

1. Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπείχεται,
 Οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
 Ψυχὰς ταρασσοῖσι, κατὰ πότον ἐσχεται.
 Καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σδίσει
 Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θεῶν ἐγκλίνεται.

Amor enim non solum viros et mulieres invadit, sed et decorum supero-
 rum animos conturbat, et mare ingreditur: et hunc coërcere ne omni-
 potens quidem valet Jupiter, sed ipsi lubens se submittit.

PHILOCTETES.†

1. Πῶς δ' ἂν φροσίνῃ, ᾧ παρὴν ἀπραγμόνας,
 Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἡριδημήνῳ στρατοῦ,
 Ἴσον μετασχῶν τῷ σοφωτάτῳ τύχῃς.
 Ἄλλ' οὐδὲν οὕτω γαῦρον, ὥς ἀπὲρ, ἔφω·
 Τοὺς γὰρ περισσοῦς καὶ τι πρᾶσσοντας πλέον
 Τιμῶμεν, ἀνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

Quomodo autem sapiens sim, cui licuit sine molestia, inter ignobiles
 exercitus numerato, prosperis casibus pariter cum sapientissimo frui.
 Sed nihil æque, ac homo, ambitiosum est. Nam eminentes et singu-
 lare aliquid tentantes honoramus et viros in urbe existimamus.

- II. Ὅκνῳ δὲ μόχθῳ τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
 Καὶ τοὺς πιτυοῦντας οὐκ ἀπαυδοῦμαι πόρους.

* Quinque, quos hic daturi sumus, versus ex Sophoclis Phædra a Stobæo citantur. Clem. Alexandrinus tres priores Euripidi tribuit, fabulam non nominans. Mihi duo ultimi Sophocleum characterem referre videntur, reliqui Euripideum. Suspicio igitur, in margine Stobæi errorem esse, duosque tantum postremos versus ex Sophoclis Phædra desumptos esse. Si Euripidis sunt, in Hippolyto priore, sive Καλοπαισίῳ, Phædræ nomine citato, locum habuisse nihil vetat. Musg.

Fabulam non esse Euripideam, sed Hippolytum sæpe ita a veteribus appellari, docuit Valckev. ad Eurip. Hipp. Pref. p. 16. conf. id. in Diatr. p. 16.

Beck.
 1. Clem. Alexandr. p. 623. Ed. Par. habet *κατέβη*. Stobæus Tit. LXIII. Pro θεῶν elegantius foret γαῖαν, videtur.

Musg.

† De hujus Fabulæ œconomia multa habet Dio Chrysostomus Orat. LII. qui et prologi paraphrasin dedit Orat. LIX.

Utramque legere debet Euripidis studiosus. Musg.

Et conferre cap. XI. Diatr. cel. Valck. Animadversionesque Heathii in illas Orat. p. 182.

Ad Soph. T. II. p. 195. hæc observat Brunck.: "Œconomia (Eurip. Philoct.) diversa a Sophocles, non ita simplici deducto filo; sed plurium personarum conventu intricatior actio fuit, multoque minus *καθαρά* habuisse videtur. Beck.

1. Aristot. Ethic. Nicomach. VI. 8. Idem Ethic. Eudem. V. 8. Plutarch. Op. Mor. p. 966. Ed. Steph. Schol. Aristoph. in Ranas, 284. Stobæus Tit. XXIX. Loquitur Ulysses in Prologo.

Musg.

Ver. 4. Apud Barnes. hic non legitur. Idem vox dedit τῶν ὧς *ἔχ' σπε*. In v. 4. ἄλλ' αὐτὸν pro οὐδὲν γὰρ αὐτὸν rescripsit Valck. Beck.

2. Dio Chrysostomus p. 575. B. Stobæus Tit. XXIX. Plutarch. Op.

Nolo autem peiorum rerumnarum gratiam perdere, et labores, qui mihi sortito obtingunt, non recuso.

- III. * * κατ' ἀρχῆς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.

In initio autem minime tolerabilis erat.

- IV. Φαγίδαίνα [γ'], ἥ μου σάρκα Διονῶται ποδός.

Phagedæna, quæ carnes mihi pedis comedit.

- V. "Αλλε, ὦ βιοτὰ, πέρανε,

Πρὶν τινα συντυχίαν

"Ἡ κτιάτισσιν ἱμοῖς,

"Ἡ σώματι τῷδε, γενέσθαι.

Sufficit, O vita, finem facito, priusquam infortunium quodvis, vel facultatibus meis, vel huic corpori, contingat.

- VI. Τί δῆτα θάκοις ἀρχικοῖς ἐνήμεοι

Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαμόνων,

Οἱ τῶνδε χερσάνακτις ἀνθρώποι λόγαν.

"Οστις γὰρ αὐχμὶ θεῶν ἐπίστασθαι πέρι,

Οὐδὲν τι μᾶλλον οἶδεν, ἢ πείθει λέγαν.

Quid, quæso, sedibus auguralibus insidentes, sancte dejeratis, vos res divinas scire, O sermonum talium fabri. Qui enim proficitur, se aliquid de Diis scire, nihil aliud callet, quam artem persuadendi.

- VII. "Ορα τ' εἶδ', ὡς καὶ θεοῖσι κερδαίνειν καλόν

Θαυμάζεται δ' ὁ πλείστον ἐν ναοῖς ἔχον

Χρυσόν· τί δῆτα καὶ σὶ καλῶς λαβεῖν

Κέρδος, παρόν γε, καὶ ξομοιοῦσθαι θεοῖς.

Vide porro, ut lucrum etiam inter Deos honestum est; celebratur autem qui in templis plurimum habet auri. Quid, quæso, et te lucrum accipere, et pari cum Diis conditione esse vetat?

Mor. p. 966. Ed. Steph. Loquitur Ulysses, inde in prologo. *Musg.*

In Stob. Græc. est ἱαχία, legendum ἱαχία; monuit jam Th. Canter. V. L. 2, 5. Pro πείσασθαι, quod metrum violabat, Heath. et Valck. p. 119. emendarunt πείσοντας. Heath. etiam in princ. fr. e Dion. Chr. scribit Ὀδῶν. Beck.

III. Dio Chrysost. Orat. LIX. Loquitur Philoctetes. *Musg.*

In iis, quæ præcedunt apud D. Chr. in versus redigendis multam operam posuerunt Viri DD. v. Valck. p. 125. s. Infelicitate ea res cessit, iudice Heath. Gaskero Adv. Misc. cap. 10. quem sequitur Barnes. Valck. p. 126. ita: Καὶ τοι εἰ τοῦτο ἐν τοῖς εἰσὶν ἀφ' οὗ μοι χεῖρον· κατ' ἀρχ. &c. Beck.

IV. Aristot. Poet. c. 12. Loquitur Philoctetes. *Musg.*

v. Stobæus Tit. CXXI. Loquitur Lemniorum Chorus. *Musg.*

VI. Stobæus Eclog. Edh. Tit. I. versa primo habet ἀρχικῶς, cui ἀρχικῶς substituit Valckenarius V. Cl. Distr. p. 116. Mihi verius videbatur παντοκρίν.—V. 5. Lego πείσων. Loquitur forte Troum legatus. *Musg.*

Ver. 3. Valck. ad Ammon. corrigit: Θερτὸν δὲ χεῖρον.—Heath. monet, se non intelligere, quid sint λίγαι θεοὶ, itaque hic tantum interrogationis notam, quæ in ed. Barnes. est post λίγων, poni vult in fine præced. versus. Ultima Heath. ita verti vult: Nihil amplius neque ipse scit, neque aliis oratione permoneri. Beck.

VII. Justin. Martyr, libro σπερὶ Μπαρχίας p. 41. primo versu habet Ὀρᾶς F. Loquitur Troum legatus. *Musg.*

Ver. 1. Valck. Distr. p. 115. conjicit:

VIII. Μακάριος, ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει·

Ἐν γῇ δ' ὁ φόρτος, κ' οὐ πάλιν ναυτίλλεται.

Felix, qui prospere rem gerens domi manet: merces autem cum terram attingere, non amplius navigat.

IX. Ὑπὲρ γε μέντοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ

Δίσχερόν σιωπᾶν, βαρβάρους δ' ἔαν λίσσιν.

Pro universo sane Graecorum exercitu turpe foret tacere, barbaris vero criminandi licentiam dare.

X. Ὡσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἔφυ,

Οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν

Ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Quemadmodum vero corpus nostrum natura sic tale est, ut oportet hominem sibi temperantem neque iram habere .immortalem.

XI. Τίς δ' ἂν σὺ σύμφη, τίς δὲ παρθένος νῆα

Δίξαιτ' ἂν; εὐ γοῦν ὡς γαμῖν ἔχεις, τάλας.

Quae autem te sponsa, quae juvenecula tibi concederet? Pulchre utique uxori ducenda habes, O miser.

XII. Πατρίς καλῶς πρᾶσσοῦσα τὸν εὐτυχοῦντ' αἰεὶ

Μεῖζον τίθεισι, δυστυχοῦντα δ' ἀσθινῇ.

Patrie fortuna prospera beatum semper altius tollit, infelicem deprimit.

XIII. Δίξω δ' ἔγωγε, καὶ μὲν μου διαφιδείρας δοκῇ

Λόγους ὑποστάς αὐτὸς ἡδικηκίαι.

Ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τὰμὰ μαθήσῃ κλύων,

Ὅ δ' αὐτὸς αὐτὸν ἐμφανῶς σοι λίσσων.

Dicam vero ipse, licet meae orationi nocuisse videatur, ipse se injurium fuisse professus. Verum mea tu ex meipso audiens intelliges, ipse autem seipsum manifestabit dicens.

XIV. [Ἀπέπνευσεν αἰῶνα.]

Ὅρῃς γ', ἔγωγε.—V. 5. λαβὼν Grot. addidit ad supplendum versum. Mox Syllb. monuit, distinctionem post *σας* γ' omitti posse. Beck.

VIII. Stobaeus Tit. XXXIX. et Tit. LIX. MS. teste Gesnero, in secundo versu habet *καὶ σάλας*, quod sententiam diversam, sed aequae bonam, facit. Clem. Alex. p. 690. Ed. Par. *Μουσ.*

IX. Plutarch. Op. Mor. p. 5031. Ed. Steph. qui et solus priorem versum praebet. Diog. Laërt. V. 1. Cicero de Orat. Lib. III. Loquitur Ulysses. *Μουσ.*

De ver. ult. confer Quintilian. Instit. Or. 3. 1. Gatacker. A. M. P. c. 10. p. 525. Beck.

X. Stobaeus Tit. XX. Loquitur Ulysses. *Μουσ.*

XI. Plutarch. Op. Mor. p. 1412. Ed. Steph. Idem in Solone, p. 165. *Μουσ.*

XII. Stobaeus Tit. XL. *Μουσ.*

Ver. 1. Metri causa Heath. mavult: — *σφιδεύουσα γ' εὐτυχοῦντ' αἰ.* Beck.

XIII. Aristot. Rhetoric. ad Alexandrum, c. 19.—Ver. 3. pro *μαθήσῃ* legendum forte metri causa *σφιδεύουσα*: Deinde v. 4. *ἐμφανῶς σοι λίσσων.* *Μουσ.*

Ver. 1. Barnes. *καὶ*, et v. 2. *σάλας* pro *αἰῶνα*. Hos 2. versa. ita vertit Heath.

Ego vero dicam, quatenus meos eversionis sermones iste sibi vixit sit, cum se probaturum promiserit, me cum injuria affecisse.

—V. 5. *εὐ* ante *μαθήσῃ* inseruit Barnes.

—V. 4. Idem *ἐμφανῶς*. Heath. vult *ἐμφανῶς*. Beck.

XIV. Hes. V. *Αἰὼν.* Beck.

PHENIX. *

- I. * * * * τάρανῃ
Τεκμηρίοισιν ἐκόντως ἀλίσκονται.
Incerta conjecturis deprehendi sequum est.
- II. Φθόνον οὐ σίβαν φθονέσθαι δ'
Ἐθέλοισι' ἂν ἐπ' ἐσθλοῖς.
Invidiam non veneror; sed invideri mihi ob bona cupio.
- III. Σὺ δ', ὦ πατρώα χθὼν ἐμῶν γεινητόρων,
Χαῖρ'· ἀνδρὶ γάρ τοι, καὶ ὑπερβάλλῃ κακοῖς,
Οὐκ ἔστι τοῦ θρέψαντος ἥδιον πίδον.
At tu, patria genitorum meorum, salve: homini enim, licet malis obruantur, nulla regio altrice jucundior.
- IV. Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τεκνοῦν,
Διώς τ' ἐστίν, ὅστις οὐκέτι' ἀρεῖος γαμεῖ.
Δίσποινα γὰρ γίγνεται νυμφίῳ γυνή.

Versus tres apud Stob. Grot. T. 121. et Maxim. Tyr. diss. 13. ed. Markl. quos Barnes ad hanc fabulam refert, ex Aeschylī Philoctetā petitis docet Heath. Plures Euripid. Philoct. senarios e Dionia paraphrasi eruit Valcken. quos, quia incerti sunt, non huc retulimus. Beck.

* Argumentum hujus fabulae acute et feliciter investigavit Valckenarius V. Cl. comparans Aeschin. contra Timarchum, p. 21, 32. Suidam v. Ἀμύκτορας, Eustathium in Iliad. i. idque paucis verbis sic exposuit: "Pellex Amyntoris, a Phoenice juvene passa repulsam, credulum senem falsis facile criminibus impulsi, ut castum juvenem cecaret." Distrib. c. 24. p. 269. Musg.

Idem versus Enniani Phoenicis apud Gell. N. A. 7, 17. et reliquos a Scriverio collectos censet ex Eurip. Phoenice translatos esse. Beck.

Qui Phoenicis Euripidei Argumentum docte et eleganter exposuit Valckenarius in Distrib. c. XXIV. non animadvertit versus Ennii ex hac tragodia servatum a Cicerone in Orat. c. 49.

Neque tuum unquam in gremio extollas liberorum ex te genus.

ex Phoenice cum esse dico, quamvis tragodiae titulum non laudavit Tullius, idque me praeclarum puto omnibus, qui apud Horum am legunt hos ex Phoenicis ad Achillem oratione versus:

καὶ ἐν ἱμαίᾳ κίον' ἔκδωκε,
οὐδ' ἀκαταρῆτα, σπογγὰς δ' ἰσχυράς· ἔκδωκε,
μέγιστον γούνατον αἶον ἱστέρειν δὲν φίλον αἶον.

Il. IX. 453. ubi quae de Phoenice a patre oculis privato tradidit Eustath. ex tragico desumpta videntur. Ad hanc fabulam respexit Ovidius A. A. I. 337. *Flebit Amyntorides per inanis lumina Phenix.* Vide Ill. Heynium ad Apollodor. III. 13. p. 803. seq. cujus scriptoris verba nihil magis illustrat epigrammate inedito, quod ex Heynii emendatione adscribam:

Ἀλαμυρὸς ἐνὶ στήθεσσι' Ἀμύντορος κατὰ ἱμάτιον,
Φοινικὴ δ' ἐν ἱμαίᾳ καὶ ἰσχυρὰ γούνατον
ἔκδωκε κατὰ τὸν αἶον, κατὰ τὸν αἶον κατὰ τὸν αἶον,
κατὰ τὸν αἶον κατὰ τὸν αἶον κατὰ τὸν αἶον
καὶ δ' ἐν ἱμαίᾳ κατὰ τὸν αἶον κατὰ τὸν αἶον.

Jacob.

I. Clem. Alexandr. p. 625. Ed. Par. Musg.

Ex Clemente hausit Theodoretus Theophr. I. 6. fin. Trochaicum versum esse malebat Valec. p. 270. Beck.

II. Stobaeus Tit. XXXVIII. Musg. Barnes, pro iambis habet, et v. 2. de diti θάλαμ'.

III. Stobaeus Tit. XXXIX. Musg. Ἐρμῆς pro vulg. ἱμᾶ e cod. Paris. Grot. ad marg. annotavit. Beck.

IV. Stobaeus Tit. LXXI. habet primo

Seni nocivum est liberis dare operam, servusque est, quisquis intempestive uxorem ducit: domina enim viro senescenti conjux.

V. Πικρὸν ἢ γυναικὶ πρὸς βίου ἀνὴρ.

Ingratum est juveniculae vir senex.

VI. Γυνὴ τὴ πάντων ἀγριώτατος κακός.

Mulier omnium malorum asperitimum est.

VII. Μίγιστον ἄρ' ἢ ἡ φύσις τὸ γὰρ κακὸν
Οὐδὲις τρέφειν εὖ χρηστὸν ἂν διίη ποτὶ.

Potentissimum utique est natura. Nemo enim malum bene educans bonum unquam reddiderit.

VIII. Ὡ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἰ κακόν;

O senectus, quale es malum.

IX. Ἦδη δὲ πολλῶν ἡρέθη λόγων κριτὴς,
Καὶ πόλλ' ἀμύλληδέντα μαρτύρων ὑπο
Τάσαντί' ἔγνων συμφορὰς μίας πίρι.
Κἀγὼ μὲν οὕτως, ὅστις ἐστ' ἀπὴρ σοφός,
Λογίζομαι τάλῃθις, εἰς ἀνδρὸς φύσιν
Σκοπῶν, δίδαιται ἥτιν' ἔμπορεύεται.
"Ὅστις δ' ὁμῶν ἥδεται κακοῖς ἀνὴρ,
Οὐ πάποτ' ἡρώτῃσα, γινώσκων, ὅτι
Τοιοῦτός ἐστιν οἷσπιρ ἥδεται ξυνών.

Olim vero in multis disceptationibus iudex electus, et multa contraria de eodem casu a testibus ultro citroque dicta novi. Atque ego quidem, et quisquis sapiens est, sic veritatem investigo, hominis indolem considerans, et rationem, quam instituit, vitam. Quisquis vero malorum societate delectatur, hunc nunquam interrogavi, quippe intelligens, talem esse, quales sunt illi, quibuscum versari gaudet.

X. Διμῶσι δ' ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς ταυτηθαῖς πυρεθες καὶ διαπύτη
Κτῖναι.

XI. Ἀμῆστειντος γυνή.

Pollex.

versu εἶνα, cui εἰκαστὸν substitui eodem sensu adhibitum Sophocli Trachin. 312. Secundo versu Valckenarii conjecturam recepi, (addito tamen ε') pro διδωκεν, ferre. Ultimam citat Aristophanes Thesmoph. 420. Musg.

Ver. 1. Valck. legit σπριβότῃ vix. Heath. hunc versum a reliquis separari jubet.— V. 2. Heath. conjicit: Διδάσκεις ἄρτι, εἰς τὴν ὥ γ. Beck.

v. Stobaeus Tit. eod. Musg.

vi. Stobaeus Tit. LXXIII. Musg.
πάσας e Stob. Gesn. praefert Valck. p. 271. Beck.

vii. Stobaeus Tit. XC. Musg.

viii. Stobaeus Tit. CXVII. Musg.

εὖ ἰχνοῖς ε' ὦ] Legit Markl. ad Eur.

Suppl. 1118. probante Valck. p. 271.

Beck.
ix. Aeschines in Timarch. Diod. Sic. XII. 14.—Ver. 4. Bene Valck. χῆρτος, ut et v. ult. λεῖψ' αἰς σπ. Musg.

Ver. 3. Valck. legit 'Εσπρὶ, et mox μῶς ἔσπρ, ubi in ed. Barn. est μῶς σῆρ. Beck.

x. Erotianus v. Διαπύτης, quae sic corrigi Valckenarius D. p. 274.

Διαπύτης F ἱμῶντο ἄρτι, ὡς κατέστη
Ἐς σπρ ἰθὺ καὶ [καῖρα] δι' ἰσπρὶ
Θῶμα.

Latine: Famulis vero meis edixi, oportere cauteria igni immittere et candentia red-
dere. Musg.

xi. Hesychius in voce. Musg.

PHRYXUS. *

- I. Σιδανόν ποτ' ἄστῳ Κάδμος ἐκλιπών,
'Αγήρορος παῖς, ἵκετ' ἐς Θήβης πίδαον.

Cadmus, Agenoris filius, relicta quondam urbe Sidonia, ad Thebes solum venit.

- II. Ἦσαν γὰρ, [ὡς λίγους] 'Αγήρορος κόροι
Κίληξ, ἀφ' οὗ καὶ Κίλικία κικλήσκεται
Φοῖνιξ, ὅθεν περ τοῦνομόν ἡ χάρις φέρεται
Καὶ Θάσος.

- III. Δι' ἐλπίδος ζῆ, καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου.

Spe victita, a spe nutritor.

- IV. Καὶ νῦν ἀνοῖξαι μὲν σιτοῦς οὐκ ἤξιον.

Et nobis quidem aperire granaria recusabat.

- V. "Ὅστις δὲ Σηπτῶν οἰεται, καδ' ἡμέρας
Κακὸν τι πράσσει τούς Διούς λεληθίνας,
Δοκῆ πονηρὰ, καὶ δοκῶν ἀλίσκεται,
"Ὅταν σχολὴν ἀγούσα τυγχάνῃ Δίκη
[Τιμαρεία τ' ἐτίσειν ὃν ἤρξεν κακῶν.]
"Ὅραδ', ὅσοι νομίζετ', οὐκ εἶναι Διὸς,
Δίς ἱξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως.

5

* Historiam Phryxi satis copiose enarrat Hyginus Fab. III. In hoc dramate memoratum fuisse ejus a Thessalia ad Colchos trajectum, satis indicat, quod docet Scholiastes Apollon. Rhod. ad II. 384. nempe mentionem in Phryxo factam esse avium, in Aretidae, maris Euxini insula, frequentium, quae pennas suas tanquam sagittas ejaculari solerent. Ad prologum referendum est, quod de tauro, ob Europam transvectam in caelum relato, ibi legerat Eratosthenes. Vide cum in Tauros. *Musg.*

Et Joh. Malalam, p. 35. Inde versum trochaicum fragmentis his inseruit Barnes sed vitiosum, confer Heath. *Beck.*

1. Aristophan. Ran. 1266. Scholiastes ibi docet, Phryxi secundi initium esse.

Musg.

Ver. 2. Barnes, temere dedit — καί

ἐλπίς. Vid. Heath. *Beck.*

31. Schol. Phoenissa. ad v. 6. sec. Codicem Augustanum. Primum versum ex conjectura utrunque supplēvi: Πῶς αὐτοῦ quia a voce Πῶς incipiat, vix dubito.

Valckenarius ex priorē Phryxo desumptum suspicatur. *Musg.*

Barnes. dedit: Ἦσαν γὰρ εἰ μὴ καί τις εἰ 'Αγέρορος. Heath. malebat: Παιδὲς * *

* Ἦσαν γὰρ εἰτ' Ἀγέρορος — ἀφ' οὗ ζ' & K. a. *Beck.*

III. Etymol. M. v. ζῆδαι. *Musg.*

IV. Etymol. M. in εἰσι sec. M Sum Leidensae. *Musg.*

In Etym. Leid. legitur Καὶ μῶν — quod in Καὶ νῦν mutavit Valck. p. 217.

Beck.

v. Sextus Empiricus adv. Mathemat. I. sect. 274. iterumque sect. 286. quatuor priores versus praebebat Clem. Alex. p. 606. et Euseb. Praep. Ev. XIII. 13. omnes praeter quintum et septimum. Stobaeus Eclog. Phys. Tit. VII. priores quinque. Justinus Martyr, de Monarchia, omnes praeter quintum. Is ergo cum in uno Stobaeo legatur, idque in fine tantum fragmenti, cum omissis sit ab iis, qui prolixius locum citant, denique cum asyndeton faciat, magna suspicio oritur, ad alium locum pertinere. Retineri tamen

"Ἔστιν γὰρ, ἴστιν· εἰ δέ τις πρᾶσσει καλῶς
Κακὸς πεφυκαὶς, τὸν χρόνον κερδαίνει·
Χρόνος γὰρ οὗτος ὕστερον δώσει δίκην.

10

Quisquis vero mortalium putat, Deos se latere, cum scelesti aliquid quotidie patret, prave sentit, et sentiens conviciatur, quandocunque Iustitiae otium est, et poena sua mala, quam aggressus est, rependit. Adspicite O, quotquot Deum nullum esse putatis, duplicem errorem perverse admittentes. Est enim, est: si quis vero improbus prospere rem gerit, tempus lucrifaciat: post tempus enim et ille poenas luct.

- VI. Εἰ δ' εὐσιβῆς ἂν τοῖσι δυσσεβέσιν αἰσχύνη
Εἰς ταύτ' ἔπραττον, πῶς τὰδ' ἂν καλῶς ἔχοι;
Εἰ Ζεὺς ὁ λῶστος μηδὲν ἰνδικὸν φρονεῖ.

Quod si pius ipse eadem sorte, qua sceleratissimi, uterer, quomodo haec recte se haberent, si Jupiter optimus nihil iusti sentiret.

- VII. Λάτρεις πίσιςτης ἀμὸς ἀρχαίαν δόμαν.

Colonus meus, antiquae domus fatulus.

- VIII. Ἀπὸ δ' ὅς εἶναι φῆς, ἀνέρος οὐκ ἄξιον
Διλόαν κεκλησθαι, καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.

Virum te esse ais? Viro indignum est timoris argui, et turpi morbo laborare.

- IX. Αἱ γὰρ πόλεις εἰς' ἄνδρας, οὐκ ἐρημία.

Urben consistunt incolae, non solitudo.

- X. Πολλοῖσι δούλοις τοῦνομ' αἰσχροῦν ἢ δὲ φρον
Τῶν οὐχὶ δούλων ἴστ' ἡλευθερωτέρων.

Multis servis nomen quidem inhonestum, sed animus non servis liberalior.

- XI. Γυνὴ γὰρ ἐν κακοῖσι καὶ νόσοις πῶσι
Ἦδιστόν ἐστι, δάματ' ἦν οἰκῇ καλῶς,
Ὁργὴν τε πρᾶννουσα καὶ δυσθυμίας
Ψυχὴν μελίστασ'· ἥδὲ καὶ ἀπάται φίλων.

Uxor enim in aerumnis et adversa valetudine marito suavissimum quiddam est, si res domesticae bene administraret, iram leniens, et animum a morore avergens. Suave autem est amicorum fallacia.

potest, adjecta post *εὐμαρίαν*, quae Stobaei lectio est, copula; nisi mecum legere malis *εὐμαρία* v'. Nescio enim, an quisquam Graeco dixerit *εὐμαρίας* vici. In emendata lectione *κακῶν* ponitur poetica syntaxis pro *κακά*. Omnia simul connectenda esse suadet Iustinus uno ductu citans. *Musg.*

Clemens et Eusebius hos versus Diophilo Comico tribuunt.—V. 1. Barnes. dedit Εἰ τις — Stob. et Justin. Ὅτι — τὰς (Barnes. τὰς) ἐκίρει. Sext. Emp. καὶ ἐκίρει.—V. 4. Barnes. Ὅτι ἔστι.—V. 5.

τιμαρίαν v'.—V. ult. Barnes. *ἀντίον* v'.—*Beck.*

vi. Justinus Martyr, de Monarchia, p. 109. *Musg.*

Ver. 2. Barnes. *ἐκέρων*. *Beck.*

vii. Athenaeus, p. 264. *Musg.*

Ex Athenaeo laudat Eustath. in Hom. Il. v'. p. 1120, 22. *Beck.*

viii. Stobaeus Tit. VIII. Optime emendat Valckenr. Ἀνὴρ ἢ ο' οὐκ ἔστι; *Musg.*

ix. Stobaeus Tit. XLIII. *Musg.*

x. Stobaeus Tit. LXII. *Musg.*

- XII. Ὡς οὐδὲν ὑγίης φασὶ μητρὶνὰς φρονεῖν
Νόθοισι παισὶν, ὧν φυλάττομαι ψόγον.

Quippe materteras alunt nunquam bene velle spurie soboli, quarum opprobrium vitabo.

- XIII. Δίκαι' ἔλεξε· χρεὶ γὰρ εὐναίᾳ πόσει
Γυναῖκα κοινῇ τὰς τύχας φέρειν αἰεί.

Iusta dixit; oportet enim uxorem marito semper calamitatum participem esse.

- XIV. Κρείσσων δὲ βαιὸς ὄλθος ἀδελφεῖς βροτοῖς,
Ἡ δῶμα πλούτῳ δυσσεβῶς ἀγκυμένον.

Præstat enim mediocris opulenti hominibus sine fraude conquisita, quam domus divitiis impie amplificata.

- XV. Τίς δ' οἶδεν εἰ ζῇ τοῦδ', ὃ κίκληται Θανὼν,
Τὸ ζῆν δὲ θήσκειν ἐστί· πλὴν ὅμως βροτῶν
Νοσοῦσιν οἱ βιάποντες, οἱ δ' ὀλωλότες
Οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κίκτληται κακά.

Quis autem scit, an, quod mori vocatur, vivere sit, quod vivere, mori? Nisi quod mortalium qui lucem vident, malis conflictantur; qui periere, nihil laborant, neque mala patiuntur.

- XVI. Καὶ γὰρ πέφυκε τοῦτ' ἐν ἀνθρώπου φύσει·
Ἦν γὰρ δίκη θήσκει τις, οὐχ ἥσσαν ποθεῖ
Πᾶς τις δακρύειν τοὺς προσήκοντας φίλους.

Hoc enim hominum natura fert. Si quis etiam jure intereuntis sit, non ideo cuncti minus cupient lugere cognatos.

PIRITHOUS. *

1. Ἴνα πλημοχόας τάσδ' ἐς χθόναον
Χάσμι' εὐφήμεως προχέωμεν.

Ut pocula hæc in terræ hiatus cum bene ominatis verbis effundamus.

x1. Stobæus Tit. LXXVII. Antipater ibidem. *Musg.*

Ver. ult. ἀφάνει, Barnes. *Beck.*

x11. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

x111. Stobæus Tit. LXXIV. *Musg.*

x1v. Stobæus Tit. XCIV. *Musg.*

xv. Stobæus Tit. CXXI. *Musg.*

xvi. Stobæus Tit. CXXIII. *Musg.*

Ver. 2. Barnes. Ἦν καὶ ἴση — *Beck.*

* Pirithoi et Thesei ad inferos descendunt, Proserpinæ avehenda causa, quæque ibi infortunia passi sunt, argumentum hujus tragediæ fuisse, ex Plutarcho liquet Op. Mor. p. 166. Ed. Steph. ubi Theseus memoratur adstans Πιριθῶι καὶ

Ζηρίῳ καὶ Ἰδριῳ. Quin et, Gregorio Corinthio teste, ἐν τῇ Πιριθῶι παραμένοντι Ἑρακλῆς ἐν φθονῷ ἀντιθέων κατὰ κίλινον ἐλθόντων, καὶ δεῖ τοῦ Δία καὶ Ἰουπέριου, ἔτσι λέει, καὶ ἀνταρρίμνους. Commentar. in Hermog. p. 948. Ed. Reiske. Responsum Herculis infra dabimus Fragm. V. *Musg.*

Fabula ipsa estab Hygin. F. XXXIII. et Ovid. Met. Lib. XII. exposita. Athenæus, Lib. XI. dubitat, utrum tragedia hoc nomine sit a Critia, an ab Euripide, scripta. Ex Barn. *Beck.*

1. Athenæus, p. 496. *Musg.*

- II. Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθέρι
 ῥύμῳ πάντων φύσιν ἐμπλίζων,
 "Ὅν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀφθαίνα
 Νύξ αἰολόχῳ, ἀκρίτος τ' ἄστρον
 "Ὀχλὸς ἐνδολέχῳ ἀμφιχορεύει.

Te sponte ortum, te, qui in aethereo turbine omnium naturam illigasti, circa quem lux, circaque obscura et varie colorata nox et indiacreta stellarum caterva perpetuo choreas agit.

- III. Ἀκάμας τε χρόνος περὶ γ' αἰνάει
 ῥύματι πλήρη φοιτᾷ, τίκτων
 Αὐτὸς ἑαυτὸν δίδυμοί τ' ἄρτοι
 Τοῖς ἀκυπλάνοις πτερόγων ῥιπαῖς
 Τὸν Ἀτλάντιον τηροῦσι πόλον.

Et tempus indefessum circumvertitur perenni et plano flumine, scipsum generans. Et Ursoe geminae pernicipibus alarum ictibus polum Atlanti incumbentem custodiunt.

- IV. Πέδαις ἀχαλκίτοις ἐζικται πόδας.
 Compeditibus non malleo coactis pedes adstringitur.

- V. Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Ἄργος, ὄνομα δ' Ἡρακλῆς,
 Θεοῦ δὲ πάντων πατὴρ ἐξέφυν Διός·
 Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κενῇ πρὸς λείχον
 Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
 Ἦκα δὲ δεῦρο πρὸς βίαν Εὐρυσθέως.

Mihi patria quidem Argos est, nomen vero Hercules, natus autem sum Jovis, Dei omnium patris. Nam in matris meae torum venit Jupiter, ut vere quidem audit. Hoc autem venio, Eurystheo cogente.

II. Clem. Alex. p. 603. Ed. Par. Euseb. Præp. Evang. p. 681. Schol. ad Orestem, v. 972. Schol. in Apollon. Rhod. IV. 144. *Musg.*

Ver. 1. Euseb. legit εἰ τὸν αἰθέριον.— V. 2. Vulgo *μύω, μύω* præbent Schol. Eurip. et Apoll. Rhod. et confirmatur ex Eustath. ad Dion. Perieg. 1134. et Hes. in *Αἰθέρη μύω*. Conf. super hoc loco Valck. D. p. 38—41. *Beck.*

Olim erat: *αἰθέριον ἔρθε*. Scaliger cum Grot. legit *μύω*. Idem Scal. mox *ἐμώλιστα* rescripsit pro eo, quod olim fuit, *ἐμώλιστα*. *Villoison.*

III. Clem. Alex. p. 563. Ed. Par. Schol. Aristoph. in Aves 179. Suidas v. Πάλας. Ultimæ duntaxat versus apud Scholiastam et Suidam exstat, quem et sic exhibent: καὶ τὸν Ἀτλάντιον τηροῦσι πόλον. Secundo versu legendum *ἐλάει*, vel *ἐλάει*. Ex eodem systemate desumpta puto,

quæ inter Incert. Frag. retuli N°. CLV. et CLXXVII. *Musg.*

IV. Plutarch. Op. Mor. p. 166. Dicitur de Theseo, sponte præ amicitia Pirithoo vineto et cruciatio adstanti. Idem Plutarchus p. 836. et p. 946. ita exhibet: *Ἀλλὰ ἀχαλκίτοις ἐζικται πόδας*. [Quæ Gataker. A. P. p. 520. putat *συναρπάζει* ex Eurip. loco.] Idem Op. Mor. p. 1359. Ed. Steph. *Musg.*

V. Gregorius Corinth. Commentar. in Hermogenem, p. 948. Ed. Reisk. Herculis responsum est ad os, quæ ab *Ἄκω* interrogatus erat. *Musg.*

Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κενῇ πρὸς λείχον, vix erit, opinor, qui non conficiat sic potius a poeta scriptum esse:

Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κενῇ ἀπὸ λείχου

Herman.

Ver. 3. *αἰθέριον*] Vulgo *μύω* *ἐμώλιστα*. *Per.*

- VI. Ὁ πρῶτος εἰπὼν οὐκ ἀγυμνάστω φρενὶ
Ἐρρίψεν, ὅστις τότ' ἱκαίνισεν λόγον,
Ὡς τοῖσιν εὖ φρονούσι συμμαχεῖ τύχη.

Qui primus dixit, non indocta mente temere effudit, quisque hanc sententiam inventor protulit, fortunam recte consulentibus favere.

- VII. Τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλίστιρος νόμου.
Τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὶ
Ῥήτωρ δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
Λόγῳ σπαράσσω πολλὰκις λυμαινόμεναι.

Mores boni lege tutiores sunt. Hos enim nemo facundus unquam perverterit. At illam sæpe, oratione hac et illuc volens, pessumdat.

- VIII. Οὐκοῦν τὸ μὴ ζῆν κρεῖττον ἔστ', ἢ ζῆν κακῶς.
Ergo interire præstat, quam inhoneste vivere.

PLISTHENES. *

- I. Δήμῳ δὲ μήτε πᾶς ἀναρτήσης κράτος,
Μῆτ' αὖ κακῶσιν πλούτων ἔστιμον τιθεῖς,
Μῆδ' ἄνδρα δήμῳ πιστὸν ἐκβάλης ποτὶ,
Μῆδ' αὖξαι κακοῦ μύζον· οὐ γὰρ ἀσφαλές.
Μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ ἀστοῦ φανῇ.
Κάλυς δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον·
Πόλιν γὰρ εὐτυχούντες οἱ κακοὶ νόσος.

Neque potestatem tuam omnem ad plebem refer, neque plebem contra deprimas divites honorans, neque virum plebi carum abigas a te usquam, neque nimium amplifikes: minime enim tutum est, ne forte tyrannus tibi splendidus ex cive evadat. Virum autem præter jus fasque honoratum minue: improbi enim florentes urbi perniciem.

- II. Πολλῶν τὰ χεῖματ' αἰτὶ ἀνθρώποις κακῶν.
Pecunia multorum malorum hominibus causa est.
III. Μηλοσφαγίτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάταις.
Ad deorum focos oves mactatis.

vi. Stobæus Eclog. Eth. Tit. VII.

Musg.

vii. Stobæus Tit. XXXVII. sec.

MS. Leidensem. Musg.

Ver. 4. Valck. p. 203. conficit *ἀίγας* *κατέσταν* — Beck.

viii. Stobæus Tit. CXXII. Musg.

* "Thyestes — Atrei filium, Plisthenem, quem pro suo educaverat, ad Atreum interficiendum misit, quem Atreus credens fratris filium esse, imprudens

filium suum occidit." Hyginus Fab.

LXXXVI. Musg.

i. Stobæus Tit. XLVIII. Musg.

Ver. 2. Post *κακῶσιν* comma poni jubet Heath. — V. 5. Barnes habet — *ἐξ αἰετῶ* p. quod ita, ut hic editur, correxit Pierson. Ver. p. 38. qui etiam *ἐλάει* legi vult. Beck.

ii. Stobæus Tit. XCIII. Musg.

Cf. Valck. p. 228. Beck.

iii. Ammonius in *βεραιε*. Musg.

IV. Πολὺς δὲ κοσμάβων ἀραγμὸς

Κύπριδος προσφθόν

'Αχρὶ μύλος ἐν δόμοις.

Multus autem cottaborum strepitus musicam edit Veneri congruentem in ædibus.

V. * * ἐγὼ δὲ Σαρδιανὸς, οὐ γὰρ οὐκίτ' Ἀργόλας.

Ego vero Sardianus, non amplius Argivus.

VI. Ὡ πλοῦδ', ὅσα μὲν ῥᾶστον εἰ βάρος φέρου'

Πόνοι δὲ καὶ σοι καὶ φθόραι πολλαὶ βίου

'Ενισ'. ὁ γὰρ πᾶς ἀσθίνης αἰὼν βροτοῖς.

O pecunia, video sane, tu gestari facillimum onus es. Sed molestiæ et multa vitæ exitiabilia tecum agunt. Omnia enim contentio mortalibus de divitiis est.

POLYIDUS. *

I. * * * * Ἐα, ἔα,

'Ορῶ γ' ἐν ἀκτῶς νομάδα κυματοφιδόρον

'Αλλαιτόν· τὸν παῖδα χρεσύνει μῦθος.

Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵστατο

'Ο κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ῥημῆνυσεν αὖν

Τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τιθηκίνας·

Νῦν δ' ἐκλυπὼν ἦδη τε καὶ νομὸν βίου

Διδῶρ' ἑπτατ'· οὐκ οὐκ ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Ea! Video quidem in litore vagabundum, fluctibus verberatum, Halicæ-
etum. Puerum in sicco constituit mors. Siquidem enim ales in undis
habitans in mare e terra volasset, puerum in undis exinctum signifi-
caret. Nunc loca consueta, quibus escam quaerit, relinquens huc ad-
volavit: non est ergo puer in fluctibus.

II. Τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἴσθι κατθανῖν,

Τὸ κατθανῖν δὲ ζῆν κάτω νομιζέται;

Quis scit, an vivere sit revera mori, mori autem apud inferos vita
habeatur?iv. Athenæus, Lib. XV. c. 2. *Musg.*Hinc duos iambos effecit Barn. quorum ultimum sic constituit Henth. Ἥχρ' ἡμε-
ρῶν ἐν ἡμέρῃς αἰὼς μύλος. *Musg.*v. Steph. Byzant. v. Ἀργόλας. Versus trochæus una syllaba deficiens. *Musg.*vi. Stobæus Tit. XCIII. Idem Tit. XCI. ex Phœnicæ. Ed. Gesner. ad Phœ-
nicæm utrobique refert. Mihi nullum lo-
cum in Phœnicæ, diversissimi argumenti
fabula, habere videbantur.—V. 1. legen-
dum forte: ἔσθ' ἡμῖν.—V. 3. ὁ γὰρ αἰὼς
αἰθιρῶν ἀγῶν βροτοῖς. *Musg.** De argumento vide in Glaucum. *Musg.*

i. Hermogenes, Tom. II. p. 254. Ed.

Sturm. Ejusdem Scholiastes ineditus
penes Cl. Ruhnkenium. Loquitur vates
Polyidus, a Minoc, Cretensium rege,
de Glaucō, filio perditō, consultus. Al-
ludit Ælianus Hist. Anim. V. 2. *Musg.*
Ver. 2. Ruhn. apud Valec. p. 502. con-
jicit ἀναστήσεσθαι. Heathius, qui tantum
v. 4. ex. apud Barn. legerat, suspicabatur,
hæc non potuisse ab augure dici, sed ab
homine auguriorum consentore. *Beck.*ii. Schol. in Hippolytum, v. 191. Sex-
tus Empir. Pyrrh. Hypotypos. III.

229. Schol. Aristoph. in Itan. 1114. ex

- III. Οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες ἀδελώτεροι
 Τῆς φαυλότητος· τοὶ γὰρ ἐν κοινῷ ψέγου
 "Απασι κῆσθαι δυστυχίης, οὐκ εὐτυχίης.

Qui artium periti sunt, imperitis infeliciores sunt: nam omnium reprehensioni obnoxium esse, illatabile est.

- IV. Οὐ γὰρ παρὰ κρητῆρα καὶ θοήην μόνον
 Τὰ χρέματ' ἀνδράποισιν ἥδονα ἔχει,
 Ἄλλ' ἐν κακοῖσι δύναμιν οὐ μικρὰν φέρει.

Non enim inter pocula tantum et in convivio divitiarum hominibus voluptatem creant, sed in infortuniis non leve subsidium dant.

- V. Πλουτῆς· τὰ δ' ἄλλα μὴ δοκῶς ξυνίναι.
 Ἐς τῷ γὰρ ὀλβῳ φαυλότης ἵκαστί τις,
 Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχεν διὰ τὸ δυστυχίης.

Dives es, sed reliqua non intelligere videris. Quippe divitiis inscientiam quiddam adjungi solet; Paupertas autem propter res angustas sapientiam sortita est.

- VI. * * ἀνδράπων δὲ μαίνονται φρένες,
 Δαπάνας ὅταν θανούσι πέμπωσιν κινάας.

Insanunt vero homines, quum in mortuos sumtus inanes faciunt.

- VII. Ὅστις ἡμῖν κάλλιστα τὴν αὐτοῦ φύσιν,
 Οὗτος σοφὸς πέφυκεν εἰς τὸ συμφέρον.

Qui optime ingenium suum ad utilia applicat, is demum sapiens est.

- VIII. Μάτην γὰρ οἶκῳ σῶ τόδ' ἐμβαίη τίλος.
 Frustra haec impendia domui tuae perirent.

- IX. Μικρὸν γ' ἔλξας βασιλικὸν σηκὸν τάφου·
 Διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῆς.

Exiguum est, quod memoras sanum regii sepulcri. Duplex esto; a cubo vero ne aberres.

Phryxo citat, idemque ad ejusdem fabulae, v. 1556. ex Hippolyto. Plato in Gorgia, p. 300. Clem. Alex. p. 432. Ed. Par. Origenes in Celsum, VII. p. 366. Diog. Laërt. IX. 73. Musg.

Ver. 2. Diogenes Laërt. supplet ἐμπίπτει ἀνθρώποις, sed Sext. Empir. λέγου ἐμπίπτειν. Schol. Arist. Han. 1526. Ita: εἰ καὶ θανούσιν ἡ ψυχή, ὁρῶντες δὲ τὸ καὶ θανούσιν, quam lectionem ab Eurip. ipso profectam ex parodia Aristophanis suspicabatur Gataker. Adv. Pont. p. 523. dissentiens Heathio. Beck.

III. Stobaeus Tit. XLII.—V. 2. legendum forte καὶ γὰρ, et v. 3. αἰεία. Musg.

Barn. edidit: — ἀδελώτεροι· T. φιλότεροι· οὐ γὰρ — αἰεία ἰόν. Beck.

IV. Stobaeus Tit. XCI. Musg.

V. Stobaeus Tit. XCV. Zenob. V. 72.

Clem. Alex. p. 483. Ed. Par. Musg.

Ver. ult. Clemens habet: καὶ εἰ ἐμπίπτει. Eustat. Theodori Prodrumi ἀναγνώστῳ καὶ οἷσις ἐμπίπτει ἑλαχί· a Fed. Morello Gr. et Lat. edita Paris. 1608. Beck.

VI. Stobaeus Tit. CXXIV. Musg.

VII. Stobaeus Tit. III. Musg.

VIII. Schol. MS. in Homer. apud Valckenwer. Diatrib. p. 302. Eustathius in Iliad. α'. p. 702. Ed. Bas. Musg.

In Cod. Schol. legitur — εἰς εἰς ἑλκεῖ. Eustath. λέγου· ἔλκετον· εἰς ἑλκεῖς· εἰλε. Valck. p. 203. conjicit: M. ἀέ· εἰλε· εἰς εἰς, vel εἰλε· εἰς εἰς ἑλκεῖ. v. Beck.

IX. Eutocius Comment. in Archimedem apud Valck. Diatrib. p. 203. Musg.

Ita correxit Valck. In Eutocio est: — βασιλικὸν — ἡελώον — εἰς ἡ τοῦ αἰέον — Beck.

X. * * * * * Κρητικούς

Αἰλούς, θανούσης καὶ λα ποικίλης νεβροῦ,
[Συνίθαψε]

Tibias Creticas, mortui hinnuli maculosi ossa, [una sepelivit.]

PROTESILAUS. *

I. Οὐ γὰρ θίμης βίβηλον ἄπτισθαι δοῦμαι.

Nam profanum aedes attingere nefas est.

II. Δυσὸν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμίνου,
Ὁ μὴ ἀντιτίμωιν τοῖς λόγοις σοφώτερος.

Duo cum discrepant, et alteruter irascitur, sapientior est qui verbis non certat.

III. Ὅστις δὲ πάσας συντιθείς ψίγει λόγῳ
Γυναίκας ἔξῃ, σκαῖός ἐστι, κ' οὐ σοφός.
Πολλῶν γὰρ οὐσῶν τὴν μὲν εὐχέσεις κακὴν,
τὴν δ', ὥσπερ αὐτὴ, λῆμ' ἔχουσαι εὐγενές.

Quicumque autem omnes deinceps mulieres confundens vituperat oratione, morosus est, non sapiens. Multae enim cum sint, aliam invenies improbam, aliam, ut haecce, nobiles spiritus gerentem.

IV. Οὐ θαῦμ' ἔλεξας, θνητὸν ὄντα δυστυχεῖν.

Nihil mirum loqueris: homo qui sit, infelicem esse.

V. Πέπονθιν, ὅα καὶ σὲ καὶ πάντας μῖνι.

Passus est, quae et te, et omnes manent.

VI. Πόλλ' ἱλπίδεις ψυδδουσι καλόγοι βροτούς.

Saepe homines decipiunt nimis credulae spes.

VII. Οὐκ ἂν προδοίην καίπερ ἄψυχον φίλον.

Non deseram amicum, quamvis mortuum.

VIII. * * * * * ἀξίως δ' ἐμὸς

Γαμβρός κίκλησαι, παῖδά μοι ξυνοικίσας.

Merito autem γαμβρὸν mihi audis, qui filiam mihi in matrimonium dedisti.

1. Plutarch. Op. Mor. p. 3025. Sermo est de Minoi, Glauci sepulturam curante, unde recte Valckenarius ad hanc fabulam refert. *Musg.*

* Protesilai historiam, satis quidem aliunde notam, breviter exponit Hyginus Fab. CIII.

1. Schol. in Oedip. Col. v. 10. Suidas v. βίβηλος. *Musg.*

II. Stobaeus Tit. V. Idem Tit. XIX. Plutarch. Op. Mor. p. 16. Ed. Steph.

Musg.

Barn. inter fragm. Hippolyti prioris retulit, ubi δὲ λέγουσ. sed Heath. e Plut. malebat ἰ μὴ ἑνεύσω. *Beck.*

III. Stobaeus Tit. LXIX. *Musg.*

IV. Stobaeus Tit. XCVIII. *Musg.*

V. Stobaeus Tit. CXXV. *Musg.*

VI. Stobaeus Tit. CXII. *Musg.*

Barn. dedit — ψιδοῦσαί αὶ ἀλογον ἔρ. *Beck.*

VII. Dio Chrysost. Orat. XXXVII. Loquitur Laodamia. *Musg.*

VIII. Suidas in v. συνίθαξαι habet ἔξω.

- II. * * * ἡ προσπηγνύσαι
Κράδαις ἱρίαις.
Vel affigere caprifici ramis.
- III. * * * Οὐδὲ καλῆς περὶαν.
Neque mortuorum perna.
- IV. * * * Ἔστι τοι καλὸν
Κακοὺς κολάζειν.
Impios sane poena afficere honestum est.
- V. Καὶ τὰς μὲν αἴτη, πᾶλλον ἂν διδῶς ἴνα,
Τὰς δὲ, ξυναρίθ'· αἱ δὲ καὶ πὶ τεσσάρων
Φοιτῶσιν ἱππῶν ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ
Τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθεῖνους ὅταν φέρῃ
Πολλάς.

* Et has quidem auferes, si unum pullum dederis; illas, si par pullorum :
alias quatuor equis argenteis conductæ copiam sui facient. Amant vero
quicumque virgines Athenienses multas attulerit.

SCYRIÆ. *

- I. Ἡ παῖς νοσῇ σου, καὶ πικινδύνως ἔχει.
Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ θαμάζειται;
Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλὴν γυμνάζει χολῆς;
Med. Filia tua aegrotat, et in vitæ discrimine versatur. *Lycom.* Qua
de causa? quis illam male habet morbus? Num frigus, an bilis aliqua
latus infestat?
- II. Φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀνάμαλοι τύχαι.
Οἱ μὲν γὰρ εὖ πρᾶσσουσιν, τοῖς δὲ συμφοραὶ
Σκληραὶ πάρεσιν, εὐσεβοῦσιν εἰς θεούς,

justæ longitudinis collaudat, si quidem
suo pede non superaret inferiorem spon-
dam." Mihi mendum latere videtur.

Musg.

ii. Athenæus, p. 76. *Musg.*

iii. Athenæus, p. 368, ubi Casaubonus
addit. *Musg.*

iv. Stobæus Tit. XLVI. *Musg.*

Varie hujus fragm. lectiones et emen-
dationes apud Intpp. Pollucis leguntur.

Beck.

v. Pollux IX. sect. 75. αἰετὶς numis-
ma erat Corinthiorum: αἰετὶς, quam Eu-
ripides poetice vocat παρθεῖναι, Athenien-
sium.—V. 4. pro *ἴνα* malim *ἢ ἄν*. *Musg.*

* Constat ex Sexto Empirico adv. Ma-
them. I. 13. Lycomedem, regem Scyri,
Achillis vero socerum, ab Euripide in
scena exhibitum fuisse. Cum ergo a

Stobæo Scyriæ Euripidis citantur, certa
sere conjectura est, id nomen fuisse dra-
matæ, in quo Lycomedis persona erat.

Musg.

i. Sextus Empiricus adv. Mathem.
Lib. I. sect. 308. ultimum versum sic
interpretatur: *συνάμαλοι, μέν τι πλεονε-
κῆ γίνονται, καὶ εἰ τοῖς πλεονεκτικῶν βέλτε-
ραι ἐνέχουσιν ἀνάγκη*. Verd, quasi esset;
ἢ εἰς πλεονεκτικῶν γυμνάσει. *Musg.*

Barn. etiam primum versum Lycomedis
tribuit, et scripsit — *οὐκ ἔστι αἰετὶς*. I. reli-
quos versus medicum pronuntiasse puta-
vit, et edidit: *Πεῖν τοῖς; εἰς μὲν σπῆν. ἢ*.
—V. 3. Valck. p. 33. emendat *χολῆ* pro
χολῆν, et pro *γυμνάσει* Ruhnck. ibid. *χου-
μῆν*. *Beck.*

ii. Stobæus Tit. CV. Ed. Gesn. ex
Scyreo, qui nullus fuit, citat, eademque

Καὶ πάντ' ἀκριβῶς καὶ πρὸς φροντίδαν βίον,
Οὐ τὰ δικάϊα, ζῶσι αἰσχύνῃς ἄτερ.

Eheu ob res humanas! Quam incerte sunt! Alii enim prospere rem gerunt; aliis sors dura est, licet Deos pie colentibus, et per totam vitam Justitiam accurate et anxie servantibus sine ullo dedecore.

III. Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.

Prudentes autem propria dedecora abscondunt.

SISYPHUS. *

1. Ἦν χρόνος, ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνδράπων βίος

Καὶ θεϊάδης, ἰσχύος δ' ὑπέρτης,

"Ὅτ' οὐδὲν ἀέθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν,

Οὔτ' αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἰγίνετο.

Κάπιτά μοι δοκοῦσιν ἀνδραποὶ νόμους

Θίσβαι κολαστάς, ἵνα δίκη τύραννος ᾗ

Γένους βροταίου, τῇ δ' ὕβριν δούλην ἔχῃ,

Ἐζημιούτο δ', εἴ τις ἐξαμαρτάνοι.

"Ἔπιτ' ἐπιπῶν τὰ μφαιῇ μὲν οἱ νόμοι

Ἀπειργον αὐτοὺς ἔργα μὴ πρᾶσσειν βία,

Λάδρα δ' ἐπρασσον, πηρικαῦτά μοι δοκεῖ

[Φῦναι] πυκνὸς τις καὶ σοφὸς γνῶμην ἀνῆρ,

Γινῶναι δ' ἔπος ἀητοῖσιν ἐξευρῶν, ὅπως

Εἴη τι δαῖμα τοῖς κακοῖσι, καὶ λᾶδρα

Tempus fuit, cum calex erat hominum vita, et ferina, et violentiae dedita; cum neque praeium bonis, neque improbis poena constituta esset. Deinde mihi videntur homines leges posuisse scelerum ultrices, ut iustitia in genus humanum imperium exerceret, servamque haberet injuriam: Multabatur autem, si quis eas violaret. Postea, cum leges non sinnerent aperte et vi injuriam facere, clanculum autem facerent, tunc mihi videtur existisse aliquis vaser et consilio excellens, et excogitasse, fabula hominibus inventa, quomodo improbis aliquid

habet v. ult. εἰ τῷ λαοῖ, pro quo Genuerius in margine malle se ait εἰ τῷ λαοῖ. Musg.

Grotius ad Scyras retulit, sed Gatakerus Adv. Post. p. 534. ad Sylicum — V. ult. Barn. εἰ τῷ λαοῖ ζῶν, a. 4.

Beck.

III. Stobaeus Tit. CX. Musg.

Barn. Add. Prof. ad Scironem retulit.

Beck.

* De Sisyphi apud inferos poena omnia pervulgata sunt. Quibus maxime sceleribus hanc poenam meritis sit, inter mythologos non convenit. Vide Pausan. p. 48. Ed. Sylb. Schol. in Hom. Iliad. ζ.

ex Pherecyda. Confer etiam Apollodor. Lib. III. c. 11. Hygin. Fab. LX. Sed neque inter Herculis res gestas Sisyphi caedes commemoratur, quem tamen in Euripidis dramate ab Hercule interfectum fuisse suspicari licet ex fragmento, quod Etymologus et Suidas, uterque in v. καί, servarunt. Musg.

z. Sextus Empiricus Adv. Mathem. IX. sect. 54. Critias, Athenarum tyranno, tribuit. Plutarch. de Placitis Philosophorum l. 6. et 7. Euripidi, quem ait sub persona Sisyphi dogmata Atheorum protulisse, quod aliter (l. e. sub honestiore persona,) Arctopagi metu non ausus

- Πράσσωσιν, ἢ λέγωσιν, ἢ φρονῶσί τι. 15
 Ἐπιυῖαν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο,
 Ὡς ἔστι δαίμων, ἀφθίτων θάλλων βίῳ,
 Νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων φρονῶν τ' αἰεὶ,
 Προσέχων τε ταῦτα, καὶ φύσιν θεῖαν φορῶν,
 Πᾶν μὲν τὸ λεγθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται, 20
 Ἐς δ' ὁρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυηήσεται.
 Ἐάν δὲ σὺν σιγῇ τι βουλεύης κακόν,
 Τοῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεοὺς· τὸ γὰρ φρονεῖν
 Ἐν ἔστι [θεῖαν] τούσδε τις λόγους λέγων 25
 Διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο,
 Ψευδὲ καλῶντας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ.
 Ναίειν δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα
 Μάλιστα γ' ἐκπλήξῃεν ἀνθρώπους, ἄγων
 ("Ὅθιν' περ ἔγωγ τοὺς φόβους, εἶναι βροτοῖς
 Καὶ τὰς ὀήσεις τῷ τλαισιπῶρι βίῳ) 30

timendum esset, si quid mali clam facerent, aut dicerent, aut cogita-
 rent. Hinc ergo res divinas induxit, esse utique Numen, quod vita
 sempiterna floreat, mente audiens et videns, cogitansque semper et
 animadvertens hæc, et natura immortalis prædictum, omne, quod inter
 homines dicatur, audiet, omne, quod agitur, videre poterit. Quin et
 malum aliquod silentio si mediteris, neque hoc Deos latebit; nam id
 ipsum, quo cogitamus, in Deorum numero est. Hos aliquis sermones
 serens suavisissimam doctrinam docuit, veritatem mendacio involvens.
 Habitare autem Deos dixit illic, ubi maxime formidinem hominibus
 incuteret, dicens, unde noverat utique terrores hominibus venire,

erat. De qua historiola meum iudicium
 non interpono; indicasse contentus, eti-
 am Pirithoum, qui a pluribus veterum
 ut Euripidis citatur, quique orationis co-
 lore, quantum ex fragmentis iudicare li-
 cet, Euripidem auctorem sibi vindicat,
 hunc ipsum, inquam, Pirithoum a non-
 nullis veterum Criticis tributum fuisse,
 adeo ut Athenæus rem in medio relin-
 quit, p. 496. Ceterum in hoc fragmento,
 mendis præter modum secante, inusita-
 tam mihi licentiam sumi, nempe ut ex
 conjectura emendatam, prolixitatis vitan-
 dæ causa exhiberem. *Musæ.*

Euripidi abjudicat Valck. D. p. 209. et
 p. 14. Criticis tribuendum iudicat.—V. 3.
 Barnes. ἀβλῶν.—V. 7. Γνωστὸν βροτοῖς ex
 conjectura Grotii insertum est. Petitius
 Misc. Obs. I. 1. legebat ita: θείῳ κα-
 λῶντι τοῦ κακῆ, ὅς ἐστιν ἡ κατὰ φύσιν
 αἰεὶ, τὰς V. 8. —V. 10. Barnes. ἀφθίτων
 αἰετῶν — quod M. edidit, fluxit ex Nor-
 mannii conjectura probata Fabricio ad Sext.
 E. et Heathio —V. 12. Barnes. πᾶν

αἰετῶν ἄλλος α. c.—V. 13. Barnes. Γνω-
 στῶν, ἢ φ. i. q. — quæ est conject. Grotii:
 nam codd. Sext. E. habent Γνωστῶν ἢ ἢ —
 Petitius legit Γνωστῶν ἢ φ. i. Heath. Γνω-
 στῶν, ἢ. —V. 16. Barnes. ἡγήσατο: quod
 editum est, præbuerunt codd. S. E.—V.
 18. a. Barnes. — φρονῶν τε καὶ Προσέχων
 τὰ πάντα — Codd. S. E. Πρ. τε ταῦτα
 habent.—V. 20. Barnes. Ἄφ' οὗ ἐν λ. —
 ἀφθίτων: Πᾶν ἡρώ. λ. σ. — In codd. S.
 E. est (ὅς οὗ) Πᾶν αἰετῶν λ. — ἀφθίτων
 ὅς ἡρώων ἢ — Fabricius putat, ὅς οὗ
 esse verba Sexti Emp., contra Heath. a
 librario addita esse, a quo etiam ὅς pro-
 ductum sit. Mavult igitur legere: ὅς οὗ
 αἰετῶν τὸ λεγθὲν α. β. ἀφθίτων, τὸ ἡρώων
 αἰετῶν λ. —V. 22. idem H. corrigi: Ἐν
 σιγῇ αἰετῶν —V. 24. Barnes. ἔκπλη-
 τισι τοῖς λόγοις ἀνθρώπων λῶν — αἰετῶν
 est ex Grot. conjectura. Normann. con-
 jicit: θανάτου λῶν. Heath. ἀνθρώπων
 τῶν αἰετῶν λ. λ. —V. 27. a. Barnes.
 ἔκπλητ' ἡρώων — ἀφθίτων λῶν.
 Codd. habent αἰετῶν. — ἡρώων —

Ἐκ τῆς ὑπερθε περιφορᾶς, ἢ ἀστραπῆς
 Κατιὸν ἱναύσεις, οἰνὰ δ' αὖ πτυπήματα
 Βροτῆς, τό τ' ἀστρωπὸν οὐρανοῦ δέπας,
 Χρόνου καλὸν πυκνίλημα, τίκτορος σοφοῦ.
 Ὅδιν τι λαμπρὸς ἀστὴρας σπύγχει μύθος,
 Ὁ θ' ὕγρὸς εἰς γῆν ὀμβροῖς ἱκπορίζεται.
 Τοιοῦσδε περιήστηεν ἀνθρώποις φόβου
 Στοιχείους, καλῶς τι τῷ λόγῳ κατὰ κισί
 Τὸν δαίμον' ὀγκῶν, ἢ πρίποντι χαρίων.

35

et maxima emolumenta miserae vitæ, nempe ex fornice supremo, ubi fulgura accendi vidit, dirosque porro tonitruum sonitus, et stellis pictum cæli cavum, temporis, periti fabri, opus pulchrum; unde et globus cadens stellas fugat, et imbres in terram suppeditantur. Talem formidinis indaginem hominibus circumdedit, et pulchre verbis Deum amplificans, in sede convenienti habitare fecit.

- II. Οὐτα δὲ πρῶτον οἶομαι πῦσαι τινὰ
 Θνητοὺς νομίζων δαιμόνων εἶναι γένος.

Sic autem primum existimo aliquem homines induxisse, ut crederent, esse revera Deos.

- III. Καίρω σὶ τ', ὦ βίλτιστί γ' Ἀλκμήνης τίκος,
 Ἐλόντα, τὸν τε μισαρὸν ἐξολωλότα.

Lætor, te, O præstantissime Alcmene filii, advenisse, et impurum illum penitus extinctum esse.

- IV. Ἐλίσσαν.

Mentens.

Ἔγωγε. Εἶναι tueretur Heath. sed sequentia putat ita legi posse: M. γ' ἱναύσεις δὲ ἀσπρόνους ἔγωγε — Toup. Em. in Suid. Præf. T. II. p. 7. legit: Εἶναι δ' ἱναύσεις — Mæller' δὲ ἱναύσεις δ. ἔγωγε. — V. 30. Barnes. ἀσπρόνους. — V. 31. ἀσπρόνους Κατιὸν εἶναι, ἢ τι αὐτῶν. — V. 35. Barnes. εἰρησὶ ἡμῶν, pro quo Plutarch. εἰ εἰλας. — V. 35. Barnes. ἀσπρόνους σπύγχει μύθος. — V. 36. — ἱρβροῖς οἰκισμένον, ubi codd. S. E. I. οἰκισμένον, quod probat Heath. — V. 37. a. Barnes. — ἀσπρόνους φύβου. δὲ εἰς καλῶς τι — Τὸν δαίμονα καὶ ἰς εἰρήν. χ. Subjungitur apud Barnes. hic versus: Τὸ δαίμονα τι εἰς εἰρήν καὶ οἰκισμένον, tumque illi duo, qui apud M. sunt fr. 2. Beck.

Ei, qui editionem hanc curavit, videbatur v. 11. ss. scribendum:

— τὸν μὲν δαίμονα

Παύσαις εἰς ἄλλας καὶ εἰρήν γινώσκον ἀπὸς

Γούνα, hic 3. n. ἴ.

alius vir sapiens scripsisse, decrevisse, videtur, invento timore. — V. 24. idem mallet: Ἐμμενὶ ἀνταῶ — et v. 39. ἀπὸ πρ. χ. Tum

sequens fragm. erat huic primo, cum quo artissime cohereret, statim adjungendum.

Beck.

Ver. 26. ψιδῶ καλῶναι εἰς ἀλκμήνης λίγυ. Corrige ἐσπλάνας ex Plutarcho II. p. 880. F. Por.

II. Sextus Empiric. adv. Mathem. IX. 55. Μυθῶ.

III. Etymolog. M. in Χαίρω. Suidas in Χαίρω, ubi vide Toupio V. Cl. annotatur Pro ἱλασθῆνα bene, meo judicio, Valck.

[ad Phœnien. p. 287.] ἱλίσσεται. Muzg. Toup. in Suid. III. p. 310. ita legit: Χαίρω εἰ εἰ, ἢ β. — Ἐλκιδῆνα — monetur, in quarta sede esse anapæstum posse, quia est drama satyricum; et verba βίλτινος τίκος illustrat loco Callim. L. Pall. v. 87. — Valck. ad Phœn. legit: Χαίρω μὲν, ἢ βίλτινος ἄ. τ. εἰ ἱλίσσεται, εἰς δὲ μ. I. Heath. ita: Χαίρω εἰ γ', ἢ βίλτινος ἄ. τ. Ἐλκιδῆνα εἰς δὲ μ. I. quam conjecturam probat Valck. Distr. p. 209. Beck.

Ἐλκιδῆνα χαίρω εἰ γ', Ἀλκμήνης τίκος

βίλτινος

IV. Hesy chius in voce. Μυθῶ.

STHENOBCEA.*

- I. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀπὸς εὐδαιμονίᾳ.

"Ἡ γὰρ πιφυκαὶς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,

"Ἡ δυσγενὴς ἂν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

Nemo hominum in omnibus felix est. Vel enim bene natus opibus caret, vel ignobilis agrum divitem arat.

- II. Τοιαῦτ' ἀλίαν νοστιτεύμενος δ' ἔσας

Μᾶλλον πείζω.

Ita actuat; amor autem castigatus magis premit.

- III. * * βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος

Οὐκ εὐτράπελος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φαίνεται.

Ἵγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πιδοστικὴς τροφὸς

Θάλασσα, τήνδ' ἀροῦμαι ἐκ ταύτης βίος

Βρόγχοισι καὶ πίδασις οἰκαδ' ἔρχεται.

Maris autem incolis non circumfertur victus, non laute sunt mensæ, sed in litoribus presepia. Quæ autem alimenta præbet, mater humida est, non quæ pedibus calcatur. Hanc aramus. Ex hac victus nobis retribus et laqueis domum venit.

- IV. Πισὸν δὲ νῦν λάλειν οὐδὲν ἐκ χειρὸς,

'Ἄλλ' εὐδὺς αὐδῶ· ΤΩΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩΙ ΞΕΝΩΙ.

Nihil autem ipsi improviso ex manibus exiit, quin statim dixerit: ADVENÆ CORINTHIO.

- V. "Ἄνευ τύχης γὰρ, ὅσπερ ἡ παροιμία,

Πένος μοναθεὶς οὐκίτ' ἀλγύνει βροτούς.

Labor enim, ut vulgo dicitur, sine fortune ope, non amplificat homines.

* De Stenobœa vide Apollodorum Lib. II. c. 3. Hyginum, Fab. LVII. Eiusdem historiam Antææ nomine enarrat Scholiastes Hom. ad Il. ζ. Musg.

1. Aristoph. Ran. v. 1250. ibique Scholiastes, qui Prologi initium esse docet. Musg.

Primum versum laudat etiam Philopides apud Stob. Tit. 108. Beck.

2. Schol. in Vesp. Aristoph. v. 111. Plutarch. Op. Mor. p. 123. ed. Steph. Galen. de Hippocr. et Platone Lib. IV. c. 7. Musg.

III. Athenæus, Lib. X. p. 421. satis mendose.—Ver. 1. Reddidi, quasi esset: βίος γὰρ στείλονται θαλάσσιος, ut sit locutio ducta a ferculis, quæ in comis lautioribus περιφιλεῖται: mos erat.—V. 4. Sententiam turbare, certe non juvare, mihi videbatur vox θαλάσσιος, unde legendum conjicie-

bam: Ὅτι γὰρ ἡ μέγας, οὐ στείλονται τροφὴς θαλάσσιος. Musg.

Ver. 1. Barnes, pro πορφυροῦς ed. περιφανεῖς.—V. 4. Idem.—πιδόστικος τρέφει. Heath, qui retinendam censet lectionem Athenæi τρέφει, post στείλονται distingui vult.—V. ult. Barnes. περιχύνει.—Versus, qui apud Barnes acquiritur, non refert Euripidis, sed Athenæi, verba. Beck.

IV. Athenæus, p. 427. Aristophan. Thesmoph. 410. De Stenobœa dicitur, quæ hoc in Bellerophonis, quem mortuum credebat, honorem ex more veterum facitabat. Musg.

Morem veterum sic explicat Athen. l. I.: τοὺς νεκροτάτους τῶν φίλων ἀνέμμενα τὰ στέφανα τοῖς τρέφεσι ἀντὶ τῶν τραυλῶν. Beck.

V. Stobæus Tit. XXIX.—Ver. 2. Reddidi, quasi esset ἀλλήλων. Musg.

- VI. Κομίζετ' εἰσω τήνδε· πιστεύειν δὲ χρὴ
Γυναικὶ μηδὲν, ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν.

Istam intro auferte; oportet autem necāminem mortalium, qui quidem
aspit, mulieri fidere.

- VII. Πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους
Γυνὴ κατήσχυν' ἐν δόμοισι νηπία.

Mulieres autem opibus et natalibus claras mulier vecores domi dedecore
afficit.

- VIII. * * * Μουσικὸν δ' ἄρα

Ἔρως διδάσκει, καὶ ἀμουσος ἢ τὸ πρῖν.

Poetam utique reddit Amor, etiamsi musarum rudis antea fuerit.

- IX. Τίς ἄνδρα τινὰ ξεναπάταν.

Quis hominem hospiti infidum.

SYLEUS. *

- I. Τοῖς μὲν δίκαιοις, ἰνδικος· τοῖς δ' αὖ κακοῖς,
Πάντων μίνιστος πολέμιος κατὰ χθόνα.

Iuris quidem æquus; injustus contra, omnium, qui in terris agunt, hostis
infensissimus.

- II. Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγαν·
Πίμπρα· κάταιθε σάρκα, ἐμπλήσθητί μου
Πίνων κελαινὸν αἷμα· πρόσθε γὰρ κάτω
Γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνω· εἰς αἰθήρα,
Πρῖν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.

Proinde veniat ignis: veniant enses: incende, combure carnes: satia te
bibendo nigrum meum sanguinem: prius enim sub terram ibunt astra,
terra in cœlum ascendet, quam a me sermo adulatorius erga te
dicetur.

VI. Stobæus Tit. LXXXV. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. LXVIII. Idem
(ex Bellerophonte) Tit. LXXII. *Musg.*
Barnes. habet etiam in fr. Belleroph.

Beck.

VIII. Scholiast. Aristoph. in Vesp.
1069. Plato Sympos. Plutarch. Sym-
pos. I. 5. Idem Op. Mor. p. 722. et p.
1336. Ed. Steph. Aristid. plus semel.

Musg.

Apud Plutarch. Symp. et inde Barnes.
est Μουσικὸν ἔρα — alibi Παιδείας ἔρα —
unde Valck. Diatr. p. 206. mavult:
Παιδείας ἔρα — Subjungitur apud Barn.
versus constans Plutarchi verbis. *Beck.*

IX. Photii Lex. MS. voce Ξεναπάταν.

Musg.

* Tradunt Apollodorus Lib. II. c. 6.
et Diod. Sic. Lib. IV. 51. Herculem,
quo tempore Omphale, Lydorum regina,
serviebat, Sylea, hominem Lydum, inter-
fecisse, qui viatores quoscunque, ut vineas
sibi pastinarent, per vim cogere sole-
bat. In Euripidis dramate, quod solus
docet Philo Judæus, Hercules huic ip-
si Syleo in servitutem addictus fingitur.

Musg.

1. Stobæus Tit. XLVI. ex Oileo.

Musg.

II. Philo Jud. Allegor. II. p. 66. Ed.
Turn. Idem de Josepho, p. 365. Idem,
p. 603. Euseb. Præp. Evang. VI. p.
242. Loquitur Hercules. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. φάσγανον — V. 2.

- III. "Ημιστα φαῦλος, ἀλλὰ πᾶν τούαντίον·
 Πρόσχημα σιμὸς, καὶ ταπεινός, οὐδ' ἄγαν
 Εὐτοκος, ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ καὶ στολὴν
 Ἰδόντι λαμπρὸς καὶ ξύλα δραστήριος.

Minime quidem vilis, sed quicquid contrarium est: specie dignitatem gerens, non humilis, neque admodum demissus, tanquam servus, sed vel habitum intuenti splendidus et clava strenuus.

- IV. Οὐδὲς δ' ἐς οἶκους δεσπότης ἀμείνωνας
 Αὐτοῦ πρίασθαι βούλεται σὲ δ' εἰσερῶν
 Πᾶς τις δέδοικεν. ὅμμα γὰρ πυρὸς γήμεις,
 Ταῦρος λείοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν.
 Τό τ' ἦθος αὐτοῦ . . . οὐ κατηγορεῖ
 Σιγῶντος, ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπῆκοος,
 Τάσσιν δὲ μάλλον, ἢ πιτάσσεισθαι, δίλοις.

Nemo autem dominus meliores seipso servos in aedibus habitaturos emere vult, te autem intuens quisque formidat; oculos enim igne plenos habes, tanquam taurus leonis insultum expectans. Quin et eminus stanti, aliquid est, quod ingenium tuum, te tacente, declarat, nimirum te morigerum non futurum, sed libentius imperaturum quam imperiis pariturum.

- V. Κλῆθι καὶ πείωμαι ἐν τούτῳ δέ μου
 Τὴν πείραν εὐδὺ λάμβαν', εἰ κρείττων ἴσῃ.

Recuba et potemus: et in hoc periculum illico mei facito, an superior futurus sis.

- VI. Βαυλώμεν εἰσιελόντες· ἀπομόρξαι σίβην
 Τὰ δάκρυα * *

Domum ingressi cubitum camus. Absterge tuas lacrymas.

- VII. * * * Εἶα δὲ, φίλον ξύλον,
 Ἐκταίε μοι σιαυτὸ, καὶ γίνου θρασύ.

Age nunc, O carum telum, extende teipsum, et audax sis, cura.

Piers. legit Πίμνεα, quod placet Heathio.

Beck.

III. Philo Jud. p. 603. Ed. Turneb. Loquitur Mercurius Herculem describens. Musg.

Ver. ult. ξύλα Mangéius apud Phil. e codd. reposuit, pro vulg. ξύλα. Sed jam Barnes dederat ξύλα. Beck.

IV. Philo Jud. p. 603. Ed. Turneb. Loquitur, Barnesio iudice, Syleus.—Ver. 1. Malim θερύειν.—V. 5. Sic non male suppletur: σὲ ε' ἔτι ἀντίς τι εὐ ἀνταγῶν. Musg.

Ver. 3. Heath. reponit—ξύλα δ'—V. 5. Barnes prioribus verbis omisit, dedit:—εὐ ἀνταγῶ Σ. sed Heath. pu-

tat, verba εὐ ἀνταγ. ey. esse verba, non Euripidis, verum Philonis. Beck.

V. Philo Jud. p. 603. Ed. Turneb. Syleum alloquitur Hercules. Musg.

VI. MS. Sangermanens. apud Valckenner. Diatriba p. 204. Musg.

MS. apud Valck. βαυλώμεν. Beck.

VII. Eustathius in Illiad. α'. ex Choro-bosco. Musg.

Apud Heath. est:—Εἶτα δὲ, φ. 5.

Beck.

Etymologus M. p. 294, 45. Εἶτα δὲ ξύλον, ἔργον μοι σιαυτὸ. Ita lege pro ἄγαν. Locus depromptus ex Euripidis Syleo, ut discimus ex Eustathio, p. 107. ubi additur φίλον post εἶτα, et legitur ἰα-

TELEPHUS.*

- I. ὦ γαῖα πατρίς, ἣν Πέλοψ ὀρίζεται,
 Χαῖρ', ὅς γε πύτρων Ἀρκάδων δυσχείμαρον
 [Πάν] ἰμβατεύεις· ἔνδιν εὐχομαι γένος.
 Αὐγὴ γάρ, Ἀλίου παῖς, με τῷ Τρυνδίῳ
 Τίπτει λαθραίως Ἑρακλῆϊ ξυνοῖδ' ὄρος
 Παρθέριον, ἔνθα μητίξ' ὠδίων ἰμῶν
 Ἔλυσεν Ἐλισθία.

O terra patria, quam Pelops consociavit, salve, tuque, O Pan, qui algidum Arcadiæ scopulum incolis, unde genus meum ortum esse gloriatur; Auge enim, Alci filia, clam me parit Herculi Tisynthia. Novit hoc mons Parthenius, ubi Ilithyia matrem meam a partus doloribus liberavit.

- II. Κῶπης ἀνάσσει, καὶ ποβὰς εἰς Μυσίαν
 Ἑτραυματίσθῃ πολεμίῳ βραχίονι.

Remis moderatur, et in Mysiam descendens sauciatus est hostili brachio.

- III. Ἴδ', ὅποι χεῖζεις· οὐκ ἀπολούμαι
 Τῆς Ἑλένης οὐνεκα.

Abi, quo libitum fuerit. Helenæ causa perire nolo.

viii. Confer Lucianum in Asino, T. II. p. 572. Sueton. Ner. 49. *For.*

* Telephus, Mysorum rex, Herculisque ex Auge filius, Græcorum exercitum, qui ad Mysiæ litora pro Trojanis appulerat, fortiter prælio aggressus est, tantamque stragem edidit, ut Græci paullo post Bæotiam universi redirent. Liban. p. 239. Vulneratus tamen eo in prælio Telephus, cum nulla medicorum arte sanari posset, Delphicum oraculum consuluit. Responsum est, (teste Hygino Fab. CL.) neminem mederi posse, nisi eandem hastam, qua vulneratus erat. Venit igitur Argos, (Liban. ubi supra) ubi scenam hujus dramatis constitutam fuisse multa indicant. Telephum ipsum pauperem atque exulem exhibitum fuisse disertè affirmat Scholiastes Aristoph. ad Nubes, v. 919. cui accedit Horatius de Arte Poet. 96. Reliquum historię persequitur Hyginus, loc. cit.

1. Dionys. Halicarn. Tom. II. p. 59. —V. 1. ἰρίζεται quid sit, minime equidem intelligo. Reddidit igitur, quasi esset ἰρίζεται. —V. 3. verbum ἰμβατεύεις de dilis adhibitum Æsch. Pers. v. 449. Rhes. v. 225. conjecturam fecit, et hic nomen Dei supplendum esse. Ceterum hæc ad Telephum pertinere, tacente Dionysio, satis

constat; quin et Prologi initium esse non dubitet, qui cum reliquis Euripidis Prologis comparaverit. Quæ Strabo de Auges et Telephi fortunæ ex Euripide narrat, p. 615. Ed. Par. pariter ex prologo desumpta arbitror. *Musgr.*

In Add. Musgr. hæc: "Ὁρίζεται, ἀπὸ τοῦ ἰρίζω. Sic ἰρίζεται Æschyl. Suppl. 964. Demosth. *Εὐχέρειος ἰρίζω πρὸς τὸν ἐκείνου χόρον.* De Rhod. Lib. p. 116. Ed. Benen." Hesth. negat, hæc ad Telephum pertinere, sed ad Augem potius referenda esse; montem enim, de quo loquitur Telephus, esse Lycæum in Arcadia, sed scenam dramatis non poni in Arcadia, verum in castris Græcorum ad Trojam. —V. 2. Barnes. *δυσχείμαρον.* Hesth. v. 2. et 3. vertit: "Et tu, qui rupem hanc Arcadum regionem frigidam habitantium calcas, a quo genus derivare gloriatur." Intelligi putat Jovem Lycæum. —V. 3. Barn. *τὴν ἰμβατεύεις* — *Beck.* 12. Aristot. Rhetor. III. c. 2. itaque Scholiastes. Loquitur Telephus de Nauclero quodam. *Musgr.*

III. Schol. Aristoph. in Nub. 888. *Musgr.*
 Barnes. — *ἴσω* — Ἑλένης (sine ὄντι) ἴσω. Hesth. vult. — *ἀπελθῆναι γ'* — *Beck.*

- IV. Βέβληκε' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
Jecit Achilles duas monachas et quaternionem.
- V. ὦ πόλις Ἀργου. O urbs Argiva.
- VI. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων Λύκει, τί ποτέ μ' ἐργάσει;
O Phœbe Apollo Lycie, quid mihi facies?
- VII. Κακῶς ὄλοντ' ἄν' ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
Male percat: Græciæ enim interest.
- VIII. Δεῖ γάρ με δοῖσαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
Εἶναι μὲν, ὅσπερ εἰμι, φαίνεσθαι δὲ μή.
Oportet me pauperem hodie videri: esse quidem, qualis sum, sed minime existimari.
- IX. Καλῶς ἔχοιμ' Τηλέφω δ' ἂν γὰρ φρονῶ.
Bene mihi eveniat, Telepho autem quæ cogito.
- X. Τί δ', ὦ τάλαις, σὺ τῶδε πεύθεσθαι μέλλεις;
Cur vero tu, O miser, huc auscultare vis?
- XI. Μή μοι φρονήσῃς, ἄνδρες Ἑλλήνων ἄνθρωποι,
Εἰ πτωχὸς ὦν τέτληκα ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.
Ne mihi indignemini, O Græcorum principes, si, mendicus cum sim, inter nobiles loqui sustineo.
- XII. Ἐρεῖ τις οὐ χρεῖν. Ἀλλὰ τί χρεῖν, εἴπατε.
Dicit aliquis: non oportuit. Verum, quid oportuit, dicite.
- XIII. Ἡ πολλοῦ γὰρ δεῖ.
Multum sane abest.
- XIV. * * * τὸν δὲ Τηλέφω

iv. Schol. Aristoph. in *Ranas* 1447. Eustath. in *Odys.* p. 28. Ed. Bas. Atque ita Br. edidit. Nam in comici libris omnibus scribebatur:

Musg.
Etiam apud Zenob. Cent. XI. Prov. 85. et App. Vat. Cent. I. Pr. 29. legitur. Scholiastes Aristoph. ex Aristoxeno docet, falso hunc versum Euripidi tribui.

Beck.
v. Aristoph. *Equit.* 806. ibique Scholiastes. *Musg.*

vi. Scholiastes Aristophanis in *Equit.* 1237. *Musg.*

vii. Schol. Aristoph. in *Acharn.* 8. *Musg.*

viii. Schol. in Aristoph. *Acharn.* 439. *Musg.*

Ver. 2. In codl. Arist. est, ὥσπερ εἰμι, quod repudiat ad eum locum Br. *Beck.*

ix. Schol. in Aristoph. *Acharn.* 445. Athenæus, p. 186. habet Εἰ σὺ γίγνωται. *Musg.*

Athenæus, locum ita exhibet:
Εἰ σὺ γίγνωται, Τηλέφω δ' ἂν γὰρ φρονῶ. *Beck.*

x. Schol. in Aristoph. *Acharn.* 453. Pro μέλλω legendum cum Valckenario Σίλλω. [Diatr. p. 210.] *Musg.*

xi. Schol. in Aristoph. *Acharn.* 496. *Musg.*

xii. Schol. in Aristoph. *Acharn.* 539. *Musg.*

xiii. Schol. in Aristoph. *Acharn.* 543. *Musg.*

Fragmentum hoc ita ex Arist. protulit Heusth. Καὶ τὸν δ' ἂν ἐν ἡμέρῃ; ἢ πολλοῦ γὰρ δεῖ. *Beck.*

xiv. Schol. in Aristoph. *Acharn.* 554. *Musg.*

Οὐκ οἴομαι δα τοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἐνι.

Telephum vero non putamus? Non ergo vobis mens inest.

- XV. Ἀνασσα πρᾶγους τοῦδε καὶ βουλευματος,
Τί μοι σκυδραπὸς ἐξηλθῆδας δόμων;

Domina hujus actionis et consilii, cur mihi tristis e domo venis?

- XVI. Ἀγάμεμνον, οὐδ', εἰ πέλεκεν ἐν χερσὶν ἔχων
Μῖλλοι τις εἰς τρέχῃλον ἐμβαλεῖν ἔμδον,
Σιγήσομαι δίκαιά γ' ἀντιπῶν ἔχων.

Agamemnon, non, si aliquis securim manu tenens in cervicem meas immittere minietur, ne sic quidem allebo, quæ contra dicam justa habens.

- XVII. Ὡρα σε θυμοῦ κρίσσονα γνώμην ἔχειν.

Tempus est te mentem gerere iræ victricem.

- XVIII. Μοχθῶν ἀνάγκη τοὺς θείοντας εὐτυχεῖν.

Labore opus est illis, qui fortunati esse volunt.

- XIX. Οὐκ ἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἰμύλος μένος;
Χρεία διδάσκει, καὶν βραδύς τις ἢ, σοφόν.

Non ergo Ulysses solus facundus est. Necessitas, etiam qui hebes est, disertum reddit.

- XX. Σπάρτην ἔλαχες καὶνὴν κόσμῳ
Τὰς δὲ Μυκῆνας ἡμῖς ἰδίᾳ.

Spartam sortitus es; hanc legibus rege. Nos contra Mycenæ seorsim regimus.

- XXI. Τόλμ' αἰὶ, καὶν τι τρεχὺν ἵμενοι θεοί.

Audeto semper: etiamsi asperum quid Dii immittant.

- XXII. Τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νοσοῦντά γε;
Σμικρὸν ἂν θείοιμι καὶ κατ' ἡμέραν ἔχων
Ἄλυτον οἰκὴν βίοντα, ἢ πλουτῶν νοσῶν.

Quid autem me divitiæ juvant egrotantem? Malim sane parva et in diem tantum sufficientia habens expers doloris vivere, quam in re laeta agrotare?

Ver. 1. præcedunt hæc verba: Ταῦτ' ἂν εἴη δὲ (Heath. εἴη γ' ἂν) ἐλθόντα. c. l. T. Beck.

xv. Schol. in Aristoph. Lysistrat. 707. Confer Hygin. Fab. Cl. Musg.

In eodem Arist. loco Valck. p. 210. suspicatur, etiam alia quedam Euripidea latere. Beck.

xvi. Stobæus Tit. XIII. Musg.

xvii. Stobæus Tit. XX. Musg.

xviii. Stobæus Tit. XXIX. Musg.

xix. Stobæus ibid. Apostol. XX. 92. Musg.

Barnes. Οὐ γὰρ ε' ὀλοσθῆναι — MS. Stob.

Leid. ε' omittit. Quod editum est, est ex emend. Valck. p. 206. Beck.

xx. Stobæus Tit. XXXIX. Phot. Op. Mor. p. 1069. Ed. Steph. Musg.

Inter Fr. e Phœnice retulit Barnes. Beck.

xxi. Stobæus Tit. LI. Musg.

xxii. Sextus Empir. edv. Mathem. XI. sect. 56. Stobæus Tit. XCIII. Idem Tit. XCVII. Musg.

Stobæus altero loco: Σμικρὸν βίοντα καὶ α. ἢ I. Τρεφῆν, ἰουστὸν μᾶλλον, ἢ π. α., altero ita: Μικρὸν βίοντα α. α. ἢ I. Ἄλυτον οἰκὴν μᾶλλον, ἢ — de quarum varietatum origine judicat Heath. Beck.

XXIII. Ἑλλῆνες ὄντες βαρβάρους δουλεύουσιν;

An barbaris nos Græci servietus?

XXIV. Κακός τις ἐστὶ προξένῳ σοι χρώμενος;

Quisquamne malus est, hospitem te habena?

XXV. Πρὶστοῖσι λόγχῃς θίγεται ῥινήμασιν.

Lenitur cuspidis ramentis.

TEMENIDÆ.

I. Ἀρετὴ δὲ, καὶ δάμνη τις, οὐκ ἀπόλλυται,
Ζῇ δ', οὐκ ἔτ' ὄντος σώματος κακοῖσι δὲ
Ἄπαντα φροῦδα συνθανόνδ' ὑπὸ χιθονός.

Virtus autem, etiam si moriatur aliquis, non perit, sed vivit, corpore extincto. Ignavis autem omnia simul morientia sub terram eunt.

II. Καλὸν γ' ἀληθείας καί τινης παρρησία.

Honestum est vera libere et constanter loqui.

III. Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

Laboranti etiam Deus adjutor esse solet.

IV. Αἰδώς γὰρ ὀργῆς πλείων ὠφέλει βροτούς.

Pudor enim plus hominibus, quam ira, prodest.

V. Εἰκός δὲ παντὶ καὶ λόγῳ καὶ μηχανῇ

Πατρίδος ἐρῶντας ἐκπονεῖν σωτηρίαν.

Æquum est patriam amare, ejusque salutem omni ratione et studio promovere.

XXIII. Clem. Alexandr. p. 624. Ed. Par. Musg.

XXIV. Ammonius v. Περὶ φρον. Musg.

XXV. Plutarch. Op. Mor. p. 81. Ed. Steph. Musg.

Barnes. subjicit huic versui: Τὸ τραῦμα — Beck.

* Verum hoc fabulæ nomen, non Temenus, vel Temenides. Clare id docet Epigramma in Anthol. H. Steph. Lib. II. p. 152.

Εἰκόλος Ἀργοναυγίης ἀρχόμενος εὐνὴν δὲ φιλέειλον
Τεμενίδας δ' ἀκαλὸν ἐκλήθευεν ἰνδ.

Κό μὲν τραυδὺν ἐκτελείμενος εὐνὴν δὲ φιλέειλον

Ἐρμίδας ἀργοναυγίης δὲ φέρειν ἐβόλετο.

Hinc etiam intelligimus, triste Hymetho factum hujus tragediæ argumentum fuisse. Fuit es Temeni filia, qui cum Cresphonte fratre Heraclidæ Peloponnesum felicibus auspiciis duxit. Senex Temenus filiam Hymetho Deiphontæ, Antimachi filio, conjugem dedit, generum-

que præterea summo studio persecutus est. Quod cum ægre ferrent Temeni filii, odioque propterea in Deiphontem flagrant, tandem patre mortuo, Hymetho ab eo vi sufferre conati sunt. Asscuctus eos cum Epidauriorum manu Deiphontes, Cerynem, unum ex raptoribus, interfecit. Hymetho, quæ tum temporis gravida erat, Phalcis violentia perit, magno conatu eam secum trahentis. vid. Pausan. p. 70. Ed. Sylb. Musg.

1. Stobæus Tit. I. Sextus Empir. adv. Gramm. sect. 271. Musg.

II. Stobæus Tit. XIII. Musg.

Male apud Barnes. — καὶ ἀντιόγ.

III. Beck.

III. Stobæus Tit. XXV. Idem Tit. XXIX. Clem. Alex. p. 621. Ed. Par. ex Κερσίφ. Apostol. XIX. 75. Musg.

Barn. in Fr. Hippolyt. prioris. Beck.

IV. Stobæus Tit. XXXI. Musg.

V. Stobæus Tit. XXXIX. sec. MS. Leidensium. Musg.

Barnes. Fr. Inc. Beck.

VI. * * φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχῆν

Ἑσθλῶν δὲ χαίρει πτόμασιν νεανῶν.

Κακοὺς δὲ μισεῖ τῇ πόλει μὲν οὖν νόσος

Τὸ δ' ἴστί· τοῖς δὲ κατθανούσιν εὐκλείες.

Solet bellum non in omnibus prosperum esse, sed gaudet juvenum fortium cæde, ignavos autem odit. Jam hoc civitati nocet, sed mortuis gloriosum est.

VII. Οὐκ ἔστι κρείττον ἄλλο, πλὴν κρατεῖν δορί.

Nihil optabilius est, quam manu vincere.

VIII. Τολμαῖν δὲ χρεῶν· ὁ γὰρ ἐν καιρῷ

Μόχθος πολλὴν εὐδαιμονίαν

Τίττει θνητοῖσι τελευτῶν.

Audere autem oportet. Labor enim tempestivus magnam in fine felicitatem hominibus creat.

IX. Τὸ δὲ στρατηγεῖν τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, καλῶς

Γινῶναι τὸν ἐχθρὸν, ἢ μάλιστ' ἀλώσιμος.

Imperatoris officio fungi hoc esse judico: probe nosse, qua maxime ratione hostis vinci possit.

X. Ἀρξῆς αἶψ' οὕτω· κερὴ δὲ τὸν στρατηλάτην

Ὅμως δίκαιον ὄντα, ποιμαίνειν στρατὸν.

Ita regnabis. Oportet autem nihilominus ducem justitia colenda exercitum sibi conciliare.

XI. Ρώμη δὲ τ' ἀμαθιῆς πολλάκις τίττει βλάβην.

Robur autem inconsultum sæpe noxam parit.

XII. Ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμώτερα.

Alia regio ad aliam rem utilior est.

XIII. Φεῦ, φεῦ, τὸ φῦναι πατρός ἐγγυνὸς ἄπο

Ὅσῃν ἔχει φρόνησιν ἀξιώματά τε;

Καὶ γὰρ πίνης ὦν τυγχάνη χρηστὸς γηγὼς,

Τιμὴν ἔχει τιν' ἀναμετρούμενος δὲ πᾶς

Τὸ τοῦ πατρὸς γινναῖον ἀφίλει τρέφει.

Mirum, quantos spiritus, quantam dignitatem det patre generoso nasci. Et si enim egenus fuerit, tamen honesto patre ortus honorem aliquem habet, et animo versans genitoris laudes in majus promovet moeribus.

VI. Stobæus Tit. L. Ed. Gem. Musg. Ver. 1. Ita supplere Barnes. Φιλεῖ τοι πόλ. et τὰ πάντα γ' εὐτυχῆν. Valck. p. 226. καὶ γὰρ addendum monet.—Ver. 4. Barnes. Τὰ ἴστω. Beck.

VII. Stobæus Tit. L.I. Musg.

VIII. Stobæus ibid. Musg.

IX. Stobæus Tit. LIV. Musg.

Inter Belleroph. Fr. retulit Barnes, et edidit — κέρως ἀλλῶν, Γινῶναι —. Beck.

X. Stobæus Tit. LIV. Ed. Gem.

Musg.

XI. Stobæus Tit. LIV. Musg.

XII. Stobæus Tit. LVI. Ex Boettger.

Musg.

XIII. Stobæus Tit. LXXXVIII.

Musg.

- XIV. Πολλοὶ γηγῶτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ', ὅπως
Δείξωσιν αὐτοὺς τῶν κακῶν ἔξουσία.

Multī, qui virili ingenio sunt, nullam rationem ostentandi sui inveniunt,
propter malorum dominatum.

- XV. Τοῖς πᾶσι ἀνδράποισι κατθανεῖν μένει.
Κοινὸν δ' ἔχοντες αὐτὸ, κοινὰ πάσχομεν
Πάντες τὸ γὰρ χρεὼν μίζον, ἢ τὸ μὴ χρεὼν.

Omnibus hominibus mors debetur. Hoc autem commune habentes com-
munia omnes patimur. Quod enim fatale est, plus valet, quam quod
non fatale.

- XVI. Ἀσύνητος, ὅστις ἐν φόβῳ μὲν ἀσθινῆς,
Λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς τύχης φρονεῖ μέγα.

Qui consilio non valet, in periculis timidus est, sed secunda vel minimum
fortuna usus, superbit.

- XVII. Ἀπασα Πελοπόννησος εὐτυχίῃ πόλις.

Omnis terra Pelopis prospere agit.

- XVIII. Ἦλθες δ' ἐπὶ χρυσόκεραν ἱλαφον μεγάλην αἶθλαν
Ἰσα δανὸν ὑποστάς κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους, ἐπὶ τε
Λειμῶνας ποιμινία τ' αἶσση.

Venabatur autem aureis cornibus cervam, magnorum certaminum in se
suscepto fluctu, per iuga montium inaccessa, et in pratis, et pastorum
lucis.

XIX. Ἀπυργος.	Moenibus carens.
XX. Αἰσίως.	Scite.
XXI. Ἀνατομή.	Partitionem.
XXII. Καταβολή.	Portio contingens.

TENNES. *

- I. Φεῖω,
Οὐδὲν δίκαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει.
Heu, heu, nulla hoc in seculo justitia est.

xiv. Stobæus Tit. CVI. *Muz.*

xv. Stobæus Tit. CXXV. *Muz.*

xvi. Stobæus Tit. IV. *Muz.*

xvii. Pollux IX. sect. 27. *Muz.*

xviii. Ælian. Hist. Anim. VII. 39.

Pro ἡε forte αἶσα. *Muz.*

Heath. ita hoc versus legit: Ἦλθες γ' ἰ.

xx. ἱλαφον μεγάλην αἶθλαν διὰ ὅσας
κατ' ἐν. ἰ. ἀλάστοι, ἐπὶ ἀυμάτοις ἀκαταῖς
α' αἶσα. Valck. p. 168. hoc modo: Ἦλ-
θες — ἱλαφον μεγάλην αἶ. ἐπὶ διὰ ὅσας

Ἰσα α. ἰ. ἀλάστοι Ἐπὶ λαμ. αἶσα α' αἶσα. Beck.

xix. Hesychius in voce. *Muz.*

xx. Hesychius in voce. *Muz.*

xxi. Hesychius in voce. *Muz.*

xxii. Hesychius ante ἀνατομήν.

Muz.

* Historiam Tennes, a quo Tenedos
urbs condita nomen accepit, enarrant
Diod. Sic. V. 83. Plutarch. Op. Mor. p.
530. Ed. Steph. Canon. Narrat. 29. Tac-

THESEUS. •

- I. Κάρα τε γάρ σου συγχέω κόμαις ὁμοῦ
 ῥανί τι δ' ἐγκέφαλον ὁμμάτων δ' ἀπο
 Αἵμοσταγῆς πρηστῆρες ρεύσονται κάτω.
 Caput enim tuum cum capillis simul confundam; et cerebrum humo
 spergetur; et ab oculis latices cruenti defluent.
- II. Πράγματα βόσκειν.
- III. Ἀνόητον ἄγαλμα, πάτερ,
 Οἴκοισι τικάν.
 Inutile adibus decus, O pater, gignens.
- IV. Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινος μαθὼν
 Εἰς φροντίδας νοῦν συμφορὰς τ' ἐβαλλόμην.
 Φυγὰς τ' ἱμαντῶ προστιδείς πάτρας ἱμῆς,
 Θανάτους τ' ἁέρους, καὶ κακῶν ἄλλας ὁδοὺς,
 Ὡς, εἴ τι πάσχοιμ', ὥν ἰδοῦζόν ποτε,
 Μῆ μοι νόστον προσπίσιν μάλλον δάκοι.
 Ego autem cum hoc a prudente didicissem viro, mente contemplabar
 aerumnas et calamitates, mihi ipse suggerens exilia extra patriam, et fa-
 ta meorum immatura, et alia genera malorum, ut, si quid incideret
 eorum, quas cogitabam, ne improvisum contingens nimium morderet.
- V. Ἐγὼ τίφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδεις,
 Μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια
 Κύκλος τις ὡς τόξοισιν ἐκμετρούμενος,
 Οὗτος δ' ἔχει σημείον ἐν μέσῳ σαφές.

tares ad Lycophron. 234. Pausan. p. 329.
 Ed. Sylb. denique Homeri Scholiastes ad
 Illiad. α'. 38. *Musg.*

Eam eximendam e fabulis Euripid. et
 in *Troia*. vel *Troia*. latere *Troia* judicat
 Valck. D. p. 15. — Qui apud Stobaeum
 hunc excipit versus: *Τακῶν*, etc. et hic
 relatus est a Barnes, in *margin.* ed. Gess.
 tribuitur Sophocli. *Beck.*

1. Stobaeus Tit. I. *Musg.*

• Ex Scholiaste in Aristophanis *Ves-*
pas, v. 312. colligere licet, Thesei de Mi-
 notauri victoriam hujus fabulae argumen-
 tum fuisse. *Musg.*

1. Schol. Aristoph. in *Ranas* 476. — V.
 2. emendat Grotius *πανί τι γὰρ*. Mihi non
 deterius videbatur *πανί τι γὰρ*. — Ver. 3.
 idem legit *πρηστῆρες*, ut sit dualis pro plu-
 rali, quam quidem licentiam pluribus ex-
 emplis firmavimus ad *Supplic.* 1003. San-
 guinis defluentis rivuli *πρηστῆρες* dici vi-

dentur, ob similitudinem venarum in col-
 lo, quas *πρηστῆρες* Graecis audiunt, teste
 Polluce II. 134. Ceterum in eodem
 Aristophanis loco plura ex Euripide de-
 sumpta exstant, sed quae difficile fuerit a
 comici verbis accernere. *Musg.*

II. Scholiastes Aristoph. ad *Vesp.* 312.
Musg.

III. Scholiast. Aristoph. *ibid.* Loquitur
 Hippolytus. *Musg.*

IV. Plutarch. *Op. Mor.* p. 195. Ed.
 Steph. Galenus de Hippocrat. et Platone
 Lib. IV. Cicero citat et interpretatur
Tusc. Quæst. III. 14. Leviter variat
 Galenus in primis quatuor versibus. In
 ultimo dat *παρὰ*, unde levi mutatione sit
παρὰ, vox adhibita Sophocli *Electr.* 904.
 Ed. Col. 723. Philote apud Stobaeum
 Tit. CIV. Plutarchus dat *παρὰ*. Quod
 inde feci *παρὰ* exstat apud Sophoclem
 Ed. Col. 1576. *Musg.*

Τὸ δεύτερον δὲ, πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο,
 Ταύτας διείργει δ' ἐν μίσαις ἄλλη μία.
 Τρίτον δὲ βόστρυχος τις ὡς εἰληγμένος.
 Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὸν μία,
 Λοξὰ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατιστηρυγμέναι
 Εἰσὶν· τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρὶ φράσσαι·
 Γραμμαὶ γὰρ εἰσὶν ἐκ δισώτων δύο,
 Αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βᾶσιν·
 Τὸ λοιπὸν δὲ τῷ τρίτῳ προσμιφείς.

Ego quidem literas nescio, dicam tamen figuras et signa manifesta. Circulus erat tanquam torno descriptus: hic autem habet lineam in medio conspicuam. Secundo loco lineæ primum duæ erant: ipsas deinde alia una ad medium sejungit. Tertio loco aliquid instar cincinnati convolutum. Quarto loco una quidem lineæ ad perpendicularum posita; tres autem transveras ei applicantur. Quinti schematis non facile est descriptionem dare; duæ enim lineæ sunt ab invicem divergentes; hæ autem in unam basin concidunt. Ultimum tertio usquequaque simile est.

VI. Σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπίδοις Εὐρωπαϊάς.

Ad ipsam fere Europæ limbum.

VII. Σύμμικτον εἶδος, καί ποφῶλιον τέρας,
 Ταύρου μέμιχται καὶ βροτοῦ διπλῇ φύσει.

Species confusa, et monstrum, cui nihil congener, mixtam habet tauri et hominis naturam.

VIII. Κρεῖσσον δὲ πλούτου καὶ πολυχρήσου χλιδῆς
 Ἀνδρῶν δικαίων καὶ γαδῶν παρουσίαι.

Domum magis quam divitiæ et auro abundans luxuria, honestat virorum iustorum et bonorum presentia.

IX. Ἀπὸ γὰρ ὅστις χρημάτων μὲν ἐνδεὴς,
 Δράσαι δὲ χρεὶ δύνατ' οὐκ ἀνέξεται,
 Τὰ τῶν δ' ἔχοντων χρήματ' ἀρπάζειν φιλεῖ.

Quisquis enim pecunie egenus est, manu autem strenuus, non patienter feret, sed divitum fortunas diripere gestit.

Ver. 3. πάρεσι; Barnes, quod in πάρεσι mutavit Valck. ad Phoen. 610.—V. 4. ε' post θαλάσσης apud Barnes, abest, habet Plut. Idem Plut. v. 5. exhibet: 'τ', ε' τι πάρεσι, ε' ἐν ὁρίζοντι περιέ.—V. 6. Barnes. Μέ μιν ταχύν.—Beck.

v. Athenæus, p. 454. Loquitur pastor, Thesci nomen, quod alicubi exaratum viderat, verbis depingens. Musg.

vi. Steph. Byzant. v. Εὐρώπη. Musg.

Vol. VII.

vii. Plutarch. in Thesco, p. 12. Idem Op. Mor. p. 923. Ed. Steph. Priori loco habet βεῖρη, non εἶρη. Utrique forte præstiterit μῖρη. Pro ἀσφαλίῃ non displiceret ἀσφάλῃ. Vide Hesychiū.

Musg.

viii. Stobæus Tit. IX. Melissa I. 47.

Musg.

ix. Stobæus Tit. XLV. Ed. Gesner.

Musg.

X 1

THYESTES. *

- I. Πλούτου δ' ἀπορρέοντος, ἀσθινῆς γάμοι
 Τὴν μὲν γὰρ εὐγύναιαν αἰνοῦσιν βροτοί,
 Μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσιν.

Divitiis autem dilabentibus, matrimonium cum tenuibus contrahendum.
 Nobilitatem enim laudant homines, sed beatorum euptias magis
 expetunt.

- II. * * * εἰ δ' αἶτις πόσων
 Δακῆς ἔσεσθαι, μαρὸς εἰ, θνητὸς γενῶς.

Sin tu, homo natus, exers laborum vivere speras, stultus es.

- III. 'Αλλ' ὥπῃ ἐστὶν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν
 Πῶδανόν, νομίζῃν χρεὶ γὰρ καὶ τούναντίον,
 'Απιστ' ἀληθὴ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

Verum si inter homines mendacia speciem veri habent, æquum est putare
 e contrario, multa vera incredibilia videri.

XANTRIÆ. †

- I. Νύμφαισιν, ὁρῶσι γόνουσι Διᾶς,
 'Ὅν ἀγείρω γ' Ἰνάχου, Ἀργεῖου
 Ποταμοῦ πᾶσιν βιοδώροις.

Nymphis, in montibus natis Diis, ut stipem colligam. Inachi Argivi
 fluvii flubus alimentum præbentibus.

FALSO CITATA. †

- I. Τὸ μὲν σφαγεῖναι δεινόν, εὐκλείαν δ' ἔχει.
 Τὸ μὲν θανεῖν δ' οὐ δεινόν, ἥδονή δ' ἐστὶ.

Interfici quidem durum est, sed gloriam affert. Vivere autem non durum
 est, sed dedecus adjunctum habet.

* De dramatis oeconomia nihil novimus. Historia notissima est. Musg.

Euripidis huic fabulæ quæ tribuuntur, ad ejus Cressas pertinere arbitratu Valck. p. 12. Beck.

i. Stobæus Tit. XCII. Musg.

ii. Stobæus Tit. XCVIII. Musg.

iii. Aristot. Rhetor. 23. Euripidis esse ex Thyeste testatur Scholiastes, loco tamen alieno, ubi docet etiam, Thyestæ verba esse, fratrem Atreum alloquentis.

Musg.

† De argumento dramatis nihil novimus. Junonem in eo stipem, habitu nupt sacerdotis, cœgisse docet Plato de Rep. II. p. 381. collatus cum Scholiasta Aristophan. ad Ran. 1385. Nomen in-

dicat, Chorum ex feminis lanificis constituisse.

i. Scholiast. Aristoph. ad Ranas 1385. Plato de Rep. II. p. 381. Musg.

Incertum est, utrum hoc fr. ad Euripidiam, an potius ad Æschyli Xantrias referendum sit. v. Valck. p. 11. Idem v.

2. scribit: 'Αγείρω Ἰνάχου Ἑργείου. Beck. † i. Stobæus Tit. VII. Ed. Grot. ex Hercule. — V. 2. pro ἀπὸ legendum puto αἰχλόν. Plutarch. Op. Mor. p. 796. Ed. Steph. Musg.

Τὸ μὲν θανεῖν δ' οὐ δεινόν, ἥδονή δ' ἐστὶ. Sic recte Plutarchus de Virt. Mor. p. 447. E. Pessime Stobæus Grotii, p. 47. V. αὐθις, pessime Musgravius, αἰχλὸν δ' ἔστι. Per.

- II. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξυύται
Δεινοῖς ἔρωςιν, ἧς φυλακτίον πύρι.

Tyrannis enim undecunque magnis desideris petitur, a quibus cavendum est, pater.

- III. * * τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλὰ κίς
Πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.

Educasse sæpe hominum mentes magis conciliat, quam vel perpetrasset.

- IV. "Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῃ σίβει,
Ὁ δ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

Quicumque vero parentes, quamdiu supersunt, honore promouitur, is et vivus et mortuus Diis carus est.

- V. Ἀε' οἷσδ', ὅδ' οὐνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν
Πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι,
Οἳ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὀλβιοὶ δὲ νῦν,
Δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν
Καὶ συμπλέκοντες σπέρμα, καὶ γάμους τέκνων.
Δοῦναι δὲ μᾶλλον πλουσίᾳ πᾶς τις πακῶ
Πρόθυμός ἐστιν, ἢ πένητι κἀγαθῶ.
Κακοὶ δ' ὁ μὴ ἔχων, οἳ δ' ἔχοντες ὀλβιοὶ.

Nesciasne ergo, nobiles homines, si egeat sint, non amplius splendere? Qui vero antea nullo in loco erant, nunc autem beati, gloriam consequuntur, prosapiam et liberorum connubia inter se pecunie causa miscentes. Unusquisque porro diviti improbo libentius donat, quam pauperi et honesto. Malus quippe est, qui nihil habet; qui habent, beati sunt.

EX INCERTIS TRAGÆDIIS.

- I. Ὅραῖς τὸν ὑψοῦ τόδ' ἄπειρον αἰθέρα
Καὶ γῆν πείετ' ἔχονδ' ὕγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόδ' ἡγοῦ Διόν.

Videsne immensum aethera, qui terram fluitis ulnis amplectitur, hunc tu Jovem reputa, hunc Deum cense.

II. Stobæus Tit. XLIX. ex Electra.—
V. 2. lego εἰς φυλακτίον, vārie. Musg.
Ver. 2. Græc. edidit — εἰς φελ. Valck.
D. p. 226. corrigi: Δινοῖς ἔρωςιν, εἰς φυ-
λακτίον, vārie. Beck.

III. Stobæus Tit. LXXVIII. ex Me-
dea. Clem. Alex. p. 106. Ed. Par.

IV. Stobæus Tit. LXXIX. ex Hera-
clida. Meliss II. 11. Musg.
Ver. ult. habet Barn. in Inc. Beck.

V. Stobæus Tit. XCI. Idem Tit. XCII.

Utrouque ex Hecuba.—V. 2. lego λε-
γού ἱερ. [V. 5. Barnes. Καὶ εὐσεβέστε-
ται.—V. 7. τὰ γὰρ 3 φ.] Alia falso citata
videtur in Nota ad Medeam, v. 1380. ad
Iphig. in Aul. initium. Vide etiam Æge-
um Fragm. xi. Alopen v. Andromedam
xxv. Crouas. Dictyn 1. Melanippen xiv.
Temenidas iii. et xii. Musg.

Sic quæ Eurip. Ion. 393. ss. legun-
tur, ex Eurip. Iphigenia profert Stob.
p. 531. 41. deceptique Valckenarium, D.
p. 229. Idem Stob. p. 449. laudat ex

- II. Οὗτοι προσελθούσ' ἡ δίκη σε, μὴ τρέσῃς,
 Παισὶ πρὸς ἥπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
 Τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῶγα καὶ βραδύϊ ποδὶ
 Στείχουσα, μάρπτει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχῃ.

Non tibi accedens justitia, ne trepides ad jecur perfodiet, neque alium
 quempiam injustum, sed tacite et tardo pede progrediens improbos,
 cum sors tulerit, prehendit.

- III. Συγγνώμῃσ' τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δόκει,
 "Ὅταν τις ὄραυ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ,
 "Ἡ δεσμὸν, ἢ βίαια πολέμιον κακὰ,
 "Ἡ πᾶσιν αὐδένταισι κοινῇ δόμῳ,
 "Ἡτ' ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
 "Ἡ τὰ πικρὰ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

Faciles ad ignoscendum Deos esse putato, quando aliquis jurejurando
 mortem effugere quaerit, aut vincula, aut hostium contumelias, aut in
 eadem domo cum omnibus homicidis versetur. Profecto aut homini-
 bus inscitiores sunt, aut aequitatem prae summo jure amant.

- IV. Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον.
 Οὐ γὰρ τίφικς δοῦλον, οὔτε χρημάτων,
 Οὐτ' ἀσφαλείας, οὔτε θανάτῳ ὄχλου.
 Ἀρετὴ δ' ὅσῳ περ μᾶλλον ἀν' ἐχθροῖσι θέλῃς,
 Τόσῳδ' μᾶλλον αὖξεται τελειομένη.

Non est virtute ulla possensio pretiosior. Non enim summittit se, neque
 pecuniis, neque securitati, neque adulationi vulgi. Sed virtutis, quo
 magis in usum venit, eo magis splendet lavigata.

- V. Ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλῶν.

Virtus maximum est rerum humanarum bonum.

Antigona, quae sunt in Troadd. v. 101.

Beck.

i. Stobaeus Eclog. Phys. Tit. III.
 Lucianus in Jupiter Tragœdus. Clem.
 Alex. p. 15. et p. 603. Ed. Par. Euseb.
 Praep. Evang. p. 681. Ed. Par. Plut.
 Op. Mor. p. 1056. et p. 1397. Ed.
 Steph. Tot locis citatum ubique sal in
 secundo versu servat, sensu, ni fallor, rite
 postulante. Musg.

E Cressia forte petita putat Valck. p.
 47. Beck.

ii. Stobaeus Eclog. Phys. Tit. VII.
 Plutarch. Op. Mor. p. 974. Ed. Steph.

Musg.

Ut exhibitum hic fr. habet Plut. de S.
 N. V. p. 6. Wyt. — V. 1. Barnes, pro μὴ
 εἰλεῖν habet εἰσέρειν. — V. 3. apud Plut.
 συζῆ — V. 4. Stob. Στείχουσ' ἡμάρτυ (vel
 ἡμάρτυ) τρέψ' ἀπὸ βροτῶν. Valck.

p. 186. ita legit; Στείχουσα μάρτυ τοὺς
 ἀπὸ βροτῶν. "Ὅταν ἐχθροῖσι ἄρουν
 ἐγγύχῃσι δίκην. Versus, quem addidit,
 vulgo inter Fragn. Phryxi refertur.
 Wyttenb. praefert lectionem Plutarchi.

Beck.

iii. Stobaeus Eclog. Phys. Tit. VII.
 Idem Florileg. XVIII. — V. 4. legen-
 dum haud dubie εἰλεῖν. Musg.

Barnes. — "Ἡ εἰς ἐχθροὺς — ἐκφύγειν
 — Valck. p. 187. emendat: Συγγν —
 δεσμῶν — ἐκφύγειν — "Ἡ εἰς ἀδένταισι,
 etc. Beck.

iv. Stobaeus Tit. I. Euripidi tribuit
 margo Ed. Gesn. v. ult. lego εἰσέρειν
 λυσιμῆιν. Metaphora ducta est a metal-
 lis, quae tritu poliuntur, polita splendent.

Musg.

V. ult. αἰετ' ἐγκλιμῆιν legi Valck.
 D. p. 163. Beck.

VI. Τὸ μὴ εἶδέναι σε μηδὲν, ὧν ἀμαρτάνεις.

Ἐκκαυμα τόλμης ἱκανόν ἐστι καὶ θράσους.

Quod nihil eorum, in quibus peccas, intelligis, magnum est tibi temeritatis et audacis incitamentum.

VII. * * * ἡ δὲ μαρτία

Μάλιστ' ἀδελφῇ τῆς ποτηρίας ἔφυ.

Scultitia autem plerumque improbitatis soror est.

VIII. Τὸ δ' ὥκυν τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρόν φρενῶν

Εἰς συμφορὰν ἴσθησι πολλὴν δὴ βροτούς.

Hæc animi levitas et præcipitantia in magnam calamitatem detrudit homines.

IX. Βουλῆς γὰρ οὐδὲν ἴστιν ἔχθιστον κακῆς.

Nihil enim malo consilio perniciosius est.

X. Εἰ μοι τὸ Νιστόριον εὐγλωσσον μέλι

Ἀιτήνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοίη Διός,

XI. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι

Σοφούς ἱκαντῶν ἀνδρῶν μὴ σοφῶ λόγους.

Si mihi Nestoris mellem facundiam, Phrygiæque Antenoris, Deus dederit, non possem perfluentem implere, sapientes sermones homini insipienti infundens.

XII. Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, κἄν εἰ σ' ἱλάσθαιεν πάρος,

Τὸ σκαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίας ἔχει.

Probe hoc scias, etiamsi antehac ignorasti, perversum esse stultitiæ primas tenet.

XIII. Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρᾶσβύτερον

Νομίζω τᾶς σαφροσύνας,

Ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς αἰεὶ ζῖνεσσι.

Ego vero nihil temperantia antiquius puto, quoniam semper cum bonis habitat.

v. Stobæus Tit. I. *Musg.*

vi. Stobæus Tit. IV. *Musg.*

viii. Stobæus Tit. IV. Euripidii tribuit

MS. Coll. Nov. Sophocli Ed. Grot.

Utrumque auctorem memorat Ed. Gesn.

Musg.

xiii. Stobæus Tit. IV. *Musg.*

ix. Stobæus Tit. IV. Ed. Grot.

Musg.

xi. Athenæus initio Lib. XV. usque

ad ἑκατάμην. Stobæus Tit. IV. Plut.

Op. Mor. pag. 891. Ed. Steph. *Musg.*

Ver. 1. apud Athen. est μέλι, quod

Barnes. in μέλι, mutavit improbane

Heath. *Beck.*

xii. Stobæus Tit. IV.—V. primo ma-

lim 169, αἰ καὶ σ' ἱλάσθαιεν. *Musg.*

Barnes. — αἰεὶ σ' ἱλάσθαιεν πάρος. *Beck.*

Ver. 2. In his se non agnoscere Euripidis

manum observat Br. ad Arist. Ran.

421. Nam πρῶτα non sic simpliciter di-

ci pro τὰ πρῶτα Atticis scriptoribus. Ita-

que cum Stob. ed. Tigur. et cod. Reg.

legit: — ἀμουσίας ἔχει, et censet in his,

quæ apud tragicum sequuntur, sed ab

epitomatore sunt ommissa, aliâ esse imperi-

tis incommoda enumerata, itaque πρῶτα

proprio poni significato, sic ut enumerat-

ionem incipiat. *Beck.*

xiii. Stobæus Tit. V. Plut. Op. Mor.

p. 62. Ed. Steph. *Musg.*

- XIV. Ἐπί τι δὴ βροτοῖσι, πλὴν δυοῖν μόνον,
Δήμητρος ἀκτῆς, πάματος δ' ὑδρερχοῦ,
"Ἄπει πάριστι καὶ πίφυλ' ἡμᾶς τρέφειν;
Ὦν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή· τρυφῇ γέ τοι
"Ἄλλων ἰδιστῶν μηχανὰς θηρεύομεν.

Quid enim aliud hominibus necessarium est, præter duo tantum, Cereris fruges, et aquæ potum, quæ quidem adsunt et nobis aliendis a natura data sunt? Quorum satietas nobis non satisfacit; præ luxuria igitur aliorum ciborum artificia sectamur.

- XV. Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;
Quid autem turpe est, nisi utilibus ita videatur?

- XVI. Ὁ φόβος, ὅταν τις σώματος μᾶλλον πέρι
Λέγειν, καταστάς εἰς ἀγῶν' ἰακτίον,
Τό τε στόμ' εἰς ἑκπληξιν ἀνδράπων ἄγει,
Τὸν τοῦν τ' ἀπίργει μὴ λήγειν, ἃ βούλονται.
Τῷ μὲν γάρ ἐν κίνδυνος, ὃ δ' ἀθάωτος μένει·
Ὅμως δ' ἀγῶνα τόνδε διῷ μ' ὑπεκδοραμίζω,
Ψυχὴν γὰρ ἄλλα τιθιμένην ἱμὴν ὀρῶ.

Timor, quoties aliquis vitæ periculo dicturus est, in discrimen sine culpa sua adductus, et vultum præsentia hominum attonitum reddidit, et mentem impedit, ne dicat, quæ meditatus erat. Hic enim in periculo versatur; auditor securus est. Nihilominus certamen hoc subire necesse est; video enim, de vitæ mea agi.

- XVII. Φεῦ, φεῦ, τὸ νικᾶν τᾶνδ' ἄλ' ὡς καλὸν γέρας,
Τὰ μὴ δίκαια δ' ὡς ἀπανταχοῦ κακόν.
Καὶ γλῶσσα φλαύρα, καὶ φθόνος τοῦ μὴ φθονεῖν
Ὅσῳ κάκιστον μὴ καλῶς ἀγκυμαίνεις.

Pæpe, quam honestum est in re iusta superare; in injusta autem ut ubique malum est! Et lingua maledica et invidia quanto deterius est, quam non invidere illi, quos fortuna sine crimine in altum evehit.

Barnes. in Fr. Æoli, ubi aliter versus disponuntur. Heath. ita: Ἐγὼ — σπ. Νεμίζω v. c. Ἐπί — ἀπὸ Πόντου. Beck.

xiv. Stobæus Tit. V. Musonius apud eundem Tit. XXXVIII. Ed. Gesn. Teles apud eundem Tit. CVI. Athenæus, p. 158. Plat. Op. Mor. p. 63. et p. 1918. Ed. Steph. Sextus Empir. adv. Mathem. I. 271. Aulus Gellius VII. 16. Apostolius II. 4. Musg.

Hoc quoque Barnes. ad Æolum retulit.—V. 4. habet ἑλεναῖα, quod jam Heath. emendavit. Beck.

xv. Stobæus Tit. V. Ed. Gesn. Macho comicus apud Athenæum, p. 552. Musg.

Hoc Fr. jam supra adduit in Æolo n. i. Beck.

xvi. Stobæus Tit. VIII. habet in primo versus τὴν καὶ μάλιν. Secundo malim ἀκρίσια, sed nec spreverim ἰακτίον. Musg.

Ver. 2. Valck. p. 220. legit λίγαν.—V. 5. sic vertit Heath. "Huic enim (nempe teo) obversatur periculum, ille vero (accusator) extra alcam ponitur."—V. ult. Valck. emendat τιθιμένη. Beck.

xvii. Stobæus Tit. IX. habet v. 1. τὰ δίκαια.—V. 4. malim καλῶς, ut ἀγκυμαίνεις a φθονεῖν regatur. Fragmentum hoc a nonnullis Euripidi adscriptum fuisse docet margo Ed. Gesner. Musg.

- XVIII. Δύστηρος, ὅστις καὶ τὰ καλὰ ψευδῆ λέγων
Οὐ τοῖσδε χρεῖται τοῖς καλοῖς ἀληθείαις.
Miser est, quicunque mendacia speciosa dicens, non utilis potius, quæ et
speciosa et vera sunt.
- XIX. Θάρσει· λέγων τὰληθῆς οὐ σφαλῇ ποτί.
Bono sis animo. Vera dicens nunquam cades.
- XX. Πότερ' αἰεὶ σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγων,
ἢ σκληρ' ἀληθῆ, φράζῃ; σὴ γὰρ ἡ κρίσις.
Utrum mavis, tibi blanda mendacia loquar, an duram veritatem. Tus
enim est optio.
- XXI. Ἐμοὶ γίνωτο πτωχὸς, εἰ δὲ βούλειται,
Πτωχοῦ κακίαν, ὅστις ὦν εἵνους ἑμοὶ
Φόβον παρελθὼν, τὰπὸ καρδίας ἐρεῖ.
Mihī vel mendicus contingat, vel, si velit, etiam mendico vilior, qui modo
benevolus mihī, aposito metu, ex corde loquatur libere.
- XXII. Ἀτὰρ σιωπᾶν τά γε δίκαι' οὐ χρεῖ ποτί.
Sed justa tacere nunquam decet.
- XXIII. Οὐδὲς μετ' ὀργῆς οὐδὲν εὖ βουλευέται.
Πολλοὺς δ' ὁ θυμὸς ὁ μέγας ὤλεσεν βροτῶν
ἢ τ' ἀξυνεσία, δύο κακὰ τοῖς χρωμένοις.
Nemo iratus quicquam recte deliberat. Multos autem mortalium ira-
cundia magna perdidit, et inscientia, duo utentibus mala.
- XXIV. Τῷ γὰρ βιαίῳ ἀγῆρῳ τὸ μαλθακὸν
Εἰς ταυτὸν ἔλθον τοῦ λίαν παρείλετο.
Violentiæ et feritati lenitas admota excessum temperat.
- XXV. Ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει.
Animus dolore commotus nihil habet tuti.
- XXVI. Ὅταν ἴδῃς πρὸς ὕψος ἡρμίνον τινά,
Λαμπρῶς τε πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον,
Ὅφρυν τε μίζῳ τῆς τύχης ἐπηρόμενα,
Ver. 1. Plut. Ἐπὶ γὰρ εἶη — Beck.
XXII. Stobæus Tit. XIII. Musg.
XXIII. Stobæus Tit. XX. Euripidi a
nonnullis adscripti erant, secundum marg.
Ed. Gesn. Musg.
XXIV. Stobæus Tit. XX. Musg.
Ver. 2. ταννί γ' emendat Valck. D. p.
222. Barn. retulit ad Æolium. Beck.
XXV. Stobæus Tit. XX. Apostolius
XIV. 7. Musg.
XXVI. Stobæus Tit. XXII. Ed. Gesn.
Male Menandro in Ed. Grot. tribuitur.
Musg.
- XVIII. Stobæus Tit. XII. Musg.
Δύστηρος, ἔστι τὸ καλὸν καὶ ψευδῆ λέγων
Οὐ τοῖσδε χρεῖται τοῖς καλοῖς ἀληθείαις.
XIX. Stobæus Tit. XIII. Apostol. X.
12. Musg.
XX. Stobæus Tit. XIII. Musg.
XXI. Stobæus Tit. XIII. Musg.
XXII. Stobæus Tit. XIII. Plut. Op.
Mor. p. 108. Ed. Steph. Musg.

Τούτου ταχῆαν ἡμέσιν εὐδὺς προσδόκα,
'Επαίρεται γὰρ μῆζον, ἢα μῆζον πίση.

Cum videris in sublimo quempiam elatum, oſibus et genere vehementer superbientem, supercilium supra sortem suam attolentem, illius celessem a Deo depressionem brevi exspecta. Alius enim evahitur, ut gravius cadat.

XXVII. Κρίνει τίς αὐτὸν πάποτ' ἀνδράπων μέγαν,
'Ὅν ἐξαλείψει πρόφασις ἢ τυγχούσ' ὄλον;

Quisquam hominum se magnum existimat, quem quolibet occasio penitas delet?

XXVIII. Ποῖ· πῶς δὲ λήσῃ; τίς δὲ νῦν πιστὸς φίλος;
'Ζητῶμεν· ἢ δόκησις ἀνδράποισι κακὸν,
Καὶ τοῦπιγχεῖν ἐξαμαρτάνειν φιλεῖ.

Ubi? Quomodo autem latebis? Quis autem nobis fides amicus? Quæramus. Opinio hominibus malum parit, et pertinacia plerumque peccat.

XXIX. Βροτοῖς τὰ μῆζω τῶν μέσων τίπτει νόσους,
Θιῶν δὲ Διητοῦς κόσμον οὐ πρίπτει φέριν.

Mortalibus morbos parit, quicquid mediocritatem superat. Homines vero Deorum honores usurpare non convenit.

XXX. Σὺ δ' εἰκ' ἀνάγκη, καὶ θεοῖσι μὴ μάχου·
Τόλμα δὲ προσβλέπειν με, καὶ φρονήματος
Χάλα· τὰ τοι μίγιστα πολλάκις Θιὸς
Ταπτεῖν' ἔθηκε, καὶ συνίστειν πάλιν.

Concede necessitati, neque contra Deos pugna. Quis adspicere me sustineo, et elationem animi remitto. Maxima quæque persæpe numen humilia reddidit, iterumque contraxit.

XXXI. Δεινὸν δ', ὅταν τις μὴ φρονῶν δοκεῖ φρονεῖν.

Intolerabile est, cum quis insipiens sibi sapere videtur.

XXXII. 'Ὁ βούλεται γὰρ μένον ὄρῶν καὶ προσδοκῶν,
'Αλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής.

Qui ea solum inspicit et expectat, quæ sibi cordi sunt, ineptus veritatis iudex est.

Comparatio Menandri et Philistionis apud Rutgers. V. L. 4. 12. Philistionis tribuit. Apud Anton. Meliss. T. XLV. primus versus ita legitur: — ἰὰν, vel ἔσαν, ἢτοι ποιεῖν εἰς ἑφ' αἰέματος, vel φιέματος, unde Rutg. emendat φρεῖματος. Helmsius ita legit: 'Ὅταν ποιεῖν εἰς ἑφ' αἰέματος. Heath. præstulit lectionem Stob. et scripsit: 'Ὅταν γ' ἢτοι.—V. 2. apud Rutg. legitur: Κακῶς σε πλεόνω καὶ εὖχῃ γὰρ. Etiam Antonius εὖχῃ habet.—V. 4. pro εὖχῃ apud Rutg. ἔστιν. In Anton. hic versus ita legitur: Τόσσον τάχα ἔστιν μ. v.—V. 5. apud solum Antonium exstat. Beck.

XXVII. Stobæus Tit. XXII. Musg. Barnes. — ἀνδράπων — ἐξαλείψει — Valck. p. 223. corrigit: Κροῖ — ἀνδράπων — ἐξαλείψει — εἰ τυγχούσ'. Beck.

XXVIII. Stobæus Tit. XXII. Ult. v. reddidit, quasi esset εὐνοεῖται. Musg.

XXIX. Stobæus Tit. XXII. Musg.

XXX. Stobæus Tit. XXII. Musg.

XXXI. Stobæus Tit. XXIII. Ed. Gesner. Criticæ etiam tribuitur. Musg. Leg. λαγ. Per.

XXXII. Stobæus Tit. XXIII. Ed. Gesner. Alii Menandro in Aspidē tribuunt. Musg.

XXXIII. Ἀπαντες ἰσὺν εἰς τὸ νοουθετεῖν σοφοί,
Αὐτοὶ δ' ὅταν σφάλλωμεν, οὐ γινώσκομεν.

Omnēs in admonendo sapiunt, sed cum ipsimet aberratamus, non ad vertimus.

XXXIV. Σὺν μυρίοις τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.

Quae pulchra sunt, infinitis laboribus comparantur.

XXXV. Ἀπὸ γὰρ ὅστις εὖ βίον κικτημένος
Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμαλία παρεῖς ἔσθ',
Μολπαῖσι δ' ἡσθεῖς τοῦτ' ἀεὶ θεεύσεται,
'Αργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
Φίλοισι δ' οὐδεῖς· ἡ φύσις γὰρ οἴχεται,
Ὅταν γλυκερίας ἡδονῆς ἥσσαν τις ἥ.

Quisquis enim, victum abunde possidens, rem quidem domesticam socordia sua neglexit, cantibus autem delectatus id unum secutus fuerit, ille in domo quidem et in civitate otiosus erit, amicis vero nullus. Perit enim ingenium, ubi quis a dulcedine voluptatis vincitur.

XXXVI. Ἡ λέγει τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγῆν ἔχει.

Aut dic aliquid silentio melius, aut sile.

XXXVII. Ἀπας μὲν ἀπὸ αἰτῶν περσάσιμος,

Ἀπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γυναίκα πατρίς.

Omnis quidem aut aequale permesabilis, omnia vero terra forti viro patria.

XXXVIII. Δεινὴ πόλις νοσοῦσ' ἀνιυρίσκειν κακὰ.

Civitas aegra in malis excogitandis callida est.

XXXIX. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.

Χερὶ γὰρ τύχας τὰς μάτην πλαιωμένας
Μηδὲν δύνασθαι, τὰ μὲν φανερὰ δ' ὑψηλ' αἶψιν.

Ὅστις κατ' ἰσχὺν πρῶτος ἀνομάζεται

Ἡ τόξα πάλλων, ἢ μάχῃ δορὸς σθένει,

Τοῦτον τυραννῶν τῶν κακίωνων ἔχει.

Nihil est in rebus hominum aequale. Oportet enim fortunas temere errantes nihil valere, sed virtutes omnibus conspicuas in altum evehere.

XXXIII. Stobaeus Tit. XXIII. Melissa I. 49. *Musg.*

Apud S. Maxim. T. II. p. 581. ed. Combefis. pro σφάλλωμεν legitur σκώμεν.

Beck.

XXXIV. Stobaeus Tit. XXIX. ed. Gess. *Musg.*

Hesib. metri causa vult: Σὺν μυρίοις τὰ καλὰ —. *Beck.*

XXXV. Stobaeus Tit. XXX. Ex oratione Zethi in Antiope desumptum creditur.

Musg.

Hoc Fr. M. jam dedit supra inter Fr. Antiope. n. 29. *Beck.*

XXXVI. Stobaeus Tit. XXXIV. Ed. Gess. Euripidi quoque tribuit MS. Coll. Nov. Apostolius XI. 76. *Musg.*

XXXVII. Stobaeus Tit. XL. ex Musonio. Apostolius IV. 8. *Musg.*

Barnes. habet inter Fr. e Phœnice, et pro κρεῖττον dedit εἰλε. *Beck.*

XXXVIII. Stobaeus Tit. XLIII. *Musg.*

XXXIX. Stobaeus Tit. XLIII. Confer Heccub. v. 793. *Musg.*

Quisquis robore primas ferret, aut arcus tendens, aut hastarum pugna
validus, hunc par erat inferioribus imperare.

- XL. 'Αλλ' οὐποτ' αὐτὸς ἀμπλακὼν ἄλλον βροτὸν
Παρανίσταμι' ἂν παισὶ προσδιδῶναι κράτη,
Πεῖν ἂν κατ' ὅσων τυγχάνη μέλας σκότος·
Ἦ χρεὶ διδιδῶν πρὸς τέκνων νικώμενον.

Sed, ipse cum erravi, nunquam alteri consilium dederim filii tradere im-
perium, priusquam nigra caligo oculos intrasset. Alioqui sub libero
rum dominatu vitam agere oportebat.

- XLI. * * * * "Αρχεσθαι χρεὶν
Κακούς ὑπ' ἐσθλῶν καὶ κλύειν τῶν κρείσσονων.
Gubernari oportet malos a bonis et parere melioribus.

- XLII. 'Εγὼ γὰρ, ὅστις μὴ δίκαιος ἂν ἀνὴρ
Βαμὼν προσίξει, τὸν νόμον χαίρειν ἰδὼν
Πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμι' ἂν, οὐ τρέσας Θεούς·
Κακὸν γὰρ ἄνδρα χρεὶ κακῶς πᾶσχειν αἰεί.

Ego enim, quicumque injustus aram insidet, lege derisa, ad poenam duce-
rem, nihil metuentes Deos. Nam virum malum semper malo affligi
oportet.

- XLIII. 'Αλλ' οὐ πρόπιτι τύραννον, ὥς ἐγὼ φρονῶ,
Οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νίκος αἰρεσθαι κακοῖς·
Τιμὴ γὰρ αὐτῇ τοῖσιν ἀσθιενιστέροις.

Atqui non decet regem, ut ego quidem censeo, neque virum bonum
contendere cum improbis. Iscud enim honori est deterioribus.

- XLIV. Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.
Sapientes sunt tyranni sapientium consuetudine.

- XLV. Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.
Tyrannis enim mater est injustitiae.

- XLVI. Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὖξεται κλῆος βροτοῖς.
In arduis rebus crescit hominum gloria.

- XLVII. 'Ο τῶν γεωργῶν ἥδονῃ ἔχει βίος,

Leg. Χρὲ γὰρ εὖχεαι μὴ—. *Por.*

XL. Stobæus Tit. XLIII. *Musg.*

XLI. Stobæus Tit. XLIV. *Musg.*

XLII. Stobæus Tit. XLVI. Apostolius

X. 94. *Musg.*

Ver. ult. apud Henth. — αἰεὶ πᾶσχειν.
Beck.

Leg. βαμὼν προσίξει. *Por.*

XLIII. Stobæus Tit. XLVIII. *Musg.*

Barnes. Fr. Plivthen. *Beck.*

XLIV. Stobæus Tit. XLVIII. Plato de

Rep. Lib. VIII. in fine. A. Gellius
XIII. 18. *Musg.*

Barnes. in Fr. Antigon. Plato, Stob.
Themistius et alii tribuunt hunc versum
Euripidi, sed Aristides T. II. p. 288. et
Gellius l. l. dicunt, esse ex Sophoclis
Ajace Loero. *Beck.*

XLV. Stobæus Tit. XLIX. sec. marg.
Ed. Gesner. *Musg.*

XLVI. Stobæus Tit. LI. *Musg.*

XLVII. Stobæus Tit. LVII. sec. marg.
Ed. Gesner. *Musg.*

Ταῖς ἑλπίσιν τάλγινά παραμυθούμενος.

Agricolarum vita voluptatem praebet, dum tristitia spe futurorum solatur.

- XLVIII. Οἶκος ἄνδρα καλῶν γυνῇ
Ἑσθλὴ παραζυγιδύσα καὶ σώξει δόμους.

Virum enim, qui familiam perdit, prohibet uxor bona ei conjuncta et servat domum.

- XI.IX. Οὐ πάντες εὐτε δυστυχούσιν ἐν γάμοις,
Οὐτ' εὐτυχούσιν· συμφορὰ δ' ὅς ἂν τύχη
Κακῆς γυναικὸς, εὐτυχῇ δ' ἑσθλῆς τυχόν.

Non omnes aut infortunati sunt in nuptiis, aut fortunati. Calamitosus est autem, qui incidit in malam mulierem, felix, qui in bonam.

- I. Μακάριος, ὅστις εὐτυχῇ γάμον λαβὼν
Ἑσθλῆς γυναικὸς, εὐτυχῇ δ' ὁ μὴ λαβὼν.

Beatus, qui conjugium uxoris bonae nactus est: felix vero et qui nullam duxit.

- LI. Νεανίας γὰρ ὅστις ἂν Ἀρη στυγῇ,
Κόμη μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ' οὐδαμοῦ.
Ὅρᾳς τὸν εὐτράπεζον, ὡς ἡδὺς βίος,
Ὅ τ' ἄλβος ἔξωδιν τίς ἐστι πραγμάτων.
Ἄλλ' οὐκ ἔστι στέφανος, οὐδ' εὐανδρεία,
Εἰ μὴ τι καὶ τολμᾶσι κινδύνου μέτα·
Οἱ γὰρ πόνοι τίττουσι τὴν εὐανδρείαν.
Ἡ δ' εὐλάβεια σκότον ἔχει καὶ Ἑλλάδα,
Τὸ διαβιᾶναι μόνον αἰεὶ θρημνίστη.

Quisquis juvenis Martem odit, coma solum et caro est; rem vero nusquam habet. Videssne, vita eorum, qui laute comant, quam suavis sit, et opulenta ut extra molestias posita sit? At nulla ibi corona est, nec fortitudinis laus, nisi aliquid cum periculo audent. Labores enim pariunt virtutis famam. At cautio per Græciam in tenebris versatur, nihil aliud, quam vitam producere, satagena.

- LII. A. Ἐγὼ παρίξω λίκτρα σοι καλῶς ἔχων.
B. Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι.

A. Ego curabo, ut conjux tibi bona sit. B. Æquum est, te ita facere, quacum consenescere debeo.

- LIII. Δεινὰ μὲν ἔργα κυμάτων θαλασσίων.

XLVIII. Stobæus Tit. LXVII. *Musg.*

XLIX. Stobæus Tit. LXIX. *Musg.*

L. Stobæus Tit. LXIX. *Musg.*

LI. Stobæus Tit. LI. Athenæus, p. 641. *Musg.*

Ver. 4. Heath. em. "Ὁ δ' ἄλβος ὡς ἔχω μὲν ἔργα πραγμάτων." Opesque quantum molestia omni expertes. "Et hunc precedentemque versum non capit interrogati-

ve, ut Grotius et Barnes. Valck. p. 227. legit — ἔχω δ' ὡς — Beck.

LII. Stobæus Tit. LXXI. ex emendatione Valckenærii, p. 228. *Musg.*

Ver. 1. In. Stob. Gesner. Ἐγὼ γὰρ ἔχω λίκτρα αἰνῶνι κ. l. Grotius et Barnes. Ἐγὼ γὰρ δ' ἔχω (δ' ἔχω Barnes.) λίκτρα, τὰς κ. l. Beck.

Διναὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θέρμαι προαί,
 Δινὸν δὲ πινία, δινὰ δ' ἄλλα μυρία.
 Ἄλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὥς γυνή, κακόν.
 Οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν γραφῇ,
 Οὐδ' ἂν λόγος δείξειν. εἰ δέ του θεῶν
 Τόδ' ἔστι πλάσμα, δημιουργὸς ἂν κακῶν
 Μίγιστος ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

Diræ quidem fluctuum marinorum iræ sunt, diræ autem fluviorum, et ignis halitus calidi. Dirum paupertas, et alia innumera dira sunt. Sed nullum immanius malum est muliere. Neque in pictura tale quidquam pingi potest, neque oratio ulla exprimat. Quod si decorum aliquis mulierem finxit, efflicem se malorum maximum esse sciat et hominibus inimicum.

- LIV. Μισῶ γυναῖκας, ἐκ δὲ πασῶν σε πλῆον,
 "Ἦτις ποτηρὰ τάργ' ἔχουσά (γ') εὐ λέγεις.

Odi mulieres, te vero præ omnibus, quæ, cum improbe feceris, bene loqui scis.

- LV. Μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες γένος

"Ἦτις γὰρ αὐτὴ μὴ πίψκειν ἐνδοκος,
 Τί δὲ φυλάσσειν κατ'αμαρτάνειν πλῆον;

Frustra laboramus muliebri genus custodientes. Nam quæ non ultro proba fuerit, quid juvat custodire, et magis peccare?

- LVI. Γυναικὶ δ' ὄλβος, ἂν πόσιν στίζοντ' ἔχῃ.

Mulieris felicitas est, si a marito diligatur.

- LVII. Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότικος μᾶλλον πατὴρ,

Ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄνδ', ὃ δ' οἶται.

Mater autem liberos magis amat, quam pater. Illa enim suos esse scit, hic opinatur.

- LVIII. Ἄλλ' ἴστ', ἱμοὶ μὲν οὗτος οὐκ ἔσται νόμος,

Τὸ μὴ οὐ σε, μάτηρ, προσφίλῃ ἡμῖν εἶναι,
 Καὶ τοῦ δικαίου, καὶ τόκων τῶν σῶν χάριν.
 Στίζω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν
 Μάλισθ'· οἶζ' οὗτο καὶ σὺ μὴ φθόνῃς
 Κύνου γὰρ ἐξίβλαστον, οὐδ' ἂν εἰς ἀνὴρ
 Γυναικὸς αὐδῆσαι, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

LIII. Stobæus Tit. LXXIII. Planudes Vit. Æsopi. Musg.

Ver. 1. Barnes. Διὸς μὲν ἀλλὰ α. β. — V. 2. Διὸς — στεταμῶ. Heath. mavult Διὸς ἢ στεταμῶ. — Beck.

LIV. Stobæus Tit. LXXIII. Musg. Hos versus e Meleagro esse, docet cod. Stob. Leid. v. Valck. D. p. 142. Beck.

LV. Stobæus Tit. LXXIV. Musg.

LVI. Stobæus Tit. LXXIV. Musg.

LVII. Stobæus Tit. LXXVI. Menand. tribuit; Euripidi Eustathius in Odys. p. 49. Ed. Bas. Musg.

Ver. 2. Sudas. — εἴλω εἴλω. — Beck.

LVIII. Stobæus Tit. LXXIX. Musg.

Ver. 1. εἴλω mavult Heath. Beck.

Verum scitote, nunquam mihi iste mos erit, ut non te, O mater, sempe diligam, et iustitia causa et partus tui. Amo autem genitorem omnium mortalium maxime; aperte hoc dico, neque tu egre feras. Ab eo enim creatus sum: neque quisquam se muliere satum autumat, sed a patre.

- LIX. Καὶ τῶν παλαιῶν πόλλ' ἔπη καλῶς ἔχμ'
Λόγος γὰρ ἐσθλὸς φάρμακον φόβου βροτοῖς.

Et multa veterum dicta recte se habent; nam oratio commoda remedium timoris est hominibus.

- LX. Ἡ φύσις ἐκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρὶς.

- LXI. Εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασι ληλέμμεναι,
Ἡ δ' ἐγγίνα καὶ τὸ γυναικῶν μῖναι.

Etsi pecunie domi nos deficiant, nobilitas autem et generis virtus manent.

- LXII. Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι,
Χρηστοῖς δ' ὀμιλοῦντ', εὐσεβεῖν τ' ἡσκηκότα.
Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦτος σώματος κακὸς
Γίνοιτ' ἂν; οὐδὲς τοῦτό μ' ἂν πίδαοι ποτὶ.

Tuum vero filium novi modestum, et cum probis versari solitum, et pietatem coluisse. Quomodo igitur, qui tali ingenio fuit, malus evadat? Nemo hoc mihi unquam persuaserit.

- LXIII. Οὐ γὰρ τις οὕτω παῖδας εὖ παιδεύεται,
Ὡστ' ἐκ πονηρῶν μὴ οὐ κακοὺς πεφυκέναι.

Nemo liberos ita sapienter instruat, quin mali evadant, qui ex improbis nati sunt.

- LXIV. Χρυσοῦ σε πλῆθει, τοῖσδε δ' οὐ χαίρειν χρεῖαν.
Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, καλὰ μὲν εἶδεναι.

A. Pecunie vi, non hisce, te delectari æquum est. B. Turpe est divitiis abundare et nihil aliud scire.

- LXV. Ὅστις δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βροτούς,
Δαῖν δ' ἀγχιονῶν τι, καὶ πετρῶν ρίπτειν ἄπο,
Οὐκ ἐν σοφοῖσιν ἐστὶν, εὐχίσθω δ' ὅμως
Ἀπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης αἰ.

LIX. Stobæus Tit. LXXXI. Musg.

LX. Stobæus Tit. LXXXVII. Interpretis munus in me non recipio. Musg.

LXI. Stobæus Tit. LXXXVIII. Musg.

LXII. Stobæus Tit. LXXXVIII. Verbum primum dedi ex Piersoni [Ver. p. 138.] emendatione.—V. 3. legendum forte γυμνασιον, vel cum Valckenario V. Cl. p. 227. γυμνασιον. Musg.

Ver. 1. Vulgo apud Stob. τίνας ἢ καὶ δας σωφρονεῖν le. Grot. dedit: τίνας ἢ varias σωφρονεῖν le. Beck.

LXIII. Stobæus Tit. XC. Musg.

Barnes. inter Fr. Alcmaeon. habet.

Beck.

LXIV. Stobæus Tit. XCIII. Plutarch.

de Poët. Audiend. p. 35. Ed. Steph.

Musg.

Ver. 1. — εὐχίσθω legit Valcken. p. 228.

Barnes. habet inter Fr. Dictyia. Heath.

v. 2. corrigit Σαμίου γι ελ. e Plut.

Beck.

LXV. Stobæus Tit. XCIX.—Ver. 2. dedi, ut a Piersono emendatus est Verisim.

Quisquis vero trisiciliam ait hominibus damnosam esse, et suspensio opus esse, et se a rupibus dejicere, inter sapientes non numerandus est. Pre-
cari tamen debet quisque, ne unquam aegritudinem experiatur.

LXVI. Λύπαι γὰρ ἀνδράποισι τίκτουσιν νόσους.

Mæores enim morbos parunt hominibus.

LXVII. Μάλλων τ' ἰατρὸς, τῇ νόσῳ διδούς χρόνον,
'Ιάσατ' ἤδη μάλλον, ἢ τιμῶν χρόα.

Et medicus cunctabundus, morbo tempus concedens, aliquando melius
morbum sanavit, quam si cutim incidisset.

LXVIII. Οὐ χρεΐ ποτ' ὀρθαῖς ἐν τύχαις βιβηκότα
Ἐξείν τὸν αὐτὸν δαίμων ὤσαι δοκίῃν.
'Ο γὰρ θεὸς πᾶς, εἰ θεὸν σφε χρεΐ καλεῖν,
Κάμνει ξυνῶν τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς αἰεί.
Θητῶν δὲ θνητὸς ὄλβος· οἱ δ' ὑπέρφρονες
Καὶ τῷ παρόντι τοῦπιόν πιστούμενοι
Ἐλιγχοι ἔλαβον τὴν τύχην, ἐν τῷ παθίῳ.

Nunquam oportet illum, cujus fortuna recta stet, existimare, se eadem
sorte semper usurum. Deus enim, siquidem Deus vocandus est, per-
tæus esse solet, cum isdem semper habitans. Mortalium autem mor-
talis felicitas est. Superbi autem, et qui præsentia pro pignore futuro-
rum habent, mala patientes ab ipsa fortuna arguuntur.

LXIX. Βίβασα δ' οὐδείς θνητὸς εὐτυχεῖ γιγνῆς.

Nulli mortalium constans est felicitas.

LXX. Θνητὸς γὰρ ὢν, καὶ θνητὰ πείσσεσθαι δοκεῖ.

Θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς, ἀνδραποῦ ὢν;

Mortalis cum sis, mortalia pati expecta. Num dci vitam agere petis,
homo natus?

LXXI. Πίπτονθας, οἳα χρεΐται πολλοὶ βροτῶν.

Τὰς γὰρ παρούσας οὐχὶ σώζοντες τύχας,
Ὡλοῦντ' ἱρῶντες μιζήσαντες ἀβουλίᾳ.

Pæsus es eodem, quem et alii multi homines. Non enim præsentī fortu-
na contenti, stultitia sua perire, majora expetentes.

LXXII. Ἀνδρῶν τὸδ' ἐστὶν ἐνδίκον τι καὶ σοφῶν,

Καὶν τοῖσι δεινοῖς μὴ τιθυμᾶσθαι θεοῖς.

p. 140. In quarto malim *καὶ* pro *καὶ*.

Musg.

Ver. 2. vulgo: Διὸς ἔκ τινος ἔστιν α. π.

p. 2. in codd. Stob. Διὸς ἔκ τινος ἔστιν α. π.

Beck.

LXVI. Stobæus Tit. XCIX. *Musg.*

LXVII. Stobæus Tit. CII. habet *μάλλον*.

Musg.

Lectionem Stob. defendi posse, se ta-

men malle: *μάλλον* γ' ἔ. — monet Vale-

ken. D. pag. 230.—V. 2. Heath. vult:

'ἰδαν' ἄντ' (i. e. *ἀντ'*) *Beck.*

LXVIII. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

LXIX. Stobæus ibid. *Musg.*

LXX. Stobæus Tit. CVIII. *Musg.*

Barnes. Fr. Antigon. *Beck.*

LXXI. Stobæus Tit. CVIII. *Musg.*

Barnes. Fr. Melanipp. *Beck.*

LXXII. Stobæus Tit. CVIII. *Æschylo*

tribuit Plutarch. Op. Mor. p. 203. Ed.

Viros justos et sapientes decet etiam in summo infortunio non indignari diis.

- LXXIII. Πτηνὰς δῖά κεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπιδας.
Οὐχ ἡ τύχη σε· τῆς τύχης δ' οὐχ εἰς τρέπος.

Sequeris, O nato, spes aligeras.

- LXXIV. Μὴ μοι προτεῖναν ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ.
Γένοιτό τ' ἂν πόλλ', ὦν δάκρυσι οὐκ ἔτι.

A. Ne mihi spem proponens lacrymas elice. B. Multa eveniant fortasse, quæ sperare non licet.

- LXXV. Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς,
'Ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραινέσις.
"Ὅστις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ ξυνὸν ἀπὸρ
Μέδης ταρασσέσσι, καὶ γαληνίζει φρένα,
Πάραυτα δ' ἡσθεῖς ὕστερον στίβει διπλᾶ.

Nullum est aliud remedium doloris hominibus, quantum viri boni et amici cohortatio. Si quis autem hoc morbo laborans, temulentia minuire conatur, etiam in præsens delectatus animum tranquillus est, duplum postea gemit.

- LXXVI. Τρεῖν μὲν ἐτίθους οἱ γέροντες δυνάμεϊδα,
'Ἡμεῖς δ' ἀπολαβεῖν, ὧν ἔχουσιν οἱ νέοι.

Nos senes alios observare possumus, et memoria revocare, quæ junioribus contingunt.

- LXXVII. Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Longa enim ætas multas adfert calamitates.

- LXXVIII. 'Ὡ γῆρας, οἶαν ἐλπίδ' ἥδονῆς ἔχεις;
Καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' ἀνδρώπων μολεῖν
Λαβὼν δὲ πείραν, μεταμίλειαν λαμβάνει,
'Ὡς οὐδὲν ἔστι χεῖρον, ἢ γῆρας βαρύν.

O senectus, qualem voluptatis spem præbes, et omnes homines ad te cupiunt pervenire. At pœnitet eum, qui jam associatus est, quippe nihil gravius est longa senectute.

Steph. ubi vetus editio habet ἰσχυρὰς τὴν αἰὸν ἐσθλὴν, et in v. 2. Κρί τοῦ ἀνασθῆναι.

Musg.

Ver. 1. Barnes. 'A. τὰ' i. Valck. p. 231. Æschylea esse judicat, et mavult 'Αἰσχλὸν γὰρ i. Beck.

LXXIII. Stobæus Tit. CXII.—Ver. 2. mendosus videtur. Musg.

LXXIV. Stobæus Tit. CXII. habet ἔφθον. Musg.

Pro ἔξοισι Grotius et Barnes. deduxerunt ἔξοισι. Beck.

LXXV. Stobæus Tit. CXIV.—Ver. 4. reddidi, quasi esset: Μῆδης ταρασσέσσι, καὶ γαληνίζει φρένα Πάραυτά γ' ἡσθεῖς. Musg.

Barnes. retulit inter Fr. ex Inone.—Ver. 4. Μῆδης est correctio Valck. Ollin erat μῆδ' ἄε. pro quo Grotius et Barnes. Μῆδης.—V. 5. pro Πάραυτα F. Valck. p. 178. cum C. Gess. legit Παραινέσις. Beck.

LXXVI. Stobæus Tit. CXVI.—Ver. 2. legendum forte Μολεῖται εἰ. Musg.

Ver. 2. Grotius et Barnes. reposuerunt — ἀπολαβεῖν. perperam, judice Heath. Beck.

LXXVII. Stobæus Tit. CXVII. Musg.

LXXVIII. Stobæus Tit. CXVIII. sec. emendationem Grotii e MSS. puto ductam. Legerim præterea βαρύν verum ult.

LXXXIX. Ψυχῆς γὰρ οὐδὲν ἔστι τιμιώτερον.

Nihil enim pretiosius est anima.

LXXX. Τὸ μὴ γενέσθαι κρείσσον, ἢ φῦναι, βροτοῖς.

Non nasci hominibus, quam nasci, optabilius est.

LXXXI. Καίτοι ποτ', εἴ τιν' εἰσίδοιμ' ἀνὰ πτόλιν

Τυφλὸν προσηγητῆρος ἐξηρτημένον,

Ἀδμημονούττα συμφοραῖς, ἐλοιδοροῦν,

Ὡς δειλὸς εἴη θάνατον ἐκποδὼν ἔχων.

Καὶ νῦν λόγοις τοῖς ἡμοῖς ἵναντίας

Πίπτωχ' ὁ τλήμων· ὃ φίλεζ' αἰ βροτοί,

Οἱ τὴν ἐπιστεῖχουσιν ἡμέραν ἰδεῖν

Ποδῶν', ἔχοντες μυρίαν ἄχθος κακῶν.

Οὕτως ἔως βροτοῖσιν ἔγκυται βίου

Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία

Πᾶς τις φοβέται φῶς λατύν τοδ' ἡλίου.

Equidem olim, si quem in urbe hominem adspicerem, caecum, duci ad-
herentem, infortunia impatienter ferentem, convivari solebam, timi-
dum esse, qui mortem non sibi consciret. Nunc autem in contrariam
a priori oratione partem peccavi miser. O vitae cupidi mortales, qui
posterum diem insuere cupitis, habentes onus infinitum malorum. Ita
insitus est hominibus vitae amor. Vita quid sit, novimus: mortis vero
ignorantia quisque metuit lucem hanc solis relinquere.

LXXXII. Οὐ πανταχοῦ Φρύξ εἰμι· τοῦ ζῆν ἦν ὁρῶ
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν, χρησόμεθα τῷ κρείττονι.

Non ubique Phryx sum. Si vita melius esse video non vivere, eo, quod
melius est, utar.

LXXXIII. Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχίστερος,
ἢ ζῶν· τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πόνος.

Mortuus autem felicior fuerit, quam vivus. Vivere enim inboneste
magnus labor est.

LXXXIV. Τύμβῳ γὰρ οὐδεὶς πιστὸς ἀνδρώπων φίλος.

Nemo hominum sepulcro fidus amicus est.

pro βαρύ. Ed. Gesn. habet: Οἱ εἰδὼς ἐν
χαῖρ' ἐν τῷ γόμφῳ βαρύ. Musg.

Barnes. retulit inter Fr. ex Ennomao.

Beck.

LXXX. Stobaeus Tit. CXX. Musg.

Legitur Alcest. 312. Por.

LXXXI. Stobaeus Tit. CXXI. Vide infra
Fragm. CXLVIII. Musg.

LXXXII. Stobaeus Tit. CXXII. Ed.
Gesn. habet v. 3. ἃ λαρίων τοῖς συμφο-
ραῖς, quod ex conjectura emendavi, ut et
v. 8. Musg.

Ver. 3. Barnes. Καταδύμεται τοῖς v. 12.
Salm. legēbat: ἀλαρίων τοῖς v. et Valck.
ad Phoen. 841. D. p. 231. οὐλαρίων τοῖς
v. quod placebat Heathio.—V. 4. Barnes.
is καθῶν.—V. 8. idem παρὸν. Beck.

LXXXIII. Stobaeus Tit. CXXII. Ed.
Gesn. Apollodoro in Fidicine tribuit Ed.
Grot. Musg.

LXXXIII. Stobaeus Tit. CXXII. Musg.
Hi sunt versus Euripid. Hecub. 377.
s. quod jam Heath. monuit. Beck.

LXXXIV. Stobaeus Tit. CXXVII. Musg.

- LXXXV. Ὡς σκαιὸς ἀνὴρ καὶ ξένουσιν ἄξευρος,
Καὶ μνημονεύων οὐδέν, ὃν ἔχρην φίλον.

Quam inhospitalis hic vir est, et hospitibus inhospitalis, et nullius rei
memor, quatum amicum meminisci decebat.

- LXXXVI. Σπάνιον ἄρ' ἦν θαινοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
Κἄν ὁμῶθεν ᾧσι τὸ γὰρ ἔχουν πλείον κρατεῖ
Τῆς εὐσιβείας· ἡ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
Ἀπόλλω, ὅταν τις ἐκ δόμων ἔλθῃ [νέκυς.]

Rari utique sunt amici post mortem constantes, etiam si ejusdem sangui-
nis sint. Nam habendi amor plus, quam pietas, valet; et coram in-
tuentium voluptas perit, cum quod e domo cadaver effertur.

- LXXXVII. Οὐκ ἔστιν εὐρεῖν βίον ἄλυπον ἐν οὐδενί.

Vita doloris experta nusquam inveniri potest.

- LXXXVIII. Θράσσι μὲν οὐδείς οὐδέπω, πόνῳ δὲ, καὶ
Γενναϊότητι κάπνικαίῃ [τρέπων]
Ἀρετὴν ἱπικτήσατο.

Impudentia quidem nemo unquam, sed labore, et magnanimitate et
suavitate morum laudem adepti sunt innumeri.

- LXXXIX. * * * Συμπιπτόντων πραγμάτων ἄλλων ποτὶ,
Εὖτ' αὖ τοιοῦτον ἄνδρα σοὶ παρυστάται.

Fortuna diversa si aliquando inciderit, talem virum tibi praesto esse opta-
bis.

- XC. Μητέρα κατέκτα τὴν ἐμήν; βραχυὸς λόγος
Ἐκὼν ἰκοῦσαν, ἢ θέλουσαν οὐχ ἰκάν;

Matrem meam interfecit? brevis quaestio est: num volentem volens, an
volentem ipse inivitus?

- XCI. Εὖς ὁ χρεῖζων.

Bonus est, cui bono esse libet.

- XCII. Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν.

Aspera enim fratrum odia sunt.

LXXXV. Stobaeus Tit. CXXVII. habet
φίλον. *Mug.*

Heath. pro φίλον vult φίλον legi. *Beck.*

LXXXVI. Stobaeus Tit. CXXVII. In se-
cundo versus infelicitate Grotio cessit emen-
datio. In ultimo sive supplevi. *Mug.*

Ver. 2. init. Grot. dedit καὶ μὴ θάνατον
perperam. confer Heath. Valck. p. 257.

—V. ult. Scaliger supplevit θάνατον. *Beck.*

LXXXVII. Melissus I. 72. *Mug.*
S. Maxim. T. II. p. 615. Combef. *Beck.*

Dole in. *Por.*

LXXXVIII. Melissus II. 71. [S. Maxim.
T. II. p. 634. Combef.] V. tertius suppleri

Vol. VII.

Y y

potest legendi ἰσχυρότερον μαχίαι βροντῶν.

Mug.
Heath. ita exhibuit: — ἀρετικαίῃ ἐντὶ
Ἐκείνῳ. *Beck.*

LXXXIX. Plato Epist. I. ad Dionysium.
Mug.

Barnes. ab initio addidit καὶ. *Beck.*

XC. Aristoteles Ethic. Nicom. V. 9.
Idem Ethic. Eudem. IV. 7. *Mug.*

XCI. Aristoteles Polit. V. 9. habet οὐ.
Mug.

XCII. Aristot. Polit. VIII. 7. Plutarch.
Op. Mor. pag. 853. Ed. Steph. *Mug.*

Barnes. in Fr. Philoct. *Beck.*

- XCIII. Λόγον δίκαιον μισθὸν ἂν λόγου φέροις,
 Ἐργον δ' ἐκείνος ἔργ' ἃ [καὶ] παρίσχειτο.

Tu sermonem benevolum sermonis mercedem feres, ille vero factorum, quæ et præbuit, facta.

- XCIV. Ἦκω δ' ὕδατι χλαρῷ περικλυ-
 ζόμενον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον ἰ-
 ερον ὄχθον, πόλιν Ἀφροδίτας.

Advenit, relinquens viris aquilis undique pulsatum Acrocorinthum, sanctum collem, urbem Veneris.

- XCv. Ψυχὸς δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολερμώτατον.

Frigus autem tenero corpori perniciosissimum.

- XCVI. Πρὸς ταῦθ' ὃ τι χρεὶ καὶ παλαμάσθω,
 Καὶ πάντ' ἐπὶ μοι τακταίνουσιν
 Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
 Σύμμαχον ἴσται,
 Κ' οὐ μὴ ποδ' ἀλῶ κακὰ πρέσσαν.

Proinde quidvis molietur, et omnes in me fraudes machinetur. A meis enim partibus stabunt æquum et justum, nec unquam deprehendar mala patruæ.

- XCvII. * * * * Μὴ μοι

Λεπτῶν θόγγων μύθων, ψυχᾶ
 Τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μάλλιν
 Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

Ne mihi, O anime, subdiles sermones attingas. Quid singularia affectas? nili forte cupis te talibus venditare.

- XCvIII. * * * * τλησίμοχθοι, κοῦποδ' ἥσυχαι δορί.

Laborem tolerantos, neque unquam hasta quiescentes.

- XCIX. Ζεὺς γὰρ κακὸν μὲν Τρῶσι, πῆμα δ' Ἑλλάδι
 Θύλων γινέσθαι, ταῦτ' ἐβούλευσεν πατήρ.

xciii. Aristoteles Ethic. Eudem. VIII. 11. habet primo versu λόγον εὐφρόνης, altero autem ἰσχυροῦ. *Musg.*

xciv. Strabo, p. 379. Piatarch. Op. Mor. p. 1967. Ed. Steph. Alter ex altero suppletus duos anapesticos cum paromilaco præbebant. *Musg.*

Barnes. in Fr. Belletraph. "Ἦκω περι-
 κλυζόμενον προλιποῦσ' Ἀκροκ. ἰερὸν ὄχθον." *Beck.*

xcv. Cicero Ep. ad Fam. XVI. 8.

Musg.
 Barnes. habet in fragm. e Scytilis ad-
 jecitque illis tribus versibus, qui apud M.
 n. 1., non improbande Valck. p. 34. qui

etiam ἀσπρόχρωτον præfert cum Græc. ad
 Cic. l. c. *Beck.*

xcvi. Cicero Epist. ad Att. VIII. 8.
 Aristoph. Acharn. v. 659. paullo aliter.
 Suidas v. Ἀλκιον. Idem v. παλαμάσθω.
 Clem. Alex. p. 670. Ed. Par. *Musg.*

xcvii. Dionys. Halicarnass. Vol. II.
 p. 8. *Musg.*

Ita disponi vult Valck. p. 248. Μέ μ.
 λ. δ. μ. Ψυχᾶ (γὰρ φίλε) τί συκοφαντεῖς. Εἰ
 μ. μ. Σεμνύνεσθαι π. ἰ. *Beck.*

xcviii. Polybius Hist. V. . σ. *Musg.*

Ab initio oī addidit Barnes. *Beck.*

xcix. Strabo, p. 183. Ed. Par. habet
 ταῦτ' *Musg.*

Pater enim Jupiter Trojanis excidium, Græciæ damnum contingere cupiens, hæc excogitavit.

- C. Ναίειν Κελαρὰς ἐσχάτοις Ἰδης τόποις.

Habitare Celænas in extremis Idæ.

- CI. Πάσχων ἀνέχου· δρῶν γὰρ ἔχαιρες.

Patiens malum tolera: facere enim gestiebas.

- CII. Νόμος τὸν ἐχθρὸν δρᾶν, ὅπου λάβῃς, κακῶς.

Mos est inimicum, ubi ceperis, malo afficere.

- CIII. Ἐχθρὸν κακῶς δρᾶν ἀνδρὸς ἡγοῦμαι μέγος.

Viri officium esse puto inimicos malo afficere.

- CIV. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν χαρὴς ἀνθρώποις Θεοῦ.

Nihil hominibus absque Deo contingit.

- CV. Σῶσαι γὰρ, ὅπουται τῷ Θεῷ δοκῇ, [τινὰ],

Πολλὰς προφάσεις δίδωσι εἰς σωτηρίαν.

Quum Deo visum fuerit aliquem servare, multas ad salutem occasiones prebet.

- CVI. Σπουδάζομαι δὲ πόλλ' ὑπ' ἐλπίδων μάτην

Πόνους ἔχοντες.

Multa autem frustra ob spem properamus, laborem subeuntes.

- CVII. Κακὸς· κακῇ γὰρ συντίθηκεν ἥδονῃ.

Malus est; malo enim voluptate consociatur.

- CVIII. Ἐχμι τελευτὴν ἥσπις οὐκ' ἐγίνετο.

Finem obtinet cuius causa nascebatur.

- CIX. Πολλοῖσι πολλήν, δις τοσοῦδε πλείονα.

Multis amplam, duplo pluribus ampliorem.

- CX. Εἰ δὲ θανὴν θάμης, ὥς θανὴν καλὸν

Εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον.

Sin mori oportet, ita mori honestum, cum laude vitam exeuntes.

c. Strabo, p. 616. Ed. Par. *Musg.*

Apud Strab. præcedit — τὰς λυμναρμίας, quæ etiam sunt verba Eurip., pro quibus Valck. in Hippol. v. 1056. legit τὰς μὴ λυμναρμίας. *Beck.*

ci. Theophilus ad Autolycum Lib. II. *Musg.*

Barnes. — ἀνέχου, quod jam H. correxit. *Beck.*

cii. Theophil. ad Autol. Lib. II. *Musg.*

ciii. Theophil. ad Autol. Lib. II. *Musg.*

civ. Theophil. ad Autol. Lib. I. *Musg.*

cv. Theophil. ad Autol. Lib. I. *Musg.*

enā Grot. addidit explendi versus causā. *Beck.*

cvi. Theophil. ad Autol. Lib. I. *Musg.*

Post ἔχουσι apud Autol. additur εἶναι αἰτίας. Grot. ita interpolavit: Ἰσ. 2. καλλὰ βροτῶ, ἐν' ἰατρίᾳ μάτην α. ἔχ. εἶναι αἰτίας. *Beck.*

cvi. Aristoteles Magn. Moral. II. 11.

Εἰθ. Eudem. VIII. 2. *Musg.*

cvi. Aristot. Physic. Lib. II. 2.

Interpres Græcus in locum. *Musg.*

cix. Plutarch. in Solone, p. 165. Ed.

Steph. *Musg.*

Præcedit — χόρταις σιατερίας, quæ sunt

Plut. verba. *Beck.*

- CXI. Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐδ' αὐτῷ σοφός.
Odi sapientem, qui sibi ipsi non sapit.
- CXII. Ἀμφίπολος ἄρεος ἀνέρου.
Minister Martis nefasti.
- CXIII. * * * * * φίλων
Πείραν λαβεῖν οὐ σμικρὸν [ὡς ὅρῳ] κακόν.
Amicos experiri non leve malum est.
- CXIV. Κῆτος Δοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἀλός.
Cete ex Atlantico mari properans.
- CXV. Πολλὰσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
Σφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσονες πεφυκότες.
Dii, quibus natura praestantior est, multis astutiarum generibus nos decipiunt.
- CXVI. Τίς δ' ἐστὶ δούλος, τοῦ θανεῖν ἀφροντίς ἄν.
Quis autem servus est, mortem contemnens?
- CXVII. Τιμάν τ' ἀντίτασθε, πλούτῳ δ' ἀρετὰν κατεργά-
σασθαι δοκιμ', ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθήσισθ' ἀνολέοι.
Honorem amplum geritis, et divitiis virtutem oppressisse videmini, inter
bonos vero neglecti jacebitis.
- CXVIII. * * * Ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ φάρμακον κῆται νόσῳ
Λυπουμένην μὲν μῦθος εὐμενὴς φίλων,
Ἄγαν δὲ μαρμαίροντι νοσήματα.
Aliud alii morbo constitutum est remedium. Marenti quidem sermo
amicorum consolatorius, et stulte admodum se gerenti, reprehensivus.
- CXIX. Φεῦ τοῖσι γυναικίσι, ὡς ἅπαν καλόν.
Pepe, ut bene natis omnia honesta adsunt.

cx. Plutarch. in Marcello, p. 578. Ed. Steph. Idem Op. Mor. p. 42. Musg.

Praemittitur versus hic: Σάξινθαι κ-
αὖται ἄρετα (ἀρετὴ γ' em. Heath).—
Ver. 2. Barnes. κατασκευάσας. Idem
paullo inferius hos tres versus in duo
trochaicos, quorum metrum laborat, rede-
git. Beck.

cxii. Plutarch. in Alexandro, p. 1275.
Ed. Steph. Idem Op. Mor. p. 2067.

Musg.
Cic. Epp. 7. 6. laudare videtur velut
ex Eurip. Medea, sed memoriam eum
felliase arbitraturs Heath. Beck.

cxiii. Plutarchus in Antonio, p. 1750.
Ed. Steph. Musg.

cxiv. Plutarchus in Fab. Maxim. p.
335. Ed. Steph. Musg.

cxv. Plutarch. Op. Mor. p. 38. Ed.
Steph. Musg.

cxv. Plutarch. Op. Mor. p. 35. et p.
765. Ed. Steph. Musg.

In Scob. Grot. T. III. tribuitur fr.
Menandro. Beck.

cxvi. Plut. Op. Mor. p. 59. et p. 185.
Ed. Steph. Musg.

cxvii. Plutarch. Op. Mor. p. 63. Ed.
Steph. Musg.

Barnes. hos versus ita edidit: — Τὸν
εὐ εὐαῖται, Πλ.—κατεργάσας Δαμνί-
ν', &c. Heath. ita constituit: Τὸν εὐ εὐ-
αῖται, Πλ. ε' ἀρ. κ. Δαμνί'. i. i. d. Ka2.
d. Beck.

cxviii. Plutarch. Op. Mor. p. 120. et
p. 177. Ed. Steph. Musg.

Primum v. ita supplet Grot. καὶ ἄλλ'
— Barnes. ed. Ἄλλε μὲν ἄλλε — Heath.
"Ὅτε" ἄλλ' i. d.—V. 3. Barnes. μαρμαί-
νοντο. Beck.

- CXX. Ὅστις δ' ἀνάγκη συγκιχρόηκεν βροτῶν,
Σοφὸς παρ' ἡμῖν καὶ τὰ Δι' ἐπίσταται.

Quicumque autem homo necessitati cedit, sapiens nobis videtur, et rerum
divinarum intelligens.

- CXXI. Τὰ προσπισόντα δ' ὅστις εὖ φέρεי βροτῶν,
Ἄριστος εἶναι, σφραγισθὲν τ' ἱμοὶ δοκεῖ.

Quicumque autem homo accidentia bene fert, optimus mihi et sana
mente praeditus videtur.

- CXXII. Ὁ βίος γὰρ ὄνομ' ἔχει, πόνος δ' ἔργῳ πῖλοι.

Vita quidem nomen habet, revera labor est.

- CXXIII. Εἷς μοι μετρία [Κύπρις,]
Εἷς, μηδ' ἀπολείποις.

Sis mihi moderata, O Venus, sis, neque deficias.

- CXXIV. * * τῶν καλῶν [τοί] καὶ τὸ μετόπωρον καλόν.

Pulchrorum etiam serotina pulchra sunt.

- CXXV. Ἄλλ' ἀνοιστίος λόγος.

Sed differendus est sermo.

- CXXVI. Ἐκάτης ἀγαλμα φασφόρου κύων ἔσθ.

Canis eris, Hecatae luciferum sacra.

- CXXVII. Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπιτῆς ὅπως
'Αστὴρ ἀπίσβη, πνεῦμ' ἀφίς εἰς αἰθήρα.

Ille autem super corpore vegetus, velut stella a caelo cadens extinctus
est, spiritum in aethera efflans.

- CXXVIII. Μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Optimus vates est, qui bene conjicit.

- CXXIX. * * τῶν ἄγων γὰρ ἄπτεται

Θεὸς, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀντὶς ἱᾶ.

Eminentia administrat Deus, tenuia fortunae permittit.

CXX. Plutarch. Op. Mor. p. 146.

Confer Danaën, Fragm. II. Musg.

CXXI. Plutarch. Op. Mor. p. 203. Ed.

Steph. Simplic. in Epictet. Enchir. cap.

ult. Musg.

Barnes. — συγκιχρόηται. Beck.

CXXII. Plutarch. Op. Mor. p. 203. Ed.

Steph. Conf. Melanip. XVI. Musg.

Heath. putat, esse tantum variam lec-

tionem fragm. e Menal. Beck.

CXXIII. Plut. Op. Mor. p. 208. Ed.

Steph. Musg.

CXXIV. Plut. Op. Mor. 229. Ed.

Steph. Musg.

Apud Heath. est — μέγας — Valck.

p. 242. putabat, ab Eurip. esse — μέγας

Διὶ αὖτις — Beck.

CXXIV. Plutarch. Op. Mor. p. 308. et

p. 1371. Ed. Steph. Musg.

CXXV. Plutarch. Op. Mor. p. 694. et p.

765. Ed. Steph. Denuntium auspicio ex

1ph. Aul. 870. Musg.

CXXVI. Plutarch. Op. Mor. p. 676.

habet Iovh. Musg.

CXXVII. Plutarch. Op. Mor. p. 740. et

p. 2001. Ed. Steph. Musg.

Grot. et Barnes. adiecerunt verbum:

Μακρίν ἢ εὐμα, ἀφ' ἡμέτερα διαίτῃς, ex

verbis Plutarchi, non Euripidis: Μακρίν

ἢ ε. καὶ μ. ἢ. vid. Valck. p. 56. ss. qui

pro μακρίν legit μακρίν. Beck.

CXXVIII. Plutarch. Op. Mor. p. 768.

Ed. Steph. Musg.

- CXXX. Ἀκόλαστα πάντα γίνονται δούλαν τέκνα.
Intemperantes omnino sunt servorum natī.
- CXXXI. * * σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισις.
Silentium sapientibus pro responso est.
- CXXXII. Εἰ δ' ἦσαν ἀνδρώποισιν ἀνητοὶ λόγοι,
Οὐδείς ἂν αὐτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο·
Νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος
Λαβεῖν ἀμυσθί, πᾶς τις ἤδεται λόγον
Τὰ τ' ὄντα καὶ μὴ· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει.
Quod si verba hominibus emenda essent, nemo seipsum predicare vellet.
Nunc autem, ex alto enim aethere gratis accipere licet, quisque et vera
et falsa de se loqui gestit; nullum enim dispendium est.
- CXXXIII. Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
Οἱ θεοὶ τρέπουσιν.
Patrum peccata posteris eorum imputant Dii.
- CXXXIV. Οὐ βούλομαι πλουτοῦντι δαρεῖσθαι πίνης,
Μὴ μ' ἄφρονα κρίνης, ἢ διδοὺς αἰτίην δοκῶ.
Nolo divitiū donum dare pauper ipse, ne vel me stolidum putes, vel
donando mendicare videar.
- CXXXV. Οἶνος περσάσας πνευμόνων διαρρόας.
Vinum pervadens pulmonum canales.
- CXXXVI. Ἀεὶλίτεροι δ' ὅσοι γε τὴν σωτηρίαν
Οἴκοι παρ' αὐτῶν σχόντες * * *
Ἄλλην θύλουσιν εἰσαγώγημον λαβεῖν.
Excordes sunt, qui salutem domi et in seipsis adepti, aliam adscititiam
habere cupiunt.
- CXXXVII. Πολλοὺς δὲ βροντῆς πνεῦμ' ἀναιμον ᾤλεσε.
Multos autem aura fulminis sine vulnere occidit.

CXXX. Plutarch. Op. Mor. p. 824. et p. 1452. Ed. Steph. *Musg.*
Apud Plut. de Ira Cohib. p. 464. ἀφ' ἧς, quod Heath. praefert. *Beck.*
CXXX. Plutarch. Op. Mor. p. 934. Ed. Steph. *Malim εἶπετα. Musg.*
CXXXI. Barnes. Ἀσέλας ἡρώων γέν. — quod probat Heath. *Beck.*
CXXXI. Plutarch. Op. Mor. p. 945. Ed. Steph. *Musg.*
Heath. verum ita supplet: Ἡ γὰρ σωτὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισις. *Beck.*
CXXXII. Plutarch. Op. Mor. p. 956. Ed. Steph. *Musg.*
Veritas priora ita vertit Heath.: "Si autem pretio compararentur hominibus
verba, nemo se centoria facultate praestantem esse vellet." — Ver. 4. Barnes. *λίγαν. Beck.*
CXXXIII. Plutarch. Op. Mor. p. 987. et p. 998. Ed. Steph. *Musg.*
CXXXIV. Plut. Op. Mor. p. 634. Ed. Steph. *Musg.*
Barnes. in Fr. Archelai. *Beck.*
CXXXV. Plut. Op. Mor. p. 1244. Ed. Steph. Macr. Sat. VII. 15. *Musg.*
CXXXVI. Plutarch. Op. Mor. p. 1269. Ed. Steph. ultimum duntaxat verum suis numeris absolutum praebet. *Musg.*
CXXXVII. Plutarch. Op. Mor. p. 1184. Ed. Steph. *Musg.*

CXXXVIII. Ὁ πετόμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθῆρα γοργοφόρος.

Gorgonis interfector per sacrum Jovis aethera volans.

CXXXIX. Πλούτῃ χλιδῶσα, Διητὰ δὲ, γύναι, φρονεῖς;

Divitiis affluens sensus humanos habes, O mulier?

CXL. Εἷδ' ἦν ἄφανον σπέρμα δύστηνον βροτῶν.

Utinam mutum esset hominum genus miserum.

CXLI. Τέκτων γὰρ ὦν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά.

Faber cum eses, tractasti non fabrilia.

CXLII. Ὁ τῆς τύχης παῖς κλῆρος, ἐπὶ τούτῃ ταγείς.

Fortunæ proles, sors, hoc mandatum habens.

CXLIII. Θέρους τε χειμῶνός τε μῆνας τέσσαρας,
Φίλης τ' ὁπάρας διπτύχους, ἥρος τ' ἴσους.

Quatuor menses æstatis et hyemis, suavis autumnus duos, veris totidem.

CXLIV. Ἀλλ' ἔστιν [ἔστιν], εἰ τις ἐγγέλῃ λόγῳ,
Ζυὸς καὶ Διοὶ βρόττια λύσσοις πάθῃ.

Est autem, est, utcumque dictum aliquis deriserit, Jupiter et Dii hominum miseras adspicientes.

CXLV. * * * Οὐ Κύπρις μόνον,

Ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἱπάνυμος.

Ἔστιν μὲν ἄδης, ἔστι δ' ἄφροitus βία,

Ἔστιν δὲ λύσσα μαινάς.

Non Venus tantum, sed multa præterea nomina habet; est quidem Orcus, est vis divina, est furor Bacchicus.

CXLVI. Θεὸν δὲ ποῖον, ἐπὶ μοι, νοητίον;

Τὸν πάνθ' ὁρῶντα, κ' αὐτὸν οὐχ ὁράμενον.

A. Deum autem, dic mihi, qualem existimare oportet? B. Qui cuncta cernit, cum ipse non cernatur.

CXLVII. Κρέασι βοσίοις χλαρὰ σὺκ' ἐπήσθιν,

Ἄμους ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν.

CXXXVIII. Plutarch. Op. Mor. p. 1331.

Ed. Steph. *Musg.*

CXXXIX. Plutarch. Op. Mor. p. 1344.

Ed. Steph. *Musg.*

CXL. Plutarch. Op. Mor. p. 1435. Ed.

Steph. *Musg.*

Apud Plutarch. *Isætiæ Beck.*

CXLI. Plutarch. Op. Mor. p. 1454. Ed.

Steph. *Musg.*

CXLII. Plutarch. Op. Mor. p. 1777.

Ed. Steph. *Musg.*

CXLIII. Plutarch. Op. Mor. p. 1391.

Ed. Steph. Priorem versum alicubi, ut dedi, emendatum legi. *Musg.*

CXLIV. Plutarch. Op. Mor. p. 1911.

Ed. Steph. *Musg.*

Barnes. Ἀλλ' ἔστιν, ἔστιν, καὶ — apud

Plutarch. est, teste Heath, Ἔστιν γὰρ

ἔστιν — Beck.

CXLV. Plutarch. Op. Mor. p. 1347.

Ed. Steph. Sophocli tribuit Stobæus Tit.

LXIII. ubi plura. *Musg.*

CXLVI. Clem. Alex. p. 45. Ed. Par.

Just. Martyr Philemoni tribuit. *Musg.*

CXLVII. Clem. Alexandr. p. 50. Ed.

Par. De Hercule sermo est. Athenæus,

p. 276. *Musg.*

In Clem. Cohort. ad gentes, p. 22.

Post carnes bululus fœcis virides comedit, inepta latrans, quæ vel barbarus talia esse intelligeret.

- CXLVIII. Τὸ μὴ γινίσθαι κριττον, ἢ φῦναι, βροτούς.
 "Ἐπιτα παιδας σὺν πικραῖς ἀλγυῖαι
 Τίττω τικούσα δ', ἣν μὲν ἄφρονας τίτω,
 Στένω ματαίως εἰσπράττα μὲν κακούς,
 Χρηστούς δ' ἀπολίσσας· ἣν δὲ καὶ σισωμένους,
 Τῆκα τάλαιναν καρδίαν ὀρρώδια.
 Τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἄρα καὶ μίαν
 Ψυχὴν ἀπολύειν, καὶ πῶς τῇδ' ἔχειν πάνους;

Non nasci melius est mortalibus, quam nasci. Deinde liberos cum acerbis doloribus pario; pariens vero, si bene a natura dotatos edidero, gemo, sententia mutata, videns quidem improbos, pios vero perdens; vel, si sospites fuerint, miseram mentem sollicitudine exedo. Quid hæc optabile est? Nonne sufficit unam animam regere, et pro hac curam sentire?

- CXLIX. * * * Ἐμοί γε νῦν τι, καὶ πάλαι δοκίμ,
 Παιδας φυτεύειν οὐ ποτ' ἀνθρώπους ἔχρην,
 Πόνους ὀρώντας εἰς ὅσους φυτύομαιν.

Ut mihi sane nunc et olim visum, nunquam homines liberos procreare oportuit, videntes, in quantos labores procreamus.

- CL. "Ω δυστυχὴν φύς, καὶ κακῶς πεπραγμένη,
 Ἀνδραπὸς ἰγένου, καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
 Ἐκίθην ἔλαβες, ὅθεν ἅπασιν ἤρξατο
 Τριφεύειν ὃδ' αἰθρῆς, ἐνδιδοὺς Διητοῖς πτοάς.
 Μὴ νῦν τὰ Διητὰ Διητὸς ἂν ἀγνωμόνῃ.

O nate in sortem adversam, et ad mala patienda, homo es, et vite infœtunia inde cepisti, unde omnibus primum suppeditavit, mortalibus halitus inspirans. Non ergo, mortalis cum sis, mortalia impatitior feras.

Commel. p. 65. Pott. fragmentum, ita disponit et emendat Scaliger:

Πᾶς γὰρ ἐχί· ἢ ἐνέομαι
 Τίτοι κρῖται χλαῖν' ἐνέομαι
 "Ἄρουν" ἔλαβεν, ὅθεν βαρύνει μάστιγ.

Beck.

CXLVIII. Clem. Alexand. p. 435. Ed. Par. ubi inter plura anonymi, sed ejusdem auctoris fragmenta, unum habet ex Iph. in Aulide, aliud vero ex Supplicibus desumptum. Plura hic sætis obscura sunt. Primum non bene coheret secundus versus cum precedenti.—Ver. 3. et 4. Reddidit, quasi esset: τίττω δ', ἢ μὲν ἰσχυρῶς τίτω, Στένω μεταγυνοῦ.—V. 5. Legendum puto σισωμένους, subaudito δέον.—V. ult. Non displicet Valckenærii V. CL. conjectura legentis σισαίον quod mihi valere

videtur σισαίον. Hesychius: σισαίον, σισαίον. Vide supra Fragm. LXXX. Musg.

Ver. 3. Barnes.—δ' μὲν ἄφρ. v.—V. 5. Grot. conjecit—εἰ ἢ καὶ σισωμένους, quod Heath. probat.—V. 7. Idem et Barnes. scripserunt τί ταντί—contra metrum, judice Heath.—V. ult. σισαίον est conj. Grot. quam Barnes. jam recepit. Heath. vult σισαίον. Beck.

CLIX. Clem. Alexandr. p. 435. Ed. Par. Musg.

Grot. et Barnes. addiderunt: ἄλλ' ὥς, et scripserunt δέον. Beck.

CL. Clem. Alexandr. p. 435. Ed. Par. habet primo versu εἰ et σισωμένους, ultimo autem εἰ. Musg.

Ver. 3. Barnes. δέοντες δ. Valck. p. 248. corrigi δέοντες ἰσχυρῶς.—V. 5. Barnes. Μέ τιν' v. 3n. Beck.

- CLI. Οὐδεμίαν ᾤησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάρεον,
 'Η' ῥετὴ δ' ᾤησε πολλὰς· πᾶσα γὰρ καλὴ γυνή,
 "Ἦτις ἀνδρὶ συντίτῃκε, σαφροσύνῃ τ' ἐπίσταται.
 Πρῶτα μὲν γι ταυτὶ ὑπάρχει· καὶ ἀμορφος ἢ πόσις,
 Χρὴ δοκεῖν εὐμορφον εἶναι τῇ γι τοῦν πεκτημένη·
 Οὐ γὰρ ὀφθαλμός τὸ [ταῦτα] κρῖνον ἰστίη, ἀλλὰ νοῦς.
 CLII. Εὖ λέγειν δ', ὅτ' αὖν τι λίξῃ, χρὴ δοκεῖν, καὶ μὴ λέγειν.
 Κάκποσιν, ἃ 'ν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μίλλῃ λίγειν.
 'Ἡδὺ δ', ἢν κακόν τι πρᾶξῃ, συσφυλῶν πάζειν πόσι·
 "Αλογον, ἐν κοινῷ τε λυπῆς ἡδονῆς τ' ἔχιν μίξος.
 Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ ἰσοῦντι συνοσούσ' ἀνέχομαι,
 Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοῖσω, κ' οὐδὲν ἴσται μοι πικρόν.
 Μιτὰ γὰρ [ἰσθλῶν] τῶν φίλων [γι δυστυχίαν ἄπαντ' αἰ]
 Εὐτυχίαν τε χρεῖ· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο, πλὴν τόδε;

Neminem unquam uxorem pulchritudo apud maritum juvit, virtus autem multas juvit. Omnis enim mulier pulchra est, quaecunque viro animum conglutinatum habet, et castitatem colit. Hæc utique præcipua sunt: etiamsi maritus deformis sit, formosum cum videri oportet mulieri sapienti. Non enim oculus talia disjodicat, sed mens. Oportet et, quum aliquid dixerit, recte cum loqui exiimare, licet id aliter sit; et diligenter esquire, quæ dicere possit marito placitura. Gratium quoque est, si quid ipsi adversum ceciderit, feminam una cum marito contristari, et maiorem æque ac lætitiæ partiri. Ipsa vero tecum pariter ægrotabo ægotante, et malorum tuorum participes ero, nec quidquam mihi amarum erit. Nam cum amicis virtute prædita eodem semper et bona et mala experiri oportet. Quid enim aliud amicitia est, nisi hoc?

- CLIII. "Ολβιος, ὅστις τῆς ἰστορίας
 "Εσχὲ μάθῃσιν, μήτε πολυτῶν
 "Επὶ πημοσύνης, μήτ' εἰς ἀδίκους

CLL. Ver. 3. Scaliger (in ed. Comm. p. 225.) corrigi: ε' τ' ἀδίκῃ ἐνοίῃσιν, et v. 6. εἰ κρείον ἔστιν pro τὴ κρείον. Beck.

CLII. Clem. Alexandr. p. 524. Ed. Par. Versu secundo dedi καλὰ pro ἀγαθὰ, sensu, ut mihi quidem videbatur, postulante.—Ver. 3. Addidi τ'—V. 4. καὶδ' pro τοῦδ' dedi.—V. 6. κρείον pro κρείον.—V. 7. εἰ λίγων pro ἰσχυρῶν.—V. 10. εἰ λῶσαι pro λῶσαι τῶν.—V. 12. ἴσται pro ἴσται.—V. 14. ἰσχυρῶν εἰ pro ἰσχυρῶν τῶν.

Μουσ.

Ver. 2. Valck. p. 244. corrigi—γ' ὡσεὶ—ἀγαθὰ (sic Barnes.) γονή.—V. 3. σ', quod apud Barnes. deerat, addidit Heath. Valck. malebat γ' ἰσίων.—V. 4. Barnes. Πρ. μὲν γὰρ τοῦδ' (τοῦδ' etiam Valck.)—ἀν' (ῥ corr. Heath.) σ.—V. 6.

Apud Clem.—εἰ κρείον.—Barnes. duce Grot. ita explevit—Τὸ (μαρτυρῶν) κρείον ἔστιν, ἀλλ' (ῥ) οὐκ. Valck. ad Phœn. 557. et D. l. l. εἰ κρείον ἔστιν. ἀλλὰ οὐκ, γόναι.—V. 7. 8. Præcedenti fr. addidit Barnes.—V. 7. Barnes. ἴσται τοῦδ' ἰσίων.—V. 8. Barnes. Κρείον δ' εἰ γ' εἰ.—quod Munst. dedit, est e conject. Valck. l. l. et Heath.—V. 12. a. Barnes.—ἀνίον· καὶ γὰρ οὐδὲν ἔστι μοι πικρόν, ἢ σὺν τῷ φίλῳ (Grot. οὐκ εἰς τὸ φ.) δυστυχίαν μὲν εἶναι φίλων.—Valck. Diatr. p. 244. ita: Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοῖσιν οὐδὲν ἔστι μοι πικρόν, κῆν (εἰ) τοῦντο ευφραδίῃ (δυστυχίαν) μὲν εἶναι φίλων, &c. Beck.

CLIII. Clem. Alexandr. p. 536. Ed. Par. Themistius Orat. VII. Pollux,

Πράξις ὁρῶν,
 ' Ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσις
 Κόσμον ἀγέρω, πῇ τε συνίστη.
 Τοῖς γε τοιούτοις οὐδέποτε αἰσχροῶν
 Ἔργων μάλ' ἔτῃμα προσίξι.

Felix, qui terræ scientiam institutionem habuit, nec in civium suorum detrimentum, nec ad facinora injusta properans, sed naturæ immortalis non senescentem ornatum contemplans, et quomodo compactus fuit. Talibus utique nunquam adhaerescit rerum turpium studium.

- CLIV. Χρόσται δὴ μοι πτέρυγες περὶ νῶτα καὶ
 Τὰ Σιρῆων ἱρόντα πίδαλα ἀρμόζονται βάσομαι
 Τ' ἐς αἰθέρα πολλὸν αἰεδαίς, Ἰνὴν προσμίζων.

Aureæ mihi pennæ circa tergum et Sirenum venusta talaria aptentur: iboque in immensum æthera sublatus, Jovem conventurus.

- CLV. Σοί, τῷ πάντων μιδίοτι, χορὴν
 Πίλανόν τε φέρω, Ζεὺς, εἴτ' Ἀἰθῆς,
 ' Ονομαζόμενος στίργεις· σὺ δὲ μοι
 Θυσίαν ἄπυρον παγκαρτίδας
 Δίξαι πλήρη προχυδαῖσας.
 Σὺ γὰρ ἔν τε Θιοῖς τοῖς οὐρανίδαις
 Σκηπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων,
 Χθονίαν δ' Αἰθῆρ μετέχεις ἀρχῆς.
 Πίμπλον μὲν φῶς ψυχῆς, ἀνέραν
 Τοῖς βουλομένοις ἄλλους προμαδίῃ,
 Πόδιν ἐβλαστον, τίς ῥίξα κακῶν,
 Τίνα δὲ μακάρων ἐκδυσσαμένους
 Εἰρήν μόνον ἀνάπαυλαν.

5

10

Tibi, cuncta regenti, libationem et placentiam fero, sive tu Jupiter, sive Orcus, vocari gestis: Tu vero mihi accipe sacrificium sine igne omni-

lib. II. sect. 14. Versa primo vero corrigi Valckenærius V. Cl. γῆς. Mihi et ἱερέας in ἱερέας mutandum videtur. — V. 6. Ejusdem viri doctissimi exemplo rescui, καὶ ἴτε καὶ ἴτε. Ex Melanippa desumptum crediderim. Musg.

Ver. 3. Barnes. Ἐεὶ σπασμένος ex conj. Scal. et Themistio l. l. Piersonus Ver. p. 128. Ἐεὶ σπασμένος corrigi. — V. 4. vs. Ita Barnes. Πῇ, ἰ. ἀλλ' ἄς. Καθ' ὅ. φέρω. ἀγ. Πῇ τε συνίστη, καὶ ἴτε καὶ ἴτε. pro ultimis Heath. mavult — χῶρον χῶρον. — V. 7. Barnes. Τὴν δὲ — Valck. p. 26. ita disposuit anapestos: — Ὀλβιος — Γῆς ἴτε. — Μένει — Μέν — Ἀλλ' — Κίρως — Τεῖς — Ἐργον. Themistius

l. l. legit — εἴτε σπλ. ἰεὶ σπασμένος Ὀρ' u. ἰ. σπασμένος ἰ — Ἀ. ἰ. α. φέρω. K. ἀγέ-
 ρων. Beck.

CLIV. Clem. Alexandr. p. 543. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 1408. Pro ἀρ-
 μίζονται malim ἀρμόζονται. Musg.

Barnes. ordinat et legit ita: Χρ. δὲ μοι — καὶ σὺ — σπασμένος σ. Ἄρ. β. ἴτε σ. σ. Αἰεδαίς Ζεὺς σ. Ultima sic constituit Heath. Ἀρμόζονται β. ἴτε Αἰεδαίς σ. ἰ. — quorum verum prior est periodus, alter asynartetos ex penthimemeri anapest. et trochaica. Beck.

CLV. Clem. Alexandr. p. 581. Ed. Par. habet v. 4. ἀνέραν, v. 5. προχυσίαν. — V. 8. legerim μερίζων ἀρχων. — V. 10.

genorum fructuum non parce oblatum. Tu enim, inter Deos coelestes scriptum Jovis tractans, et infera cum Orco partiens, regnas. Mitte O lucem mentis, illis, qui cupiunt, antequam possint, discere, unde orta sunt mala, quæ eorum radix est; quem immortalium placantes invenire licet molestiarum finem.

- CLVI. Ποῖος δ' αὖ οἶκος, τεκτόνων πλῆσθεις ὕπο,
Δείμας τὸ θεῖον περιβάλλει τοίχων πτυχαῖς;

Quamnam vero domus a fabris ficta Dei numen murorum ambitu continet?

- CLVII. Κακὸν γυναῖκα πρὸς νῖον ζεύξαι γράϊαν.
Ὅ μὲν γὰρ ἄλλης ἑκτρον ἱμαῖρε λαβὴν,
Ἢ δ' ἐνδοξὸς τοῦδ' οὖσα, βουλῆει κακά.

Malum est anum juveni marito conjungere. Ille enim alius torum expetit; hæc ab eo destituta mala machinatur.

- CLVIII. "Ὅς τάδε λίσσων Θεὸν οὐχὶ νοεῖ,
Μετεμολόγων δ' ἐκὰς ἑρρίψιν
Σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτρεῖα
Γλῶσσ' ἐκβολαῖ περὶ τῶν ἀφανῶν,
Οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

[Miser,] qui hæc videns Deum non cogitat, nec a se longe project tortuosas fraudes Astrologorum, quorum lingua execranda de rebus incertis temeraria effluit, nullam scientiam habens.

- CLIX. Νικᾷ δὲ χρεῖα μ' ἢ κακῶς τ' ὀλουμένη
Γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίνεταί κακά.

non satis intelligo ἀβλῶν. An legendum ταῖς βουλαῖς καὶ πείθῃ. — V. 12. Clemens habet λὲ et λῆσεσθαι. Ex Pirithoo do- sumtum puto. *Muzg.*

Ver. 1. Grot. et Barnes. τῶν, post μετῆ- σιν distinguit Heath. — V. 4. Barnes. ἀπορὲς παρακαρτίαι — quod M. edidit, restituendum viderunt Abresch. ad Æsch. p. 256. Heath. ad h. l. Toup. in Suid. III. p. 319. Valck. D. p. 42. — V. 5. Barnes. — σπυγίτες et. Heath. σπυγυ- ταιες. Valck. σπυγαῖται. — V. 9. Clem. A1. ψυχῆς, Grot. ψυχῆς, Valck. p. 42. ψυχῆς. — V. 10. Grot. Ταῖς βουλαῖς. — V. 12. Grot. et Barnes. Τὴν δ. μ. εἰ βου- λαῖς. Valck. ad Herodot. p. 480. cum Lathio e cod. MS. recipiendum putabat λῆσεσθαι. M. recepit alteram Valcken. conjecturam, quæ est apud Bern- hard. ad Tho. M. p. 58. *Beck.*

CLVI. Clem. Alexandr. p. 584. Ed. Par. *Muzg.*

CLVII. Clem. Alexandr. p. 620. Ed. Par. Diphthongus in voce γράϊα, sequente

vocali, non sine exemplo corrigitur.

Muzg. Barnes. voces κακῶς et γράϊα, v. l. transposuit. Primus versus paullo aliter scriptus legitur supra Fragem. Æol. n. 11. *Beck.*

CLVIII. Clem. Alexandr. p. 615. Ed. Par. Nisi exciderunt aliqua post τοῦ, quæ sequuntur sic emendare licet: Μετεμολό- γων οὐδ' ἐκὰς ἑρρίψ' Ἀστράς καλῶς. — V. 3. Clemens habet ἀτρεῖα. *Muzg.*

Grot. de conject. dedit: — Ἄ βουλαῖ- μιν, ὅς — τοῖς. — V. 2. Idem: Μετεμολό- γων δὲ καταβύσσῃ. — V. 3. ἀτρεῖς. Valck. p. 27. Ita em. δουλαίμων, ἢ τάδε λίσσων θείας εὐχῆς τοῖς * * *

* * * μετεμολόγῃς δ'

Ἐκὰς ἑρρίψιν et. δ.

Ὅς ἀτρεῖς γ. ται.

Περὶ τ. δ.

Οἷα, etc.

Beck.

CLIX. Clem. Alexandr. p. 622. Ed.

Me autem necessitas vincit, et venter exsecrandus, a quo omnia mala oriuntur.

- CLX. Ὡ πολύμοχθος βιοτὰ θνητοῖς,
Ὡς ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κῆσαι,
καὶ τὰ μὲν αὖτις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις,
κοῖα ἔστιν ὅρος κίματος οὐδοῖς,
εἰς ὅντινα χρεὶ τείλειαι θνητοῖς,
πλὴν ὅταν ἔλθῃ κρυφαὶ Διόθεν
Θανάτου τιμφομένη τειλυτή.

O arumnosa hominum vita, ut in omnibus discriminis plena es, et nunc quidem in altum attolleris, nunc devergis; neque ullum certum indicium est hominibus, quid ultimum habeturi sint, nisi cum venerit a Jove immissa frigida mortis finis.

- CLXI. * * * * ὅσοι δ' ἱατρύνειν καλῶς,
πρὸς τὰς διαίτας τῶν νοικοῦντων πόλιν
τὴν γῆν τ' ἰδόντας, τὰς νόσους σκοπεῖν χρεῖαν.

Qui autem bene medicinam facere [cupiunt], eos oportet vivendi rationem incolarum et solum respicientes, ita morbos considerare.

- CLXII. Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθον' ἔχων
Φαινὸς αἰθέρ.

Vertex autem Deorum est lucidus aether, terram ambiens.

- CLXIII. Ἀρκὲ μετρία βιοτὰ μοι σάφρονος τραπίζης,
τὸ δ' ἀκαιρὸν ἄπαν ὑπερβάλλον τς μὴ προσείμαν.

Mihi sufficiunt frugalis menae parca cibariorum, quicquid autem intempestivum est et immodicum, non admiserim.

- CLXIV. Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πιπῶντι δ' οὐ.

Cum satietate habitat Venus, non cum famelicis.

Par. habet primo versu μὴ pro μ' ἄ. Contra Diphilus apud Athenaeum, p. 442. habet μ' ἄ ἐκλεισμένης τς μοι. *Mug.*

Ver. 1. Hic exhibetur ex ems. Cassaub. ad Athen. 10, 5. Apud Barnes. N. μὴ χρεῖαι καλῶς ἔλ. *Beck.*

CLX. Clem. Alexandr. pag. 625. Ed. Par. *Mug.*

Ver. 5. Barnes. ὅσοις. *Beck.*

CLXI. Clem. Alexandr. p. 627. Ed. Par. *Mug.*

Ver. 1. Barnes. Ὅσοι θύλακας ἰατρ. καλῶς, et v. 5. καὶ γῆν δ. sed in Add. Helieroph. εἰς γῆν δ. — Ut M. edidit, legit etiam Valck. p. 245. Caterum Clemens dicit, haec exstare in ἱερῶν βίβλιν, i. e. in sacris libris iambicis. v. Heath. *Beck.*

CLXII. Coenotus de Nat. Deor. in Minerva. *Mug.*

E chorico carmine petita putat Valck. p. 48. *Beck.*

CLXIII. Athenaeus, p. 158. *Mug.* In quatuor versus divisit Barnes. sed Heath. ita constituit, ut hic legantur, nisi quod praeterea emendat v. 2. — καὶ σαρβάλλας γὰρ μ. *Beck.*

CLXIV. Athenaeus, p. 270. Libanius Vol. II. p. 509. *Mug.*

Eustath. in Hom. p. 1596. Apud Barnes. est — πιπῶντι. *Beck.*

Πιπῶντι pro πιπῶντι. Schol. ad Sophocl. Ant. 792. Antiphan. apud Athen. I. 22. p. 28. πλεσμονῇ, Plut. II. 196. C. Par.

- CLXV. Παιδευμα δ' Ἐρως σοφίας, ἀρετῆς
 Πλῆστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλῶν
 Οὗτος ὁ δαίμων
 Πάντων ἡδιστος ἔφυ θνητοῖς·
 Καὶ γὰρ ἄλκον τίρῃν τιν' ἔχων
 Εἰς ἐλπίδ' ἄγει· τοῖς δ' ἀτελείστοις
 Τῶν τοῦδε πόων μῆτε συνείη,
 Χαρὶς τ' ἀγρίαν ναιόμην τρόπων.
 Τὸ δ' ἐρεῖν προλέγω τοῖσι νόοισιν
 Μήποτε φεύγιν,
 Χρῆσθαι δ' ἐρεῖς, ὅταν ἔλθῃ.

5

10

Amor autem sapientiae et virtutis optima disciplina est, et hic Deus mortalibus una versari omnium suavisissimus est; habens enim voluptatem doloris expertem in spem erigit. Iis autem, qui hujus Dei curis non initiati sunt, nunquam una agam, et longo a moribus tam agrestibus habitum. Juvenibus autem edico, ut ne amorem fugiant, sed cum advenierit, recto utantur.

- CLXVI. Οἶμοι. θράκαν μου γίγνεται τό γ' ἡμισυ,
 Τέκνον, περιπλάκηδι τῇ λοιπῇ πατρί.

Eheu! dimidia pars mei in draconem vertitur. O nato, quod reliquum est patriae, amplectere.

- CLXVII. Εἰ μὲν τόδ' ἡμᾶρ πρῶτον ἦν κακουμένη,
 Καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόων ἱκανστόλουν,
 Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν αἶν, ὡς πόζυγα
 Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως διδεδυγμένον.
 Νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι, καὶ κατηρυκαὶς κακῶν.

Si hic primus mihi dies afflicto fuisset, nec longum iter per miserias navigassem, nihil mirum esset, me exagitari, tanquam pulum equinum super curru junctum, frenum cum maxime accipientem. Nunc autem torpidus sum et in miseris adultus.

- CLXVIII. * * Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς τινι,
 Περαιτέρω τὸ κάλλος, ἢ μέσας, λαβεῖν.

Neque enim tutum est, alicui plus, quam mediocriter, pulchro esse.

CLXV. Athenæus, p. 561. *Musg.*
 Ver. 1. Barnes. perperam ἀφένται.—
 V. 6. ss. ita collocat Valckem. p. 241.
 Εἰς ἱκ. ἀγυ τῶνδ' αἶν. v. v. v. Μέρι—
 ἀγρίαν ναιόμην τῇ. τῇ, etc.—V. 8. Barn.
 Χαρίς τ'—V. 9. ναιόμην et em. Heath. pro
 vulg. ναιόμην. Beck.

CLXVI. Hermogenes de Invent. Tom.
 I. p. 217. *Musg.*

Forto ad Cadmum Eurip. si quam fa-
 bulam hoc nomine scripserit, referri de-
 bere judicat Valck. p. 12. Beck.

CLXVII. Galenus de Hippocr. et Plato-
 none Lib. IV. De voce κατηρυκαὶς conf.

Soph. Antig. 484. et Hesychium in voce.
 Interpretatur Cicero Tusc. Quæst. III.
 28. *Musg.*

Barnes in Fragm. Thescri habet, cujus
 fabule versus nonnullos idem vertit Ci-
 cero. Beck.

CLXVIII. Galen. p. 3. Ed. Bas. habet
 ἀφελὲς αἶμα, et v. 2. μέρι. *Musg.*

Barnes. ita dedit de conj. Grot. — οὐ
 γὰρ ἀσφαλὲς οἷμα, περιέτερον αἶμα, ἢ ἰ-
 μέρι, λαβεῖν. Heath. vult: Οὐ γὰρ ἔρως
 οἷμα Περαιτέρω v. a. ἢ ἰμέρι. Valck.
 p. 249. Οὐ γὰρ ἔρως ἀσφαλὲς ἱκ. Beck.

CLXIX. * * * * Βαχχίου φίλωνδ' ἰός

Αἶδοπα, πεπαινητ' ὀρχάτους ὀπαρινούς,

Ἐξ οὐ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἶδοπα.

[Unum Solis equorum esse] Æthopa, qui maturat vineas autumnales Bacchi florentis, unde homines vinum Æthopa vocant.

CLXX. Παίζω' μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ.

Ludo: laborum enim remissiones semper amo.

CLXXI. Ἡ φύσις ἐβούλειδ', ἥ νόμων οὐδὲν μέλει.

Natura hoc voluit, quæ leges nihil curat.

CLXXII. Ἦκει δ' ἐπ' ἄμοις ἡ συνὸς φέρον βάρος,

Ἦ τὴν ἄμορπον Λύγγα, δύστοκον δάκος.

Venit autem humeris aut apri pondus portans, aut deformem Lynceem, feram immaniscentem.

CLXXIII. Κάλλιστα Μουσῶν φθίγγεται πλουτῶν ἀνὴρ.

Ipsis Musis dulcius loquitur dives.

CLXXIV. * * * * Αἰθήρα καὶ Γαῖαν

Πάντων γενέτιραν αἰῶνι.

Æthera et terram omnium genitricem canto.

CLXXV. Ἀερὶ πόντου κύματ' ἐρέω * * *

Περῶντα.

[Navium reprehensione dignum puto] intempestive trajicientem fluctus pelagi lati.

CLXXVI. Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσι.

Spei dubie sese permittunt.

CLXXVII. Πυργιστὴς δὲ δρεῶν ὁδὸν ἡγῆται

CLXIX. Athenæus, p. 465. *Musz.*

Eustath. ad Hom. p. 883. *Beck.*

CLXX. Ælian. Var. Hist. XII. 15.

Musz.

CLXXI. Ælian. Hist. Anim. IV. 54.

Musz.

Ælianus versum immutavit accommodare suæ orationi, Anaxandrides ita invenit: Ἡ φύσις ἔβουλειδ' ἡ νόμος. apud Aristot. Eth. ad Nicom. 6, 10. ob quem versum, quo Athenas petebat, dicitur Anaxandrides ab Atheniensibus damnatus esse. v. Barnes. ad Phæn. 404. quam tamen fabulam judicat esse Heesth. quia in Eustratio, quo uno ea nititur, nihil reperit.

Beck.

CLXXII. Ælian. Hist. Anim. XIV. 6.

Musz.

CLXXIII. Sext. Empir. adv. Mathem. I. 279. *Musz.*

CLXXIV. Sext. Empir. adv. Mathem. X. 315. Confer Chrysippi fragmenta, ex qua fabula et hæc forte desumpta sunt.

Musz.

Unum versum esse voluit Barnes.

Beck.

CLXXV. Dio Chrysostom. p. 594. *Musz.* Gatack. Adv. Post. p. 505. ita constituit: Πόντου περιόντι ἀερὶ κύματ' ἐρέω. Valck. p. 238. s. ita: (ἀλλὰ) μίσηται τὸ καυδέον, ἀερὶ κύματ' ἐρέω Πόντου περιόντι, (ἀλλὰ το μίση) Τριδάκτολιν αἰῶνι τὸ αἰώνιον ἔλπει, vel τὸ αἰών. c. γρλ. 6.

Beck.

CLXXVI. Dio Chrysost. p. 594. ubi et alia Euripidea habentur, sed quæ difficile fuerit ab auctoris verbis discernere. *Musz.*

CLXXVII. Macrobius Saturnal. I. 17. habet ἄλ. Περιγιστὴς primo versu forte est anapæstus, ut περιγιστὴς, Soph. An-

Ταῖς τετραμόρφοις ὄραις, ζευγνύς
'Αρμονίᾳ πολυκαρπον ὄχημα.

Igneus autem draco viam præit tempestatibus quaternis, currum fractiferum cum harmonia jungens.

CLXXVIII. Καὶ γαῖα μητὴρ ἐστὶν οἱ σοφοὶ
βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

Et terra mater. Vestam vero te sapientes vocant in æthere sedentem.

CLXXIX. Οὐκ' ἀλλ' ἐτ' ἔμπνουσ' αἰδῆς μ' ἐδίξατο.
Non, sed me vivum adhuc Orcus accepit.

CLXXX. Μὴ κτείνῃ τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν.
Ne occide; supplicem enim nefas occidere.

CLXXXI. Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτανεῖτέ με;
Nunc ergo verborum causa me occidetis?

CLXXXII. Ἄλα πορφυρέην.
Mare purpureum.

CLXXXIII. Πισύματα καὶ φοινίας ἔχμ' ῥόας.
Spiritus et fluenta sanguinea habent.

CLXXXIV. Δεινὸν γε, ταυτὸν τοῖς μὲν ἀνδάνειν βροτῶν,
τοῖς δ' ἔχθος εἶναι.
Mirum est, eandem rem aliis mortalium placere, aliis odio esse.

CLXXXV. Ἄλλ' ἦδ' ἐμοὶ ἐξίσωσεν ἦδ' ἐμοὶ τροφὸς,
μήτηρ, ἀδελφεή, δμῶς, ἀγκυρεα, στήνη.
Sed hæc mihi salutem dedit; hæc mihi alitrix, mater, soror, famula, ancora, tectum.

CLXXXVI. Πῶς οὖν τὰδ' εἰσορῶντες, ἢ θεῶν γένος
εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χράμεσθαι;
Quomodo igitur hæc videntes, aut Deorum genus esse dicamus, aut leges eorum sequamur?

fig. 950. Ex Pirithoo desumptum putem.
Musg.

Barnes. inter hymnos Eurip. retulit, et duo hexametros esse iussit, dedit Bæ et eam omisit. Beck.

[Περσέων] Male V. D. Antigon. 950.
Θαὶ τι παρρησιῶν. Par.

CLXXVIII. Macrobius Saturnal. I. 23.
Musg.

CLXXIX. Lucian. Νεομαρτυρίᾳ. Musg.
CLXXX. Lucian. Resuscitant. Musg.

Apud Lucian. Μὴ κτείνῃ τὸν ἱκέτην οὐ γὰρ θ. κ. Henth. corrigiit: Μὴ κτείνῃ τὸν ἱκέτην κτείνῃ γὰρ οὐ θίρα. Beck.

CLXXXI. Lucian. Resuscitant. Musg.
CLXXXII. Aristasdes, Vol. I. p. 223. Ed.

P. Steph. Forte ex Troasina. Beck.

CLXXXIII. Porphyrius de Abstinēt. III. 25.

Forte scripsit auctor: Καὶ πισύματα καὶ φοινίας ἔχμ' ἱχθυήσας. Musg.

Henth. sic hoc frag. dedit: Καὶ φοινίας ἱχθυήσας τὰ ζῶα πάντα. Valck. p. 50.

legit: — φοινίας ἱχθυήσας τὰ ζ. κ. Beck.

CLXXXIV. Sertius Empir. Pyrrhion. Lib.

I. 86. Musg.

CLXXXV. Alexander Rhetor. p. 28.

Ed. Norman. habet in H. Mihi is præcedentis syllabæ repetitio videbatur. Xεί- γε pro σείγας Valckenærio debetur.

Musg.

CLXXXVI. Athenagoras, p. 23. Ed. Par.

Musg.

CLXXXVII. Πολλάκι μοι πραπίδων διηλθε φροντὶς, εἴτε τύχα, εἴτε
Δαίμων, τὰ βροτῖα κραίνει· παρὰ τ' ἑλπίδα καὶ παρὰ
Δίκαν τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπύπτοντας ἀτίε βίου, τοὺς
δ' εὐτυχοῦντας ἄγει τὸ παρ' Ἑλπίδα.

Sæpe mihi mentem subit dubitatio, utrum Sores, an Numen, res humanas
gubernet. Præter spem, præterque justitiam alios domo ejectos sine
viatico, alios inopinato bentos efficit.

CLXXXVIII. Θεὸς γὰρ τις ἐν ἡμῖν.

Deus enim aliquis nobis inest.

CLXXXIX. Φθείρουσιν ἡδὴ χρεῖδ' ὁμιλίας κακαί.

Malorum societas bonos mores corrumpit.

CXC. Αἶαντος δίκαιος γόνος.

Vera Ajaxis soboles.

CXCI. Οὐχ ἐσπίρας φασ', ἀλλὰ καὶ μισημβείας
Τούτους ἀφίστηκασιν ἡμέραν τρίτην
Σατύρου.

CXCII. "Ὅς οὐνεκ' αὐτὸς πάντα συλλαβὰν ἔχει.

Quia ipse omnia simul complectitur.

CXCIII. * * πολλὰ γὰρ κραίνει Θεός.

Multa enim gubernat Deus.

CXCIV. Πόλλοι παρεῖσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοί.

Multī adfuerunt, sed perfidī Thessalī.

CXCV. Τί χρεῖος ἔβα δῶμα.

Quod negotium ædibus accessit?

CXCVI. Τηλοῦ γὰρ οἶκον βίοντα ἐξιδευσάμεν.

Procul enim ab ædibus vitæ sedem posui.

CXCVII. Ἦ τρεῖς φράσω; An alia dicam?

CLXXXVII. Athenagoras, p. 28. Ed. Par.
Repetitum καὶ ἑλπίδα mundi suspicionem
facit. *Musg.*

Barnes, in quinque versus redegit et
ultima illa εἴ ποτε ἑλπίδα omisit. *Beck.*

CLXXXVIII. Schol. Pindar. in Nem. VI.
7. Alludere videntur Theon Progy-
nam. p. 60. Nemesius de Natur. Hom.
p. 169. Cicero Tusc. Quest. I. 26. In
Gnomis sic exhibetur: 'Ο Νῦν γὰρ ἐκὼν
ἱερὸν ἐκιδεῖται θεῖον. [et sic Barnes.] An
legendum ἐκὼν et ἱεῖ, id est ἱεῖ. *Musg.*

CLXXXIX. Clem. Alexand. p. 299. Ed.
Par. Socrates Hist. Eccles. III. 16. S.
Paulus I. ad Corinth. XV. 33. *Musg.*

CXC. Priscianus, Lib. XVIII. *Musg.*

CXCI. Priscianus, Lib. XVIII. bis. In

secundo loco abest vox Σατύρου. In-
terpres desideratur. *Musg.*

CXCII. Achilles Statius ad Arati Pha-
nom. p. 91. Ed. Victor. *Musg.*

Ita editum e conj. Heath. Apud Achill.
St. est: "Ὅς οὐνεκ' ἐν αὐτῷ—Dicantur vero
hec de anno. *Beck.*

CXCIII. Nicephorus Gregorius, p. 190.
Musg.

CXCV. Schol. ad Phœnias. 1492. Schol.
Aristoph. ad Plut. 521. Suidas in ἀ-
δραστηῶν. *Musg.*

CXCV. Schol. Aristoph. in Nub. 30.
Conf. Hec. Fur. 529. *Musg.*

CXCVI. Schol. Aristoph. in Nub. 138.
Musg.

CXCVII. Schol. Aristoph. in Ran. 64.
Musg.

- CXCVIII. 'Εἶνος ἥνυχ' ἱππότης ἐξίλαμψεν ἀσθήρ.
Quando Eoum sidus equestre effulsit.
- CXCIX. Ἀληθεῖς, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θιού.
Itane vero, O fili Deo marinarum.
- CC. Ἄλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύν.
Sed dicere turpe est, tacere molestum.
- CCI. * * Τί σιγᾷς; μῶν φόρον τιν' ἐργάσσω;
Quid taces? num eadem aliquam patristi?
- CCII. Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς.
At ille exagitari cepit, cum se excedere non posset.
- CCIII. Δούλοισι γάρ τι ζῶμεν, οἳ τ' ἐλεύθεροι.
Servorum ope vivimus liberi.
- CCIV. Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
Fortunatum etiam sapere putamus.
- CCV. Ἡ Σπαρτῶν τῶν ἄγαυα πολέμικων.
Aut Spartorum valde bellicosorum.
- CCVI. * * λίνου κλωστήρεα περιφέρει λαβάν.
Lini circumactionem prebendens circumfert.
- CCVII. * * * Λύε πακτὰ δωμάτων.
Solve domorum claustra.
- CCVIII. Ἀκύματος δὲ πορθημὸς ἐν φρίκη γελᾷ.
Fretum fluctibus vacuum crispatione ridet.
- CCIX. Γλαυκῶπὶς τι στρέφεται μήτη.
Et Luna glauca circumrotatur.
- CCX. Ἦπιμον εἰς ἄπιμον ἐμβαλὼν πόδα.
In terram immensam pedem immittens.

CXCVIII. Schol. Aristoph. in Equit.
753. Hephæstion, p. 55. Ed. Turn.

CXCIX. Schol. Aristoph. in Ran. 884.
Puto esse ex Telepho, in qua fabula
Achillis persona erat. Musg.

CC. Schol. Aristoph. in Lysistrat. 714.
Musg.

CCI. Schol. Æschyl. in Eumen. 376.
Musg.

CCII. Schol. Sophoclis in Ajac. 846.
Musg.

CCIII. Schol. Pindar. in Pyth. IV. 71.
Musg.

Heath. dedit — γὰρ τῷ — ὃ γ' ἐλεύθε-
ρον. Beck.

VOL. VII.

CCIV. Schol. Pindar. in Nem. I. 13.
Conf. Heraclid. 747. Musg.

CCV. Schol. Pindar. in Isthm. VII.
Musg.

CCVI. Pollux, Lib. VII. 31. Musg.

CCVII. Pollux, Lib. X. 37. Musg.

CCVIII. Grammaticus M.S. apud Valek
in Phœnia, 216. Musg.

CCIX. Schol. Apollon. Rhod. in I.
1079. Musg.

CCX. Suidas v. Ἦπιμον. Schol. Apol-
lon. Rhod. in Lib. IV. 71. habet Ἦπιμον
ὡς ἔπειτα ἐβάλλων χεῖρας. Qui omnino
conferendus. Musg.

Scholiasie lectionem secutus est Barn.
eamque etiam Heath. præfert, nisi quod
eis legit. Beck.

Z 2

- CCXI. Ἄλλαν ἰατρὸς αὐτὸς ἔλκεισι βρῶν.
 Aliorum medicus ipse ulceribus scatenens.
- CCXII. * * * κρημνίσαι
 Αὐτὴν * * * ἐκ μίσσης ἀντηρίδος.
 Praecipitare ipsam ex medio fulcro.
- CCXIII. Γλώσση διαψαίρουσα μυκτῆραν πόρους.
 Narium foramina lingua lambens.
- CCXIV. Ἀφραν ἂν εἶην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πύλας.
 Amens fuero, si aliorum liberos educavero.
- CCXV. Σὺν Ἀθανᾷ καὶ χῦρα κίνει.
 Minerva favente, etiam manum move.
- CCXVI. Λευκοὺς λήθους ἔχοντες αἰχρῶσιν μέγα.
 Lapides lucidos habentes valde se jactant.
- CCXVII. * * Ἡ φρονὶν ἔλασσον [οὖν],
 Ἡ δύνασθαι δὲ σε μείζον.
 Ergo aut humilior sentire te oportet, aut plus valere.
- CCXVIII. Φιλῆ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν Θεός.
 Amat autem Deus laboranti studere.
- CCXIX. Ἔσθον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέτας λόγος.
 Intus mulierum ratio habetur atque inter famulos.
- CCXX. Πόλει μὲν ἀρχαν, φωνῇ δ' οὐκ ἔτη πρέπαν.
 Civitatem quidem regens, sed amici speciem non ferens.
- CCXXI. Ἀεὶ ποτ' ἔ[στι] σπέρμα κηρύκων λάλλον.
 Semper fere garrula est praconum gens.
- CCXXII. Τ' ἄλλότρια δειπνῶν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.
 Hominem vere beatum aliorum sumtu cenare.

CCXI. Suidas in *Ἑρμῶδω*. *Musg.*

CCXII. Etymol. M. v. Ἀντηρίς. *Musg.*
 Valcken. Diatr. p. 4. ex Etym. p. 537.

54. legit: Κρημνίσαι αὐτὴν ἐκ μίσσης ἀντηρί-
 δος. *Beck.*

CCXIII. Etymol. M. v. Διαψαίρειναι sec.
 MS. Leid. Vulgo *ψάειναι*. *Musg.*

Conf. Valck. ad Phoen. 1399. *Beck.*

CCXIV. Etymolog. M. v. κρημνίσαι. Valck.
 V. Cl. legendum putat *κρημνίσαι*. *Musg.*

Apud Etymol. M. v. κρημνίσαι. Ἀφραν
 δὲ εἶην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πύλας. Male
 Valckenar. *κρημνίσαι*. *Por.*

Jo. Luzzac. apud Valck. p. 153. legit
κρημνίσαι. *Beck.*

CCXV. Zenob. V. 93. hujus adagii Eu-
 ripidem meminisse testatur. *Musg.*

CCXVI. Appendix Vatis. II. 57. *Musg.*

CCXVII. Apostolius X. 6. *Musg.*
 Apud Apostol. X. 6. ἡ φωνὴ ἰλαστική.

Ἡ δύνασθαι δὲ σε μείζον. Vulgo *ἰλαστική*
 et *μείζον*. *Por.*

Apud Barnes. ita: Ἡ φωνὴ ἰλ. ἡ δύνα-
 σθαι μείζον. Heath. Euripidi adjudicat.

CCXVIII. Apostolius XIX. 98. *Musg.*

CCXIX. Eustathius ad Iliad. 8'. *Musg.*
κρημνίσαι legit Valck. Diatr. p. 4. *Beck.*

CCXX. Eustathius in Iliad. 7'. *Musg.*

CCXXI. Schol. Eurip. in Orest. 886.
Musg.

CCXXII. Theopompus comicus apud
 Athenæum, p. 165. *Musg.*

CCXXIII. Ἐπὶ δὲ κρυπτοῦ τὸ κακὸν ἔστι τ' ἀγαθοῦ.

Quoniam vero probitate plus valet improbitas.

CCXXIV. Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτός ὁρῶνται λόγος.

Arcanum enim consilium ut recte procedat, penes nuncium est.

CCXXV. Ἀρκεσίγχιος οἶνος.

Membra roborans vinum.

CCXXVI. • • οὐδ' ὅμοιον οὐδὲν, οὐτ' ἴσον βροτοῖς.

Nihil simile aut aequale mortalibus.

EPIGRAMMA

IN MULIEREM, QUÆ UNA CUM FILIA VIRGINE, FILIISQUE DUOBUS
ADULTIS, FUNGORUM ESU EXSTINCTA EST.

ὦ τὸν ἀγήρατον πόλον αἰθέρος, Ἥλιε, τίμαν,
 Ἄρ' εἶδες τοῖονδ' ὄμματι πρόσθε πάθος,

Μητέρα, παρθενικὴν τε κόρη, δισσοῦς τε συναίματος

Ἐν ταυτῇ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους; *

O Sol, qui immortalæ ætheris orbem secas, unquamne antea talem
casum oculis cœcepisti, matrem et filiam virginem et fratres ejus
bino in eadem funesta luce extinctos?

EX EPICEDIO IN CLADEM ATHENIENSIVM IN SICILIA
SCRIPTO.

Οἱ δὲ Συρακοσίους ὁκτὼ νίκας ἐκράτησαν

Ἀνδρες, ὅτ' ἦν τὰ θεῶν ἐξίσου ἀμφοτέρους. †

Hi autem a Syracolis decem victorias reportarunt, quando æquum erat
utrique parti numen.

EX ODA IN OLYMPIACAM ALCIBIADIS VICTORIAM.

Σὺ δ' αἰέσομαι, ὦ Κλεινίου παῖ

Καλὸν ἂν νίκα· κάλλιστον δ',

Ὅ μηδὲς ἄλλος Ἑλλάνων

Ἀρματι πρῶτα δραμῖν

Καὶ δεύτεια καὶ τρίτα

Βῆναι δ' ἀποσηγῇ

CCXXIII. Eustathius in *Iliad.* p. 117.
Ed. Bas. *Musg.*

Exstat Phœnis. 903. *Por.*

CCXXIV. Eustathius in *Iliad.* p. 1013.
Ed. Rom. Euripidi tribuit. Sed videtur
esse Æsch. Conf. Choeph. 771. *Musg.*

CCXXV. Eustathius in *Odys.* p. 761.
Ed. Bas. *Musg.*

CCXXVI. Eustathius in *Iliad.* p. 569.
Ed. Rom. *Musg.*

* Eparchides Euripidem hoc satis in-
cœtum Epigramma scripsisse testatur.
Apud Athenæum, Lib. II. c. 19. *Musg.*

† Plutarch. in Nicias, p. 976. Ed.

Steph. *Musg.*

Δίς στυφθέντ' ἑλαιάς
Κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι. *

Te autem canam, O Clinia fili. Pulchrum quid victoria est; pulcherrimum vero, quod nemo præterea Græcorum assecutus est, curru primas ferro, et secundas, et tertias: et incedere labore nullo his oliva coronatum, præconi quod clamet præbentem.

EX EADEM, UT VIDETUR, ODA.

Χρὴ τῷ εὐδαίμονι πρῶτον ὑπάρξαι
Πόλιν εὐδόκιμον. †

Beato oportet primum patriam esse fama inclytam.

FRAGMENTA, EX ED. BARNES.†

- I. * Ἐὰ μὲ κερδαίνοντα κεκληῖσθαι κακόν
Κρεῖσσον γὰρ, ἢ σίβοντα τοὺς θεῶν νόμους
Πῖνητα καίειν, δόξαν ἡμποληκότα.
- II. Σὺ δ', ὃ τὸ λαμπρὸν φῶς κατασχύνειν γένους,
Ξαίνεις ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γηγώς.
- III. * * * Δίδωκα δὴ,
Μὴ τοι νόσῃς, Οἰδίπῳ.
- IV. Βίβαιοι οὐδὲν ἴσθι ἐν θνητῶν γένει.

* Plutarch. in Alcibiade, p. 357. Ed. Steph. Musg.

† Plutarch. in Demosthene, p. 1551. Ed. Steph. Musg.

Fabulæ Euripidi falso adscriptæ sunt præter eas, quas obiter interdum indicavimus, hæc: Alcoidæ (cujus fabulæ fragmenta quæ afferuntur, sunt Sophoclis,) Capaneus, Cercyon, Κλυτμῆς, Ctimenus, Pentheus, Polyneices, Pasiphaë, Phædra, Polydorus, Niobe, Phryges, Oileus, (ad quem quæ referuntur fragm. alterum est Sophoclis, alterum Euripidis in Syleo) Troïa, Tereus, Penelope, Scylla, vide Valck. Diatr. p. 12. ss. Helenæ repetitio. vide Pierson. ad Mær. p. 172. et Heath. ad fr. Eurip. p. 168. Optime Barnes. ad Eurip. Atreum, p. 458. monuit, viros doctos, si viderint, versus Euripidis laudari, addito nomine ejus, qui eos pronunciaverit, intellexisse fabulam poëtæ ita inscriptam. — Quæ Barnes. Inc. v. 422. e Clem. Alex. Pædag. l. 2. p. 181.

Pott. profert: Πῶς γὰρ εὐδαίμονι ἀνὴρ — Sophocli tribuit Stob. Grot. T. 18. Beck.

† Fragmenta hæc, quæ ex tragodiis Eurip. petita videntur, quæque, quamvis non constituerit nobis, e quibus fabulis sumpta sint, malebamus tamen ex ed. Barn. hoc referre, quam cum Musgr. omittere.

Beck.

I. Gregor. Nazianz. T. II. p. 210. Primus versus possit videri ex Eurip. Bellerophonste esse. Inde enim Seneca Ep. 115. hæc laudat: Sine me roari pessimum, ut dices vocer. Grot. quoque et Barn. inter Fragm. Belleroph. retulerunt. Valck. D. p. 165. s. dubitat, si sint Euripidei versus, an Sophoclei. Si sint Eurip. ex ejus Ixione excerptos censet. Beck.

II. Plutarch. T. II. p. 72. Barn. Add. præf. e Scyria. Beck.

III. Cic. ad Att. VI. 14. ex Eurip. Œdipo esse censet cæl. Valck. D. p. 193.

Beck.

IV. Antonius Melissa cap. 246. Heath.

- v. Βιοὶ γὰρ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται τρόπον.
 vi. 'Ὡς ἐν δὲ πᾶσι γνάμα ταυτὸν ἱμπερέπει.
 vii. 'Ο Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἀγαν ὑπερφρόνων.
 viii. Τί ποτ' ὦ τίκτα γὰρ τάδε κραινέντε.
 ix. * * Μὴ τελεσφόρους
 Εὐχὰς Διοὶ κραινώσιν.
 x. Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν
 'Ερίζειν.
 xi. "Ὡφείλε δ' * * * εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ
 Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῇ καθιστάσαι.
 xii. 'Οξὺς Διὶν ὀφθαλμοὺς εἰς τὰ πάντ' ἰδεῖν
 "Εσθ', ὡς ἱοικει, ἔστιν οὐχ ὁρώμενον
 Τοῖς ζῶσιν ἡμῖν, οὐδὲ προσδοκώμενον
 Δαιμόνιον, ᾧ μέλει τὰ τοῦ θνητοῦ βίου.
 xiii. Πολλοὺς ὁ δαίμων, οὐ κατ' εὐνοίαν φέρων
 Μεγὰλα δίδωσιν εὐτυχήματ', ἀλλ' ἵνα
 Τὰς συμφορὰς λάβωσιν ἱμφανεστέρως.
 xiv. Τί ποτ' ὁ Προμηθεὺς, ὃν λίγουσ' ἡμᾶς πλάσαι
 Καὶ τὰλλα πάντα ζῶα, τοῖς μὲν θνητοῖς
 "Εδωχ' ἰκάστω κατὰ γένος μίαν φύσιν;
 "Απαντες οἱ λείοντές εἰσιν ἄλκιμοι.
 Δειλοὶ πάλιν ἐξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λάγοι.
 Οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ, ἥ μὲν εἶρων τῇ φύσει,
 'Η δ' αὐδέκαστος· ἀλλ' ἵνα τρισημυρίας
 'Αλώπηκας τις συναγάγοι, μίαν φύσιν
 'Απαξάπασιν ὄψεται, τρόπον θ' ἴνα.
 'Ημῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἔστι τὸν ἀριθμὸν
 Καθευδὸς, τοσούτους ἔστι καὶ τρόπους ἰδεῖν.

v. Hic versus priori adjungitur apud
 S. Maxim. T. II. p. 684. Combefis.

vi. Triclin. Schol. ad Soph. Antig.
 181. et ad Trachin. 602. Ex Heath.

vii. Apostol. Prov. Cent. XIII. pr. 1.
 Ex Heath. Beck.

viii. Schol. Soph. Trachin. 29. Ex
 Heath. Beck.

ix. Tzet. in Hesiod. p. 48. Ex
 Heath. Beck.

x. Suid. v. Λεγονμή. Ex Heath. So-
 phocles verum esse credit Toup. in Suid.
 T. II. p. 133. Beck.

xi. Athen. Depect. c. 6. Ex Heath.
 (Eurip. Phoen. 84. s.) Beck.

xii. Stob. Grot. Tit. VII. ex inc.
 auctore. A nonnullis Euripidi tribui
 monet Grotius. Beck.

xiii. Barn. in Fr. Inc. Trag. Maag.

xiv. Hi versus Philemoni tribuuntur
 apud Stob. Grot. T. II. sed in nonnullis
 libris Euripidi. Sallier. ad Tho. M. v.

- XV. Τί δῆτα μοχθεῖν δι' ἡμετέρας γάμον
Φρουροῦντας; αἱ γὰρ εὐ τετραμμέναι πλέον
Σφάλλουσιν οἴκους τῶν παρεμειλημένων.
- XVI. Ναὺς ἡ μεγίστη κρεῖσσον, ἢ μικρὸν σκάφος.
- XVII. Ἐχθροῖσιν εἴη πολέμιαν δάμαρ' ἔχην.
- XVIII. Κρεῖττον δ' εἰσδῆαι ψῦδος, ἢ ἀληθὺς κακόν.
- XIX. Ἐγὼ δ' ἑμαυτοῦ καὶ κλέιν ἐπίσταμαι
Ἄρχειν δ' ὁμοίως, τῇ ῥετῇ σταθμώμενος
Τὰ πάντα.
- XX. Ἐπὶν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ᾗ
Ζητῇ τι κρεῖττον, ᾗ ἔχῃ, ζητῇ κακά.
- XXI. Τολμῶ κατιπιῦν, μήποτ' οὐκ εἰσὶν θεοί;
Κακοὶ γὰρ εὐτυχούντες ἐπιπλήττουσί με.
- XXII. Οὐ κατθανεῖν γὰρ θεῖον, ἀλλ' αἰσχερὲς θανεῖν.
- XXIII. * * Ἀλλ' ἀπιδ', ὦ θεῶν, ἐκποδὼν
Δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκοῦν τῶν λόγων.
- XXIV. Τρέπιζ', ἀπὸ τῶν λόγων, φάτη πύλει.
- XXV. Ὅταν δὲ Δαίμων ἀνδρὶ προσήνῃ κακὰ,
Τὸν τοῦν ἐβλάψῃ πρῶτον * *
- XXVI. Αἰεὶ θεῶν ὄχημα τιμιάτατον.
- XXVII. Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μυχθήτω πυρί·
Οὐδὲν μέλει μοι τάμα γὰρ καλῶς ἔχῃ.
- XXVIII. Ἀπὸ δίκαιός ἐστιν, οὐχ, ὃ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται·
Οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχεται,
Ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων

αἰσίσαντες docuit, αἰσίσαντες hic valere
simpliciter, minime collidit. Beck.

- xv. Barnes. Fr. Alope. Beck.
xvi. Barnes. Fr. Erechth. Beck.
xvii. Stob. Tit. LXXIII. ex incerto
poeta. Barnes. Fr. Œdipi. Beck.
xviii. Stob. Grot. T. XII. Menandro
tribuit, sed nonnulli libri Euripidi.

- xix. Barnes. Fr. Sylei. Beck.
xx. Stob. Grot. Tit. IV. Menandro
tribuit, sed nonnulli libri Euripidi, unde
Barnes. inter Inc. habet. Beck.
xxi. Barnes. Inc. Beck.

- xxii. Barnes. Inc. Beck.
xxiii. Eurip. verba apud Aristoph.
Barnes. Inc. Beck.
xxiv. Barnes. ibid. Beck.
xxv. Athenag. sine auctoris nomine.
Barnes. Inc. Beck.
xxvi. Taitan. p. 35. Worth. Barnes.
Inc. Beck.

xxvii. Sueton. Neron. c. 58. Dio Cass.
Lib. 58. p. 634. Seneca de Clement. II.
2. nullum auctorem nominant. — Barn.
Inc. Beck.

xxviii. Barnes. Add. pref. ex Pala-

ἔχιν δυνάμινος καὶ κρατὶν ἀζημίως.
 Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
 Ἄλλ' ὅστις ἀδολὸν γησίαν τ' ἔχων φρεῖνα
 εἶναι δίκαιος, κοῦ δοκεῖν εἶναι δόλει.

XXIX. Ἀλκμαίων. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.
 Ἄδραστος. Σὺ δ' αὐτόχμις γε μητρὸς, ἢ σ' ἐγείνατο.

XXX. Ἀνδρ. Σὺ δ' εἰ τις, ὅστις τοῦμὸν ἀκτεῖρας πάθος;
 • • • Οἷόν μ' ὁ Δαίμων θηρίῳ συνήκισεν;

XXXI. Πόντου πλάνητις Λευκόθεαν ἐπάνυμον. • • •
 Σιμὸς Παλαίμων ναυτίλοις κεκλήσεται.

XXXII. Μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελῶν πάτρην
 βραδὺς τίφουκεν, μάλα δέ γε βλάπτειν ταχὺς,
 Καὶ πόντος αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

XXXIII. A. Τί δὴ θεοὺς σέβειν σε κατθανοῦμενον;
 B. Ἄμεινον οὐδὲς κάματος εὖ σέβειν θεοῦς.

XXXIV. Ἰᾶ, τυραννί, βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη.

XXXV. Σὺ δὲ λέγεις ταῦτ', οὐκ ἐγώ.

XXXVI. Χρυσὸς γὰρ ἴστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτος.

XXXVII. Φίλων γε μίντοι χρῆσις ἢ πρὸς αἵματος
 Μόνη κακοῦ ρέοντος ὠφελῶν φίλῃ.

XXXVIII. • • • Ἡ βροτῶν τ' εὐπραξία
 τῶν τάλανχιστα γίνεται λυπουμένην.

XXXIX. Ὀργαὶ γὰρ ἀνδράποισι συμφορᾶς ὕπο
 Διναί' πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται.

XL. Ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῇ
 Τραχὺν κατ' ἔξυθμος, ἀμαδίαν ἔχει.

med. Similis ultimo est in Add. prof.
 λυγρὸς γινέσθαι μᾶλλον, ἢ δεινὸν, Σίλω.

Beck.

XXIX. Barnes. Frag. Alcmæon. Add.
 ex Grotii Exc. p. 463. Plut. T. II. p.
 35. D. et p. 88. a. — Valck. Diatr. p.
 151. ex Sophoclis Alcmæone desumptos
 potat. Beck.

XXX. Barnes. in Add. Fr. Androm.

Beck.

XXXI. Barnes. Add. Fr. Inus ex
 Athenag. Depr. c. 26. posse etiam ex
 Sophoclis Inone esse monet Valck. D.
 p. 180. Beck.

XXXII. Barnes. Inc. ex Arist. Ran. et
 Schol. Beck.

XXXIII. Barnes. Inc. Beck.

XXXIV. Id. ib. Beck.

XXXV. Ibid. Beck.

XXXVI. Barnes. in Inc. et Add. ad
 Belleroph. Beck.

XXXVII. Barnes. Inc. ex Plut. de Frat.
 Am. p. 481. In Add. prof. ad Thyestes
 refert. Beck.

XXXVIII. Barnes. Inc. Beck.

XXXIX. Stob. Tit. XX. Menandro, sed
 alii Euripidi tribuunt. Beck.

XL. Stob. Tit. XX. ex inc. auct. Non-
 nulli Euripidis esse censent. Beck.

- XLI. Μὴ κάμνῃ πατρίδα σὴν λαβεῖν πτερόμενος.
 XLII. Ψῆφῃ τὸν ἐσθλὸν καὶ μυχρὸν δίκηνσι γῆς.
 XLIII. "Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωδὲς βροτῶν
 Μῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
 Ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.
 XLIV. A. Ἀργεῖος, ἢ Θηβαῖος. H. Οὐ γὰρ εὐχομαι
 Μιᾶς, ἀπᾶς μοι πύργος Ἑλλήνων πατέρις.
 XLV. Οἱ μὲν πῖρα στήριξαν, οἱ δὲ καὶ πῖρα
 Μισοῦντες • • •
 XLVI. Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωτὸν ἦν
 Νάτισμα θεός. εἰ δὲ πρὸς νύφῃ βάλαι,
 Κυανωτὸν, ὡς τις Ἴρις, ἀνταυγὴ σίλας.
 XLVII. Διὸς πόλις νοσοῦς ἀνιερύσκειν κακά.
 Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
 Χρὴ γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας
 Μηδὲν δύνασθαι, τὰ μὲν δ' ὑψηλ' αἶγι.
 "Ὅστις κατ' ἰσχὺν πρῶτος ἀνομάζετο
 Ἡ τοῖα πάλλων, ἢ μάχῃ δορός σθάνων,
 Τοῦτον τυραννῶν τῶν κακίων ἐχρῆν.
 XLVIII. Ἄλλ' οὐποτ' αὐτὸς ἀμπλακὴν, ἄλλον βροτῶν
 Παραϊνίσαιμι' ἂν παισὶ προσθῆναι κρείττη,
 Πρὶν ἂν κατ' ὅσσοι τυγχάνῃ μὲ καὶ σκότος,
 Εἰ χρὴ διελθεῖν πρὸς τίκταν νικάμενος.
 XLIX. Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρεν ἄνω.

xli. Stob. Grot. T. XXXIX. ex inc.
 In quibusdam libris Euripidi tribuitur.

Beck.

xlii. Barnes. Inc. "Pro ψῆφῃ, lego
 φῆμῃ prout apud Suid. exstat v. φῆμῃ,
 ubi pro μυχρὸν legitur μεχρὸν." Heath.

Beck.

xliii. Stob. Grot. T. XX. ex inc.
 poëta. Barnes. ad Eurip. Hypópylen re-
 tulit. Beck.

xliv. Plut. de Exsil. p. 600. et Stob.
 Gr. T. LX. ex inc. suet. Cur Barnes.
 inter Fragm. ex Phaëthonte dederit, ig-
 noro. Beck.

xlv. Aristot. Polit. VII. 7. sine no-
 mine suet. Nec, hi versus cur in Fragm.

Philoctetæ Eurip. apud Barnes. legantur,
 causa ulla apparet. Beck.

xlv. Stob. Gesn. p. 403, 1. de Sphín-
 ge. Valck. Diatr. p. 194. censet desum-
 ta esse ex Eurip. Œdipode. Beck.

xlvii. Stob. Gesn. p. 240, 12. Ad
 Fragm. inc. referri jussit Valck. D. p.
 226. Beck.

xlviii. Stob. Gesn. p. 240, 29. Margo
 Gesn. v. 3. pro μὲ legit τοῦ, et pro αἰ v.
 4. αἰ. His quoque versibus numerum
 Fragmentorum inc. trag. Eurip. augeri
 voluit Valck. l. l. Beck.

xlix. Ex Chrysippo Stoico exhibet Ga-
 lenus de Dogm. Hipp. et Plat. Lib. III.
 T. I. p. 265, 38. Euripideum judicat et

- L. 'Οδ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετὴν τ' ἄγων ἔρω
Ζηλωτὸς ἀνδράποισιν, ὧν εἴην ἐγώ.
- LI. Καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.
- LII. Δίκαια τοὺς τεκόντας ἀφιλεῖν τέκνα.
- LIII. * * ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
Γυναῖκας, ὥς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείναντι.
- LIV. Πυρρὸς γένεσθαι.
- LV. Χρὴ Δισπιδεῖν Φοῖβον ἀνδράποισι μόνον.
- Ἡδ' ἄνω scribit cel. Valck. ad Hippol.
v. 522. Beck.
- L. Aesch. c. Tim. p. 21. Valck. D. p.
241. Beck.
- LI. Stob. T. LXXIX. Grot. post ver-
sus duo ex Eurip. Herach. addit hunc,
qui ibi non exstat. Valck. p. 228. ad
Inc. refert, et *χρὴ* vel *Δῶ* v. v. emen-
dat. Beck.
- LII. Stob. T. LXXIX. Grot. p. 455,
11. Gesn. Beck.
- LIII. Schol. Theocr. Id. VII. 101.
Beck.
- LIV. Schol. Theocr. Id. VI. 2. Beck.
- LV. Plutarch. de Pyth. Orac. p. 407.
Indicavit et metrum restituit Schrader-
us ad Musaeum pag. 90. Heath.
- Hæc erant, quæ non omittenda puta-
rem, ne emtores libri se fragmentis qui-
busdam, inprimis Barnesianis, carere que-
rerentur. Beck.
- In Clement. Alexandr. p. 167. ed.
Comm. (462. Pott.) versus leguntur, quos
Sophoclis esse Daniel Heinsius censet,
posse etiam Euripidi tribui conjicit Vil-
loisonus, V. C. Eos ita restituit Scaliger:
- Ὅς αἰὲς ἀνὴρ ἐστὶν ἐκδοῖτο φρίκα
Τὴ δάκρυ αἰώνος ἀδελφῆς, ὥς ἀνέμω.
Ὅσους εἰσενδῶ, καὶ μοι συμφορὰς τοῦ
Βαδύτα καλῆς ἐν θεῶν ἀστυγίῳ.*
Beck.

FRAGMENTA, EX POR. ADVERSAR.

- LIBANIUS Epist. CCLXXXVII. ἄλλ' ἰσχυ-
ρῶς Εὐριπίδης λίγιστον οὐδ' ἔχοντα εἶναι φέ-
λει σπινθεὶς χρημάτων πολλὰν σαρῆ. Legge,
οὐδ' ἔχοντα ἐν ἑρῶ
Φέλει σπινθεὶς χρημάτων πολλὰν σαρῆ.
- Epist. CCLXXI. τῶντοι εἰσὶν ἐντυχία πᾶ-
σαι ἰσχυρῆς, ἐν δὲ σπινθεὶς ἐν εἰς ἰσχυρῆς,
Εὐριπίδης μακροτέρως.
- Locus Euripidis exstat apud Plutarch.
Cornel. p. 102. F.
- Μοῖ' ἐνέχυρον μολὲν δ' ἴστω μέγα,
'Ο σ' ἰσχυρῆς μολὲν δ' ἰσχυρῆς σπινθεὶς
Μοῖ', ἐν τὴν σπινθεὶς μακροτέρως, δακρυὶ σάλαι'
'Ἄλλ' αἰὲς ἀνὴρ μολὲν, ἐν σπινθεὶς σπινθεὶς
Ζεῶν δακρυὶς, ὥς τὴν σπινθεὶς ἐν σπινθεὶς.*
- Quem Euripidi tribuit et Valckenarius
ad Phœnias. 927.
- Basilus M. Epist. CCLXXI. (LXII. p.
156. D. ed. Garner.) apud Wyttenbach.
Ep. Crit. p. 35. τὴν σπινθεὶς ἀδελφῆς, αἰὲς
καὶ σπινθεὶς, αἰὲς μολὲν' αἰὲς ἰσχυρῆς
σπινθεὶς φέλει.
- Duo senarios sic constituæ :
- Σπινθεὶς ἀδελφῆς, αἰὲς ἰσχυρῆς καὶ
Καὶ μολὲν' ἰσχυρῆς αἰὲς, σπινθεὶς σπινθεὶς.*
- Euripidis etiam videtur versus apud
Aristot. II. p. 334. (I. p. 536, 2.)
- Φέλει σπινθεὶς ἀδελφῆς, καὶ σπινθεὶς ἰσχυρῆς.*
- Et alter III. p. 67. (II. p. 39, 18.)
- Ζεῶν ἐν σπινθεὶς μολὲν δακρυὶς σπινθεὶς.*

Versum, quem Euripidis esse suspicatur Valckenarius ad Phoeniss. 552. Dionysii esse dicitur ex Plutarcho T. II. p. 338. C.

Tragicus incertus apud Grodium Excerpt. p. 465.

Ἐ γὰρ φίλος μοι καὶ ἀγαπῶμαι καλός.

Unde petitus sit hic versus, se non meminisse fatetur Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. 1456; sententiam autem corrumpere ait φίλος, in φίλος commutandum. Recte. Versus existat apud Dio-

genem Laërtium IV. 25. ubi φίλος rescribi jubet Casaubonus, et simul Teletis locum, quem ex Stobæo protulit Valckenarius p. 489, 90. comparat.

Ion. apud Plutarch. de Comol. ad Apollon. p. 113. B.

Ἐβλῆτο ἡμῶν καὶ ἐκ ἡμῶν τραγῶν

Παῖδας, φίλους λαοῖσιν ἀνδραγαθίαις.

Turneb. Var. Lect. Ἐβλῆτο ἡμεῶν καὶ τοῖς ἡμῶν. Legendum, utriusque lectionis ope, Ἐβλῆτο, ἢ μὲν τι καὶ τῶν καὶ τραγῶν.

FINIS FRAGMENTORUM.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ.

ARGUMENTUM EPISTOLARUM.

EX ED. BECK.

DE Argumento singularum Epistolarum diximus satis in Euripidis Vita, sed et infra dicemus: de ipsis nunc Epistolis nonnihil restat dicendum. Scio equidem, a nonnullis dubitatum fuisse, utrum Euripidis fuerint, necne; imo sunt, qui Sophistarum hæc opera et lusus affirmant; cujusmodi oppido nimis multa exstare haud invitus fateor, etiam inter illas Epistolas, quas una cum his ipsis Caldonæus olim edidit. Nec nescio, quem auctorem harum Epistolarum nonnulli voluerint; videl. Sabirium Pollonem; ita enim Anonymus in Vita Arati: Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεύς, ἐν τῷ ἑγδὲς ἐκείῳ κατεψευσμένης ἱστορίας, εὖκ εἶναι αὐτὰς Ἀράτῳ φησὶν, ἀλλὰ Σαβίριον Πόλλωνα· τοῦ δὲ αὐτοῦ φησὶν ἵσται ἐπιγυγχαμμένας Εὐριπίδου Ἐπιστολάς. Sed quum vel ex hoc appareat, hanc fuisse opinionem fere singularem Apollonidæ Cephensis, quis non inde colligat, ab aliis non paucis Euripidi libere concessas? Sed velim, aliquis mihi probet, has ipsas Epistolas illas esse, quas a Sabirio Pollone fictas, Euripidi male obtrusit error. Mihi sane vel ex hoc id liquere videtur, Euripidis nonnullas olim existisse Epistolas genuinas, quod illi alias aliquis affigere incongruum non putarit. Et certe, si quis tempus et phrasin vere Atticam et res et personas et simplicitatem et stylum minime elaboratum, cum summa tamen puritate nitentem, penitus introspexerit, nescio, quis adeo sit perfictæ frontis, aut iudicii imminuti, qui illas vel Euripide hoc nostro indignas pronuntiet, vel ab alio Euripide scriptas, vel ab ullo alio ætatis minus puræ auctore, confictas suspicetur. Quod de aliis Epistolis Græcanicis obijciunt quidam docti sane homines, et quibus ego plurimum deferre soleo, sciendum est, haud paucas earum nomen Theophylacti Simocatti Scholastici ultro præferre, Æliani item et Ænæ Sophistæ, aliorumque; has autem Euripidi et re et titulo et suo merito proprias videri. Quod ad comicas de Cephisophonte cavillationes attinet, nihili eas habendas in hujus Auctoris Vita probavimus. Monendus autem est lector, Phalaridis Epistolas nihilo secius genuinas esse, quod earum auctor esset Agrigenti tyrannus; is enim Astypala natus erat, una ex Cycladibus, ubi Atheniensium erat colonia; sed nec ipse Diodorus Siculus, nec Empedocles Agrigentinus, nec Ocellus Lucanus, Dorice, sed Attice fere, scripserunt. Quod de æmulatione Sophoclis cum Euripide obijcitur, sciendum, illam haud ultra philosophiæ limites arsisse; constat enim, Sophoclem Euripidis mortis nuntium graviter tulisse; quod probamus alias. Quicquid enim ab ullo objectum fuerit, id in Auctoris Vita conciliatum dabimus. Nunc ad ipsas Epistolas festinamus.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α΄.

ΑΡΧΕΛΑΩ ΒΑΣΙΛΕΙ.

ARGUMENTUM.

EXCURSAT Archelao, quod dono sibi missum ab eo argentum remitteret, causasque, cur id faceret, ostendit. Denique pro duobus fratribus Pellaeis, quos in carcere detineret rex, se patris illorum rogato et ante scripsisse dicit, et nunc iterum efficaciter pro iis intercedit. Atheis erat scripta haec Epistola, dia antequam Euripides in Macedoniam proficisceretur.

ΤΟ μὲν ἀργύριον ἀντίμισθ' αὐμὲν σοι πά-
λα, ὅπως ἤμην Ἀμφίας ἐκείμην· οὐ δέ-
ξαν κατὰν Ὑπερώμενοι, εἰ μήτι καὶ ἀχ-
θιστοῦσθαι [σὺ] μάλ' ἄλλω, ἢ ἀποδέ-
5 ξασθαι ἡμᾶς, δ' αὐτὸ ἐνομιζόμεν· τοῦς
δ' ἄλλους αὐτὸ τοῦτο δὴ καὶ μάλαστα
συκοφαντῶν ἐπαχρησάμεν, ὡς ἐπιδιδῶν εὖ-
σαν τὸ πρᾶγμα, καὶ πρόσχημα μάλ' ἄλλω
εἰς τοῦς πολλοὺς, εὐ μεγαλοφροσύνης εὖ-
10 διμῶν ὥστε τοῦτον μὲν ἀμφοῖν ἵκεα
καὶ ἰδιζάμεσθαι. καὶ Κλίτων δὲ ἐπί-
στιμον ἡμῶν, ὅπως λάβομεν, ἀπειλήσας
ἐργασθαι μὴ λαβεῖν. Ἀλλ' ὡς τὸ μὲν
αὐταρκτεῖς ἡμῶν εἰ καὶ τοῖς φίλοις παρόν-
15 τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ συμφορῶν σπείον, ἢ ὅσον ἢ
εἰ κησὶς ἤρμεζι, καὶ ἢ ἡμῶν ἢ φυλα-
κῇ ἐσθία.

Περὶ τῶν Παλλαίων νοσίστων, καὶ
πρόσθεν μὲν ἐπιστολιζόμεν σοι δαίμενοι,
20 καὶ νῦν δαίμεθα εὖσθαι εἰ αὐτοὺς καὶ
ἀνῆσθαι τῶν δεσμών· οὐδὲν γὰρ ἀδικεῖν
ἰούκασιν, ἢ οὐδὲν βλάβησιν ἀφιστίντες ἐν-
μύτρων δὲ καὶ τὸ χαρίσασθαι δαιμόνους
ἡμῶν, καὶ τὸ ἐλεῆσαι δὲ τοῖς παντί· αὐ-

ARGENTUM quidem, quod Amphias
nobis attulit, iterum ad te remisi-
mus, haud vanam gloriam aucupan-
tes; imo te potius eapropter nobis-
cum succensurum iri, quam proba-
tuum, putabamus; alios vero maxime
hoc ipsum vitio mihi vertere conatu-
ros, tanquam ostentatio fuerit haec
res et pretextus magis ia vulgus,
quam animi magnitudo: Quare dua-
bus hisce de causis accepissemus po-
tius. Et Clito sane scripsit nobis, ut
acciperemus, indignaturum se inter-
minatus, nisi acciperemus. Verum
nobis et amicis, quod habemus, suffi-
cit: Præterea missum a te minus
majus erat, quam quod nostrae posses-
sioni conveniret; sed nec facile pos-
semus custodire.

De Pellaeis juvenibus, et prius tibi
scriptissimus supplicantes, et nunc ite-
rum rogamus, ut serves eos et a vin-
culis dimittas: Non enim videntur
malum fecisse, aut certe non amplius
facturi, si dimiseris. Æquum autem
est, ut hoc nobis rogantibus gratifi-
ceris, et patrem eorum miserearis,

25 τῶν, γίγνεται, ὡς ἴσθι πιστάνοσθαι, τῶν
 εὐγενεστάτων ἐν Πίλλῃ, καὶ κατὰ τὰ
 λα δοκίμου. Ὅς αὐτὸς ἐλθὼν Ἀθήνα-
 ζιν, ἐφ' ἡμᾶς κατέφθην, ἰλπίσας δό-
 κασθαι τι παρὰ σοί· καὶ ἰδιόθῃ ταῦτα
 30 ἐπισπύλαί σου Ἀλλὰ μὴ φραυδέστερος γίγη
 σιρὶ ἡμᾶς, ἢ ἐκείνος ἐπέλαζεν. * Εὐχόμενος.

senem, ut audire licet, ex nobilioribus
 et posterioribus Pellæis. Qui ipse Athe-
 nas veniens ad nos confugit, sperans,
 nos aliquid apud te valere; atque,
 hæc ad te scriberemus, oravit. Tu
 vero ne nobis minus sis propensus,
 quam ille opinatus est. Vale.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'.

ΣΟΦΟΚΛΕΙ.

ARGUMENTUM.

SOPHOCLES ex naufragio clauso congratulatur; ejusdem ex amissis Tragediis damno con-
 dolet; denique salutem optat et redditum tutiorem. Salutationes amicorum illi commem-
 dat. Scripta hæc Epistola ex Athenis ad Sophoclem poetam tum in Chio commercantem.

ἘΚΟΜΊΣΘΗ Ἀθήναζιν, ὦ Σοφάκλει,
 ἢ σιρὶ τὴν εἰς Χίον πλοῦν γενεμένην σοι
 συμφορὰ· καὶ ἴδθι, ὥστω διασπείδων
 τὴν πόλιν ἀπασαν, ὡς μὲν τοὺς ἐχ-
 5 θρούς ἤσων ἀχθισέθηται τῶν φίλων. Τὸ
 δὲ, τοσούτου κακοῦ ἥκοντος, περισώζεσθαι
 σε, καὶ τὸ τῶν συνόντων σοι φίλων, μὲν
 θρασύνων ἀποσταλὲν μὲνίνα, οὐκ ἄλλο
 τι ἔγωγι, ἢ Διοῦ πρόνοιαν, γινώσθαι σοί-
 10 θημα. Ἡ μείντω σιρὶ τὰ Δράματα συμ-
 φορὰ, ἢ εἰς εὐχὴν κινήσῃ ἀπάσης τῆς
 Ἑλλάδος κωμῶσιν ἄν; ἰδοὺ μὲν, ἀλλὰ
 σιρόντος γι' αὐτὸν ἡρόδωτος ἐπαμφραδίσθη-
 ται. Σκόπει δ', ὅπως ἀσφαλίστηται,
 15 ἢ ταχυτέραι, ποιήσαι τῆς ἐπείσεως
 καὶ ἦτω ἄρα ἡ θάλασσα, ἢ τὸ κρύος
 παραχρῆμα ηὐχόμενός * γι', ἢ ὕστιστον,
 κακῶσαι δοκεῖ, ζῶσας τὸ σῶμα πρότε-
 ρον ἥσυχῃ ἐπείσει. Καὶ τὰ πάντα ἴδθι
 20 κατὰ τοῦ καὶ σοι ἐπιστολῆς ἐπετελλῇ
 ἔστω.

ALLATA est Athenas, O Sophocles,
 quæ tibi in Chium naviganti accidit
 calamitas. Et scito, ita totam civita-
 tem affectam, ut non minus inimici,
 quam amici, ægre ferrent. Quod vero,
 tanto malo accidente, tu incolumis
 evaseris, quodque ex amicis, qui una
 tecum fuerint, ne famulum quidem
 ullum amiseris, nihil ego aliud, quam
 Dei providentiam, fuisse, persuasum
 habeo. Illud quidem circa tragedias
 damnum (quod quis non generale totius
 Græciæ existimet?) grave utique
 est; sed quod, te tamen superstite,
 facile reparabitur. Cave autem, ut
 tutiorem, quam celeriore, redditum
 facias; et sive mare, sive frigus, sta-
 tim navigantem, vel post, vexet, tu,
 recreato prius corpore, per otium re-
 vertere. Et domi scias omnia ex
 sententia, et quæcunque mandaveris,
 perfecta esse.

* παραχρῆμα ηὐχόμενός] Verte, statim nontem, id est, in mare delapsam, nau-
 fragum scilicet. Heath.

Ἀσπασαι Χιονίδην τε καὶ Λαπρέτην,
καὶ εἰδένωσαι ἡμᾶς οὐχ ἥκιστα καὶ ἰσ-
αὐτοῖς χαίρουσαι, ἐπὶ σάζονται. Ἀντι-
25 γινή τὴν ἱατρὴν, ἵπτιζ ἵτι ἐν Χίῳ κατα-
λαμψάναι, καὶ μὴ ἀπῆγκί σου εἰς Ῥό-
δοι, Ἀσπασαι, καὶ Ἰσίδι ἀνδρῶν βίλτιστον
ἵστα· καὶ τοῖς Κρατίου οἰκῇ. * Εὐχόμενοι.

Saluta Chionidem et Lapretam;
sciantque, nos haud minus super iis
gavisos, quod sint incolumes. Anti-
genem medicum, si adhuc in Chio de-
prehendis, necdum in Rhodum abiit,
saluta; et scito, cum virum optimum
esse: item Cratini filios. Vale.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Γ'.

ΑΡΧΕΛΑΩ ΒΑΣΙΛΕΙ.

ARGUMENTUM.

OSTENDIT, quantum sibi gloriam Archelaus paraverit, condonando misero patri Pellae
duos filios adolescentes, ad illius nempe preces: ob quem futurum, praeter quod rex ipse
maximam exinde commodum sibi demensurus esset, gratiam spondet memoriam, nequaquam
intermeritam. Data et haec Epistola Athenis.

ἈΦ' ἸΚΕΤΟ Ἀθήνας πρὸς ἡμᾶς ὁ
Πέλλαιος γέρον * αἶμα τοῖς ἱαυτοῦ πα-
νίσκω· καὶ ἐγένετο μὲν ἡ ἐλπίς, ὃ βίλ-
τισσι βασιλεῦ, ἡδὺν μὲν ἡμῶι τῷ Ξε-
5 μόνῃ τε καὶ δ' ἐν ταῦτα ἐγένετο, καλὴ
δὲ καὶ σοὶ ἀπόντι καὶ φίρωνα δέξαν
πύλλης καὶ ζῆλον παρὰ πάντι τῶς τε
ἐπιστηδίων τοῖς ἡμῶς καὶ Ἀθηναίῳ ὅσο-
σι εἶδον εἶδον δὲ πολλοί. Καὶ οὐδαίς,
10 ὅστις οὐκ ἠγάσθη τί σου τῆς φιλανθρω-
πίας καὶ συνεξέτατό σου τὰ ἀγαθὰ.
Περὶ γὰρ γέρον (ὃ πολλὰς σάνο
ἡμῶς πρῶτον ἐδίδαξεν ἵπτιζ τε, καὶ
κῆρον ἔχον [κακαρμίνην,†] ἐν αὐτῷ πᾶ-
15 ῖν ἡμῶς τῶν παιδῶν ἐκτεταμένους τὴν συγ-
ρίαν τῶν παιδῶν) λαμπρὴς τε ἐξείρις
καὶ μετὰ δύο παῖδας παῖδας, Ξῶν τε

VENIT Athenas ad nos Pellaeus ille
senex, una cum suis adolescentibus;
et factum est sane spectaculum, O
rex optime, jucundum quidem mihi,
qui spectarem et propter quem huc
fiebant, pulchrum autem et tibi ab-
senti et magnam gloriam ferens et ad-
mirationem apud omnes meos neces-
sarios et Athenienses, quotquot vide-
runt; viderunt autem multi. Nec
erat eorum quisquam, qui non tuam
humanitatem et admiraretur, et om-
nia bona tibi comprecaretur. Cir-
cunibat enim senex (haud multis
ante diebus squallens et comam ha-
bens tonsam, in tenui adeo spe po-
nens salutem filiorum) splendidus re-
pente et cum duobus filiis adolescen-

* γέρον] Legendum puto ἰ γέρον.

Heath.

† κακαρμίνην] Hanc vocem penultimo ex-
emplo, uncinulis sit licet inclusa, hic in-
terpolavit Barnesius; abest certe ab edi-
tionibus et Aldina et Calderiana. Igno-
rabat nimirum Graecorum morem, a Plu-

tarcho in Questionibus Rom. Opp. p.
267, traditum: καὶ γὰρ παρὰ Ἑλλήνων
ἴσας ἡμετέρας τε γίνονται, καίτοι μὲν καὶ
γυναικας, καὶ μὲν ἢ οὐδὲν; ἐπὶ τοῖς μὲν τοῖς
καίτοι, καὶ ἢ τοῖς καίτοι, καὶ ἢ τοῖς καίτοι.
Locum indicavit H. Stephanus in Theo-
sauro, voce Καρμίν. Heath.

τοῖς θεοῖς, ἡμεῖς τε ἡμεῖν καὶ περιήσαντες,
 δεῖ σώσασθαι αὐτῷ τοὺς υἱούς, καὶ τῇ
 20 πόλει τῇ τῶν Ἀθηναίων, ὅτι τοιούτους
 πολλὰς εὖρίβου.

Ἐγὼ δὲ πολλὰ μὲν καὶ ἴτερα ἐ-
 σθὲ ἔχω· εὐ βούλομαι δὲ, ἐπεικελὴς,
 ἴσθι πλείονα ἐκ τούτου σεαυτὸν ὥση-
 25 εας, ἢ ἄλλαν ἐπὶ ἀνθρώπων, δοκίμῃ δὲ
 τούτῳ ἰδάντω σοὶ χάριν ἔχω. Ὁμο-
 λογῶ δὲ αὐτός τε, εὐ τὰ μέγιστα τι-
 σασθῆναι, καὶ σιγᾶσαι τοῦ καλοῦ
 τούτου ἔργου πολλὰ πάντι καὶ μεγά-
 30 λα παρὰσχῆναι σοὶ χαριστήριον· ὅτι οὐ-
 τε ἐνὶ δαίμονι γίγνεται ἰκεῖνος, ὅτι
 ἡτύχη, τῆς ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι ἡμᾶς τῆς
 παρ' σοὶ, γυμνῆς ἐψέσω ἰστίδος.
 Ἐμῶσο.

tibus, Diisque sacrificans, meque ce-
 lebrans et colens, quod filios ipsi ser-
 vaverim, urbemque Atheniensium,
 quod tales cives aleret.

Ego vero et multa quidem alia di-
 cere habeo: Nolo autem, dum osten-
 dam, quanto plus ex hoc teipsum ju-
 veris, quam ullum alium hominem,
 videri exinde minorem tibi gratiam
 referre. Confiteor autem ipse, me
 maximo a te beneficio affectum esse,
 et annisurum, pro hoc præclaro offi-
 cio, multas admodum et magnas gra-
 tias referre; quod neque miserum il-
 lum semem, quando infortunio labora-
 bat, de nobis, neque nos, de te, con-
 cepta spe fefelleris. Vale.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Δ΄.

ΑΡΧΕΛΑΩ ΒΑΣΙΛΕΙ.

ARGUMENTUM.

ARCHELAUM ob multos in se et in alios collatos favores celebrat; regii status præroga-
 tivam ad beneficiendum insignem ostendit, quam qui neglexerint semel, frustra post quæ-
 rere: Archelaum mature ad hoc opus se accinxisse, cuius rei conscientiam quemvis se-
 quentis fortunæ casum lenire posse. Hortatur, ut artes et scientias, literatosque homines
 fovere perseveret; et illas humanitatem percipere admiratur. Epistola Athenis scripta.

ΚΑΙ τὰ περὶ τοὺς Πελλαιούς, ὃ βίβλ-
 ησται Ἀρχιλαῶ, καὶ πολλὰ ἄλλα, τι-
 σασθῆναι σοὶ καλῶς, καὶ πρὸς ἡμᾶς,
 καὶ πρὸς ἱεῖρους ἱσχυροῦς τε καὶ σεουδῆς
 5 ἀδελφούς πολλούς. Καὶ εὖχῃ ἔστω αὐτὰ,
 εὐ ἰσθί, ὅσα πρὸς ἄλλους ἐπὶ, ἢ ὅσα
 πρὸς ἡμᾶς ἰδίᾳ σίτασθαι σοὶ καλῶς,
 ἱσχυροῦς μοι εἶναι, εὐ φιλοπράγμων
 ὅτι, ἄλλα χαίρουσι ἐφ' οἷς εὐδοκίμου-
 10 τα σιτισθῆναι εἰ· καὶ χάριν σοὶ εὖ
 ἰδάντω ὑπὲρ αὐτῶν ἔχω· εὐ γὰρ ἀπ'
 ὧν αὐτὸς ἱσχυρὸς ἐπὶ ἰδίᾳ, δὲ μὲν ἄλλοις

ET in negotio illo de Pellæis, op-
 time Archelæi, et in multis aliis recte
 te gessisti, et erga me et erga alios
 honestos et amore dignos viros haud
 paucos. Et crede mihi, non minus,
 quæ erga alios, quam quæ privatim
 erga nos, egregie præstitisti, curæ esse
 mihi scire; non quod curiositate pru-
 riam, sed quod gaudeam super iis, in
 quibus te celebratum audiam; neque
 tibi pro ipsis minorem gratiam habeo.
 Non enim ob collata privatim in me
 beneficia magis gaudendum, quam

ἡσυχῆται, ἢ ὅτι σὶ τοῦτον ὅσα ἔγνω, ἔργωι ἡμῶν. ταῦτ' ὅθ' ἐν τούτῳ μὲν πε-
 15 ρύσῃσι ἀπὸ παντὸς ἔργου, ὅτι αἱ εἰς ἐ-
 τούτων τῶν ἐπιεικῶν συνιδέσθαι σὶ κα-
 λῶς σπουδασιμένοι.

Καὶ μάλιστα τοῦτον, ὃ βέλτερος
 Ἀρχέλαος, ὅτι τὰ μὲν ἅλλα οὐδὲν σλίων,
 20 ἢ πολλοὺς πόνους καὶ πολλὰς φροντίδας,
 ἰδοὺ σὶ εἰς θεός· ἐν δὲ ἰδοὺς ἀγαθὸν,
 δύναιται εἰς σὺν ὅς αἱ ἐκείνου· ἴδωσι
 δὲ δι' τοὺς ἀξίους. Καὶ τὰ μὲν ἅλλα
 ἐπ' αὐτῷ βουλευμένῳ ἐστὶν ἀφελίσθαι·
 25 ἐν δὲ εὐδὲ βουλευθῆναι σὺν ἀφαιρέσειται,
 τὸ πολλοὺς εἰς σπουδασιμένοι. Ὡς εἰς ἴσ-
 ται, ὅτι οὐδέμια μάλιστα ἀνδρῶν, γυναικῶν
 σὺν ἐν δυνάμει, μεταμίλναι,* ἢ εἰ, διδόν-
 τος τοῦ Θεοῦ, μηδὲνα ἰδρῶσι ἀγαθὸν
 30 μηδὲν βουλευμένῳ δὲ ὄρεσθαι, τίπτεται
 διδοὺς εἰς θεός. Ἀλλ' οὐ σὺ γὰρ αἱ
 τοῦτο σέπῃσι πάθεις· οὐδὲ ἀνάσθῃ, ὅτι
 ὄχνηται ὁ καρπὸς εἰς ἀνδρῶν εὐε-
 γείας, ἀνθρώπων φροντίδας ἦδη, καὶ σίτου-
 35 ται παρὲν εἰς θεός· ἀλλὰ καὶ παρίσται
 μὲν αἱ, καὶ στήθεται κατόπιν ἀξίῳ γὰρ
 ἔστι, καὶ χρεωμένῳ ταῖς ἰαυτοῦ χάρισι
 δεξιῶν. Ἀλλὰ ὅθ' αἱ, καὶ ἐπίσχετ' ὅθ' αἱ,
 πάντως ἦδη καὶ σέλιος, καὶ ἴση, καὶ
 40 ἰδύσται πολλοί, καὶ ἥδυνται τῆς σῆς
 δυνάμεως εἰς σὺν κακῶν, καὶ ἔχουσιν
 ἀπόμεναι τῆς σῆς εὐπραξίας. Καὶ εἰ
 μὲν σὺν παύσονται· αἱ, ἐκστάτος σὺν,
 καὶ τὸ καυχήσονται, καὶ αἱ φροντίδας· τὸ
 45 δὲ σπουδῆς, αἱ ἐν ἰσχυρῶν, ταῖς σπουδασιμένοι,
 καὶ σὺν τῷ σπουδασιμένῳ, αἱ μάλιστα, οὐ μω-

quod te talem cognoverim, ego qui-
 dem censeo. Idque ipsum mihi con-
 tingit ab omni opere, quod in quem-
 libet virum equum et justum recte te
 præstare audiam.

At hæc tu memorie mandes,
 Archelaë præstantissime, quod, si
 alia spectes, nihil magis, quam multos
 labores multasque curas, tibi Deus de-
 derit: Unum vero bonum dedit, posse
 te bene facere, quoscumque velis, velle
 autem dignos oportere. Et cætera
 quidem in illius potestate sita, si velit
 auferre: Unum autem ne volens qui-
 dem auferet unquam, multos nempe
 benefecisse. Atque adeo persuasum
 habens; quod nulla major viro, in
 summa potentia aliquando constituto,
 penitentia oriri possit, quam si, ubi
 Deus copiam præstiterit, neminem
 unquam beneficio ullo affecerit, et
 cum velit benefacere Deus, permit-
 tere destiterit. Sed ejusmodi tu
 nunquam patieris; neque affligeris,
 quod occasio hominibus benefaciendi
 abierit, ubi jam destitutus fueris et
 abdicatus: Deusque præsens esse
 cessarit. Sed ille semper tibi aderit,
 et pone adstabit; ut qui dignus sis,
 et illius favoribus dextre utaris. Ve-
 rum enimvero si aspirare destiterit,
 jam omnino et civitates et gentes et
 privati non pauci tuam potentiam non
 cum damno experti sunt, et tuæ felici-
 tatis portionem aliquam habent.
 Et quidem, si de statu excideris, la-
 bores tui et pericula et curæ cessa-
 verint, conscientia vero beneficiorum
 et iis, qui acceperint, et tibi, qui præ-

* μεταμίλναι.] Edit. Ald. et Caldae. habent μεταμίλναι καὶ μεταμίλναι. Hent.

† ἐν ὄχνηται εἰς καρπὸν, &c.] Hæc perspe-
 ram versa, melius a Bembeio reddita vide

in ejus Dissert. Anglic. de Eurip. Epist.
 p. 129. Hent.

‡ μάλιστα.] Lego μάλιστα. Hent.

κρῖν οὔτε κτῆμα, οὔτε ἀποδωκεῖν, ἀλλὰ ἀρετῶν τοῦτο καὶ ἐν δυσπραγίαις ἡδαις σφρίχται.

- 50 Ταῦτα δὲ παρακλιέομαι πρῶτον
 εἰ αἶ, καὶ μὴ ἀπακάμειν ὥσπερ οὐδ'
 ἀπακάμεις ἄν, οὐδὲ ἴσθι τις τοῦτου κέρως·
 τὰ δ' ἄλλα σφίως ἡμῶν καὶ διζῶν
 χρεῖσθαι τῇ παρούσῃ θυσίᾳ καὶ γὰρ
 55 τοῦτο αὐτὸ ἐκ ἄλλων τινὰ ἀνδρώπων,
 οὐδ' ἴσθις τιθεῖσθαι παραγγέλλειν μάλ-
 λων, οὐδ' κίλαίνους, ἀφῆδ' ἔτι, ἐκείνῳ
 μάλλων, ἢ σκαπτοῖν, εὐφραντὶ τὸ τοιοῦτον
 [εἰ] εἶναι τὸν τρέπον. ἴτι γὰρ μὴ καὶ
 60 τὸ τοῦ ἀπανταχθῆ* τιμῆς καὶ λόγου
 τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἄξιους, καὶ μά-
 λιστα τοῖς κατὰ τήχους σπουδαζομέ-
 νους, καὶ πάλιν αὖ μάλιστα τοῦτον
 ἀπάσταν τοῖς πᾶσι, ἢ λέγειν τι κατὰ
 65 παυδῶν θυσανῶν, μετακαλιέσθαι εἰ
 πανταχθῆ, καὶ χρεῖσθαι τῶν ἐπιτη-
 δῶν ἀφῆδ' ἔτι, καὶ ταῖς ἄλλαις φιλο-
 φροσύναις τιμᾶν, ὥσπερ ἀπαλλαγί-
 ντες τῶν ἄλλων φροντίζον, ἐπιδιδῶν
 70 αἶ δὲ αἶ, καὶ πρέσβητι ἐν ταῖς ἰαυτῶν
 τήχους· καὶ τὸ τοῦτον ἀναπημαλῶσαι
 τῇ οἴκῳ, ἀλλὰ μὴ κολάσαι, καὶ βω-
 μολόχῳ ἀνδρώπων, καὶ τοῖς τοῖς θυσ-
 ασίαις αὐτῶν, εὐχὴ ἵπ' ἐκείνῳ θυσασίαις·
 75 θῆαι, μάλλων ἡμελογυῖντα† ὥσπερ ἴσθι,
 σποδῶνθαι πολλὰς, ἵπ' ἵπ' ἐκείνῳ
 μάλλων ἴσθι, τὸ εἰ εἶναι, ὅσους εἰ, καὶ
 τὸ τοιοῦτον ἴστα παρὰ τοῖς ἴσθι ἀν-
 δρώπων λόγου τυγχῖν, ἢ ἴσθι οὐ, τὸ
 80 ἐκείνῳ εὐτυχῖν. ἐκείνῳ μὲν γὰρ, καὶ

bueris, perpetuo manet, haud contemnenda possessio et fructus, sed quod in calamitatibus etiam voluptatem prestare suffecerit.

Hæc sane auctor tibi sum ut semper facias, neque fatigeris: ut neque defatigaberis; quia neque hujus rei ulla est satietas. Cartera mansuete, simul et prudenter utere presenti potestate: nam et hoc ipsum nullum alium hominem, etiamsi aliquis mori statim futurus, tuo jussu liberaretur, ne illum quidem magis, quam temet, gaudio afficeret, talem te moribus esse. Præterea hoc admodum te commendat, quod et eos ex Græciæ, ubi ubi honore aut memorata dignos, et præcipue artium studio deditos, et rursus omnium horum maxime, qui per doctrinam aliquid facere, aut dicere possunt, convoces undiquaque, et larga rerum necessariarum suppeditatione, aliisque officiis foveas; ut aliarum curarum vacui, per te semper augmentum capiant, et in suis quique artibus proficiant. Quodque talibus palatium tuum referciatur, non autem adulatoribus et scurris, magisque illos a te coli, quam te ab illis, profitearis: ut a te haud raro audire licet, quod illis potius debens, te talem esse, qualis es, talemque posterorum memorie commendatum iri, quam illi felicitatem suam tibi debeant. Illis enim, etiamsi tua munera deficiant, tamen et opes, quæ suffecerint, et gloriam superesse et volup-

* ἴτι γὰρ μὴ καὶ εἰ τοῖς ἀπανταχθῆ, — μετακαλιέσθαι εἰ] Hæc a verbo præcedente παρακλιέομαι pendunt. Heath.

† ἡμελογυῖντα] Pone coli notam post θυσασίαις, comitis post ἡμελογυῖντα, et

tolle distinctionem post *len*, ut constructio sit: μάλλων ἡμελογυῖντα (ὥσπερ ἴσθι σποδῶνθαι πολλὰς) ἴτι μάλλων ἴσθι ἵπ' ἐκείνῳ, etc. Heath.

ὑπολίστασεν αἱ παρὰ σοῦ θεωρεῖαι, καὶ
πλεῖστον αὐτάρκτη καὶ δόξαν εἶναι καὶ
ἡδονήν, τὰς τέχνας.

Τίς ὁ εὖκ ἂν ἀγάσαστο καὶ μακα-
85 ρίσαι τοῦτων ἀπάντων; καὶ μάλιστα,
εἴτι ἐμολογεῖσιν ἥδη καὶ ἰσασὶ πάντες εἰς
τεῦτό σε ἤκιστα τῆς πρὸς τοὺς συνόντας
σε φιλανθρώπουσιν, ὥστε τῇ μὲν ἰσχύν
καὶ πένου συμβάλλασθαι· τὸ δὲ ἰσο-
90 μα μὴδὲν ἀντιπράσσειν τὸ τοῦ βασιλέως,
εἰς τὸ ἐνέργησθαι ὑπὲρ τῶν φίλων. *Εὐ-
χνο.

tatem haud levem, ipsas nempe artes
et scientias, quas profitentur.

Quis non ob haec omnia demiretur
te et beatum praedicet? eoque im-
pensis, quoniam fatentur jam et ag-
noscunt omnes, eo te humanitatis
erga familiares tuos processisse; ut
ipsa quidem potentia valde tibi con-
ducant, nomen autem regis nihil om-
nino obsit, quominus ab amicis dili-
gari. Vale.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ε΄.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝΤΙ.

ARGUMENTUM.

Cephisophoni, amico et familiari, narrat, quomodo in Macedoniam pervenerit, et quid
inde secutum. Inimicorum calumnias diluit; et avaritiam hujus itineris causam non
fuisse multis probat. Nonnulla jam a se missa amicis munera scribit, et quid de Sophocle
sentiat. Innocentia sua fretus inimicorum calumnias negligit. Data Epistola ex
Macedonia.

ΚΑΙ ἀφικόμεθα εἰς Μακεδονίαν, ὃ
βίβλιστα Κηφισοφῶν, τέ, τι σῶμα οὐ
μοχθηρῶς διατιθίνεις, καὶ ὡς ὅσον τι
μάλιστα ἦν, ἱσχυρῶς, καμίζουσαι συν-
5 τόμως. Καὶ ἀντιδίδωται ἡμῶς Ἀρχι-
λαος, ὡς εἰκός τε ἦν, καὶ προσδοκῶμεν
ἡμεῖς, οὐ θεωρεῖν μόνον, ἀνὸς οὐδὲν ἐχρη-
ζουσι ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ φιλοφροσύνας,
ὡς οὐδ' ἂν εὐχόμεναι τις μιλίους παρὰ
10 βασιλέων. Καὶ καταλάβομαι Κλίωνα
ἐξήκουσαι, καὶ ἴσθι ἡμῶν εὖν ἐκείνῃ τὰ
παλᾶ.* καὶ ἴσθαι τύχην, οὗν Ἀρχιλάῳ
ἄμαμντος ἢ ἀναγωγῇ, πρὸς τι τοῦ ἐρ-
γους, οὐδὲν καλυμμένη τῷς τοῦτων γί-
15 νεσθαι. Ἀλλὰ πολὺς μὲν ἔγκαιρος ὁ

VENIMUSQUE in Macedoniam, op-
time Cephisophon, et corpore haud
male affecti, et, quantum fieri potuit,
convenienter, brevi spatio perlati.
Atque excepit nos Archelaus, ut ve-
rissimilo erat, et nos etiam expecta-
bamus, non muneribus tantum, qui-
bus nihil nos indigebamus, sed et ea
comitate, qua nemo majorem a regi-
bus optaverit. Et Clitonem inveni-
mus salvum, nobisque cum illo multa
necessitudo intercedit, et, quoties
contingit, cum Archelao ipso conver-
satio neutiquam adspernanda; quin
nec illorum negotiis adesse prohibe-
mur. Sed multus mihi instat Clito,

* καὶ παλᾶ·] Ad mentem interpretis
pone comma post τὰ παλᾶ, coli notam

post ἀναγωγῇ, et tolle distinctionem post
τοῦ ἐργους. Houb.

Κλέων, πολὺς δὲ καὶ ὁ Ἀρχέλαος·
 ἐκάστος, φροντίζων αἰεὶ τι καὶ ποιῆν
 τῶν ἐπιούρων ἀναγκαζόντας· ὥστε ἡμεῖς
 γι μετὸν εὐκ ἀγῶν μενού, οὐδὲ ἄποιεν,
 20 δεκτὴ Ἀρχέλαος ἀναπράσσειν· τῶν τι
 δαριῶν, ὧν ἴδωκεῖ μοι ἐνθὺς ἀφικαμένῳ,
 καὶ ὅτι ἴσται λαμπρότερον, ἢ ἡμεῖς φίλον
 ἦν, ἐκάστος ἡμέρας.

Περὶ δὲ ὧν ἐπίστασθαι ἡμεῖς, σὺ μὲν
 25 εὖ ποιῇς ἐπιστάλλων, ἃ δεκτὴς ἡμῶν
 εἰδέναι διατίθει. Ἰεθεῖ μόντοι, μηδὲν
 μάλλιν ἡμεῖς, ὧν τῶν Ἀγαθῶν, ἢ Μεσεί-
 τοις, λήγει, μέλει, ἢ τῶν Ἀριστοράεους
 φληναφημάτων εὐδαί ποτε μέλοι. Καὶ
 30 τοῦτοις γι αἶν ἀδικήσας εἰς τὰ μάλιν-
 τα, ἀποκαρτέμενός ποτε, κῆν ὅλως μὴ
 παυμένους τῆς ἀναγωγίας αὐτοῦ·
 ἔρρε.

Ἦν μόντοι τις τῶν ἀξίων περὶ Εὐρι-
 35 πίδου λήγειν τι καὶ ἀκούειν, αἰνῶνται
 ἡμᾶς τῆς πρὸς Ἀρχέλαον ὁδοῦ, ἃ μὲν
 τὸ πρῶτον ἵπταται περὶ τοῦ μὴ διδῆναι
 Μακεδόναν ἡμᾶς ἀποδημῶν ἐπιστάμε-
 νος, ἃ δὲ μετὰ ταῦτα ἡμᾶς ἀπηνάγ-
 40 κασι βαδίσαι ἀγνοῶν, τοῦτοι δὲ ἄξιον
 ἡμῶς δηλοῦν αὐτῶν, ἅπερ εἰδὼς γ', ὃ
 Κηφισοφῶν καὶ οὕτως πιστεύεται ἀγ-
 νοῶν τὰς αἰτίας, καὶ ἄμα, ὅτι εἰκός·
 ἴσται τὸν ἀγνοῶντα πάσχι, καταγνώσ-
 45 καν ἡμῶν, ὡς φιλοχρημάτων γισμένον.
 Οὐ γὰρ σὺ δὴ παρῶν καὶ σκῆπτρον
 φορεῖς, ἢ φραγὴν λαβόντας ἐν Τριβαλ-
 λῶς ἡγῶνται, ὑπάρχουσιν καλούμενους,
 λειχθῆναι τις αἶν φέσταιν ἡμᾶς, καὶ διὰ
 50 τοῦτο δὴ στείλασθαι τῇ πρὸς Ἀρχέλαον
 ὁδῶν, ἀλλὰ δηλονότι πλούσιον ἵμεκα.
 Εἴτα πῶς ἔτι, ὅτε νῦν τι καὶ ὅτε μέσον
 τῇν ἡλικίαν ἡμεῖς, καὶ ὅν, ἔτι ζώσης

et multus etiam Archelaus quotidie,
 meditari semper aliquid et scribere
 solito nostro more cogentes. Ad eo
 mihi quidem retributionem non us-
 quequaque ingratam, sed nec laboris
 expertem, videtur Archelaus exigere,
 eorum munerum, quæ mihi statim
 adveniendi dederit; et quod singulis
 diebus convivii excipit lautioribus,
 quam mihi gratum erat.

De quibus autem scripsisti nobis,
 bene quidem facis, quod scribis, quæ
 nobis scire interesse putas. Sic vero
 statue, nihil magis nobis ea, quæ
 nunc Agathon, aut Mesatos dicit,
 curæ esse, quam noveris, me olim
 curasse, quicquid Aristophanes effu-
 tierit. Illis itaque si responderis un-
 quam, injuria nos afficies, etiamsi illos
 a sua contumacia plane desistere non
 videas.

Sin vero quispiam ex illis, qui de
 Euripide aliquid dicere atque audire
 sunt digni, nos accuset, quod ad Ar-
 chelaum simus profecti; qui nempe
 sciat, quæ prius dixerimus, quod in
 Macedoniam nos ire minime deceret,
 quæ vero postea nos eo proficisci
 coëgerit, nesciat; hunc dignum esse
 existima, cui exponas, O Cephisop-
 hon, quæ noveris. Atque ita de-
 sistet ille causas ignorare, simulque,
 quod verisimile est ignorantem pati,
 accusare nos, ut pecuniarum cupidos.
 Non enim nos utique dixerit aliquis
 anxie quæsisse, ut purpuram aut
 sceptrum gereremus, neque præsidii
 apud Triballos impositi dominare-
 mur, proreges dicti, quodque ideo
 iter ad Archelaum ordinaremus; sed
 divitiarum utique causa. Cur igitur,
 quando et juvenes, et quando medice

ἡμῶν τῆς μητρὸς, ἥς ἔνεκα αἱ μένους
 55 ἰβουλόμεθα πλουτεῖν, ἵνατε ἄλλως ἰβου-
 λόμεθα, οὐχ ὥπως ἰδούσαμεν, ἀλλὰ
 ἀποσπόμεθα, ἐγκαίμενοι τὸν αὐτὸν τοῦ-
 τος πλοῦτος ἦδη, τηλικούτοι εἶσιν ἡμῶν
 ἱμαρτὲν εἶναι εὐδαιμονίας ὡς τοὺς καίμενοι, εἰ
 60 μὴ διὰ τοῦτο ἄρα πολλὰ λαβεῖν εὖν
 ἀδεύειν τί τινι ἡμετέρῳ, καὶ εὐδὲ ἀπο-
 λαύσει ἔτι εὐδαιμονίᾳ, ἐπιθυμήσαμεν, ἵνα
 ἐν βαρβαρίᾳ γῆ ἀποθάνωμεν, καὶ ἵνα
 65 πλούσια Ἀρχιλάῳ καταλείψωμεν χρεῖ-
 ματα.

*Εἰτι διὲ καὶ προσβίβης, ἐνι, ἐπιδὲ
 τάχιστα ἀφαιρέμεθα εἰς Μακεδονίαν,
 ὀλίγαις ὕστερον ἡμέραις, τισσαράκοντα
 τάλαντα ἀργυρίου δίδόντες Ἀρχιλάῳ,
 70 καὶ ἀγανακτοῦντος, ἐνι οὐ λαμβάνου-
 μεν, ἀπείσχυμεν μὴ λαβεῖν. Τῶν ἄλλων
 δοκῶν, ὅτις αἱ Κλίτων ἰδοῦσιν ἡμῶν,
 ἡ Ἀρχιλάος ἴσους λαβεῖν, οὐκ ἔσθ', ὅ-
 τι ἡθάδα ὑπολειψόμεθα, ἀλλ' ὀφείνται
 75 αὐτὰ φέροντες, οἵτις καὶ ταύτην τῇ
 ἐπιστολῇ φέρουσιν, ἡμῶν τοῖς αὐτοῖς
 ἑαίμεν καὶ ἐπιτηδεύουσιν ἡμετέροις ἀπα-
 τα. Τίς δι' οὕτως ἐνδοκίμῃ ἐνι σκαλῆς
 καὶ βάσκεας τὸν τρόπον, ὅστις αἱ φε-
 80 λεχθηματικῇ με διόχνηται ταύτην ἀπο-
 δεχόμεναι ὑποτάττει τῇ ἀποδομένῃ; Ἀλ-
 λά δὲ οὗτοι ἀλαζονεῖαν τοῦ, ἡ τοῦ δύναν-
 τος ἐν μίᾳ ἐπιθυμίας, ἐκείνου. Ἀλλ'
 ἡ μὲν δύναμις ἡμῶν καὶ μένουσι* ἡ τὰς
 85 Ἀρχιλάῳ καὶ σάλας ἦν. ἄλλως τι
 καὶ Κλίτων οὐ τοσούτοι ἰδύοντο μίγα,
 τοῦ μὴ ἄλλοι, ἐν προσβόλῳ ἐξ ἀρχῆς,
 τρέποντες βούλῃ ἡμῶν ὅπου μὴ εἰδόμεναι,
 ἀποδιδόντες τιλαυταῖν δι' καὶ παρὶχεν

petatis essemus, et quas, superstito
 adhuc matre, cujus solius gratia di-
 tescere voluerimus, si modo volueri-
 mus unquam alias, non modo aucu-
 pati non sumus, sed et repudiavimus,
 etiam oblatas et ultro propositas has
 ipsas divitias, nunc ita etate provec-
 tis nobis desiderabiles esse quisquam
 jure existimaverit? Nisi idcirco multa
 accipere cum famæ nostro dispendio
 quodam, neque ullo amplius usu-
 fructu desideraremus, ut in terra po-
 peregrina moriamur, et ut plures Ar-
 chelao relinquamus divitias.

Præterea hoc etiam adjeceris, quod,
 postquam venissemus in Macedoniam,
 paucis post diebus, offerenti quadra-
 ginta argenti talenta Archelao, ægre-
 que, quod non acciperemus, ferenti,
 restitissemus tamen, nec caperemus.
 Ex aliis muneribus, quæcumque vel
 Clito nobis dederit, vel Archelaus ac-
 cipere persuaserit, non est, quod hic
 relinquendum duximus; sed nunc
 abeunt eadem ferentes, qui et hanc
 Epistolam ferunt, vobis ibi sociis et
 familiaribus distributuri omnia. Quis
 vero jam inveniat adhuc tam lævus
 et invidus moribus, qui me avaritia
 abreptum hoc iter ingressum suspi-
 cetur? Sed nimirum superbiam ali-
 quam, aut magnæ cujusdam potentie
 desiderium, dicent. At quidem nobis
 etiam domi manentibus et olim magna
 cum Archelao potentia aderat. Sed
 neque Clito tantum valebat; ut di-
 versum, quam quem ab initio præle-
 gerim, more vivendum mihi putarem;
 aut in quo loco minime vellem, vitam

* μένουσι] Edd. Ald. et Cald. habent
 μένουσι λείπονται. Heath.

† τοῦ μὲν ἄλλου] Constructio postulare
 videtur, ὅτι τοῦ μὲν ἄλλου. Heath.

90 λόγους ἐστὶ τοῦ κακῶς βουλευμένου
 ἡμᾶς λέγειν*. Εἰ δὲ καὶ θυάμειός
 τινος ὠρίσθημεν, εἰ ἄλλο ταῦτη τῇ θυ-
 αμία, ἢ πρῶτον μὲν εἰς τὰ τοῦ πάσης,
 ἔπειτα εἰς τὰ τοῦ φίλου, χρήσασθαι
 95 ἡμῶν; Ἀλαξοῦντας τι ἵσκα πολὺ
 ἂν μᾶλλον ἐν ὅψῳ τοῦν τι φίλου, καὶ
 οὐχ ἥμισυ τοῦν ἰχθύων δύναισθαι τι
 ἡβουλέμεθα. Καὶ μὴ εὐμετάβολον
 ἱμῶν, οὔτε εἰς τὰ ἐπιτηδύματα, οὔτε εἰς
 100 ἡμᾶς τοὺς φίλους, καὶ οὐχ ἥσσω εἰς
 τοὺς ἰχθύους, σκοπῶν ἵπαι τις ἂν, ὅς
 ἅπαντες ἐκ ἡνὺ μέρει τοῦ τοῦ αὐ-
 τοῦ κίχρηται, πλὴν ἰὸς ἀνδρῶν, Σοφο-
 κλέους† πρὸς γὰρ δὲ τοῦτον μόνον ἴσασί
 105 με τάχα οὐχ ἡμῶν ἀεὶ τὴν γνώμην
 ἔχοντα. Ὅν ἰγὼ ἡμῶν μὲν εὐδίστοι,
 ἰθαίμακα δὲ ἀεὶ, ἔστιν ὅς οὐχ ἡμῶν
 ἀεὶ. Ἀλλὰ φιλοτιμότερον μὲν ἔνα εὐ-
 δίστοι (ἀπ ἵπαι) σοὶ διέξας ὑπὸ δέντ-
 110 βουληθῆναι δι ἡλύναισθαι τὰ νύκτα
 ἀποδυμένατα ὑπὸ δέντρῳ. Καὶ ἄλ-
 λους μὲν, ἔξ ὅτου συνέζη, στήριγμαί
 τι καὶ στήριγμαί τοὺς δ' ἡμῶν ἀλλήλους
 ἡμῶν πολλὰ καὶ τὰς ὑπονοίας ἵπαι ἐκ τοῦ
 115 ἡμᾶς ἀπὸ τῶν φίλων, τὸν ἵπαι ἀπαι-
 οῦντες, ἂν τι πλὴν ἔχουσι, διαβιβλή-
 μεθα.

Καὶ τῶν, ὃ βίβλονται Κηφισοφῶν,
 οἷον, ὅτι αὐτοὶ εἰσιν, οἱ τοὺς ἀπὸ ἡμῶν
 120 λόγους ἡμῶν ἀλλήλους εἰς τοὺς ἰχθύους
 ἀλλ' ὥστε ἀεὶ ἀπαρκεῖ αὐτῶν αἱ
 κακαὶ γλῶσσαι ἰγνῶντο, καὶ γίγνωτα

clauderem; denique materiam nos-
 tris obrectatoribus præberem. Quod
 si alicujus potentie cupidi essemus,
 in quid aliud hac potentia, quam pri-
 mum quidem in civitatis nostræ, de-
 inde in amicorum commodum, usuri
 eramus? Jactantem autem gratia mul-
 to utique magis in amicorum quoque
 conspectu, nec minus inimicorum, po-
 tentes esse vellemus. At me incon-
 stantem, neque ad studia mea, neque
 ad vos amicos, sed nec minus ad ini-
 micos, respiciens aliquis dicat; qui-
 bus omnibus ex juvene huc usque
 iisdem utor, uno viro excepto, So-
 phocle. Erga hunc enim solum no-
 runt me forsitan haud similiter semper
 affectum. Quem ego odi quidem nun-
 quam, miratus vero sum semper; non
 tamen semper eum similiter amavi.
 Sed aliquando contentiosiore illum
 esse suspicans neglexi: volentem au-
 tem controversias deponere lubentis-
 sime in sinum recepi. Et nos quidem
 jam invicem, ex quo inter nos con-
 ventum est, et amamus et amabimus.
 Eos vero, qui sæpius nobis suspicio-
 nes movent, ut nos in odium conji-
 ciant, alter alterum colentes, si quid
 plus valeant, redarguimus.

Et nunc, optime Cephisophon, novi,
 quod hi sunt, qui de nobis sermones in
 vulgus spargant. Sed quemadmodum
 semper illorum prave lingue sine ef-
 fectu fuerint, et nihil amplius, quam

* ἰεὶ τοῦ κακῶς βουλευμένου ἡμᾶς λέγειν.]
 In edd. Alé. et Calé. pro ἰεὶ melius le-
 gitur ἵπαι. Heucl.

† ἄλλὰ φιλοτιμότερον μὲν ἔνα εὐδίστοι
 διέξας ὑπὸ δέντρῳ.] recte: Sed illum, cum ali-
 quando glorie quidem cupidiorē credi-
 derim, suspicatus sum. Heucl.

‡ τοὺς δ' ἡμῶν ἀλλήλους ἡμῶν πολλὰ καὶ τὰς

ὑπονοίας ἵπαι ἐκ τοῦ ἡμᾶς ἀπὸ τῶν φίλων,
 τοῦν ἵπαι, etc.] Distingue post ἵπαι, et ita
 totum locum verte: Quod sint vero, qui
 sæpe nobis suspiciones suggerant, ex ini-
 micis, quas inter nos intercedere putant,
 ansam alterum nostrum colendi arripie-
 rentes, si quidquam proficiunt, fallimur.
 Heucl.

ἔξ αὐτῶν καὶ μῦθος, οὐδὲν σλάσει, ὠρλάσει-
 κανοι, καὶ νῦν ἴδῃ, ὅτι οὐκ ἀπρακτοί
 125 μένου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακῇ εὐρίαν ἴσεν-
 ται. Σὺ μόνου εὖ σκεπὴς σκεπὴ τοῦτων
 ἡμῶν γράφου, ἐπιθήσει εἰς ἡμῶν ἀα-
 φήσει· ἀλλ' ὥσπερ εὖ σκεπὴ γράφου,
 εἴτως ἀδικεῖς φήσαι· ἂν ἡμῶν, ἀντι-
 130 λόγοντα ἐπὶ αὐτῶν τοῖς ἐκ ἀξίως.
 Εὐχόμενος.

risum et odium, sibi comparaverint,
 et nunc scias, non tantum inefficaces
 illas futuras, sed etiam in illorum
 damnum cessuras. Tu sane recte
 facis, de his nobis scribens, quando-
 quidem id e re nostra putes: sed ut
 recte facis scribens, ita affirmaverim,
 te nos injuria afficere; si de his,
 hominibus non dignis contradixeris.
 Vale.

ΤΩΝ ΕΥΡΗΜΕΙΩΤ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΤΕΛΟΣ.

~~~~~  
 Excebat Andreas et Jacobus Duncan,  
 Academiæ Glasguensis Typographi.  
 ~~~~~

Z

132

11.6.2 +

